

U Linh Boss

Contents

U Linh Boss	2
1. Chương 1: Xung Kích	2
2. Chương 2: Câu Thông	16
3. Chương 3: Tuyển Trạch	30
4. Chương 4: Bí Mật	42
5. Chương 5: Tai Nạn	53
6. Chương 6: Ứng Chinh	56
7. Chương 7: Điểm Đơn	68
8. Chương 8: Giao Dịch	80
9. Chương 9: Nhân Tình	90
10. Chương 10: Kiêu Thiên	101
11. Chương 11: Tân Cư	113
12. Chương 12: Củ Triền	124
13. Chương 13: Minh Bạch	136
14. Chương 14: Phóng Khách	149
15. Chương 15: Chỉ Điểm	161
16. Chương 16: Đàm Phán	172
17. Chương 17: Tham Mưu	182
18. Chương 18: Thừa Nặc	194
19. Chương 19: Thân Mật	208
20. Chương 20: Ước Hội	221
21. Chương 21: Khôi Phục	233
22. Chương 22: Địa Ngục	246
23. Chương 23: Du Vịnh	257
24. Chương 24: Giải Cứu	269
25. Chương 25: Phong Tử	281
26. Chương 26: Huyết Tộc	293
27. Chương 27: Đấu Ẩu	305
28. Chương 28: Hạ Kỳ	317
29. Chương 29: Trảo Tra	329
30. Chương 30: Giao Dịch	340
31. Chương 31: Du hí	352
32. Chương 32: Dịch Hữu	366
33. Chương 33: Hồn Chiến	380
34. Chương 34: Ma Hồ	393
35. Chương 35: Cain	404
36. Chương 36: Quy Đồ	416
37. Chương 37: Hồi Gia	429
38. Chương 38: Thích Phóng	440
39. Chương 39: Phiên Ngoại 1: Tham Gia Hôn Yến	453
40. Chương 40: Phiên Ngoại 2 : Cử Hành Hôn Lễ	458

41. Chương 41: Phiên Ngoại 3: Phong Cường Tình Triền	477
42. Chương 42: Phiên Ngoại 4 : Titan Chi Lữ	505
43. Chương 43: Phiên Ngoại 5 : Si Hối Tình Triền- Bách Niên Chi Hậu	524

U Linh Boss

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hài, thần bí, nhất thụ nhất công, HE. Edit: RainyBeta: Diệp PhongDiễn viên chính: Vương Tiểu Mi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/u-linh-boss>

1. Chương 1: Xung Kích

(Thượng)

Trình độ xui xẻo của Vương Tiểu Minh lại thăng cấp

* Xung kích: Chấn động

Vương Tiểu Minh tay ôm chai Sprite thật lớn lặng lẽ bước trên đường từ siêu thị về nhà, lệ vương trong gió.

Gió đêm tiêu điều, thổi nước mắt cậu thành hai hàng sang bên má rồi hong khô.

Tiếng chuông di động vang lên lần nữa

Giọng hát cực mịch của Đào Lang trong đêm đặc biệt khàn khàn—

“Nàng là tình nhân của ta, cô nương xinh đẹp tựa hoa hồng...”

Cánh tay ôm chai Sprite khẽ run một chút, Vương Tiểu Minh cắn môi dưới, cố gắng hít hít nước mũi đang chảy.

Cậu chán ghét nữ nhân, càng chán ghét cái thứ nữ nhân xinh như hoa hồng, mà cậu ghét nhất chính là cô nàng đẹp tựa hoa hồng ngả ngón trong ngực Thường Hải Đào!

“Đôi môi nồng cháy của nàng, làm ta thao thức suốt đêm thâu...”

Bài hát vẫn cứ tiếp tục vang.

Vương Tiểu Minh liều mạng thôi miên chính mình. Nữ nhân đó chính là đang điên đảo cùng Đào Lang, là đang điên đảo cùng Đào Lang...

“Tiểu Minh, cháu về rồi à?” Chủ nhà từ cửa sổ lầu một nhoi đầu ra, “Đêm nay có rảnh thì qua dạy con gái bác môn toán nha...” Khi nhìn đến cậu hai mắt đỏ au như hạch đào, thanh âm của bà tự động nhỏ lại. “Thôi để nó tự học là tốt rồi. Cháu nghỉ ngơi đi.”

Vương Tiểu Minh chuyển thành mếu máo, thấp giọng kêu một câu, “Dì Trương a.”

...

“Ai.” Chủ nhà buổi chiều chơi mạt chược mới thắng được hơn năm mươi đồng, tâm tình đang tươi tốt bỗng hoàn toàn bị hủy bởi một câu nghe thật tang thương ” Dì Trương a” mất rồi. “Cháu mau lên lầu đi.”

Vương Tiểu Minh ậm ừ đáp lời rồi chậm rãi lên lầu.

Khi cậu bắt đầu bước vào năm thứ ba mới phát hiện, tình cảm của cậu dành cho Thường Hải Đào đã vượt mức bình thường. Đó cũng là lúc cậu dứt khoát quyết định chuyển khỏi ký túc xá. May mắn là chủ nhà chỗ cậu ở thường nhờ cậu phụ đạo môn toán cho con gái bà nên tiền nhà cũng không đắt đỏ, xài tiền trợ cấp hàng tháng từ gia đình vẫn còn dư dả.

Phòng trọ của cậu nằm trên tầng ba, bóng đèn hành lang đã hỏng từ lâu cho nên tất cả mọi người muốn lên lầu đều phải nường vào ánh trăng, lâu ngày, ai ai cũng sở hữu một đôi hỏ nhn kim tinh¹ tới cảnh giới nhìn thấy rõ đường trong đêm tối.

Vương Tiểu Minh quen thuộc đi tới trước cửa, tay móc chìa khóa, chuẩn bị mở cửa, đột nhiên một quầng sáng thật chói lóa hiện ra, ngực dường như bị cái gì bắn xuyên qua, cả người đều bị đánh dnh vào tường.

...

Vương Tiểu Minh kinh ngạc trờng mắt nhìn ánh trăng bên ngoài, tính đợi xem nó có bị đĩa bay ngoài hành tinh che khuất không, rồi sau đó phái người ngoài hành tinh xuống dưới.

Nhưng mà cậu đợi thiệt là lâu, lâu đến nỗi mắt cũng nhức luôn, mặt trăng vẫn ngự trên cao tỏa ra ánh sáng êm dịu.

Cậu sờ sờ vuốt vuốt ngực, xác định trên nó không bị khoét ra cái lỗ nào cả, lại sờ sờ chai Sprite, xác định nó cũng hoàn hảo không tổn hao gì mới nhanh chóng mở cửa vào nhà, đóng cửa rồi khóa cửa.

Từ nhỏ đến lớn, cậu cũng quen với vận khí ảm mốc rồi.

Đi đường hết đụng cột điện, bị tạt nước, giẫm phân chó thì lại ăn phải ruồi bọ, gián rồi cả tóc trong cơm, đi mua đồ thì mười cái được hết chín cái hư hỏng, cái còn lại là hàng giả... Tóm lại, cuộc sống của cậu chính là một quyển “Xui Xẻo toàn tập kỷ”. Cứ hễ cái việc mà người khác gặp xui xẻo, cậu nhất định cũng xui xẻo. Hễ mà người ta không có gặp xui xẻo, cậu cũng tám, chín phần mà ồm lấy vận đen. Còn mấy cái chuyện này, tương lai rồi sẽ phải gặp thôi.

—— đây là nhờ kinh nghiệm mà suy ra.

Cho nên tuy rằng chuyện vừa rồi xảy ra thật ly kỳ, nhưng sau khi cậu soi gương thật kỹ, thấy thân thể của mình chẳng có gì thay đổi liền nhanh chóng quên nó đi.

Hôm nay chỉ nghĩ tới việc gặp mặt Thường Hải Đào cùng Hải Đào tẩu, cậu cái gì cũng chưa ăn, bụng đói muốn chết, Vương Tiểu Minh lấy ra cái bánh dẻo mua từ ba ngày trước cắn liền hai phát, lại cầm lấy ly Sprite, đi ra ban công.

“Xin cùng đất trời cạn một ly, tôi bị thất tình rồi.”

Cậu nghiêng bàn tay, đem Sprite đổ xuống dưới.

“Kháo! Là ai dám tè lên đầu lão tử hả?!” Phía dưới có tiếng quát.

Vương Tiểu Minh lập tức ngồi thụp xuống, nghĩ nghĩ, nắm chặt lấy cổ rồi kêu lên: “Không phải nước tiểu đâu, là rượu đó!”

“Mẹ nó! Bớt gạt người đi! Rượu nhà ai mà lại có bọt?!”

“Vậy là bia.”

“... Gạt người, có vị ngọt nha!”

“Người làm thế nào mà biết?” Vương Tiểu Minh cả kinh, lộ ra giọng thật của cậu.

Người nọ cười lạnh nói: “Hừ, muốn lừa lão tử? Không có cửa đâu cưng! Lão tử vừa mới liếm một ngụm trên đất.”

“...” Vương Tiểu Minh bị tinh thần ham học hỏi mê hiểu biết của người kia làm cho kinh sợ.

Người nọ đột nhiên nhổ nhổ nước bọt, “Lão tử muốn điên rồi nha, tự nhiên liếm làm gì không biết. Đều là tại xú tiểu tử nhà ngươi giật dây, đồ xú tiểu tử, mau xuống đây ngay cho ông!”

Lúc này ai mà nghe theo mới là có bệnh đó.

Vương Tiểu Minh tuy không có ngu ngốc, nhưng lại cực kỳ nhát gan. Cho nên cậu mặc kệ người nọ ở dưới lầu hùng hùng hổ hổ, vẫn là rón ra rón rén mà trở về phòng thì hơn.

Cậu ngồi trên sofa nghe người nọ chửi hết tiếng Trung sang tiếng Anh, mắng chửi cả nửa ngày rốt cục cũng kiệt sức, cả giận nói: “Xú tiểu tử ngươi tốt nhất từ nay về sau đừng để lão tử nhận ra! Bằng không lão tử lập tức đem ngươi bán cho Ngân Quán!”

...

Bây giờ vẫn còn nạn buôn người sao?

Hơn nữa Ngân Quán là cái chỗ nào nhỉ?

Vương Tiểu Minh nghĩ nghĩ, mở ra máy tính, ở trên Baidu gõ vào hai chữ Ngân Quán. Các trang đủ loại cho kết quả là hai từ Ngân Quán đều làm mặt cậu biến thành . Người kia không phải là muốn cậu đến chỗ này đó chứ.

Cậu ngồi tìm một lát lại thấy chán muốn chết, rốt cục cũng từ bỏ, đành phải mở game “Ám hắc phá hoại thần” lên chơi.

Đánh BOSS phát tiết là thú vui lớn nhất của cậu.

Bất kể tâm tình có buồn bực đến mức nào chỉ cần nhìn thấy lúc Baal ở trước mặt cậu từ từ ngã xuống đều sẽ tan thành mây khói.

“Baal! Coi ta xử ngươi nè!” Cái tay cầm chuột của Vương Tiểu Minh di chuyển thật nhanh.

Mặc kệ Baal kỹ năng rất nhiều, thêm cả pháp lực cường đại, cộng với một đồng lâu la hỗ trợ, rồi thì biểu hiện vô cùng tà ác, vân vân... nhưng đối với cậu mà nói, đây đúng là tiếng rên rỉ cuối cùng trước khi chết.

Thây ma, cốt tinh... Một đồng lâu la đàn em hiện ra cuốn lấy hắn.

Cậu ngồi trước màn hình nhe răng cười. Chỉ có lúc này, cậu mới cảm thấy mình giống như một dũng sĩ bất bại không gì không làm được.

“Baal... Há há...”

“Ngươi đang làm gì đó?” Một giọng nam xa lạ ở sau lưng cậu cười hỏi.

“Đánh Baal a.” Vương Tiểu Minh thuận miệng trả lời.

...

Ba giây đồng hồ sau đó, tay cầm con chuột cứng đờ.

...

Sau năm giây, cậu do dự nghĩ xem, có nên quay đầu lại hay không.

Tuy rằng cậu đã trải qua nửa đời xúi quẩy, xưa nay đi đêm cũng chưa bao giờ gặp ma gặp quỷ, nhưng mà trình độ gặp xui xẻo của cậu lại ngày càng phát triển theo thời gian.

...

Mười giây sau đó cậu quyết định quay đầu lại nhìn thử.

Có lẽ vừa mới nãy là do cậu tưởng tượng ra mà thôi.

Nghe người ta bảo những người thất tình thường sinh ra lắm bệnh kì quái. Nghe thấy mấy âm thanh tưởng tượng cũng xem như là dấu hiệu bệnh đi.

...

Giây thứ mười tám, đầu cậu đã quay lại khoảng ba mươi độ.

...

Một phút đồng hồ sau, cậu rốt cục khám phá ra, thì ra ảo thính cùng ảo giác có quan hệ huynh đệ với nhau.

Trên ghế Sofa, một nam tử cao gầy mặc tây trang màu đen, ngồi bắt chéo chân, một mái tóc đen rậm xoắn xoắn, buông xuống bả vai. Khuôn mặt đậm nét quý tộc Tây Phương, đang tựa tiểu phi tiểu nhìn cậu.

Nếu hắn xuất hiện trên truyền hình, Vương Tiểu Minh có lẽ sẽ mang theo một cái nhìn hâm mộ, dù sao thì nam nhân này vô luận là dung mạo hay khí chất đều khiến người khác cảm thấy thật xuất chúng. Nhưng mà... Nơi này là nhà cậu a. Còn cái người này, mặc danh kỳ diệu² ở đâu chui ra thế.

“Ta muốn hỏi một vấn đề...” Cậu nuốt nuốt một ngụm nước bọt.

Người nọ nhướn mày.

“Người... Có hình thể không?”

Người nọ lắc đầu.

“Nga.” Vương Tiểu Minh chớp chớp mắt rồi lẩn quay ra bất tỉnh.

Wương Tiểu Minh mở to mắt.

Trần nhà vẫn là trần nhà, lủng lẳng một cái bóng đèn.

Đây vẫn là nhà của cậu. Vừa mới nãy chỉ là một giấc mơ vô vị mà thôi.

Wương Tiểu Minh an tâm đứng dậy vào toilet đánh răng, lúc đi ngang qua phòng khách, cậu nhìn thấy người kia vẫn duy trì tư thế ngồi y như lúc trước, lại khoan thai hướng cậu mỉm cười, “Dậy rồi sao?”

“...” Cậu cái gì cũng chưa thấy, đây chỉ là ảo giác, là ảo giác!

Wương Tiểu Minh tiếp tục hướng về phía toilet mà bước tới.

Chân cậu vừa mới bước vào toilet liền phát hiện ra khung cảnh trước mắt bỗng thay đổi, lại bước vào phòng khách.

...

Cậu không bỏ cuộc mà thử tiếp tục lặp lại lần nữa.

Rốt cục cũng y chang hồi nãy.

...

Chẳng lẽ đây chính là... quỷ xuyên tường trong truyền thuyết!

Wương Tiểu Minh run rẩy. Bên ngoài thái dương rực rỡ đang tỏa nắng, sao trong nhà cậu quỷ vẫn còn hoành hành thế này... Đây có phải là tình tiết hài hước thường có trong bi kịch không a.

“Ta quên nói cho người biết, ta rất ghét người khác không nhìn thấy sự tồn tại của ta.” Nụ cười của người nọ dần dần lạnh xuống.

Wương Tiểu Minh vội quỳ phịch xuống sàn, ra sức gào khóc nói: “Ta trên có mẹ già tám mươi tuổi, dưới có con nhỏ mới tám tháng, tay không thể xách, vai không thể mang, ngực không vết mực³, trối gà không chặt! Nếu muốn ta làm thể thân, thật sự là lựa chọn sai lầm nhất trong các lựa chọn, ta là thứ phẩm trong các loại thứ phẩm! Cho nên ngàn vạn lần, ngàn vạn lần đừng đến tìm ta. Cầu xin người đấy... Chỉ cần người đáp ứng, ta lập tức đốt cho người một tòa nhà to... Còn có xe... Còn có mỹ nữ... Còn có cơm ăn nữa...”

Người nọ cứ như vậy thong thả nhìn cậu, mãi đến khi cậu khóc đến sùi sụt thảm hại.

“Nói xong chưa hả?”

“Người đến tột cùng là muốn thế nào a?” Vương Tiểu Minh nước mắt nước mũi tèm lem đầy mặt. Cậu tuy là trước đây cuộc sống có mốc meo thật, nhưng tốt xấu gì thì vẫn là còn sống, không có muốn chết sớm như vậy đâu.

“Ta không phải quỷ.”

“...” Vương Tiểu Minh hai mắt lúng tròng ngẩng đầu, nghi hoặc mà nhìn hắn, lại khóc nức nở nói: “Vậy người là cái gì chứ?”

“Baal.”

...

Là cái tên xấu xí râu ria xồm xoàm trông game ấy hả?

Vương Tiểu Minh ở trong lòng vụng trộm so sánh với người trước mắt, rõ ràng là đối lập nha.

Chắc là cùng tên thôi.

Baal dảng cười trầm xuống, “Ta tuy rằng không phải quỷ, nhưng mà ta so với quỷ càng khoái giết người hơn. Nếu ngươi lại tiếp tục dùng ánh mắt này nhìn ta, ta không dám chắc là có thể kiềm chế lại được nga.”

Vương Tiểu Minh lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt, “Vậy ngài đến tột cùng là ai?”

Baal thả chân xuống, thân thể nghiêng về phía trước một chút. Một đôi cánh màu đen mở rộng sau lưng hắn, nhất thời che khuất tường nhà cậu, “Ngươi nói xem ta đây là cái gì?”

...

“Đọa thiên sứ?!” Vương Tiểu Minh mắt trừng lớn. Thế giới thật quá điên rồi rồi, Baal mà cũng có thể là thiên sứ.

Baal đáp: “Mặc dù ta rất khinh thường lũ thiên sứ, nhưng mà so ra với quỷ thì loại chủng tộc này ta cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận.”

“Vậy ngươi vì cái gì mà đến nhà của ta?” Lá gan Vương Tiểu Minh to ra một chút, dù sao đọa thiên sứ cũng có hai chữ thiên sứ trong đó, so với quỷ chắc là thánh khiết khả ái hơn nhiều.”Lạc đường sao?”

“Ngươi cảm thấy là ta trông giống một tên gốc dễ lạc đường sao?”

“Không giống.” Vương Tiểu Minh đương nhiên hiểu cái gì gọi là kẻ thức thời là trang tuần kiệt.

Baal đứng lên, từ trên cao ngạo nghễ liếc xuống nhìn cậu rồi nói: “Ngươi không cần hỏi ta vì cái gì đến nhà ngươi, cũng không cần quản ta muốn nán lại bao lâu, ngươi chỉ cần nhớ kỹ một việc. Chính là từ giờ trở đi, lập tức tóm gọn tên Thường Hải Đào kia, ta muốn các ngươi lập tức, ngay lập tức yêu đến chết đi sống lại!”

“...” Ngoài chấn động cũng chỉ có chấn động. Vương Tiểu Minh rốt cục hiểu được, Baal chẳng những là thiên sứ, lại còn có thể làm Cupid.

1, Hỏa nhãn kim tinh: Đôi mắt thần thông quảng đại của Tôn Ngộ Không, có thể nhìn thấu mọi thứ. Ở đây ý nói chỗ khu trọ của Tiểu Minh mắt ai cũng sáng như sao.

2, Mạc danh kỳ diệu: Không thể hiểu được

3, Ngực không vết mực: chỉ người không biết chữ, dốt đặc cán mai. Ý em Tiểu Minh là em vô dụng toàn tập anh đừng có đi theo ám em ^^

•

Chỉ có ngươi mới có thể nhìn thấy ta.

Đây là vinh hạnh của ngươi đó.

Ta có thể hỏi hay không... Ta dựa vào cái gì mà lại có được vinh hạnh này a.

(Trung)

Trình độ xui xẻo của Vương Tiểu Minh lại thăng cấp

“Ta có thể hỏi tại sao không?”

“Không thể.” Baal trả lời cứ như không muốn cho cậu đường lui.

Chân Vương Tiểu Minh này giờ quỳ đã muốn nhũn ra, cậu đành ngồi bệt xuống đất, nhỏ giọng nói: “Kỳ thật ta cùng Thường Hải Đào không phải cái loại quan hệ đó đâu.”

“Thật không?” Baal cười lạnh.

Từ sau khi bị Lucifer đánh bại, thân thể hắn bị thương nghiêm trọng rồi được phong ấn trong hắc tinh châu. Ngày hôm qua tên đó không biết nổi điên cái gì, đột nhiên quăng hắc tinh châu vào thân thể của nhân loại, còn nói với hắn rằng năng lượng tình yêu có thể giúp hắn khôi phục thân thể. Bất quá thì y thật sự cũng không có gạt người. Hắn vừa mới kiểm tra thử, hắc tinh châu đích xác là dùng tình yêu của Vương Tiểu Minh để chữa trị thân thể hắn, thế nhưng mà — dựa vào tốc độ phục hồi của nó, hắn chắc phải ngồi đợi tới một ngàn năm mới khôi phục trọn vẹn... một cái ngón chân! Đây là nếu nhân loại có thể sống được ngàn năm.

Cho nên cần phải có một chất xúc tác để thúc đẩy nó.

Hắn đã tìm hiểu qua, trong một mớ tình yêu của Vương Tiểu Minh, y yêu nhất chính là cái người tên Thường Hải Đào. Hắn quyết định ra tay với tên kia, cố gắng làm cho ngọn lửa tình rực cháy chôn dấu sâu trong tim y bùng phát.

“Vội lại, cậu ấy đã có bạn gái rồi.” Nghĩ đến đây, tim Vương Tiểu Minh liền nhức nhối.

Baal nhìn bộ dạng thất hồn lạc phách¹ của cậu, nhin không được liền hừ lạnh: “Vô tích sự.”

Vương Tiểu Minh cúi đầu chịu huân².

“Nếu bản thân muốn có được cái gì thì phải dùng hai tay mà cướp lấy. Nhân loại đã sa đoạ đến thế mà ngay cả đạo lý này cũng không hiểu sao?” Baal nhìn tay của chính mình, “Nếu mà người dám nói không hiểu, ta cũng không ngại đánh cho đến khi người hiểu thì thôi.”

...

Vương Tiểu Minh hai mắt rưng rưng, “Ta đi rửa mặt một chút.”

Một chút thực sự đúng là một chút.

Hai chân Vương Tiểu Minh như thể đạp trên bánh xe gió, trong phút chốc bay cái vèo vô toilet rửa mặt, rồi lại bay cái vèo ra phòng bếp ăn cơm.

Lảo đảo đau đầu hoa mắt bước ra, Baal nhìn cậu vừa lòng gật gật đầu.”Sinh mệnh của nhân loại rất ngắn ngủi cho nên người càng phải biết quý trọng thời gian nha.”

Vương Tiểu Minh mặt cứng đờ trắng bệch, không nói lời nào.

“Ta đã nói rồi, ta rất ghét người khác phớt lờ sự tồn tại của ta.” Baal đang cười thế nhưng vẻ mặt của hắn rõ ràng là biểu hiện tương phản.

Vương Tiểu Minh rơi lệ, miễn cưỡng hé miệng, than thở rên rĩ: “Hóc xương cá... đau a.”

Baal khó chịu nói: “Nhân loại thật sự yếu ớt làm cho người khác phiền chán muốn chết.”

...

Vương Tiểu Minh rất muốn lên tiếng, nếu vừa phiền vừa chán như vậy liền một cước đem ta đá ra đi, ngoảnh mặt giả bộ không thấy đi! Nhưng mà khi nhìn thấy khuôn mặt tuấn lãng, đằng sau còn ẩn hiện sát khí của Baal, cậu liền nuốt trọn cả câu kia cùng xương cá xuống bụng.

Nuốt nửa chén dấm, xơi nửa chén cơm, rốt cục yếu hèn Vương Tiểu Minh cũng trơn tuột.

“Lập tức đi tìm Thường Hải Đào đi.” Baal đợi bên cạnh đã bắt đầu sốt ruột.

“Hôm nay cậu ta không có tiết.”

Baal quăng một cái liếc mắt qua.

Vương Tiểu Minh lập tức im miệng, bước tới cửa mang giày.

Baal đột nhiên hỏi: “Thường Hải Đào là nam nhân hả?”

Vương Tiểu Minh cả người chấn động, im lặng gật gật đầu.

Baal có chút ngoài ý muốn.”Trong thiên sứ phái nữ rất ít, cho nên thiên sứ thịnh hành nam nam luyện ái. Nhưng mà lúc thần sáng tạo nhân loại không phải đã rút kinh nghiệm, đặt ra tỉ lệ rồi sao?”

Vương Tiểu Minh trầm mặc thật lâu, mới ngập ngừng nói: “Có lẽ ngài đã quên đặt ra tính hướng của ta.”

Baal: “...”

Phòng trọ của Vương Tiểu Minh cách trường đại học A không xa, nếu ngồi xe bus thì chỉ đổi trạm ba lần.

Vương Tiểu Minh kinh hãi nhìn Baal thản nhiên đứng ở trên xe, những người chung quanh không ngừng đi xuyên qua thân thể của hắn.

Thân thể hắn nhìn vào không hề trong suốt, hơn nữa chẳng phải hắn đã nói hắn không phải quỷ sao? Vì cái gì mà...

Baal nhận ra nghi hoặc của cậu, thản nhiên nói: “Chỉ có người có thể thấy ta.”

“...”

Biểu hiện cực kỳ bi thảm của Vương Tiểu Minh hiển nhiên đánh vào tâm hồn yếu ớt nhạy cảm của Baal, hắn thẹn quá hóa giận nói: “Đây chính là vinh hạnh của người đó.”

“Ta có thể hỏi được không... Ta dựa vào cái gì mới có được vinh hạnh như vậy a.” Giọng cậu thật nhỏ, để tránh người ta hiểu nhầm cậu có vấn đề về thần kinh.

Baal suy nghĩ thật lâu rồi mới nói: “Người vận khí hảo.”

...

Trước chữ ‘Hảo’ nên thêm vào chữ ‘Bất’ mới đúng³.

Vương Tiểu Minh nhìn phong cảnh bên ngoài xe bus như dòng nước chảy ngược, trong lòng đau khổ không nói nên lời.

Từ khi cậu vừa sinh ra, trong nhà bị vận đen ám không ngừng. Trước đây cha mẹ gọi cậu là sao chổi, cậu thật sự không phục. Cậu vẫn cảm thấy bản thân so với anh hai không hề thua kém. Lúc học tiểu học, anh hai học lớp bốn lớp năm còn chẳng biết làm đề văn trong khi cậu mới lớp hai đã biết dựa vào sách vở mà làm.

Nói về thông minh, cậu đương nhiên hơn hẳn anh hai.

Chính là, khi đó cậu không hề biết rằng, thế giới này ngoại trừ chỉ số thông minh ra, còn một thứ gì đó tên là ‘vận khí’. Mà cái thứ ấy, đến lúc cậu vào học trung học, mới chân chân thiết thiết⁴ lĩnh ngộ được nó

Cùng nhận một hộp cơm, trong hộp của cậu nếu không phải có thêm con gián thì là thiếu mất một món mận.

Cùng là nhận đồng phục, phía trước phía sau đều ổn, tại sao tay áo cứ nhất thiết phải một dài một ngắn?

Cùng lên nhận bằng khen, tên người khác được viết công công chính chính, phiêu phiêu lượng lượng⁵, tên cậu chữ viết lại cổ tình mơ mơ hồ hồ thì thôi đi, lại còn viết sai chính tả. Thử hỏi cái tên Vương Tiểu Minh dễ viết như vậy, viết sai khó đến cỡ nào?

Từ đấy về sau cậu mới hiểu, hóa ra vận khí thật sự rất trọng yếu.

Cuối cùng vất vả lắm mới thoát khỏi con đường nhấp nhô gồ ghề đó để đến tỉnh khác học đại học.

Cậu và gia đình đều thở phào nhẹ nhõm.

Có đôi khi sống xa nhà cũng là một cách để bảo vệ người thân. Cậu cuối cùng cũng chân chính lĩnh hội được những lời này. Mặc kệ vận mệnh đối với cậu rất không công bằng, nhưng cậu vẫn tin rằng đại nạn không chết tất có phúc về sau.

Chỉ là niềm tin vẫn mãi là niềm tin, kỳ tích thủy chung chẳng chịu đến với cậu. Cho nên cậu đành xuôi theo số mệnh, bắt đầu học cách thích ứng với cuộc sống ba bữa xui nhỏ, năm ngày xui to của chính mình.

Mãi cho tới tận bây giờ, kỳ tích đã xuất hiện, thế nhưng cũng là lúc cậu bị kéo vào vực sâu thăm tối khủng bố vạn dặm không lối thoát.

“Người quyết định chính mình tự xuống xe, hay là để ta đem người đá xuống?” Giọng Baal vang lên ngay bên tai.

Vương Tiểu Minh thu hồi một bụng đầy cảm xúc, mông như bị lửa đốt mà nhảy xuống xe.

Trường đại học A được phân ra làm hai khu Đông – Tây.

Chỗ Vương Tiểu Minh ở trước khi dọn đi chính là khu nhà phía đông.

Cậu cúi đầu bước nhanh trên đường băng qua khuôn viên trường. Ở trường, cậu cũng coi như là người nổi tiếng. Hồi mới tới, cậu rất xui xẻo. Đại hội thể dục thể thao, liên hoan hội, vũ hội... Chỉ cần nơi nào đó có xui xẻo là y như rằng nơi đó có cậu. Thế nên, cậu thật nổi tiếng. Thêm vào đó, Thường Hải Đào là đội trưởng của đội bóng rổ ở trường, cán bộ của hội học sinh, là người mà đi đâu ai cũng biết. Cậu và cậu ta thường xuyên ở cạnh nhau nên được thơm lây, lại càng thêm nổi tiếng.

May mắn là lúc này trong sân trường không nhiều người lắm.

Cậu chạy một mạch thẳng vào ký túc xá.

Thực sự phải lên lầu sao? Trong bụng cậu nghĩ thật bất an. Lấy tính cách của Thường Hải Đào mà cậu biết, cậu ta thích mềm không thích rắn. Mà quý ngài phía sau cậu, cả mềm lẫn rắn đều chẳng thêm quan tâm. Vạn nhất mà cả hai người bọn họ đều xông lên, Thường Hải Đào thật sự là có chết cả trăm lần cũng không đủ.

Nghĩ đến đây, cậu như bị áp lực đè bẹp, chút dũng khí nhỏ xíu vốn núp sâu trong góc tối cuối cùng cũng rục rịch chui ra.

Cậu cố ý đi đến phòng sát vách, rất nhanh mở cửa rồi hỏi, “Hải Đào không có đây sao?” Sau đó lại nhanh chóng đóng cửa lại, hướng Baal cười trừ nói: “Hình như không có ở đây.”

“Xùy! Minh quạ đen, mới sáng sớm mà mi đã âm âm cái gì! Thường Hải Đào không phải là ở phòng bọn mi hay sao? Có điên không mà chạy sang phòng tụi này tìm cái chi?!” Thanh âm của Bàn Đại Hải luôn luôn hiệu quả hơn so với loa phát thanh.

Vương Tiểu Minh nhìn thấy ánh mắt lạnh tanh của Baal, cậu hơi lui lui về phía sau.

“Ta không muốn việc tương tự thể này phát sinh thêm lần thứ hai, ta hảo tâm mà nhắc cho người biết, tâm tình ta hôm nay không tốt lắm đâu.” Baal cười làm đầu óc cậu hỗn loạn.

Vương Tiểu Minh ở trong lòng thầm cầu nguyện Thường Hải Đào không có ở đây, mặc kệ là cậu ta ở bên cạnh bạn gái cũng được.

Cậu lăm lăm cầu nguyện xong, mở cửa phòng, trên giường chẳng có ai.

Thường Hải Đào đang đứng trước gương dùng mousse vuốt vuốt chỉnh chỉnh tóc của mình. Cậu ta nhìn qua gương thấy Vương Tiểu Minh bước vô, lập tức quay lại cười mắng: “Nhóc con, đến đền tội phải không? Chối gai đâu? Có không muốn nhận tội cũng phải để anh đây ướm vài cái cho đã nghiền à nha!”

Vương Tiểu Minh cười gượng gạo: “Cậu sắp đi ra ngoài sao?”

“Ừm. Lát nữa Tiểu Lệ sẽ đến đây. Hôm qua vẽ mặt cậu thảm quá nha, ỉu xiu như bún thiêu lại chẳng nói năng gì, còn về sớm nữa. Làm Tiểu Lệ cứ nghĩ cậu không thích cô ấy. Chờ lát nữa cô ấy đến, cậu phải nói rõ ràng biết chưa hả?”

...

Cậu đích xác không thích cô ta, còn biết nói thể nào nữa?

Vương Tiểu Minh cúi đầu thở dài, “Ừm.”

“Vậy thôi sao?” Baal dựa vào cửa, nham hiểm cười nói, “Đừng có bảo là người đã quên hết những lời ta nói rồi nha?”

“Không có!” Vương Tiểu Minh bị hàn ý từ hắc bản ra sợ tới mức giật nảy mình.

“Cái gì không có?” Thường Hải Đào tò mò nhìn cậu.

“Ý tớ là... ưm, tớ không phải là không thích Tiểu Lệ.” Vương Tiểu Minh lấp bắp trả lời.

“Biết mà. Người tôi thích sao cậu không vừa ý được?” Thường Hải Đào bước lại gần, vươn tay xoa nhẹ tóc cậu. Đây cũng chỉ là thói quen của cậu ta thôi.

Vương Tiểu Minh quả thật không cao, chỉ có một mét bảy hai, lại gặp phải tên Thường Hải Đào này cao đến một mét tám ba, tất nhiên cậu chỉ có thể làm kẻ bị khi dễ.

Baal đứng một bên uy hiếp cậu: “Nếu người không nói, ta sẽ tự làm.”

Vương Tiểu Minh mặc dù không hiểu hai chữ ‘Tự làm’ của hắc có ý tứ gì, nhưng mà trực giác mách bảo cậu tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Cậu nhìn khuôn mặt cương nghị của Thường Hải Đào, trong lòng giãy dụa không ngừng.

Nếu mà phải nói bằng bất cứ giá nào, cùng lắm là hai người họ sẽ tuyệt giao. Ít ra Baal sẽ không tiếp tục gây khó dễ cả hai. Nhưng nếu để cho Baal ra tay chỉ sợ bọn họ đều chẳng sống nổi mất.

Mặc dù lý trí đã quyết định như thế, nhưng trong lòng cậu lại lưỡng lự. Dù sao cũng là cảm tình cậu đã cất giấu bao lâu nay, cậu những tưởng sẽ ôm bí mật này xuống mồ, nhưng xem ra với tình hình hiện tại, cậu không thể lui được nữa rồi...

“Sao?” Baal bắt đầu không kiên nhẫn.

Vương Tiểu Minh cắn răng gọi, “Hải Đào!”

“Gi á?”

“Tớ, tớ...” Vương Tiểu Minh túm chặt ống quần, mắt nhắm tịt, vò đã mở lại sút6 nói, “Tớ yêu cậu.”

Thường Hải Đào kinh ngạc, lập tức cười mắng: “Giả bộ vừa thôi. Tưởng làm vậy là tôi xí xóa hết chuyện hôm qua sao, mơ đi. Đợi một lát nữa Tiểu Lệ đến cậu mà không có nhiệt tình, để xem tôi trừng trị cậu thế nào.”

Vương Tiểu Minh quay đầu lại nhìn Baal, ánh mắt thật đáng thương như muốn nói: ta đã nói a, nhưng thất bại mất rồi.

Baal đứng thẳng dậy, cười lạnh nói: “Nếu đã thế, xem ra ta đành phải tự mình động thủ vậy.”

Vương Tiểu Minh hoảng sợ nhìn hắc từng bước một hướng về phía Thường Hải Đào – kẻ không hề biết chuyện gì sắp xảy ra.

Thường Hải Đào vẫn như cũ hết sức chăm chú chải chuốt đầu tóc.

Không biết dừng khí từ nơi nào ào ra, ngay khoảnh khắc trước khi Baal chuẩn bị chạm đến Thường Hải Đào, Vương Tiểu Minh vừa hô to “Cẩn thận đấy” vừa nhào lên, đẩy Thường Hải Đào ra.

Ầm.

Thường Hải Đào bị cậu xô đập vào trước gương.

Vương Tiểu Minh đơ người, cẩn thận nhìn nhìn cậu ta, “Cậu không sao chứ?”

“Cậu nói gì cơ?” ‘Thường Hải Đào’ ngẩng đầu, nở nụ cười làm toàn thân cậu rét run.

1, Thất hồn lạc phách: kiểu như là mất hồn, ngẩn ngơ.

2, Chịu huấn: Nghe giảng đạo, nghe anh nhà lên giọng dạy đời ^^

- 3, Ở đây anh khen em vận khí tốt, em bảo vận khí của em không tốt mới đúng.
- 4, Chân chân thiết thiết: rõ ràng, thật sự, hoàn toàn.
- 5, Công công chính chính: chính tề, ngay ngắn – Phiêu phiêu lượng lượng: nắn nót, xinh đẹp (chỉ nét chữ)
- 6, Vò đã mẻ lại sứ: ở đây ý nói em đã lâm vào đường cùng.

* Lucifer – vị này chắc cũng nhiều người biết rồi ha.

Tớ chỉ dựa theo vài bài tìm được trên mạng, tóm tắt như sau: Lucifer trong tiếng Latinh có nghĩa là “Người mang đến ánh sáng“, ông đã từng là tổng lãnh thiên sứ trên thiên đàng, sau đó vì rất nhiều lý do (@.@), ông đã lôi kéo 1/3 tổng số thiên sứ chống lại chúa trời và thiên đàng, rồi thất bại và trở thành đọa thiên sứ (Fallen Angel – Thiên sứ sa đọa). Theo nhiều nguồn cho biết thì sau đó Lucifer đã trở thành Satan – chúa quỷ của địa ngục nhưng mà không phải thế nha. Satan cùng Lucifer là hai người khác nhau và Satan cũng có tên trong danh sách các Fallen Angel.

Trong U linh hệ liệt thì lý do mà ngài ý sa đọa chính là “Kiêu ngạo” – một trong thất tông tội của loài người. Lucifer cùng 6 đọa thiên sứ khác trở thành 7 đại ma vương của địa ngục.

* Đọa thiên sứ hay Fallen Angel chính là những thiên sứ mang tội, họ bị đuổi khỏi thiên đàng và đôi cánh biến thành màu đen. Anh boss nhà mình mang tội danh “Phá hoại” =w=!

Cái này ai ở bên đạo chắc biết chính xác hơn (dù rằng nhà chúng ta cũng có cái người nào đó mà lại chả biết mấy cái này, nhĩ XD?)

Càng về sau sẽ càng nhiều Đọa thiên sứ xuất hiện, cta từ từ tìm hiểu a ^^

Muốn bik thêm chi tiết, click here: Lucifer, Fallen Angel, Thất tông tội.

•

Lại đây.

Hắn đột nhiên vươn tay, đem Vương Tiểu Minh kéo vào trong ngực, cúi rạp xuống đè lên môi cậu.

Các người... Xem đủ rồi sao còn chưa rút?

(Hạ)

—

Trình độ xui xẻo của Vương Tiểu Minh lại thăng cấp

Cậu không nên chỉ vì gã này mang khuôn mặt hao hao nét Tây mà dễ dàng tin rằng hắn không phải âm hồn, hắn rõ ràng là quỷ nhập tràng1 mà! Chẳng trách hắn bảo ‘Tự làm’, hóa ra là thế này.

Vương Tiểu Minh vừa run rẩy vừa cảm thấy có lỗi với thân thể Thường Hải Đào.

‘Thường Hải Đào’ lượn quanh phòng một vòng, đột nhiên cúi xuống nhìn vô lòng bàn tay, khó chịu nói: “Thân thể này thật yếu ớt.” Xòe tay ra thấy một vết máu cắt ngang ở giữa.

Vương Tiểu Minh sợ đến mức không dám lên tiếng.

“So ra thì ta thích thân thể của Thấu Minh tộc2 hơn, ít nhất cũng không hờn chút là toác ra thể này.”

...

Có trời mới biết Thấu Minh Nhân là cái giống gì?

Chân Vương Tiểu Minh cứ run rẩy không ngừng, hàm răng đánh vào nhau canh cách.

“Người đang tức giận sao?” Hắn ngẩng đầu nhìn cậu, cặp mắt tròn vo của Thường Hải Đào lộ ra một tia quỷ dị.

Vương Tiểu Minh lập tức lắc đầu. Cậu nào dám phẫn nộ chứ, cậu sợ hắn còn chưa đủ nữa là.

“Hừ, có cho người cũng không dám.” Hấn nhìn đến vết rách trên tay liền nắm lại, “Hơn nữa, người nên tức giận phải là ta mới đúng. Nếu không phải tại người hậu đậu, lanh chanh thì sao ta có thể đụng trúng rồi nhập vào cái thân xác chết tiệt này.” Vừa rồi hấn chỉ định dùng chút pháp lực buộc chủ nhân của cơ thể này cùng cái tên ngu ngốc nào đó dính lại một chỗ mà thôi!

Đụng trúng... nhập vào?

Vương Tiểu Minh đơ người. Cậu suy nghĩ một hồi, tua lại cái đoạn lúc trước khi va chạm xảy ra ——

Trước khi đụng vào Thường Hải Đào, cậu hình như là có đụng phải một cái gì đó, nhưng mà... thân thể của Baal không phải có thể đi xuyên qua sao? Làm thế nào mà cậu chạm vào hấn được chứ?

Như thể nhìn thấu điểm nghi vấn của cậu, Baal lạnh lùng nói: “Khỏi phải nghĩ nhiều. Bất kể khi nào ta muốn đều có thể ướm người thành đầu heo.” Bởi vì viên hắc tinh châu phong ấn thân thể hấn đang nằm trong cơ thể y, cho nên y không những là kẻ duy nhất nhìn thấy hấn mà còn là người duy nhất có thể chạm vào hấn.

Thật sự là quá tiện nghi cho y rồi.

(Không biết ai mới chiếm tiện nghi nữa !)

...

“Này, lại là do... vận khí của ta sao?” Vương Tiểu Minh gần như phát khóc.

“Vô nghĩa. Chẳng lẽ lại do vận khí của ta?!”

Vương Tiểu Minh: “...”

“Hải Đào.” Thanh âm của Trương Tiểu Lệ từ ngoài hành lang vọng đến.

Vương Tiểu Minh giật mình, theo bản năng định mở cửa bảo nàng ta rời đi, nhưng mà tay cậu vừa mới đặt lên nắm cửa, trên lưng như thể có một đám sâu lông đang bò lúc nhúc, toàn thân nổi da gà.

“Hửm? Sao không mở cửa đi?” Baal dùng giọng của Thường Hải Đào ôn hòa hỏi.

Vương Tiểu Minh giống như bị điện giật vội thả tay ra, “Cô ấy, là người a...”

“...” Baal im lặng nhìn cậu, hiển nhiên hấn cũng không hiểu ‘Cô ta là người’ có ý tứ gì.

“Ý ta là nói, cô ấy cũng một thân yếu đuối... Người tha cho cô ấy đi.” Vương Tiểu Minh thấy hấn không phản ứng gì, đánh bạo giải thích.

“Cho nên, người hiện tại là đang dạy ta cách đối nhân xử thế sao?” Nụ cười của hấn ẩn ẩn hàn ý.

“...”

Rầm.

Trương Tiểu Lệ vừa đến trước cửa phòng, gơ tay định gõ cửa thì nghe cửa bị thứ gì đó đập thật mạnh vào.

“Hải Đào?” Cô lo lắng gọi một tiếng.

Một lát sau, cửa từ từ mở ra.

Vương Tiểu Minh bưng cái mũi máu nhỏ giọt đứng sau cửa, vẻ mặt rất thống khổ.

“Cậu, cậu bị làm sao vậy?” Trương Tiểu Lệ khẩn trương hỏi.

“Không có gì, cậu ta chỉ là nghe thấy tiếng cô gọi nên thật hưng phấn mới đụng phải cái cửa.” ‘Thường Hải Đào’ chọc tay vào túi quần, cười âm trầm, “Đúng không?”

Vương Tiểu Minh lấy tay bôi bôi quệt quệt máu mũi, vô thức gật đầu.

Trương Tiểu Lệ thụ sủng nhược kinh lấy ra một bịch khăn giấy đưa cho cậu, “Kỳ thật tôi cũng thường xuyên tới, không có gì lạ đâu. Thật đấy.”

“Người là bạn gái ta phải không?” Ánh mắt ‘Thường Hải Đào’ thật lạ, như biểu lộ rằng chưa từng gặp qua cô.

Tim Trương Tiểu Lệ đập bịch bịch, “Đúng vậy.”

‘Thường Hải Đào’ dùng ánh mắt kỳ cục liếc nhìn cô từ trên xuống dưới, đánh giá một lượt rồi nói, “Từ giờ trở đi, không cần nữa.”

“... Có ý gì?” Trương Tiểu Lệ đột nhiên biến sắc.

“Chính là, người đã bị đá.” Khóe miệng ‘Thường Hải Đào’ lạnh lùng nhếch lên, “Nhân lúc ta bây giờ còn hảo ý nói chuyện tử tế, lập tức biến đi.”

Trương Tiểu Lệ giận run, quăng luôn bộ dạng ngượng ngùng ban nãy, hiện lên ngay tư thế chửi đổng của bọn đàn bà chanh chua, tức giận nói: “Thường Hải Đào, anh tưởng anh lợi hại thế sao! Bạn tôi đều nói xử nam là hàng ế, không thằng nào tốt, tôi còn không tin! Hiện giờ coi như bà đây không biết nhìn người!”

...

Xử nam không phải tại ế, là vì cần trọng, là do kín đáo, là bởi hướng nội.

Vương Tiểu Minh trong tim âm thầm phản bác lại lời nàng ta.

“Còn can tội có mắt như mù nữa.” ‘Thường Hải Đào’ hướng Vương Tiểu Minh ngoắc ngoắc ngón tay.

Vương Tiểu Minh nhất thời có dự cảm cực kỳ bất hảo.

“Lại đây.” Ánh mắt hân hoan nhú lại, chính là hàm chứa ý tứ uy hiếp không cần nói cũng biết.

Vương Tiểu Minh do dự, rốt cục cũng từng bước nhích lại phía hắn.

‘Thường Hải Đào’ đột nhiên vươn tay, trực tiếp kéo cậu vào trong ngực, cúi rạp xuống đè lên môi cậu.

Khoảnh khắc đôi môi chạm vào nhau, Vương Tiểu Minh cảm thấy linh hồn mình như muốn bay ra!

Trước mắt là khuôn mặt của Thường Hải Đào, cậu đã từng mơ đến tình huống thế này vô số lần thật rõ ràng, nhưng tại sao... trong tim cậu một chút vui sướng cũng không có. Chỉ cần tưởng tượng đến khuôn mặt giấu sau Thường Hải Đào, cậu liền có loại ý nghĩ bức xúc đến độ chỉ muốn đem chính mình đem chôn luôn.

“Các người...” Trương Tiểu Lệ thét chói tai. Cô không phải là chưa từng bị lừa, cũng không phải là lần đầu gặp một tên nam nhân cặn bã, nhưng bạn trai là đồng tính luyến, cô ta lần đầu dính phải.

Tiếng thét chói tai của cô ả nhanh chóng kéo một đám bu lại xem.

Vương Tiểu Minh nghe thấy tiếng bước chân tụ lại càng lúc càng nhiều, suy nghĩ gián đoạn, muốn đẩy hắn ra lại bị ôm càng chặt hơn.

Một hồi lâu sau.

Bốn phía im ắng tưởng chừng kim rớt xuống đất cũng nghe thấy.

‘Thường Hải Đào’ cảm thấy mỹ mãn mới buông cậu ra, đối với đám người vây xung quanh cười lạnh nói: “Xem đủ rồi sao còn chưa rút?”

“Hải Đào, cậu...” Mấy cậu bạn học có quan hệ lúc thường cũng khá tốt mới lo ngại góc đầu lên gặp ngay ánh mắt sát khí của hắn, so với sát nhân trong phim không khác cho lắm, họ kinh ngạc đến ngây người.

Vương Tiểu Minh lập tức chui khỏi vòng tay của hắn, bản năng muốn trốn vào đám người.

Chính là, cậu dù nhanh nhẹn, đám đông lùi ra còn nhanh hơn.

Chưa nói đến hành vi ghê tởm của bọn họ vừa rồi, chỉ cần nhìn thấy cái mặt máu me bê bết của cậu là đủ để cho người khác chạy mất dép. Thế mà Thường Hải Đào lại có thể hôn nếm cái mặt đó, chẳng lẽ đây đích thật là sức mạnh tình yêu? Những người vây xem liền để tay lên ngực tự hỏi, cho dù là đối với bạn gái của chính mình cũng tuyệt đối không thể đạt tới trình độ yêu ai yêu cả đường đi như vậy... Thật là nhìn không ra Thường Hải Đào cùng Vương Tiểu Minh đã leo lên tới cảnh giới này!

Hễ là người đều hoàn toàn bị đoạn tình cảm quyền luyến kinh hãi thể tục này dọa cho chết khiếp, chẳng ai buồn nghĩ tới tại sao Vương Tiểu Minh lại đổ máu.

Vì thế Vương Tiểu Minh tiến một bước lui một, cứ thế lui đến ba bước, đám người đến xem đã lùi đến cửa phòng.

“Thường Hải Đào” vừa lòng gật đầu, “Biển về đi.”

...

Vương Tiểu Minh nhìn ánh mắt bọn họ hết chán ghét lại đến khinh bỉ, khóc không ra nước mắt. Cậu là đồng tính luyến, đúng thế. Cậu chính xác cũng có yêu mến Thường Hải Đào, đúng thế. Nhưng cậu tuyệt đối không muốn cái kết cục thể này a! Tại sao cậu lại xui xẻo đến mức yêu thầm cũng khó như vậy?

“Tiểu Minh...” Thanh âm đáng ghét của ‘Thường Hải Đào’ lại làm cậu không tự chủ được rung mình một trận, nhanh chóng quay lại im lặng đóng cửa phòng.

Baal đứng lên, Thường Hải Đào ngã xuống phía sau.

Vương Tiểu Minh trợn mắt há hốc mồm nhìn Baal bước từ người Thường Hải Đào ra, rồi tiến từng bước về phía cậu.

“Cậu ta... Cậu ta làm sao vậy?” Ở trong phim nói, sau khi bị quỷ nhập vào, không chết cũng tàn phế.

“Yên tâm đi. Ta còn muốn hấn và người yêu nhau đến chết đi sống lại, đầu thể nhân tâm xuống tay giết người nhanh vậy a.” Baal nhẹ nhàng cười băng quơ nói.

...

Không thể nhanh như vậy?

Vương Tiểu Minh rốt cục phải dùng đến đến lời thoại yếu ớt học được trên phim truyền hình của những kẻ đụng độ Boss cuối nói, “Người đến tốt cùng là muốn thế nào?”

“Thành toàn cho người.” Baal quay lại, “Người không phải rất yêu hấn sao? Cho nên ta giúp các người đến với nhau. Sau chuyện hồi này, các người có thể quang minh chính đại đến với nhau rồi.”

...

Chỉ sợ là quang minh chính đại bị tẩy chay thì có?

Vương Tiểu Minh tuyệt vọng mà nghĩ. Tuy nói rằng ở đại học tư nhân, mọi phong cách đều được mắt nhắm mắt mở du di, nhưng hành vi vừa rồi, tuyệt đối nằm trong phạm vi mở to mắt⁴. Huống chi, lát nữa Thường Hải Đào tỉnh lại, biết được chuyện bọn họ vừa làm không chừng sẽ trực tiếp chém cậu làm đôi... Sau đó tự sát.

—— nhưng đây lại không phải một cảnh tự tử vì tình, mà là cảnh báo thù kiểu đồng quy vu tận⁵.

Bất quá những lời này cậu cũng chẳng dám nói với Baal. Bởi vì cho dù có nói, hấn cũng chưa chắc đã thông cảm.

Baal cúi người nhìn xuống trên người Thường Hải Đào toạc ra một vết thương, lẩm bẩm nói: “Nhân loại quả nhiên là bình chứa kém chất lượng.”

“Người còn muốn nhập vào nữa?” Vương Tiểu Minh chấn động.

“Tạm thời không được rồi.” Baal nhàn nhàn nhàn mặt, “Ta đối với việc thay đồ không có hứng thú.”

“... Chẳng lẽ người nào giờ tắm rửa không có thay đồ?”

Rầm!

Ván cửa lại bị đánh vào lần nữa.

Vương Tiểu Minh bưng cái mũi kéo theo Baal về nhà.

Nguyên bản là Baal muốn đợi đến khi Thường Hải Đào tỉnh lại, lời cái vấn đề này ra giải quyết cho xong. Nhưng mà Vương Tiểu Minh nào dám? Vì thế cậu ta liều mạng kiếm cớ, lúc thì nói phải nộp phí điện nước, lúc thì nói phải dọn phòng, lúc lại bảo phải giúp chủ nhà phụ đạo cho con gái bà.

Baal bị cậu lừa nhai đến đau đầu mới đành chấp nhận trở về.

Vừa về đến nhà, Vương Tiểu Minh trong đầu hiện lên việc khẩn cấp nhất – Online a.

Diễn đàn của trường nào loạn ngất trời. Cậu chẳng chui vô đọc chi tiết làm chi, chỉ nhìn lên mấy cái tiêu đề là đã đủ choáng ——

Sức mạnh của tình yêu! Dùng máu mũi để chứng minh tình cảm mãnh liệt!

Sóng tình mãnh liệt không che đậy, ngày mai lại được cúc hoa xoa dịu.

Làm nữ nhân khóc, làm nam nhân cười, hần cũng cười!

Bọn Gay chết tiệt! Thường Hải Đào! Vương Tiểu Minh! Cút khỏi Trường A!

...

Tay nắm con chuột run rẩy, Vương Tiểu Minh hoàn toàn không còn dũng khí đọc tiếp nữa.

“Nga, đúng là đám nhân loại vừa cực đoan lại vừa ngu xuẩn.” Baal đứng đằng sau cậu, ánh mắt lạnh lùng quét vào màn hình.

Vương Tiểu Minh ngón tay siết chặt lại.

Kỳ thật cậu rất muốn điên cuồng hét vào mặt Baal. Cho dù không đánh nổi hần, ít nhất cũng muốn đem tất thấy bắt mẫn bùng nổ hết ra.

Lúc cậu biết mình bị đồng tính luyện tuy rằng có kinh sợ nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại. Bởi vì đó là bí mật chỉ mình cậu biết. Không có người thứ hai biết, nên sẽ không ai chỉ trích cậu. Cậu thấy như vậy là đủ rồi.

Nhưng Baal xuất hiện lại khiến cho hết thấy đều bị hủy hoại.

Cậu nhớ đến ánh mắt khiếp sợ của bạn học và nghĩ tới ánh mắt chán ghét hiện lên trên khuôn mặt Thường Hải Đào một khi tỉnh lại, tim đau tựa kim đâm.

Tiếng chuông di động đột ngột vang lên.

Cậu lấy di động ra, trên màn hình hiển thị ba chữ Thường Hải Đào.

Trong lòng cậu bỗng trống rỗng. Nếu cậu ấy hỏi chuyện hôm nay, cậu sẽ phải trả lời thế nào đây? Ngón tay Vương Tiểu Minh khẽ run, dù vẫn đang cầm chặt điện thoại, nhưng nhìn đến ba chữ sáng lập lờ lại làm ngón tay cậu cứng đờ, động không nổi.

Tiếng chuông vẫn bám riết không tha, vang lên lần nữa.

Cậu cắn răng, rốt cục cũng ấn nút Nghe.

Đưa điện thoại sát vào tai, cậu nghe thấy tiếng thở dài của Thường Hải Đào.

Cuộc gọi vẫn tiếp tục, nhưng không ai cất tiếng.

...

“Tôi muốn rời khỏi đây.” Thường Hải Đào trầm mặc thật lâu sau mới toát ra một câu như vậy.

Đi đâu chứ? Vương Tiểu Minh khẩn trương cơ hồ muốn bóp nát di động.

“Bye bye.” Thường Hải Đào không đợi cậu trả lời đã ngắt cuộc gọi.

“...” Vương Tiểu Minh đau khổ, cảm thấy mất mát mà buông thông chiếc di động xuống, vừa nhấc đầu đã thấy hai tròng mắt Baal ẩn chứa bão tố hăm hăm nhìn cậu.

- 1, Quỷ nhập tràng: Lũ quỷ thường nhập vào xác người khác hoặc giả dạng họ.
- 2, Thấu minh tộc: Tộc người trong suốt hay còn gọi là người vô hình, bạn Hughes trong ULTD thuộc tộc này. Anh boss nhà mình hồi trc hay nhập vào thấu minh nhân.
- 3, Thụ sủng nhược kinh: được quan tâm mà kinh hỉ
- 4, Ở đây ý nói chuyện bạn Minh và bạn Đào làm thuộc phạm vi dễ gây xì căng đan, bị người ta bới móc.
- 5, Đồng vu quy tận: Cùng chết

•

Mặc kệ là dùng thủ đoạn gì, còn không mau đi giữ hần lại.

Trực tiếp thượng hần luôn đi.

... Vô luận người có giở trò gì đi nữa, ta cũng không thể rời người năm mét đâu.

2. Chương 2: Câu Thông

(Thượng)

Tiếng nói chung giữa ma vương và nhân loại

* Câu thông: liên lạc

“Hần dám bỏ đi sao?” Baal gằn giọng hỏi.

Vương Tiểu Minh bị sắc mặt giận dữ của hắn dọa tới mức tim muốn ngừng đập, một bụng đầy đau thương tích tụ lúc trước vì quá hoảng sợ mà biến mất vô tung. “Là... vậy đó.”

“Vậy mà ngươi vẫn đứng đây bình chân như vại?” Baal cố nén lửa giận để tránh hắn kiểm chế không được mà đem đầu y hải xuống.

Giọng Vương Tiểu Minh do dự: “Không lẽ, muốn ta ngồi sao?”

Rầm!

Cậu bị một quyền đánh dính lên vách tường.

“Mặc kệ là dùng thủ đoạn gì, còn không mau đi giữ tên kia lại.” Thanh âm của hắn tuy không lớn nhưng từng chữ từng chữ đều được nhấn mạnh.

Vương Tiểu Minh tin rằng chỉ cần cậu còn chần chờ một giây một tích tắc nữa, nắm đấm thứ hai sẽ nhanh chóng xuất hiện, cho nên cậu lập tức chạy như điên lao xuống lầu.

Vừa đúng lúc chủ nhà mở cửa chuẩn bị đi đổ rác, nghe được tiếng bước chân, đang muốn mở miệng chào hỏi, liền cảm thấy như một trận gió thổi qua, rác rưởi loạn thành một đống.

“...”

Vương Tiểu Minh chạy một mạch đến trạm xe, còn chưa kịp thở đã thấy xe bus nghiêng nghiêng ngã ngã chạy tới.

Cửa xe mở ra, tài xế mặt mày trắng bệch run run cầm tay lái.

“...” Cái xe này nhìn qua sao lại giống xe đưa tang đến vậy?

Vương Tiểu Minh do dự có nên lên xe không.

Còn có không ít người cùng suy nghĩ như cậu.

“Ta chỉ dùng kết giới để đem nó từ hai trạm phía trước chạy xuyên qua thôi, không chết người được đâu.” Baal nói thật nhẹ nhàng bằng quơ.

...

Xuyên qua hai cái trạm phía trước?

Vương Tiểu Minh nơm nớp lo sợ bước lên xe, không đợi cậu đứng vững, cửa xe liền nhanh chóng đóng lại, như tên lửa phóng về phía trước.

Tài xế cùng hành khách đều trầm miệng một lời hét lên đầy sợ hãi.

Vương Tiểu Minh gắt gao ôm lấy lấy cột, run run nhìn xe bus chỉ mất có nửa phút đã chạy đến cổng đại học A.

...

Đây có được coi là xe riêng không?

Cậu cũng thường xuyên xuống trạm này, nó cách trường A chỉ vài bước chân.

“Còn chưa chịu xuống xe?” Baal bắt đầu sốt sắng hỏi.

Vương Tiểu Minh nghiêng ngả lão đảo bước xuống xe, để lại một đồng người trên xe trong tình trạng mất hồn mất vía.

Không biết có phải do tưởng tượng hay không, lúc Vương Tiểu Minh đi ngang qua sân trường cảm thấy người ta dùng ánh mắt khác thường nhìn cậu.

“Ta... Có lẽ ta nên gọi điện trước ha.” Đi đến gần ký túc xá còn khoảng ba mươi mét, Vương Tiểu Minh mới đột nhiên nhớ tới, cậu trước tiên phải lôi Thường Hải Đào ra hảo hảo nói chuyện một phen đã, dù sao chuyện này từ đầu tới đuôi đều diễn biến rất ly kỳ.

Baal từ chối lên tiếng.

Vương Tiểu Minh núp sau lưng cây đại thụ, vụng trộm ấn số của Thường Hải Đào.

Đầu bên kia tắt máy rất rõ ràng.

Kỳ thật chuyện đến mức này cũng không nằm ngoài dự đoán của cậu. Theo lý mà nói, khi này Thường Hải Đào gọi cho cậu, tâm tình lúc này nhất định là phức tạp tới cực điểm, cũng không biết cậu ta sẽ giải quyết cái chuyện bị buộc làm diễn viên bắt đắ dĩ này thế nào đây.

Nghĩ một hồi, cậu lại gọi vào điện thoại của phòng.

Điện thoại vang hai tiếng lập tức có người bắt máy, một giọng nóng nảy từ đầu dây bên kia rống lên: “Con mẹ nó, tao đã nói cả trăm lần rồi! Thường Hải Đào đã đi rồi, đừng gọi nữa! Bằng không tao tố cáo mày quấy rối *** đó!”

“A Xương hả?” Vương Tiểu Minh nhẹ phun ra một câu. Hồi trước, khi cậu vẫn còn ở trong ký túc xá, quan hệ của họ cũng không tồi.

Đầu bên kia trầm mặc một lát, sau đó chậm rãi nói: “Tiểu Minh?”

“Ừ.”

Đầu bên kia lại trầm mặc lâu hơn, mãi lúc sau mới nghẹn ra một câu, “Cậu với Hải Đào đã làm cái chuyện chết tiệt gì vậy hả?”

“Việc này nói ra hơi phức tạp.” Vương Tiểu Minh chỉ có thể dùng đến lời thoại trên phim truyền hình để trả lời, “Hải Đào đi đâu rồi?”

“Vừa mới dọn dẹp hành lý rồi phóng ra nhà ga, bảo là muốn về nhà. Hai cậu náo loạn đến vậy, cậu ta làm sao dám ở lại nữa? Hiệu trưởng cũng ra mặt rồi. Cậu chưa biết đâu... cái bọn người kia... Chết tiệt!” Dù sao cũng là bạn cùng phòng gần bốn năm nên A Xương vẫn đứng về phía bọn họ.

“Hiệu trưởng sao?” Vương Tiểu Minh trong lòng căng thẳng. Nếu sự việc đã đến tai hiệu trưởng không chừng sẽ thông báo cho phụ huynh nữa... Cậu không dám nghĩ tiếp nữa đâu.

Mà thực tế thì Baal cũng không cho cậu có cơ hội mà tiếp tục ngăn người, “Biết chỗ rồi còn không lo đi tìm đi?” Hắn búng ngón tay một phát, di động tự động tắt máy.

Vương Tiểu Minh vẫn đứng im tại chỗ, “Chính là, dù có tìm thấy cậu ấy, ta cũng chẳng biết nói gì nữa.” Đây không đơn giản chỉ là chuyện của cả hai, nó còn liên lụy đến trường học, hai bên gia đình, còn cả tương lai hai đứa nữa. Tưởng tượng đến cảnh phong ba bão táp sắp tới, Vương Tiểu Minh liền tứ chi vô lực.

Baal nói: “Cái gì cũng không cần nói.”

Vương Tiểu Minh sửng sốt.

“Trực tiếp thượng hán luôn đi.” Baal bình tĩnh nói càn làm người khác sôi ruột muốn chết.

Mặt của Vương Tiểu Minh nhất thời đỏ bừng bừng.

“Khỏi giả bộ, làm như người chưa từng nghĩ tới.” Baal mời gọi chẳng khác nào bọn quỷ dụ dỗ người ta trao đổi linh hồn.

“Ta không có.” Cậu lớn mặt đến mấy cũng chỉ dám nghĩ đến cùng Thường Hải Đào vai sánh vai, ôm nhẹ thắt lưng... Còn hôn môi, cậu từng mộng xuân thấy rồi. Chính là nằm mộng xong, sáng hôm sau liền lập tức chạy ra ngoài tìm phòng trọ.

“Vô tích sự.” Baal hừ lạnh, “Mặc kệ người có nghĩ hay không, trước mắt cứ giữ hán ta lại đã.”

“Nhưng cậu ấy ra tới nhà ga rồi.”

“Người là muốn ta đánh gãy chân của người rồi mới lết đi tìm hay là nhân lúc chân cẳng còn lành lặn, lập tức đi?” Baal ngoài cười trong không cười hỏi.

Vương Tiểu Minh quay đầu bỏ chạy.

Nhà ga cùng trường đại học A nằm ở hai đầu thành phố.

Baal không thân thuộc thành phố nên không thể dùng kết giới trực tiếp đem xe lôi đến, Vương Tiểu Minh phải đổi qua khoảng ba trạm mới tới.

Cổng nhà ga chen chúc, lúc nhúc toàn người với người, hàng quán nằm la liệt trước cổng chèo kéo, mời gọi khách qua đường.

Vương Tiểu Minh né qua không biết bao nhiêu móng vuốt mới có thể tiến vào trong sân ga, cậu ngược nhìn bảng hướng dẫn. Thường Hải Đào là người của thành phố Y, đúng lúc đang có một chuyến tàu đến đó còn đang soát vé. Cậu không suy nghĩ mà trực tiếp đi tới hướng đó.

“Này, vé của cậu...” Người soát vé vừa lên tiếng, trong chớp mắt đã bị Baal ném ra ngoài mười mét.

“...” Người soát vé mặt đại ra nhìn chị bán hàng ăn gần trong gang tấc, khuôn mặt tươi cười lập tức cứng ngắc.

“Anh, vào đây bằng cách nào?” Hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Người soát vé ngơ ngác run run tay, lạc giọng nói: “Cứ như vậy... vèo đến!”

“...”

Vương Tiểu Minh chạy thẳng tới ga số 3, trên tàu gần như đã kiểm vé xong, bắt đầu khởi hành.

Cậu chạy từ từ dọc theo con tàu. Nhưng trên tàu nhiều khoang như vậy, cậu biết khoang nào mà tìm?

Sau khi nhìn đến tận khoang cuối cùng, cậu mới thả chậm cước bộ.

Baal nhướng mày, nhắc chân định đá cậu lên nóc tàu.

Vì thế, bất ngờ không kịp phòng thủ, Vương Tiểu Minh cảm thấy trên lưng một lực mạnh mẽ truyền tới, rồi sau đó...

Ba người nhân viên nhà ga xông ra phía đường ray, cúi xuống rồi ba chân bốn cẳng khiêng Vương Tiểu Minh đang nằm trên ray lên.

“Anh bạn trẻ! Cậu muốn làm gì vậy? Muốn chết cũng đừng nằm trên đường ray chứ! Có biết tội này thu dọn thi thể mệt lắm không?!”

“...” Có ai điên tới mức ở nơi đông người như thế lẫn ra đường ray mà tự sát chứ? Các người chẳng lẽ còn không nhận ra, đây là mưu sát, là mưu sát a! Vương Tiểu Minh vừa trải qua một trận kinh hách chưa kịp hoàn hồn đã bị quả mắng, thật là khóc không ra nước mắt mà.

“Cháu còn trẻ, chờ đến khi lớn lên sẽ hiểu, thế giới này không chuyện gì là không thể vượt qua.” Nhân viên trông có vẻ lớn tuổi nhất lời nói đầy chân thành.

“...” Nói cách khác, nếu thật sự không thể vượt qua được, là có thể lẫn ra đường ray nằm sao? Vương Tiểu Minh tuyệt vọng quay lại nhìn về phía Baal. Ông ta đang khuyên người ta không nên tự sát hay là thúc đẩy cho người ta tự sát nhanh hơn vậy?

Baal giống như hoàn toàn không nhìn thấy tâm tình phức tạp hiện tại của cậu, thực tế thì hắn đang khủng hoảng khi phát hiện ra một sự thật —— pháp lực của hắn cư nhiên đối với Vương Tiểu Minh không có tác dụng.

Tuy rằng hắn vừa rồi là vướn chân đá y, nhưng mà hắn chính xác là có dùng đến pháp lực thiệt mà, không lý nào lại là...

Ánh mắt hắn đột nhiên liếc đến Vương Tiểu Minh.

Vương Tiểu Minh giật mình.

...

Ngay trước mặt ba nhân viên nhà ga, Vương Tiểu Minh lại một lần nữa bay ra ngoài, ngã sõng soài trên mặt đất.

...

Nhân viên công tác nổi giận. Bọn họ là dùng cả trái tim để khuyên nhủ y như thế, y lại cư nhiên tiếp tục hành xác, đây quả thực là coi rẻ sự nhiệt tình của họ, là chà đạp tấm lòng của họ!

“Tôi nói cho cậu biết, tôi đã gặp qua nhiều loại người nhưng gặp một người đầu heo như cậu là lần đầu tiên! Rõ đồ ăn bám...” Nhân viên công tác ngơ một câu ta một câu, nói đến nổi nước miếng tung bay.

...

Vương Tiểu Minh đáng thương nằm trên mặt đất, một bên xoa xoa mông, một bên sợ hãi nhìn sang Baal hiện đang trong trạng thái ngây người. Chỉ sợ hắn lại động tay động chân.

Baal lại hoàn toàn không để ý tâm trạng của người bị hại, hắn hiện tại suy nghĩ rối bời, rõ ràng Vương Tiểu Minh cũng được hưởng nhiều quyền lợi lắm chứ. Pháp lực vô dụng, kết giới cũng vô dụng, hắn lại chỉ có thể cậy mạnh đánh y.

Chẳng lẽ là...

Bởi vì có liên quan đến việc hắc tinh châu hoặc thân thể của hắn nằm trong cơ thể của Vương Tiểu Minh, cho nên y đối với pháp lực của hắn hoàn toàn miễn dịch?

Vương Tiểu Minh lặng lẽ nhìn Baal thật lâu, phát hiện hắn giờ phút này thực sự là đang ngây người, liền bỏ chạy.

Cậu không biết Baal vì cái gì mà để ý tới chuyện của Thường Hải Đào đến vậy, cậu chỉ biết là sau khi Thường Hải Đào đi rồi, hắn rất bất thường. Mà hắn đã bất thường có nghĩa là cuộc sống sau này của cậu sẽ phi thường phi thường mà bất hảo.

Cái khác thì không dám chắc chứ bị quăng ra đường ray hoặc mặt mũi bầm dập là dễ dính lắm.

Vương Tiểu Minh chui vào dòng người đông đúc mà chạy. Ước chừng chạy được hơn mười phút, cậu mới tựa vào cột đèn, nhẹ nhàng hô hấp.

Một mạch chạy trốn xa như vậy, Baal chắc là không phát hiện đâu ha?

Nhà thì tạm thời không thể về, may mắn là trong túi còn có ít tiền, lang thang khoảng hai, ba ngày cũng không thành vấn đề. Mặc kệ thế nào, trước mắt bảo trụ tính mạng mới là quan trọng. Vương Tiểu Minh cúi đầu suy tính.

“Chạy à? Sao không chạy tiếp a?” Thanh âm của Baal vang lên trên đỉnh đầu cậu.

Vương Tiểu Minh cả người cứng đờ, chậm rãi ngẩng đầu.

Baal đang ôm ngực đứng ở trước mặt cậu, nét anh tuấn thâm thúy trên mặt ẩn chứa đầy vẻ sâu xa khó hiểu.

“Ta, ta... Ta không phải muốn chạy đâu.” Vương Tiểu Minh trong tim thoáng chốc đã xù xuống.

“Àn, ta nghĩ ngươi chắc là cũng không muốn chạy.” Baal thế nhưng lại không rống lên, mà là mỉm cười nói, “Bởi vì cho dù ngươi có muốn chạy cũng sẽ chạy không thoát được đâu.”

Vì sao chứ? Vương Tiểu Minh dùng ánh mắt im lặng hỏi.

“Bởi vì ta vừa mới phát hiện ra một chuyện hay.” Chuyện này đương nhiên cũng không phải ý nguyện của Baal, cho nên nụ cười của hắn cũng dần âm trầm, “Đó chính là, cho dù ngươi có làm cái gì đi nữa, ta cũng không thể rời khỏi ngươi năm mét được.”

...

Vô luận đến thế nào cũng không thể rời xa năm mét?

Vương Tiểu Minh mờ mịt mà nhìn hắn.

“Nói cách khác, chỉ cần ngươi bước ra phạm vi năm mét, ta cũng sẽ không tự chủ mà bị ngươi lôi đi.” Chết tiệt! Đây nhất định là âm mưu của Lucifer! Cái gì mà chữa trị thân thể chứ, đều là kiểm soát, là kiểm soát! Tên đó căn bản là muốn nhân cơ hội này chinh phục hắn.

Baal trong tim cuồng nộ, khuôn mặt nhăn nhó làm Vương Tiểu Minh sợ tới mức cảm như hén.

“Ngươi...” Hắn mới mở miệng một chữ, liền thấy Vương Tiểu Minh cả người ôm cột đèn phát run, khiến cho người qua đường đều quay lại nhìn.

“Ngươi thật không chút tiền đồ!” Baal một tay búng cậu từ cột đèn ra.

Vương Tiểu Minh lập tức ngồi thụp xuống, hai tay ôm lấy đầu.

“Ngươi làm gì vậy?”

“Đừng đánh đầu nha.”

“...” Baal chán nản, “Ta có nói muốn đánh ngươi sao?”

Vương Tiểu Minh ghen ngào nói: “Không nói, ngươi toàn trực tiếp đánh thôi.”

“Ta không đánh ngươi đâu.” Baal chậm rãi nói.

“Thật a?” Vương Tiểu Minh buông tay, nửa tin nửa ngờ mà đứng dậy.

Baal giờ cước đá cậu dính vào cột đèn thành một cục. Hắn cười đến thành khản nói: “Ta đá mà.”

•

Ta muốn ngươi trong vòng ba ngày phải yêu một người.

Ai?

...

Ai cũng được. Chỉ cần ngươi một lòng yêu hắn, yêu đến chết đi sống lại cho ta.

(Trung)

—

Tiếng nói chung giữa ma vương và nhân loại

Vương Tiểu Minh buồn thiu lết về nhà trong tình trạng thương tật đầy mình, ngã đầu lên sofa. Từ nhỏ đến giờ gặp qua vô số chuyện xúi quẩy, cứ tưởng là đã kinh nghiệm đầy mình rồi, vậy mà cho tới hôm nay cậu mới biết được... mấy chuyện kia chỉ là đom đóm, chuyện hôm nay mới là đèn pin, còn Baal thì bất cứ cứ lúc nào cũng có thể đem đèn pha ra chọi cậu.

Cậu nghiêng đầu sang một bên, nhìn qua máy tính đặt đối diện, màn hình tối đen như mực, không chút sinh khí. Trong đầu cậu bỗng nhiên nảy lên một ý nghĩ — chẳng lẽ là bởi cậu thường xuyên vô game ‘Ám hắc’ đánh Baal phát tiết, cho nên Baal mới chạy đến hiện thực trả thù cậu?

... Nhưng mà ‘Ám hắc’ nhiều người chơi đến thế, không lẽ nào chỉ có mình cậu là đánh Baal còn mấy người kia là bị Baal đánh chắc? Cậu nhanh chóng bác bỏ. Vậy mới nói, vẫn là do vận số ảm mốc tạo thành a.

Vương Tiểu Minh vuốt cục u trên trán do khi nãy đâm đầu vô cột đèn, trong tim một mảnh sầu bi vô hạn.

“Ngồi dậy mau.” Baal bước đến trước mặt cậu.

Vụt, lưng Vương Tiểu Minh lập tức thành một góc chín mươi độ so với sofa, đùi với ngực cũng một góc chín mươi độ. Nói cách khác, nửa người trên của cậu so với mặt ghế sofa vuông góc. Mà ghế sofa lại song song với mặt sàn, cho nên nửa người trên của Vương Tiểu Minh so với sàn nhà cũng vuông góc... Tóm lại là phi thường phi thường thẳng.

“Người tiếp theo có suy tính gì không?” Baal ngồi vào ghế dựa chỗ bàn máy tính, khuỷu tay gác lên trên tay vịn, xoa cằm nhìn cậu.

Tuy rằng hấn hiện tại nhìn qua có vẻ ôn hòa, nhưng mà nguyên ngày hôm nay được giáo huấn đến máu chảy đầm đìa đã làm Vương Tiểu Minh linh ngộ hoàn toàn, không nên đánh giá con người qua vẻ ngoài, càng không nên đánh giá thiên sứ chỉ dựa vào định nghĩa hai chữ này. “Ta muốn hảo hảo ngấm lại.”

“Còn nghĩ?” Baal lông mi run lên.

Vương Tiểu Minh giật mình, cái miệng khê nhích qua bên cạnh, nhanh chóng đáp: “Ta nghĩ xong rồi.”

“Nga? Nói nghe thử.”

Ánh mắt của Baal sâu thẳm, cho nên lúc hấn đứng quay lưng về phía mặt trời, đôi mắt bị bóng râm che khuất càng khiến nó trở nên sâu và tối hơn, giống như một hắc động.

“Ta nghĩ là...” Vương Tiểu Minh âm thầm nuốt nước miếng một cái, cắn răng nói, “Ta muốn quên đi!” Đau dài không bằng đau ngắn. Cậu với Thường Hải Đào mới xảy ra chuyện này một lần đã làm cho trường học một phen gà bay chó sủa, nếu tiếp tục bám riết theo đuổi chắc là kinh động chính quyền luôn quá, kiểu này chạy lên trời cũng không thoát.

Cho nên, vì yên bình của tổ quốc, cậu nhất định phải chịu đựng... Chịu đựng... Chịu đựng...

Vương Tiểu Minh trong tim thâm niệm, đừng sợ... đừng sợ mà, ánh mắt gắt gao nhìn đến từng biểu tình trên mặt Baal.

Baal lông mày hơi hơi nhăn lại, nói: “Người nằm xuống coi.”

“...” Vương Tiểu Minh đứng phắt dậy, xoay người muốn bỏ chạy. Thế nhưng hình như đọc được suy nghĩ của cậu, hấn liền đẩy ghế sofa chặn ngang hướng cậu chạy.

Vương Tiểu Minh bị vấp, quỳ gối trên sofa, tay ôm lấy đầu.

...

Tuy rằng pháp thuật của hấn trực tiếp dùng với Vương Tiểu Minh là vô dụng, nhưng mà gián tiếp vẫn còn xài tốt nha. Baal vừa lòng gật gật đầu.”Nằm xuống.”

Vương Tiểu Minh chậm rãi quay đầu lại, nhỏ giọng nói: “Việc gì cũng có thể từ từ thương lượng mà...”

“Ta sẽ đếm tới ba vậy. Một...”

Xoát.

Sàn nhà lại thêm một đường thẳng song song.

Tay Baal chậm rãi sờ lên thân thể cứng đờ như thớt gỗ của cậu.

“Ấy.” Vương Tiểu Minh nhìn thấy tia nguy hiểm trong mắt Baal thì lập tức nghiêm mặt lại, duy trì tư thế chết tạm thời.

Tay Baal lại tiếp tục sờ sờ.

“Phốc...” Thân thể Vương Tiểu Minh như thể bị chấn động một chút, tay hơi run run.

“...” Baal mím môi lại.

Một cái chậu rửa mặt từ trong toilet bay ra, nện cái bụp lên đầu Vương Tiểu Minh.

...

Thế giới lại yên bình.

Tay Baal đặt trên ngực cậu, chậm rãi cảm nhận hắc tinh châu và tình trạng thân thể của hắn.

Một lát sau, mặt mày hắn nhăn nhó như thể sắp chết. Tốc độ chữa trị thân thể của hắn so với trước kia còn chậm hơn, tình cảm của Vương Tiểu Minh dành cho Thường Hải Đào hình như đã giảm đi một nửa.

“Chết tiệt.” Hắn thầm rửa, một chương đập lên mặt Vương Tiểu Minh.

Vương Tiểu Minh mơ mơ hồ hồ dần tỉnh lại.

“Nhân loại chẳng những thân thể yếu ớt, ngay cả tình cảm cũng thật thấp kém.” Baal trên mặt ngoại trừ phần nộ còn có phần khinh thường, “Bộ tình cảm của ngươi là thủy triều hả? Lên thì chậm mà rút thì nhanh.”

“... A?” Vương Tiểu Minh trong đầu ong ong, hoàn toàn không hiểu hắn đang nói cái gì.

Baal túm lấy vạt áo của cậu, hung hăng nói: “Ta đang hỏi ngươi, tình cảm của ngươi đối với Thường Hải Đào vì sao lại phai nhạt hả?”

“Thường Hải Đào?” Vương Tiểu Minh mãi đến lúc mũi hắn sắp chạm tới mũi mình, mới đột nhiên ngộ ra cái chuyện hắn đang nói, “A? Cái đó, ta... Ta không biết nữa, sao nó lại nhạt dần nhỉ... Ách.”

“Thôi dẹp đi.” Baal đột nhiên buông tay ra.

Vương Tiểu Minh đang muốn thở ra, chợt nghe hắn nói: “Dù sao tên đó không những thân thể yếu ớt mà tình cảm cũng nông cạn nữa, hoàn toàn là thứ phế phẩm, không cần cũng chẳng sao.”

“...” Từ lúc cậu bị chậu rửa đập vào mặt cho đến trước lúc cậu tỉnh lại, đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì vậy? Baal vì cái gì... mà lại nói chuyện đằng hoàng vậy nha?

“Bất quá...”

Baal ngữ khí lại thay đổi, Vương Tiểu Minh nhất thời có dự cảm bất hảo.

“Ta muốn ngươi trong vòng ba ngày phải yêu một người.”

Vương Tiểu Minh trong lòng căng thẳng, “Là ai a?”

“Ai chả được.” Baal nói, “Miễn là ngươi một lòng yêu hắn, yêu đến chết đi sống lại cho ta.”

...

Thật sự là chỉ cần phải chết đi sống lại thôi sao.

Vương Tiểu Minh rụt rè hỏi: “Ta có thể hỏi vì cái gì không?”

“Có thể.”

Vương Tiểu Minh tiếp tục: “Vì cái gì thế?”

“Bí mật.”

“...”

Mặc kệ là nguyên nhân gì đi nữa, dù sao vẫn còn đến ba ngày, điều này nghĩa là cậu có thể sống ít nhất bảy mươi hai giờ nữa, tương đương với bốn ngàn ba trăm hai mươi phút, tức là những hai mươi lăm vạn chín ngàn hai trăm giây.

...

Cậu bắt đầu lo lắng đến độ phải dùng giây làm đơn vị đo lường sinh mệnh rồi a.

Baal sau khi thông báo xong việc này cũng không quản cậu đang làm gì nữa, mở máy tính lên chơi.

Vương Tiểu Minh nhìn thao tác thành thạo của hắn, xác nhận hắn mặc dù đúng là dọa thiên sứ nhưng mà là một dọa thiên sứ rất mô-đen nha, so với thiên sứ chỉ biết bay biết hót trong phim ảnh là hoàn toàn khác nhau.

Baal đột nhiên thấp giọng oán giận nói: “Internet của nhân loại không kết nối được với địa ngục hả?”

“...” Vương Tiểu Minh một bên bôi thuốc, một bên tò mò dòm qua. Chẳng lẽ địa ngục mà cũng có internet sao? Giống y như nhân loại luôn hả? Hay là... dùng mạng nhện nhỉ?

Baal đột nhiên quay đầu lại, “Khi ta lần đầu tiên gặp ngươi, ngươi đang chơi cái gì vậy?”

Vương Tiểu Minh tay run lên, miễn cưỡng trấn định lại: “Chơi game đó.”

“Mở lên coi.”

Vương Tiểu Minh tay nắm con chuột do dự giữa ‘hắc ám sử thi’ cùng ‘ám hắc phá hoại thần’. Theo như tính cách của Baal thì, nếu biết hóa thân của mình thường xuyên bị cậu hành hạ, chỉ sợ là lập tức quay ra hiện thực đem cậu ra uýnh cho bầm dập mất... Nhưng mà không mở cũng không thoát được...

Như thể nhìn ra sự chần chừ của cậu, Baal âm trầm nói thêm: “Ta nhớ rất rõ hình ảnh hôm bữa đó nha.”

Lạch cạch.

Cậu nghe rõ tiếng bấm chuột của chính mình.

Nhìn Diablo 2 lửa đỏ thiêu đốt hừng hực, Vương Tiểu Minh nhỏ giọng hỏi: “Ngươi có anh em không?”

Baal hơi sững sốt, nhúu mày nói: “Có ý tứ gì?”

“Không có gì.” Cậu buông con chuột ra.

Baal cầm lấy con chuột, tò mò ấn thử nút Tấn công. Địa ngục cũng có trò chơi, nhưng mà hắn thuở sơ khai còn bận đi gây chuyện với thiên đường lẫn địa ngục, không có thời gian để mà chơi. Sau đó lại sợ bị thiên đường và địa ngục tìm hắn tính sổ, càng không có thời gian để thưởng thức. Cho nên hôm nay là một trải nghiệm hiếm có.

Vương Tiểu Minh đứng ở bên cạnh, im lặng mà đấu tranh tư tưởng. Cuối cùng, tình yêu chân thành dành cho Game ‘Ám hắc’ đã chiến thắng nỗi sợ hãi, cậu nhịn không được hỏi: “Ngươi biết Diablo sao?”

“Biết.” Baal đang hết sức chăm chú vào màn hình, trả lời băng quơ.

Vương Tiểu Minh hưng phấn nói: “Hắn thật sự là em trai ngươi hả?”

“...” Baal chậm rãi quay đầu.

Vương Tiểu Minh nhất thời từ trên mây rơi xuống hố băng, sợ hãi mà nhìn hắn.

Baal im lặng nhìn cậu, trầm ngâm hỏi: “Ta nên lựa chọn nghề nghiệp gì đây?”

“... Hở?”

“Không phải là có thể lựa chọn nghề nghiệp sao?”

“Nga. Thì, Babarian, Amazon, thích khách cũng được.”

“Nói một cái thôi.”

Vương Tiểu Minh theo bản năng trả lời: “Pháp sư.”

Áp lực cả một ngày, buổi tối Vương Tiểu Minh thật sự ngủ rất ngon, cơ hồ là đang trong trạng thái ngủ đông.

Một bóng đen âm thầm tiến lại gần, chân cậu bị đập một phát, sau đó là đến đùi, rồi lại tới thắt lưng, rồi sau đó là ...

Vương Tiểu Minh mở to mắt.

Tay của Baal đang nhắm mắt cậu mà nện xuống.

Theo bản năng, cậu giơ tay lên chặn lại.

Baal nhướng mày.

Vương Tiểu Minh trái tim rụt lại. Vào lúc cậu tưởng Baal sẽ nổi giận hết cỡ, hấn lại thu tay về.

“Có chuyện gì vậy?” Cậu khẽ dụi mắt, thật cẩn thận hỏi han.

“Có một cửa ta không qua được.”

“... Hở?”

“Có một cửa không qua được.”

Vương Tiểu Minh bất đắc dĩ phải ngồi dậy, “Cửa nào? Để ta coi thử.”

“Không cần đâu.” Baal cật lực lắc đầu.

“A?”

“Ta đã đập nát máy tính rồi.” (Ko hở là thần phá hoại =___=)

“... A?!”

Nhìn thấy gương mặt sợ hãi của cậu, nổi uất hận vì không qua nổi cửa kia của Baal tích tụ khi nãy đã tiêu thất không còn tăm hơi nữa, tâm tình hấn có vẻ khá hơn.

“Ta chỉ muốn nói cho người biết vậy thôi. Ngủ ngon ha.” Hấn khoan thai bước ra ngoài, còn tốt bụng thuận tay giúp cậu đóng cửa lại, để mặc Vương Tiểu Minh miệng còn đang mở to, ngơ ngác mà tiêu hóa cái sự thật đau thương này.

Ngày hôm sau, Vương Tiểu Minh mới sáng sớm đã mò dậy, tắm rửa, thay quần áo, sau đó bị thương đi nhặt xác lão bằng hữu.

Bởi vì Baal rất biết bảo vệ môi trường, cho nên cậu đi tìm thi thể của máy tính cơ hồ ngay cả linh kiện tìm khắp nơi cũng không đầy đủ. Cậu gom góp cả nửa ngày, cuối cùng cũng không thể không thừa nhận, dùng cái chổi cho mau thấy.

Baal hí mắt nhìn cậu dọn rác, đột nhiên nói: “Bao giờ người mới mua cái mới vậy?”

...

Vương Tiểu Minh tay đang cầm cái chổi run run. Kỳ thật, một đại nhân vật như Baal nên tìm những người giàu nhất thế giới như Bill Gates mà bám theo mới đúng. Như vậy thì khi nào hấn muốn đập phá liền đập phá. Mà nếu có thích đập phá quá độ thì cũng có nguyên một xưởng máy để đập. Nhưng hấn vì cái gì lại cố tình gặp một tên dân đen như cậu để bắt nạt chứ?

“Có thể sẽ khá lâu đó.” Cậu trả lời thật hàm súc.

“Vì sao a?” Baal không vui hỏi. Sau khi hết giận, hấn lại cảm thấy có phần tiếc nuối.

“Bởi vì,” Vương Tiểu Minh chậm rãi nâng đồ hốt rác lên, nhìn lại những mảnh vụn của cái máy, giọng run run nói, “Trước khi bị đập bẹp, nó là thứ rất có giá trị.”

Baal đột nhiên ý thức được...”Người rất nghèo hả?”

Vương Tiểu Minh miệng co quắp nói: “Chỉ là không giàu thôi.”

Baal đánh giá cậu, giống như thể lần đầu tiên đi coi mắt.

“Kỳ thật, ta đang tìm chỗ thực tập.” Vương Tiểu Minh bị soi từ trên xuống dưới, cả người không được tự nhiên, nhin không được cao giọng nói, “Bất quá mỗi tháng ta làm gia sư cũng kiếm được thu nhập đó.”

Baal thần nhiên nói: “Nga?”

Hắn tuy rằng cái gì cũng chưa nói, nhưng mà từ trong ánh mắt của hắn, Vương Tiểu Minh có thể thấy được cậu giờ như thể bị đóng cái mác có chữ ‘Nghèo’ rõ to ở trước ngực.

•

– Đánh bại Baal mới có cơm ăn –

Thiết kế: Thạch Phi Hiệp.

Chế tác: Reyton.

Model: Isfel, Thạch Phi Hiệp, Antonio, Reyton, Hughes, Gin.

(Hạ)

—

Tiếng nói chung giữa ma vương và nhân loại

Tiếng chuông di động vang lên.

Vương Tiểu Minh nhanh chóng thoát khỏi ánh nhìn đầy ý vị thâm trường từ ai kia.

Điện thoại gọi đến lại là người anh họ trăm năm khó gặp mặt dù ở cùng thành phố gọi tới.

Gác máy, cậu quay lại nhìn Baal, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

“Nói mau.” Baal ghét nhất là cái kiểu ấp a ấp úng.

Vương Tiểu Minh suy nghĩ tìm cách mở lời: “Chiều nay anh họ ta sẽ đến đây.”

Baal nâng mi, từ trong mắt lóe lên vài tia nguy hiểm làm cậu muốn kinh hồn táng đảm¹.

“Ừm, nếu mà người cảm thấy phiền phức...” Thật ra cậu cũng không muốn hẹn gặp đâu, nhưng mà có liên quan tới công việc của cậu cho nên mới nóng vội nhận lời. Khi tỉnh táo lại mới nhớ tới kết thúc bi thảm xảy đến với Thường Hải Đào, cậu muốn hối hận cũng không kịp nữa rồi.

“Được thôi.”

Vương Tiểu Minh nghi hoặc nhìn hắn. Cậu cảm thấy sao mà cái chữ ‘Được’ này hình như còn bao hàm cả ý khác nữa thì phải.

Baal khước miệng nhếch lên, “Ta thực chờ mong nha.”

...

Này chắc chắn là dự cảm bất hảo.

Vương Tiểu Minh tay nắm chặt di động, đang lo lắng xem có nên tìm thời cơ thích hợp mà gọi lại cho anh họ bảo đừng đến không.

“Người hắn là sẽ không phá hỏng sự mong đợi của ta đâu ha?” Khóe miệng của Baal giương thật cao, lúc nó nhếch lên như thể trông chả khác nào lưỡi hái của tử thần.

...

Vương Tiểu Minh trực tiếp gỡ pin di động ra luôn.

Sau khi ăn trưa qua loa, Vương Tiểu Minh đang dọn dẹp trong phòng bếp, chợt nghe có tiếng chuông cửa, cửa lập tức tự động mở ra.

“Tiểu Minh.” Tony bước vào, nhìn thấy sau cửa không có ai, sững sốt hỏi, “Sao em không khóa cửa?”

“À. Tại vì biết anh sắp đến cho nên mới để cửa như vậy.” Vương Tiểu Minh lau khô tay đi từ trong bếp ra, quay đầu nhìn Baal đang khoan thai ngồi trên sofa, cậu tức nổ mắt mà chẳng dám nói.

Tony thụ sủng nhược kinh: “Ngộ nhỡ có trộm cướp thì sao?”

Nhà cậu bây giờ trộm cướp nào mà dám đến a? Tuyệt đối đến một người là chết một đôi —— bởi vì cơ thể sẽ bị xé làm hai nửa cho coi. “Khu này cũng tương đối an ninh mà anh.”

Vừa dứt lời, trên lầu có bóng người đột ngột lao xuống, chạy bán mạng. Phía sau có người tay lăm lăm dao nhỏ sáng choang, vừa đuổi theo vừa la hét: “Con mẹ mày, đừng để tao bắt được! Ông đây chém mày làm trăm mảnh... Có trộm!”

...

Tony run rẩy vội đóng cửa lại.

Vương Tiểu Minh cười gượng nói: “Khụ, ý em là... tài sản trong nhà rất an toàn.”

Tony gạt đầu thông cảm. Nhìn vào hoàn cảnh này xem chừng cũng chẳng nhiều bọn trộm cướp đi mù ghé thăm đâu. “Mợ bảo em chuẩn bị đi thực tập, đã kiếm được chỗ nào chưa?”

“Chưa kiếm được anh à.” Vương Tiểu Minh thở dài, “Chuyên ngành của em không phổ biến lắm...”

“À. Em học về quản lý môi trường mà nhỉ.” Tony cũng hiểu mà gạt đầu.

Baal cười nhạo: “Quét rác mà cũng cần chuyên ngành sao?”

...

Vương Tiểu Minh thấp giọng phản bác nói: “Ta chính là học về quản lý tài nguyên thông tin.”

“À à. Cùng với quản lý môi trường thông tin nghe cũng giống giống nhau.” Tony ngây thơ tự nhiên nói, “Chuyên ngành này đúng là khó tìm công việc, em có biết tiếng Anh căn bản không?”

“Dạ? Loại căn bản nào vậy anh?”

Tony sợ tổn thương đến lòng tự trọng của cậu, vội vàng nói: “ABCD biết không?”

...

Tốt xấu gì thì cậu cũng là sinh viên rồi nha. Cho dù học tiếng Anh có tệ cỡ nào đi chăng nữa cũng biết mấy thứ hay để trước mục lục là bốn chữ ABCD kia chứ bộ.

Vương Tiểu Minh cười gượng nói. “Em đã học qua lớp 4 rồi.”

Tony lắc đầu nói: “Lên lớp có ích lợi gì sao? Đi ra ngoài làm cũng phải biết nói Hello, Good bye mới được a. Anh cũng gặp được vài người, bình thường thì tỏ ra giỏi giang lắm, vừa gặp người nước ngoài thì cũng chỉ biết nói mỗi chữ Hi là cùng.”

Vương Tiểu Minh thăm dò nói: “Anh à, anh đang nói về tửu *** sao?” Cậu nhớ là anh ta đang làm ở một tửu *** thì phải.

Tony không phủ nhận, “Một tháng tám trăm tệ, bao một bữa cơm, em thấy sao hả?”

...

Vương Tiểu Minh do dự. Tuy rằng cậu cũng rất cần gấp một chỗ làm, nhưng mà một tháng có tám trăm tệ còn không bằng công việc gia sư cậu đang làm nữa.

“Hiện tại sư nhiều cháo ít2, tìm được việc đâu phải là dễ.” Tony lấy tư cách của người từng trải khuyên cậu, “Thực tập là tám trăm nhưng mà sau này làm chính thức là một ngàn hai. Làm được vài năm rồi thì lên chức sẽ lên lương thôi mà.”

Baal đột nhiên ở đâu xen miệng vô hồi: “Máy tính bao nhiêu một bộ hả?”

Vương Tiểu Minh nói: “Khoảng hai, ba ngàn tệ.”

...

Nói cách khác, dù không ăn không uống không chi tiêu, để mua được cái máy rẻ nhất cậu cũng phải chờ đến ba tháng

“Hừ.” Baal dùng ánh mắt lạnh tanh biểu thị thái độ với công việc này.

Tony không nghe được thanh âm của Baal, chỉ nghe được cậu nói ‘Hai ba ngàn tệ’, lập tức nói: “Công việc được hai, ba ngàn một tháng không phải là không có, nhưng mà về môi trường hay chuyên ngành của em chả có liên quan gì cả.”

...

Chuyên ngành của cậu với môi trường cũng có liên quan gì với nhau đâu.

Vương Tiểu Minh trong tim đã phản bác đến vô lực.

Tony nghĩ nghĩ nói: “Bất quá nếu em thực sự cần tiền đến vậy, anh có biết một chỗ có thể... Ai da, thôi bỏ đi, coi như anh chưa nói gì. Nếu mợ biết anh giới thiệu em đến chỗ đó, bà ấy nhất định sẽ quậy anh một trận cho coi.”

Mặc dù nghe anh ta nói vậy nhưng Vương Tiểu Minh lại nổi cơn tò mò, “Chỗ nào vậy anh?”

Tony định che giấu không chịu nói.

Vương Tiểu Minh vẫn cứ bám riết mà hỏi.

Cuối cùng Baal nổi giận, vung tay, Tony lập tức bị dán lên tường làm tranh treo.

...

Nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của Tony, Vương Tiểu Minh thấp giọng áy náy khuyên: “Anh cứ nói đi mà.”

...

Tony xoa xoa cái lưng bị đập vô tường, không nhúc nhích nổi mở miệng nói: “Em có nghe qua Ngân quán chưa?”

“Hình như đã nghe qua rồi?” Vương Tiểu Minh ở trong đầu cố gắng lục lại trí nhớ.

“Là câu lạc bộ lớn nhất ở đây đó.” Anh ta nói thật hàm xúc.

“A!” Vương Tiểu Minh đột nhiên nhớ ra, hôm bữa cái tên bị cậu đội Sprite lên đầu không phải từng dọa đem cậu bán cho Ngân quán sao? Làm cậu còn mất công tìm kiếm trên mạng mất cả nửa ngày trời.

Tony khấn trương nói: “Em biết nó là nơi nào sao?”

Vương Tiểu Minh nói: “Nghe người ta nói qua thôi.”

“Ở chỗ đó dù chỉ mới là nhân viên phục vụ cũng được trả đến một ngàn năm trăm tệ, cái đó là chưa tính tiền bo nha. Tiền bo ở đó so với tũu *** chỗ tụi anh còn nhiều hơn gấp mấy lần, chẳng trách sao mà những người biết đối nhân xử thế ngày càng khan hiếm.” Trên mặt anh ta hiện lên biểu tình lo cho nước cho dân.

Vương Tiểu Minh thật cẩn thận hỏi thăm: “Nơi mà anh nói là...”

“Tiểu thư công tử nào cũng có... Thậm chí nam với nam, nữ với nữ cũng không hiếm.” Tony vừa nói vừa lắc đầu, “Nơi đi vô mà không phòng bị khô giáp, súng ống thì đừng có mơ mà bình yên đi ra.”

Vương Tiểu Minh bị dọa đến hoảng. “Nam với nam sao?”

Tony nhìn bộ dạng cậu thể gặp quỷ, bật cười nói: “Vậy cũng có sao đâu, chẳng phải từ xưa cũng còn có luyện đồng sao?”

“Em... em chỉ hơi ngạc nhiên.” Vương Tiểu Minh cố gắng điều chỉnh biểu hiện trên khuôn mặt của cậu.

Tony tưởng cậu thật trong sáng, chưa từng nghe qua loại sự tình này, căn bản không nghĩ tới cậu cũng thuộc về lực lượng khổng lồ đó. “Anh thấy công việc tám trăm tệ cũng được đấy chứ, hiện tại đang dư thừa lao động mà, cứ tìm được việc là lo chen chân vô trước rồi tính sau. Nếu mai này kiếm được chỗ tốt thì đổi cũng không muộn mà.”

Vương Tiểu Minh nghĩ đến bản thân đang là bom hẹn giờ trong trường, còn chưa biết lúc nào nó sẽ nổ, không bằng trước mắt cứ kiếm được việc làm ổn định đã, sau này dù có xảy ra chuyện gì thì cũng coi như còn đường để mà lui. Nghĩ đến đây, cậu bèn gật đầu, “Vâng nhờ cả vào anh nha.”

Tony vừa lòng vỗ vai cậu, “Anh có việc, phải về đây.”

“Nhưng em còn chưa mời nước nữa...” Vừa rồi là vội vội vàng vàng nói chuyện công việc, hai người còn chưa kịp ngồi.

“Anh cũng chỉ tranh thủ đi ra thôi, bây giờ phải về đi làm.” Tony bước ra hai bước, đột nhiên hình như nhớ đến cái gì đó, lấy từ trong balo ra một cái đĩa CD đưa cho cậu. “Anh nhớ là em thích chơi game, đây, cái này là của bạn tặng cho anh. Chắc là em sẽ thích.”

“Game gì vậy?” Vương Tiểu Minh hai mắt sáng long lanh nhận lấy.

“Cái gì mà... hình như là ‘Đánh bại Baal mới có cơm ăn’ thì phải?” Bởi vì cái tên này thật sự quá kỳ lạ, cho nên anh ta rất ấn tượng.

Vương Tiểu Minh tay cầm đĩa CD run rẩy.

Đây là một cái đĩa CD được chế tác rất đơn giản, ngay cả hình minh họa trên bìa cũng được vẽ tay ——

Đánh bại Baal mới có cơm ăn.

Trên cùng của bìa đĩa là một hàng chữ màu đen viết bằng bút lông, ghi bảy chữ thật to ‘Đánh bại Baal mới có cơm ăn’.

Ở giữa bìa là một đám người chiều cao không đồng đều, màu tóc cũng không giống nhau đang vây quanh một người đàn ông trung niên bị buộc chặt vô ghế.

Góc dưới bên trái của bìa còn đề tên tác giả nữa ——

Thiết kế trò chơi: Thạch Phi Hiệp.

Chế tác trò chơi: Reyton.

Hình mẫu nhân vật: Isfel, Thạch Phi Hiệp, Antonio, Reyton, Hughes, Gin.

Cách.

Đĩa CD trong tay không hiểu sao tự nhiên lại vỡ thành hai nửa.

Có thể làm được việc này, Vương Tiểu Minh dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết là ai.

Cậu chậm rãi quay lại liền nhìn thấy Baal đang đứng sát bên cậu, khuôn mặt vốn đã rất âm trầm lại như thể bị sương tuyết thảng hai bao phủ, càng thêm lạnh lẽo đến khôn tả!

“... Anh họ à.” Vương Tiểu Minh nước mắt hai hàng lã chã.

Nhưng mà Tony đã sớm ở lúc cậu ngăn người mà rời đi, lại vì an toàn của người thân cho nên trước lúc đi ra còn cẩn thận bấm chốt cửa giữ cậu nữa.

Cho nên, trong phòng hiện tại chỉ có một người... và một đạo thiên sứ đang ở trong trạng thái âm hồn.

“THẠCH PHI HIỆP!”

...

Hắn khổ đại cừu thâm phun4 ra từng chữ, tim Vương Tiểu Minh như muốn rớt xuống. Đây rõ ràng y như trên phim, đây là tình huống mà nhân vật phản diện vì chống lại nhân vật chính nhưng dù có nghiêng rằng

nghiền lợi cũng chả làm được gì. Dựa theo kịch bản truyền hình thường thấy, tiếp theo sẽ xuất hiện một vật hy sinh, sau đó là trút giận, rồi thì... nói lời cảm ơn.

Mà nơi này thứ duy nhất có tư cách làm vật hy sinh chính là...

Cậu tuyệt vọng.

“I S F E L!”

Đĩa CD vỡ nát thành bột mịn.

Vương Tiểu Minh vội vàng ôm đầu ngồi thụp xuống.

...

Bột mịn rơi xuống mặt đất thật lâu.

Bên cạnh lại chậm chạp không manh động.

Vương Tiểu Minh nhin không được quay đầu lại lén lút nhìn qua, phát hiện Baal đang vuốt cằm suy tư.

Tuy là biết ổ bom này một khi đã nổ, cậu có chạy đằng trời cũng không thoát khỏi phạm vi sát thương... bởi vì cậu chỉ có thể lấy Baal làm tâm, hai người luôn dính với nhau trong vòng tròn bán kính năm mét, nhưng mà chạy trốn là bản năng căn bản của con người. Cho nên trước khi Baal kịp phục hồi tinh thần, Vương Tiểu Minh vừa ngồi chồm hổm vừa hướng phòng bếp mà nhích từng bước.

“Anh họ người có quen biết Thạch Phi Hiệp sao?” Hắn nhoáng một cái đã xuất hiện ngay trước mặt cậu.

Vương Tiểu Minh ngẩng đầu, cười trừ nói: “Có lẽ anh ấy mua ở đâu đó?”

“Hừ. Cái thứ game này nhân giới làm sao mà bán chứ.” Hắn nói xong lại có điểm không chắc chắn. Tuy rằng Isfel là đạo thiên sứ, không thể ly khai con thuyền Noah, nhưng mà Thạch Phi Hiệp là nhân loại cho nên y hẳn là ở nhân giới tiêu thụ được.

...

Bất quá cũng không phải không thể, trừ bỏ một tuần gặp nhau một lần, Thạch Phi Hiệp vẫn sống ở nhân giới sáu ngày. Khỏe miệng hắn lộ ra một nụ cười giả tạo. “Giúp ta tìm được cái gã tên Thạch Phi Hiệp này!”

Vương Tiểu Minh nhìn đồng bột mịn như phấn trên mặt đất hỏi, “Người có thể làm nó phục hồi như cũ không?”

“Để làm gì?”

“Bởi vì phương thức liên lạc hẳn là ở trên đĩa CD.”

“... Người không thấy hả?”

Vương Tiểu Minh khoe miệng khê nhúc nhích, ghen ra một câu, “Chưa kịp nhìn a.”

Baal yên lặng nhìn đồng bột dưới đất, “Có thể khôi phục lại không?”

“Trước khi nó bị phá hủy lần thứ hai, chắc là có thể.”

“...” Baal cúi đầu suy tư, trừ bỏ quây phá và tạo kết giới, hắn còn phép thuật nào nữa nhỉ?

1, Kinh hồn táng đảm: Sợ đến mất hồn mất vía.

2, Sự nhiều chao ít: ở đây ý bảo việc làm đang thiếu mà lao động thì thừa.

3, Luyến đồng: Shotacon XD... Cái này là bị cưỡng mấy em nhi đồng đó mà XD.

4, Khổ đại cừu thâm: Oán thù sâu sắc.

•

Vương Tiểu Minh rốt cục đã hiểu. Baal đem sinh vật chia làm ba loại:

Nhân loại.

Đọa thiên sứ

... Và... chính hắn.

•

3. Chương 3: Tuyển Trạch

(Thượng)

Ngân quán hay anh họ? Vấn đề đau đầu a

* Tuyển trạch: Lựa chọn

Vấn đề này ước chừng làm Baal phải suy nghĩ cả đêm, đến ngày hôm sau khi Vương Tiểu Minh thức dậy, hắn đang đứng trước ban công, mặt không đổi sắc nhìn người người qua lại dưới đường.

Chẳng lẽ đại BOSS ngài đang quan tâm tới cuộc sống của nhân loại sao?

Vương Tiểu Minh nhìn khuôn mặt nghiêng sang một bên của hắn, không hiểu sao lại liên tưởng đến hai chữ tịch mịch.

Baal đột nhiên quay đầu lại.

Tia nắng mai chiếu lên người hắn khiến cho mái tóc đen xoăn xoăn ánh lên chút màu vàng nhạt.

Kỳ thật, nếu không xét tới hành vi của hắn, không xét đến khoe miệng hắn lúc nào cũng hiện lên vẻ mỉa mai và ngạo mạn không thêm che đậy thì dung mạo bên ngoài của hắn, quả thật rất giống thiên sứ.

Vương Tiểu Minh thầm nhủ trong lòng. Cậu ở ngoài đời cũng chưa từng gặp qua nhiều người đẹp. Thường Hải Đào lúc còn ở trường cũng coi như là có vẻ ngoài nổi bật chút chút, nhưng mà khi so với Baal thì cậu ta lại trông quá bình thường.

“Nhân loại...” Baal chậm rãi mở miệng, đem suy nghĩ Tiểu Minh một lần nữa kéo về.

“Quả thực rất ngu xuẩn a.” Baal khoe miệng nhếch lên. Khi hắn cười lạnh lùng, từ ánh mắt cho tới vẻ mặt đều toát lên tư thế của kẻ cao cao tại thượng, khinh thường mà nhìn xuống chúng sinh.

Vương Tiểu Minh thở hắt ra. Cậu nhìn đầu ra mà lại cảm thấy hắn quan tâm tới cuộc sống của nhân loại chứ hả? Vô luận là game hay hiện thực, Baal luôn là kẻ đối nghịch với nhân loại, là đại BOSS a.

“Người không hỏi ta vì cái gì sao?” Baal đối với sự im lặng của cậu cảm thấy không vừa lòng.

Vương Tiểu Minh buộc phải hỏi: “Vì sao thế?”

“Bởi vì,” Baal quay lại nhìn xuống dưới đường, “Cái gã nam nhân đó vừa ăn trộm tiền của mụ kia kia.”

...

Đại BOSS như ngài mà cũng để ý đến mấy việc ba xàm ba lạp của nhân loại nữa sao?

Xuất phát từ tò mò, Vương Tiểu Minh cẩn thận bước lại, bất quá khi sắp tới gần Baal, cậu vẫn chú ý tới khoảng cách. Ở dưới là một quán bán đồ ăn sáng nhỏ, người Baal nói là người vợ và cũng là chủ quán đó, quán ăn của nàng ở trong khu này khá nổi tiếng. “Bọn họ là vợ chồng.”

“Vợ chồng sẽ không tính là trộm cắp sao?”

“Ách, có lẽ, anh ta cần tiền gấp.” Kỳ thật Vương Tiểu Minh cũng biết chút chút về vợ chồng nhà đó. Anh chồng là con bạc, đúng là anh ta thường xuyên ăn trộm tiền của vợ. Vợ anh ta tuy biết nhưng vẫn bỏ một ít tiền vào chỗ nào đó để anh chồng dễ dàng lấy được. Nói cách khác, đây là điển hình của một bên nguyện đánh một bên nguyện chịu. Cậu tuy không hiểu tâm tình của người vợ kia nhưng cậu rất cảm động.

Cậu đột nhiên hiếu kỳ nói: “Địa ngục không có trộm cướp sao?” Tuy rằng trộm cướp không phải là một trong thất tông tội, nhưng mà địa ngục dù sao đều phạm vào nhiều tội như vậy, sẽ không phải là sinh vật trong sạch nhất đi. Hay là địa ngục tựa như nhà tù trên nhân giới, những tội vật vĩnh như trộm cướp sẽ bị người khác khinh bỉ nhỉ?

“Đương nhiên là có.” Baal trả lời có vẻ đương nhiên.

“Vậy tại sao người lại biểu hiện như vậy... Khụ, giống như là ngạc nhiên lắm?” Có lẽ là thấy Baal hôm nay tâm tình sáng khoái, cho nên Vương Tiểu Minh nhìn không được lại bắt đầu nói nhiều.

“Ta chưa từng nói ngoài ta ra, những địa ngục khác không ngu nha.” Baal ngạo mạn quay lưng đi vào phòng.

...

Vương Tiểu Minh rốt cục cũng ý thức được, Baal đem sinh vật chia làm ba loại ——

Nhân loại.

Địa ngục.

Chính hân.

Vương Tiểu Minh chậm rãi ăn xong bữa sáng, trong lòng đang suy nghĩ xem có nên gọi điện cho Tony để hỏi một chút về chuyện công việc hay không. Sau cuộc nói chuyện ngày hôm qua, cậu phải vật vờ suy nghĩ rất nhiều, không thể không thừa nhận là Tony nói đúng. Ở đây công việc khan hiếm, là thời điểm mà lực lượng lao động tràn lan, có thể tìm được cái hồ mà chôn mình vô đó là tốt lắm rồi. Còn về sau này muốn phát triển ra sao cũng có thể từ từ mà suy tính, dù sao thì việc vượt khó hiện tại mà nói, cũng chẳng phải là chuyện mới mẻ lạ lắm gì.

Suy nghĩ xong xuôi, cậu lại bắt đầu vội vàng thu thập chén bát, đang định với tay lấy di động, tiếng chuông lại vang lên.

Vừa nghe giọng đã biết là Tony. Anh ta bảo chỗ bị khuyết ở tầng *** đã có người thế vào. Đại khái sợ là tâm tình cậu không vui, Tony cũng bớt lời mà an ủi vài câu.

Gác máy, Vương Tiểu Minh trong lòng lửa đốt hầm hập này giờ như bị tạt cho một chậu nước lạnh, lạnh muốn thấu tim.

“Người đang lo cho hân hả?” Baal lại đột nhiên xen mồm vào.

“A?” Vương Tiểu Minh còn đang chìm vào trạng thái mất mát, nhất thời chưa kịp hồi phục tinh thần.

“Đừng quên, người chỉ có thời gian là ba ngày.” Baal trông rất gian tà dựa vào sofa, đem hai chân bắt chéo nói, “Ta cũng không ngại đem hôm nay tính thành ngày mai đâu.”

Vương Tiểu Minh rốt cục hiểu được hân đang về nói cái gì, giật mình nói: “Anh ấy là anh họ của ta mà.”

“Thế thì sao?” Về mặt hân rất thần nhiên.

“Nhưng, nhưng mà, nhưng ta...” Vương Tiểu Minh bắn liên thanh vài chữ ‘nhưng’ mới đột nhiên nói tiếp, “Đây là loạn luân a.”

Ngón tay Baal để trên sofa nhẹ nhàng gõ, hân nói: “Người có biết Eve được sinh ra như thế nào không?”

“Từ chiếc xương sườn thứ bảy của A-đam.” Tuy rằng chuyện này nghe qua thật nhảm nhí nhưng mà đến Baal còn có thể biến thành địa ngục, như vậy cũng không phải là không có khả năng. Vương Tiểu Minh gần nhất đã bắt đầu ôn lại chuyện cổ trong kinh thánh, cũng không biết chừng thế giới này đã từng xảy ra trận đại hồng thủy, và cũng có một con thuyền tên gọi là Noah.

Baal nói: “Nếu con người còn từ xương sườn của chính mình sinh được con cái, còn cái gì mà không thể chứ?”

Bị Baal tẩy não một hồi, Vương Tiểu Minh cũng bắt đầu lý giải thế giới này, kỳ thật chuyện gì cũng có thể xảy ra. BOSS của Ám hắc mà còn từ trong game chui ra được nữa là.

“Nếu đã xác định mục tiêu xong xuôi, phải lập tức ra tay liền đi.” Baal chỉ tưởng tượng đến tốc độ hồi phục thân thể của mình, hắn hận không thể ép y lập tức yêu hết tất cả mọi người trên thế giới này, không những thế còn phải yêu điên cuồng, yêu đến chết cũng không rời. (Nếu được như vậy anh lại càng hận hơn mới đúng =____=)

“Nhưng mà...”

Ánh mắt Baal hơi nhúu lại.

Vương Tiểu Minh nuốt một ngụm nước miếng nói: “Ta đối với anh ấy không có cảm giác.”

“Chẳng lẽ ngươi vẫn còn yêu mến Thường Hải Đào hả?” Baal nhúu mày. Tuy rằng hắn không thích Thường Hải Đào, nhưng nếu Vương Tiểu Minh không thể sống thiếu tên này, hắn cũng sẽ không phản đối. Dù sao với hắn mà nói, điều quan trọng là tập trung chữa trị thân thể thôi.

“Ta, ta, ta không có...” Cậu chần chừ nói không nên lời.

Đối với Thường Hải Đào, Vương Tiểu Minh cũng không hiểu bản thân đang có cái loại cảm xúc gì nữa. Trước khi Baal xuất hiện, Thường Hải Đào quả thật đã chiếm một vị trí cực kỳ quan trọng trong cuộc sống hằng ngày của cậu. Một ngày ba bữa cơm, kể cả trong giấc ngủ, cậu không thể tự chủ được mà nhớ đến cậu ta, cứ nghĩ bây giờ cậu ấy đang làm gì nhỉ?

Nhưng từ khi Baal xuất hiện, cuộc sống của cậu đã bị xáo trộn hoàn toàn. Cuộc sống luôn chìm trong sợ hãi, Cậu ngoài việc ngủ ra còn phải suốt ngày quan sát Baal, xem hắn hôm nay tâm tình có tốt không, có nổi hứng muốn đánh người hay không, những lời hắn nói có ý gì... (Thôi chết! Em nó rồi đây XD!)

Không phải không nghĩ tới Thường Hải Đào, nhưng mà dạo này mỗi khi nhớ tới, đều luôn mặc cảm và áy náy. Nếu cậu không có vô tình gặp được Baal, hoặc giả như cậu không yêu mến cậu ta, có lẽ hiện tại Thường Hải Đào hắn là hoàn toàn hảo hảo mà ở lại trường, cùng Tiểu Lệ mỗi ngày vui vẻ bên nhau. Cũng có thể bọn họ một lúc nào đó sẽ chia tay, nhưng cũng không phải là do dính vào tình huống trở trêu này.

Trước kia khi nghĩ đến Thường Hải Đào cùng Tiểu Lệ, trong lòng cậu đau như thể sóng cuộn biển gầm. Lần này nhớ tới, lại cảm thấy thổn thức, cảm thán nhiều hơn.

“Nằm xuống.” Baal nói.

Vương Tiểu Minh thực thức thời mà nằm xuống. Dù sao có lắm nhắm đến đâu, có phản kháng nhiều đến đâu, cuối cùng cũng chỉ có một kết cục.

Tay Baal chậm rãi sờ lên phía trái tim của cậu.

Vương Tiểu Minh cắn chặt răng, cố gắng nhịn cười.

Baal nhìn thấy diện tích mà Thường Hải Đào chiếm giữ càng ngày càng rất thừa thớt, chậm rãi lùi tay về, “Nếu ngươi trong vòng ba ngày vẫn không thể yêu ai, ta sẽ giết chết ngươi.” Hắn vốn kiên nhẫn có hạn, mà hắn đã từng chờ đợi tìm lại thân thể lâu như thế, cho nên sự kiên nhẫn đó lại càng hao mòn dần.

...

Vương Tiểu Minh rụt chân lại đứng lên, hướng ghế sofa ngồi xuống.

Baal ánh mắt gắt gao nhìn theo cậu, từng câu từng chữ nặng nề nói: “Ta nói thật đấy.”

“Ta có thể biết nguyên nhân tại sao chứ?”

Vấn đề này không phải là lần đầu tiên cậu hỏi hắn, mặc dù chưa từng hy vọng hắn trả lời nhưng Baal lại đột nhiên nói: “Bởi thì thân thể của ta đang ở trong tim ngươi.”

...

Thân thể của Baal đang ở trong tim cậu?!

Vương Tiểu Minh cố duy trì nguyên tư thế đó, ngồi ở sofa ước chừng được một tiếng đồng hồ.

Những lời này... Cậu nên hiểu theo nghĩa đen hay là dựa vào nghĩa bóng mà lý giải đây?

Nếu hiểu theo nghĩa đen, ý tứ chính là Baal – một đọa thiên sứ cao to phong độ như vậy, thân thể của hắn lại ở trong phạm vi diện tích nhỏ xíu của lưng phòng lưng thất trong tim cậu?

Nếu hiểu theo nghĩa bóng... Chẳng lẽ... tận sâu thẳm trong tim cậu, người cậu thầm yêu chính là Baal?!

Vương Tiểu Minh hoàn toàn bị chấn động.

Sau khi suy nghĩ tận một tiếng trên sofa, cậu lại ra ngoài hóng gió thêm một tiếng nữa.

Cuối cùng cậu cũng rút ra kết luận: Chắc chắn là lúc thường khi chơi Âm hắc, cậu đã đối với Baal – đại BOSS có quá nhiều cảm tình sâu sắc, khắc cốt ghi tâm hình ảnh oai phong lẫm liệt của hắn cho nên đã kinh động đến bản thể thật của Baal. Vì thế hắn đã nổi giận mà chạy đến đây.

Lý do chắc là, hắn cảm thấy nhân loại ngu xuẩn như mình không xứng đáng để ái mộ hắn.

Cho nên hắn nhất định muốn cậu phải thay lòng đổi dạ... Xét đến kinh nghiệm ở chung với Baal hai ngày hôm nay mà nói, điều này hoàn toàn có thể xảy ra.

Nhưng mà, người cậu yêu trước đây không phải là Thường Hải Đào sao? Vương Tiểu Minh ần ần cái ột, trăm ngàn suy nghĩ không thể lý giải được, hay là do, thật sự sâu thẳm trong tim, Thường Hải Đào cũng chỉ là vỏ bọc ngụy trang?

Đầu Vương Tiểu Minh bắt đầu ong ong.

Bởi vì, cậu một đời tuy mới chỉ sống được hai mươi ba năm thôi nhưng cũng chưa từng nghe thấy có người nào lại có thể yêu thương nhân vật trong Game. Mà hơn nữa lại là một gã BOSS cực kì hung ác.

Tưởng tượng đến hình ảnh Baal râu riu xồm xoàm trong game, đầu cậu còn nhức nhối hơn nữa.

“Nếu người thật sự không thích anh họ người đến vậy, ta vẫn cho người một con đường khác.” Nhìn đến bộ dạng rồi một cục của Vương Tiểu Minh, Baal rốt cục cũng chịu nhường nửa bước.

Vương Tiểu Minh nhìn hắn, cả người nhất thời khấn trương lên, “Đường gì?”

“Đi đến cái nơi gọi là Ngân quán kia kìa.” Baal lông mi phía đuôi mắt khẽ nhếch, “Chỗ đó không phải có rất nhiều nam nhân sao?”

...

Nhưng toàn là công tử đại gia thôi.

Vương Tiểu Minh hoảng sợ. Chỗ đó cho dù cậu có coi trọng người nào cũng tuyệt đối không đủ tiền mà nuôi nổi họ. Hắn rụt rè nói: “Ta không muốn đi đâu.”

Ánh mắt Baal dần lạnh xuống, nói: “Người là đang cò kè mặc cả với ta sao?”

“Không phải, ta chỉ là...” Vương Tiểu Minh ấp úng cúi gầm mặt xuống, “Ta đang suy nghĩ đến cách khác mà.”

“Anh họ hoặc là Ngân quán, cho người tự chọn a.”

...

Sao đột nhiên lại lôi anh họ và Ngân quán ra so sánh chứ.

Vương Tiểu Minh thở dài, tim đập loạn cào cào.

•

Nếu tiền cũng được tính là nhân loại thì tốt rồi. Xem xem, bộ dạng hiện tại của Vương Tiểu Minh, chắc chắn là đang yêu nó đến chết đi sống lại, không nỡ rời xa a.

(Trung)

Ngân quán hay anh họ? Vấn đề đau đầu a

Cái này gọi là ‘sơn trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn’¹, trong lúc Vương Tiểu Minh cảm thấy như bị dồn vào đường cùng, chuẩn bị tức nước vỡ bờ thì lại có mâm bánh từ trên trời rơi xuống. Lúc trước vô tình gửi sơ yếu lý lịch lên mạng rồi cục cũng có được hồi âm.

Một công ty chuyên đào tạo các nhà quản lý mới thành lập đã gọi điện thông báo cho cậu tới phỏng vấn.

Vương Tiểu Minh nhìn vào địa chỉ mới ghi lại trên giấy, giống như Đường Tăng nhìn thấy đường đến Tây Thiên thỉnh kinh, ánh mắt muốn đáng khinh bao nhiêu có đáng khinh bấy nhiêu.

Baal đứng bên cạnh cười lạnh.

Như thể phạt giáng lâm từ chín tầng trời, tiếng cười không thuộc về phạm trù của nhân gian nhất thời đã kéo thần trí xúc động của Vương Tiểu Minh quay lại.

“Nhớ rõ các lựa chọn ta đưa ra không hả?”

Vương Tiểu Minh theo phản xạ đáp lại: “Là anh họ hoặc Ngân quán.”

Baal nhướn mày, ánh mắt nhìn xuống tờ giấy trên tay cậu.

Vương Tiểu Minh lập tức giấu tờ giấy ra sau lưng, cười gượng nói: “Nếu sớm tìm được việc thì mới có thể mua máy tính mới a.”

“Người là đang... cò kè mặc cả với ta hả?” Ánh mắt Baal kéo thành một đường.

Vương Tiểu Minh cười lạnh nói: “Đương nhiên không phải. Nhưng mà chỗ tửu *** của anh họ ta đã đủ chỗ rồi, cho nên là...”

“Hóa ra là người chọn anh họ nha. ” Baal cắt câu lấy nghĩa.

Vương Tiểu Minh: “...”

Baal nâng cằm suy nghĩ, “Àn. Anh họ người tuy là không dễ nhìn cho lắm, nhưng mà tốt xấu gì cũng là nhân loại a. Người đã quyết định rồi thì yêu luôn cho nhanh.”

...

Ô ô, cậu đã quyết định đầu chứ, cậu nhìn vậy chứ không phải là người tùy tiện nha!

Vương Tiểu Minh trong tim đang rơi lệ. Cho dù cậu tự đứng rơi vào tình trạng bất tri bất giác, bất thanh bất số² thì cũng chỉ có đại BOSS như Baal mới nảy ra những ý tưởng kì quái như thế... Tuy ngoài mặt là muốn đánh bại hắn trong game nhưng lại âm thầm chôn giấu hình bóng hắn trong tim, đến cả bản thân cậu cũng không hề hay biết điều đó. Hắn cần gì cứ phải trắng trợn mà nói ra, cũng đâu cần phải tính toán đến độ muốn ném cậu đi thật xa chứ?

Baal nhìn đến bộ dạng ngây như phỗng của cậu, trong lòng tự nhiên muốn nổi cơn, lạnh lùng nói: “Phỗng vẫn xong rồi thì lập tức đến tửu *** của anh họ người đi.”

Vương Tiểu Minh cả kinh nói: “Để làm gì?”

“Bồi dưỡng tình cảm a.”

Từng chữ từng chữ đều được mài qua kẽ răng của Baal cho nên Vương Tiểu Minh thức thời mà câm tịt.

*

Quá trình phỏng vấn thuận lợi hơn nhiều so với trong tưởng tượng của Vương Tiểu Minh.

Quản lí là người vùng khác, cho nên anh ta hỏi cậu những câu đại loại như phong tục tập quán địa phương và hoàn cảnh sống hiện tại của cậu, rồi thì ăn uống thế nào, lúc sau mới anh ta mới bắt đầu giới thiệu về công ty của mình. Cái gì mà công ty phát triển tư duy và văn hóa thì phải.

Mấy cái thứ này đừng nói là Baal mà ngay cả Vương Tiểu Minh nghe cũng muốn ngủ gục luôn.

Thứ nhất, buổi sáng khi đi làm không cần đón xe mà phải chạy bộ. Nguyên nhân là bởi công ty không những cần nhân viên đầu óc linh hoạt, nhanh nhẹn mà còn cần đến những người khí lực kiên cường.

Khi quản lí nói xong câu này, Baal lại rảnh rảnh xen mồm vô tiếp lời: “Đúng vậy đó. Sau này mà mới sáng sớm bước ra khỏi cửa, gặp chủ nợ cũng có thể nhanh chân mà chuồn mất. “

Vương Tiểu Minh: “...”

Quản lí lại bày tỏ sự sùng kính và ngưỡng mộ đối với văn hóa nước nhà cho nên công ty quy định rằng, mỗi nhân viên trước khi tan tầm phải đọc thuộc nội dung của tứ thư ngũ kinh mới được ra về, hằng tháng còn sẽ tổ chức cuộc thi tìm hiểu về mấy thứ đó.

Đối với cái này, Baal không thèm lên tiếng nữa. Có lẽ tại hắn cũng chẳng biết tứ thư ngũ kinh là cái gì.

Vương Tiểu Minh liên tục ngồi trong câm lặng.

Nếu cuối cùng quản lí mà không nhắc đến công việc cùng tiền lương của cậu, cậu cứ ngỡ mình đang ngồi học tiểu học, không, chính xác là đang học ở mấy trường tư thục thời xưa a.

“Lương của cậu là lương tạm trích thêm phần trăm.” Vừa mở lời, quản lí không giống như mới nãy miệng lưỡi lưu loát, thao thao bất tuyệt mà lại trở nên từ tốn, “Lương tạm thời là tám trăm tệ, trích phần trăm dựa vào độ chuyên cần hằng tháng của cậu. Đương nhiên cái này không mang tính bắt buộc. Hiện tại có nhiều chỗ ép nhân viên làm ngày làm đêm nhưng ở công ty chúng tôi, xin đảm bảo sẽ không bao giờ có chuyện đó.” Anh ta nhìn thấy vẻ mặt Vương Tiểu Minh ỉu xiu khi nghe nói lương tạm thời là tám trăm, lập tức thanh minh: “Đừng nghĩ tám trăm tệ là quá ít. Khi nào cậu chính thức được nhận việc, lương tạm và mấy thứ khác đều là giả hết, trích theo phần trăm mới là thật.”

“Lương tạm là giả sao?” Ánh mắt của Vương Tiểu Minh nhất thời tròn xoe. Lương tạm có tám trăm tệ đã làm cậu u oán muốn chết, quản lí cư nhiên còn bảo nó là giả nữa?!

Quản lí mặt cứng đờ, chậm rãi nói: “Ý tôi là, chờ cho công việc của cậu một khi đã đi vào quỹ đạo, lương tạm mà cậu nhận được chỉ là một tỷ lệ rất nhỏ mà thôi.”

Tám trăm tệ là một tỷ lệ rất nhỏ sao?

Ánh mắt của Vương Tiểu Minh từ từ tỏa sáng.

Thấy vậy, gã quản lí đương nhiên biết cá đã cắn câu, tiếp tục dụ dỗ nói: “Tuy là chỗ này chỉ mới thành lập nhưng công ty chúng ta đã có sẵn danh tiếng. Chỉ cần chăm chỉ làm việc thì một tháng năm, sáu ngàn tệ cũng chỉ là mưa bụi. Công ty chi trả cho mỗi người vạn tệ là chuyện cơm bữa.”

Được trả vạn tệ sao?

Vương Tiểu Minh tim đập điên cuồng.

Nhịp tim cậu rộn ràng đến nỗi ngay cả Baal cũng nghe được nhất thanh nhị sở⁴. Hắn bỗng nhiên cảm thấy, giá như tiền mà được tính là nhân loại thì tốt rồi. Xem xem, lấy bộ dạng của hiện tại Vương Tiểu Minh mà nói, rõ ràng là đang yêu nó đến chết đi sống lại, không biết chừng là yêu đến không nở rời xa a.

Sau khi quản lí tận sức tận lực, dụ dỗ đến độ nước miếng tung bay, Vương Tiểu Minh rốt cục cũng bị hạ gục.

Quản lí thấy cá nhỏ đã dính lưới, cười muốn ngoác cả miệng. Vì muốn thể hiện là coi trọng người tài, còn tự mình đưa tiền tới tận cửa văn phòng, vỗ vỗ vai cậu nói: “Chọn nơi này làm việc, cậu sẽ không bao giờ hối hận. Nơi đây chính là nơi có thể chấp cánh cho ước mơ của cậu bay cao.” (và bay mãi không về * _____ *)

...

Vương Tiểu Minh nhìn gương mặt anh ta cười đến chẳng thấy tổ quốc đâu, trong đầu hiện lên một ý nghĩ — đây không phải là công ty chuyên sản xuất da chứ? Bất quá may mắn là cũng không cần tiền thể chân hay mấy thứ đại loại thế, nên chắc là... không phải đâu ha?

Cậu một bụng đầy nghi vấn bước vào thang máy xuống lầu, phát hiện ra Baal đứng bên cạnh thật trầm mặc.

“Này. Ta có thể không cần đi tìm anh họ được không?” Lúc bước ra khỏi thang máy, cậu nhìn vào Baal đang đăm chiêu mà nói.

Baal ánh mắt quét về phía cậu.

Vương Tiểu Minh trên người cảm thấy một trận gió lạnh, “Ta... ta đi là được chứ gì.”

“Nằm xuống coi.” Baal đột nhiên mở miệng.

...

Vương Tiểu Minh nhìn trên hành lang đầy người đến người đi, còn có cả bảo vệ đứng quan sát lúc có lúc không như vậy, khóc không ra nước mắt nói: “Ngay tại đây sao?”

“Có vấn đề gì hả?”

Cậu cũng không phải bị ai đẩy ngã, làm sao lại tự nhiên lăn đùng ra được. Nếu bây giờ cậu nằm xuống, nhất định người ta sẽ tưởng cậu là thằng điên mới trốn trại. Vương Tiểu Minh cắn răng nói: “Nhưng nhiều người lắm.”

Baal nghĩ nghĩ, phất tay dựng lên một kết giới.

Âm thanh bốn hướng lập tức tiêu thất.

Vương Tiểu Minh nhìn trên hành lang trống không, con đường bên ngoài cửa kính cũng chẳng có ma nào, giật mình nói: “Người đâu hết trơn rồi?”

“Đây là kết giới của ta, là một không gian riêng biệt, bọn họ đương nhiên không thể vào được.” Baal hếch cằm chỉ về băng ghế, “Kia, nằm xuống đó đi.”

Vương Tiểu Minh chậm rãi bước tới, trước khi nằm xuống vẫn lo lắng truy vấn: “Có thật là không gian riêng biệt không? Hay là người dùng mê hồn thuật thôi miên ta đó?”

...

Nhìn thấy sự không kiên nhẫn trong ánh mắt Baal, Vương Tiểu Minh liền an phận.

Vương Tiểu Minh nằm xuống xong xuôi, Baal theo thường lệ kiểm tra hắc tinh châu.

Vương Tiểu Minh hiển nhiên đã quen với hành động này của hắn, không có cười rộ lên như hai lần trước.

“Không có a.” Baal thất vọng mà thu hồi tay. Quả nhiên phải là người mới được, cho dù là tiền tài hay các loại đồ vật đều không có tác dụng với hắc tinh châu.

“Không có gì?” Vương Tiểu Minh thật cẩn thận nhìn hắn nói, “Chẳng lẽ thân thể của ngươi không ở trong tim ta?”

...

Baal cười lạnh nói: “Ngươi ước gì cơ thể của ta biến mất sao?”

Vương Tiểu Minh bị phản ứng của hắn làm mơ hồ. Chẳng phải hắn không muốn cậu lưu giữ mọi hình ảnh của hắn nữa sao? Chẳng phải người không thích được mến mộ chính là hắn sao? Thế mà bây giờ lại giống như cậu đang gây tổn thương cho hắn. Cậu thăm dò nói: “Chẳng phải như thế tốt hơn sao?”

“Ngươi cảm thấy như thế tốt lắm hả?” Lông mày Baal nhăn thành một đường, hai mắt có hào quang lóe ra, lập lòe lửa giận.

“Không tốt không tốt không tốt chút nào...” Vương Tiểu Minh thức thời mà nói luôn mồm.

“Hừ!” Thân thể của hắn bị phong ấn trong hắc tinh châu đã thấy xui lắm rồi, giờ mà còn tự nhiên không thấy, thật là... Baal cũng chẳng tưởng tượng ra nổi cái giả thiết nguy khốn đến vậy.

Vương Tiểu Minh ngồi dậy, vụng trộm liếc nhìn hắn, “Chúng ta bây giờ còn phải đi gặp anh họ ta nữa hả?”

“Đương nhiên rồi.” Baal trừng mắt nhìn cậu, “Hơn nữa còn phải càng nhanh càng tốt.”

“Nhanh như thế nào?”

“Nhanh như vậy.” Baal búng tay một cái.

Đợi cho đến khi Vương Tiểu Minh hoàn hồn lại mới phát hiện mình đang ngồi trên đường trước cửa *** của Tony.

Bây giờ đang là hai giờ chiều, trên đường cũng không có nhiều người, cho nên Vương Tiểu Minh đột nhiên xuất hiện cũng không bị chú ý.

Ngược lại bản thân Vương Tiểu Minh lại sợ chết khiếp.

“Nhanh đi tìm người đi.” Baal thúc giục.

Vương Tiểu Minh hốt hoảng đứng lên, mới đi có hai bước liền thấy một mỹ nữ thon thả đang tiến về phía hắn, mỉm cười nói: “Tiên sinh, xin hỏi anh cần gì sao?”

“Tôi... tôi đang tìm anh họ.” Vương Tiểu Minh nói xong mới phát hiện mình vừa nói một câu rỗng tuếch.

Hiếm khi nói một câu cụt lủn như vậy mà lại không bị mỹ nữ cười chê, nàng còn hảo ý hỏi lại cậu: “Anh họ của anh là khách của quán sao? Anh có biết anh ấy đang ở phòng nào không? Hoặc là tên anh ấy là gì?”

“À, anh ấy là quản lý đại sảnh, tên là Tony.”

“... Tony?” Mỹ nữ sững sốt, lập tức nở nụ cười thật tươi, không giống vẻ chuyên nghiệp như hồi nãy mà tỏ ra thật thân thiết, “Tony anh ấy đang họp ở lầu ba cùng tổng giám. Cậu là em họ của anh ta hả?”

“Phải” Vương Tiểu Minh gật gật đầu.

Mỹ nữ ánh mắt nhanh chóng quan sát bốn phía xung quanh, thấy không ai chú ý sang bên này, tay liền vút lên mặt cậu, nhéo yêu một cái, “Thật là khả ái quá à.”

Mặt Vương Tiểu Minh đỏ bừng bừng.

Cậu tuy rằng là đồng tính, nhưng mà bản thân cũng không có yếu điệu đâu nha.

Baal nguyên bản im thin thít đứng bên cạnh nãy giờ, tự nhiên lại hỏi một câu: “Người cũng yêu mến nữ nhân nữa hả?”

Vương Tiểu Minh lập tức lắc đầu.

Mỹ nữ nghĩ là cậu giận dỗi hành vi vừa rồi của cô, khẽ cười nói: “Sờ một tí cũng có mất miếng thịt nào đâu mà. Em trai à, không cần phải so đo vậy chứ.”

Khi cậu vừa định mở miệng giải thích, chợt nghe giọng Baal lạnh lùng nói: “Không thích thì đừng có lãng phí thời gian.”

Vương Tiểu Minh chỉ cảm thấy nhoáng một cái, mỹ nữ kia tựa như bị gió thổi một phát bay đến đầu đường bên kia.

1, Sơn trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn: Trích trong bài Du sơn Tây thôn của Lục Du. Tạm dịch là: Tường trên núi không có đường đi, hóa ra sau rặng liễu vẫn có thôn làng.

2, Bất tri bất giác: không biết không hiểu – bất thanh bất sở: không rõ ràng.

3, Tứ thư: là bốn quyển sách kinh điển của văn học Trung Hoa, được Chu Hy thời nhà Tống lựa chọn làm nền tảng cho triết học Trung Hoa và Khổng giáo. Chúng bao gồm: Đại học, Trung dung, Luận ngữ, Mạnh Tử. – Ngũ Kinh: là 5 quyển kinh điển trong văn học Trung Hoa dùng làm nền tảng trong Nho giáo. Theo truyền thuyết, 5 quyển này đều được Khổng Tử soạn thảo hay hiệu đính. Ngũ Kinh gồm có: Kinh Thi, Kinh Thư, Kinh Lễ, Kinh Dịch, Kinh Xuân Thu. Để biết thêm chi tiết xin tra GG

4, Nhất thanh nhị sở: rõ ràng.

•

Ở phía thang máy truyền ra một tiếng thét chói tai đến kinh thiên động địa.

Người đã làm gì mụ ta?

Mếu máo: Ta cái gì cũng chưa làm a.

Nghi ngờ: Không lẽ là do người không làm gì cả?

A?

(Hạ)

—

Ngân quán hay anh họ? Vấn đề đau đầu a

“Làm như vậy sẽ không sao chứ?” Cậu hỏi thực hàm súc.

Baal liếc mắt trừng cậu một cái, “Có gì mà không được?”

...

Cái nào cũng không được hết a.

Trước hết, mỹ nữ kia sẽ cho rằng cậu là yêu quái, nói không chừng còn báo công an tổng giam cậu nữa, cho dù nguyên nhân rất là .

Tiếp theo, cũng vẫn là mỹ nữ kia cho rằng cậu là yêu quái, nói không chừng sẽ đem chuyện này nói cho anh họ. Thế là cả nhà cậu đều biết... Cậu đã biến thành yêu quái.

Cuối cùng, mỹ nữ vẫn như trước cho rằng cậu là yêu quái, sau đó đi loan tin cho báo đài. Vì thế, cậu trở thành yêu quái nổi tiếng đến nỗi cả nước đều biết đến. (Hồi nhỏ chắc nhà em nuôi em bằng fristi hay sao mà trí tưởng bở của em dữ dội thế *^__^*)

“Người đang nghĩ cái gì vậy?” Baal bước được năm bước, thấy mình chẳng có cách nào đi tiếp được mới phát hiện ra Vương Tiểu Minh đang ngẩn ngơ đứng một chỗ.

“Yêu quái.” Vương Tiểu Minh đáp lại theo phản xạ.

“Người nói là ai yêu quái hả?” Baal tức tối bước lại bên cạnh cậu.

Vương Tiểu Minh ngẩng đầu, vẻ mặt cầu xin nói: “Là ta.”

“...” Baal khó hiểu nhìn cậu cả nửa ngày, tựa hồ không hiểu nổi cái thứ nhân loại nhỏ bé như này, hấn chẳng cần dùng sức cũng bóp chết được thì lấy tư cách gì mà tự nhận mình là yêu quái chứ. “Người bớt mơ mộng hão huyền giùm cái. “

“A?”

“Cho dù người có mọc râu dài đến cả trăm mét, người vẫn mãi là nhân loại vô dụng mà thôi.”

Râu dài?

Đó không phải là hình tượng của Baal trong game sao?

Vương Tiểu Minh yên lặng nuốt một ngụm nước miếng. Chẳng lẽ Baal là đang ám chỉ cậu, vì cậu muốn mọc râu dài cho nên mới thăm mển Baal trong game? Trong đầu cậu bỗng hiện lên hình ảnh Baal và bạch tuộc... Không ngờ sâu trong tim cậu lại khao khát loại hình tượng này.

Có lẽ, cậu hẳn là nên đi khám bác sĩ tâm thần một lần.

“A!” Cậu phát hiện thân thể đang lơ lửng trên không.

Nguyên lai Baal chờ cậu đến mất hết kiên nhẫn liền đem cậu cắp vào nách hướng về thang máy đi.

Vì thế, mỹ nữ vừa bước về từ trong cuồng phong, vất vả lắm mới hoàn hồn lại nhìn thấy Vương Tiểu Minh người gập cong lại như cây cung, lơ lửng giữa không trung, đu tới đu lui biến mất tại chỗ rẽ.

...

Mỹ nữ xinh đẹp quay tròn một vòng ba trăm sáu mươi độ rồi té xỉu trên mặt đất.

Bị Baal xách vào thang máy trống không, Vương Tiểu Minh thở ra, may mắn trên đường không gặp ai cả, bằng không nhìn đến bộ dạng cậu như vậy, nhất định sẽ bị người ta hắt cho một chậu máu chó, đem kiếm gỗ đào chọc tiết!1

Baal buông cậu ra, thành thạo ấn vào nút dừng tại lầu ba.

Vương Tiểu Minh thấy động tác của hắn lưu loát, tò mò hỏi han: “Người biết cách sử dụng thang máy à?”

Baal quay đầu.

Vương Tiểu Minh hoảng sợ, vội vàng giải thích nói: “Ta chỉ là tò mò thôi, không phải có ý xỉ nhục địa ngục lạc hậu đâu.”

“Vậy có nghĩa là người cho rằng ta rất ngu sao?” Baal cười đến lạnh lẽo.

Vương Tiểu Minh đánh cái rùng mình, lập tức lắc lắc đầu.

Cửa thang máy ding một tiếng rồi mở ra.

Một phụ nữ trung niên trang điểm diêm dúa ôm một đồng văn kiện đứng trước thang máy, nhìn thấy Vương Tiểu Minh lắc đầu điên cuồng, nhú mày nói: “Anh bạn bộ mới uống thuốc lắc hay sao vậy?”

Vương Tiểu Minh tiếp tục lắc đầu.

Người phụ nữ trung niên có chút không kiên nhẫn. Mụ ta ở bộ phận Marketing nhiều năm như thế, khách hàng ở đẳng cấp nào chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhận ra. Nhìn bộ đồ Vương Tiểu Minh đang mặc trên người tuyệt đối không vượt quá trăm tệ, “Đây là khu vực công tác, cậu cần tìm ai?”

“À,” Vương Tiểu Minh vừa định trả lời, chỉ thấy Baal nhấc chân đi ra ngoài, theo bản năng nói, “Cô tránh ra một chút, đừng chắn đường đi của hắn.”

Tốc độ mở miệng của cậu không thể sánh với tốc độ của Baal.

Cậu vừa dứt lời, Baal đã bước xuyên qua người phụ nữ trung niên ra khỏi thang máy rồi.

...

Vương Tiểu Minh nhìn đến khuôn mặt ngê ngốc ra của người phụ nữ, chỉ về sau lưng mụ, cười ngượng ngùng nói: “Đi xuyên qua mất rồi.”

Người phụ nữ: “...”

Vương Tiểu Minh thấy dấu hiệu không ổn trong mắt mụ, lập tức co giò lách qua người mụ ta, bước đến bên cạnh Baal.

Một lúc thật lâu sau, đại khái là lúc họ quẹo vào hành lang, ở hướng thang máy đột nhiên truyền ra một tiếng thét chói tai kinh thiên động địa.

Baal nhú mày nói: “Người làm gì mụ ta vậy?”

Vương Tiểu Minh mặt mếu máo, lại cực lực dùng sức mà lắc đầu: “Ta chưa làm cái gì cả nha.”

Baal hồ nghi đánh giá, thẳng đến khi Vương Tiểu Minh chịu không nổi cúi gằm mặt xuống, mới nói: “Chẳng lẽ là bởi người cái gì cũng chưa làm?”

Vương Tiểu Minh sửng sốt. “A?”

Baal nhìn bộ dạng lơ ngơ, trông ngốc không thể tả của cậu, xoay người nói: “Quên đi, tìm người quan trọng hơn. Phòng của tổng giám đốc ở chỗ nào?”

“...” Vương Tiểu Minh một ngón tay chỉ đến, “Trước mặt người kia.”

Baal vừa nhấc đầu là nhìn thấy bốn chữ thiếp vàng long lanh rực rỡ ‘Phòng tổng giám đốc’. “Làm mấy cái chữ lấp lánh như vậy, ai mà nhìn nổi chứ?!”

Vương Tiểu Minh do dự có nên gõ cửa không.

Tay Baal lại giờ nhanh hơn cậu một bước. Vương Tiểu Minh cảm thấy hoa mắt, sau đó trong chớp mắt thấy mình đứng trong văn phòng diện tích khoảng hai mươi mét vuông. Một người đàn ông trung niên đang tựa vào ghế da màu đen, ngữ khí oán giận, nước miếng tung bay: “Tony a, không cần tôi mới một câu cậu đã đớp liền hai câu chứ. Tôi biết bộ phận tiền sảnh thật vất vả, chẳng phải tôi đã đồng ý mỗi ngày cuối tuần phát cho mỗi nhân viên một cục kẹo sao? Mấy bộ phận khác không có được vinh hạnh như thế đâu nha.”

Hai bên má Tony không ngừng run rẩy, trong yếu hầu Tam tự kinh đã muốn nghẹn đầy, bất quá lại nuốt xuống, “Toàn thể nhân viên bộ phận tiền sảnh của chúng tôi chân thành cảm ơn sự quan tâm sâu sắc của tổng giám đốc.” Quả thật là cảm kích chân thành, mỗi ngày chỉ cần đi vào văn phòng đều nghe được bọn họ ân cần thăm hỏi thân nhân của tổng giám. Đặc biệt cứ vào mỗi ngày phát kẹo, họ lại càng ân cần hỏi thăm từ trên xuống dưới tổ tông mười tám đời nhà ông.

Lão ta rất đắc ý, “Nên biết rằng, mấy thứ kẹo này vốn là tôi chuẩn bị để tặng cho khách VIP đó. Ai da, các cô cậu nhận được đãi ngộ này khiến cho bộ phận Marketing hâm mộ biết bao nhiêu, Mã Lệ Châu đề nghị tôi vài lần tôi còn chưa đồng ý đó.”

...

Bộ phận Marketing hâm mộ cái thứ kẹo so với độc dược cũng khó phân biệt này ấy hả?

Tony rốt cục phát hiện cứ mỗi tuần phát kẹo cũng không tệ — như vậy sẽ làm giảm sự phàn nàn từ khách VIP. Từng nhân viên của bộ phận tiền sảnh đều phát huy tinh thần vũ bão quên mình a.

“Cho nên, Tony à. Cậu đừng cố moi ra mấy cái cớ để tăng kinh phí nữa.” Lão ta nheo mắt nhìn vào tấm bảng trên tay, “Cậu có biết kinh phí của mấy cậu so với thư ký của tôi còn cao hơn không hả?”

...

Thư ký của lão?

Cư nhiên đem bộ phận tiền sảnh so sánh với cái thứ suốt ngày ngồi trong văn phòng, ngoài tán gẫu ra cũng chỉ có tán gẫu?

Mụ ta cần gì mà tiêu hao kinh phí? Uống nước khoáng hả? Tửu *** đã đổi sang xài ảm điện, tất cả đều uống nước đun sôi để nguội. Xài điều hòa sao? Cái kia là điều hòa xài chung, không tính vào kinh phí của các bộ phận.

Tony cảm giác như một ngọn lửa thiêu đốt mãnh liệt trong tim.

“Tony a. Tôi vẫn luôn xem trọng cậu đó.” Lão tổng giám bắt đầu thực hiện sách lược dụ dỗ, “Lúc trước nhiều rùa biển như thế, nhiều nghiên cứu sinh như thế, rồi thì một đồng người dày dặn kinh nghiệm chạy tới xin phỏng vấn, tôi chẳng coi trọng ai, thế mà lại coi trọng cậu nha. Cậu nên biết đây là hy sinh lớn đến mức nào, là tín nhiệm nhiều biết bao nhiêu.”

...

Thật đúng là hy sinh, thật đúng là tín nhiệm!

Rùa biển thì cứ theo Ê-ti-ô-pi-a mà về.

Nghiên cứu sinh, kinh nghiệm, anh ta khẳng định là chưa nghe bao giờ.

Còn về mình, anh đã từng giữ chức ở Ngân quán.

Anh ta luôn nhớ đến tình cảnh khi ánh mắt lão ta nhìn anh. Ánh mắt đó giống như thể người bị lạc trong sa mạc ba ngày ba đêm không nước uống nhìn thấy ốc đảo. Lại giống như kẻ ăn nhầm phải xuân dược đột nhiên nhìn thấy tuyệt thế mỹ nhân.

Tóm lại ánh mắt kia muốn bao nhiêu đáng khinh có bấy nhiêu đáng khinh, muốn bao nhiêu *** đáng có bấy nhiêu *** đáng. (2 bạn ám muội wá >_____<) bản=”” thân=”” vừa=”” mới=”” giờ=”” ra=”” sơ=”” yêu=”” lý=”” lịch,=”” lão=”” ta=”” liền=”” ô kê=”” cái=”” rụp.=”” bây=”” giờ=”” lại=”” không=”” biết=”” xấu=”” hổ=”” mà=”” kẻ=”” lẽ=”” đã=”” hy=”” sinh,=”” đã=”” tín=”” nhiệm=”” bao=”” nhiều=”” nữa=”” sao?=”” tony=”” tức=”” giận=”” đến=”” độ=”” râu=”” cũng=”” muốn=”” mọc=””

ra.= " đại.= " khái.= " nhìn.= " ra.= " trong.= " mắt.= " anh.= " đang.= " biểu.= " hiện.= " thập.= " phần.= " bát.= " măn.= " gã.= " trung.= " niên.= " đành.= " kiếm.= " cái.= " đề.= " tài.= " vòng.= " vo.= " nói.= " "tôi.= " biết.= " cậu.= " với.= " thạch.= " phi.= " hiệp.= " là.= " chiến.= " hữu.= " tốt.= " nhưng.= " mà.= " cậu.= " ngàn.= " vạn.= " lần.= " dừng.= " có.= " rập.= " khuôn.= " theo.= " cậu.= " ta.= " cậu.= " cũng.= " biết.= " là.= " công.= " việc.= " thời.= " nay.= " khó.= " kiếm.= " nghe.= " nói.= " cậu.= " còn.= " đang.= " công.= " một.= " đồng.= " nợ.= " trên.= " lưng.= " hả?=" " cậu.= " cũng.= " biết.= " tui.= " ngân.= " hàng.= " chúng.= " nó.= " khôn.= " nạn.= " cỡ.= " nào.= " mà.= " nếu.= " lỗ.= " như.= " không.= " có.= " tiền.= " trả.= " nợ.= " đúng.= " hạn.= " thì...=" " chặc.= " chặc.= " đương.= " nhiên.= " không.= " cần.= " nói.= " cũng.= " biết.= " hậu.= " quả.= " tony.= " xiu.= " xuống.= " "cho.= " nên.= " thôi.= " việc.= " tăng.= " lương.= " bổng.= " cho.= " nhân.= " viên.= " tạm.= " thời.= " từ.= " từ.= " bàn.= " sau.= " ha.= " đương.= " nhiên.= " cậu.= " cũng.= " không.= " cần.= " phải.= " vội.= " mà.= " báo.= " cho.= " họ.= " cứ.= " nói.= " là.= " quán.= " vẫn.= " còn.= " đang.= " sát.= " hạch.= " là.= " được.= " mà.= " lão.= " ta.= " cười.= " tùm.= " tùm.= " nói.= " "cậu.= " cũng.= " biết.= " muốn.= " nằm.= " vùng.= " trong.= " xã.= " hội.= " đen.= " còn.= " phải.= " rên.= " luyện.= " công.= " phu.= " bao.= " nhiêu.= " năm.= " cứ.= " làm.= " cho.= " bọn.= " họ.= " nâng.= " cao.= " tính.= " kiên.= " nhẫn.= " biết.= " đầu.= " ngày.= " sau.= " còn.= " có.= " cơ.= " hội.= " mà.= " xuất.= " chiêu.= " ...=" " tony.= " ngẩng.= " đầu.= " nhìn.= " trần.= " nhà.= " trách.= " không.= " được.= " từ.= " ***.= " suốt.= " ngày.= " âm.= " u.= " nguyên.= " lai.= " tổng.= " giám.= " đốc.= " vẫn.= " luôn.= " phán.= " đấu.= " gia.= " nhập.= " giới.= " xã.= " hội.= " đen!= " vương.= " tiểu.= " minh.= " lúc.= " đầu.= " còn.= " lo.= " là.= " bọn.= " họ.= " phát.= " hiện.= " ra.= " mình.= " đột.= " nhiên.= " xuất.= " hiện.= " nhưng.= " mà.= " cậu.= " đứng.= " bên.= " cạnh.= " nghe.= " lén.= " nãy.= " giờ.= " thậm.= " chí.= " gã.= " trung.= " niên.= " kia.= " còn.= " đưa.= " mắt.= " nhìn.= " về.= " phía.= " cậu.= " những.= " hai.= " lần.= " trên.= " mặt.= " cũng.= " không.= " biểu.= " hiện.= " gì.= " cả.= " rớt.= " cục.= " cậu.= " mới.= " hiểu.= " hóa.= " ra.= " là.= " họ.= " không.= " nhìn.= " thấy.= " cậu.= " "bọn.= " họ.= " vì.= " sao.= " lại.= " không.= " nhìn.= " thấy.= " ta.= " vậy?=" " giọng.= " cậu.= " nhỏ.= " thật.= " nhỏ.= " hỏi.= " baal.= " nói.= " "đây.= " là.= " kết.= " giới.= " của.= " ta.= " chúng.= " ta.= " đang.= " đứng.= " trong.= " một.= " không.= " gian.= " khác.= " mà.= " nơi.= " này.= " là.= " giao.= " điểm.= " vươg.= " tiểu.= " minh.= " nói.= " "bộ.= " không.= " còn.= " cách.= " giải.= " thích.= " nào.= " đơn.= " giản.= " hơn.= " hả.= " "có.= " "là.= " gì?=" " đối.= " với.= " mấy.= " chuyện.= " kỳ.= " quái.= " này.= " vươg.= " tiểu.= " minh.= " vẫn.= " rất.= " ngạc.= " nhiên.= " baal.= " nhìn.= " cậu.= " chỉ.= " bắt.= " ra.= " một.= " câu.= " thật.= " ngắn.= " gọn.= " "lười.= " nói.= " "..."=" " bọn.= " họ.= " bên.= " này.= " vừa.= " nói.= " xong.= " tony.= " bên.= " kia.= " cũng.= " xong.= " luôn.= " gã.= " trung.= " niên.= " và.= " tony.= " đồng.= " thời.= " đứng.= " dậy.= " vì.= " để.= " tỏ.= " vẻ.= " thân.= " mặt.= " lão.= " ta.= " còn.= " vươg.= " tay.= " ra.= " tony.= " làm.= " bộ.= " như.= " không.= " thấy.= " "võ.= " tổng.= " mỗi.= " lần.= " ngàì.= " xuống.= " tên.= " mình.= " lên.= " tâm.= " tình.= " thế.= " nào.= " hả?=" " lão.= " ta.= " thu.= " hồi.= " tay.= " nắm.= " tay.= " lại.= " nói.= " "võ.= " chấn.= " kiếm.= " chấn.= " hưng.= " trung.= " hoa.= " kiếm.= " đấng.= " bát.= " hoang2.= " mỗi.= " lần.= " xuống.= " lên.= " tôi.= " đều.= " cảm.= " thấy.= " nhiệt.= " huyết.= " sôi.= " sục.= " trong.= " thân.= " thể!= " tony.= " vội.= " ho.= " một.= " tiếng.= " "thật.= " sao?=" " "có.= " gì.= " không?=" " võ.= " chấn.= " kiếm.= " hồ.= " nghi.= " liếc.= " nhìn.= " anh.= " "không.= " có.= " gì.= " chính.= " là.= " mỗi.= " lần.= " nghe.= " ngàì.= " xuống.= " tên.= " lên.= " tôi.= " cũng.= " cảm.= " thấy.= " nhiệt.= " huyết.= " phi.= " thường.= " mà.= " sôi.= " sục.= " tony.= " chân.= " thành.= " nói.= " xong.= " liền.= " quay.= " người.= " ra.= " ngoài.= " nhìn.= " bóng.= " lưng.= " anh.= " ta.= " rồi.= " đi.= " võ.= " chấn.= " kiếm.= " vuốt.= " vuốt.= " đầu.= " mình.= " hoang.= " mang.= " nói.= " "mình.= " thật.= " sự.= " có.= " sức.= " hút.= " đến.= " thế.= " sao?=" " đợi.= " cửa.= " hoàn.= " toàn.= " đóng.= " lại.= " anh.= " ta.= " đứng.= " yên.= " một.= " chỗ.= " trong.= " chốc.= " lát.= " đột.= " nhiên.= " xoay.= " người.= " bước.= " lại.= " chỗ.= " có.= " mảnh.= " kính.= " cửa.= " sổ.= " võ.= " rơi.= " trên.= " mặt.= " đất.= " nhìn.= " ảnh.= " mình.= " mơ.= " mơ.= " hồ.= " hồ.= " hiện.= " lên.= " trong.= " gương.= " hít.= " một.= " hơi.= " thật.= " sâu.= " hô.= " thật.= " to.= " "võ.= " chấn.= " kiếm!=" " - - - - - = " 1.= " máu.= " chó.= " và.= " kiếm.= " làm.= " từ.= " gõ.= " đào.= " đều.= " được.= " người.= " xưa.= " dùng.= " để.= " xưa.= " đuổi.= " ma.= " quỷ.= " 2.= " kiếm.= " đấng.= " bát.= " hoang.= " xoay.= " kiếm.= " làm.= " biên.= " đổi.= " một.= " vùng.= " đất.= " ý.= " bảo.= " lập.= " nên.= " cơ.= " đồ.= " •.= " baal.= " đang.= " ôm.= " cậu.= " ta...=" " nói.= " mau!= " baal.= " hung.= " hăng.= " áp.= " bức.= " ta...=" " ta="

thực="” sự="” rất="” cao="” húng.="”>

4. Chương 4: Bí Mật

(Thượng)

*Từ chương này bạn sẽ tự edit kèm beta T^T (Trao trả tự do cho Kà múi *blè*)

Nếu có sai sót mong mọi người góp ý nhé.

Thế giới thật nhỏ bé, gặp toàn người quen

Tony vừa bước ra khỏi phòng, hình ảnh trước mắt Vương Tiểu Minh lại biến đổi, cửa thang máy ở trước mặt chậm rãi mở ra, một lát sau, liền nhìn thấy Tony bước về phía cậu.

“Tiểu Minh?” Lúc Tony thấy cậu hơi giật mình, bước nhanh lại, “Sao em lại tới đây?”

“Nói, người muốn hắt!” Thanh âm của Baal bá đạo vang lên sau lưng cậu.

Vương Tiểu Minh nhất thời cảm thấy mình như vừa nuốt phải một trăm giấm.

“Chẳng lẽ vì chuyện công việc hả?” Tony đi vào thang máy, chậm rãi ấn lên lầu kế tiếp, “Chuyện này anh cũng đã nói qua với em rồi. Bộ phận nào cũng có một lượng nhân sự nhất định. Từ *** chỗ anh dạo này tình hình tài chính có chút khó khăn, cho nên việc tuyển thêm người chắc cũng hơi khó.”

...

Tình hình tài chính của quán có khó khăn bao nhiêu thì bọn họ mới này cũng chính tai nghe thấy hết rồi.

Vương Tiểu Minh mặt đang nghếch ra suy nghĩ, đột nhiên cảm giác tay Baal đang khoát lên vai mình. Không còn nghi ngờ gì nữa, nếu cậu không làm như hắt nói, bả vai nhất định sẽ trật khớp. Cuối cùng vì quá sợ hãi, cậu đã thốt ra: “Em muốn anh!”

...

“Hả?” Tony ngạc nhiên quay lại nhìn cậu.

Nhìn biểu tình kinh ngạc của anh ta, Vương Tiểu Minh đột nhiên hoàn hồn, cười gượng nói, “Ý của em là... À, hôm qua anh đi vội quá, em chưa kịp mời cơm nước gì cả. Cho nên sau khi suy nghĩ một đêm, em thấy dù sao cũng phải đến nói lời xin lỗi.”

“Chuyện này có gì đâu mà phải suy nghĩ kĩ thế?” Tony bật cười nói, “Chuyện em nhờ anh, anh đã không giúp gì được, người nói xin lỗi phải là anh mới đúng.”

Nói xong, cửa thang máy mở ra, anh ta bước ra khỏi thang máy trước, quay lại thấy Vương Tiểu Minh đứng trong thang máy co đầu rụt cổ không hiểu là đang làm cái gì, do dự hỏi: “Em có sao không vậy?”

“A, không sao hết.” Vương Tiểu Minh nhanh nhẹn bước ra khỏi thang máy, đuổi theo.

Baal bước theo sau lưng cậu lạnh lùng nhắc nhở: “Lần sau người còn to gan vẽ rắn thêm chân cũng đừng trách ta không để người yên.”

Lưng Vương Tiểu Minh cứng đờ.

“Bây giờ, lập tức đi thổ lộ với hắt đi!” Baal tiếp tục chỉ huy, “Nói là, người đã thương thầm hắt lâu lắm rồi. Không có hắt người sẽ sống không nổi!”

Vương Tiểu Minh cúi đầu không nói.

Baal nhắc chân cho một cước vào mông cậu.

Vương Tiểu Minh bất ngờ không kịp phòng thủ bị đẩy về phía trước hai bước, vừa vịn ôm lấy Tony.

Tony hoảng sợ, “Em làm gì vậy?”

“Em, em...” Vương Tiểu Minh muốn buông tay ra, phía sau lại bị Baal ôm lấy, cánh tay bị giữ chặt không thể nhúc nhích.

“Em làm sao thế?” Tony cảm thấy cánh tay cậu vươn ra rồi thụt lại, giống như muốn ôm lấy anh ta.

Vương Tiểu Minh khổ sở nói không nên lời.

Nếu hiện tại có một người có thể nhìn thấy được Baal, nhất định sẽ thấy đây rõ ràng là một chùm ba người.

Cậu ôm Tony còn Baal ôm cậu.

“Em...”

“Nói mau!” Baal hung hăng thúc ép cậu.

“Em, ” Vương Tiểu Minh cắn răng nói, “Em tìm được việc làm rồi! Em thật sự rất cao hứng anh à!”

Tony đỡ đầu quay đầu nhìn cậu liều mạng húc đầu vào lưng anh ta, lại nhìn tới mọi thần tình kinh dị từ khách nhân, buồn bực nói: “Bộ em không thể đổi thời gian và địa điểm để bộc phát hay sao?”

Vương Tiểu Minh không dám ngẩng đầu. cậu cũng rất muốn đổi cái thời gian và địa điểm bộc phát a.

Nếu như dùng mấy năm gần đây để hình dung, đại khái cũng hơn mười mấy năm nó mới bộc phát thể này đây, Vương Tiểu Minh bỗng phát hiện thân thể mình bay ra ngoài.

Sau đó, lúc nghe thấy tiếng Tony hét lên cũng là lúc mông cậu hoành tráng đáp xuống bể phun nước, nước tung tóe văng cao cả hai mét.

Baal ôm ngực đứng bên mép hồ, khóe miệng hiện lên một mặt cười lạnh như đang bảo: Đây là kết cục của việc cãi lời ta.

Vương Tiểu Minh lau mặt, nhìn lên Tony – người đang trợn mắt há mồm kinh ngạc, cười gượng nói: “Thật hưng phấn a, cho nên cần bình tĩnh lại. “

“...” Tony nhìn bốn phía càng lúc càng nhiều người tới, cắn răng nói, “Còn không mau đứng dậy đi?”

Vương Tiểu Minh nhìn nhìn Baal, cẩn thận hướng mép hồ đi tới, nhưng vô luận cậu bước về phía nào, Baal vẫn chặn trước mặt cậu. Cậu chạy loanh quanh, Baal cũng hướng theo. Cái cảnh này ở trong mắt Tony và những người khác biến thành cảnh Vương Tiểu Minh nhàn nhã ‘tắm bộ’ trong hồ nước.

“Vương Tiểu Minh!” Tony sắp không kiềm chế được nữa rồi.

Vương Tiểu Minh ủy khuất nhìn anh ta. Ai có thể tin được cậu là người bị hại cơ chứ?

Tony quay đầu lại nói với hai người bảo vệ đang đứng xem náo nhiệt: “Kéo cậu ấy lên đi.”

Bảo vệ nhìn xem là ai, lại nhìn quần áo, biểu tình rõ ràng là không muốn.

Tony nói: “Tôi nhờ mà các người không nghe, có phải muốn lão đại trực tiếp ra mặt đúng không?”

Nếu quản lý đại sảnh đã nói đến vậy, bảo vệ cũng chỉ có thể nghe lệnh mà nhảy xuống nước, nhưng mà trong lòng sớm đã âm thầm đem Vương Tiểu Minh nguyên rửa trên dưới bảy tám trăm lần.

Vương Tiểu Minh ước gì có người đến giúp cậu, vì thế rất ngoan ngoãn mà đứng yên tại đó.

Hai người bảo vệ đứng trước mặt cậu, cũng không nói gì, vươn tay, mỗi người một bên nhấc cậu lên.

Vương Tiểu Minh hoảng sợ nhìn Baal đứng trước mặt cậu mà bảo vệ không hề hay biết, vẫn tiến về phía trước.

Tây trang màu đen Baal đang mặc dần phóng đại trong mắt cậu, lớn đến nỗi cậu có thể tinh tường thấy rõ hoa văn trên cúc áo của Baal. Cậu bây giờ mới biết, hóa ra trên cúc áo của Baal còn có hoa văn nữa...

Bịch.

Mũi cậu như thể bị đập vào tường, cả người bị phản lực bật ngược về, ngã vào trong nước.

Lại thêm cái cảnh này, trong mắt người xem chính là, Vương Tiểu Minh cố ý giãy ra khỏi tay của bảo vệ, giật lùi về.

Tony mắt thấy sự tình càng thêm náo loạn, nóng nảy, tự mình nhảy vào trong hồ nước, kéo cậu dậy.

Vương Tiểu Minh giật mình nhìn Baal cứ nhiên ôm ngực lui qua một bên, không có cản trở nữa.

Tony kéo cậu một đường thẳng vào văn phòng, từ trong ngăn bàn rút ra một cái khăn mặt, up lên mặt cậu, “Lau đi.”

Trên khăn vừa có mùi mồ hôi cùng mùi gián chết, lại thêm một mớ mùi quỷ dị đồng loạt xông vào mũi, Vương Tiểu Minh phải ngừng thở một chút rồi mới dám lau sơ qua mặt.

Không khí đông cứng.

Tony ngồi trong văn phòng một lúc, sau khi suy xét thật kĩ, rốt cục cũng nhắc điện thoại lên và ấn một loạt.

Đầu bên kia hiển nhiên là cái người đầy tài năng Võ Chấn Kiếm, bởi vì câu mở đầu của anh ta chính là Võ tổng.

Tony nhẹ nhàng nói đại khái là lúc em họ mình đến tìm vô tình bị ngã xuống nước, sau đó phải dài dòng cam đoan một hồi rằng không có tổn thất gì mới dám gác điện thoại.

Cửa bị gõ hai tiếng, mỹ nữ cậu gặp lúc trước đi vào, khi nhìn thấy Vương Tiểu Minh mặt mũi liền trắng bệch.

Tony hỏi: “Có chuyện gì không?”

Ánh mắt mỹ nữ khiếp sợ mà nhìn Vương Tiểu Minh, sau đó lùi về sau từng bước, đến khi hai chân đã ra khỏi cửa vội đóng cửa lại.

...

Tony lẳng lặng nhìn về phía cô ả biến mất, lẩm bẩm nói: “Rốt cục cô ta đi vô làm gì không biết?”

Vương Tiểu Minh lau xong mặt và tóc, thật cẩn thận đưa mắt nhìn Baal đang ngồi ở sofa.

Ánh mắt của Baal quét về phía Tony.

Vương Tiểu Minh giật mình, lại nuốt thêm một ngụm nước miếng.

“Đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì vậy?” Lực chú ý của Tony đã quay về.

“Không có gì đâu.” Ánh mắt Vương Tiểu Minh lảng tránh, trả khăn mặt lại cho anh ta.

Tony thuận tay cầm lấy, cũng không thèm nhìn mà đem nhét về chỗ cũ luôn, “Thôi bỏ đi. Không phải em vừa nói đã tìm được công việc rồi sao? Việc gì thế?”

Vương Tiểu Minh kể một chút về phúc lợi và nội dung công việc mà công ty đào tạo quản lý đã giới thiệu trước đó.

Tony nói: “Công ty này anh cũng nghe qua rồi, nghe nói ở mấy thành phố khác cũng không tệ đâu. Không nghĩ là nó đã mở rộng ở thành phố chúng ta. Em cứ làm thử đi, sau này nếu được thì nói tiếp.”

Vương Tiểu Minh gật đầu.

“Nếu không có việc gì nữa thì em về trước đi.” Tony mệt mỏi day day huyệt Thái Dương.

Vừa rồi khi anh ta gọi điện cho cái gã Võ Chấn Kiếm kia, Vương Tiểu Minh biết là việc hôm nay mình làm đã gây họa rồi, lúc này không dám nhiều lời, chuẩn bị bước ra ngoài.

“Đứng lại.” Âm thanh của Baal lạnh lùng vang lên, “Ta có đồng ý cho người đi hỏi nào đâu?”

Vương Tiểu Minh dừng cước bộ. Quần áo ướt sũng trên người hạo hạo nhắc nhở cậu mới này vừa ngụp lặn dưới hồ xong, sọc mới chưa lành, nổi đau chưa dứt không thể quên được. Cho nên cậu thực ngoan ngoan đứng đó.

Baal chậm rãi nói: “Không thích anh họ của người sao?”

Vương Tiểu Minh liếc mạng gặt đầu.

Baal mí mắt sụp xuống, ngón tay ở trên đầu gối khẽ gõ, không biết đang âm mưu cái gì nữa đây.

Tim Vương Tiểu Minh lên xuống cùng với chuyển động ngón tay của hắn, khẩn trương như muốn nhảy ra đến nơi rồi.

“Còn gì nữa không?” Tony thấy cậu đứng bất động một hồi, nhin không được bèn hỏi.

Vương Tiểu Minh gãi gãi đầu, “Em, em thấy là... Uầy, khó có dịp được đến đây nên phải đứng ngắm lâu một tí.Ồ bức tranh này của anh thật đẹp nha.”

“Đây là lịch làm việc.”

“...” Vương Tiểu Minh lại quay đầu nhìn lên bàn, “Chậu hoa này...”

Tony nghe nói đến hoa, lập tức nhìn sang hướng cậu nói.

“Là giấy phế liệu a.” Vương Tiểu Minh sờ sờ sau gáy.

Tony buông tay ra, cau mày, “Em rốt cục là có chuyện gì?”

Ánh mắt Vương Tiểu Minh nhìn Baal chằm chằm.

“Người đã không thích hắn, vậy thì...” Baal khước miệng gợi lên một tia cười lạnh, “Hỏi xem quan hệ giữa hắn và Thạch Phi Hiệp là như thế nào đi.”

Vương Tiểu Minh nhớ tới đĩa CD Game kia, trong lòng vụng trộm vì Tony mà bắt tay chữ thập², “Anh quen với Thạch Phi Hiệp sao?”

Đôi mày Tony đang buông lỏng lại căng thẳng, “Có quen. Sao thế?”

“Không có gì. Game anh đưa em bữa trước hay lắm, em chỉ muốn hỏi xem, anh ta có sản xuất cái nào khác không.”

“Hay lắm hả?” Tony nhún vai nói, “Anh cũng không rõ lắm. Di động của cậu ta gọi mãi không xong. Lần trước là anh tình cờ gặp trên đường.”

Baal trầm giọng nói: “Hỏi hắn lúc ấy ngoại trừ Thạch Phi Hiệp ra, còn có người nào khác ở đó không?”

Vương Tiểu Minh thuật lại y chang.

Tony sắc mặt căng thẳng, nhặt nhẹo nói: “Còn có vài người bạn của cậu ấy, mà làm sao?”

Baal buông chân xuống, thân thể hơi hơi cúi về trước, “Hỏi xem là bộ dạng thế nào.”

Vương Tiểu Minh tiếp tục làm loa tường thuật.

“Không có gì đặc biệt, so với mấy người qua đường giáp ắt bính đinh³ cũng không khác nhau lắm.” Tony dừng một chút, nghi hoặc hỏi lại, “Em hỏi mấy cái này làm gì?”

“Hỏi hắn ta xem Thạch Phi Hiệp hiện đang ở đâu?” Baal đứng lên, hai mắt lóe lên một tia hung ác.

Vương Tiểu Minh đành phải hỏi: “Anh có biết Thạch Phi Hiệp đang ở đâu không?”

“Không biết nữa. Nghe nói cậu ấy đã trả phòng trọ rồi...” Tony vừa dứt lời, đã bị Baal dùng kết giới treo lên làm đèn tường.

“Baal.” Vương Tiểu Minh cả kinh kêu lên.

Bất quá so với cậu sợ hãi hơn chính là Tony. Anh ta bật ra một câu: “Thấu Minh nhân?”

1, Về rắn thêm chân: Làm việc dư thừa không cần thiết

2, Ý nói em ấy đang thăm cầu nguyện cho bạn Tony.

3, Giáp át binh đinh: cũng như tên tượng trưng A B C D.

•

Là Thấu Minh nhân, là quỷ hay là người ngoài hành tinh??

Là BOSS

Làm sao một gã BOSS râu riu xồm xoàm từ game Âm hắc lại bước ra hiện thực thành một quý công tử u linh bạo lực được chứ?

(Trung)

Thế giới thật nhỏ bé, gặp toàn người quen

Ánh mắt Baal trong một phút chốc bỗng lạnh như băng.

Vương Tiểu Minh luẩn quẩn xung quanh Baal, “Anh họ ta là người bình thường mà, anh ấy chẳng biết gì cả đâu. Người tha cho anh ấy đi.”

Baal nheo mắt, cười lạnh nói: “Người bình thường mà biết Thấu Minh nhân sao?”

“Người bình thường cũng hay coi phim mà, Thấu Minh nhân đến ta còn biết nữa là.” Vương Tiểu Minh mới vừa nói xong, vật áo đã bị Baal túm lấy.

Nhìn gần mới biết, hóa ra đồng tử của Baal màu thật nhạt, tựa như hổ phách vậy, có điều trong ánh hổ phách này lại lóe ra quang mang so với hàn băng còn lạnh hơn. (hóa ra mắt BOSS màu hổ phách >v< iu=” wá=” iu=” wá)=” “người=” cũng=” biết=” thấu=” minh=” nhân?”=” từng=” chữ=” phun=” ra=” từ=” miệng=” hân=” đều=” như=” đinh=” sắt=” được=” đóng=” xuống.”=” vương=” tiểu=” minh=” không=” nhúc=” nhích=” nổi,”=” nhìn=” thấy=” ảnh=” phản=” chiếu=” của=” chính=” mình=” trong=” đôi=” mắt=” hổ=” phách=” kia=” mà=” lạnh=” run,”=” tim=” cơ=” hồ=” muốn=” nhào=” khỏi=” ***g=” ngược.”=” “biết,”=” biết=” mà...=” bộ=” phim=” đó=” ta=” có=” coi.”=” “phim?”=” màu=” mắt=” hân=” trở=” nên=” đậm=” hơn.”=” vương=” tiểu=” minh=” gât=” đầu=” cái=” rụp,”=” “là=” cái=” phim=” viễn=” tưởng=” kinh=” dị=” của=” mỹ=” đó.”=” “tiểu...=” tiểu=” minh,”=” em=” đang=” nói=” chuyện=” với=” ai=” vậy?”=” trong=” giọng=” của=” tony=” mang=” theo=” chút=” run=” rẩy.”=” anh=” ta=” đường=” như=” đã=” hiểu=” sơ=” sơ...=” vương=” tiểu=” minh=” không=” dám=” quay=” đầu=” lại,”=” miệng=” lấp=” bấp=” nói:”=” “là,”=” chính=” là...”=” nên=” giải=” thích=” sự=” hiện=” diện=” của=” baal=” như=” thế=” nào=” đây?=” cho=” dù=” là=” nói=” hết=” ra,”=” anh=” họ=” chưa=” chắc=” đã=” tin.”=” chuyện=” này=” nghe=” qua=” thật=” hết=” sức=” hoang=” đường,”=” nếu=” bản=” thân=” không=” dính=” phải,”=” cậu=” cũng=” chẳng=” bao=” giờ=” tin,”=” cái=” gã=” boss=” râu=” ria=” xồm=” xoàm=” từ=” game=” ‘ám=” hắc’=” lại=” có=” thể=” biến=” ra=” thành=” một=” quý=” công=” tử=” u=” linh=” bạo=” lực=” này.”=” nhưng=” nếu=” không=” nói=” ra,”=” cậu=” làm=” sao=” có=” thể=” giải=” thích=” được=” áo=” mình=” tự=” dưng=” vô=” duyên=” vô=” cớ=” bị=” túm=” lên=” chứ?=” hồng=” lẽ=” nói=” là...”=” mụn=” trứng=” cá=” trên=” cổ=” bị=” xi=” ra?=” cậu=” đang=” rối=” như=” tơ=” vò=” thì=” baal=” bên=” cạnh=” lại=” chậm=” rãi=” buông=” tay,”=” đem=” lực=” chú=” ý=” dời=” lên=” người=” tony.”=” vương=” tiểu=” minh=” khẩn=” trương=” chắn=” trước=” mặt=” hân,”=” “anh=” họ=” ta=” vô=” tội=” mà.”=” đại=” khái=” thấy=” lưng=” cậu=” kịch=” liệt=” run=” rẩy=” làm=” cho=” thân=” thể=” tony=” không=” ngừng=” được=” mà=” cũng=” run=” theo,”=” “là=” thấu=” minh=” nhân,”=” là=” quỷ=” hay=” là=” người=” ngoài=” hành=” tinh?”=” vương=” tiểu=” minh=” nhìn=” baal,”=” nhất=” thời=” không=” biết=” nên=” hân=” xếp=” vào=” loại=” nào=” nữa.”=” baal=” không=” nói=” một=” lời=” chỉ=” đứng=” nhìn=” bọn=” họ,”=” tựa=” hồ=” là=” đang=” bày=” mưu=” tính=” kế=” gì=” đấy.”=” nhưng=” càng=” im=” lặng,”=” tony=” lại=” càng=” cảm=” thấy=” bất=” an,”=” anh=” ta=” nhin=” không=” được=” thúc=” giục=” “em=” mau=” nói=” coi.”=” “hân=” là...”=” vương=”

tiểu=" minh=" rớt=" cục=" phân=" loại=" được=" hấn,=" "là=" boss=" a.=" "hả?"=" tony=" rất=" ít=" khi=" chơi=" game,=" cho=" nên=" đối=" với=" chữ=" boss=" anh=" ta=" hiểu=" rất=" sát=" ý.=" "là=" lão=" bản=" của=" em?"=" cậu=" ta=" không=" phải=" mới=" nói=" là=" tìm=" được=" công=" việc=" chỗ=" công=" ty=" đào=" tạo=" quản=" lý=" sao?"=" vì=" sao=" mà=" lão=" bản=" của=" công=" ty=" đó=" lại=" quý=" dị=" như=" vậy.=" "không=" phải,=" cái=" này...=" là=" boss=" trong=" game=" á.=" vương=" tiểu=" minh=" thật=" vất=" vả=" giải=" thích.= "..."=" tony=" trong=" mất=" biểu=" hiện=" rất=" có=" trình=" tự.= "từ=" khiếp=" sợ=" đến=" nghi=" hoặc=" rồi=" tới=" mờ=" mịt,=" cuối=" cùng=" lại=" quay=" về=" nghi=" hoặc,=" "tiểu=" minh.=" "đạ?"=" "em=" có=" biết...=" một=" cộng=" một=" bằng=" mấy=" không?"=" tony=" nhìn=" cậu=" từ=" đằng=" sau,=" trong=" mất=" hiện=" lên=" một=" tia=" không=" chắc=" chắn.= "vương=" tiểu=" minh=" theo=" bản=" năng=" định=" trả=" lời=" là=" hai,=" nhưng=" mà=" lúc=" này=" tự=" nhiên=" hỏi=" một=" câu=" như=" thế=" chứng=" tỏ=" đáp=" án=" không=" hề=" đơn=" giản=" chút=" nào.= "anh=" họ=" chắc=" chắn=" là=" đang=" ám=" chỉ=" điều=" gì=" đó,=" nhưng=" mà=" là=" gì=" mới=" được=" chữ?"=" một=" thêm=" một...=" a,=" chẳng=" lẽ=" ý=" của=" anh=" ấy=" là=" muốn=" cùng=" cậu=" liên=" thủ=" đối=" phó=" với=" baal=" chẳng?"=" cậu=" nhìn=" cái=" người=" từ=" đầu=" đến=" chân=" đều=" tỏa=" ra=" hàn=" khí=" bức=" người=" như=" baal,=" chậm=" rãi=" nuốt=" nước=" miếng=" một=" cái.= "cậu=" hỏi=" nhỏ=" chỉ=" nhìn=" người=" khác=" đánh=" nhau,=" lúc=" đánh=" nhau,=" người=" ta=" vào=" thời=" khắc=" máu=" chót=" thường=" đột=" nhiên=" bộc=" phát=" ra=" tiềm=" lực,=" lấy=" yếu=" thắng=" mạnh.= "đại=" loại=" là=" giống=" như=" con=" gián=" đập=" mãi=" không=" chết,=" nhưng=" mà,=" liệu=" trong=" người=" cậu=" có=" thể=" có=" thứ=" siêu=" năng=" lực=" này=" không?"=" "tiểu=" minh?"=" tony=" thúc=" giục.= "hầu=" kết=" của=" vương=" tiểu=" minh=" không=" ngừng=" run=" rẩy,=" cái=" trán=" đỏ=" đầy=" mồ=" hôi,=" một=" bên=" là=" tiểu=" thiên=" sứ,=" bên=" kia=" là=" tiểu=" ác=" ma=" đang=" không=" ngừng=" đấu=" đá=" trên=" vai=" cậu.= "lúc=" tony=" lên=" tiếng=" thúc=" giục=" lần=" thứ=" ba,=" trong=" ngực=" cậu=" bỗng=" nhiên=" như=" thể=" có=" một=" quang=" sáng=" hiện=" lên=" xua=" tan=" bóng=" tối=" sợ=" hãi=" trong=" tim.= "cậu=" cố=" bơm=" thêm=" dũng=" khí,=" khuôn=" mặt=" nhả=" nhận=" có=" thừa=" -= "uy=" dũng=" thì=" thiếu=" kia=" sáng=" bừng=" bừng,=" "một=" cộng=" một=" bằng=" vô=" cùng=" lực!= "anh=" à=" hầy=" yên=" tâm,=" thắng=" lợi=" nhất=" định=" thuộc=" về=" phía=" chúng=" ta!= "baal,=" hôm=" nay=" ta=" sẽ...=" "quả=" nhiên=" điên=" rồi.= "giọng=" tony=" lắm=" lắm=" nhưng=" cũng=" đủ=" nghe=" thấy=" truyền=" đến=" tai=" cậu=" làm=" lời=" tuyên=" chiến=" của=" vương=" tiểu=" minh=" đang=" hùng=" hực=" khí=" thế=" bỗng=" im=" bật.= "nếu=" cậu=" ta=" không=" điên,=" sao=" ngay=" cả=" một=" cộng=" bằng=" hai=" cũng=" không=" biết=" chứ?"=" tony=" hơi=" vùng=" vẫy,=" xác=" nhận=" bản=" thân=" đúng=" là=" đang=" bị=" cái=" gì=" đó=" trói=" buộc=" sau=" khi=" sinh=" sống=" một=" thời=" gian=" trên=" con=" thuyền=" noah=" làm=" anh=" ta=" hoàn=" toàn=" ý=" thức=" được,=" thể=" giới=" này=" chuyện=" gì=" cũng=" có=" thể=" xảy=" ra.= "cho=" nên=" thứ=" đang=" trói=" buộc=" thân=" thể=" anh=" có=" thể=" là=" do=" siêu=" năng=" lực=" ảo=" thường=" từ=" vương=" tiểu=" minh=" chẳng?"=" nghĩ=" đến=" đây,=" trong=" lòng=" anh=" ta=" vừa=" lo=" vừa=" sợ.= "còn=" tưởng=" rằng=" sau=" khi=" làm=" việc=" tại=" con=" thuyền=" noah=" đã=" tôi=" luyện=" trái=" tim=" mình=" có=" đủ=" cứng=" rắn,=" giờ=" mới=" biết,=" hóa=" ra=" đó=" chỉ=" là=" do=" nhất=" thời=" cam=" chịu=" thôi.= "..."=" khoảng=" cách=" từ=" trần=" nhà=" đến=" sàn=" nhà=" này=" rất=" thấp,=" cho=" nên=" ba=" bên=" trâm=" mặc=" khiến=" cho=" căn=" phòng=" càng=" thêm=" tĩnh=" mịch.= "vương=" tiểu=" minh=" ánh=" mắt=" không=" hề=" chớp=" nhìn=" baal.= "baal=" cười=" xấu=" xa,=" khéo=" miệng=" như=" kim=" châm=" cắm=" thẳng=" vào=" trái=" tim=" móng=" manh=" của=" cậu.= "vương=" tiểu=" minh.=" "thanh=" âm=" của=" hấn=" hét=" sức=" từ=" tính,=" từng=" chữ=" đều=" phát=" âm=" cực=" chuẩn.= "nếu=" không=" nhìn=" mặt=" hấn,=" không=" ai=" có=" thể=" nghi=" ngờ=" hấn="

không=" phải=" sinh=" ra=" và=" lớn=" lên=" ở=" trung=" quốc.= " nhưng=" mà=" cho=" dù=" là=" thân=" âm=" hay=" đến=" thế=" nào,=" giờ=" phút=" này=" rơi=" vào=" tai=" vương=" tiểu=" minh=" chẳng=" khác=" nào=" là=" một=" đao=" đoạt=" mạng.= " cậu=" bây=" giờ=" chỉ=" muốn=" biết,=" baal=" thân=" là=" boss=" trong=" game,=" nếu=" đem=" cậu=" trong=" hiện=" thực=" uýnh=" cho=" tới=" bởi=" vậy=" cậu=" có=" được=" nhận=" đãi=" ngộ=" là=" khả=" năng=" hồi=" sinh=" như=" nhân=" vật=" trong=" game=" không=" nhỉ?=" ...=" đương=" nhiên,=" hy=" vọng=" còn=" xa=" lắm.= " ta,=" ta=" vừa=" rồi=" chỉ=" là...=" vương=" tiểu=" minh=" vất=" hết=" óc=" để=" nghĩ=" có.= " sao?=" baal=" hiềm=" khi=" tốt=" bụng=" nhẫn=" nại=" chờ=" cậu=" giải=" thích.= " nếu=" vương=" tiểu=" minh=" đã=" xem=" qua=" mấy=" chuyện=" về=" mèo=" và=" chuột=" hần=" biết=" là,=" nếu=" mèo=" mà=" bắt=" được=" chuột,=" nó=" sẽ=" không=" lập=" tức=" ăn=" tươi=" nuốt=" sống,=" ít=" nhất=" nó=" cũng=" phải=" kiếm=" ra=" một=" cái=" nôi,=" sau=" đó=" nhóm=" lửa,=" cho=" gia=" vị=" vào=" rồi=" đem=" đun.= " hoàn=" hảo=" mà=" hưởng=" thụ=" khoái=" cảm=" nhìn=" con=" chuột=" giã=" giũa=" trong=" nôi=" tìm=" đường=" sống.= " vương=" tiểu=" minh=" cũng=" xem=" qua=" mèo=" và=" chuột,=" nhưng=" mà=" bởi=" vì=" hình=" tượng=" của=" baal=" cùng=" vú=" em=" nấu=" canh=" chên=" lịch=" đến=" vài=" năm=" ánh=" sáng,=" cho=" nên=" tại=" thời=" khắc=" sinh=" mệnh=" như=" mảnh=" chuông=" treo=" thế=" này,=" cậu=" cũng=" chẳng=" suy=" nghĩ=" sâu=" xa=" gì=" nhiều.= " thứ=" duy=" nhất=" cậu=" nghĩ=" đến=" chính=" là=" —=" "đừng=" đánh=" đầu=" mà.= " cậu=" ôm=" đầu=" vội=" ngồi=" xồm=" xuống=" đất.= " ...=" baal=" vốn=" không=" định=" động=" tay=" động=" chân,=" nhưng=" nhìn=" cái=" bộ=" dạng=" không=" chút=" cốt=" khí=" nào=" của=" cậu,=" nắm=" tay=" không=" hiểu=" sao=" lại=" thấy=" ngứa=" ngáy.= " đang=" lúc=" nắm=" đấm=" của=" hần=" chuẩn=" bị=" vung=" xuống,=" tony=" mở=" miệng.= " anh=" cố=" gắng=" sấm=" vai=" một=" nhân=" vật=" thánh=" mẫu,=" dùng=" giọng=" điệu=" như=" thế=" ngày=" tận=" thế=" nói:= " "tiểu=" minh=" em=" phải=" trấn=" tĩnh,=" phải=" kiên=" cường.= " mặc=" dù=" thế=" giới=" này=" thật=" thê=" lương=" nhưng=" mà=" trên=" thế=" gian=" này=" vẫn=" còn=" thứ=" mang=" tên=" hy=" vọng.= " ngàn=" vạn=" lần=" đừng=" vì=" nhất=" thời=" suy=" sụp=" mà=" tuyệt=" vọng=" như=" thế.= " ...=" là=" vậy=" sao?=" vương=" tiểu=" minh=" chậm=" rãi=" buông=" tay.= " tony=" không=" ngừng=" cố=" gắng=" nói:= " "bị=" khùng=" chỉ=" là=" tạm=" thời=" thôi,=" chỉ=" cần=" trong=" tim=" em=" vẫn=" còn=" mặt=" trời=" chiếu=" rọi=" em=" nhất=" định=" sẽ=" trở=" lại=" bình=" thường=" mà!=" ...=" vương=" tiểu=" minh=" một=" lần=" nữa=" ôm=" đầu.= " bắt=" quá=" lần=" này=" là=" để=" bị=" kín=" tai=" lại.= " "hình=" như=" anh=" họ=" người=" đang=" tưởng=" là=" người=" bị=" khùng.= " baal=" thu=" tay=" về.= " ...=" là=" ai=" hại=" cậu=" thành=" như=" vậy=" chứ?!=" vương=" tiểu=" minh=" dùng=" lệ=" quang=" lên=" án=" hần.= " "ở=" nhân=" giới,=" nếu=" được=" xác=" nhận=" là=" khùng=" điên=" thì=" sẽ=" bị=" tống=" vô=" trại=" tâm=" thần=" đúng=" không?"=" baal=" tựa=" hồ=" phát=" hiện=" ra=" một=" chuyện=" hay,=" khoe=" miệng=" không=" ngừng=" nâng=" lên.= " "người=" muốn=" gì=" chứ?"=" "không=" gì=" cả.= " ta=" chỉ=" cảm=" thấy=" là,=" nếu=" người=" không=" thế=" hoàn=" thành=" việc=" ta=" muốn,=" như=" vậy=" bị=" tống=" vô=" viện=" tâm=" thần=" cũng=" là=" một=" lựa=" chọn=" không=" tệ=" đi.= " vương=" tiểu=" minh=" thấp=" giọng=" nói:= " "nhưng=" còn=" một=" việc,=" không=" phải=" người=" không=" thế=" rồi=" ta=" năm=" mét=" sao?=" nếu=" ta=" bị=" tống=" vô=" trại=" không=" phải=" là=" người=" cũng=" sẽ=" đi=" cùng=" sao?"=" ...=" nụ=" cười=" của=" baal=" tiêu=" thất.= " giống=" như=" khi=" màn=" đêm=" buông=" xuống,=" mặt=" trời=" đã=" lặn=" mất.= " "vương=" tiểu=" minh.= " hần=" từ=" trên=" cao=" nhìn=" xuống=" cậu,=" "chúng=" ta=" làm=" một=" bút=" giao=" dịch=" đi.= " vương=" tiểu=" minh=" ngẩng=" đầu=" nhìn=" hần.= " tựa=" như=" thiếu=" niên=" bị=" ác=" ma=" ăn=" cắp=" mất=" linh=" hồn.= " "chỉ=" cần=" người=" làm=" giúp=" ta=" hai=" việc,=" ta=" có=" thể=" thực=" hiện=" ba=" nguyện=" vọng=" cho=" người.= " nguyện=" vọng=" của=" cậu=" chính=" là=" baal=" đừng=" bao=" giờ=" xuất=" hiện=" trước="

mặt=" câu=" nữa=" a.=" vương=" tiểu=" minh=" thấp=" giọng=" nói=" "hai=" việc=" gì?"=" "thứ=" nhất,=" ta=" muốn=" biết=" thạch=" phi=" hiệp=" đang=" ở=" đâu."=" baal=" nói,=" "việc=" này=" người=" có=" thể=" moi=" tin=" từ=" anh=" họ=" của=" người."=" vương=" tiểu=" minh=" nói:=" "nhưng=" anh=" ấy=" cũng=" đâu=" có=" biết."=" "tin=" ta=" đi,=" hấn=" chắc=" chắn=" biết."=" từ=" trong=" ánh=" mắt=" baal=" lóe=" ra=" một=" tia=" khăng=" định.= "..."=" "chuyện=" thứ=" hai,=" ta=" muốn=" người=" thủy=" chung=" yêu=" một=" người."=" lại=" chuyện=" này=" nữa!=" vương=" tiểu=" minh=" bắt=" đắc=" dĩ=" nói:=" "nhưng=" mà=" tình=" cảm=" không=" phải=" muốn=" là=" yêu=" ngay=" được=" đâu."=" "vậy=" khi=" trước=" người=" làm=" thể=" nào=" mà=" yêu=" được=" thường=" hải=" đào=" chứ?"=" "ta=" cũng=" không=" biết=" nữa."=" nhớ=" tới=" lúc=" trước=" cùng=" thường=" hải=" đào=" gần=" bó,=" vương=" tiểu=" minh=" trong=" lòng=" tràn=" đầy=" tư=" vị=" không=" nói=" nên=" lời,=" "không=" biết=" từ=" khi=" nào=" mà=" ta=" không=" thể=" rời=" mắt=" khỏi=" câu=" ấy."=" baal=" yên=" lặng=" nhìn=" hấn=" hồi=" lâu,=" "cho=" nên,=" người=" muốn=" ta=" cho=" người=" thêm=" thời=" gian=" sao?"=" "ta=" chỉ=" thấy=" là=" nhất=" kiến=" chung=" tình=" thật=" không=" hề=" dễ=" dàng."=" câu=" hết=" sức=" cần=" thận=" mà=" trả=" lời.= "có=" lẽ=" là=" do=" người=" không=" gặp=" được=" người=" có=" thể=" khiến=" người=" nhất=" kiến=" chung=" tình."=" baal=" vượt=" cảm.= "tuy=" rằng=" hấn=" không=" có=" kinh=" nghiệm=" yêu=" đương,=" nhưng=" thấy=" mấy=" thiên=" sứ=" trên=" thiên=" đường=" lẫn=" địa=" ngục,=" lại=" nhìn=" cả=" nhân=" loại,=" hấn=" cảm=" thấy=" hơi=" khác=" biệt=" một=" chút.= "tony=" bị=" treo=" nãy=" giờ=" thật=" sự=" rất=" khó=" chịu,=" "tiểu=" minh,=" em=" cứ=" thả=" anh=" xuống=" dưới=" đã.= "chúng=" ta=" có=" chuyện=" gì=" thì=" hảo=" hảo=" nói=" được=" không,=" chuyện=" công=" việc=" ở=" tửu=" ***=" cũng=" từ=" từ=" còn=" có=" thể=" thương=" lượng=" được=" mà.= "vương=" tiểu=" minh=" quay=" đầu=" lại=" nhìn=" thấy=" ánh=" mắt=" tony=" tràn=" ngập=" sợ=" hãi,=" đau=" đau=" quay=" sang=" nói=" với=" baal:= "anh=" họ=" ta..."=" "yên=" tâm,=" ta=" có=" biện=" pháp."=" baal=" cười=" thập=" phần=" tự=" tin.= "người=" có=" phép=" xóa=" bỏ=" ký=" ức=" sao?"=" vương=" tiểu=" minh=" kinh=" hỉ=" nói.= "không=" có.= "..."=" đừng=" nói=" là=" người=" sẽ=" giết=" người=" diệt=" khẩu=" nha?"=" câu=" trừng=" lớn=" hai=" mắt.= "để=" hấn=" sống=" còn=" có=" giá=" trị.= "ta=" chỉ=" muốn=" hấn=" nói=" ra=" chân=" tướng."=" "nhưng=" mà=" anh=" ấy=" không=" tin.= "vương=" tiểu=" minh=" đề=" nén=" cảm=" xúc.= "lỡ=" như=" anh=" họ=" nói=" với=" mẹ=" câu=" là=" câu=" điên=" rồi,=" khi=" ấy=" có=" muốn=" không=" điên=" cũng=" khó.= "baal=" tính=" trước=" thật=" kỹ=" rồi,=" "người=" nói=" với=" hấn,=" ta=" là=" thấu=" minh=" nhân=" tộc.= "thấu=" minh=" nhân=" tộc?"=" vương=" tiểu=" minh=" chậm=" rãi=" đứng=" lên,=" nữa=" tin=" nữa=" ngờ=" nói=" với=" tony:= "cái=" này,=" kỳ=" thật=" boss=" mà=" em=" nói=" chính=" là=" thấu=" minh=" nhân=" tộc=" đó."=" tony=" thân=" thể=" chấn=" động.= "bởi=" vì=" sự=" cố=" ngoài=" ý=" muốn=" mà=" ta=" bị=" giữ=" lại=" ở=" nhân=" gian."=" trong=" mắt=" baal=" đang=" bày=" mưu=" tính=" kế,=" "ta=" cần=" tìm=" được=" con=" thuyền=" noah,=" trở=" lại=" thấu=" minh=" nhân=" tộc.= "vương=" tiểu=" minh=" y=" lời=" mà=" thuật=" lại.= "biểu=" tình=" của=" tony=" chuyển=" từ=" hoài=" nghi=" đến=" kinh=" nghi.= "cho=" dù=" vương=" tiểu=" minh=" sức=" tưởng=" tượng=" phong=" phú=" cỡ=" nào,=" có=" thể=" tưởng=" tượng=" ra=" thấu=" minh=" nhân=" tộc,=" nhưng=" mà=" tuyệt=" đối=" không=" thể=" biết=" bí=" mật=" về=" con=" thuyền=" noah.= "vương=" tiểu=" minh=" tiếp=" tục=" nghe=" baal=" nói,=" từng=" chữ=" từng=" chữ=" mà=" thuật=" lại:= "hấn=" muốn=" tìm=" hughes.= "anh=" biết=" hughes=" có=" bằng=" hữu=" nào=" ở=" nhân=" giới=" không?"=" •=" người=" không=" phải=" là=" thấu=" minh=" nhân=" sao?"=" người=" không=" phát=" hiện=" ra=" sao?"=" ta=" hấn=" là=" có=" thể=" phát=" hiện=" sao?"=" rõ=" ràng=" là=" người=" tự=" mình=" đa=" tình.= "hạ=" —=" thể=" giới=" thật=" nhỏ=" bé,=" gặp=" toàn=" người=" quen=" câu=" nói=" xong=" cũng=" giật=" mình.= "cậu=" nhớ=" rõ=" lần=" đầu=" tiên=" gặp=" nhau,=" baal=" có=" nói=" hấn=" là=" đạo=" thiên=" sứ=" mà=" nhỉ?"="

cậu=" cũng=" nhìn=" thấy=" rõ=" đôi=" cánh=" màu=" đen,=" thể=" mà=" bây=" giờ=" không=" hiểu=" sao=" lại=" trở=" thành=" thấu=" minh=" nhân=" rồi?=" tony=" chẳng=" hơi=" đầu=" mà=" nghĩ=" nhiều=" đến=" vậy,=" "nếu=" đã=" thể,=" em=" có=" thể=" nói=" ngài=" ấy=" thả=" anh=" xuống=" trước=" được=" không?=" vương=" tiểu=" minh=" đề=" nén=" nghi=" ngờ=" lại,=" quay=" sang=" nhìn=" baal.= baal=" phát=" phát=" tay.= bức=" tranh=" tony=" lập=" tức=" rơi=" xuống.= "ôi!=" hai=" chân=" tony=" quỳ=" dưới=" đất=" cả=" nửa=" ngày,=" mới=" nâng=" thất=" lưng,=" chậm=" rãi=" đứng=" lên=" nói,=" "lần=" sau=" anh=" sẽ=" nhớ=" viết=" thẳng=" lên=" mặt=" tám=" chữ=" giữ=" gìn=" hàng=" hóa,=" khế=" cầm=" khế=" thả.= vương=" tiểu=" minh=" kinh=" ngạc=" nói:= "ý=" của=" anh=" là=" muốn=" bị=" treo=" lên=" thêm=" lần=" nữa=" hả?"=" "quên=" đi,=" thấu=" minh=" nhân=" tiên=" sinh,=" vừa=" rồi=" tôi=" chỉ=" là=" nói=" chơi=" thôi,=" ngài=" đứng=" để=" bụng=" nha.= tony=" xoa=" xoa=" thất=" lưng,=" thở=" phào=" rồi=" lịch=" sự=" nói,=" "em=" vừa=" nói=" ngài=" ấy=" muốn=" tìm=" hughes=" hả?"=" vương=" tiểu=" minh=" nhìn=" anh=" ta=" nói=" ra=" hughes=" với=" ngữ=" khí=" vô=" cùng=" tự=" nhiên,=" không=" hề=" kinh=" ngạc,=" cậu=" hiểu=" kỳ=" hỏi:= "chẳng=" lẽ=" anh=" cũng=" biết?"=" tony=" buông=" tay=" đạo:= "nếu=" chúng=" ta=" đều=" gặp=" phải=" sự=" việc=" ly=" kỳ=" bất=" khả=" tư=" nghị=" thể=" này,=" chi=" bằng=" trao=" đổi=" tin=" tức=" có=" được=" cho=" nhau=" đi.= nghe=" thấy=" có=" người=" cũng=" rơi=" vào=" tình=" cảnh=" như=" mình,=" hơn=" nữa=" người=" đó=" lại=" là=" anh=" họ,=" trong=" tìm=" vương=" tiểu=" minh=" ngập=" tràn=" một=" thứ=" cảm=" xúc=" gọi=" là=" cách=" mạng=" hữu=" nghị.= cậu=" cố=" gắng=" kiểm=" nén=" sự=" xúc=" động,=" dùng=" sức=" để=" gạt=" đầu.= "kỳ=" thật,=" nửa=" tháng=" trước=" anh=" vô=" tình=" gặp=" được=" một=" quán=" bar=" thần=" bí,=" mặc=" dù=" ở=" nhân=" giới=" chỉ=" xảy=" ra=" có=" một=" tuần,=" nhưng=" anh=" đã=" làm=" quản=" lý=" tiền=" sản=" ở=" đó=" được=" một=" năm.= tony=" thấy=" vương=" tiểu=" minh=" há=" miệng=" như=" muốn=" nói,=" lập=" tức=" xua=" tay=" bảo,=" "không=" cần=" phải=" hỏi=" nó=" trao=" đổi=" thể=" nào,=" chuyển=" hoán=" ra=" làm=" sao,=" thể=" nào=" mà=" phát=" sinh,=" dù=" sao=" nó=" cũng=" đã=" xảy=" ra=" rồi.= vương=" tiểu=" minh=" ngậm=" miệng=" lại.= tony=" tiếp=" tục=" nói:= "quán=" bar=" kia=" gọi=" là=" con=" thuyền=" noah.= ở=" đó=" anh=" mới=" biết=" được,=" nhân=" giới=" chỉ=" là=" một=" giới=" trong=" cử=" giới,=" mà=" nhân=" loại=" cũng=" chỉ=" là=" một=" trong=" số=" những=" chủng=" tộc=" có=" trí=" tuệ=" trong=" thể=" giới=" đó=" thôi.= có=" rất=" nhiều=" chủng=" tộc=" xuất=" hiện=" trong=" phim=" cũng=" tồn=" tại,=" như=" là=" đạo=" thiên=" sứ,=" quỷ=" hút=" máu,=" người=" lùn,=" người=" sói,=" titan,=" thấu=" minh=" nhân.= anh=" ta=" dùng=" một=" chút,=" cặp=" mắt=" đảo=" quanh=" văn=" phòng,=" nhìn=" về=" phía=" trước=" mặt=" cần=" thận=" nói,=" "ý=" của=" tôi=" là=" khi=" trước=" tôi=" thật=" cô=" lậu=" quả=" văn2=" chứ=" không=" có=" ý=" vũ=" nhục=" thấu=" minh=" nhân=" đầu=" nha.= baal=" khoe=" miệng=" cong=" lên.= nếu=" tony=" có=" thể=" nhìn=" thấy,=" nhất=" định=" sẽ=" đọc=" được=" trong=" mắt=" hân=" biểu=" hiện=" ý=" tứ=" là:= cho=" dù=" người=" có=" vũ=" nhục=" đi=" nữa=" cũng=" chẳng=" có=" vấn=" đề=" gì.= "bất=" quá=" anh=" và=" anh=" ta=" giao=" tình=" cũng=" không=" thân=" thiết=" lắm.= hughes=" chính=" là=" đại=" biểu=" của=" thấu=" minh=" nhân=" tộc,=" khi=" đó=" anh=" thường=" mặc=" danh=" kỳ=" diệu=" nghe=" thấy=" bên=" tai=" có=" thanh=" âm=" trò=" chuyện=" nhưng=" lại=" không=" thấy=" người=" đâu=" hết...=" giọng=" tony=" ngừng=" lại,=" trên=" mặt=" xuất=" hiện=" một=" biểu=" tình=" thật=" cổ=" quái.= vương=" tiểu=" minh=" thúc=" giục=" nói:= "sau=" đó=" thể=" nào?"=" "...=" sau=" đó?"=" tony=" giống=" như=" đang=" ngủ=" mơ=" bình=" tĩnh=" lại,=" cười=" gượng=" nói:= "sau=" đó=" đến=" thời=" kỳ,=" anh=" được=" trở=" về=" thôi.= "đến=" thời=" kì?"=" vương=" tiểu=" minh=" trong=" lòng=" dăng=" lên=" một=" hy=" vọng,=" "ý=" của=" anh=" là,=" gặp=" phải=" chuyện=" kì=" quái=" thể=" này=" cũng=" có=" một=" thời=" gian=" nhất=" định=" sao?=" lúc=" mà=" thời=" điểm=" ấy=" đến=" rồi=" thì=" mấy=" chuyện="

kì=" " quái=" " này=" " sẽ=" " biến=" " mất=" " phải=" " không?"=" " tony=" " nói=" " "không,=" " ý=" " anh=" " là=" " công=" " việc=" " của=" " con=" " thuyền=" " noah=" " là=" " có=" " thời=" " hạn=" " à,=" " em=" " nói=" " vị=" " thấu=" " minh=" " nhân=" " này=" " vì=" " một=" " sự=" " cố=" " mà=" " phải=" " lưu=" " lại=" " nhân=" " giới...=" " rớt=" " cục=" " là=" " vì=" " sự=" " cố=" " gì=" " vậy?"=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " quay=" " đầu=" " lại=" " nhìn=" " baal=" " baal=" " nghiền=" " ngẫm=" " từng=" " biểu=" " tình=" " nhỏ=" " nhất=" " trên=" " mặt=" " tony,=" " sau=" " đó=" " nhếch=" " miệng=" " cười=" " nói=" " "xem=" " ra,=" " ta=" " phải=" " rút=" " lại=" " những=" " lời=" " trước=" " đây=" " rồi."=" " "a?"=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " mờ=" " mịt.= " trước=" " đây=" " hấn=" " nói=" " nhiều=" " như=" " thế,=" " chẳng=" " lẽ=" " đều=" " là=" " rắm=" " thói=" " hay=" " sao?"=" " "nhân=" " loại=" " so=" " với=" " trong=" " tướng=" " tượng=" " của=" " ta=" " cũng=" " có=" " lúc=" " dùng=" " được=" " đấy=" " chứ."=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " theo=" " bản=" " năng=" " lùi=" " lại=" " nửa=" " bước.= " người=" " xưa=" " có=" " câu=" " vô=" " sự=" " hiển=" " ân=" " cần,=" " phi=" " gian=" " tức=" " đạo3.= " tony=" " bởi=" " vì=" " không=" " nhìn=" " thấy=" " baal,=" " cho=" " nên=" " anh=" " ta=" " vẫn=" " luôn=" " gần=" " cặp=" " mắt=" " chặt=" " chẽ=" " lên=" " nhất=" " cử=" " nhất=" " động=" " của=" " cậu,=" " vừa=" " rồi=" " thấy=" " cậu=" " đột=" " nhiên=" " lui=" " về=" " phía=" " sau,=" " anh=" " ta=" " hoảng=" " sợ,=" " lập=" " tức=" " trốn=" " sau=" " lưng=" " cậu,=" " hé=" " ra=" " nửa=" " cái=" " đầu=" " hỏi:= " "sao=" " thế?"=" " baal=" " mỉm=" " cười=" " nói:= " "không=" " phải=" " hấn=" " đã=" " phát=" " hiện,=" " ta=" " không=" " phải=" " thấu=" " minh=" " nhân=" " sao?"=" " cái=" " lung=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " thẳng=" " đơ=" " luôn.= " quả=" " nhiên,=" " hỏi=" " nãy=" " hấn=" " đã=" " giả=" " mạo=" " thấu=" " minh=" " nhân,=" " cái=" " này=" " chắc=" " chắn=" " là=" " có=" " âm=" " mưu=" " a.= " thứ=" " tony=" " không=" " thể=" " chịu=" " đựng=" " nổi=" " chính=" " là=" " sự=" " im=" " lặng,=" " nhin=" " không=" " được=" " chọc=" " chọc=" " sống=" " lưng=" " của=" " cậu=" " nói:= " "nói=" " nhanh=" " coi!"=" " "á,=" " haha!"=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " bị=" " chọc=" " cười=" " rộ=" " lên.= " ...=" " sắc=" " mặt=" " baal=" " đen=" " như=" " đít=" " nòi.= " biểu=" " tình=" " của=" " tony=" " tuy=" " nhìn=" " không=" " ra=" " nhưng=" " tuyệt=" " đối=" " so=" " với=" " baal=" " cũng=" " chẳng=" " khá=" " hơn=" " chút=" " nào.= " vương=" " tiểu=" " minh=" " cũng=" " nhận=" " ra=" " mình=" " cười=" " rất=" " vô=" " duyên=" " không=" " đúng=" " lúc=" " chút=" " nào,=" " vội=" " vàng=" " giải=" " thích:= " "thực=" " xin=" " lỗi,=" " lần=" " sau=" " ta=" " sẽ=" " cố=" " nhin=" " xuống."=" " ma=" " xui=" " quỷ=" " khiến=" " thế=" " nào,=" " tony=" " cũng=" " bị=" " chọc=" " một=" " chút.= " thế=" " là=" " trong=" " phòng=" " cực=" " kỳ=" " tỉnh=" " lặng=" " lại=" " vang=" " lên=" " tiếng=" " cười=" " haha=" " rõ=" " to.= " ...=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " và=" " tony=" " đều=" " nhanh=" " chóng=" " vùi=" " đầu=" " vào=" " trong=" " thăm.= " baal=" " thản=" " nhiên=" " nói:= " "cười=" " mà=" " bị=" " gián=" " đoạn=" " không=" " hay=" " lắm,=" " cười=" " thêm=" " một=" " tiếng=" " nữa=" " sẽ=" " thế=" " nào=" " nhĩ?"=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " cố=" " gắng=" " xi=" " mặt=" " ra,=" " liêu=" " mạng=" " lắc=" " đầu.= " tony=" " chỉ=" " nhìn=" " động=" " tác=" " của=" " cậu=" " thôi=" " cũng=" " đủ=" " biết=" " lão=" " đại=" " kia=" " đang=" " mất=" " hứng,=" " lúng=" " túng=" " nói:= " "tôi=" " chỉ=" " muốn=" " thay=" " đổi=" " không=" " khí=" " một=" " chút=" " thôi."=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " quay=" " lại=" " tròng=" " anh=" " ta.= " baal=" " hít=" " một=" " hơi=" " thật=" " sâu,=" " không=" " ngừng=" " tự=" " nhủ=" " trong=" " lòng,=" " hai=" " thứ=" " phé=" " vật=" " trước=" " mắt=" " này=" " vẫn=" " còn=" " giá=" " trị=" " lợi=" " dụng,=" " hấn=" " phải=" " nhần=" " nại,=" " ngàn=" " vạn=" " lần=" " không=" " thể=" " vì=" " nhất=" " thời=" " xúc=" " động=" " mà=" " bóp=" " chết=" " chúng.= " sau=" " khi=" " niệm=" " khoảng=" " ba=" " mươi=" " lần,=" " rớt=" " cục=" " hấn=" " cũng=" " thanh=" " tỉnh=" " lại=" " một=" " chút.= " hấn=" " nói:= " "nếu=" " tên=" " này=" " đã=" " phát=" " hiện=" " ra=" " ta=" " không=" " phải=" " thấu=" " minh=" " nhân=" " vậy=" " ta=" " cũng=" " nói=" " thẳng=" " luôn.= " nếu=" " tìm=" " được=" " thạch=" " phi=" " hiệp=" " ta=" " sẽ=" " bỏ=" " qua=" " cho=" " các=" " người,=" " bằng=" " không=" " thì...=" " hừ!"=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " hoảng=" " sợ=" " cậu=" " không=" " biết=" " tại=" " sao=" " baal=" " lại=" " cố=" " chấp=" " tìm=" " thạch=" " phi=" " hiệp=" " đến=" " thế,=" " nhưng=" " mà=" " cậu=" " biết=" " rằng=" " sự=" " oán=" " hận=" " và=" " cố=" " chấp=" " trong=" " lòng=" " baal=" " còn=" " vì=" " một=" " cái=" " gì=" " đấy.= " có=" " lẽ=" " đó=" " là=" " lý=" " do=" " mà=" " hấn=" " không=" " ngừng=" " buộc=" " cậu=" " phải=" " đi=" " tìm=" " tình=" " yêu.= " sau=" " khi=" " tony=" " nghe=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " thuật=" " lại=" " xong,=" " sắc=" " mặt=" " cũng=" " trở=" " nên=" " rất=" " khó=" " xem,=" " "người=" " không=" " phải=" " là=" " thấu=" " minh=" " nhân=" " sao?"=" " ...=" " nụ=" " cười=" " của=" " baal=" " vì=" " khi=" " nãy=" " bày=" " mưu=" " tính=" " kế=" " chột=" " thu=" " lại,=" " trong=" " mắt=" " hiện=" " lên=" " một=" " tia=" " kinh=" " ngạc,=" " "người=" " không=" " phát=" " hiện=" " ra=" " hả?"=" " "bộ=" "

ta=" phát=" hiện=" ra=" được=" chắc?"=" tony=" mặt=" ngu=" ngơ=" nói=" hấn=" ta=" rồ=" ràng=" cũng=" trong=" suốt=" mà=" baal=" cam=" nín=" hấn=" còn=" tường=" ràng=" tony=" phát=" hiện=" ra=" không=" nghe=" thấy=" giọng=" hấn=" chính=" là=" lỗ=" hồng.=" nguyên=" lai=" hấn=" đã=" đánh=" giá=" nhân=" loại=" quá=" cao=" rồi=" làm=" phiên=" dịch=" vương=" tiểu=" minh=" phải=" chịu=" đựng=" ánh=" mắt=" từ=" hai=" phía=" thật=" vất=" vã=" "chuyện=" đó=" ta=" không=" có=" nói=" anh=" ấy=" đã=" phát=" hiện=" nha."=" rồ=" ràng=" là=" người=" tự=" mình=" đa=" tình.=" chịu=" không=" nổi=" ánh=" mắt=" như=" kim=" châm=" mang=" độc=" từ=" baal,=" cậu=" rớt=" cục=" phải=" tự=" lên=" tiếng=" để=" biện=" hộ=" cho=" mình.=" "nếu=" không=" phải=" đã=" phát=" hiện=" ra,=" vậy=" mới=" nãy=" vì=" sao=" khi=" nói=" đến=" thấu=" minh=" nhân=" hấn=" ngáp=" ngừng=" lâu=" như=" vậy?"=" baal=" phần=" nộ.=" tony=" giải=" thích=" "tại=" lúc=" đó=" kể=" lại=" chuyện=" trên=" con=" thuyền=" noah=" làm=" tôi=" có=" chút=" cảm=" khái=" thôi=" mà."=" ...=" "là=" ai=" cho=" phép=" người=" khi=" nói=" chuyện=" với=" ta=" lại=" nổi=" cơn=" cảm=" khái=" hả?!"=" baal=" giận=" dữ.=" vương=" tiểu=" minh=" tường=" thuật=" lại=" không=" một=" chút=" sắc=" thái=" biểu=" cảm=" nào,=" thực=" té=" thì=" giọng=" cậu=" cứ=" đều=" đều=" so=" với=" tiếng=" muỗi=" kêu=" cũng=" chẳng=" khác=" biệt=" lắm.=" cho=" nên=" tony=" không=" hề=" sợ=" hãi,=" vẫn=" là=" bình=" tâm=" tinh=" khí4=" nói=" "ngài=" cũng=" không=" có=" quyền=" đó=" nha."=" ...=" baal=" nắm=" tay=" thật=" chặt,=" là=" dấu=" hiệu=" chuẩn=" bị=" đánh=" người.=" vương=" tiểu=" minh=" hiểu=" ra=" lập=" tức=" bảo=" vệ=" đầu=" của=" tony.=" sau=" đó=" tay=" baal=" vung=" lại=" gần=" ——=" vương=" tiểu=" minh=" đau=" đớn=" thét=" đến=" chói=" tai.=" tony=" sợ=" tới=" mức=" người=" cứng=" ngắc,=" "sao=" rồi?"=" thế=" nào?"=" gãy=" tay=" hay=" là=" gãy=" chân?"=" xương=" sườn=" gãy=" mấy=" cái?"=" có=" đâm=" vào=" phổi=" không?"=" chảy=" máu=" nhiều=" hay=" ít?"=" ...=" "thật=" ngại=" quá,=" đã=" phụ=" kì=" vọng=" của=" anh=" rồi,=" cái=" gì=" cũng=" chưa=" gãy."=" vương=" tiểu=" minh=" chậm=" rãi=" buông=" tay,=" vuốt=" vuốt=" cái=" lưng=" bị=" đánh,=" nghẹn=" khuất=" nhìn=" baal,=" "vì=" sao=" lại=" đánh=" ta?"=" baal=" không=" thêm=" xin=" lỗi=" trả=" lời=" "bởi=" vì=" ta=" đánh=" không=" tới=" hấn.=" vương=" tiểu=" minh=" nói=" "người=" rồ=" ràng=" là=" có=" thể=" treo=" anh=" ấy=" lên=" mà."=" ...=" cảm=" ơn=" người=" đã=" nhắc=" nhở=" ta."=" vì=" thế,=" tony=" lại=" bị=" treo=" lưng=" lẳng=" trên=" tường.=" vương=" tiểu=" minh=" nhìn=" trời=" "..."=" tony=" nhìn=" cái=" ót=" của=" vương=" tiểu=" minh=" "..."=" bên=" ngoài=" có=" tiếng=" bước=" chân=" hướng=" về=" phía=" văn=" phòng.=" baal=" tốc=" chiến=" tốc=" thẳng=" nói=" "mau=" nói=" cho=" ta=" biết=" chỗ=" ở=" của=" thạch=" phi=" hiệp,=" bằng=" không=" ta=" sẽ=" giết=" các=" người.=" tony=" hỏi=" "người=" đến=" tốt=" cùng=" là=" ai?"=" hai=" người=" như=" thể=" mở=" miệng=" cùng=" lúc,=" vương=" tiểu=" minh=" đáng=" thương=" một=" bên=" giúp=" baal=" truyền=" lời,=" một=" bên=" lại=" trả=" lời=" câu=" hỏi=" của=" tony=" "hấn=" là=" baal,=" là=" đạo=" thiên=" sứ=" đạo=" thiên=" sứ=" sao?"=" ánh=" mắt=" tony=" chột=" lóe,=" đầu=" chậm=" rãi=" cúi,=" tóc=" mái=" rớt=" xuống=" che=" phủ=" cái=" trán=" đồng=" thời=" cũng=" dấu=" đi=" tất=" cả=" cảm=" xúc=" trên=" mặt=" anh=" ta,=" "thạch=" phi=" hiệp=" sau=" khi=" từ=" con=" thuyền=" noah=" trở=" về,=" lại=" đi=" tiếp=" rồi=" chắc=" phải=" vài=" ngày=" nữa=" mới=" về."=" anh=" ta=" đột=" nhiên=" ngẩng=" đầu=" lên,=" hai=" mắt=" ngáp=" nước,=" "chỉ=" cần=" cậu=" ta=" trở=" về,=" tôi=" sẽ=" lập=" tức=" thông=" báo=" cho=" ngài=" mà=" tôi=" rất=" sợ=" chết,=" em=" họ=" tôi=" cũng=" rất=" sợ=" chết,=" cho=" nên=" ngàn=" vạn=" lần=" xin=" ngài=" đừng=" giết=" chúng=" tôi!"=" vương=" tiểu=" minh=" há=" miệng=" thở=" dốc,=" rớt=" cục=" cũng=" không=" có=" dũng=" khí=" ngăn=" cản=" ở=" trước=" mặt=" một=" đại=" ma=" vương=" như=" baal,=" cậu=" cũng=" chỉ=" có=" thể=" hèn=" mọn=" mà=" bảo=" vệ=" chính=" mình.=" còn=" thạch=" phi=" hiệp=" thì...=" đến=" đâu=" hay=" đến=" đó=" vậy.=" cậu=" nghĩ=" thông=" suốt=" rồi=" đành=" đem=" ấy=" nấy=" chôn=" vùi=" trong=" tim.=" baal=" nghe=" vương=" tiểu=" minh=" thuật=" lại,="

vừa=" lòng=" gặt=" đầu=" nói:= " chỉ=" cần=" người=" hảo=" hảo=" phối=" hợp,=" ta=" sẽ=" bỏ=" qua=" cho=" người.= " là=" các=" người=" chứ...=" vương=" tiểu=" minh=" đứng=" bên=" cạnh=" dùng=" ngón=" tay=" chỉ=" vào=" mình.= " baal=" lạnh=" lòng=" liếc=" mắt=" nhìn=" cậu.= " đầu=" vương=" tiểu=" minh=" lại=" cúi=" xuống.= " tiếng=" bước=" chân=" dùng=" lại.= " cửa=" cũng=" không=" gõ=" mà=" lập=" tức=" mở=" ra.= " người=" phụ=" nữ=" trung=" niên=" trang=" điểm=" như=" tắc=" kè=" hoa=" mà=" cậu=" gặp=" ở=" chỗ=" thang=" máy=" khi=" nãy=" đang=" hung=" hăng=" vênh=" vào=" đứng=" ngay=" cửa,=" sau=" đó=" nhìn=" qua=" thấy=" tony=" ở=" trên=" vách=" tường=" từ=" từ=" trượt=" xuống.= " ...=" vương=" tiểu=" minh=" thấy=" baal=" nhắc=" chân=" đi=" ra=" ngoài,=" nhin=" không=" được=" kêu=" lên:= " "người=" đi=" chậm=" một=" chút,=" đợi=" ta=" với.= " ...=" bà=" ta=" trố=" mắt=" nhìn=" vương=" tiểu=" minh=" nói=" chuyện=" với=" không=" khí=" sau=" đó=" lại=" lách=" qua=" khỏi=" người=" mình,=" chạy=" vụt=" đi.= " lúc=" đi=" tới=" đại=" sảnh=" của=" quán=" bar,=" vương=" tiểu=" minh=" nghe=" thấy=" một=" tiếng=" thét=" chói=" tai=" quen=" thuộc=" từ=" văn=" phòng=" quản=" lý=" tiền=" sảnh=" truyền=" đến.= " anh=" họ=" nhất=" định=" là=" có=" thừa=" năng=" lực=" ứng=" phó=" để=" giải=" thích=" mấy=" thứ=" loạn=" thất=" bát=" tao5=" này.= " trong=" tim=" vương=" tiểu=" minh=" âm=" thầm=" biểu=" đạt=" sự=" tín=" nhiệm=" của=" mình=" đối=" với=" tony,=" sau=" đó=" rời=" đi=" như=" thể=" đã=" trút=" được=" gánh=" nặng.= " từ=" sau=" lần=" cậu=" uyển=" chuyển=" đổ=" thừa=" chuyện=" nhất=" kiến=" chung=" tình=" là=" quá=" khó=" cho=" nên=" baal=" cũng=" không=" lấy=" ba=" ngày=" mà=" ép=" buộc=" cậu.= " nhưng=" mỗi=" ngày=" của=" vương=" tiểu=" minh=" vẫn=" ẩm=" mốc=" như=" cũ.= " bởi=" lẽ=" baal=" phát=" hiện=" ra=" công=" việc=" ở=" chỗ=" công=" ty=" đào=" tạo=" quản=" lý=" là=" cực=" kỳ=" buồn=" tẻ=" và=" chán=" nản.= " sự=" phát=" hiện=" này=" từ=" từ=" biến=" thành=" bất=" mãn,=" sau=" đó=" đã=" trở=" thành=" tai=" họa=" của=" cả=" công=" ty.= " -----=" 1,=" bất=" khả=" tư=" nghị:= " không=" thể=" nói=" cùng=" ai=" 2,=" cô=" lậu=" quả=" văn:= " dốt=" nát,=" ngu=" muội=" 3,=" vô=" sự=" hiến=" ân=" cần,=" phi=" gian=" tức=" đạo:= " khi=" không=" có=" việc=" mà=" tổ=" ra=" ân=" cần,=" không=" phải=" kể=" gian=" trá=" thì=" cũng=" là=" trộm=" cướp.= " 4,=" bình=" tâm=" tĩnh=" khí:= " bình=" tĩnh=" 5,=" loạn=" thất=" bát=" tao:= " rắc=" rối=" •=" tướng=" là=" công=" ty=" không=" có=" người=" đẹp=" thì=" khách=" nhân=" sẽ=" có=" đi.= " ai=" ngờ...=" xem=" ra=" trong=" cái=" đồng=" người=" đó,=" nhan=" sắc=" của=" vương=" tiểu=" minh=" có=" thể=" coi=" là=" nghiêng=" nước=" nghiêng=" ">

5. Chương 5: Tai Nạn

(Thượng)

Kể nào đó phá hoại sau lưng, còn ai kia thực vô tội

* Tai nạn: Tai họa

Tai họa bắt đầu vào chính cái ngày đầu tiên Vương Tiểu Minh đi làm.

Vừa đến công ty, Vương Tiểu Minh cố lấy hết can đảm, tắt cả đèn hướng về tương lai phía trước, đang chuẩn bị làm quen với các đồng nghiệp để củng cố quan hệ thì thấy quản lý, một thân khoác bộ đồ thể dục vàng khè như trái chuối chín rục, chân mang đôi giày nhái hiệu Nike đang đứng trước cửa văn phòng, chống nạnh, đồng dục hô to: “Ngẩng đầu nhìn trắng sáng, dậy sớm là phải luyện tập! Các anh chị đã chuẩn bị xong chưa? Chúng ta sẽ bắt đầu tập thể dục buổi sáng ngay bây giờ!” (Công ty gì vậy trời ____!!)

Vương Tiểu Minh cúi đầu nhìn xuống đôi giày da đen như mực dưới chân mình, đau khổ phát hiện ra mình đã quên mất một việc, tuy sáng nay không phải bấm thẻ nhưng lại phải chạy bộ.

Bởi vì không khí xung quanh cậu thật hết sức u ám cho nên đã thu hút không ít ánh mắt người khác nhìn lại đây.

Quản lý nhìn đôi giày của cậu, thật thân thiết giơ tay vẫy cậu lại: “Đến đây nào.”

Vương Tiểu Minh trong lòng biết chẳng tốt đẹp gì nhưng vẫn phải kiên trì lết xác qua.

Quản lý vỗ vai cậu, xoay người cậu lại, giống như đang làm mẫu cho người khác nói: “Đây đây, nhìn xem giày của cậu này. Là giày da! Nhìn qua cũng biết là loại da cứng. Xem ra vẫn có người đem những lời tôi nói lúc phỏng vấn là gió thoảng mây bay mà thôi. Tôi muốn nói cho mọi người biết, đừng nghĩ rằng trúng tuyển rồi thì muốn làm trời làm đất gì cũng được. Công ty chúng tôi có các tiêu chuẩn riêng, là một công ty lớn. Chỉ cần bạn không làm tốt, không đạt được các tiêu chuẩn của công ty là sẽ bị cảnh cáo. Nếu bị cảnh cáo xử phạt ba lượt, bạn chỉ có thể về nhà mà kiêu ngạo. Công ty chúng tôi không thể dưỡng những người như thế, cũng không dám giữ lại đâu.”

Lão ta nói xong, tay rời khỏi vai Vương Tiểu Minh, đi thẳng ra ngoài cũng không thèm nhìn cậu lấy một cái.

Ánh mắt một nhân viên đứng tuổi khác có lẽ là đồng tình mà cũng có thể là vui sướng khi thấy người gặp họa liếc nhìn cậu rồi cũng nổi đuôi theo quản lý ra ngoài.

Hai cô gái trẻ cũng là ma mới như cậu lén lút chạy tới gần, nhỏ giọng nói: “Tụi này cũng không mang giày thể thao.”

Vương Tiểu Minh cúi xuống là thấy liền, mấy cô này so với cậu phải tệ hơn mới đúng —— giày cao gót.

Địa điểm chạy bộ là lối đi ngoài công viên.

Công ty này chắc là khách quen ở đây, quản lý chạy dẫn đầu lại còn vừa chạy vừa chào hỏi mọi người xung quanh, tuy là nhìn qua có vẻ như chỉ mình lão ta độc thoại.

Vương Tiểu Minh cùng hai cô gái kia chậm rãi chạy từ từ phía sau, đột nhiên nghe thấy giọng Baal không kiên nhẫn vang lên: “Xông lên trước đi.”

“A?” Vương Tiểu Minh hoảng sợ. Đi tiếp nữa là ngã tư đường a, lao ra không bị xe đụng chết cũng sẽ bị mắng cho tái mặt đó.

“Đuổi theo quả chuối kia mau.”

...

Tại chỗ này người có ngoại hình y chang quả chuối e rằng chỉ có vị quản lý đang tự cho mình là lãnh đạo đến kiểm tra bộ mặt của thành phố kia.

Vương Tiểu Minh không dám trái ý Baal, đành phải bắt động thanh sắc chạy nhanh hơn.

Tuy là bản thân cậu cảm thấy bắt động thanh sắc, nhưng mà người ngoài nhìn vô vẫn thấy rất rõ ràng.

Vốn là cái đường nhỏ xíu, người đi xuôi kẻ chạy ngược thì sao mà không cảm giác cho được chứ.

Lão nhân viên đứng tuổi nghĩ cậu hôm nay lúc sáng bị chỉ đích danh mà phê bình cho nên trong lòng sợ hãi muốn tìm quản lý để giải thích, bởi vậy cũng chẳng để ý lắm.

Nào ngờ lúc mắt vừa thấy Vương Tiểu Minh sắp đuổi kịp quản lý, quản lý đột nhiên quay người qua, làm cái boong một phát vào trụ điện. Tiếng đập rất mạnh khiến người người trở tay không kịp.

...

Trên đường xe cô chạy như nước.

Lối đi bộ vụn vật nín thình.

Bởi vì sự việc xảy ra quá nhanh, động tác của mọi người đều đứng sững lại, ước chừng ba giây sau mới ý thức được chuyện gì đã xảy ra.

Xuất phát bản năng của con người, phản ứng đầu tiên của bọn họ là ghen cừu, phản ứng tiếp theo mới chạy lại hỏi han cảm thụ của quản lý sau khi bị đập vào cột điện.

Quản lý đầu loạng choạng rời khỏi cột điện, thần kinh vẫn có chút mơ hồ. Nhìn thấy ánh mắt người khác tò mò nghi vấn, chính lão cũng chẳng giải thích nổi mình đã ăn nhầm thuốc gì, đang yên đang lành tự dưng cắm đầu vào cột điện, nghĩ hoài nghĩ mãi cuối cùng đành phải đổ thừa do bị trẹo chân, đứng không vững.

Mọi người nhân tình sáng lên, đều khuyên lão hôm nay thôi sớm nghỉ ngơi.

Nhưng mà bọn họ đã xem nhẹ sự cố chấp của quản lý dành cho thể dục, lão phi thường kiên trì ra vẻ, một ngày lười biếng, cả đời sẽ lười biếng, nhân sinh lại không được lười biếng! Phải luôn luôn giữ vững không được từ bỏ, không được phá vỡ nguyên tắc của chính mình. Vô luận thế nào cũng phải chạy hết lộ trình.

Quản lý quyết tâm lớn như thế, những người khác bên ngoài vỗ tay tán thưởng, trong lòng lại ngậm than.

Vì thế cuộc vận động chạy bộ vẫn tiếp tục.

Vương Tiểu Minh cố ý chạy chậm lại, chạy đến một bên vắng, nhỏ giọng hỏi Baal: “Này... Có phải người lại...”

“Đúng vậy a.” Baal trả lời không chút hổ thẹn, “Ta bảo người chạy nhanh là vì thế chứ sao.” Hắn nói xong lại vung tay lên.

Boong.

Quản lý cùng đèn đường lại thân mật tiếp xúc.

Nhìn bộ dáng Baal cười muốn ngã tới nơi, lại nhìn sang ai đó đang trượt khỏi cái cột đèn đường, Vương Tiểu Minh bảo trì trầm mặc.

Tinh thần vận động và thân thể khỏe mạnh cuối cùng đã bị bóp chết bởi cái trán sưng rõ to của quản lý.

Trở về công ty, quản lý lập tức thần thần bí bí, đóng cửa nhốt mình trong phòng làm việc.

Baal tò mò bắt Vương Tiểu Minh tới gần văn phòng, sau đó tự hắn chui vô nhìn lén, lúc đi ra thực nghi hoặc hỏi cậu: “Quần áo xanh lè mặt đỏ đỏ là ai vậy? Sao lão ta hăng say quỳ lạy thế?”

Vương Tiểu Minh vắt óc một hồi nói, “Là Quan công chăng?”

“Hắn là ai á?”

“Ừầy, là nhân vật lịch sử đó, sau này trở thành thần tiên.”

Baal nhú mày, hiển nhiên đối với việc nhân loại trở thành thần cảm thấy khó hiểu.

Bất quá hắn khó hiểu có nghĩa là lỗi tai của Vương Tiểu Minh lại yên tĩnh rồi, vì thế cậu rất nhanh chóng liền vùi đầu vào công việc, hướng về tiền bối học hỏi.

Học hỏi được một phút đồng hồ, công việc cũng đã quá trưa, Vương Tiểu Minh rốt cục đã hiểu được tình hình thực tế của công việc này, chính là không ngừng gọi điện cho các công ty, xí nghiệp chưa hề biết đến để mở lớp đào tạo. Ổn nhất không phải là không biết mặt này nọ mà câu mở lời ——

Có phải ngài tổng giám gì đó không? Chỗ chúng tôi mới khai giảng khóa mới, có thể nâng cao năng lực quản lý của ngài đối với công ty, ngài ghé qua đây học một chút đi ha.

...

Vương Tiểu Minh lúc đầu còn tưởng là khách quen, nếu không sao lại nói chuyện như thế đâm trâu vậy? Nhưng sau khoảng mười cuộc đối thoại lạnh nhạt lúc đầu nhiệt tình lúc sau, cậu bắt đầu hiểu được kì thực công ty này một nửa chính là đâm trâu — một bên là đầu trâu một bên là mũi giáo, ai ngốc thì bị đâm trúng thôi.

Giữa trưa ăn cơm, Vương Tiểu Minh dùng hai phần ba thời gấp thít trong đồ ăn ra, lại dùng có hai giây để ăn sạch thịt, thời gian còn lại là cố gắng nuốt hết chỗ thức ăn còn lại xuống dạ dày.

Sự nhần nại của Baal bắt đầu hiện ra số âm rồi, nhất là hần từ sáng tới trưa đều nhìn mòn mắt cũng không kiếm lấy được một tên nam nhân nào dễ nhìn một chút — hói đầu, bụng bự, răng hô... Hần rốt cục cũng biết được đâu là giới hạn của sự khiêu khích. (Anh đã bộc lộ vốn có, nhưng sao lại là nam nhân chứ :P... Nhìn đầu xa, nhân ngay bên cạnh rồi cơ mà =w=)

Con số âm này, sau buổi trưa đã hoàn toàn bạo phát.

Quản lí sau buổi sáng cầu nguyện, tâm lý cũng hồi phục, hoàn toàn bình thường trở lại, cơm trưa còn ăn thêm nửa bát nữa.

Sau đó được đồng nghiệp bí mật tám chuyện, mỗi lần mà buổi chiều có khách quan trọng đến, lão sẽ ăn một chén rượu, để lúc đang họp giữa chừng bụng khỏi kêu.

Vương Tiểu Minh hiếu kỳ nói: “Quản lí thường xuyên bụng kêu sao?”

Vị đồng nghiệp kia thống khổ gật đầu, “Ăn một bát thì bụng kêu còn ăn hai bát thì hậu đình kêu.”

Vương Tiểu Minh lễ phép hỏi han: “Hậu đình kêu là cái gì ạ?” (Bạch thổ tử a >w

6. Chương 6: Ứng Chính

(Thượng)

Lực sát thương của Baal quá ghê gớm

* Ứng chính: đi phỏng vấn

“Yên tâm đi, bọn họ sẽ nhận người thôi.” Baal nói.

“Vì sao chứ?” Lần đầu tiên Vương Tiểu Minh được Baal an ủi.

Baal nói: “Bởi vì có ta giúp người mà.”

...

Vương Tiểu Minh bước xuống xe, ngược mắt nhìn tòa nhà cao chừng mười tầng thật lâu, “Tráng lệ quá nha.” Cậu còn tưởng nơi này là KTV chứ, xem ra đại đa số các tửu *** chuẩn năm sao đều đặc biệt hoa lệ a.

Baal nói: “Cũng bình thường.”

Vương Tiểu Minh hiếu kỳ nói: “Chẳng lẽ thiên đường còn xa hoa hơn chỗ này sao?”

Baal nói: “So với nhân giới, thiên đường và địa ngục đầy chỗ xa hoa hơn.”

Nhắc đến địa ngục, Vương Tiểu Minh lập tức nghĩ ngay đến mười tám tầng địa ngục. Cậu nghếch mặt hỏi: “Địa ngục xa hoa như thế làm gì chứ?” Chẳng lẽ là đem trưng trước mặt mấy linh hồn phạm tội để chúng thèm khát hả?

Baal liếc nhìn cậu, giống như thể hắn không hiểu cậu hỏi gì. “Công dân của địa ngục cũng cần được sống, cần được hưởng thụ chứ sao.” Hơn nữa luận về dục vọng, công dân của địa ngục so với thiên đường còn mạnh hơn gấp ngàn lần. Điểm ấy chỉ cần nhìn vào Mammon* là đủ hiểu.

...

Chẳng lẽ địa ngục so với trong tưởng tượng của cậu khác biệt dữ vậy à?

Vương Tiểu Minh lại hỏi: “Vậy người cảm thấy sau khi ta chết sẽ được lên thiên đường hay là xuống địa ngục?”

“Chắc là thiên đường.”

Vương Tiểu Minh trong lòng phấn khởi. Xem ra lúc bình thường cậu đối nhân xử thế cũng không tệ nhỉ.

“Người cũng hợp với cái nơi khỉ ho cò gáy đó lắm.” Baal bổ sung lời.

...

Cậu cũng nên biết rằng, loại vấn đề này không nên hỏi một đọa thiên sứ có lập trường rõ ràng đối lập thể này. Vương Tiểu Minh vội ho một tiếng nói: “Ta nói trước nha, ta chỉ đi phóng vấn đề làm phục vụ thôi đó.” Cậu sợ Baal hưng phấn quá, trực tiếp treo bảng hành nghề bán thân trước ngực cậu.

Baal nhướn mày nói: “Tùy người. Dù sao mục đích của ta là giúp người tìm kiếm người yêu mà.”

Vương Tiểu Minh im lặng đi đến cổng chính.

Cổng lớn của Ngân Quán rất phù hợp với hình tượng xa xỉ của nó, cánh cửa pha lê trong suốt hình lục giác, giống như một viên ngọc lớn, sắp xếp thật khéo léo làm cho ánh sáng chiếu vào rực rỡ.

Vương Tiểu Minh nheo mắt lại nói: “Nhìn đau cả mắt. Như vậy gọi là đẹp hả?”

Baal nói: “Mắt thẩm mỹ của nhân loại y chang như khả năng của chúng.”

Vương Tiểu Minh đương nhiên biết đây không phải là lời khen ngợi. Cậu nhú mắt thành một đường, tò mò mà sờ bốn phía xung quanh để kiểm tra cửa hoặc tay cầm hay thứ gì đó.

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng ma sát thật lớn của bánh xe.

Vương Tiểu Minh quay đầu lại, vừa đứng lúc nhìn thấy một chiếc xe thể thao màu xám bạc phóng như bay, hướng về phía cậu mà vọt tới. Cậu hoảng sợ nhìn chiếc xe càng lúc càng gần trước mắt, hoàn toàn không có dấu hiệu giảm tốc.

Baal đứng ở bên cạnh, âm thầm suy tính nên quăng cái xe này lên nóc nhà hay ném vào một cái phòng nhỏ.

Xe thể thao đột nhiên phanh mạnh kèm theo một tiếng ma sát chói tai, dừng lại khi cách Vương Tiểu Minh chỉ có ba bốn phân.

Vương Tiểu Minh sau lưng tuôn chảy mồ hôi lạnh.

Cửa xe mở ra, một gã con trai đeo kính râm, cao lêu đêu với cái đầu tuốt thật ngắn, nhuộm vàng khè, khó chịu bước xuống xe, vịn tay vào cửa nói: “Bộ mi là thằng ngu hả? Nhìn thấy xe chạy đến mà không biết tránh xa sao?”

Vương Tiểu Minh thành thực trả lời: “Quên mất.”

Gã con trai gầy nhom mang kính râm màu nhạt, cho nên Vương Tiểu Minh nhìn thấy ánh mắt gã dòm cậu rất khinh thường, “Mi tới đây để chờ phỏng vấn hả?”

Vương Tiểu Minh gật đầu.

“Bộ ở nhà không có gương soi hay sao vậy?” Gã mĩa mai nói, “Cho dù không biết soi gương thì tốt xấu gì cũng phải xem đến mấy tiêu chuẩn của Ngân Quán chứ?”

Không nghĩ là Ngân Quán liên tục khiêu khích nhân viên phục vụ gay gắt như vậy.

Vương Tiểu Minh trong lòng càng sợ hãi, “Ta chưa tra trên Baidu.”

“Bai... Baidu?” Gã lấy tay vút vút lông mi, “Nơi này chỉ tiếp hội viên, bộ mi cho đây là siêu thị a. Lại còn Baidu nữa.”

Vương Tiểu Minh cúi gầm mặt.

“Thôi dẹp, nói chuyện với cái tên thô lỗ như mi thật lãng phí thời gian.” Gã nhìn vào đồng hồ, “Tránh đường, ta muốn đi vào.”

Vương Tiểu Minh ngoan ngoãn tránh ra.

Gã leo lên xe, chạy tới trước cổng, ấn hai tiếng còi.

Cánh cổng chói mắt như thạch anh kia hơi chuyển động, sau đó từ từ nâng lên.

Gã giẫm ga, đang định chạy xe vào, đột nhiên thân thể chấn động, cơn buồn ngủ ập đến, nhanh chóng mất đi ý thức.

Vương Tiểu Minh mở to hai mắt nhìn Baal biến mất trong thân thể gã, sau đó hướng cậu ngoắc tay, “Lên xe mau.”

“Nhưng mà...”

Ánh mắt Baal rõ ràng đang thông qua gã kia, xuyên thấu kính râm hung hăng trừng cậu.

Vương Tiểu Minh đành phải từ từ chậm rãi bước lên xe.

Sau khi lên xe, xe vẫn đứng yên như cũ.

Vương Tiểu Minh nhìn hắn quờ quạng đông tây, lo lắng nói: “Người không biết lái xe hả?”

“Ai bảo thế.” Xe đột nhiên như tên rời khỏi cung, xoẹt một cái phóng vào.

Bên trong không giống như một bãi rộng mà Vương Tiểu Minh tưởng tượng ra, so với một bãi rộng của tửu *** nằm sao, nó là một cái gara cực kỳ tráng lệ.

Hơn mười chiếc xe nổi tiếng được để tách biệt với nhau trong phòng kiếng, bốn xung quanh có đèn nhỏ màu cam chiếu vào.

Vương Tiểu Minh nhìn xe đang nổi cơn như muốn đâm vào tường kiếng trước mặt, sợ tới mức hét lên.

Đột nhiên, xe dừng lại.

Vương Tiểu Minh tim đập muốn trào khỏi ngực, quay sang nhìn người ngồi bên cạnh.

“Xuống xe đi.” Thanh âm của Baal cực kỳ bình tĩnh.

Vương Tiểu Minh không dám kháng chỉ, lập tức bước xuống xe.

Ngay sau đó, cậu thấy Baal cũng bước từ trong xe ra, “Đi thôi.” Hắn dùng cầm hướng về phía thang máy.

Vương Tiểu Minh trong lòng run sợ quan sát bốn xung quanh, phát hiện ra không có ai mới nhẹ nhàng thở phào, nhắm mắt chạy theo Baal.

Thang máy đang dừng tại lầu một, cho nên vừa nhấn nút là có thể đi vào.

Vương Tiểu Minh nhìn thang máy trong suốt toàn tập, không khỏi lo lắng nói: “Nơi này biết đâu có thể có camera á.”

“Trên đầu người kìa.” Baal giọng thoải mái nói.

Vương Tiểu Minh theo bản năng ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy một cái camera tối như mực đối diện cậu, “Làm sao bây giờ?” Cậu lông tóc đều dựng đứng cả lên rồi đây này.

“Mỉm cười đi. Giơ tay làm tư thế OK cái coi.”

Vương Tiểu Minh theo phản xạ mà làm.

Baal vừa lòng cười nói: “Chắc, đôi khi người rất giống lũ chó săn dưới địa ngục. Tuy là bên ngoài không có móng vuốt sắc bén giống vậy nhưng ít ra rất biết nghe lời nha.”

Vương Tiểu Minh đang vô cùng khấn nguyện, làm gì còn tâm tình mà so đo mấy lời trêu chọc của hắn, liên tục nhìn lên bảng điện thang máy: “Chúng ta lên lầu mấy đây?”

“Lầu cao nhất đi.” Baal nói, “Đại nhân vật luôn ở nơi cao nhất mà.”

Vương Tiểu Minh nhất nút, thang máy bắt đầu đi lên.

Đột nhiên chiếc xe thể thao kia không hề báo trước lao vào phòng kiếng, làm cái rầm vào đuôi chiếc xe bên trong.

...

Vương Tiểu Minh khiếp sợ nói: “Người làm cái gì vậy?”

Baal nhún vai nói: “Ta cái gì cũng chưa làm nha.”

Về mặt Vương Tiểu Minh như thể không tin.

“Chỉ là khôi phục trạng thái của cái xe trước khi người bước xuống thôi.”

“Nhưng mới vừa nãy rõ ràng là người đã dừng xe lại mà.”

“Ta mới nãy là lập một cái kết giới cố định xe trong một phạm vi.” Baal vô tâm vô phể nói, “Sau khi chúng ta bước ra rồi thì phá kết giới đi.”

“...” Vương Tiểu Minh áy náy nhìn chiếc xe thể thao, sau đó lại thấy bốn phương tám hướng đột nhiên rất nhiều người chạy về phía chiếc xe. Bởi vì thang máy đi lên rất nhanh cho nên cậu cũng chẳng nhìn rõ ai với ai.

Đing đoong.

Thang máy dừng lại.

Cửa chậm rãi mở ra, một thiếu nữ dung mạo đáng yêu tựa búp bê đứng ở trước cửa, nhìn cậu mỉm cười nói: “Tiên sinh, xin hỏi số chứng minh thư của anh là bao nhiêu?”

Mặc dù cô nàng khá giỏi che dấu nhưng mà Vương Tiểu Minh vẫn nhìn thấy từ trong mắt cô ngập tràn nghi ngờ lẫn đề phòng. Bất quá một nơi như thế này tự dừng người như cậu xông vào, cho dù là ai cũng đều cảnh giác. Cậu nhún nạy nói: “Tôi đến tham dự phỏng vấn.” Thấy cô ta lộ vẻ kinh ngạc, cậu lại nói tiếp, “Là xét tuyển nhân viên phục vụ đó.”

Sau đó, cô gái kia cũng chẳng hỏi thêm gì nữa, chỉ mời cậu vào phòng khách, ngồi đợi trên chiếc sofa tròn tròn trắng tinh.

Vương Tiểu Minh nhìn tấm thảm lông xù trắng tinh dưới chân, hết sức lo lắng cọ cọ đế giày.

May mắn là hôm nay trời nắng cho nên giày của cậu mặc dù có đất nhưng sẽ không bôi bẩn ra thảm.

Lúc Hạng Văn Huân từ trong bước ra, liền nhìn thấy một thanh niên mặc áo sơ mi rẻ tiền màu xám đang cúi xuống thảm phủ bụi.

“Cậu đến tham dự xét tuyển sao?” Anh ta đi đến ghế sofa đối diện cậu rồi ngồi xuống. Mấy người dưới kia bảo cậu ta hình như là được Đào Nhạc mang tới, nhưng mà từ lúc cậu ta xuống xe, Đào Nhạc chẳng những không bước xuống mà còn tự nhiên lái xe lao vào phòng trưng bày. Tuy là không bị thương nghiêm trọng nhưng cũng phải khâu đến vài mũi. Cái người trước mặt này rõ ràng nhìn thấy Đào Nhạc tông xe mà lại không một chút lo lắng...

Tuy hai sự việc trông thì không liên quan với nhau, nhưng khi ghép chúng lại thì lại thấy có vẻ gì đó quỷ dị.

Cậu ta và Đào Nhạc đến tốt cùng là quan hệ như thế nào?

Hạng Văn Huân trong lòng suy đoán nhưng trên mặt lại rất thần nhiên, giống như đang thực sự phỏng vấn cậu. Ngồi nghiêm chỉnh vào ghế sofa, anh ta liền hỏi cậu một vài vấn đề như bằng cấp đã có và mục đích.

Vương Tiểu Minh nguyên bản trong lòng khản trương chết đi được, nhưng lại thấy thần tình của Baal rất nhân nhả ngồi bên cạnh cậu, trái tim run lấy bầy nãy giờ cũng chậm rãi bình tĩnh lại, thành thành thật thật mà trả lời các câu hỏi. Vô luận có chuyện gì xảy ra, ít ra Baal vẫn luôn ở đây. (tin chồk góm >_<) “cho=” “nên,=” “cậu=” “tới=” “đây=” “là=” “đế=” “thực=” “tập=” “sao?”=” “hạng=” “văn=” “huân=” “rốt=” “cục=” “cũng=” “nắm=” “được=” “vài=” “phần=” “thông=” “tin=” “của=” “cậu,=” “trong=” “lòng=” “lại=” “càng=” “thêm=” “nghĩ=” “hoặc.=” “mất=” “thấm=” “mỹ=” “của=” “đào=” “nhạc=” “anh=” “rất=” “hiểu,=” “nếu=” “không=” “phải=” “là=” “người=” “đẹp=” “bằng=” “giá=” “thì=” “cũng=” “phải=” “là=” “một=” “mỹ=” “nhân=” “bóc=” “lửa.=” “là=” “một=” “chỗ=” “là,=” “cậu=” “trai=” “trước=” “mặt=” “này=” “chẳng=” “thể=” “nào=” “là=” “mỹ=” “nhân=” “được.=” “mà=” “nếu=” “cậu=” “ta=” “có=” “được=” “coi=” “như=” “mỹ=” “nhân=” “thì=” “chắc=” “đây=” “gọi=” “là=” “mỹ=” “nhân=” “hai=” “lúa=” “nhĩ.=” “cậu=” “không=” “ngại=” “nếu=” “thông=” “báo=” “cho=” “trường=” “cậu=” “biết=” “cậu=” “đến=” “ngân=” “quán=” “thực=” “tập=” “chứ?”=” “bên=” “ngoài=” “đồn=” “đại=” “ngân=” “quán=” “thế=” “nào=” “anh=” “biết=” “rõ.=” “vương=” “tiểu=” “minh=” “nghe=” “anh=” “ta=” “nói=” “mới=” “giật=” “mình.=” “tiền=” “lương,=” “hoàn=” “cảnh,=”

nội=" dung=" công=" việc=" cậu=" đều=" nghĩ=" kĩ,=" riêng=" về=" điểm=" ấy=" cậu=" đúng=" là=" chưa=" từng=" nghĩ=" tới.= hạng=" văn=" huân=" thấy=" cậu=" sừng=" sò=" thôi=" thì=" đành=" để=" lát=" nữa=" hỏi=" lại,=" chuyển=" sang=" vấn=" đề=" khác=" nói=" "sao=" cậu=" lại=" quen=" biết=" với=" đào=" nhạc?"=" vương=" tiểu=" minh=" rất=" muốn=" hỏi=" lại=" 'đào=" nhạc=' là=" ai,=" nhưng=" đúng=" lúc=" ấy=" baal=" nhắc=" nhở=" nói:= "là=" cái=" gã=" đi=" xe=" thể=" thao=" ấy."=" "quen=" ở=" trước=" cổng."=" hạng=" văn=" huân=" nhũ=" mây,=" "cổng=" ngân=" quán?"=" "vâng."=" vương=" tiểu=" minh=" đề=" nén=" lương=" tâm=" nói,=" "tôi=" nói=" muốn=" tới=" phỏng=" vấn,=" anh=" ấy=" liên=" đưa=" tôi=" vào=" đây."=" ...=" đào=" nhạc=" đã=" ăn=" nhâm=" cái=" gì=" mà=" nào=" mục=" rữa=" đến=" mức=" độ=" này=" vậy?=" trong=" mắt=" hạng=" văn=" huân=" rõ=" ràng=" là=" không=" tin,=" anh=" ta=" không=" giấu=" điểm=" nữa=" mà=" nói.= "mọi=" người=" tới=" chỗ=" này=" phỏng=" vấn=" đều=" đi=" vào=" cửa=" nhỏ=" bên=" cạnh.= "việc=" này=" đào=" nhạc=" chắc=" là=" rất=" rõ=" ràng."=" vương=" tiểu=" minh=" không=" biết=" cái=" gã=" lái=" xe=" thể=" thao=" này=" và=" ngân=" quán=" có=" quan=" hệ=" thể=" nào,=" nhưng=" mà=" dựa=" vào=" những=" lời=" mà=" người=" này=" nói=" thì=" xem=" ra,=" gã=" không=" phải=" là=" khách=" bình=" thường.= "hạng=" văn=" huân=" thấy=" cậu=" trầm=" mặc,=" nhân=" tiện=" nói:= "bất=" quá=" cậu=" là=" do=" đào=" nhạc=" mang=" vào,=" tôi=" sẽ=" tuyển=" cậu.= "tiền=" lương=" một=" tháng=" hai=" ngàn,=" đây=" là=" lương=" khởi=" điểm=" thôi.= "tiền=" boa=" từ=" khách=" cậu=" tự=" nhận=" và=" không=" cần=" giao=" nộp.= "công=" việc=" bắt=" đầu=" từ=" bốn=" giờ=" chiều=" cho=" tới=" mười=" hai=" rưỡi=" tới.= "tất=" nhiên=" tùy=" vào=" thời=" điểm=" có=" khi=" sẽ=" phải=" tăng=" ca.= "tăng=" ca=" sẽ=" tính=" lương=" riêng.= "số=" ngày=" nghỉ=" không=" có=" định=" nhưng=" tôi=" có=" thể=" đảm=" bảo=" một=" tuần=" được=" nghỉ=" hai=" ngày,=" nghỉ=" lễ=" thì=" không=" có=" lương,=" bất=" quá=" vẫn=" tính=" cậu=" lương=" gấp=" ba=" lần.= "anh=" ta=" dùng=" một=" chút,=" "các=" mặt=" phúc=" lợi=" khác,=" chờ=" sau=" khi=" cậu=" làm=" chính=" thức=" sẽ=" nói=" sau."=" vương=" tiểu=" minh=" theo=" bản=" năng=" nuốt=" một=" ngụm=" nước=" miếng.= "cậu=" lần=" đầu=" cảm=" thấy=" đến=" ngân=" quán=" là=" quyết=" định=" đúng=" đắn.= "—————=" *=" post=" truyện=" đã=" bao=" ngày=" tới=" đã=" phát=" hiện=" ra=" một=" cái=" lỗi=" vô=" cùng=" to=" lớn.= "nguyên=" lai=" tới=" tưởng=" từ=" ***=" là=" quán=" bar,=" nhưng=" hóa=" ra=" nó=" lại=" là=" khách=" sạn=" t____t,=" đây=" là=" lỗi=" do=" chủ=" quan=" cá=" nhân=" cho=" nên=" thành=" thật=" xin=" lỗi=" mọi=" người,=" tới=" đã=" sửa=" lại=" tất=" cả=" các=" chương=" cũ=" quán=" bar=" —=" > từ ***.

Cuối cùng tớ đã tìm ra tên anh boss iu wí trong list của đọa thiên sứ :>. Nguồn là đây: angelsghosts. Nguyên văn là: Baal – fallen angel whose name means “the lord.” – Baal: Đọa thiên sứ với cái tên mang ý nghĩa là “Chúa tể”, vâng, wả thật rất hợp với dáng anh =)). Thêm nữa Baal ko phải tên viết tắt của Beelzebub – hoàng tử quỷ đầu nhá, kéo xuống cái list một chút là mọi người có thể thấy cái tên Beelzebub – một trong 7 đại ma vương của địa ngục, sa đọa vì... phàm ăn. Trong ULB chúng ta ko gặp anh này cho nên chắc không cần giới thiệu nhiều lắm đâu =)), thế nhưng có vẻ như bạn ý rất có thiện cảm vs boss nhà mình cho nên đã đề cử boss đại ca xung quân vào đội đam thuê chém mướn trong ULG.

Chương này anh Baal có nhắc đến Mammon =)) – nhân vật chính của ULG (Cửu giới hệ liệt bộ 3), ai đọc ULTD rồi thì sẽ biết đến con người này, đọa thiên sứ “tham lam”. Địa ngục nhờ có vị ma vương này mà trở nên sung túc, giàu có, thêm nữa theo như Baal nói, bạn ý là người tham vọng không ai bằng, ấy thế mà trong ULG lại ‘ăn chay’ mới sợ chứ =))... để bik thêm chi tiết hãy tìm đọc U linh giới >o<. •=" "mông=" bị=" vỗ=" cái=" bóp.= "ta=" không=" ăn=" thịt=" người,=" người=" sợ=" cái=" gì=" chứ?=" vương=" tiểu=" minh=" đau=" đón=" xoa=" mông.= " (trung)=" —=" lực=" sát=" thương=" của=" baal=" quá=" ghê=" gớm=" sau=" khi=" đuổi=" khéo=" vương=" tiểu=" minh=" đi,=" hạng=" văn=" huân=" vẫn=" ngồi=" ở=" trên=" số=" pha=" một=" lát=" sau,=" cô=" gái=" gặp=" lúc=" trước=" cầm=" di=" động=" vội=" vàng=" đi=" tới,=" "hạng=" tổng,=" là=" điện=" thoại=" từ=" đào=" tiên=" sinh.= "anh="

ta=" nhận=" điện=" thoại,=" vừa=" mới=" để=" lên=" tai=" liền=" nghe=" thấy=" giọng=" đào=" nhạc=" đang=" ở=" đâu=" đó=" mắng=" cha=" chữ=" má.= " có=" tinh=" thần=" quá=" ha.= " hạng=" văn=" huân=" nhẹ=" giọng=" toát=" ra=" một=" câu.= " tiếng=" mắng=" chữ=" của=" đào=" nhạc=" ngừng=" lại,=" ngay=" sau=" đó=" thanh=" âm=" gào=" rú=" rống=" lên,=" mơ=" hồ=" còn=" có=" thể=" nghe=" được=" giọng=" khuyển=" giải=" của=" bác=" sĩ=" y=" tá.= " chờ=" gã=" phát=" tiết=" đã=" đòi,=" hạng=" văn=" huân=" mới=" nói:= " nói=" đi.= " sao=" lại=" thành=" ra=" thể=" này?"=" " có=" trời=" mới=" biết=" sao=" lại=" thể=" này.= " đào=" nhạc=" dùng=" gương=" soi=" vào=" cái=" đầu=" bị=" bằng=" gác=" quán=" quanh,=" " không=" biết=" có=" để=" lại=" sọc=" không.= " mẹ=" kiếp,=" xui=" ghê!=" hạng=" văn=" huân=" mà=" hơi=" hơi=" nhần=" lại.= " lấy=" tính=" cách=" của=" đào=" nhạc=" anh=" rất=" hiểu,=" chuyện=" bé=" như=" hạt=" vừng=" hạt=" đậu=" từ=" miệng=" gã=" phun=" ra=" cũng=" có=" thể=" lớn=" bằng=" trời,=" sao=" hôm=" nay=" nói=" nhiều=" đến=" thể=" mà=" nửa=" chữ=" cũng=" không=" hề=" đề=" cập=" đến=" tên=" nhóc=" kia?=" bắt=" quá=" lòng=" dạ=" anh=" ta=" thâm=" sâu,=" hỏi=" nhiều=" chẳng=" bằng=" không=" hỏi,=" cho=" nên=" chỉ=" nói=" bóng=" gió:= " hôm=" nay=" tôi=" đã=" tuyển=" tên=" nhóc=" mà=" cậu=" đưa=" tới=" rồi.= " nhóc=" nào?"=" đào=" nhạc=" đầu=" tiên=" là=" ngắn=" người,=" sau=" đó=" mới=" nhớ=" tới=" tên=" nhóc=" hai=" lúa=" gặp=" ở=" cổng,=" kinh=" ngạc=" nói,=" " không=" phải=" đâu?=" đã=" tuyển=" thẳng=" nhóc=" đó=" rồi=" hả?"=" bộ=" mất=" cậu=" chó=" gặm=" rồi=" sao?=" thẳng=" nhóc=" như=" vậy=" mà=" cũng=" tuyển=" được=" hả=" trời,=" tính=" đêm=" ngân=" quán=" biến=" thành=" hàng=" bánh=" chèo=" hả?"=" hạng=" văn=" huân=" mặt=" mà=" nhần=" càng=" chặt,=" nghe=" như=" khẩu=" khí=" của=" đào=" nhạc,=" gã=" không=" hề=" yêu=" mến=" gì=" vương=" tiểu=" minh,=" nhưng=" mà=" đã=" không=" thích=" còn=" cho=" lên=" xe=" làm=" gì?=" " cậu=" ta=" chỉ=" đến=" xin=" làm=" nhân=" viên=" phục=" vụ.= " hồi=" nãy=" tôi=" nhìn=" thấy=" cậu=" và=" cậu=" ta=" cùng=" đến,=" cứ=" tưởng=" là=" cậu=" rất=" vừa=" ý=" chứ.= " anh=" ta=" ngừng=" một=" chút,=" " đừng=" nói=" là=" niềm=" vui=" mới=" nha?"=" " niềm=" vui=" cái=" đầu=" cậu.= " ông=" đây=" mà=" thích=" hần=" thà=" nhảy=" xuống=" tư=" giang=" còn=" hơn!="=" tư=" giang=" là=" con=" sông=" lớn=" nhất=" ở=" thành=" phố=" này.= " đào=" nhạc=" càng=" nói=" càng=" bức=" xúc,=" " tôi=" yêu=" kiệt=" thiếu,=" cậu=" còn=" không=" biết=" hay=" sao,=" làm=" sao=" có=" thể=" vừa=" ý=" với=" cái=" loại=" đó=" được=" chứ=" hả?"=" " cậu=" ấy=" mấy=" bữa=" nay=" thường=" qua=" lại=" với=" vài=" đại=" gia.= " " khốn=" nạn!="=" đào=" nhạc=" tức=" giận=" cúp=" máy.= " hạng=" văn=" huân=" nhìn=" đi=" động,=" im=" lặng,=" một=" lúc=" sau=" mới=" đi=" tới=" phòng=" điều=" khiển,=" nói=" với=" bảo=" vệ=" ngồi=" bên=" trong:= " quay=" tại=" hình=" ảnh=" mới=" nãy=" lúc=" cậu=" ta=" tới=" đi.= " bảo=" vệ=" không=" dám=" chậm=" trễ,=" vội=" vàng=" tua=" đoạn=" video=" chạy=" đến=" thời=" điểm=" đó.= " trên=" màn=" hình,=" vương=" tiểu=" minh=" chậm=" chạp=" bước=" xuống=" xe,=" co=" đầu=" rút=" cổ=" nhìn=" bốn=" xung=" quanh,=" sau=" đó=" mới=" bước=" về=" phía=" thang=" máy.= " sau=" đó=" màn=" hình=" chuyển=" sang=" hình=" ảnh=" trong=" thang=" máy.= " ánh=" mắt=" hạng=" văn=" huân=" chợt=" dừng=" lại,=" " phóng=" lớn=" hình=" ảnh=" lên.= " bảo=" vệ=" vội=" vàng=" đổi=" sang=" chế=" độ=" điều=" chỉnh=" kích=" thước.= " hình=" ảnh=" của=" vương=" tiểu=" minh=" lập=" tức=" được=" phóng=" đại.= " hạng=" văn=" huân=" nheo=" mắt=" lại=" nhìn=" miệng=" y.= " bảo=" vệ=" hiến=" nhiên=" cũng=" chú=" ý=" tới=" điểm=" này,=" " tên=" này=" có=" ý=" gì=" chứ,=" cứ=" lắm=" bầm=" lấm=" bầm.= " trong=" màn=" hình,=" vương=" tiểu=" minh=" đột=" nhiên=" ngẩng=" đầu,=" sợ=" hãi=" nhìn=" camera,=" sau=" đó=" lại=" cười=" gượng=" giờ=" tay=" lấm=" tư=" thể=" ok=" rồi=" lại=" nhanh=" chóng=" gạt=" mặt=" xuống.= " hạng=" văn=" huân=" vẫn=" chú=" ý=" đến=" cử=" động=" miệng=" của=" y.= " đầu=" vương=" tiểu=" minh=" đột=" nhiên=" nhìn=" xuống,=" hai=" tay=" chống=" trên=" mặt=" thủy=" tinh,=" nhìn=" qua=" có=" vẻ=" kích=" động.= " cho=" tới=" khi=" thang=" máy=" lên=" đến=" tầng=" cao=" nhất,=" y=" mới=" bình=" tĩnh=" lại="

bước=" ra=" bảo=" vệ=" nói=" "hạng=" tổng=" liệu=" y=" có=" bị=" bệnh=" tâm=" thân=" không=" a?= " sao=" lại=" thích=" lắm=" nhằm=" với=" chính=" mình=" như=" vậy?"=" "câu=" ta=" không=" giống=" như=" đang=" nói=" chuyện=" một=" mình."=" hạng=" văn=" huân=" nhìn=" hình=" ảnh=" vương=" tiểu=" minh=" trên=" màn=" hình=" chậm=" rãi=" nói=" "câu=" ta=" hình=" như=" đang=" nói=" chuyện=" với=" ai=" đó."=" bởi=" vì=" mỗi=" lần=" mở=" miệng=" xong=" y=" đều=" dừng=" một=" chút=" tựa=" hồ=" là=" đang=" nghe=" ai=" nói=" chuyện."=" bảo=" vệ=" nhìn=" vẽ=" mặt=" âm=" trầm=" của=" hạng=" văn=" huân=" tự=" nhiên=" cảm=" thấy=" một=" trận=" lạnh=" run=" sau=" lưng=" vương=" tiểu=" minh=" đi=" theo=" gã=" đàn=" ông=" cao=" gầy=" được=" gọi=" là=" dương=" quân=" lý=" yên=" lặng=" quan=" sát=" hai=" bên=" hành=" lang.= " chỗ=" này=" nghe=" nói=" là=" lối=" đi=" của=" hậu=" cần.= " thỉnh=" thoảng=" có=" gặp=" người=" qua=" lại=" cũng=" có=" mấy=" người=" được=" nhận=" vô=" như=" vương=" tiểu=" minh.= " là=" mấy=" nam=" nữ=" thanh=" niên=" ngồi=" cùng=" xe=" tới=" lúc=" trước.= " những=" người=" đó=" nhìn=" thấy=" dương=" quân=" lý=" đều=" cung=" kính=" chào=" hỏi=" có=" thể=" hiểu=" được=" vị=" dương=" quân=" lý=" này=" trong=" đây=" rất=" có=" địa=" vị=" a.= " dương=" quân=" lý=" đến=" gần=" một=" cái=" cửa=" lớn=" màu=" xanh=" hơi=" hé=" mở=" thì=" dừng=" lại.= " giờ=" ngón=" tay=" chỉ=" vô=" nói=" "đây=" là=" căn=" tin.= " là=" chỗ=" ăn=" uống=" của=" mấy=" người."=" vương=" tiểu=" minh=" liếc=" nhìn=" lão.= " cảm=" thấy=" cái=" từ=" "mấy=" người=" của=" lão=" hình=" như=" mang=" theo=" ý=" khinh=" bỉ=" và=" coi=" thường.= " dương=" quân=" lý=" không=" nhiều=" lời.= " tiếp=" tục=" bước=" về=" trước.= " câu=" đành=" phải=" tiếp=" tục=" đi=" theo.= " cuối=" hành=" lang=" là=" một=" cửa=" lớn=" bên=" đen=" bên=" trắng.= " dương=" quân=" lý=" gõ=" cửa=" hai=" tiếng=" không=" đợi=" người=" ở=" bên=" trong=" trả=" lời=" liền=" đẩy=" cửa=" bước=" vô=" nói=" "nè.= " có=" người=" mới=" tới=" đấy."=" "giờ=" này=" mà=" còn=" có=" người=" hả?"=" một=" thanh=" âm=" khô=" khốc=" lắm=" bầm.= " vương=" tiểu=" minh=" theo=" vào.= " là=" một=" gian=" phòng=" khoảng=" hai=" mươi=" mấy=" mét=" vuông.= " một=" tên=" con=" trai=" cường=" tráng=" bán=" ***=" ngồi=" trên=" sofa=" đang=" mặc=" áo=" sơ=" mi=" vào.= " tóc=" xanh=" tóc=" tím=" rối=" một=" cục=" như=" cái=" ổ=" gà=" trên=" đầu.= " dương=" quân=" lý=" nghiêng=" người=" để=" vương=" tiểu=" minh=" lộ=" diện.= " "là=" người=" mà=" hạng=" tổng=" đích=" thân=" tuyền."=" "đã=" tuyền=" rồi=" sao?"=" tên=" này=" đứng=" lên.= " cao=" hơn=" chừng=" một=" cái=" đầu=" so=" với=" vương=" tiểu=" minh.= " hần=" ta=" vóc=" người=" cao.= " lưng=" lại=" dài=" cho=" nên=" thoáng=" cái=" không=" gian=" văn=" phòng=" đã=" trở=" nên=" nhỏ=" hẹp.= " "lại=" đây=" ta=" coi=" thử."=" hần=" ta=" hướng=" vương=" tiểu=" minh=" vậy=" tay.= " vương=" tiểu=" minh=" nơm=" nớp=" lo=" sợ=" lét=" xác=" qua.= " gã=" con=" trai=" đột=" nhiên=" vỗ=" cái=" bốp=" lên=" mông=" cậu.= " "ta=" không=" ăn=" thịt=" người=" nha.= " mi=" sợ=" gì=" chứ?"=" vương=" tiểu=" minh=" đau=" đón=" xoa=" xoa=" mông.= " vô=" cùng=" sợ=" hãi=" nhìn=" dương=" quân=" lý.= " tâm=" tình=" dương=" quân=" lý=" có=" vẻ=" phấn=" khởi=" lắm.= " "ta=" là=" quân=" lý=" bộ=" phận=" giải=" trí.= " nếu=" cậu=" muốn=" đổi=" việc=" thì=" có=" thể=" sang=" tìm=" ta.= " lão=" nói=" xong.= " nhìn=" tên=" kia=" cười=" đến=" ý=" vị=" thâm=" trường.= " xoay=" người=" ra=" ngoài.= " gã=" con=" trai=" thấy=" vẻ=" mặt=" vương=" tiểu=" minh=" do=" dự.= " cười=" lạnh=" nói=" "lão=" ta=" quân=" những=" thứ=" cần=" bán=" đi=" thôi.= " nhìn=" bộ=" dạng=" mi=" như=" vậy=" tốt=" nhất=" vẫn=" nên=" làm=" cấp=" dưới=" của=" ta=" đi."=" vương=" tiểu=" minh=" hơi=" sợ=" mắt=" xem=" mũi=" lỗ=" mũi=" xem=" tìm=" cũng=" không=" biết=" nói=" nữa.= " "ta=" là=" quân=" lý=" bộ=" phận=" phục=" vụ=" chữ=" chiêu=" người=" cứ=" gọi=" ta=" là=" chiêu=" ca=" cũng=" được."=" hần=" ta=" lại=" ngồi=" xuống.= " từ=" trong=" túi=" áo=" lấy=" ra=" bao=" thuốc.= " rút=" một=" cây=" ngậm=" ở=" miệng.= " tà=" nhân=" nhìn=" cậu.= " tuy=" kinh=" nghiệm=" sống=" vương=" tiểu=" minh=" gần=" như=" không=" có.= " nhưng=" cũng=" may=" nhờ=" coi=" khá=" nhiều=" phim=" trên=" tv.= " ánh=" mắt=" liếc=" qua=" mọi=" góc=" ngách.= " quả=" nhiên=" nhìn="

thấy=" trên=" bàn=" làm=" việc=" có=" đặt=" một=" cái=" hộp=" quẹt,=" lúc=" này=" thức=" thời=" bật=" lửa=" đem=" đến=" trước=" mặt=" hân=" ta.= " chữ=" chiêu=" chậm=" rãi=" cúi=" đầu=" về=" phía=" trước.= " lửa=" bén=" vào=" điều=" thuốc...=" lửa=" đột=" nhiên=" bốc=" lên,=" lập=" tức=" lướt=" qua=" mái=" tóc=" rồi=" bù=" xanh=" xanh=" tím=" tím=" của=" hân!= " "này!"=" chữ=" chiêu=" vội=" quăng=" điều=" thuốc,=" tay=" lập=" tức=" chụp=" lên=" đầu.= " vương=" tiểu=" minh=" cũng=" bị=" dọa=" muốn=" đứng=" tim,=" cầm=" lấy=" cuốn=" tạp=" chí=" trên=" bàn=" quạt=" lên=" đầu=" hân=" ta.= " ước=" chừng=" phải=" quạt=" đến=" năm=" sáu=" lượt,=" lửa=" mới=" tắt.= " chữ=" chiêu=" ngồi=" chết=" cứng=" trên=" sofa,=" một=" tay=" vẫn=" giữ=" lấy=" đầu=" còn=" đang=" choáng=" văng,=" ánh=" mắt=" đờ=" dẫn,=" hiển=" nhiên=" là=" vẫn=" chưa=" hồi=" phục=" tinh=" thần=" do=" 'tai=" nạn'=" mới=" nãy.= " ổ=" gà=" trên=" đầu=" lại=" vô=" cùng=" thê=" thảm,=" trong=" không=" khí=" hân=" tạp=" mùi=" khóí=" cùng=" mùi=" khét,=" không=" ngừng=" nhắc=" lại=" hình=" ảnh=" mới=" nãy.= " vương=" tiểu=" minh=" đầu=" cuối=" thấp=" đến=" không=" thể=" thấp=" hơn,=" ánh=" mắt=" không=" ngừng=" nhìn=" ra=" phía=" cửa.= " tầm=" mắt=" chữ=" chiêu=" từ=" từ=" lia=" đến=" người=" cậu.= " vương=" tiểu=" minh=" nhỏ=" giọng=" biện=" giải:= " "em=" không=" biết=" cái=" bật=" lửa=" lại=" mạnh=" đến=" thể.= " ngọn=" lửa=" vừa=" rồi=" nhìn=" kiểu=" gì=" cũng=" không=" thể=" là=" lửa=" từ=" hộp=" quẹt=" phát=" ra...=" cậu=" đột=" nhiên=" nhìn=" về=" phía=" cái=" tên=" nãy=" giờ=" thản=" nhiên=" đứng=" một=" bên,=" từ=" đầu=" tới=" cuối=" vẫn=" không=" nói=" một=" lời=" nào=" -=" baal.= " ngay=" sau=" đó=" là=" một=" tràn=" cười=" sáng=" khoái=" đến=" dị=" thường.= " còn=" tưởng=" rằng=" hân=" im=" lặng=" lâu=" như=" vậy=" là=" vì=" rớt=" cục=" đã=" đem=" cậu=" quăng=" vào=" ngán=" quán,=" tâm=" tình=" vui=" sướng.= " không=" nghĩ=" tới=" hân=" kỳ=" thật=" đang=" ngẫm=" tính=" toán=" như=" thế=" nào=" quây.= " mới=" sáng=" sớm=" trong=" thời=" gian=" ngắn=" như=" vậy,=" hân=" đã=" làm=" cho=" một=" người=" tông=" xe,=" một=" người=" bị=" cháy=" tóc.= " nếu=" cứ=" tiếp=" tục=" ngu=" ngơ=" thế=" này,=" không=" biết=" hân=" còn=" bày=" ra=" trò=" gì=" nữa=" đây.= " xuất=" phát=" từ=" tinh=" thần=" nhân=" đạo,=" vương=" tiểu=" minh=" cảm=" thấy=" bản=" thân=" không=" nên=" nhận=" công=" việc=" chỗ=" này.= " mặc=" dù=" phúc=" lợi=" thật=" sự=" làm=" người=" khác=" thêm=" muốn=" nhỏ=" dãi.= " chữ=" chiêu=" nhặt=" cái=" hộp=" quẹt=" bị=" vút=" trên=" mặt=" đất,=" có=" vươ=" tay=" thật=" xa=" ra,=" từ=" từ=" bật.= " lửa=" phụt=" lên,=" cháy=" rất=" bình=" thường.= " hân=" ta=" thử=" lại=" hai=" lần,=" vẫn=" y=" như=" thế.= " "mi=" bật=" thử=" xem.= " vương=" tiểu=" minh=" chụp=" được=" cái=" bật=" lửa,=" cũng=" đang=" định=" giờ=" tay=" thật=" xa=" để=" thử=" thì=" bị=" chữ=" chiêu=" đá=" một=" phát,=" "thử=" với=" tóc=" á,=" để=" khoanh=" cách=" giống=" ta=" mới=" nãy=" đi.= " ...=" vương=" tiểu=" minh=" vụng=" trộm=" liếc=" baal=" một=" cái,=" trong=" mắt=" tràn=" ngập=" cầu=" xin.= " baal=" khóe=" miệng=" khê=" nhếch,=" từ=" chối=" cho=" ý=" kiến.= " vương=" tiểu=" minh=" lại=" nhìn=" về=" phía=" chữ=" chiêu.= " chữ=" chiêu=" đối=" với=" làn=" nước=" ẩ=" ẩ=" trong=" mắt=" cậu=" coi=" như=" không=" có,=" hân=" ta=" trước=" đây=" đã=" từng=" thấy=" nhiều=" mỹ=" nhân=" khóc=" trước=" mặt=" hân,=" xinh=" đẹp=" động=" lòng=" người,=" vậy=" mà=" còn=" chẳng=" đả=" động=" được=" sự=" thương=" hại=" từ=" hân.= " hân=" ta=" nhếch=" mi,=" trong=" mắt=" viết=" rõ=" ý,=" người=" mà=" không=" thử=" ta=" liền=" đánh=" gãy=" chân.= " thể=" giới=" quả=" nhiên=" rất=" u=" ám.= " vương=" tiểu=" minh=" khê=" cần=" môi,=" án=" cái=" tách.= " lửa=" bật=" lên,=" rất=" bình=" thường.= " xem=" ra=" vào=" lúc=" quan=" trọng=" baal=" vẫn=" rất=" từ=" bi=" a.= " vương=" tiểu=" minh=" mới=" vừa=" thử=" ra,=" chột=" nghe=" chữ=" chiêu=" nói:= " "tiếp=" tục=" đi.= " ...=" vương=" tiểu=" minh=" chỉ=" có=" thể=" tiếp=" tục=" thử.= " hiển=" nhiên=" boss=" đại=" nhân=" cũng=" như=" trong=" game=" chỉ=" thích=" chơi=" một=" lần,=" lúc=" sau=" khi=" vương=" tiểu=" minh=" bật=" lửa=" liên=" tục,=" dùng=" một=" kết=" giới=" bao=" quanh=" hộp=" quẹt,=" cho=" nên=" lửa=" bật=" ra=" không=" được.= " chữ=" chiêu=" chưa=" chịu="

từ=" bỏ=" giựt=" lấy=" hộp=" quẹt=" tự=" bật=" lửa=" bùng=" lên,=" cháy=" sát=" mũi=" hấn=" bóp!= chữ=" chiêu=" quăng=" hộp=" quẹt=" ra=" thật=" xa=" cần=" phòng=" quỳ=" di=" lại=" im=" ăng=" chữ=" chiêu=" hít=" sâu=" một=" hơi,=" lằm=" bằm=" "mẹ=" kiếp,=" đây=" không=" phải=" là=" buộc=" người=" đi=" cứu=" trợ=" cô=" bé=" bán=" diêm=" sao?"=" hấn=" ta=" ngẩng=" đầu=" liếc=" mắt=" nhìn=" vương=" tiểu=" minh=" đang=" hoảng=" sợ,=" "mi=" là=" do=" hạng=" tổng=" xách=" vào?"=" vương=" tiểu=" minh=" gật=" đầu.= "dựa=" vào=" cái=" gì?"=" hấn=" cà=" lơ=" phát=" phơ=" đích=" nhìn=" cậu,=" trong=" mắt=" hiện=" lên=" một=" tia=" sắc=" bén.= vương=" tiểu=" minh=" ngây=" người.= cậu=" có=" nên=" nói=" là=" nhờ=" baal=" không?"=" "hạng=" tổng=" bình=" thường=" ngay=" cả=" khách=" hàng=" cũng=" khó=" thấy=" mặt,=" mi=" nhờ=" vào=" cái=" gì=" mà=" để=" ngài=" ấy=" đích=" thân=" tuyển=" vô=" chứ?"=" chữ=" chiêu=" thấy=" mặt=" cậu=" vắn=" ngơ=" ngẩn,=" nghĩ=" cậu=" có=" tình=" giữ=" bí=" mặt,=" tức=" cười=" nói,=" "không=" muốn=" nói=" sao.= mặc=" kệ=" mi=" có=" chỗ=" dựa=" vững=" chắc=" hay=" có=" ai=" đó=" đứng=" sau=" chống=" lưng,=" đã=" vào=" tay=" ta=" là=" ta=" đều=" đối=" xử=" như=" nhau=" hết."=" vương=" tiểu=" minh=" trong=" lòng=" có=" chút=" cảm=" động.= nãy=" mình=" mới=" vừa=" đốt=" tóc=" hấn,=" thế=" mà=" hấn=" vắn=" muốn=" đối=" xử=" công=" bình,=" này=" thật=" là=" tấm=" lòng=" khoan=" dung=" độ=" lượng.= "cho=" nên,=" hấn=" ta=" di=" chân=" lên=" điếu=" thuốc=" trên=" mặt=" đất,=" từ=" từ=" giã=" nát,=" mùi=" thuốc=" tỏa=" ra,=" tàn=" thuốc=" vàng=" nâu=" rơi=" đầy=" đất.= "mối=" thù=" bị=" đốt=" tóc=" này,=" ta=" sẽ=" tự=" biết=" cách=" báo=" thù=" cho=" phải=" đạo."=" "...=" nếu=" bây=" giờ=" cậu=" nói=" ra,=" chống=" lưng=" cho=" cậu=" chính=" là=" đại=" boss=" của=" ám=" hắc=" liệu=" có=" kịp=" không?"=" vương=" tiểu=" minh=" trong=" lòng=" sợ=" hãi=" mà=" nghĩ.= •=" thật=" giống=" như=" nobita=" xui=" xẻo=" nhiều=" năm,=" đột=" nhiên=" gặp=" được=" doraemon.= tuy=" rằng=" bạn=" doraemon=" của=" cậu=" rất=" đã=" man=" và=" bạo=" lực,=" nhưng=" cũng=" tùy=" lúc=" cũng=" sẽ=" bảo=" vệ=" cậu.= hiện=" tại=" mới=" biết,=" kỳ=" thật=" chính=" là...=" (hạ)=" —=" lực=" sát=" thương=" của=" baal=" quá=" ghê=" gớm=" vương=" tiểu=" minh=" bị=" chữ=" chiêu=" quăng=" cho=" một=" người=" gọi=" là=" uông=" tỷ=" —=" lần=" đầu=" tiên=" gặp=" cậu=" thấy=" lông=" mày=" người=" này...=" không=" nằm=" ngang.= đến=" ba=" ngày=" sau,=" quan=" sát=" thật=" kỹ=" cậu=" mới=" xác=" định,=" hóa=" ra=" lông=" mày=" của=" uông=" tỷ=" hình=" chữ=" bát=" ().=" thế=" nhưng=" lần=" đầu=" tiên=" gặp,=" khi=" ấy=" cậu=" không=" biết,=" cho=" nên=" rất=" lo=" lắng.= cậu=" càng=" căng=" thẳng,=" lông=" mày=" uông=" tỷ=" càng=" dựng=" cao=" hơn.= lông=" mày=" của=" uông=" tỷ=" càng=" nhếch=" lên=" cao,=" cậu=" lại=" càng=" khấn=" trượng.= cứ=" liên=" tục=" một=" hồi=" hiểu=" nhầm=" làm=" cho=" hai=" người=" trờ=" mắt=" nhìn=" nhau=" thật=" lâu,=" mỗi=" bên=" đều=" lưu=" lại=" ấn=" tượng=" đầu=" tiên=" thật=" ác=" liệt=" di=" thường.= rớt=" cục,=" uông=" tỷ=" đánh=" võ=" im=" lặng=" nói:= "tên=" tiếng=" anh=" của=" cậu=" là=" gì?"=" vương=" tiểu=" minh=" sững=" sốt,=" mới=" nhớ=" tới=" hồi=" cấp=" hai=" thầy=" giáo=" trung=" học=" có=" đặt=" một=" cái=" tên=" tiếng=" anh=" cho=" mình,=" "tom."=" "...=" sau=" khi=" biết=" tên=" cậu=" là=" vương=" tiểu=" minh,=" bà=" ta=" liền=" chuẩn=" bị=" tinh=" thần=" nghe=" tên=" tiếng=" anh=" của=" cậu,=" không=" ngờ=" là=" chuẩn=" bị=" chưa=" đủ.= uông=" tỷ=" nhắm=" mắt=" lại,=" rồi=" chậm=" rãi=" mở=" ra,=" "từ=" giờ=" trở=" đi,=" tên=" tiếng=" trung=" lẫn=" tiếng=" anh=" của=" cậu=" đều=" phải=" đổi=" hết!"=" tên=" tiếng=" trung=" là=" cha=" mẹ=" đặt=" cho,=" sao=" có=" thế=" tùy=" tiện=" đổi=" được=" chứ?"=" vương=" tiểu=" minh=" thực=" ủy=" khuất.= về=" phần=" tên=" tiếng=" anh,=" hồi=" cậu=" còn=" học=" cấp=" hai,=" đó=" là=" biệt=" danh=" thôi,=" bỏ=" được=" cũng=" tương=" đương=" với=" việc=" xóa=" đi=" một=" vết=" nhớ=" trong=" cuộc=" đời.= bắt=" quá=" uông=" tỷ=" cũng=" coi=" như=" thủ=" hạ=" lưu=" tình,=" "cậu=" đã=" tên=" là=" vương=" tiểu=" minh,=" ta=" không=" định=" kêu=" cậu=" đổi=" hết,=" về=" sau=" cứ=" gọi=" là=" mình=" vương=" đi.= chỉ=" là=" bớt=" một=" chữ,=" lại=" đổi=" vị=" trí,="

vương=" tiểu=" minh=" cảm=" thấy=" tên=" mình=" không=" những=" không=" được=" sáng=" lạng=" hơn,=" ngược=" lại=" nghe=" có=" về=" rất=" kỳ=" cục,=" "tên=" này=" liệu=" có...=" khoa=" trường=" quá=" không?"=" lòng=" mảy=" uông=" tỷ=" lại=" dựng=" đứng=" lên=" thẳng=" tấp=" như=" đôi=" đũa,=" dậm=" chân=" nói:=" "cậu=" định=" mới=" ngày=" đầu=" tiên=" đã=" chống=" lại=" cấp=" trên=" hả?"=" vương=" tiểu=" minh=" thức=" thời=" cảm=" tịt.= "tên=" tiếng=" anh=" của=" cậu=" tốt=" nhất=" là=" nên=" dựa=" vào=" tiếng=" trung=" mà=" đặt=" theo.= "uông=" tỷ=" võ=" tay=" cái=" bóp,=" "gọi=" là=" queen=" đi!"=" ...=" baal=" cười=" vật=" vĩa.= vương=" tiểu=" minh=" lại=" cần=" thận=" mở=" miệng=" nói:=" "cái=" này=" hình=" như=" là=" hoàng=" hậu=" mà?"=" nếu=" cậu=" đã=" là=" minh=" vương,=" vậy=" cái=" tên=" kia=" ít=" ra=" phải=" là=" king=" hoặc=" là=" bright=" chứ?"=" uông=" tỷ=" trừng=" mắt=" liếc=" cậu=" một=" cái,=" "khó=" lắm=" mới=" đặt=" được=" lại=" còn=" muốn=" được=" gọi=" là=" king=" sao?"=" cậu=" tuy=" không=" vừa=" ý=" lắm=" nhưng=" so=" với=" queen=" vẫn=" phong=" độ=" hơn=" a.= "king=" đã=" sớm=" đặt=" cho=" người=" khác=" rồi.= "cậu=" có=" muốn=" cũng=" đừng=" nghĩ."=" uông=" tỷ=" nhìn=" vào=" đồng=" hồ,=" "một=" lát=" nữa=" là=" ba=" giờ=" rồi,=" cậu=" định=" hôm=" nay=" làm=" luôn=" hay=" đợi=" đến=" mai=" đây?"=" đi=" làm=" sớm=" một=" ngày=" thì=" sẽ=" kiếm=" tiền=" sớm=" một=" ngày.= "bởi=" vậy=" vương=" tiểu=" minh=" không=" hề=" do=" dự=" nói:=" "hôm=" nay.= "uông=" tỷ=" gật=" gật=" đầu,=" rất=" vừa=" lòng=" với=" câu=" trả=" lời=" của=" cậu,=" "tốt=" lắm,=" ta=" đầu=" tiên=" sẽ=" giúp=" cậu=" quen=" thuộc=" công=" việc,=" thuận=" tiện=" sẽ=" giới=" thiệu=" tình=" hình=" của=" quán=" cho=" cậu=" biết."=" bởi=" vì=" bộ=" dạng=" mặc=" đồ=" của=" bà=" rất=" sành=" điệu,=" ít=" nhất=" ở=" trong=" mắt=" cậu,=" trông=" sang=" hơn=" nhiều=" so=" với=" gã=" chữ=" chiêu=" suốt=" ngày=" mặc=" sơmi=" trắng,=" quần=" tây=" xám,=" cho=" nên=" cậu=" vẫn=" tưởng=" uông=" tỷ=" là=" quản=" lý=" cấp=" cao.= "sau=" đó=" cậu=" lại=" phát=" hiện,=" uông=" tỷ=" đứng=" là=" quản=" lý,=" nhưng=" so=" với=" hai=" chữ=" cấp=" cao=" còn=" có=" một=" khoảng=" cách=" khá=" xa.= "bởi=" vì=" việc=" bà=" phụ=" trách=" chính=" là=" vệ=" sinh.= "không=" được=" coi=" thường=" bộ=" phận=" vệ=" sinh,=" hạng=" tổng=" rất=" coi=" trọng=" chuyên=" môn=" này=" của=" chúng=" ta,=" kiểm=" tra=" rất=" chặt=" chẽ.= "uông=" tỷ=" nhìn=" biểu=" hiện=" cực=" kỳ=" kinh=" ngạc=" không=" hề=" che=" dấu=" trên=" mặt=" cậu=" cảm=" thấy=" rất=" tức=" giận.= "vương=" tiểu=" minh=" vò=" đầu,=" "em=" không=" có=" ý=" đó=" đâu.= "hai=" ngàn=" tệ=" chi=" cho=" một=" nhân=" viên=" thực=" tập=" của=" bộ=" phận=" vệ=" sinh.= "ngân=" quán=" quả=" nhiên=" là=" nơi=" dùng=" bạc=" xây=" nên.= "uông=" tỷ=" nói:=" "toàn=" bộ=" ngân=" quán=" tổng=" cộng=" chia=" ra=" ba=" bộ=" phận=" lớn,=" chính=" là=" bộ=" phận=" hành=" chính,=" giải=" trí=" và=" bộ=" phận=" phục=" vụ.= "chúng=" ta=" phụ=" thuộc=" vào=" bộ=" phận=" phục=" vụ,=" lão=" đại=" mới=" này=" mang=" cậu=" tới=" là=" chữ=" quản=" lý.= "bộ=" phận=" phục=" vụ=" phân=" ra=" rất=" rõ=" ràng,=" phòng=" bếp,=" phòng=" chiêu=" đãi,=" phòng=" bảo=" vệ=" và=" phòng=" bảo=" trì.= "những=" khu=" vực=" cần=" vệ=" sinh=" lại=" phân=" ra=" khu=" công=" cộng,=" khu=" giải=" trí=" và=" phòng=" khách.= "cậu=" là=" người=" mới,=" tạm=" thời=" làm=" ở=" bên=" khu=" công=" cộng=" đi.= "vương=" tiểu=" minh=" lúc=" nghe=" thấy=" chữ=" chiêu=" là=" lão=" đại=" của=" bộ=" phận=" phục=" vụ,=" trong=" lòng=" bắt=" đầu=" đánh=" trống=" đồn=" dập,=" không=" ổn=" rồi.= "sau=" đó=" lại=" nghe=" bà=" ta=" giới=" thiệu=" một=" tràng=" dài=" ơi=" là=" dài,=" đầu=" đau=" não=" trưởng,=" một=" hồi=" sau=" mới=" mở=" miệng:= "vậy=" em=" phải=" làm=" gì=" bây=" giờ?"=" "làm=" gì=" là=" làm=" gì?"=" uông=" tỷ=" nhìn=" cậu=" từ=" trên=" xuống=" dưới,=" "nghe=" nói=" cậu=" là=" sinh=" viên=" đúng=" không?"=" có=" biết=" làm=" việc=" nhà=" không?"=" "có.= "mặc=" kệ=" là=" ở=" nhà=" hay=" ở=" trường,=" cậu=" trước=" giờ=" vẫn=" tự=" mình=" làm=" việc=" nhà.= "được=" lắm.= "uông=" tỷ=" xoay=" người=" bước=" vào=" một=" căn=" phòng=" nhỏ,=" "đem=" mấy=" dụng=" cụ=" đó=" ra=" làm=" thử=" một=" lần=" cho=" ta=" xem=" đi.= "vương=" tiểu="

minh=" nhìn=" vào=" phòng=" kia=" chất=" máy=" móc=" một=" đồng=" như=" núi,=" há=" hốc=" mồm.= cuối=" cùng=" uông=" tỷ=" chẳng=" những=" tặng=" cho=" cậu=" danh=" hiệu=" tên=" dân=" nội=" trợ=" mà=" còn=" dân=" cái=" mác=" chơi=" bởi=" lêu=" lỏng=" lên=" người=" cậu,=" cho=" đến=" khi=" cậu=" học=" được=" cách=" sử=" dụng=" tất=" cả=" các=" loại=" máy=" đó,=" mới=" bỏ=" cái=" mác=" đó=" xuống.= mặc=" lên=" người=" bộ=" đồng=" phục=" rộng=" thùng=" thình,=" vương=" tiểu=" minh=" nhìn=" bóng=" dáng=" vênh=" vào=" tự=" đắc=" của=" uông=" tỷ=" rời=" khỏi=" phòng,=" im=" lặng=" nghiêng=" cứu=" cách=" sử=" dụng=" các=" loại=" công=" cụ.= baal=" lượn=" một=" vòng=" quanh=" phòng=" nhỏ=" rời=" nói:= "mụ=" ta=" đang=" bắt=" nạt=" người.= "a?"=" vương=" tiểu=" minh=" sợ=" hãi=" ngẩng=" đầu.= "xem=" cái=" đám=" bụi=" phủ=" trên=" đồng=" máy=" móc=" này=" là=" biết,=" chỉ=" sợ=" cả=" năm=" chẳng=" dùng=" đến=" một=" lần.= baal=" chỉ=" vào=" một=" vật=" hình=" trụ=" giầu=" ở=" trong=" góc=" không=" rõ=" là=" thứ=" gì=" nói,=" "cái=" này=" vẫn=" còn=" dân=" giá=" ở=" trên.= vương=" tiểu=" minh=" bắt=" lực=" nhìn=" đồng=" đồ=" chất=" một=" núi=" hỏi,=" "bây=" giờ=" ta=" phải=" làm=" sao=" đây?"=" baal=" ôm=" ngực=" nói:= "đương=" nhiên=" phải=" đi=" tìm=" cái=" người=" gặp=" trên=" xe=" lúc=" nãy=" đó.= chẳng=" phải=" người=" rất=" có=" tình=" ý=" với=" y=" sao?"=" vương=" tiểu=" minh=" lấp=" bắp=" nói:= "ta...=" ta=" có...=" tình=" ý=" lúc=" nào=" chứ?"=" hay=" là,=" người=" lại=" yêu=" thích=" cái=" gã=" hạng=" tổng=" kia?"=" baal=" vượt=" cầm,=" "kỳ=" thật=" cái=" tên=" đi=" xe=" thể=" thao=" hồi=" nãy,=" nếu=" không=" bị=" đâm=" chết,=" cũng=" xem=" như=" là=" thêm=" một=" lựa=" chọn.= ờm,=" như=" vậy=" xem=" ra,=" ngân=" quán=" là=" nơi=" rất=" được=" đó=" nha.= hấn=" dùng=" một=" chút,=" "à,=" đúng=" rồi,=" dùng=" quan=" tâm=" tới=" cái=" gã=" bị=" đốt=" tóc.= "vì=" sao?"=" vương=" tiểu=" minh=" thề,=" cậu=" hỏi=" như=" vậy=" chỉ=" thuận=" tụy=" vì=" tò=" mò.= bởi=" vì=" trong=" cầm=" nhận=" của=" cậu,=" baal=" là=" điển=" hình=" hoàn=" hảo=" cho=" kẻ=" giết=" nhằm=" còn=" hơn=" bỏ=" sót=" cơ=" mà.= baal=" nói:= "kiểu=" tóc=" của=" hấn=" xấu=" ờm.= ...=" vương=" tiểu=" minh=" nhỏ=" giọng=" nói:= "cho=" nên=" người=" đốt=" tóc=" của=" hấn=" là=" vì=" cầm=" thấy=" kiểu=" tóc=" của=" hấn=" quá=" xấu=" sao?"=" "chứ=" không=" người=" tưởng=" vì=" cái=" gì?"=" baal=" tà=" nhãn=" liếc=" cậu.= vương=" tiểu=" minh=" cười=" gượng=" nói:= "ta=" cũng=" cầm=" thấy=" thế.= ...=" quả=" nhiên,=" baal=" không=" phải=" là=" người=" tuy=" luôn=" đánh=" cậu=" nhưng=" cũng=" hay=" ra=" tay=" bảo=" vệ=" cậu.= trong=" lòng=" cậu=" hết=" sức=" âm=" đậm,=" kỳ=" thật=" lúc=" tóc=" chử=" chiêu=" bị=" đốt,=" trong=" lòng=" cậu=" hơi=" mừng=" thầm.= thật=" giống=" như=" nobita=" xui=" xẻo=" nhiều=" năm=" như=" vậy,=" đột=" nhiên=" gặp=" được=" doraemon.= tuy=" rằng=" doraemon=" của=" cậu=" rất=" dã=" man=" và=" bạo=" lực,=" nhưng=" thỉnh=" thoảng=" cũng=" sẽ=" bảo=" vệ=" cậu=" một=" chút.= hóa=" ra=" hiện=" tại=" mới=" biết,=" kỳ=" thật=" là=" do=" cậu=" tự=" mình=" đa=" tình=" thôi.= "đùng=" ngẩng=" ngơ=" nữa,=" nhanh=" đi=" tìm=" người=" đi.= baal=" thúc=" giục=" nói.= vương=" tiểu=" minh=" lo=" lắng=" nói:= "nhưng=" mà=" khi=" nãy=" uông=" tỷ=" bả=" vừa=" mới=" nói...=" "sợ=" gì=" chứ.= baal=" khóe=" miệng=" nhếch=" lên,=" "nếu=" mụ=" ta=" dám=" la=" ó=" chửi=" bởi,=" ta=" ném=" một=" phát=" bay=" ra=" ngoài=" ngàn=" dặm=" liền.= vương=" tiểu=" minh:= "...=" có=" thể=" không=" đi=" được=" không?"=" "người=" nghĩ=" sao?"=" baal=" nhướng=" mày=" lên.= vì=" thế=" vương=" tiểu=" minh=" mới=" bắt=" đầu=" làm=" ở=" ngân=" quán=" được=" mười=" phút,=" sau=" khi=" bị=" baal=" giựt=" dây=" uy=" hiếp,=" lập=" tức=" cúp=" việc.= bên=" trong=" ngân=" quán=" so=" với=" tưởng=" tượng=" của=" cậu=" còn=" rộng=" hơn,=" một=" góc=" đại=" sảnh=" cũng=" rộng=" kinh=" khủng.= vương=" tiểu=" minh=" nơm=" nớp=" lo=" sợ=" sờ=" soạng=" tìm=" đường=" được=" nửa=" tiếng=" mới=" đau=" khổ=" phát=" hiện=" ra,=" cậu=" lạc=" đường=" rồi.= cùng=" một=" phát=" hiện=" như=" cậu=" còn=" có=" hạng=" văn=" huân.= anh=" ta=" lúc=" này=" rất=" có=" nhã=" hóm=" ngời=" trên=" sofa,=" nhìn=" vương=" tiểu=" minh=" vừa=" tìm=" đường=" đến=" nổi=" mò=" hôi="

chảy=" trên=" trán=" vừa=" mấp=" máy=" đôi=" môi=" hơn=" nữa=" càng=" kỳ=" lạ=" chính=" là=" mỗi=" lần=" có=" người=" sắp=" đựng=" vào=" y=" y=" đều=" né=" được=" một=" cách=" tài=" tình=" người=" bảo=" vệ=" trong=" phòng=" điều=" khiển=" cần=" thận=" liếc=" nhìn=" hạng=" văn=" huân=" trong=" lòng=" đầy=" cảm=" hận=" mắng=" chửi=" tên=" oắt=" con=" trên=" màn=" hình=" nếu=" không=" có=" y=" hạng=" văn=" huân=" sẽ=" không=" ngồi=" lâu=" đến=" thế=" cũng=" sẽ=" không=" hại=" gã=" ngay=" cả=" wc=" cũng=" không=" dám=" đi=" ...=" nếu=" gã=" vì=" thế=" mà=" bị=" mấy=" bệnh=" viêm=" bàng=" quang=" linh=" tinh=" các=" thứ=" gã=" nhất=" định=" sẽ=" không=" tha=" cho=" thẳng=" nhãi=" đó=" vương=" tiểu=" minh=" hiển=" nhiên=" không=" hề=" cảm=" nhận=" được=" oán=" niệm=" từ=" tòa=" nhà=" phát=" ra=" cậu=" ngay=" lúc=" này=" trong=" đầu=" chỉ=" có=" một=" ý=" nghĩ="—=" đó=" chính=" là=" tìm=" được=" đường=" quay=" lại=" tưởng=" tượng=" đến=" hai=" hàng=" lông=" mày=" của=" uông=" tỹ=" dựng=" đứng=" cùng=" một=" thân=" cường=" tráng=" dũng=" mãnh=" của=" gã=" chữ=" chiêu=" tìm=" cậu=" càng=" lúc=" càng=" đập=" dồn=" đập=" hơn=" nếu=" như=" bị=" họ=" phát=" hiện=" ra=" cậu=" trốn=" việc=" nhất=" định=" sẽ=" bị=" đá=" đít=" liền=" khuôn=" mặt=" của=" quân=" lý=" công=" ty=" đào=" tạo=" quân=" lý=" và=" khuôn=" mặt=" của=" hạng=" văn=" huân=" nhanh=" chóng=" nhập=" vào=" làm=" một=" "baal=" làm=" sao=" bây=" giờ?"=" cậu=" lo=" muốn=" khóc=" nguyên=" bản=" chỉ=" định=" đi=" loanh=" quanh=" một=" lúc=" cho=" có=" lệ=" với=" baal=" thôi=" không=" nghĩ=" là=" vừa=" đi=" có=" một=" chút=" đã=" không=" biết=" đường=" về=" cậu=" thật=" lòng=" muốn=" làm=" việc=" ở=" đây=" vì=" chỗ=" thực=" tập=" mà=" kiếm=" được=" hai=" ngàn=" tệ=" là=" khó=" lắm=" a=" baal=" vừa=" đi=" đàng=" trước=" cậu=" vừa=" quan=" sát=" tình=" hình=" bốn=" xung=" quanh=" giùm=" cậu=" bằng=" quơ=" bỏ=" ra=" một=" câu=" "có=" gì=" đâu=" mà=" lo=" lắng?"=" cùng=" lắm=" cũng=" chỉ=" là=" một=" đám=" nhân=" loại=" vô=" dụng=" thôi=" vương=" tiểu=" minh=" nhìn=" bóng=" lưng=" hần=" ngọn=" đèn=" chiếu=" lên=" bộ=" tây=" trang=" của=" hần=" tòa=" ra=" ánh=" sáng=" màu=" cam=" dịu=" nhẹ=" kỳ=" thật=" cậu=" cũng=" không=" biết=" vì=" sao=" hần=" trở=" thành=" u=" linh=" nhưng=" mà=" ánh=" sáng=" cũng=" không=" xuyên=" qua=" thân=" thể=" hần=" cậu=" thấy=" rằng=" thà=" baal=" cứ=" ở=" trạng=" thái=" như=" vậy=" còn=" hơn=" là=" baal=" hoàn=" toàn=" trong=" suốt=" như=" vậy=" bớt=" dọa=" người=" hơn=" cho=" dù=" hần=" hay=" đánh=" cậu=" nhưng=" nhiều=" năm=" trước=" cha=" mẹ=" cậu=" vì=" e=" ngại=" vận=" khí=" ẩm=" mốc=" của=" cậu=" thế=" nên=" vẫn=" duy=" trì=" một=" khoảng=" cách=" nhất=" định=" để=" an=" toàn=" trong=" khi=" hần=" lại=" dùng=" một=" cách=" bá=" đạo=" đến=" quỹ=" đị=" mà=" xâm=" nhập=" vào=" cuộc=" sống=" của=" cậu=" hơn=" nữa=" lại=" còn=" gần=" cậu=" đến=" thế=" "tìm=" thấy=" rồi=" baal=" đột=" nhiên=" đứng=" lại=" trong=" thanh=" âm=" ẩn=" chứa=" hưng=" phấn=" vương=" tiểu=" minh=" hoàn=" hồn=" "thấy=" cái=" gì?"=" "người=" yêu=" bé=" nhỏ=" của=" người=" a=" may=" mất=" là=" lúc=" này=" vương=" tiểu=" minh=" đang=" quay=" lưng=" về=" phía=" hần=" bằng=" không=" chắc=" chắn=" sẽ=" bị=" ánh=" mắt=" phát=" ra=" tà=" quang=" kia=" dọa=" cho=" mất=" vía=" kỳ=" thật=" nếu=" nói=" là=" trong=" mắt=" hần=" ló=" ra=" tà=" quang=" chẳng=" bằng=" nói=" là=" hần=" đang=" tưởng=" tượng=" đến=" cảnh=" sau=" khi=" bản=" thân=" khô=" phục=" lại=" nguyên=" thể=" một=" lần=" nữa=" tự=" do=" tự=" tại=" như=" sự=" mong=" đợi=" của=" cử=" giới=" —=" tuy=" rằng=" đối=" với=" đại=" đa=" số=" sinh=" vật=" của=" cử=" giới=" mà=" nói=" chuyện=" đó=" chẳng=" thể=" nào=" là=" chuyện=" tốt=" được=" vương=" tiểu=" minh=" chần=" chờ=" nói=" "nhưng=" kỳ=" thật=" ta=" cũng=" đâu=" có=" thân=" với=" người=" ta=" "khoan=" đã=" baal=" thấp=" giọng=" nói=" "còn=" có=" kẻ=" khác=" hần=" im=" ắng=" quan=" sát=" tên=" đầu=" trọc=" trung=" niên=" đang=" dính=" chặt=" thân=" mật=" với=" người=" thanh=" niên=" kia=" trong=" lòng=" âm=" thầm=" toan=" tính=" đem=" gã=" quãng=" ra=" giữa=" đường=" cái=" cho=" xe=" cộ=" lăn=" xả=" hay=" là=" đem=" treo=" lên=" tít=" cột=" cờ=" cao=" vút=" nhĩ...=" đáng=" tiếc=" sau=" khi="

trở=" thành=" linh=" hôn,=" sức=" mạnh=" của=" hấn=" giảm=" đi=" đáng=" kể,=" bằng=" không=" hấn=" đã=" trực=" tiếp=" đem=" gã=" ném=" vào=" lòng=" đại=" dương=" sâu=" thăm=" hoặc=" là=" quãng=" vô=" miệng=" núi=" lửa=" cũng=" rất=" được=" a.=" lão=" trung=" niên=" đầu=" trọc=" lóc=" trơ=" trên=" đang=" muốn=" hôn=" lên=" gương=" mặt=" trắng=" bóc=" trơn=" mịn=" của=" thanh=" niên=" thì=" đột=" nhiên=" quay=" đầu,=" hất=" xỉ=" một=" cái.=" •=" tiểu=" minh=" baal=" từ=" sau=" lưng=" lại=" đẩy=" một=" phát=" vương=" tiểu=" minh=" ‘cổ=" ý=" lão=" đảo=" té=" vào=" ngực=" của=" hạng=" văn=">

7. Chương 7: Điểm Đơn

(Thượng)

Nội bộ Ngân quán phức tạp, loạn như ma

* Điểm đơn: Ra giá (tiếng lóng)

“Làm sao vậy?” Đầu thanh niên nghiêng sang một bên, dùng ngón tay đỡ cằm gã trung niên lên, vẻ mặt vẫn dăm dặc như cũ.

Thế mà lại có rất nhiều kẻ yêu chính cái vẻ lạnh lùng khó gần này của y. Đặc biệt là cái lão già trước mắt này, mỗi lần nghĩ đến cảnh người như y nằm dưới thân mình không ngừng rên rỉ, trong lòng gã liền sinh ra ham muốn chinh phục mãnh liệt.

“Không có gì, chắc tại dưới này bất điều hòa quá lạnh.” Gã ta cười, chu mỏ hôn cái chụt lên cánh môi hồng nhạt của y, giọng đáng kinh cười nói: “Môi em không những đẹp mà hôn lên cũng thật mềm nha.”

Thanh niên không thèm chớp mắt nói: “Nhờ bôi son đó.”

Gã trung niên sắc mặt cứng đờ. Bất quá mấy câu xua nịnh như vậy cũng chẳng phải lần đầu gã tuôn ra, cho nên gã rất nhanh lại cười nói: “Đền tầng của em ngồi chút nha, nghe nói mấy tháng nay bên chỗ em làm ăn không tốt hả? Chúng ta đâu thể để Minh thiếu một mình chiếm đầu bảng được.” Nói đến hai chữ “Đầu bảng”, trên mặt gã lại toát ra vẻ tươi cười mang thâm ý khác.

Thanh niên gật gật đầu, vẻ mặt vô kinh vô hỉ.

Baal nhìn dáng vẻ gầy yếu của thanh niên, lòng mảy mảy càng chặt. Tìm một người để Vương Tiểu Minh có thể yêu đến chết đi sống lại là vô cùng khó. May mà lúc ở trên xe, thấy y mặc một thân áo trắng, nhìn qua bộ dạng hoàn toàn khác với đám người còn lại, làm hấn lúc đó vô cùng coi trọng y.

Vương Tiểu Minh núp ở chỗ rẽ hành lang, lén lút ló ra nửa cái đầu, cẩn thận quan sát hai người kia, lại ngẩng đầu ngó Baal.

Baal dường như có chút dăm chiêu nói: “Hay là bổ sung thêm cái thằng bị đốt tóc vô đi?”

“Hả, a?” Vương Tiểu Minh khó hiểu.

“Nếu thấy không đủ, vậy gọi cái tên Thường Hải Đào kia về thêm cũng được.” Đề cử càng nhiều người càng tốt, lo trước đỡ lo sau.

Vương Tiểu Minh cuối cùng hiểu ra, nguyên lai vừa rồi hấn là bắt măn với người thanh niên kia.

Baal nhìn hai thân ảnh còn đang tình chàng ý thiếp đứng cách đó không xa cảm thấy cụt hứng, nói: “Chúng ta đi tìm cái gã Hạng tổng kia đi.”

...

Trong đầu Vương Tiểu Minh lập tức hiện lên hình ảnh Hạng Văn Huân anh khí mười phần, vẻ mặt vô cùng khí khái, liều chết ôm tường nói: “Người kia cũng tốt, ta thích y hơn.”

Tinh quang chợt lóe trong mắt Baal, ngữ khí nhất thời lạnh lẽo, “Người mới này còn bày đặt nhất định không muốn, nhanh như vậy liền đổi ý... Đừng nói là cố tình cãi lại ta nha? “

“Không phải, ta chỉ là..” Cậu mới xong một nửa, ánh mắt đã bị cuốn sang hướng đối diện, hai gã to con hùng hùng hổ hổ tiến tới.

Baal quay lại.

Gã trung niên và thanh niên còn chưa đi xa, hai gã to xác vài bước đuổi theo, chụp cổ lão kia, không nói không rằng lập tức giáng một quyền.

Thanh niên nhú mày, định lên tiếng, liền bị tên to con còn lại dùng chân ngáng đường.

Gã trung niên kia lão đảo một hồi liền đứng vững lại, vừa định mở miệng, nắm đấm thứ hai lại giáng xuống, tốc độ căn bản là không để gã kịp mở miệng ra.

Thanh niên nổi giận, hét lớn: “Dừng tay! Các người là ai? Nơi này là Ngân Quán, không phải chỗ cho mấy người muốn quậy là quậy, muốn phá là phá!”

Tên to con kia không quay lại, chỉ mơ hồ nói: “Kiệt thiếu, chuyện này mong anh đừng xen vào.”

Thanh niên nhú mắt, “Anh biết tôi sao?”

Gã liền ngậm chặt miệng lại không hé nửa lời.

Mặt khác, gã trung niên đã bị đánh bầm dập, bò lăn bò càng trên mặt đất, mới nãy còn kêu lên được vài tiếng, hiện tại thở không ra hơi rồi.

Vương Tiểu Minh đang cảm thấy rất đã mắt, chợt nghe đằng sau truyền đến tiếng bước chân. Vì giày da giẫm lên gạch men cho nên thanh âm đặc biệt rõ ràng và lạnh lẽo. Tiếng bước chân tới rất nhanh, cậu cơ hồ không có thời gian để phản ứng, tiếng bước chân đã ở ngay phía sau.

Cậu quay lại, tim lập tức treo lơ lửng.

Hạng Văn Huân mặt không chút biểu tình bước sát qua vai cậu, sau đó ngẩng lên.

Không biết có phải tưởng tượng hay không, Vương Tiểu Minh cảm thấy hình như anh ta vừa nhìn thoáng qua chỗ Baal đứng.

“Dừng lại.”

Lên tiếng không phải Hạng Văn Huân mà là bảo vệ đằng sau anh ta. Nhìn thấy Hạng Văn Huân rõ ràng ngay trước mắt, bất quá dù chỉ là ra mặt một chút, gã to xác mới nãy hùng hổ đánh người giờ cũng tuôn trào mồ hôi lạnh.

“Ta không cần biết ai đang chống lưng cho các người, nếu đã đến Ngân quán chỗ chúng ta náo loạn, chắc cũng đã chuẩn bị tư tưởng rồi chứ?” Thanh âm Hạng Văn Huân vẫn trầm thấp như nước, vô cùng bình tĩnh, nhưng làm cho tất cả những người ở đó đều cảm giác như một trận gió lạnh lửa qua.

Đương nhiên, phạm vi này không bao gồm đạo thiên sứ.

Hạng Văn Huân nhìn bảo vệ lôi hai gã gơ tay chịu trời đi, mí mắt rũ xuống, liếc nhìn gã trung niên đang nằm lê lết trên đất rên rỉ bị thương nãy giờ, chậm rãi mỉm cười, vươn tay nói: “Trương tổng, ngài có sao không?”

...

Vị Trương tổng kia thiếu chút nữa là mở miệng chửi con mẹ nó. Bị người đánh thành cái bánh tét còn có thể sao với trắng gi nửa?

Nhưng mà trước mặt là ông chủ của Ngân Quán, là nhân vật vô cùng quan trọng của hắc bạch lưỡng đạo, cho nên cứ việc trong lòng gã tức muốn học máu, vẫn cố nén đau đớn, miễn cưỡng nói: “Vô... sự.”

Thanh niên cùng Hạng Văn Huân trao đổi ánh mắt, lặng lẽ bước sang một bên.

Thanh niên đi đến bên cạnh Trương tổng, xoay người nhẹ nhàng nâng gã dậy.

Hạng Văn Huân nói: “Ta sẽ chuẩn bị xe đặc biệt đưa Trương tổng đến bệnh viện. Đương nhiên, tất cả phí dụng ta sẽ trả.”

...

Gã ở trên địa bàn của y bị unction cho bầm dập, y cư nhiên còn dám lên tiếng xuất phí xe cộ cho hần?!

Dù là Trương tổng có thể nhẫn nhịn, giờ phút này sắc mặt cũng đen tựa than. Gã đẩy thanh niên ra, vung tay lên tát một cái.

Kỳ thật gã bị đánh lâu như vậy, có thể đứng vững cũng khó, huống chi còn muốn đánh người, khí lực và tốc độ đều không có.

Nhưng thanh niên vẫn đứng ở nơi đó, giống như thể đang chờ gã đánh, không né cũng không đỡ.

Vang lên một tiếng.

Mu bàn tay sượt qua má, thanh âm rõ ràng. Sắc mặt thanh niên không chút thay đổi.

Hạng Văn Huân không thể coi như không thấy, liền nhíu mày.

Nguyên bản cái sự đậm mặt đó đã làm Trương tổng yêu điên cuồng, giờ phút này chẳng khác nào đang trào phúng gã, ánh mắt kia trong trẻo nhưng lạnh lùng như thể đang đứng trên cao nhìn xuống khinh bỉ gã chặt vật nãy giờ. Gã giơ tay lên, nhịn không được muốn đánh thêm cái nữa, chợt nghe Hạng Văn Huân lạnh nhạt nói: “Kiệt thiếu, chuyện hôm nay lát nữa lên văn phòng giải thích thật rõ ràng cho ta.”

Cái tay của Trương tổng gượng gạo dừng giữa chừng, không dám vung lại nữa.

Thanh niên đáp: “Vâng.”

Trương tổng tức giận đến choáng váng. Tốt xấu gì gã vẫn là khách nhân, gã bị unction thành cái dạng này, Hạng Văn Huân đáng lẽ phải tặng gã một “cây gậy” để gã còn chống mà lết về chứ. Gã tự thấy mình đến Ngân quán vẫn theo quy định dâng hoàng, cũng không hề đắc tội với ai, nhưng mà thái độ của Hạng Văn Huân đối với gã còn giả ngu như thế, chẳng lẽ không coi trọng địa vị của gã trong này sao. Nói không chừng vừa rồi hai gã khốn kia là do y phái tới, bằng không ở cái nơi như Ngân quán này, làm sao có thể để người ngoài tự ý ra vào được?

“Tiểu Minh.” Hạng Văn Huân đột nhiên lên tiếng.

Vương Tiểu Minh đang lén lút đứng ở ngoài hành lang nhất thời cả người cứng đờ, chậm rãi quay lại.

Hạng Văn Huân nhìn cậu, vẻ mặt bí hiểm.

Ngay tại lúc cậu còn đang lo không biết có nên trốn đi hay không, Baal đứng sau lưng cậu xô một cái, lại xô thêm cái nữa.

Vì thế, hình ảnh này đập vào mắt người khác chính là, Vương Tiểu Minh nghiêng ngã lão đảo, vội vàng lao lại đây, sau đó phi thường ‘Cổ ý’ đem đầu dựa vào trong ngực Hạng Văn Huân.

...

Cái mũi ngập mùi nước hoa cùng mùi khói. Vương Tiểu Minh huyết áp vọt từ chân lên mặt, toàn bộ tập trung hai bên má. Cậu cúi gầm mặt, lằm bằm tự nhủ với chính mình: Đây là đang nằm mơ, nằm mơ thôi.

Nhưng mà thanh âm của Baal như một lưỡi dao sắc bén, rất nhanh bóc mẽ cái sự ‘lừa mình dối người’ của cậu. “Quả thực là một khởi đầu không tệ.”

...

“Đứng vững không?” Tay Hạng Văn Huân khoát lên trên vai cậu, chậm rãi đẩy một chút.

Vương Tiểu Minh khuôn mặt như đưa đám, ngó một vòng dưới đất để tìm cái lỗ chui vào.

Không ngờ Hạng Văn Huân lại không thêm so đo thái độ thất lễ của cậu, cũng không để ý tới khoảng cách gần trong gang tấc của hai người, “Đỡ Trương tổng lên xe đi.”

Vương Tiểu Minh ngẩng đầu, mặt đỏ rực chưa thôi, nhìn qua hơi giống quả cà chua.

Hạng Văn Huân nhướn mày.

Vương Tiểu Minh thức thời bước về phía Trương tổng.

Trương tổng thật hợp tác giờ tay ra. Uyển chuyển xử lý, đạo lý này tất nhiên gã hiểu. Nhưng mà nhìn vào thái độ bây giờ của Hạng Văn Huân, chuyện bị đánh đập lần này chỉ e là không giải quyết được gì. Nghĩ đến đây, trong lòng gã lại hừng hực lửa giận. Muốn tránh phiền phức hử, còn phải hỏi xem ông đây có chịu hay không đã.

Gã đứng trên thương trường bao năm, tuy không uy phong như Hạng Văn Huân, nhưng làm ăn lâu dài như thế, quan hệ không phải thiếu. Gã không tin bung ra mấy chục vạn còn sợ không tìm được kẻ chủ mưu.

Có lẽ nhìn ra bất bình của gã, Hạng Văn Huân đứng sau lưng gã nói thêm một câu, “Chuyện lần này ta cảm thấy vạn phần có lỗi, nếu Trương tổng không chê cười, lần sau khi ngài tới ta sẽ đích thân bồi tội với Trương tổng.”

...

Hạng Văn Huân bồi tội sao?

Biểu tình trên mặt của Trương tổng và thanh niên kia có chút khác thường.

Dựa vào gia thế thâm hậu sau lưng Hạng Văn Huân, bọn họ cho tới bây giờ chưa từng nghe qua y bồi tội với ai bao giờ.

Trương tổng sắc mặt cũng giãn ra, “Hạng tổng khách sáo quá rồi.” Gã biết là y chỉ nói xã giao thể thôi, chẳng qua câu này nghẹn trong ngực này giờ, làm gã không tự nhiên mà tuôn ra.

Vương Tiểu Minh chỉ cảm thấy cái tay đặt trên vai cậu càng ngày càng nặng, càng ngày càng nặng... Lão ta thật đúng là không khách khí.

Hai người từng bước một, chậm rãi bước xuống dưới.

Cấu trúc của Ngân Quán hơi kỳ lạ.

Chia ra hai bộ phận tầng trên tầng dưới.

Phía dưới là phòng phục vụ giải trí bình thường. Còn tầng trên là dùng chiêu đãi hạng VIP. Khách quen thường nhật xét, muốn hàng tốt phải lên “thượng” mới biết được.

Bọn họ hiện tại đang ở trên tầng “thượng”.

Trương tổng lẩm bẩm nói: “Mẹ nó, xui vãi!”

Vương Tiểu Minh sợ gã nhất thời kích động lại bộp cho cậu một cái, bởi vậy không dám hó hé.

Cậu bảo trì trâm mặc làm Trương tổng lại giận dữ, “Này, bộ người cầm điếu hử?”

Vương Tiểu Minh thấp giọng nói: “Không có.”

“Ồi.” Đại khái do cử động quá mạnh đụng đến miệng vết thương, làm gã nhin không được rên một tiếng, một lát sau nói, “Cậu tên gì vậy?”

“Vương...” Vương Tiểu Minh nhớ tới Uông tỷ, nhất thời sửa lại nói, “Minh Vương.”

“Tên gì nghe vớ vẩn vậy.” Trương tổng nhíu nhíu mày, quay đầu nhìn cậu một cái, “Bộ dạng coi như cũng được đó. Cậu thuộc cấp mấy thế?”

Vương Tiểu Minh khó hiểu suy nghĩ, thử thăm dò trả lời, “Tiếng Anh cấp bốn ấy hử?”

Trương tổng vừa đau nhức vừa buồn cười nói, “Ta muốn hỏi là, muốn ‘đi’ với cậu cần bao nhiêu tiền?”

“A?”

Trương tổng hí hóp mắt nói: “Cậu không phải thiếu gia sao?”

Vương Tiểu Minh trong đầu ù ù cạc cạc xoay bốn năm vòng mới hiểu được, cậu vừa mới, bị người ta ra giá!

•

Vương Tiểu Minh mở to hai mắt, nhìn cái tay đang bị Baal giữ lấy.

Rõ ràng là người bắt lấy tay ta – Vương Tiểu Minh mặt càng thêm đỏ.

Nếu lỡ như người khác nhìn thấy thì...

(trung)

Nội bộ Ngân quán phức tạp, loạn như ma

“Không phải thiếu gia cũng có thể bán được mà.” Trương tổng nguyên bản chỉ định trêu chọc, cũng chẳng chút thật lòng. Nhưng nhìn vẻ mặt do dự như bị tra tấn của cậu, ngược lại sinh ra vài phần hứng thú, “Nếu là lần đầu tiên của cậu, ta còn có thể ra giá cao hơn một chút. Bằng với giá của Kiệt thiếu nhé, thế nào?”

“Tôi...” Vương Tiểu Minh đứng trên bậc thang lầu hai, cúi đầu nhìn xuống chỗ rẽ cong cong đầu hành lang, mặt đỏ bừng bừng, “Tôi không phải...”

Cậu nói chưa dứt, chợt nghe Trương tổng “A” lên một tiếng, ngã xuống, lăn như hồ lô xuống cầu thang.

...

Vương Tiểu Minh mở to hai mắt, nhìn cái tay của mình bị Baal cầm lấy, mạnh mẽ đẩy xuống. “Ta, ta vừa rồi...”

“Người mới đẩy hấn xuống đó.” Baal tẩy sạch hành vi phạm tội của hấn không còn một mảnh.

“Nhưng vừa rồi, rõ ràng là người bắt lấy tay của ta...” Vương Tiểu Minh mặt càng thêm đỏ, nhưng mà là tức giận.

Baal nhướn mày, “Dám so đo hả?”

Vương Tiểu Minh nhìn hai tròng mắt đen thẳm sâu như vực kia của hấn, khí thế giảm xuống, thấp giọng nói: “Nếu người khác nhìn thấy...” Hôm nay cậu phạm lỗi nhiều lắm rồi, thật vất vả lắm mới có được cơ hội, cậu lại một lần nữa...

Cậu nhìn bảo vệ cùng tài xế vội vàng chạy vô khiêng người, lo lắng không kiềm chế được. Cậu tuy không biết cái lão Trương tổng này là ai, nhưng dựa vào cách ăn mặc và xưng hô, chắc chắn là kẻ có tiền.

Cho tới bây giờ dân không nên cùng quan đầu, nghèo không thể tranh với giàu, nhìn bộ dáng lão Trương tổng này không phải là người dễ dàng ngậm bồ hòn làm ngọt được.

“Do hấn không cẩn thận ngã xuống chứ do ai đâu?” Baal chẳng hề để ý, ôm ngực, “Nếu gã dám quay lại sinh sự, ta liền lập tức tổng cổ gã vào ống khói.”

...

Vào ống khói?

Vương Tiểu Minh vắt óc nghĩ tới cái nơi khói đen mù mịt, không nhìn được rùng mình một cái.

Hạng Văn Huân nhìn màn hình, trầm giọng nói: “Quay lại đoạn Trương Vinh Quế ngã xuống đi.”

Thừa dịp lúc anh ta đi ra, làm một chuyến WC xong, bảo vệ lúc này hoàn toàn trong trạng thái thoải mái, tua lại thiết bị giám thị vừa nhanh vừa chuẩn.

“Dừng!” Hạng Văn Huân nhìn khoảnh khắc Vương Tiểu Minh ra tay, “Phóng to lên.”

Bảo vệ không rõ chuyện gì, nhưng mà vẫn nghe theo.

“Phóng to khuỷu tay của cậu ta.” Hạng Văn Huân trầm giọng nói.

Hình ảnh từ từ phóng lớn, khuỷu tay của Vương Tiểu Minh cơ hồ chiếm hơn nửa cái màn hình.

Bảo vệ rốt cục nhìn không được hỏi: “Hạng tổng, có vấn đề gì vậy?”

Hạng Văn Huân thản nhiên nói: “Không có gì, ta chỉ muốn xem tay áo của cậu ta có phải bị khoét ra một cái lỗ không thôi.”

“...” Xem tay áo của nhân viên có phải bị rách một lỗ không? Ánh mắt bảo vệ quỹ dị nhìn Hạng Văn Huân rồi lại nhìn lên màn hình, cuối cùng im lặng —— Hành vi của Hạng tổng đều luôn có ý nghĩa, có mục đích cả, gã không cần phải hiểu lắm gì.

Hạng Văn Huân căn bản không hề chú ý đến người bảo vệ bên cạnh trong đầu đang vòng vo một hồi loạn thất bát tao. Anh ta đang hết sức chăm chú nhìn vào khuỷu tay của Vương Tiểu Minh cách thượng phòng khoảng năm sáu mét —— cái ống tay áo rộng thùng thình bị túm lại một chỗ, giống như thể bị cái gì đó cầm chặt lấy.

Anh ta vươn tay phải, nhẹ nhàng cầm thử lên vị trí đó bên trái.

Thư kí —— cô gái lúc trước đứng ở thang máy đợi Vương Tiểu Minh cảm di động tiến vào, “Trương tổng bị thương không nhẹ, đã bị hôn mê bất tỉnh.”

Hạng Văn Huân đáp lại một tiếng.

Thư kí nghĩ một hồi, nhẹ giọng nhắc nhở nói: “Nghe nói Trương tổng và thư kí trước đây...”

“Ta biết.” Hạng Văn Huân đậm đậm cắt ngang lời nàng.

Thư kí lập tức hiểu được mình thật nhiều chuyện, thất lúng vội thẳng lại, nhanh chóng điều chỉnh ngữ khí, tiếp tục nói: “Kiệt thiếu không có đến phòng y tế, đã trực tiếp tới Hào Tình các rồi.”

Hạng Văn Huân gật đầu, “Nhớ rõ đưa Trương tổng đến bệnh viện tốt nhất.”

Thư kí chân mày hơi nheo, “Đào tiên sinh đang ở bệnh viện tốt nhất mà.”

“Phòng bệnh sắp xếp gần một chút, cho hẳn đỡ bất tiện khi tìm kiếm.” Hạng Văn Huân khước miệng hơi hơi giương lên, “Tìm hai gã đến quần cho lão già kia một trận, không phải muốn lão đến bệnh viện thì còn sao nữa?”

Thư kí lúc này hiểu được ám chỉ của anh ta, gật gật đầu, đang muốn xoay người đi, lại nghe anh ta nói: “Đúng rồi, nói với Chữ Chiêu, kêu cậu ta điều Vương Tiểu Minh đến Hào Tình các luôn đi.”

Thư kí hơi kinh ngạc. Ngân Quán khai trương lâu như vậy, Hạng Văn Huân trước giờ ngoại trừ người thân và quản lý cấp cao ra, chưa từng đặc cách cho bất kì ai. Nàng ta thăm dò hỏi: “Là nói Chữ quản lý sao?”

Hạng Văn Huân ngược mắt, “Hôm nay cô nói nhiều quá đi.”

Sắc mặt thư kí trắng nhợt, xoay người vội vã rời đi.

Vương Tiểu Minh thật vất vả đánh bạo hỏi một nhân viên đường về phòng chứa công cụ, nhanh chóng nhìn thấy vẻ mặt u ám của Ông tỷ đứng ngay trước cửa.

Cậu trong lòng tim nhảy loạn cào cào, thâm nhủ tiêu đời rồi.

Nhưng ngạc nhiên ở chỗ là Ông tỷ cũng chẳng hỏi han cậu trốn việc đi đâu, mà chỉ nhẹ nhàng nói bằng quơ: “Đến giờ cơm rồi, đi thôi.”

Chỗ ăn cơm chính là sau cánh cửa lớn màu xanh lục xanh lam mà Dương quản lý đã giới thiệu qua. Lúc bọn họ đến bên trong đang ngồi theo từng bàn.

Vương Tiểu Minh hơi giật mình, Ngân Quán vắng vẻ, đi tới đi lui cũng chỉ gặp được vài người, làm cậu cứ tưởng nhân viên ở Ngân quán rất ít, không nghĩ tới... Bọn họ bình thường là ẩn núp ở chốn nào? Cư nhiên lại bí ẩn như vậy.

Ông tỷ tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của cậu, giải thích: “Từng nhân viên làm việc ở đây đều được chia theo khu, không được cấp trên cho phép tuyệt đối không thể rời vị trí.”

Vương Tiểu Minh biết những lời này là đang nói cho cậu nghe, mặt lại đỏ lên một mảng.

“Hơn nữa trong bộ phận phục vụ, ngoài trừ tiếp viên ra, các nhân viên khác không thể tiếp xúc với khách hàng.” Mụ ta nói xong, từ trong túi rút ra bộ đàm, “Toàn bộ Ngân quán đều được trang bị thiết bị theo dõi. Từng lượt khách ra vào đều được bảo vệ chú ý hai tư trên hai tư giờ, nhân viên làm việc nếu đi nhầm lên hành lang phục vụ cho khách, sẽ lập tức được cảnh báo để rời đi ngay.”

...

Cho nên mới nảy cậu tự cho là vô cùng bí mật trốn việc, kì thật chỉ là trò cười trong mắt người khác sao?

Vương Tiểu Minh lại muốn chui xuống hố.

Baal đột nhiên đứng bên cạnh nói: “Nếu từng lượt khách ra vào đều có bảo vệ theo dõi, vậy con heo kia làm sao lại bị người ta đánh cho tan tác được?”

Vương Tiểu Minh ngẩn người, nhìn hẩn.

Baal khoe miệng nhếch lên, “Hừ. Bộ không nghĩ tới vấn đề này hả?”

“Không phải, ta đang nghĩ... Bây giờ là lúc nào rồi mà người vẫn còn quan tâm tới chuyện của người khác?” Nói không chừng đây giống như là bữa tối cuối cùng của chúa Giê-su và mười hai môn đồ a, sau khi ăn xong là bị đá đít ra ngoài liền.

“Ta quan tâm chuyện của người khác?” Lòng mày của Uông tỷ nhướng cao tới nỗi tưởng chừng như muốn bay ra khỏi phạm vi cái trán!

Vương Tiểu Minh cả kinh, vội vàng giải thích nói: “Em không phải, không phải nói tỷ xen vào việc của người khác, em đang nói là...”

“Cho dù lát nữa cậu được điều tới Hào Tình các, nhưng mà ta vẫn còn là cấp trên của cậu. Cậu vẫn luôn luôn là người thuộc bộ phận vệ sinh, hiểu chưa hả?” Uông tỷ hung tợn nói, “Đừng tưởng nhờ xua nịnh Hạng tổng mà được một bước lên mây. Ở trong này, ai ai cũng phải dựa vào thực lực hết.”

“Xi.”

Loại âm thanh mang theo ý cười nhạo thế này rõ ràng không phải là phát ra từ Vương Tiểu Minh. Cậu như thể học sinh tiểu học, đang ngoan ngoãn cúi đầu nghe giáo huấn.

Lên tiếng chính là một thiếu phụ mặc một thân đồ thẫm, trang điểm hết sức diêm lệ. “Ấy da, thường xuyên mở miệng ra, bà đây là dì họ của Đào tiên sinh, ấy thế mà bữa nay Uông tỷ lại nói đến thực lực cơ đấy. Thật là chuyện lạ năm nào cũng thấy, năm nào cũng thế.”

“Giang Tuyết Yến, cô dám ăn nói vô lễ với ta.” Uông tỷ đột nhiên biến sắc.

Giang Tuyết Yến cười lạnh nói: “Tôi chưa nói kháo, cũng chẳng thềm chữi thao*, làm sao lại vô lễ được chứ? Hay là tỷ thích tôi đem tất cả bộ phận, cơ quan trên thân thể tỷ ân cần thăm hỏi một lượt, tỷ mới hài lòng đây?”

Uông tỷ tức giận đến nổi mặt mày trắng bệch.

Vương Tiểu Minh nghĩ, nếu mousse trên đầu bà ta không quá nhiều, tóc nhất định sẽ dựng hết lên cho coi.

“Giang Tuyết Yến, con nhỏ chết tiệt!” Uông tỷ mở miệng tuôn trào, “Mày thì có gì đặc biệt hơn người chứ, còn không phải ỷ vào thằng em chết tiệt ư! Bằng không dựa vào đâu mà mày nghĩ mày được vô đây hả?!”

Giang Tuyết Yến ánh mắt và nụ cười lập tức sắc bén, “Thế không phải cần cảm ơn thằng cháu yêu quý của bà sao, nếu không nhờ nó, em trai tôi làm sao lại được hưởng vinh hạnh này?”

Uông tỷ ngược phập phồng dữ dội, hơi thở lên xuống đứt quãng, đột nhiên quay đầu hung hăng trừng Vương Tiểu Minh nói: “Người cầm đũa hả? Còn không mau giúp ta mắng ả?!”

...

Vương Tiểu Minh vô tội mở to hai mắt. Bây giờ muốn làm nhân viên vệ sinh còn cần luyện công phu miệng lưỡi nữa hả?

“Còn không mắng sao?!” Ông tỷ đã hiện nguyên hình là một mụ đàn bà chanh chua đánh đá.

Mọi người xếp hàng bên cạnh hiển nhiên là thấy nhưng không hề cảm thấy kỳ quái, với họ, nên xếp hàng thì cứ xếp hàng, muốn xem diễn cứ tiếp tục xem diễn.

Vương Tiểu Minh nhìn về phía Giang Tuyết Yến.

Giang Tuyết Yến vô cùng ung dung đứng chờ cậu.

Vương Tiểu Minh chậm rãi mở miệng nói: “Chị bôi son đậm quá.”

... (*quạ bay qua đầu*.....)

Cái muôi đầu bếp đang dùng để chia đồ ăn bỗng dưng rút cái beng vào trong bồn.

Ai có mắt kính đều bị rũ xuống.

Vương Tiểu Minh thấy Ông tỷ sắp nổi cơn, nhanh chóng nói: “Thật đấy. Nhìn y như một bồn máu đầy miệng.”

...

Được rồi. Người còn xoay chuyển được một chút.

Ông tỷ miễn cưỡng chấp nhận, khẩu khí kiềm nén lại.

Nhưng mà Vương Tiểu Minh cảm thấy đối phương với mình không thân cũng chẳng quen, đã không quen biết mà lại nói cô ta như thế là không được, vì thế liền nói bổ sung, “Tôi thấy chị nếu bôi son nhạt hơn một chút, chị nhìn rất đẹp cho nên bôi son nhạt hơn chắc chắn sẽ càng đẹp.”

Ông tỷ rốt cục nhin không được đánh vào gáy của Vương Tiểu Minh.

Baal nhú mày.

Mọi người đang tính chờ Ông tỷ khóc lóc om sòm chỉ thấy hoa mắt, Ông tỷ tự dưng hư không tiêu thất.

“Áaa!”

Tiếng thét chói tai của Ông tỷ từ ngoài cửa truyền đến.

Mọi người một loạt quay lại, chỉ thấy cửa mở so với tường một góc chín mươi độ, thân thể to béo chảy mỡ của Ông tỷ đang vắt trên cửa, mụ hoảng sợ giấy giụa.

...

“Đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Sao lại thế này?”

“...”

Tiếng thì thầm vang lên, mọi người đồng loạt nghi ngờ nhìn về Vương Tiểu Minh.

Vương Tiểu Minh hận không nói nên lời. Như thế rất tốt, cậu không cần phải lo lắng bị đuổi việc, cậu bây giờ nên lo xem liệu có bị tổng vô Sở nghiên cứu người ngoài hành tinh để bị mổ xẻ thành trăm mảnh không.

Giang Tuyết Yến không bị hốt hoảng như mấy người khác, nhưng ánh mắt nhìn cậu cũng mang theo một vài nghi vấn.

“Làm sao đấy?” Chữ Chiêu xuất hiện ở cửa, cái ổ gà tím tím xanh xanh đã trở thành quả đầu đen húi cua cụt lủn, so với ánh mặt trời còn tỏa sáng hơn.

“Chữ quán lí...” Trên cửa thanh âm nghẹn ngào trong nước mắt cùng nước mũi của Ông tỷ.

Chữ Chiêu bị giọng của mụ dọa một phen, theo bản năng nâng tay lên. Cho dù có là kiện tướng thể thao, cho dù có sức mạnh và độ chuẩn xác cao thì đều có một giới hạn nhất định.

Vì thế Uông tỷ đang chuẩn bị khóc lóc kể lể lại toàn bộ sự tình, thế nhưng chưa kịp nói ra lời nào, trước mắt vụt một cái, cả người lại rớt xuống, rầm một tiếng nện xuống mặt đất.

...

Tai nạn liên tiếp làm mọi người đều mất đi năng lực phản ứng.

Vương Tiểu Minh vẫn là người hoàn hồn đầu tiên, nhẹ giọng hỏi: “Có cần kêu xe cứu thương không?”

* Kháo, thao: là những từ thô tục dùng để chửi bậy.

•

Muốn biết không – Baal nhếch mày.

Vương Tiểu Minh không kiềm nổi sự lo lắng và mong chờ.

Vậy... yêu đi...

Bởi vì – Baal vươn tay ra

(hạ)

Nội bộ Ngân quán phức tạp, loạn như ma

Bên trong Ngân Quán có phòng y tế, túc trực đều là mấy vị bác sĩ đã về hưu, tuy rằng thị lực và thể lực không bằng khi trước, nhưng mà kinh nghiệm phong phú. Uông tỷ lập tức được một đồng bảo vệ khiêng vô.

Chữ Chiêu tự thấy mình gây ra họa, bầm bụng đi theo.

Những người đứng xem trò một phần thì tan cuộc, một phần thì tiếp tục đứng đó tám chuyện.

Giang Tuyết Yến nguyên bản muốn nói gì đó với Vương Tiểu Minh, nhưng nhìn thấy bốn phía xung quanh đầy ánh mắt tò mò, cuối cùng quay đi, chỉ bỏ lại một nụ cười quynh rũ.

Tuy rằng Vương Tiểu Minh biết rõ mình là người đồng tính nhưng thiếu chút nữa cũng bị cuốn vô nụ cười đó. Cậu vỗ vỗ mặt, cúi đầu xếp hàng nhận cơm xong, tìm cái xó ăn cơm, hy vọng xóa bỏ sự tồn tại của mình. Nhưng lực lượng tám chuyện quá đông đảo, vô luận cậu cúi đầu thấp đến đâu chẳng nữa vẫn có thể cảm nhận được người khác cứ sầm soi mặt mình.

Baal đột nhiên từ bên cạnh bước tới trước mặt cậu.

Vương Tiểu Minh ngẩn người, ngẩng đầu lên.

“Người định liếm đi sao?” Baal nhúh mày, hạt cơm bên má trái của cậu do mới nãy cậu cúi gần khay cơm dính lên.

“Không có.” Vương Tiểu Minh cố gắng mở miệng thật nhỏ để mọi người đừng chú ý đến. Nhưng dù vậy, ở trong mắt Baal, hạt cơm chường mắt kia vẫn run lên một chút.

Baal nheo mắt.

“Sao thế...?” Vương Tiểu Minh trợn mắt há hốc mồm nhìn tay hắn búng lên mặt mình, hạt cơm bị búng văng xuống đất.

...

Có mấy nhân viên nữ bên cạnh thì thầm khe khẽ.

Nhân viên giáp thấp giọng nói: “Cậu thấy không? Thấy không?”

Nhân viên ắt trùng mặt thiệt lớn, ngơ ngác nói: “Mặt cậu ta tự nhiên bị lõm xuống a, pháp phòng ấy.”

Nhân viên giáp nuốt nước miếng một cái nói: “Tớ thấy giống như mới bị ấn vào á.”

Nhân viên bính nói: "... Bộ má người có thể tự co giãn được đến trình độ đó sao?"

"..."

Từ tận đáy lòng mọi người trong cǎntin đều có phong ba gào thét.

Vương Tiểu Minh không hiểu sao rùng mình một phát, ánh mắt quét một vòng bốn xung quanh, lấy tay che miệng, nhẹ giọng nói: "Ta cảm thấy ánh mắt tò mò của họ có điểm kỳ quái."

Baal ngạo nghễ nói: "Đã là kí chủ cho thân thể của ta, bị người khác để ý là chuyện vô cùng vô cùng bình thường." (anh đang bị hoang tưởng hử =___=?)

"Kí chủ của thân thể?" Vương Tiểu Minh sửng sốt, những lời này nghe qua sao giống mấy gã khủng bố trong phim nói quá vậy, bị lôi ra dùng để chứa bọn quái vật (nói thể cũng không sai, có điều bạn không chứa quái vật trong người mà chứa ma vương lặn đó :>). Nhớ tới Baal lúc trước có nói qua, thân thể hắn đang ở trong tim cậu, trong lòng sinh ra một loại cảm giác cực kỳ khác lạ, thấp giọng hỏi, "Cái này rốt cục là có ý gì?"

"Muốn biết không?" Baal nhếch mày phải.

Vương Tiểu Minh do dự, cuối cùng không kiềm nén nổi lo lắng và chờ mong, gật gật đầu. (em là chúa tò mò :> ôi iu wá >o<) "vậy=" cứ=" có=" gǎng=" yêu=" một=" người=" đi=" vương=" tiểu=" minh=" chẳng=" buồn=" thoái=" thǎc=" lý=" do=" này=" nữa,=" "nếu=" người=" không=" thích=" thân=" thể=" của=" người=" ở=" trong=" tim=" ta,=" vậy=" làm=" ta=" mất=" trí=" nhớ=" đi.= vì=" sao=" cứ=" nhất=" định=" phải=" bắt=" ta=" yêu=" thương=" người=" khác?"=" "bởi=" vì,=" baal=" vươn=" ngón=" tay,=" hung=" hăng=" kẹp=" lấy=" mũi=" cậu.= "cái=" này=" đầu=" cho=" người=" quyết=" định."=" ...=" nhân=" viên=" giáp=" nói=" lấp=" nói=" "cậu=" ta,=" mũi=" cậu=" ta...=" bị=" móp=" vô.= nhân=" viên=" ắt=" nói=" "tở=" cũng=" thấy."=" nhân=" viên=" bính=" cái=" gì=" cũng=" chưa=" nói.= cô=" mỡ=" mắt=" thật=" to,=" mỡ=" miệng=" thật=" lớn,=" cơ=" từ=" trong=" miệng=" rút=" xuống=" lõp=" bộp.= gió=" lạnh=" gào=" thét=" trong=" cǎntin=" chuyển=" thành=" bằng=" sương,=" làm=" đại=" đa=" số=" biểu=" tình=" của=" mọi=" người=" cứng=" đờ.= vương=" tiểu=" minh=" không=" nói=" gì,=" lo=" cơ=" nước=" xong=" đứng=" dậy=" định=" đi,=" liên=" nhìn=" thấy=" chữ=" chiêu=" từ=" bên=" ngoài=" đi=" vào,=" quét=" mắt=" nhìn=" một=" vòng=" quanh=" cǎntin,=" lập=" tức=" bước=" tới=" chỗ=" cậu.= cậu=" giật=" mình=" đứng=" dậy,=" khẩn=" trương=" nói=" "chữ=" quǎn=" lí.= chữ=" chiêu=" có=" thâm=" ý=" khác=" nhìn=" chăm=" chăm=" vào=" cậu,=" khéo=" miệng=" chậm=" rãi=" gọi=" lên=" một=" tia=" cười=" lạnh,=" "còn=" có=" chút=" khả=" năng,=" làm=" ta=" lúc=" đầu=" còn=" coi=" thường=" mi.= ...=" chẳng=" lẽ=" hǎn=" ta=" biết=" uông=" tỷ=" bị=" treo=" lên=" là=" do=" cậu?=" vương=" tiểu=" minh=" càng=" thêm=" khẩn=" trương,=" máu=" lại=" một=" đường=" xộc=" thẳng=" lên=" mặt.= "ngồi=" đi."=" chữ=" chiêu=" ngồi=" xuống=" chỗ=" đối=" diện=" cậu.= may=" mắn=" lúc=" này=" baal=" đã=" đứng=" lên,=" bằng=" không=" chữ=" chiêu=" tuyệt=" đối=" sẽ=" ngồi=" lên=" cơ=" thể=" hǎn...=" à=" không,=" là=" trong=" thân=" thể=" chứ=" vương=" tiểu=" minh=" nhẹ=" nhàng=" thở=" ra.= sau=" khi=" chữ=" chiêu=" ngồi=" vào=" chỗ=" của=" mình=" xong,=" thói=" quen=" muốn=" chǎm=" điếu=" thuốc,=" nhưng=" nhìn=" đến=" cái=" mặt=" vương=" tiểu=" minh,=" giật=" mình=" nhớ=" tới=" tình=" cảnh=" mới=" xảy=" ra=" chiều=" nay,=" tay=" lại=" rứt=" về,=" đặt=" lên=" bàn.= vương=" tiểu=" minh=" trong=" lòng=" run=" sợ=" nhìn=" hǎn=" ta,=" giống=" như=" phạm=" nhân=" đang=" đợi=" quan=" toà=" phán=" quyết.= cậu=" càng=" lo=" lắng,=" chữ=" chiêu=" lại=" càng=" chậm=" rãi,=" ngón=" tay=" ở=" trên=" bàn=" gõ=" nhẹ,=" nghe=" thể=" tim=" vương=" tiểu=" minh=" càng=" đập=" bất=" ổn.= baal=" lại=" vuốt=" cǎm=" đứng=" qua=" một=" bên.= quả=" đầu=" này=" sau=" khi=" nhuộm=" sang=" đen,=" gǎ=" nhìn=" qua=" trông=" thuận=" mắt=" hơn=" nhiều,=" cứ=" xem=" như=" là=" thêm=" một=" lựa=" chọn=" đi.= đại=" khái=" cảm=" thấy=" để=" nguội=" mất=" ngon,=" chữ=" chiêu=" rút=" cục=" mỡ=" miệng,=" "như=" nguyên="

vọng=" của=" mi=" hạng=" tổng=" đã=" điều=" mi=" đến=" hào=" tình=" các=" rồi=" ...=" "a?"=" tìm=" vừa=" thả=" lỏng=" thì=" một=" cổ=" nghi=" hoặc=" lại=" nổi=" lên=" mới=" nãy=" trước=" khi=" uông=" tỷ=" bị=" treo=" lên=" tựa=" hồ=" cũng=" nhắc=" tới=" cái=" chỗ=" này=" vương=" tiểu=" minh=" ngơ=" ngác=" nhìn=" hấn=" ta=" "hào=" tình=" các=" là=" chỗ=" nào=" vậy?"=" "giả=" ngu=" nữa."=" trong=" lòng=" chữ=" chiêu=" khinh=" bỉ=" y=" tới=" cực=" điểm=" có=" gan=" đi=" cửa=" sau=" cư=" nhiên=" không=" có=" can=" đảm=" thừa=" nhận=" "bất=" quá=" cho=" dù=" được=" điều=" lên=" đó=" cũng=" vẫn=" là=" nhân=" viên=" bộ=" phận=" vệ=" sinh=" như=" trước=" trừ=" phi=" mi=" có=" bản=" lĩnh=" làm=" cho=" hạng=" tổng=" điều=" mi=" sang=" bộ=" phận=" hành=" chính=" bằng=" không=" chỉ=" cần=" mi=" vẫn=" còn=" là=" cấp=" dưới=" của=" ta=" một=" ngày=" dừng=" có=" mơ=" mà=" tay=" rời=" chối=" nụ=" cười=" lạnh=" lẽo=" của=" hấn=" ta=" giống=" như=" thể=" đã=" tuyên=" bố=" tương=" lai=" 'sáng=" lạn=" dành=" cho=" cậu=" phía=" trước=" vương=" tiểu=" minh=" mím=" môi=" nhỏ=" giọng=" nói=" "ở=" ngân=" quán=" chẳng=" phải=" có=" máy=" hút=" bụi=" sao?"=" chữ=" chiêu=" nheo=" mắt=" nói=" "mi=" dám=" chế=" giễu=" ta=" hả?"=" "đương=" nhiên=" không=" có."=" vương=" tiểu=" minh=" ngời=" thẳng=" lưng=" làm=" vẽ=" mặt=" giống=" như=" đang=" sợ=" hãi=" ...=" tên=" này=" là=" vô=" cùng=" ngu=" ngốc=" hay=" là=" vô=" cùng=" xảo=" trá=" đây?=" chữ=" chiêu=" trong=" lòng=" thầm=" bình=" luận=" vương=" tiểu=" minh=" kiên=" trì=" nói=" "vậy=" sau=" này=" tôi=" nên=" làm=" cái=" gì?"=" "làm=" cái=" gì?"=" chữ=" chiêu=" bắt=" chéo=" chân=" tựa=" tiểu=" phi=" tiểu=" nhìn=" cậu=" "mi=" muốn=" làm=" cái=" gì?"=" "tôi=" á?"=" vương=" tiểu=" minh=" giật=" mình=" "mi=" bây=" giờ=" là=" tâm=" phúc=" của=" hạng=" tổng=" ta=" nếu=" đã=" để=" mi=" chịu=" thiệt=" ở=" bộ=" phận=" vệ=" sinh=" đương=" nhiên=" không=" thể=" để=" mi=" chịu=" sức=" ép=" nữa."=" hai=" hàng=" lỏng=" mảy=" chữ=" chiêu=" dựng=" đứng=" lên=" "quét=" rác=" rửa=" chén=" lau=" bàn...=" mi=" thích=" chọn=" loại=" nào?"=" ...=" quét=" rác=" rửa=" chén=" lau=" bàn?"=" vương=" tiểu=" minh=" nghi=" hoặc=" nói=" "thật=" sự=" là=" không=" được=" dùng=" máy=" hút=" bụi=" sao?"=" nguyên=" lai=" cái=" đồng=" máy=" móc=" trong=" phòng=" kia=" chỉ=" để=" cho=" chặt=" đất=" tưởng=" là=" dùng=" cho=" công=" việc=" hóa=" ra=" ở=" đây=" toàn=" sử=" dụng=" 'phương=" pháp=" thủ=" công.'=" chữ=" chiêu=" lỏng=" mảy=" lại=" nhả=" thành=" chữ=" xuyên=" rồi=" sau=" đó=" giãn=" ra=" tinh=" quang=" thâm=" hiểm=" trong=" mắt=" hấn=" ta=" lóe=" lên=" không=" hề=" che=" giấu=" vương=" tiểu=" minh=" sợ=" hãi=" nhích=" về=" phía=" baal=" baal=" ôm=" ngực=" bây=" giờ=" từng=" bước=" tiến=" triển=" thế=" này=" hấn=" rất=" vừa=" ý=" vô=" luận=" như=" thế=" nào=" trong=" tất=" cả=" mấy=" tên=" được=" đề=" cử=" chỉ=" có=" cái=" gã=" trước=" mắt=" này=" là=" vô=" cùng=" tích=" cực=" —=" còn=" tích=" cực=" về=" phương=" diện=" nào=" tạm=" thời=" dừng=" nên=" suy=" nghĩ=" nhiều=" a=" "vương=" tiểu=" minh=" ngón=" tay=" chữ=" chiêu=" đặt=" trên=" bàn=" khe=" gỗ=" tìm=" vương=" tiểu=" minh=" khe=" run=" lên=" một=" chút=" "mi=" là=" sinh=" viên=" đúng=" chữ=" "vâng."=" chữ=" chiêu=" nói=" "uông=" tỷ=" thậm=" chí=" còn=" chưa=" tốt=" nghiệp=" trung=" học=" ...=" hấn=" ta=" chuẩn=" bị=" nói=" xấu=" sau=" lưng=" uông=" tỷ=" sao?"=" vương=" tiểu=" minh=" bị=" thái=" độ=" xoay=" như=" chong=" chóng=" của=" hấn=" ta=" làm=" cho=" hồ=" đồ=" "cho=" nên=" việc=" uông=" tỷ=" làm=" được=" nhất=" định=" người=" cũng=" làm=" được=" chữ=" chiêu=" lật=" bài=" ngửa=" thần=" nhiên=" nói=" "giờ=" uông=" tỷ=" đang=" gắp=" chuyện=" thay=" thế=" uông=" tỷ=" một=" tuần=" làm=" quán=" lý=" bộ=" phận=" vệ=" sinh=" với=" mi=" chắc=" cũng=" không=" khó=" đâu=" nhĩ?"=" "vương=" tiểu=" minh=" mờ=" mịt=" nhìn=" hấn=" ta=" hấn=" ta=" vừa=" rời=" như=" thể=" đang=" nói=" ngôn=" ngữ=" ngoài=" hành=" tinh=" vậy=" chữ=" chiêu=" cười=" lạnh=" nếu=" hạng=" tổng=" đã=" coi=" trọng=" y=" như=" vậy=" hấn=" ta=" cũng=" sẽ=" đi=" dất=" y=" một=" phen=" bất=" quá=" đến=" cùng=" là=" một=" bước=" lên=" mây=" hay=" là=" sa=" chân=" rớt=" xuống=" đất=" cũng=" chưa=" biết=" được=" hào=" tình=" các=" không=" như="

nơi=" này,=" người=" tới=" người=" lui=" đều=" là=" những=" kẻ=" lắm=" tiền,=" có=" quyền=" có=" thể.= " với=" cái=" tên=" vương=" tiểu=" minh=" ngậy=" ngô=" thể=" này,=" hấn=" ta=" có=" rất=" nhiều=" biện=" pháp=" để=" y=" rớt=" xuống=" vực.= " hấn=" không=" tin,=" lúc=" trước=" hạng=" tổng=" ngay=" cả=" em=" họ=" của=" anh=" ta=" gặp=" rắc=" rối=" cũng=" không=" ra=" mặt=" che=" chỗ,=" lần=" này=" lại=" có=" thể=" bảo=" hộ=" cho=" kẻ=" như=" vậy.= " vương=" tiểu=" minh=" lấp=" bắt=" nói:= " "nhưng=" mà=" tôi=" chưa=" có=" kinh=" nghiệm.= " "không=" làm=" thì=" biến=" ngay.= " chữ=" chiêu=" càng=" nghĩ=" càng=" cảm=" thấy=" biện=" pháp=" của=" mình=" rất=" cao=" minh,=" đương=" nhiên=" là=" sẽ=" không=" cho=" y=" bắt=" cứ=" cơ=" hội=" lùi=" bước=" nào.= " "...=" làm.= " xem=" như=" là=" một=" bước=" rèn=" luyện=" ngoài=" xã=" hội=" đi.= " vương=" tiểu=" minh=" âm=" thâm=" cổ=" vũ=" chính=" mình.= " "đi=" lên=" tầng=" 11=" tìm=" một=" đứa=" tên=" là=" đại=" phát.= " hấn=" sẽ=" chỉ=" cho=" mi=" biết=" nên=" làm=" thể=" nào.= " vương=" tiểu=" minh=" hít=" sâu,=" đang=" chuẩn=" bị=" đứng=" dậy=" rời=" đi,=" lại=" nghe=" hấn=" ta=" thản=" nhiên=" nói:= " "đúng=" rồi,=" uông=" tỷ=" có=" nói=" mi=" dùng=" yêu=" pháp=" treo=" bả=" lên=" cửa...=" thiệt=" không=" vậy?"=" vương=" tiểu=" minh=" cười=" gượng=" nói:= " "làm=" sao=" có=" chuyện=" đó=" được=" chứ?"=" chữ=" chiêu=" nhìn=" cậu=" nữa=" ngày,=" cười=" nhạo=" nói:= " "ta=" cũng=" nghĩ=" thể.= " đi=" đi.= " vương=" tiểu=" minh=" như=" trút=" được=" gánh=" nặng,=" lập=" tức=" bước=" ra=" ngoài.= " chờ=" cậu=" đi=" khuất,=" chữ=" chiêu=" lôi=" điện=" thoại=" ra=" bấm=" 1=" hàng=" số,=" "uông=" tỷ=" thương=" thể=" sao=" rồi?...=" chỉ=" cần=" nghỉ=" ngơi=" hai=" ngày=" thôi=" hả?=" quá=" ít,=" ta=" mặc=" kệ=" người=" muốn=" đánh=" gãy=" chân=" mụ=" hay=" quăng=" mụ=" từ=" trên=" lầu=" xuống=" cũng=" được,=" tóm=" lại,=" ta=" muốn=" mụ=" ta=" nằm=" ít=" nhất=" một=" tuần...=" không=" dám=" hạ=" thủ=" sao?=" vậy=" cứ=" lôi=" mụ=" ta=" ra=" chằm=" cứu,=" kiểu=" gì=" chả=" được.= " không=" đợi=" đối=" phương=" trả=" lời,=" hấn=" ta=" cúp=" điện=" thoại=" cái=" rụp,=" lại=" bấm=" một=" dãy=" số=" khác.= " "đại=" phát=" hả,=" anh=" muốn=" nhờ=" chú=" làm=" một=" việc...=" "baal,=" người=" bảo,=" quản=" lý=" bộ=" phận=" vệ=" sinh=" là=" làm=" cái=" chi=" a?"=" vương=" tiểu=" minh=" hiện=" tại=" mới=" nhận=" ra=" này=" giờ=" là=" thật,=" bắt=" đầu=" thấy=" hưng=" phấn=" và=" mong=" chờ,=" "chắc=" là=" xếp=" lịch=" làm=" và=" mấy=" thứ=" linh=" tinh=" nhỉ?=" ta=" thấy=" ở=" kfc=" mấy=" người=" đó=" thường=" làm=" thể,=" hay=" là...=" cậu=" lái=" nhải=" một=" hồi,=" baal=" lại=" cảm=" thấy=" có=" chỗ=" không=" đúng.= " từ=" trong=" ánh=" mắt=" của=" chữ=" chiêu,=" hấn=" nhận=" ra=" gã=" đang=" tính=" kế=" thâm=" sâu,=" nếu=" hấn=" đoán=" không=" sai,=" số=" dĩ=" tên=" đó=" để=" cho=" vương=" tiểu=" minh=" làm=" cái=" chức=" quản=" lý=" vệ=" sinh=" gì=" đấy,=" đại=" khái=" là=" để=" y=" mắc=" lỗi,=" như=" vậy=" gã=" tìm=" cách=" xử=" y=" cũng=" dễ=" bắt=" quá=" dù=" có=" thể=" nào,=" cái=" tên=" xui=" xẻo=" như=" y=" thì=" tai=" họa=" tới=" tới=" lui=" lui=" riết=" hồi=" cũng=" chẳng=" có=" gì=" đáng=" ngạc=" nhiên.= " "baal,=" người=" đang=" nghĩ=" cái=" gì=" đấy?"=" vương=" tiểu=" minh=" tò=" mò=" nhìn=" hấn.= " những=" lúc=" thể=" này=" không=" bị=" hấn=" xen=" vô=" phá=" đám,=" thật=" sự=" có=" hơi=" không=" quen.= " (em=" thik=" bị=" ngược=" nha=" = " = " = ")=" "ta=" đang=" nghĩ,=" nhân=" loại...=" đem=" ném=" vào=" nham=" thạch=" sẽ=" chết=" nhanh=" hay=" chôn=" trong=" băng=" tuyết=" chết=" nhanh=" hơn.= " vương=" tiểu=" minh=" cả=" người=" lùi=" sát=" vào=" vách=" tường,=" sợ=" hãi=" nhìn=" hấn,=" "người=" muốn=" làm=" gì=" vậy?"=" "nhàm=" chán,=" cho=" nên=" cần=" giết=" thời=" gian.= " "...=" có=" lẽ=" sau=" khi=" cậu=" lĩnh=" lương,=" việc=" đầu=" tiên=" là=" nên=" mua=" cho=" baal=" một=" bộ=" psp,=" để=" hấn=" không=" có=" thời=" gian=" nhàm=" chán.= " •=" ta=" trước=" giờ=" chỉ=" dùng=" một=" câu=" để=" khen=" nhân=" loại.= " -= " thông=" minh?=" lác=" đầu.= " -= " thiện=" lương?=" lại=" lác=" đầu.= " -= " đoàn=" kết?=" vẫn=" lác=" đầu.= " -= " đến=" tốt=" cùng=" là=" gì?=" ném=" thử=" thấy=" hương=" vị=" cũng=" không=" tồi=" -= " nhe=" rằng=" ">

8. Chương 8: Giao Dịch

(Thượng)

Bí mật của Hạng Văn Huân

Lên thang máy đến tầng thứ mười một, vừa bước ra khỏi cửa liền nhìn thấy một thanh niên nhìn tuổi chắc cũng bằng cậu mặc một bộ vest trắng, nơ vàng viền đỏ đứng chờ ở phía trước. “Xin chào, anh là người thay thế cho Ông tỷ, Vương quản lý phải không? Em là Cao Khải Phát, người khác vẫn thường gọi em là Đại Phát.” Cậu ta mỉm cười, dung mạo bình thường trông sáng sủa hơn, một vẻ thân thiết không nói nên lời.

Vương Tiểu Minh tuy rằng vẫn chưa nhận chức, nhưng mấy vụ tranh chức tranh quyền ít nhiều cũng có nghe qua, cho nên thấy cậu ta tự xưng bị một kẻ không đầu đuôi như mình quản lý, chẳng những không ganh ghét, ngược lại trông khách khí như vậy, nhất thời có hơi thụ sủng nhược kinh, “Xin hãy chỉ giáo nhiều hơn.”

Đại Phát nụ cười không đổi nói: “Anh khách sáo quá, về sau gặp chuyện gì không rõ cứ trực tiếp hỏi hỏi em nha. Trước mắt em sẽ dẫn anh đi ra mắt đồng nghiệp.”

Vương Tiểu Minh nhẹ nhàng thở ra, có lẽ như vậy cũng có thể gọi là dễ dàng hòa nhập cộng đồng nhỉ?

Baal cười lạnh nói: “Ta dám cá, lát nữa người sẽ thấy, đồng nghiệp của người nếu không phải ngạo mạn đến khó gần thì chính là châm chọc khiêu khích cho coi.”

...

Vương Tiểu Minh buồn bực nói: “Người, bộ không nghĩ đến chiều hướng tích cực một chút được sao?”

“Đó là ta đã nghĩ đến khuynh hướng tốt rồi đấy chứ.” Baal nói, “Nếu mà nghĩ theo phương diện thảm hại nhất, hiện tại ta nghĩ là bọn chúng sẽ dùng dao găm xỏ thịt người, không thì sẽ dùng axit sunfuaric tạt người.”

“Sao người biết axit sunfuaric chứ?”

“Ta ngửi thấy có mùi.” Baal nhìn về phía trước nhú mày.

“...” Bước chân của Vương Tiểu Minh càng lúc càng thu hẹp.

Đại Phát đột nhiên quay đầu lại, “Anh làm sao thế?”

“Tôi, tôi...” Vương Tiểu Minh giơ tay lau đi vài giọt mồ hôi trên trán, cười gượng nói, “Tôi thấy hành lang này trang trí đẹp quá, cho nên muốn ngắm thêm một lát.”

Đại Phát nhìn hành lang mình đã đi qua đi lại không biết bao nhiêu lần, “Anh thích phong cách thế này sao?”

Vương Tiểu Minh cười cho có lệ nói: “Đúng vậy, cậu thấy bức tranh này không, trông rất là chân thật, tôi mới nãy đang ngắm n...” Cậu quay lại, sau đó nụ cười cứng đờ ——

Đối diện với cậu không phải là một bức tranh mà là một tấm gương.

Đại Phát từ trên gương nhìn lại, gật đầu nói: “Quả thật đường cong trên cơ thể anh trông rất được a.” (đường cong Ô o Ó?)

...

Vương Tiểu Minh nhìn cậu ta xoay người, quay lại làm người dẫn đường, nói nhỏ: “Cậu ta mới nãy là khen ta sao?”

“Ai biết. Ta trước giờ chỉ dùng duy nhất một câu để khen nhân loại.”

“Thông minh?”

Baal lắc đầu.

“Thiện lương?” Bên ngoài không quan trọng, bên trong mới quan trọng.

Tiếp tục lắc đầu.

“Vây, là đoàn kết!” Đây gọi là nghị đa khảng tử tượng¹. Truyện xưa của nhân loại chủ yếu là nêu cao tinh thần đoàn kết. Vương Tiểu Minh cảm thấy câu trả lời này nhất định sẽ không sai.

Ai ngờ Baal vẫn lắc đầu.

“Vây đến tốt cùng là cái gì?” Vương Tiểu Minh trực tiếp đòi đáp án.

“Ném thử thấy hương vị cũng không tệ.” Baal nói xong, nhe răng cười. (Anh kute wá >.< bắt=” nạt=” em=” là=” giới=” thây)=” “...=” vương=” tiểu=” minh=” yên=” lặng=” gom=” bộ=” bài=” càn=” ngày=” càn=” mỏng,=” sau=” đó=” xào=” bài,=” chia=” bài,=” cuối=” cùng=” dùng=” tay,=” miệng=” giật=” liên=” hồi=” nói,=” “thiếu=” bài=” rồi.”=” đáng=” lẽ=” chia=” mỗi=” người=” 17=” lá,=” còn=” phải=” dư=” ra=” rất=” nhiều=” bài.=” hiện=” tại=” hay=” rồi=” nha,=” bài=” cũng=” không=” đủ=” để=” chia.=” baal=” ném=” bài=” đang=” cầm=” trong=” tay=” đi,=” nói:=” “không=” chơi=” nữa.=” ván=” nào=” cũng=” thắng,=” vô=” nghĩa.=” (vô=” sỉ=” a=” vô=” sỉ=” :-j)=” ...=” đó=” là=” bởi=” người=” ván=” nào=” cũng=” ăn=” gian.=” vương=” tiểu=” minh=” buồn=” bực=” xếp=” bài,=” thấy=” may=” là=” đã=” thoát=” khỏi=” ván=” bài=” chỉ=” có=” 33=” lá.=” tại=” phòng=” bếp.=” bếp=” trưởng=” này=” giờ=” đã=” vớt=” ra=” được=” 21=” lá=” bài=” tây,=” rút=” cục=” bùng=” nổ,=” “mấy=” đũa=” tụi=” bầy...=” nồi=” trung=” quốc=” bữa=” nay=” đũa=” nào=” rửa=” hử?=” tại=” sao=” cứ=” một=” chặp=” lại=” có=” bài=” tây...=” nồi=” bùng=” bùng?=” “=” bếp=” phở=” xấu=” hổ=” nói:=” “chắc=” là=” chơi=” chán=” mặt=” chực=” rồi.”=” vương=” tiểu=” minh=” xếp=” lại=” bộ=” bài=” thành=” hình=” kim=” tự=” tháp=” như=” cũ,=” đương=” nhiên=” nhìn=” vào=” độ=” cao=” là=” thấy,=” bị=” còng=” lưng=” a.=” “này,=” người=” nói=” xem,=” sao=” đến=” giờ=” họ=” vẫn=” chưa=” đến=” vậy?”=” cậu=” có=” hơi=” bắt=” an.=” baal=” ngồi=” trên=” sofa,=” hai=” chân=” bắt=” chéo,=” “cái=” này=” gọi=” là=” cô=” lập.”=” “nhưng=” nếu=” đã=” muốn=” cô=” lập=” ta,=” tại=” sao=” lại=” bảo=” đến=” gặp=” ta?”=” “có=” thế=” người=” mới=” không=” làm=” loạn=” lên.=” baal=” nhìn=” nhìn=” ngón=” tay=” của=” mình.=” lại=” nói=” tiếp,=” ba=” cái=” trò=” vớ=” vẫn=” này=” của=” nhân=” loại,=” thật=” sự=” là=” một=” chút=” sáng=” tạo=” cũng=” không=” có...=” hại=” hấn=” đang=” định=” ở=” đây=” bồi=” dưỡng=” học=” tập=” vài=” năm.=” ai=” ngờ=” chả=” được=” tích=” sự=” gì.=” hấn=” nhớ=” tới=” thất=” bại=” thảm=” hại=” ở=” nguyên=” thù=” giới,=” trên=” mặt=” hiện=” ra=” biểu=” tình=” lạnh=” băng.=” vương=” tiểu=” minh=” không=” khỏi=” rùng=” mình=” một=” cái.=” baal=” ánh=” mắt=” đảo=” qua.=” vương=” tiểu=” minh=” không=” tự=” chủ=” được=” lui=” về=” sau=” vài=” bước.=” “bắt=” quá=” so=” với=” thạch=” phi=” hiệp,=” người=” thật=” sự=” thuận=” mắt=” hơn=” nhiều.”=” ít=” nhất=” có=” thể=” vắn=” vè=” trong=” lòng=” bàn=” tay,=” tùy=” ý=” nhào=” nặn.=” vương=” tiểu=” minh=” không=” hiểu=” những=” lời=” này=” là=” tốt=” hay=” xấu.=” hai=” tiếng=” gõ=” cửa=” vang=” lên,=” nhẹ=” nhàng=” mở=” ra.=” vương=” tiểu=” minh=” bật=” người=” đứng=” thẳng=” lên.=” bắt=” quá=” bước=” vào=” lại=” không=” phải=” là=” đồng=” nghiệp=” như=” cậu=” nghĩ,=” mà=” là=” cái=” người=” trong=” nửa=” ngày=” ngắn=” ngủ=” cậu=” đã=” có=” vinh=” hạnh=” được=” gặp=” mặt=” đến=” hai=” lần=” -” hạng=” văn=” huân.=” “hạng=” tổng.”=” vương=” tiểu=” minh=” khần=” trương=” không=” thôi.=” này=” có=” tính=” là=” nhân=” rồi=” không=” làm=” việc=” bị=” bắt=” quả=” tang=” không?=” hơn=” nữa=” buổi=” chiều=” trốn=” việc=” cũng=” đã=” bị=” bắt=” gặp...=” thời=” gian=” cậu=” làm=” tại=” ngân=” quán=” e=” là=” cũng=” sớm=” chấm=” dứt=” rồi.=” “hôm=” nay=” làm=” việc=” đã=” quen=” chưa?”=” hạng=” văn=” huân=” mỉm=” cười.=” “Ơ...=” vương=” tiểu=” minh=” bị=” hỏi=” mặt=” đỏ=” lên,=” ánh=” mắt=” theo=” bản=” năng=” nhìn=” về=” phía=” baal.=” baal=” nheo=” mắt,=” bởi=” vì=” hấn=” phát=” hiện=” hạng=” văn=” huân=” tựa=” hồ=” đã=” nhìn=” thấy=” hấn.=” hạng=” văn=” huân=” chỉ=” nhìn=” thoáng=” qua,=” dường=” như=” không=” thấy=” gì=” lạ=” đời=” ánh=” mắt,=” ngồi=” lên=” một=” cái=” ghé=” khác=” nói:=” “chuyện=” cậu=” thay=” thế=” uông=” tỹ=” tôi=”

đã=" nghe=" chữ=" chiêu=" nói=" rồi,=" tôi=" cũng=" thấy=" ổn.= " bộ=" phận=" vệ=" sinh=" nghe=" qua=" thì=" đơn=" giản=" nhưng=" thực=" té=" lại=" là=" bộ=" phận=" vô=" cùng=" trong=" yếu=" ở=" ngân=" quán.= " nếu=" ngân=" quán=" không=" sạch=" sẽ,=" cho=" dù=" bên=" phía=" giải=" trí=" có=" làm=" tốt=" thể=" nào=" đi=" nữa,=" khách=" hàng=" cũng=" sẽ=" bỏ=" đi.= " cho=" nên=" tôi=" luôn=" muốn=" bộ=" phận=" vệ=" sinh=" có=" thể=" cải=" thiện=" hơn.= " uông=" tỷ=" tuy=" là=" có=" nhiều=" kinh=" nghiệm=" nhưng=" cũng=" chỉ=" là=" kinh=" nghiệm=" thôi,=" đối=" với=" việc=" quản=" lý=" có=" khoa=" học=" không=" hiểu=" biết=" lắm.= " tôi=" hy=" vọng=" là=" cậu=" có=" thể=" đem=" đến=" một=" làm=" gió=" mới=" cho=" bộ=" phận=" vệ=" sinh.= " vương=" tiểu=" minh=" khúm=" núm=" đáp=" lời.= " “bất=" quá,=" sinh=" viên=" trung=" quốc=" nhiều=" như=" thế,=" cũng=" không=" phải=" chỉ=" có=" mình=" cậu=" làm=" được.= " hạng=" văn=" huân=" tươi=" cười=" nhìn=" cậu.= " vương=" tiểu=" minh=" biết=" đã=" đến=" lúc=" thể=" hiện=" tinh=" thần,=" không=" chút=" do=" dự=" nói=" “tôi=" nhất=" định=" sẽ=" không=" phụ=" sự=" kỳ=" vọng=" của=" ngài.= " “tôi=" không=" cần=" cậu=" hứa=" hẹn.= " hạng=" văn=" huân=" chậm=" rãi=" quay=" đầu,=" nhìn=" baal=" nói,=" “tôi=" cần=" người=" bạn=" này=" của=" cậu=" giúp=" tôi=" một=" chuyện.= " _____=" 1,=" nghị=" đa=" khảng=" tử=" tượng:= " nhiều=" kiến=" cũng=" giết=" chết=" voi.= " *= " hum=" bữa=" tình=" cờ=" ghi=" vu=" vợ=" lên=" status,=" “muốn=" đánh=" boss=" gặp=" baal=" ghê.= " thể=" là=" một=" bạn=" bay=" zô=" hơn=" hở=" hỏ:= " “bik=" chơi=" diablo=" cơ=" à?= " gặp=" baal=" chưa?.= " bạn=" rainy=" trố=" mắt:= " “ó,=" ra=" có=" game=" đó=" thiệt=" hỏ?= " có=" cả=" baal=" nữa=" hỏ?= " té=" ra=" game=" đó=" nổi=" tiếng=" lắm=" đấy=”)” bạn=" rainy=" đã=" tung=" tăng=" lướt=" web=" tìm=" chân=" dung=" đại=" boss=" trong=" truyền=" thuyết=" của=" em=" tiểu=" minh.= " ai=" mà=" hơn=" giống=" bạn=" mún=" bik=" ‘ảnh’=" trông=" ra=" sao=" thì=" nhấn=" zô=" đây.= " (lưu=" ý=" wan=" trọng=" trước=" khi=" coi:= " tránh=" xa=" các=" vật=" dụng=" nguy=" hiểm=" có=" thể=" gây=" hư=" hỏng=" màn=" hình=" máy=" tính=" như=" nước,=" chuột,=" ...=" nghiêm=" cấm=" các=" hủ=" ngày=" nhớ=" đêm=" mong=" hình=" tượng=" anh=" baal=" ẹp=" choai=" coi=" xong=" chơi=" dép=" nhà=" bạn.= " ai=" ko=" muốn=" cắn=" lưỡi=" tự=" vẫn=" hoặc=" đập=" đầu=" vào=" màn=" hình=" xin=" hãy=" suy=" nghĩ=" thật=" kỹ=" trước=" khi=" coi="”]]]]). •=" nhanh=" lên,=" trước=" khi=" anh=" ta=" gọi=" người=" lên,=" chúng=" ta=" đi=" thôi.= " đi=" đâu?=" chạy=" trốn=" a.= " (trung)= " —=" bí=" mật=" của=" hạng=" văn=" huân=" người=" bạn=" này=" của=" cậu?=" vương=" tiểu=" minh=" hoảng=" sợ=" nhìn=" thấy=" mất=" hạng=" văn=" huân=" liếc=" qua.= " anh=" ta=" có=" thể=" nhìn=" thấy=" baal?!=" baal=" nheo=" mắt,=" môi=" chậm=" rãi=" mím=" lại,=" tựa=" hồ=" ánh=" mắt=" quan=" sát=" trắng=" trợn=" của=" anh=" ta=" làm=" hấn=" vô=" cùng=" khó=" chịu.= " vương=" tiểu=" minh=" há=" miệng=" thở=" dốc,=" đang=" muốn=" nói=" gì=" đấy,=" chỉ=" thấy=" hạng=" văn=" huân=" đang=" ngồi=" trên=" ghế=" đột=" nhiên=" biến=" mất.= " ...=" “ngươi=" làm=" gì=" vậy?="” cậu=" nhìn=" sofa=" trống=" không,=" khấn=" cầu=" gắng=" hỏi.= " baal=" hừ=" lạnh=" nói:= " “có=" gì=" đâu,=" chỉ=" là=" quăng=" hấn=" ra=" ngoài=" đi=" dạo=" thôi.= " vương=" tiểu=" minh=" đột=" nhiên=" nháy=" dựng=" lên,=" “nhân=" lúc=" anh=" ta=" đang=" bận=" gọi=" người=" lên,=" chúng=" ta=" mau=" chóng=" đi=" thôi.= " baal=" ngồi=" cứng=" ngắc=" như=" thái=" sơn,=" “đi=" đâu?="” “đương=" nhiên=" là=" chạy=" trốn=" a.= " vương=" tiểu=" minh=" la=" lên,=" “lỡ=" như=" anh=" ta=" kéo=" người=" lên=" thì=" biết=" làm=" sao=" được?="” “vậy=" cứ=" để=" bọn=" chúng=" ra=" ngoài=" đi=" dạo=" tập=" thể=" luôn.= " “nhưng=" mà=" anh=" ta=" người=" đông=" thể=" mạnh,=" có=" tiền=" có=" thể,=" vạn=" nhất=" tìm=" được=" vài=" pháp=" sư=" cao=" tay=" đến=" thu=" ph...=" vương=" tiểu=" minh=" không=" cần=" quay=" lại=" cũng=" có=" thể=" cảm=" nhận=" được=" hàn=" ý=" bắn=" ra=" từ=" trên=" ghế.= " “pháp=" sư?“” baal=" bực=" bội=" nói,=" “ngươi=" nghĩ=" là=" ta=" sợ=" pháp=" sư=" à?“” vương=" tiểu=" minh=" gấp=" đến=" nổi=" muốn=" chấy=" nước=" mắt,=" “ngươi=" không=" sợ,=" nhưng=" mà=" ta=" sợ=" a.= " sắc="

mặt=" của=" baal=" hơi=" ngui=" ngui.= " hân=" xém=" chít=" quên=" mất,=" cho=" dù=" là=" trong=" chiến=" tranh,=" phần=" lớn=" nhân=" loại=" cũng=" chỉ=" lo=" chạy=" chôi=" chết,=" không=" dám=" phản=" kháng,=" hoàn=" toàn=" bắt=" đồng=" so=" với=" thiên=" sứ=" đã=" quen=" với=" chiến=" đấu=" từ=" nhỏ.= " "yên=" tâm,=" ta=" sẽ=" không=" để=" ngưi=" xảy=" ra=" chuyên=" gì=" đầu.= " thân=" thể=" hân=" còn=" đang=" ở=" trong=" tim=" y,=" hân=" không=" biết=" vương=" tiểu=" minh=" chết=" đi=" có=" ảnh=" hưởng=" tới=" thân=" thể=" hân=" hay=" không,=" bắt=" quá=" với=" tính=" cách=" của=" lucifer=" và=" vận=" khí=" ảm=" mốc=" của=" vương=" tiểu=" minh,=" cái=" này=" khả=" năng=" xảy=" ra=" là=" rất=" lớn.= " vương=" tiểu=" minh=" còn=" đang=" muốn=" nói=" thêm=" gì=" đấy,=" lại=" nghe=" thấy=" tiếng=" gõ=" cửa,=" sau=" đó=" hặng=" văn=" huân=" đấy=" cửa=" bước=" vào.= " "thật=" có=" lỗi,=" lại=" quấy=" rầy=" rồi.= " anh=" ta=" coi=" như=" chẳng=" có=" chuyên=" gì=" đóng=" cửa=" lại,=" sau=" đó=" ngòì=" vào=" cái=" ghé=" ban=" đầu,=" ngay=" cả=" tư=" thế=" cũng=" chưa=" từng=" thay=" đổi.= " baal=" nhướn=" mày,=" nhìn=" thấy=" trong=" mắt=" hặng=" văn=" huân=" có=" thêm=" vài=" phần=" hứng=" thú.= " "hặng,=" hặng=" tổng,=" " " " vương=" tiểu=" minh=" run=" run=" đầu=" gổì=" nói,=" "ngài=" không=" sao=" chứ?=" hặng=" văn=" huân=" mỉm=" cười=" nói:=" "nếu=" bây=" giờ=" tôi=" nói=" tôi=" rất=" cao=" hứng,=" cậu=" có=" tin=" không?=" "đổi=" phương=" càng=" mạnh=" bao=" nhiêu=" chúng=" tổ=" hy=" vọng=" của=" anh=" ta=" sẽ=" sớm=" được=" thực=" hiện.= " ...=" vương=" tiểu=" minh=" yên=" lặng=" nhìn=" anh=" ta=" thật=" lâu,=" mới=" nhỏ=" giọng=" nói:=" "ngài=" có=" thật=" là=" nhân=" loại=" không?=" hặng=" văn=" huân=" tựa=" hồ=" sớm=" đoán=" ra=" cậu=" sẽ=" hỏi=" câu=" này,=" bình=" tĩnh=" nói:=" "phải,=" là=" nhân=" loại=" 100%.=" baal=" nghiêng=" đầu=" nói:=" "ngưi=" đã=" từng=" đi=" đến=" con=" thuyền=" noah=" sao?=" ...=" vương=" tiểu=" minh=" đợi=" anh=" ta=" thật=" lâu,=" mới=" phát=" hiện=" anh=" ta=" cần=" bản=" nghe=" không=" được=" thanh=" âm=" của=" baal,=" "ngài=" không=" nghe=" thấy=" hân=" hỏi=" sao?=" "ồ?=" anh=" ta=" nói=" gì?=" "vậy=" làm=" sao=" ngài=" biết...=" "làm=" sao=" biết=" được=" vị=" trí=" của=" bạn=" cậu?=" hặng=" văn=" huân=" mỉm=" cười,=" "kỳ=" thật=" biết=" được=" vị=" trí=" của=" bạn=" cậu=" không=" khó,=" mà=" khó=" nhất=" chính=" là=" xác=" định=" được=" sự=" tồn=" tại=" của=" anh=" ta.= " chỉ=" cần=" sau=" khi=" giả=" thiết=" được=" thành=" lập,=" rất=" dễ=" phát=" hiện=" ra=" ánh=" mắt=" của=" cậu=" thường=" xuyên=" theo=" bản=" năng=" nhìn=" về=" một=" phía=" nào=" đó.= " giống=" như=" lần=" đầu=" tiên=" bước=" vào=" văn=" phòng=" của=" tôi,=" cậu=" thường=" nhìn=" sang=" bên=" cạnh=" sofa.= " vương=" tiểu=" minh=" giật=" mình=" nói:=" "vậy=" làm=" sao=" ngài=" biết=" sự=" tồn=" tại=" của=" hân?=" "lúc=" chỉ=" có=" một=" mình,=" cậu=" không=" thêm=" che=" đậy.= " hặng=" văn=" huân=" chỉ=" vào=" góc=" phòng,=" "mà=" ngân=" quán=" không=" thiếu=" camera.= " cậu=" thường=" xuyên=" lăm=" lăm=" bầm=" bầm,=" bài=" tây=" bay=" tới=" bay=" lui=" một=" cách=" kì=" dị,=" tôi=" thấy=" việc=" xác=" nhận=" sự=" tồn=" tại=" của=" anh=" ta=" cũng=" không=" khó=" như=" trong=" tưởng=" tượng.= " vương=" tiểu=" minh=" bấy=" giờ=" mới=" biết=" mình=" quá=" bất=" cần.= " "vấn=" đề=" ta=" hỏi.= " baal=" rất=" bức=" mình=" do=" bị=" lơ.= " vương=" tiểu=" minh=" vội=" vàng=" hỏi:=" "ngài=" có=" từng=" đến=" con=" thuyền=" noah=" chưa?=" hặng=" văn=" huân=" nhanh=" chóng=" nhìn=" về=" phía=" baal,=" cho=" dù=" trước=" mặt=" chỉ=" là=" không=" khí,=" anh=" ta=" vẫn=" cảm=" giác=" được=" từ=" hướng=" đó=" đang=" có=" một=" đôi=" mắt=" sáng=" ngòì=" hữu=" thân=" nhìn=" mình,=" "nếu=" cậu=" đang=" nói=" về=" chiếc=" chiến=" thuyền=" cực=" đại=" trong=" phim=" ><2012>, thật tiếc quá, tôi không kịp mua vé."

"Thú vị đây." Nói cách khác, gã nhân loại này hoàn toàn dựa vào trực giác và phân tích để đoán ra sự tồn tại của hân. Baal dựa lưng vào sofa, giơ chân bắt chéo nói, "Ta đang có hứng nghe xem hân muốn ta giúp cái gì."

Vương Tiểu Minh đành phải gánh vác tiếp trọng trách làm phiên dịch.

“Trước khi đề nghị giúp đỡ, tôi muốn biết người bạn này của cậu có thể chiêu hồn được không.” Hạng Văn Huân nói.

...

Chiêu hồn?

Baal chiêu hồn á?

Vương Tiểu Minh như bị sét đánh. Cậu thật sự không thể tưởng tượng nổi bộ dạng khi chiêu hồn của Baal, một đầu tóc xoắn đến vai, mặc bộ vest đen, tay cầm chuông lắc lắc đứng trước hương án. (Sax nước, bạn tưởng tượng thây cũng cười đau ruột. Boss chiêu hồn :-j)

Baal hiển nhiên cũng giật mình, hồi lâu mới nói: “Người hỏi hấn xem, hấn nghĩ ta là cái gì?”

Sau khi Vương Tiểu Minh chuyển lời xong, Hạng Văn Huân khẽ cau mày, lần đầu tiên thấy không xác định được, “Không phải quỷ sao?”

...

Hạng tổng lại được ‘mời’ ra ngoài.

Lần thứ ba Hạng Văn Huân tiến vào, Vương Tiểu Minh coi như cũng quen rồi.

Vẫn ngồi vị trí y như cũ, anh ta thản nhiên nói: “Nếu mới nãy tôi có đắc tội với bạn cậu, xin hãy giúp tôi tạ lỗi.” Về mặt của anh ta thực bình thường, nếu trên người không có một mảng ướm dăm, nhìn không khác lúc đầu tiến vào là mấy.

Vương Tiểu Minh tò mò nhìn Baal, rất muốn hỏi xem hấn rốt cục đã quăng anh ta đi đâu, làm cho anh ta trông chật vật như vậy.

Baal nhận ra suy nghĩ của cậu, nhún vai nói: “Ta không biết nữa, ta quăng đại thôi.”

“...” Vương Tiểu Minh nhất thời vô cùng đồng cảm với Hạng Văn Huân, may mắn là không bị quăng ra ngoài cửa sổ, bằng không quần áo của anh ta không phải bị tắm nước, mà là tắm bằng máu. (Boss nhà mình giang hồ wá xá =]])

Hạng Văn Huân không nghĩ nhiều như cậu, “Như vậy, không biết bạn cậu, có hiểu biết về linh hồn?”

Linh hồn?

Trong mắt Baal tinh quang chợt lóe.

Vương Tiểu Minh không đợi hấn yêu cầu, cũng rất thức thời mở miệng nói: “Ngài có thể kể nghe một chút được không?”

Hạng Văn Huân trầm ổn nói: “Tôi có một người em, hiện đã rơi vào đời sống thực vật.”

Hứng thú của Baal tan rã.

Hạng Văn Huân thấy Vương Tiểu Minh ngẩng đầu nhìn phía kia, chỉ biết Baal đã đứng dậy, vì thế không nhanh không chậm bổ sung thêm: “Chỉ cần có thể làm cho em trai tôi tỉnh lại, vô luận điều kiện gì tôi cũng đáp ứng.”

Baal động tác ngừng lại, “Vô luận điều kiện gì?”

Vương Tiểu Minh bắt chước lặp lại, “Vô luận điều kiện gì?”

Hạng Văn Huân trầm đĩnh tiết thiết nói: “Đó là em trai duy nhất của tôi, chỉ cần có thể tỉnh lại, cho dù có muốn thân xác tôi, tôi cũng không hề do dự.”

Vương Tiểu Minh nghe được yết hầu mình đánh cái ực một tiếng, nuốt một ngụm nước miếng thật lớn.

Baal bĩu môi, “Ta đâu hứng thú gì với thân thể người chứ, ta có hứng thú chính là...” Hấn nhìn Vương Tiểu Minh bật cười haha hai tiếng.

Vương Tiểu Minh cảm thấy lưng rất lạnh, vô cùng lạnh.

“Trước tiên cứ để ta nhìn thử cái người đang ở trạng thái thực vật kia.”

Có Hạng tổng làm chỗ dựa, Vương Tiểu Minh nghênh ngang rời đi trước mọi con mắt của cấp dưới. Nhìn thấy ánh mắt ghen tị của đám người Chữ Chiêu, Đại Phát, Vương Tiểu Minh lần đầu tiên cảm nhận được tư vị cáo mượn oai hùm. Baal coi như con hổ, đáng tiếc lại là một u linh của hổ, không có uy lực, không có hình dạng.

Hạng Văn Huân đi lấy xe, Vương Tiểu Minh và Baal đứng ở cửa đợi.

Ban đêm gió thổi ào ào, có hơi lạnh.

Vương Tiểu Minh rút cổ lại, thấp giọng nói: “Người thật sự có thể chiêu hồn em trai Hạng tổng về sao?”

“Không thể.” Baal trả lời rất vô trách nhiệm.

Linh hồn của người sống thực vật thường đi đến ba nơi, thiên đường, địa ngục và thân xác vay mượn. Nếu chỉ có mình hắn, việc chạy tới chạy lui lên thiên đường hoặc xuống địa ngục đều không thành vấn đề, nhưng mà còn có Vương Tiểu Minh... Hắn cũng chỉ có thể thành thành thật thật thông qua con thuyền Noah —— lấy ‘giao tình thâm thiết’ giữa hắn và con thuyền Noah, hắn không biết có nhất thiết phải mạo hiểm vì một kẻ xa lạ hay không. Về phần thân xác vay mượn —— nhân giới lớn như vậy, ngoại trừ nhân loại, linh hồn còn có thể sống nhờ động vật, thực vật, thậm chí cả trên xác chết, chẳng khác nào mò kim đáy bể.

“Nhưng mới này người vừa...” Vương Tiểu Minh lắp bắp sợ hãi.

“Hừ, cùng lắm thì, ta cứ chui vào thân thể y hò hét một hồi là được.” Baal vuốt cằm suy nghĩ, chủ yếu là đòi điều kiện từ tên kia a.

Vương Tiểu Minh không nói gì, có lẽ cậu nên đi tìm một công việc mới.

Hạng Văn Huân tự mình mở cửa xe.

Vương Tiểu Minh không rành lắm về xe cộ, chỉ là cảm thấy rất có phong thái, ghé ngồi cũng thực thoải mái.

Xe lên đường thật im ắng, Hạng Văn Huân từ đầu tới giờ biểu hiện bên ngoài rất bình tĩnh, nhưng mà Vương Tiểu Minh lại cảm thấy anh ta chỉ là bình tĩnh ngoài mặt, bên trong sôi trào.

Vì em trai của mình, ngay cả sinh mạng cũng không cần, hốc mắt Vương Tiểu Minh đột nhiên nóng lên. Giá mà anh hai của cậu cũng tốt với cậu như vậy. Nhớ tới câu nói vô tình ban nãy của Baal, cậu đột nhiên vô cùng đồng cảm với anh ta, nhin không được muốn xoa dịu lo lắng, “Hạng tổng.” Lời vừa khỏi miệng, cậu thấy mình còn khẩn trương hơn.

“Àn?” Bởi vì Vương Tiểu Minh ngồi ở phía sau nên Hạng Văn Huân chỉ nhìn lướt qua kính chiếu hậu.

Nên nói gì đây? Bởi vì là nhất thời xúc động, cho nên Vương Tiểu Minh hoàn toàn chưa nghĩ ra lời thoại, “Là, tôi thấy, ừm... Ngân Quán thật... thật đẹp a.”

Hạng Văn Huân trầm mặc.

Tim Vương Tiểu Minh thoáng chốc bị treo lên. Nói sai sao?

Baal cười khê một tiếng, tuyệt đối là trào phúng.

Sau tiếng cười đó, trong xe lại lâm vào sự yên tĩnh quỷ dị làm Vương Tiểu Minh hận không thể nuốt câu kia lại.

“Chắc vậy, ” Hạng Văn Huân thản nhiên nói, “Cái này gọi là bên ngoài kim ngọc bên trong bại như.1“

“...” Vương Tiểu Minh nhớ tới việc làm ăn của Ngân Quán, yên lặng ngậm chặt miệng.

Hạng Văn Huân không phải ở biệt giống như tưởng tượng của Vương Tiểu Minh mà là một chung cư cao cấp. Trong phòng cũng không phải có một đồng người hầu tranh nhau nghênh đón để được thưởng, chỉ có một chiếc đèn màu cam dựng bên trong.

Anh ta bật đèn, cởi áo khoác tiện tay ném lên sofa, quay đầu nói: “Không phiền nếu tôi dẫn hai người nhìn qua chứ?”

Vương Tiểu Minh vội vàng lắc đầu nói: “Không phiền đâu.” Cậu ta theo Hạng Văn Huân vào căn phòng tối om bên trong hành lang, trong phòng có tiếng nhạc vô cùng nhỏ, là tiếng dương cầm.

Hạng Văn Huân bước vào, đầu tiên tắt CD đi, mới bật đèn ngủ cạnh giường lên, “Em trai tôi không thích đèn quá sáng.”

Vương Tiểu Minh cẩn thận bước thêm hai bước lại gần giường.

Chỉ thấy một thiếu niên tuấn tú đang lẳng lặng nằm đó, cho dù ánh sáng màu vàng cũng không che nổi sự tiều tụy trên gương mặt y.

Vương Tiểu Minh quay đầu hỏi Baal, “Cậu ta thuộc loại nào vậy?” Trong đầu cậu hy vọng là loại thứ ba, ở nhờ thân xác tuy là khó tìm, nhưng ít ra vẫn còn tại nhân giới. Nói không chừng một ngày nào đó em trai anh ta có thể tự trở về.

Baal nhú mày, “Loại nào cũng không phải “

“A?”

“Hắn thuộc loại thứ tư, ” Baal từng chữ trả lời, “Một quỷ hút máu nửa vờ do Sơ ủng thất bại.”

1, Câu này ý là nhìn bên ngoài thì đẹp, bên trong thì rách nát. Cái này ngược với bại như tàng kim ngọc ha – bông rách giấu vàng ngọc :”>

•

Một người không thể vô duyên vô cớ xui xẻo tốt độ như người được.

Cho nên... Người xúi quẩy đến mức này, hoàn toàn xứng đáng thôi.

Baal kiên nhẫn lý giải.

(hạ)

Bí mật của Hạng Văn Huân

Quỷ hút máu thì cậu hiểu, quỷ hút máu nửa vờ thì cậu chỗ hiểu chỗ không, nhưng mà sơ ủng thất bại làm cậu đờ người, đây nghĩa là sao?

Vương Tiểu Minh nghi hoặc nhìn Baal.

Baal bĩu môi, giải thích nói: “Sơ ủng là nghi thức mà quỷ hút máu biến nhân loại thành đồng loại huyết tộc. Đầu tiên hút sạch máu của nhân loại, sau đó chia một nửa máu của mình cho người đó. Thân xác trước mắt này rõ ràng đã bị hút cạn rồi truyền máu vào, nhưng mà phải đủ máu của quỷ hút máu y mới có thể tỉnh lại.”

Vương Tiểu Minh nơm nớp lo sợ chuyển lời lại. Cậu rốt cục là xui xẻo đến cảnh giới nào? Vì sao cậu lại đụng độ cả đạo thiên sứ lẫn quỷ hút máu trong truyền thuyết chứ? Hơn nữa... Cậu quay đầu nhìn nhìn Baal. Đều ở trong trạng thái không bình thường nha.

Hạng Văn Huân sắc mặt bình tĩnh nghe xong, không hề thất thố hét toáng lên, ngược lại trấn định hỏi han: “Vậy có biện pháp gì để em ấy tỉnh lại không?”

Baal nói: “Nếu muốn thức tỉnh, rất đơn giản. Cho y ngửi mùi tôi là sẽ tỉnh.”

Bởi vì Vương Tiểu Minh rất nhanh tường thuật lại, cho nên Hạng Văn Huân liền nhận ra trong lời nói của hắn có ẩn ý, “Nếu dùng tôi sẽ có di chứng sao?”

“Sẽ biến thành thứ quái vật vô tri vô thức chỉ biết hút máu.” Baal đối với quỷ hút máu từ trước đến nay không hề có hảo cảm, bởi vậy còn bổ sung nói, “Cho dù người có là anh trai y cũng sẽ bị hút sạch.”

Vương Tiểu Minh run rẩy nói xong, sắc mặt Hạng Văn Huân trở nên rất khó coi. Cho dù là ai cũng không thể chấp nhận nổi việc biến người thân của mình thành loại quái vật mất hết tính người.

Vương Tiểu Minh nhìn thiếu niên thanh tú đang ngủ thật yên bình trên giường, lại ngó sang Hạng Văn Huân thờ ra từng ngụm nặng nhọc, thấp giọng hỏi Baal: “Chẳng lẽ không cách nào khác tốt hơn sao?”

“Cũng không phải không có.” Baal thản nhiên nói, “Nếu tìm ra được quỷ hút máu đã tiến hành nghi thức sơ ửng kia cho y, để hắn tiếp tục hoàn thành nghi thức, như vậy y tự nhiên sẽ tỉnh lại. Đương nhiên, sau khi tỉnh lại y vẫn là quỷ hút máu. Ít ra sẽ trở thành một quỷ hút máu trước khi rút cạn máu của anh trai sẽ suy nghĩ kỹ càng hơn một chút.”

Vương Tiểu Minh lập tức chuyển đạt lại.

Trong mắt Hạng Văn Huân dâng lên một tia hy vọng, “Chẳng lẽ không thể dùng bất kỳ quỷ hút máu nào sao?”

“Đương nhiên không thể.” Baal ôm ngực. Nếu Hạng Văn Huân có thể nhìn thấy hắn, nhất định có thể thấy trong mắt hắn đang hiện lên hàm ý đang chờ coi kịch hay, “Ngoài trừ kẻ kia ra thì còn có gia phả từ bậc cha chú trở lên mới có thể làm được.”

“Gia phả bậc cha chú là sao?” Vương Tiểu Minh hỏi.

“Sơ ửng giống như cách duy trì nòi giống của nhân loại, gia phả bậc cha chú giống như gia phả thôi.” Baal dừng một chút, hừ lạnh nói, “Nếu mỗi lần có chuyện, người động não nhiều một chút và tiết kiệm nước bọt, người sẽ bớt xui xẻo đấy.”

Vương Tiểu Minh cười gượng, sau đó tường thuật từ đầu tới đuôi cho Hạng Văn Huân.

“Gia phả bậc cha chú của gã quỷ hút máu kia ư?” Anh ta trầm ngâm.

“Ngài có biết ai không?”

Hạng Văn Huân lắc đầu, “Văn Kiệt là được người ta đưa từ máy bay bên Pháp về. Bất quá lúc đó em ấy đang du học bên Anh.”

Đưa bằng máy bay?

Vương Tiểu Minh tò mò mở to hai mắt, yên lặng quan sát sắc mặt của anh ta một lát, rốt cục nhin không được tò mò hỏi: “Tôi có thể hỏi chút không, đừng nói cậu ta được đưa về bằng khoang chở hàng nha?”

“...” Nét ủ rũ trên khuôn mặt Hạng Văn Huân thoáng chốc trống rỗng.

Việc truy tìm quỷ hút máu không phải là chuyện ngày một ngày hai, Hạng Văn Huân ghi chú lại một vài điều quan trọng, trong lòng âm thầm nhớ kỹ các thứ như tối hay đồ bằng bạc sẽ làm cho Hạng Văn Kiệt bị biến đổi, sau đó mới đưa Vương Tiểu Minh về nhà.

Về đến nhà, Vương Tiểu Minh thở phào. Rốt cục đã về được, mấy chuyện kinh tâm động phách rốt cục đã kết thúc, bởi vì lo lắng và áp lực từ sáng giờ bùng nổ cho nên cậu hiện tại rất mệt mỏi, cậu nằm bẹp trên sofa không nhúc nhích.

Baal đứng trước ghế, thấy cậu vẫn nằm im trên sofa, nhin không được đá cậu một cước nói: “Còn không lo tắm rửa đi?”

Vương Tiểu Minh chậm rãi đứng dậy, “Mệt quá à.”

“Người hôm nay làm được cái gì?”

“Mệt trong người a.” Vương Tiểu Minh oán giận nói, “Bị đuổi, phỏng vấn, thăng chức... Cuối cùng còn gặp một quỷ hút máu. Hôm nay là một ngày vô cùng kích thích.”

“Này mà gọi là kích thích sao?” Baal hồ nghi nhìn cậu. Vì sao hắn lại thấy chán như vậy?

Vương Tiểu Minh nói: “Chứ người thấy cái gì mới kích thích?”

Baal cố gắng mà nghĩ, “Chống lại Lucifer chẳng? Đánh một trận cho đã.”

“...” Cậu quên mất, hai người họ đâu chung một thế giới.

Vương Tiểu Minh loạng choạng bước vào phòng tắm, tắm tấp qua loa, liền vọt vào phòng ngủ, nằm úp sấp ngủ khò khò trên giường.

Đa số mọi người đều nói, đi làm lúc bốn giờ chiều là chuyện vô cùng sung sướng, nhưng Vương Tiểu Minh không hề nằm trong phần đa số đó.

Sau khi rời giường lúc bảy giờ sáng, cậu bắt đầu kiểm tra việc để làm, từ lúc máy tính bị Baal quấy cho tanh bành, nhân sinh lạc thú của cậu thật sự chẳng còn gì cả.

Quét rác, lau chùi... Cậu thấy cái bàn, cái ghế, kệ tủ đã chùi đến bóng lưỡng vẫn chưa sạch. Lau xong lại vẫn thấy bẩn, vì thế công việc cứ lặp đi lặp lại.

Baal hai chân bắt chéo ngồi một bên, hồ hững nhìn cậu xoay như chong chóng từ đông sang tây, chờ đến khi cậu làm chán chê mới nói: “Ngày mai có thời gian người định làm gì?”

“Chùi cửa sổ.” Vương Tiểu Minh nhìn cửa sổ cũng không nhiều bụi lắm.

Baal vuốt cằm đề nghị: “Vì sao không tìm người mà hẹn hò nhỉ?”

Lại lỗi về cái đề tài nguy hiểm này.

Vương Tiểu Minh càng cố gắng tập trung làm việc.

“Ta thấy Hạng Văn Huân nhìn cũng được lắm nha.” Nam nhân này là một trong số những người khá tiềm năng hắn đã từng gặp. Đương nhiên, hắn có chết cũng sẽ không bao giờ thừa nhận, Thạch Phi Hiệp cũng thuộc trong hàng ngũ đó.

...

Quả nhiên y như dự cảm của cậu, Baal đương nhiên là cố tình đả động đến ý này.

Vương Tiểu Minh cầm lấy khăn lau đi vào phòng bếp, nhưng chân cậu vừa mới bước lên một bước, cảnh sắc trước mặt thay đổi, dưới chân cậu lại biến thành phòng khách, còn cậu lại như bước ra từ phòng ngủ.

Baal ngồi đối diện trước mặt cậu, “Ta tựa hồ đã nói cho người biết, ta rất ghét người khác không nhìn thấy ta.”

Người ta bảo hảo hán không ham cái lợi trước mắt. Vương Tiểu Minh lập tức lui đầu xin khoan dung: “Ta không phải cố ý mà, ta chỉ là không biết nên trả lời người thế nào.”

“Thích hay không thích, khó trả lời à?”

“Không thích.” Vương Tiểu Minh trả lời rất nhanh. Vô luận lấy tiêu chuẩn của hắn hay tiêu chuẩn của người bình thường mà nói, Hạng Văn Huân tốt hơn gấp bội so với Thường Hải Đào, nhưng mà trong lòng cậu rất rõ ràng, nếu nói Baal và cậu là hai sinh vật thuộc về hai thế giới khác nhau, thì Hạng Văn Huân và cậu chính là hai loại người trong một thế giới. Cậu tự thấy là không có tư cách trèo cao, càng không có thứ gọi là mị lực hấp dẫn.

“Không thích hay là không dám nghĩ tới?” Baal liếc mắt một cái đã bóc trần được suy nghĩ của cậu.

Vương Tiểu Minh nói: “Hạng tổng sẽ không thích người như ta đâu.” Không biết sao, trong đầu cậu hiện lên hình ảnh người thanh niên được gọi là Kiệt thiếu kia, sau đó nhận thấy một người tuyệt như vậy đứng bên cạnh Hạng tổng rất xứng.

“Xi. Ta đâu cần biết hắn có thích hay không chứ, chỉ cần người yêu hắn là được rồi.” Thân thể hắn đang ở trong thân thể Vương Tiểu Minh chứ có ở trong thân thể Hạng Văn Huân đâu, chỉ cần Vương Tiểu Minh một lòng một dạ, toàn tâm toàn ý yêu Hạng Văn Huân là được, mặc kệ Hạng Văn Huân có phải hư tình giả ý hay không. Hắn tuy rằng chỉ mới nhìn thấy Hạng Văn Huân vài lần, nhưng lấy kinh nghiệm sống lâu năm của hắn mà xét, Hạng Văn Huân tuyệt đối là người nói được làm được. Tức là nói, chỉ cần hắn làm cho Hạng Văn Kiệt tỉnh lại, Hạng Văn Huân tuyệt đối sẽ giữ lời hứa cùng Vương Tiểu Minh thành một đôi. Đương nhiên, cho dù Hạng Văn Kiệt không tỉnh được, hắn cũng sẽ dùng cái mạng của y để đổi lấy điều

kiện với Hạng Văn Huân. Không nên trách hấn quá đê tiện, muốn trách thì trách trời xui đất khiến, ai biểu Hạng Văn Huân ngớ ngẩn đến hồ đồ tự dưng đem nhược điểm khoe ra chi?

Vương Tiểu Minh nhìn trên mặt hấn lộ ra nụ cười âm hiểm, trong tim nhất thời bất an trĩu nặng, “Cái này, Hạng tổng hiện tại trong đầu toàn là chuyện cứu em trai, tuyệt đối không có tâm tình nghĩ vớ vẩn đâu.”

“Kiểu người như hấn, hấn là rất rành các loại phương pháp và thủ đoạn để tra ra tên của quỷ hút máu kia.”

“Tra được tên thôi thì ích gì chứ?” Tóm được hay không mới quan trọng a.

“Chỉ cần có tên, có thể tra ra gia phả bậc cha chú của hấn.” Baal nói, “Như vậy cho dù gã quỷ kia nguyên lai đã chết, gia phả bậc cha chú của hấn cũng có thể tiếp tục hoàn thành nghi thức”

“Quỷ hút máu cũng chết được sao?” Vương Tiểu Minh sửng sốt, theo như trí nhớ của cậu, quỷ hút máu là loại sinh vật cho dù bị đóng đinh trên thập giá vẫn lì lợm giãy dụa.

“Được. Đồng loại và giáo hội có thể giết được chúng.” Baal nói, “Đối với quỷ hút máu mà nói, tìm được một đứa trẻ ưng ý đâu có dễ, cho nên trừ phi tình huống quá nguy cấp, bằng không chẳng bao giờ bỏ giữa chừng nghi thức.”

Vương Tiểu Minh thở dài nói: “Hy vọng Hạng tổng có thể sớm tra ra tên của quỷ hút máu kia.”

“Kỳ thật ngoại trừ việc tìm ra tên của quỷ hút máu, còn có một phương pháp khác.” Nói đến lĩnh vực mình hiểu biết, Baal hào hứng thảo luận.

...

Vương Tiểu Minh rốt cục phát hiện Baal nói chuyện rất hay vòng vo, nhưng cứ từng chút từng chút lại nhả ra chuyện quan trọng.

Baal tự dưng hưng phấn nhìn Vương Tiểu Minh nói: “Người thử đoán xem.”

“Ta đoán không ra.” Vương Tiểu Minh trả lời vô cùng trực tiếp. Chuyện của quỷ hút máu làm cậu mệt chết được, huống chi còn muốn đoán.

“Người chẳng lẽ không nghĩ ra, tất cả quỷ hút máu đều có cùng một tổ tiên sao?”

Vương Tiểu Minh gãi gãi đầu, “Tổ tiên của quỷ hút máu... À, Brad Pitt hay là Tom Cruise?” Cậu còn nhớ cái này có dựng phim nha.

Baal đột nhiên nói sang chuyện khác, “Một người không thể tự dưng vô duyên vô cớ xui xẻo đến tột cùng như người.”

Vương Tiểu Minh buồn bực.

“Cho nên trình độ xui xẻo của người lên tới cảnh giới này, hoàn toàn xứng đáng.”

Vương Tiểu Minh trong cơn bực bội lại mang theo một chút ủy khuất, “Sao nỡ nói thế chứ?”

“Không có gì, tâm tình không tốt, tùy tiện xả giận hai câu thôi.” Dù sao cũng chẳng ai vui vẻ gì khi mình đang lên mặt dạy đời mà đối phương cứ đờ ra. Bất quá nhìn thấy biểu tình của Vương Tiểu Minh, tâm tình của Baal hơi thay đổi, kiên nhẫn giải thích nói, “Quỷ hút máu đầu tiên chỉ có một, nói cách khác, hấn là gia phả bậc cha chú trở lên của tất cả quỷ hút máu.”

“Lợi hại thế sao, tên người đó là gì?” Vương Tiểu Minh tò mò mở to hai mắt.

“Cain.”

•

Vương Tiểu Minh không kịp đề phòng, lại lão đảo nhào vào ngực Hạng Văn Huân.

Baal bực bội – Đồ ngu! Sao không biết tranh thủ thêm chút nữa.

9. Chương 9: Nhân Tình

(Thượng)

Nội bộ Ngân quán xích mích

Chưa từng nghe qua.

Vương Tiểu Minh chớp mắt nhìn, “Có địa chỉ cụ thể không?”

Baal: “Có. Ở giữa hàng ngàn hàng vạn quỷ hút máu vây xung quanh. Người muốn đi sao?”

Ở giữa... hàng ngàn hàng vạn quỷ hút máu vây quanh?

Vương Tiểu Minh trong đầu đen một mảnh, “Bọn họ sẽ ăn ta sao?”

“Sẽ không.”

Tuy rằng Baal phủ nhận, nhưng mà lấy kinh nghiệm mấy ngày nay Vương Tiểu Minh và hắc ở chung, tuyệt đối còn có thêm câu nữa.

Quả nhiên, Baal nói: “Không ăn người đâu, chỉ trực tiếp xé xác người thôi.”

Vương Tiểu Minh nuốt một ngụm khí, “Ta rất tin tưởng Hạng tổng, anh ta nhất định sẽ tìm ra được quỷ hút máu kia.”

Buổi chiều đi làm, Vương Tiểu Minh đến trước Ngân Quán thì đột nhiên dừng lại, hình như mình vẫn chưa biết lối đi vào Ngân quán dành cho nhân viên. Cậu nhìn cánh cửa chói chang hơn cả bóng đèn, trong suốt hơn cả kim cương, uể oải nói: “Ta sẽ không bị đuổi đâu ha?”

“Còn lâu.” Baal khí định thần nhàn, “Chúng ta còn đang nắm đằng chuôi mà.”

...

Tuy rằng cậu rất cao hứng khi Baal có thể dùng hai từ ‘Chúng ta’, nhưng mà, nếu hắc không dùng nguyên cái cụm ‘nắm đằng chuôi’, cậu nhất định còn cao hứng hơn nữa.

Phía sau vang đến tiếng phanh xe sắc nhọn.

Vương Tiểu Minh quay đầu lại, một chiếc xe đen thui lui có rèm che cùng một tư thế, cùng một tốc độ với xe thể thao hôm qua đang lao tới. Càng ngạc nhiên hơn chính là, Vương Tiểu Minh phát hiện cậu lúc này trong đầu hoàn toàn trống rỗng, y như hôm qua không hề tránh né.

Xe dừng lại.

Đào Nhạc bước xuống xe, trên đầu còn đeo băng trắng xóa vòng quanh đầu, dưới ánh mặt trời càng thêm chói mắt. Gã thấy vẻ mặt ngu ngốc của Vương Tiểu Minh, nhìn không được cực giận phản cười, “Ta nghe bảo chó quăng xuống nước cũng sẽ học được cách bơi chó, người sao lại không học được cách né xe a?”

Vương Tiểu Minh nhỏ giọng nói: “Chẳng phải anh đã dừng lại rồi sao?”

Đào Nhạc nói: “Mẹ kiếp! Người đang oán hận ta không tông trúng người hử?”

“Không phải, ý tôi là, anh có thể dẫn tôi vào Ngân quán được không?” Vương Tiểu Minh mỉm cười ôn nhu lấy lòng.

Đào Nhạc cũng cười theo, sau đó nghiêm mặt nói: “Dựa vào cái gì?”

“Cái này...” Vương Tiểu Minh cúi đầu.

“Khoan đã nha, ngày hôm qua A Huân không phải đã gọi điện thoại cho ta nói người được tuyển rồi sao?”

Đào Nhạc nói, “Đừng nói là vừa mới gọi điện xong người đã bị đá đít rồi đi?”

Vương Tiểu Minh vò đầu nói: “Tôi quên mất đường vào Ngân quán?”

“Chứ hôm qua vào bằng cách nào?” Đào Nhạc nhú mày. Gã nhớ là hình như Hạng Văn Huân có nói y và gã cũng vào phải không ta?

Vương Tiểu Minh cả kinh, nói lắp nói: “Thì, chính là...”

Cửa đột nhiên không hề báo trước mở ra.

Hạng Văn Huân một thân vest xám, cổ áo hơi hơi mở, “Ồn ào gì đấy. Vào đi.”

Đào Nhạc trêu chọc nói: “Không phải trước giờ cậu vẫn thủ thân như ngọc sao? Sao tự dừng lại cởi phăng hai cái nút trên cùng a?”

Hạng Văn Huân nói: “Bởi vì giúp người nào đó chùi đít đến phát chán rồi.”

Đào Nhạc nghe khẩu khí của anh ta đầy mùi thuốc súng, không khỏi nhú mày.

Hạng Văn Huân và gã chơi với nhau từ khi cả hai còn mặc bím tung tăng, hai nhà là thế giao (quen biết nhiều đời). Sau đó cha của Hạng Văn Huân vì một vài chuyện mà không thể không trốn ra nước ngoài, trước khi đi, ngàn dặn vạn dò phó thác hai anh em nhà họ Hạng cho Đào gia. Cha gã lúc ấy vỗ ngực cam đoan, cho dù Đào Nhạc hấn có không nên thân thì cũng sẽ nuôi dưỡng Hạng Văn Huân và Hạng Văn Kiệt nên người. Sau này trưởng thành rồi, Hạng Văn Huân đích xác là tiền đồ rộng mở... Còn gã cũng chẳng ra cái dạng gì. Mỗi lần cha mắng, gã đều đổ thừa do cha hấn trước đây trù ẻo gã, cả đời đã bị định sẵn chỉ vì một câu nói. Sau đó gã xuất ngoại, lẩn lộn ba năm dưới sự giám sát của Hạng lão gia, lẩn qua lẩn lại loạn thất bát toan thế nào kiếm được hai, ba tấm bằng để về nước làm cho gia đình vẻ vang, ai ngờ đang nằm phê phở ở nhà hai ngày, gã lại bị cha đuổi tới đây làm trợ thủ cho Hạng Văn Huân — tuy rằng cái chức danh nay cũng chỉ là trên danh nghĩa. Hầu hết mọi lúc đều là nhờ Hạng Văn Huân giúp gã. Gã gặp rắc rối, Hạng Văn Huân thu dọn. Bao năm qua chưa từng nghe cậu ta than khổ kêu mệt, hôm nay lạ nha.

“A Huân,” gã nghiêm túc nhìn anh ta, “Đừng nói là cậu phát bệnh nha?”

“Đầu tôi còn chưa có nở hoa, có thể có bệnh gì?” Hạng Văn Huân hướng mắt về phía Vương Tiểu Minh “Cậu đi theo tôi.”

Vương Tiểu Minh lập tức cúi đầu đuổi theo.

Đào Nhạc đơ người trong chốc lát, đột nhiên cũng chạy theo, thì thầm vào tai Hạng Văn Huân nói: “Mấy người muốn nói gì thế? Tôi cũng muốn nghe.”

“Về việc triển khai kế hoạch tương lai và mục tiêu cụ thể, phân công công việc trong vòng một năm tới đây của bộ phận vệ sinh.” Hạng Văn Huân cước bộ dừng lại, “Cậu muốn nghe sao?”

Đào Nhạc nói: “Cậu đùa à, việc này lại đi trao đổi với một kẻ mới tới hả?”

“Uông tử nghỉ phép nửa tháng, Chữ Chiêu để cậu ta lên làm quản lý bộ phận vệ sinh.”

“...” Đào Nhạc không thể tin nổi, “Ngày hôm qua sau khi tôi bị tông xe đã xảy ra chuyện gì kỳ kỳ gay gấn sao?” Hay là cái tên Vương Tiểu Minh nhìn vô cùng hai lúa này kì thực là quý công tử của một nhân vật quyền thế nào đó, cải trang vi hành đến đây?

Hạng Văn Huân nói: “Sau khi tông xe, chuyện ly kỳ nhất chính là Trương tổng đã nằm cùng bệnh viện với cậu, nghe nói chưa đến một giờ sau đó đã phải chuyển vô phòng cấp cứu khẩn.”

Đào Nhạc nhìn trần nhà nói: “Việc này quả thật đúng là thiên tai nhân họa đó.”

“Lão ở thành phố này cũng có chút máu mặt, cậu cẩn thận một chút.” Hạng Văn Huân lên tiếng khuyên ngăn.

Đào Nhạc có vẻ hơi bức mình, “Ai cho phép lão ta chạm vào Kiệt thiếu? Ở đây ai lại không biết Kiệt thiếu là người của tôi hả? Lão dùng tay nào chạm vào tôi sẽ chặt tay đó của lão. Mẹ nó cái thứ khốn kiếp phía dưới của lão mà chạm đến, tôi lập tức cho lão đoạn tử tuyệt tôn!”

Vương Tiểu Minh nghe thấy khẩu khí hung dữ của gã, bị dọa một trận, nhịn không được nhích lại phía Baal.

Ánh mắt Hạng Văn Huân nhìn lướt qua hướng Baal rồi lại dời đi như thể không có chuyện gì, thản nhiên nói: “Kiệt thiếu biến thành như thế là vì ai?”

Trong lời nói có thêm chút uy hiếp, Đào Nhạc nhất thời câm tịt.

Đội Hạng Văn Huân dẫn Vương Tiểu Minh bước vào thang máy rồi, gã như ngậm phải bồ hòn lẩm bẩm nói: “Hôm nay làm cái khỉ gì mà tức ghê thế?”

Cửa thang máy đóng lại, Hạng Văn Huân liền dựa vào trong góc.

Wang Xiao Ming nhìn Baal rồi lại nhìn Hạng Văn Huân, nhin không được hỏi: “Hạng tổng tối hôm qua vất vả đến khuya sao?”

Hạng Văn Huân cười khổ nói: “Một đêm mất ngủ.”

Có được anh trai như thế này đúng là đốt đèn ***g tìm khắp nơi không thấy. Vương Tiểu Minh thật hâm mộ thiếu niên bị quỷ hút máu gặm một nửa rồi bỏ chạy kia.

“Tôi đã liên lạc từ Pháp đến Anh.” Anh ta xoa xoa mi mắt, “Trước khi em ấy được đưa về hai ngày, em ấy đã ở Pháp, qua đêm trong một khách sạn ở Lyon. Trường ở Anh quốc hoàn toàn không biết em ấy sang Pháp. Bạn cùng phòng kể lại, em tôi đi theo một gã tóc vàng (bỏ nhà theo zai =.=). Tôi đang nhờ bạn bè tìm giùm một bức ảnh của gã đó...”

Wang Xiao Ming thấy bộ dạng anh ta mỗi một như thể sắp gục ngã, khuyên nhủ: “Ngài hay là trước mắt cứ nghỉ ngơi đi.”

“Không cần đâu. Lát nữa tôi còn phải dự hội thảo.” Anh ta ngẩng đầu, “Bạn cậu có ở đây không?”

“Có, hần...”

“Không cần phải nói cho hần biết ta và người không thể cách nhau quá năm mét.” Baal rất nhanh cắt ngang lời cậu.

Wang Xiao Ming nghi hoặc nhìn hần.

“Có vậy mới không gây trở ngại cho hai người thân mật a.” Baal lo lắng rất chu đáo.

Nhưng mà Vương Tiểu Minh đối với sự chu đáo của hần không hề cảm kích dù chỉ một chút.

Hạng Văn Huân không nhìn thấy Baal, chỉ có thể dựa vào biểu tình của cậu để đoán động thái của Baal, “Bạn cậu đang mất hứng sao?”

“Không, không có, hần rất cao hứng.” Vương Tiểu Minh vừa nói vừa nhìn về phía Baal.

Baal ném cho cậu một cái nhìn ‘người xem kiểu gì mà thấy ta rất cao hứng?’

Tuy rằng cái cảm xúc này biểu đạt có hơi phức tạp, bất quá Vương Tiểu Minh nhìn là hiểu. Cậu theo bản năng nhếch môi cười lạnh.

Baal nhíu mày, “Người không thể cười khả ái hơn được sao?”

Wang Xiao Minh khó xử nói: “Cái này ông trời hạn chế a.”

“Cái gì?” Hạng Văn Huân hỏi.

“Tôi đang nói về Phù Dung tỷ tỷ có cười thế nào thì cũng không thể giống như Audrey Hepburn được.” Vương Tiểu Minh đoán Baal nghe sẽ không biết Phù Dung tỷ tỷ và Audrey Hepburn cho nên thanh âm cũng không nhỏ.

Baal tuy rằng không biết Phù Dung tỷ tỷ và Audrey Hepburn là ai, nhưng nghe ngữ khí của cậu cũng hiểu cậu vừa mới phản bác lại hần, vì thế hần gơ tay đẩy một cái.

Wang Xiao Ming không kịp đề phòng, lão đảo ngã nhào vào ngực Hạng Văn Huân.

...

Này hình như là lần thứ hai.

Wang Xiao Minh vội rời khỏi.

Hạng Văn Huân tựa như có chút xác định liền nhìn thoáng qua phía Baal đứng, vỗ vỗ vai cậu nói: “Không sao chứ?”

“Không sao.” Vương Tiểu Minh cười gượng lùi về sau mấy bước.

Baal bực bội mắng: “Ngu ngốc! Sao không biết tranh thủ thêm một tí?”

Thang máy ding đong mở ra.

Vương Tiểu Minh bỗng cười nói: “Thời gian không đợi người a.”

Thư kí đứng ở cửa, nhìn thấy Vương Tiểu Minh và Hạng Văn Huân đồng thời đi ra, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên, bắt quá rất nhanh khôi phục thái độ bình thường nói: “Vừa rồi Vương tổng của Thông Đạt Kiến Thiết gọi điện thoại đến hẹn ngày thứ bảy này đi đánh golf, Chu tiểu thư nhắc thứ sáu có party, hỏi ngài có thể tham dự được không. Còn có...”

“Mấy việc đó chờ lát nữa nói.” Hạng Văn Huân nói, “Giúp ta đưa nước đến phòng họp Bán Viên.”

Phòng họp Bán Viên quả nhiên hình bán nguyệt.

Vương Tiểu Minh ngồi ở bàn dài phía đối diện, cẩn thận nhìn Hạng Văn Huân đang chậm rãi cởi áo khoác vắt lên lưng ghế dựa.

“Ngày hôm qua rất vội vàng, hơn nữa lúc đó tôi đang rối bời cho nên có nhiều chuyện chưa kịp nói, hôm nay tôi muốn nghiêm túc nói chuyện.” Hạng Văn Huân hỏi, “Bạn cậu có ở đây...”

Vương Tiểu Minh chỉ sang chỗ ngồi bên cạnh.

Hạng Văn Huân quay đầu, đối với chỗ chỉ có không khí nói: “Cho dù em trai tôi có thể thức tỉnh hay không, tôi vẫn nợ ngài một cái nhân tình.”

Baal khoe miệng giơ lên. Những lời này hẳn rất khoái nghe.

Vương Tiểu Minh vừa thấy sắc mặt của Baal chỉ biết tuôn ra mấy lời tầm thường, vội vàng nói: “Hạng tổng khách sáo quá.”

“Bất quá Hạng Văn Huân tôi làm việc từ trước đến nay một là một, hai là hai. Nếu thiếu nhân tình, tôi hy vọng có thể biết được tôi nợ ai nhân tình.”

Vương Tiểu Minh thấy mắt Baal hơi nheo lại, không khỏi vì Hạng Văn Huân tuôn ra một tràng mồ hôi lạnh.

Baal nhướn mày nói: “Người muốn biết cái gì?”

Vương Tiểu Minh nói: “Xin cứ hỏi.”

...

Baal nhìn cậu, “Ta có nói thế sao?”

Vương Tiểu Minh mím môi mím lợi nói: “Ừm, làm phiên dịch, phải biết biến hóa nghệ thuật một tí cho nó hợp thời a.”

Hạng Văn Huân nói: “Tôi muốn hỏi, bạn cậu đến tốt cùng là... loại nào?”

Vương Tiểu Minh liếc mắt nhìn Baal một cái, thấy hắn không phản đối liền nói luôn: “Đọa thiên sứ.”

“...” Đáp án này hiển nhiên vượt quá dự kiến của Hạng Văn Huân, trong mắt anh ta rõ ràng hiện lên hai dấu chấm than.

—

(Trung)

—

Nội bộ Ngân quán xích mích

Vương Tiểu Minh từ tận đáy lòng sinh ra một cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Dấu chấm than trong mắt Hạng Văn Huân đến nhanh mà đi còn nhanh hơn, chớp chớp mắt liền khôi phục như bình thường. “Nguyên lai là dọa thiên sứ, không biết nên xưng hô như thế nào.”

Baal ngón tay khẽ gõ, rất có khí thế kiêu ngạo của một hắc bang lão đại nói với thủ hạ ‘Nói cho hần biết danh hào của ta’.

“Baal.” Vương Tiểu Minh nói.

Hạng Văn Huân mỉm cười nói: “Baal tiên sinh.”

...

Vương Tiểu Minh nhìn Baal tàn bạo đứng bên cạnh, thật sự rất khó mà gấn lên hần hai chữ tiên sinh.

Hạng Văn Huân nói: “Kỳ thật, tôi muốn nhờ Baal tiên sinh giúp một chuyện.”

Baal nhướn mày nói: “Giúp người tìm gã quỷ hút máu kia?”

Vương Tiểu Minh kinh ngạc chuyển lời lại: “Là đi tìm quỷ hút máu kia sao?”

Hạng Văn Huân nói: “Nếu Baal tiên sinh nguyện ý giúp tôi tìm được hần đương nhiên rất tốt, nếu như thấy phiền phức, Baal tiên sinh liệu có thể chỉ cho tôi cách nào đây tìm được hần không.” Anh ta không biết em trai mình làm thế nào mà lại quen biết được quỷ hút máu, nhưng cho dù là anh ta, căn bản không thể nào lại tự chạy ra ngoài lẩn lộn ngàn dặm mà tìm quỷ hút máu để tán gẫu.

Baal trầm mặc.

Vương Tiểu Minh nhỏ giọng hỏi Baal : “Rất khó sao?”

“Đây là lần đầu tiên ta tới nhân giới.” Baal nói.

“...” Nói cách khác, kỳ thật Baal hoàn toàn không biết chút gì về nhân giới? Nhưng nhìn thần sắc của xem Baal, tựa hồ còn định nói gì đó. Cậu đợi. Baal cũng chẳng bổ sung gì thêm.

Hạng Văn Huân vẫn nhìn cậu, tuy rằng trên mặt không bộc lộ biểu tình gì, nhưng ánh mắt nóng rực kia cũng đủ để cậu hiểu được tâm tình của anh ta.

“Cái này... Baal nói đây là lần đầu tiên hần tới nhân giới.”

Hạng Văn Huân không hề thất vọng mà tiếp tục truy vấn: “Vậy Baal tiên sinh có cách nào tìm được quỷ hút máu kia không?”

Baal mày hơi nhíu lại rồi chậm rãi thả lỏng.

Vương Tiểu Minh nhìn khoe miệng hần cong lên, trong lòng nhất thời có một dự cảm bất hảo. Bình thường, lúc thể xác và tinh thần Baal sáng khoái nhất là lúc thể xác và tinh thần của cậu bị đầy dọa nhất.

“Nếu ta còn nguyên vẹn, chuyện này thực dễ dàng.” Baal nói.

...

Hần nguyên vẹn?

Vương Tiểu Minh kinh hãi, từ trên xuống dưới đánh giá hần, “Thân thể người còn thiếu bộ phận nào?”

...

Baal mặt không chút thay đổi nói: “Người chẳng lẽ không nhận ra, ta toàn bộ thân thể đều không có sao?”

Vương Tiểu Minh vươn ngón tay, khẽ chạm vào bàn tay hần, sau đó lắc đầu nói, “Không nhận ra.”

“...”

Mặc dù không nghe được thanh âm của Baal, nhưng Hạng Văn Huân vẫn suy ra được từ lời nói của Vương Tiểu Minh, sau đó nói: “Baal tiên sinh phải tìm được thân thể của mình chẳng?”

...

Vương Tiểu Minh giật mình nhìn anh ta.

Ý cười trên khóe miệng của Baal càng sâu, “Nhân loại kỳ thật vẫn có những kẻ thông minh đấy.”

Vương Tiểu Minh thực buồn bực. Ý hắn là đang bôi nhọ cậu sao.

“Nói với hắn, nếu hắn muốn em trai tỉnh lại, trước hết phải giúp ta chữa trị thân thể đã.”

Vương Tiểu Minh nói lại.

Hạng Văn Huân không chút do dự hỏi han: “Như vậy Baal tiên sinh cần tôi làm như thế nào?” Anh ta biết rõ mình hoàn toàn không còn lựa chọn nào khác. Bởi dù có không chịu đáp ứng, anh tin chắc rằng Baal cũng sẽ dùng mọi thủ đoạn của hắn để chi phối anh ta.

Từ điểm này mà nói, anh ta còn hiểu Baal hơn cả Vương Tiểu Minh. (em Minh máu M mà =w=!)

Quả nhiên, Baal khá là tán thưởng thái độ của anh, “Yêu cầu của ta rất đơn giản.”

Vương Tiểu Minh tim phổi đều run lên.

“Chính là cùng y, yêu nhau thật oanh oanh liệt liệt.”

...

Đánh chết cũng không nói.

Vương Tiểu Minh cúi đầu đưa hai tay lên che lại.

Không đến một giây sau, Hạng Văn Huân liền nhìn thấy Vương Tiểu Minh bị nhấc lên, giống như quả lắc đồng hồ ở giữa không trung lay động.

“Nói!” Baal ngữ khí lạnh băng.

“Không, khụ khụ...” Vương Tiểu Minh mặt đỏ bừng bừng, “Cái này, rất... dọa người...”

Baal nói: “Sẽ không dọa người so với việc mộng bị lột sạch quăng ra đường.”

Đây là uy hiếp, nhưng Vương Tiểu Minh vẫn cắn chặt răng.

...

Khốn kiếp, y nghĩ hắn không thể dùng pháp thuật với y thì sẽ không có cách khác sao?

Baal ánh mắt nhú lại, thả cậu ngã xuống đất, trực tiếp tấn công quần của cậu. Nếu y không chịu hợp tác, vậy hắn cũng chỉ có thể tàn nhẫn mà dùng biện pháp bá vương ngành thượng cung thôi (rape xong rồi tính), để y và Hạng Văn Huân trực tiếp gạo nấu thành cơm. Nói không chừng làm thể tình cảm sẽ đột ngột tăng lên.

Vương Tiểu Minh sợ tới mức mặt tím ngắt, thân thể liều mạng lui về phía sau, đụng vào góc tường, hai cánh tay không ngừng ngăn cản tay Baal kéo quần cậu xuống.

Vì thế, Hạng Văn Huân nhìn thấy, chính là một hình ảnh vô cùng kì dị —— Vương Tiểu Minh cố gắng kéo lại cái quần đang tự tụt xuống.

“Vương Tiểu Minh.” Hạng Văn Huân sờ sờ cái mũi, “Vô luận là điều kiện gì, cậu cứ nói thẳng đi.”

Bốn cánh tay của Baal và Vương Tiểu Minh bỗng nhiên ngừng lại.

...

Hạng Văn Huân cho tới bây giờ đều thực tự tin, mặc dù em trai ở Anh bị biến thành cái dạng quỷ hút máu nửa vờ, anh ta cũng không bao giờ từ bỏ hy vọng cứu được em trai mình. Nhưng lần này, vì ánh mắt Vương Tiểu Minh như vậy, anh ta lần đầu tự xét lại, có phải câu nói kia của mình quá xúc động rồi không.

Baal buông tay ra, vỗ vỗ đầu Vương Tiểu Minh, “Nói.”

Vương Tiểu Minh lắp bắp nói: “Hắn nói... nói là... muốn chúng ta...”

Hạng Văn Huân mỉm cười cổ vũ.

Nhưng hiệu quả cổ vũ quá nhỏ, bởi Vương Tiểu Minh sau khi thốt ra hai chữ ‘Chúng ta’ lập tức ghen đến hơn năm phút đồng hồ.

Cuối cùng Baal kiên nhẫn được nữa, một cước đá cậu đến trước cái bàn, “Nếu không nói, ta sẽ chẻ Thường Hải Đào thành hai khúc!”

Vương Tiểu Minh thấp giọng nói: “Cậu ấy về nhà rồi.”

“Ta có thể cho hấn về châu ông bà luôn.”

Vương Tiểu Minh kinh ngạc nhìn hấn, “Về châu ông bà người cũng hiểu a?”

Baal thật sâu trong mắt càng thâm trầm, “Nói...”

Vương Tiểu Minh nuốt nước miếng một cái, nhanh chóng liếc sang Hạng Văn Huân.

Điệu cười của Hạng Văn Huân đã phai nhạt, mặc kệ, cười cổ vũ những năm phút cũng thấy mệt.

“Hấn hy vọng, chúng ta có thể... Y... Yêu...Yêu...” Có mỗi chữ ‘yêu’ cũng nói đến ba âm điệu.

Baal hận không thể vỗ nát móng y!

“Yêu nhau?” Hạng Văn Huân giúp cậu nhả ra.

...

Vương Tiểu Minh kinh hãi nhìn vẻ mặt ung dung trấn định của anh ta.

“Đúng không?” Tuy rằng từ ánh mắt của Vương Tiểu Minh anh ta dường như đã xác nhận rồi, nhưng anh vẫn muốn lịch sự hỏi lại.

“Ừm, đúng vậy.” Cuốn theo lời anh ta, Vương Tiểu Minh cảm thấy thừa nhận cũng không mấy khó khăn.

Hạng Văn Huân im lặng suy nghĩ. Tuy ngoài mặt không để lộ ra nhưng trong lòng cảm thấy rất sững sốt. “Có thể nói nguyên nhân cho tôi biết không?”

Vương Tiểu Minh mong mỏi nhìn Baal.

Baal dừng dừng lắc đầu, “Không thể.”

Ánh mắt lấp lánh của Vương Tiểu Minh nhất thời bị dập tắt.

Hạng Văn Huân không cần hỏi cũng biết kết quả, vì thế anh ta gật đầu nói: “Tôi hiểu rồi.”

...

Cứ thế mà hiểu sao?

Vương Tiểu Minh ngơ ngác nhìn Hạng Văn Huân đứng lên, mặc áo khoác vào đi ra ngoài.

Lúc bước tới cửa, anh ta dừng lại, “Bây giờ là thời gian làm việc phải không?”

“A, đúng thế.” Vương Tiểu Minh vội vàng đứng lên, lảo đảo chạy đến cửa.

Hạng Văn Huân thuận tay đỡ cậu.

Vương Tiểu Minh bỗng nhiên đứng im, có chút lúng túng, đang muốn nói gì đó cho đỡ ngượng ngùng, đã thấy thư kí vội vã bước tới, “Hạng tổng.” Nàng muốn nói lại thôi, nhìn Vương Tiểu Minh.

Vương Tiểu Minh thức thời nói: “Tôi đi trước.”

“Chờ chút, tôi và cậu cùng đi tìm Chữ Chiêu.” Hạng Văn Huân nói với thư kí, “Cô vừa đi vừa nói.”

Thư kí ngạc nhiên đánh giá Vương Tiểu Minh. Ý Hạng Văn Huân là không cần kiêng kị cậu ta sao? Tuy rằng người nhận được đãi ngộ như vậy không phải không có, nhưng cái người trước mắt này... Cậu ta hình như mới tới hôm qua mà? Bất quá ý niệm trong đầu này cũng chỉ là lóe qua trong đầu mà thôi, bởi vì chuyện định nói thực sự rất khẩn cấp. “Đào tiên sinh và Kiệt thiếu, Minh thiếu đang ẩu đả.”

Hạng Văn Huân nhú mi, “Tầng nào?”

“Tầng mười tám.”

Hạng Văn Huân quay lại bước vào vào thang máy.

Vương Tiểu Minh đi sau anh ta, nhất thời không biết có nên đi theo không.

Baal hào hứng xem kịch vui, ở bên cạnh thúc giục nói: “Đuổi theo đi.”

Vương Tiểu Minh không còn cách nào khác, đành phải kiên trì bước theo sau.

Bởi vì bọn họ đang ở tầng hai mươi, cho nên Hạng Văn Huân trực tiếp bấm nút đi xuống.

Ngân Quán tuy rằng nói là hai mươi tầng, nhưng trên thực tế chỉ có mười chín tầng thôi, bởi vì tầng mười tám và mười chín hợp lại thành một tầng.

Lúc Vương Tiểu Minh bước ra ngoài thang máy, nhìn thấy đại sảnh có trần cao vút liền giật mình, một không gian xa hoa lộng lẫy.

Tất cả đồ trang trí đều đặt trên tường, điêu khắc, tranh ảnh, hoa treo tường... Có lẽ là do tường quá rộng, chúng lại được xếp rất qui cách cho nên nhìn vào thấy vô cùng hài hòa. Cậu ngẩng đầu lên, trần nhà thực sáng, nhìn cứ ngỡ như bầu trời tự nhiên.

Đối diện đại sảnh là một loạt các cánh cửa trắng xóa, Hạng Văn Huân lại đi vào cánh cửa màu tối duy nhất ở đó.

Vương Tiểu Minh cẩn thận đi theo sau, còn chưa tới gần, chợt nghe thấy tiếng rống giận dữ của một người nào đấy từ trong cánh cửa đang mở kia truyền ra, “Hạng tổng, tôi mười tám tuổi đã đi theo ngài, tính tôi thế nào ngài rất rõ! Từ Nhất Minh tôi cho dù mồm mép đề tiện thế nào cũng không bao giờ thêm đàm tiếu, nói xấu người khác sau lưng. Nơi này mua mua bán bán, ai cao quý hơn ai chứ?! Tôi nếu mà bêu rếu nơi đây cũng khác nào tự bôi nhọ lên mặt mình, ai tin đấy? Mẹ nó, làm như nào tôi ngập nước chắc?”

Chưa gì đã nghe một tràng làm Vương Tiểu Minh chân chưa tới cửa đã choáng váng.

Đào Nhạc cười lạnh nói: “Ai biết người có phải nào ngập nước hay không, biết đâu lại rỗng tuếch thì sao?”

“Mẹ nó, Đào Nhạc! Người và Kiệt thiếu kia toàn làm mấy chuyện mờ ám chó má giờ lại ngang ngược đổ cho người, nào ngập nước là người thì có? Người cần gì rên rỉ, ta biết Ngân Quán có phần của người, cũng biết thế lực nhà người trong này, ta hôm nay không thêm chấp, cùng lắm thì lão tử sang nơi khác bán thân. Ta không tin, ta cỏi hết đồ ra đứng đường cũng không có người ra giá!”

Công phu mồm mép thế này, trong đầu Vương Tiểu Minh lập tức nghĩ ngay đến một mãnh nam mãnh liệt.

Đào Nhạc nói: “Được, người nói đó nha. Mẹ nó! Mai đừng có mà để ta lại thấy người uốn ẹo vô đây.”

“Đào Nhạc.” Hạng Văn Huân đậm đậm cảnh cáo.

Đào Nhạc hừ một tiếng, không nói.

Vương Tiểu Minh lặng lẽ bước vào trong hai bước. Baal từ lúc Từ Nhất Minh lên tiếng đã lượn vào, lại còn chọn được vị trí tốt để xem diễn, thấy cậu thăm dò nhấp nhòm bước vào, còn vẫy cậu lại chỗ trống bên cạnh.

“...” Khi tất cả ánh mắt trong phòng đều đổ về phía cậu, Vương Tiểu Minh nghĩ, thời điểm thế này chỉ có trạng thái u linh là chiếm ưu thế.

(Hạ)

Nội bộ Ngân quán xích mích

Hạng Văn Huân lạnh nhạt nói: “Cậu chờ một chút.”

Chỉ một câu đã giúp cậu giải vây. Vương Tiểu Minh thấy người khác lại dời ánh mắt lên người Hạng Văn Huân, nhẹ nhàng thở ra.

“Hạng tổng, cho dù tôi cuốn gói rời khỏi đây, hôm nay hắn cũng bắt tôi phải nói rõ ràng! Không lý nào tôi trong sạch mà lại phải lùi bước.” Vương Tiểu Minh nhận ra đây là thanh âm của Từ Nhất Minh. Anh chàng đáng người không cao, mặt dài mày nhỏ, dung mạo đã lệ1, so với hình tượng mãnh nam trong tưởng tượng của cậu là một trời một vực.

Lúc này cậu thấy rõ mọi người trong phòng ngoại trừ Kiệt thiếu, Đào Nhạc, Từ Nhất Minh, Hạng Văn Huân còn có ba thanh niên đứng đó, người nào người nấy mi thanh mục tú, nhưng mà ánh mắt lơ đãng, mỗi lần đảo mắt nhìn đến Hạng Văn Huân thì lại nao núng lùi về.

Hạng Văn Huân liếc nhìn Từ Nhất Minh nói: “Nói xong chưa?”

Nể mặt Hạng Văn Huân, Từ Nhất Minh đành nhịn xuống, bởi vậy mới thả lỏng ngữ khí: “Dù sao việc này ngài cũng phải làm chủ cho tôi. Tốt xấu gì tôi cũng làm trong này nhiều năm như vậy, không có công cũng đã góp sức. Để người ta đem ra làm bóng mà đá như vậy, tôi không biết đâu!”

Hạng Văn Huân không để ý tới oán giận của anh ta, nhìn sang ba thanh niên kia: “Chuyện gì xảy ra?”

Ba thanh niên người xem ta ta xem người, ấp a ấp úng không ai chịu mở lời.

Đào Nhạc hừ lạnh nói: “Một đám câm điếc hết sao? Vừa rồi mới mắng Kiệt thiếu hăng say đã miệng lảm mả.”

Hạng Văn Huân thờ ơ lạnh lùng, đại khái đã biết chuyện gì xảy ra. Có thể làm Đào Nhạc kích động thế này, ngoại trừ Kiệt thiếu chẳng có người thứ hai.

Trong phòng áp lực giống như một quả bóng căng tròn tức khí, mỗi người đều đợi người khác dùng kim đâm vỡ nó, nhưng chẳng ai buồn đi lấy kim.

Trường hợp thế này làm Baal một lòng hào hứng xem kịch vui phi thường khó chịu, hắn nhìn sang Vương Tiểu Minh, “Đi khuấy động không khí chút coi.”

...

Khuấy động không khí?

Chuyện này cho dù cậu có dùng tám cái sào tre cũng khuấy không nổi thì làm sao mà khuấy động không khí chứ?

Vương Tiểu Minh khó xử, đang do dự.

Kiệt thiếu đột nhiên mở miệng, “Chỉ là hiểu lầm thôi.”

“Chết tiệt. Đùng mơ mà bỏ qua việc này.” Đào Nhạc nóng nảy.

Kiệt thiếu đậm đậm liếc gã.

Đào Nhạc lập tức câm miệng.

Từ Nhất Minh lại nhảy dựng lên, “Chó chết! Con mẹ nó, người tưởng người là trọng tài a! Chúng ta đứng đây vừa mới khởi động, người lại thông thả rút ra thẻ đỏ bảo là phạm quy a? Tưởng là khán giả mù hết sao?”

Đào Nhạc gơ chân đạp một cước vô bàn, “Vậy người nói xem muốn thế nào hả? Cần ta nằm xuống cho người giẫm người đạp sao?”

“Giẫm chứ! Người dám nằm ta liền dám giẫm!” Từ Nhất Minh cũng bất cứ giá nào, “Người nếu thấy giẫm đạp không đủ cứ nói, ta liền dùng roi da cho người muốn sáng khoái bao nhiêu có sáng khoái bấy nhiêu.”

Hạng Văn Huân nhú mày, không đợi mở miệng, Đào Nhạc xông vào, gơ tay tát thật mạnh làm mặt Từ Nhất Minh quẹo sang một bên.

Trong phòng im ắng đến nỗi kim rơi xuống cũng nghe thấy.

Từ Nhất Minh phun ra một tia máu, lắc lắc cổ, như thể nổi điên lao vào Đào Nhạc, “Con mẹ nó đồ chó má đê tiện, đừng tưởng ta không đánh chết được ngươi!”

Đào Nhạc cũng không chần chừ lấy một giây, liền xông vào đâm đá.

Ba cậu thanh niên càng thêm run rẩy. Sự tình đến mức này cũng không ai trong ba người họ dám nghĩ đến, sao lại thành ra cục diện không thể vãn hồi được thế này.

Biểu tình của Kiệt thiếu vẫn bình thản, ngay cả tư thế cũng không thay đổi.

Hạng Văn Huân nhìn đồng hồ, quay qua nói với một thanh niên: “Đi tìm bảo vệ, lát nữa đưa họ đến phòng y tế.”

Ba cậu thanh niên khúm núm đáp lời.

Hạng Văn Huân nhìn hai tên xoay qua xoay lại như hai cái bánh chèo nói, “Đừng để bọn họ phá đồ phá đạc.” Nói xong liền bước ra ngoài.

Vương Tiểu Minh từng bước từng bước đuổi theo, thấp giọng nói: “Bọn họ đánh nhau... Cứ để vậy sao?”

Hạng Văn Huân thản nhiên nói: “Không sao. Dù gì sớm muộn cũng xảy ra thôi.”

Nếu anh ta đã nói như vậy, Vương Tiểu Minh cũng không muốn dây dưa vấn đề này thêm nữa.

Lúc Hạng Văn Huân và Vương Tiểu Minh bước vào văn phòng, Chữ Chiêu đang ngủ.

Mà nghĩ đi nghĩ lại, cũng cứ mỗi lần Vương Tiểu Minh tiến vô phòng hắn, hắn ta luôn luôn là bộ dạng mơ mơ màng màng, mắt nhắm nghiền.

“Xem ra tôi trả lương thấp quá hả?” Hạng Văn Huân cười tủm tỉm.

Chữ Chiêu vội vàng ngồi dậy, xoa xoa tóc, lúng túng nói: “Tự nhiên trời vừa qua trưa liền thấy mệt rã rời.”

Hạng Văn Huân xoa tay nói: “Không sao. Tôi sẽ thêm một phần lương nữa để mua sự mệt mỏi của cậu.”

Chữ Chiêu xin tha: “Được rồi mà, Hạng tổng, tôi biết lỗi rồi không được sao? Cậu đừng bôi nhọ tôi a.”

“Tôi tăng lương mà là bôi nhọ cậu?” Hạng Văn Huân tựa tiểu phi tiểu.

“Tôi đã nhận tiền lương từ cậu, nếu mà không so được với Thiên Can hẳn ta làm mười bảy, mười tám giờ, tôi sẽ xấu hổ mà rời khỏi đây a.” Chữ Chiêu vươn tay lau khóe mắt, nhìn về phía Vương Tiểu Minh nói, “Hạng tổng hôm nay đến không phải là cố ý kiểm tra tôi chứ?”

“Không phải, tôi đến giới thiệu một chút.”

Chữ Chiêu sững sốt. Hắn ta đương nhiên hiểu Hạng Văn Huân đặc biệt cố tình đến để giới thiệu Vương Tiểu Minh là có ý gì, nhưng là hắn vẫn thật sự không nghĩ ra tại sao một người luôn chí công vô tư như Hạng Văn Huân cũng xài cái kiểu quan hệ dặt dứ này. “Hạng tổng, gợi ý cái đi.”

“Có gì mà gợi ý chứ.” Hạng Văn Huân cười nói, “Trong công việc cậu nhớ hỗ trợ cậu ấy một chút nha, sau này khi nào rảnh, chúng ta cùng ăn một bữa thân mật rồi tôi sẽ chính thức giới thiệu lại.”

“Thân mật... Cùng nhau ăn cơm, chính thức giới thiệu lại?” Chữ Chiêu đầu giống như thể mới bị xe cán qua, đau nhức cả nửa ngày mới lúng ta lúng túng nói, “Không phải chứ?”

Hạng Văn Huân gật đầu, “Người giao cho cậu, cậu giúp tôi chiếu cố. Mặt khác về phần Ưông tỷ, cậu cứ tìm một chỗ nhét bả vô là được.”

“...” Chữ Chiêu nhìn bóng dáng rời đi vô cùng tiêu sái của Hạng Văn Huân thật lâu, vẫn nói không nên lời. Có nhiều người ở trong Hào Tình các hắn ta hiểu rõ, đối với hắn mà nói, làm việc ở đâu không quan trọng, quan trọng là... Tiền lương làm mình cảm thấy vừa lòng, còn có cấp trên có đáng tin cậy hay không. Hạng Văn Huân hiển nhiên đều rất phù hợp, nhưng hắn ta chưa bao giờ nghĩ tới, người mà hắn nguyện một lòng một dạ đi theo ba năm ròng rã – Hạng tổng hóa ra là gay! Lại còn trắng trợn sắp xếp người yêu vào làm việc trong này... Khoan đã, hắn cần phải suy xét lại thật kỹ cái chuyện này, thực sự chuyện này... chán động ghê quá đi.

Vương Tiểu Minh cũng bị chấn động y chang.

Cậu cho dù mới này có không nghe ra ý tứ trong lời nói của Hạng Văn Huân thì hiện tại cũng đã nhận ra từ những biểu tình kinh khủng trên mặt Chữ Chiêu. Trên đường đến đây cậu đã nghĩ đến vô số chuyện có thể phát sinh, thậm chí nghĩ tới Hạng Văn Huân chỉ thẳng vào mũi Chữ Chiêu nói, đây là đọa thiên sứ, về sau cùng với Baal hảo hảo ở chung. Chỉ không ngờ tới anh ta lại dùng đến cách này để giới thiệu cậu.

Tuy là anh ta đã đồng ý với điều kiện của Baal, nhưng mà... hành động như vậy không phải là quá nhanh rồi sao?

Người duy nhất cảm thấy vừa lòng với việc này chỉ có Baal, “Hắn làm nhân loại thật sự là rất đáng tiếc.”

Chữ Chiêu rốt cục từ trong kinh sợ sống lại, hắn ta nhìn chằm chằm Vương Tiểu Minh, tựa hồ muốn từ trên một người bình thường như cậu tìm ra chỗ bất thường.

Vương Tiểu Minh bị hắn ta nhìn chằm chằm, trong lòng sợ hãi, nhỏ giọng nói: “Chữ quản lí?”

“Hai người quen nhau khi nào?”

“Chiều hôm qua.”

“...” Chẳng lẽ đây là nhất kiến chung tình trong truyền thuyết? Biểu tình của Chữ Chiêu càng thêm cổ quái, “Vậy bắt đầu từ khi nào?”

“Vừa mới.”

“...” Chẳng lẽ đây là tiếng sét ái tình trong truyền thuyết? Chữ Chiêu vuốt mày, thấp giọng lẩm bẩm nói: “Đừng nói mai sẽ phát thiệp cưới nha?”

“Hả?” Vương Tiểu Minh nghe hắn ta đoán mà hết hồn.

Chữ Chiêu trừng lớn hai mắt, “Chẳng lẽ ta đã đoán đúng?”

“Không... không phải...” Vương Tiểu Minh nhanh chóng phủ nhận, nhưng trong lòng lại bắt đầu lo lắng, nhờ đâu lại biến thành sự thực thì sao.

Chữ Chiêu lắc đầu nói: “Thôi bỏ đi, sinh hoạt cá nhân của lão bản cũng chẳng can hệ gì tới ta. Nếu anh ta đã bảo ta tìm chỗ khác để an bài cho Ông tỷ, có nghĩa là chấp nhận cho mi ngồi ở ghế quản lý bộ phận vệ sinh. Ta đây chẳng qua chỉ dựa vào tiêu chuẩn thực sự của quản lý để chọn mi thôi... Có vấn đề gì không?”

“Không có.” Vương Tiểu Minh đứng thẳng người.

“Đi đi. Trước mắt cứ đến chỗ bộ phận nhân sự mà làm thủ tục nhận chức đi.”

“A?”

“A cái gì mà a, bộ mi nghĩ rằng chỗ chúng ta là siêu thị chắc? Tưởng có chức có quyền muốn vô mua đồng mua tây gì cũng được sao?”

“...” Vì sao mà cả Đào Nhạc lẫn Chữ Chiêu đều thích so sánh Ngân quán với siêu thị nhỉ?

Trên đường đi đến bộ phận nhân sự, Vương Tiểu Minh cảm thấy vạn phần khó hiểu.

Nhân viên chỗ nhân sự làm việc rất mau lẹ.

Vương Tiểu Minh sau khi nhận được một cái bảng lớn và một vài thứ khác đã hiểu được hai việc.

Việc thứ nhất, đi làm là phải quẹt thẻ.

Việc thứ hai, hôm nay và hôm qua cậu đều không quẹt thẻ.

Đi đến tầng mười một đã thấy một đám người ngoan ngoãn đứng chờ ngay đó.

“Mấy người...” Vương Tiểu Minh nhìn một đám người đứng trước mặt.

Người nọ tự giới thiệu: “Em là Sa Hào, biệt danh là Cá Mập, anh Tiểu Minh cứ gọi em Cá Mập là được rồi. Về sau tụi em đều đi theo anh Tiểu Minh. Mong anh Tiểu Minh chiếu cố đến tụi em.”

“Anh Tiểu Minh.” Đám kia trăm miệng một lời gọi to.

...

Vương Tiểu Minh bỗng dưng có cảm giác, sa chân một phát trở thành xã hội đen. Cậu nuốt nước miếng cái ực, nhỏ giọng hỏi Baal nói: “Ta nên đáp lại sao đây?”

Baal cười nhạo nói: “Cứ bảo là, chỉ cần bọn họ nghe lời sẽ để cho bọn họ sống lâu hơn một chút.”

“...” Vương Tiểu Minh nói, “Bọn họ cho dù có không nghe lời, ta cũng không có cách nào làm cho bọn họ không sống nổi a.”

Baal nói: “Ta có thể. Người không vừa mắt tên nào?”

“Tất... tất cả đều rất thuận mắt.” Vương Tiểu Minh cười gượng rồi quay lại, phát hiện tất cả mọi người đều trừng mắt nhìn cậu.

...

“Mới này tôi bị ngứa cổ, cho nên...” Vương Tiểu Minh nhìn cái người tuổi tác so với mình không khác biệt lắm, khuôn mặt tràn đầy thanh xuân, cậu chân thành tha thiết nói, “Hy vọng tất cả mọi người có thể sống lâu trăm tuổi.”

...

Cá Mập đi đầu, vỗ tay không ngớt, “Anh Tiểu Minh không hổ là dân đại học, nói chuyện rất có trình độ.”

Những người khác cũng a dua vỗ tay theo, đều gật đầu phụ họa.

Vương Tiểu Minh thực xấu hổ.

Cá Mập lập tức hạ giọng nói: “Anh Tiểu Minh có chỉ thị gì không?”

“A?” Vương Tiểu Minh ngẩn ngơ, vội vàng lắc đầu nói, “Ừm, mọi người tự do hoạt động a.”

...

Mọi người hai mắt nhìn nhau, có hơi không chắc chắn cái gì gọi là luật ‘tự do hoạt động’.

Cá Mập sờ sờ cằm, nháy mắt ra dấu với những người khác nói: “Tôi hiểu rồi, anh Tiểu Minh muốn chúng ta làm công việc hằng ngày đó.”

Những người khác ‘bừng tỉnh đại ngộ’ dần tản ra.

Mặt Vương Tiểu Minh bắt đầu đỏ lên không khác gì nền hỷ trên bàn tiệc cưới. “Có phải mới này tôi biểu hiện không tốt lắm đúng không?”

“Sao có thể chứ?” Cá Mập cười ha ha, “Nguyện vọng lớn nhất của đời em chính là được sống lâu trăm tuổi, thật đấy! Anh Tiểu Minh thật sự là một lời trúng đích a! Có trình độ, rất có trình độ.”

“...” Vương Tiểu Minh rất muốn giấu mình vào cái trụ kia.

1, Dã lệ: Đẹp theo kiểu diêm dúa

10. Chương 10: Kiêu Thiên

(Thượng)

Cùng là con người, vẫn có khác biệt

* Kiêu thiên: Thăng quan

Vương Tiểu Minh một đường đến văn phòng nghe Cá Mập vỗ mông ngựa¹ không ngớt.

Cá Mập lúc gần đi ra còn lưu lại số di động của cậu ta, số điện thoại nhà, địa chỉ nhà... Vương Tiểu Minh nghĩ nếu mà cậu mở lời, chắc cậu ta nói không chừng còn ghi lại số chứng minh thư nữa.

Vương Tiểu Minh gục mặt xuống bàn, “Hôm nay với hôm qua đi làm có gì khác nhau đâu?” Cũng là quảng cậu một mình một người vào trong văn phòng. Còn tưởng là Chữ Chiêu sẽ nói những yêu cầu khắt khe gì đấy sau đó sẽ ném một đồng việc lên đầu cậu chứ.

Vừa dứt lời, cửa văn phòng vang lên hai tiếng.

Tinh thần Vương Tiểu Minh nhất thời rung lên, ngồi thật thẳng, trên cổ nơ vàng lấp lòe, nói: “Mời vào.”

Cửa cẩn thận mở ra, là Đại Phát.

“Anh Tiểu Minh.” Cậu ta nhẹ nhàng mở miệng, lập tức đem oán khí đợi cả ngày hôm qua của Vương Tiểu Minh bị nuốt lại xuống họng.

Vương Tiểu Minh đành phải cố làm một cái mặt thiệt tươi, nói: “Chuyện gì?”

“Em là đến giải thích, ngày hôm qua thật sự rất bận nên mới để anh chờ lâu, ngại quá.” Cậu ta mỉm cười, vẫn là bộ dáng không kiêu ngạo mà cũng chẳng xu nịnh.

Baal nói: “Xem ra là có người khác nói cho ỵ.”

Vương Tiểu Minh theo bản năng hỏi: “Nói cái gì?”

Đại Phát sững sốt nói: “A? Nga, em nói là, ngày hôm qua bận quá.”

“Tôi không phải nói cậu...” Vương Tiểu Minh nói xong, lập tức phát hiện Đại Phát đã cứng đờ người lại rồi.

“Không không không, tôi, ý tôi là...” Ánh mắt Vương Tiểu Minh lại quay về phía Baal, “Ừm, tôi thích lắm lắm lắm, cho nên có đôi khi, ờ, sẽ nói một một vài câu khó hiểu, cậu không cần để ý đâu.”

Cậu nói ra có chút khổ sở, Đại Phát nghe xong càng thêm nơm nớp lo sợ, “Vâng, em hiểu rồi. Em sẽ không đi nói lung tung đâu.”

“Vậy cậu cứ ra ngoài chơi đi.” Vương Tiểu Minh còn chẳng biết mình đang phát ngôn cái gì.

May mắn Đại Phát cũng không quá để ý đến mấy lời linh tinh của cậu, đáp lời: “Vâng, em đi trước.” Cậu ta máy móc xoay người, chân nọ đá chân kia bước ra cửa, sau đó còn đem cửa đóng cái ầm.

“Các người chơi thật vui ha.” Baal trên chộc nói.

Vương Tiểu Minh thở ra, phiền muộn muốn vò đầu bứt tóc nói: “Cứ tiếp tục như vậy, nhất định ta sẽ bị suy nhược thần kinh a.”

“Cho nên người rất cần tình yêu.” Baal thấy thời điểm thích hợp lại bắt đầu dụ dỗ.

“... A!” Vương Tiểu Minh gục xuống bàn giả chết.

Đại khái được cỡ hai phút lại vang lên tiếng gõ cửa.

Vương Tiểu Minh lập tức ngồi dậy.

Lúc Chữ Chiêu bước vô cửa liền nhìn thấy đầu tóc Vương Tiểu Minh lộn xộn như thể trẻ lên ba, mở to hai mắt nhìn hấn ta, trên mặt còn một vết hồng hồng rõ to.

Vương Tiểu Minh nhìn hấn ta bước vô, không biết nói gì nên cứ im lặng nhìn hấn, bất giác trong lòng có chút sợ hãi, “Chữ quản lí?”

“Kỳ thật...” Chữ Chiêu chậm rãi mở miệng.

“Dạ?” Vương Tiểu Minh nghiêm túc lắng nghe.

“Ngủ ở trên sofa vẫn thoải mái hơn đấy.” Chữ Chiêu cũng thực nghiêm túc nói.

“...” Vương Tiểu Minh ngơ ngác nói, “A? Vậy hả?”

“Ồ. Cho nên sau này không cần ngủ gục trên bàn đâu, dễ dàng lưu lại chứng cứ phạm tội.” Hắn ta chỉ chỉ vết hồng hồng trên mặt cậu.

Vương Tiểu Minh sờ sờ, nội tâm vô hạn ủy khuất. Đây là giả mà.

“Ta đến là nói một chút về chức trách chủ yếu của quản lý bộ phận vệ sinh cho mi biết” Chữ Chiêu bỏ một đồng tài liệu trên tay xuống bàn, “Chế độ nội quy của Ngân quán, trách nhiệm của quản lý, nhiệm vụ công tác dành cho nhân viên bộ phận vệ sinh, một số công việc của các bộ phận khác... Về mặt cơ bản, toàn bộ tư liệu của Ngân quán đều ở trong này. Mi đọc cho kỹ, xong rồi thì đem trả lại ta. À còn nữa, tư liệu này không thể mang ra ngoài, không được tiết lộ ra bên ngoài đâu đó.”

“Vâng.” Vương Tiểu Minh tinh thần phấn khởi, bắt đầu nhìn qua, sau khi nhìn hơn nửa trang, cậu phát hiện ra Chữ Chiêu còn chưa rời đi, hắn ta đang cau mày nhìn cậu đọc. “Chữ quản lý còn có việc gì sao?”

Chữ Chiêu mặt mày càng nhăn dữ dội, giống như hắn ta đang có một vấn đề vô cùng nan giải mà hắn cho dù có nghĩ cả trăm lần vẫn chưa giải được.

“Chữ quản lý?” Vương Tiểu Minh lại gọi thêm tiếng nữa. Từ sau khi gặp Baal, cậu cũng chẳng gặp được một người nào bình thường cả, đừng nói là cái người trước mắt này... có khuynh hướng biến thái nha?

Chữ Chiêu ngơ ngậy đầu nói: “Ta vẫn nhìn không ra, Hạng tổng anh ta rốt cục coi trọng mi ở điểm nào a?”

“...” Coi trọng cái vị u linh sau lưng cậu. Vương Tiểu Minh yên lặng trả lời.

Chữ Chiêu nói: “Nói về diện mạo, mi cũng lắm chỉ tính là không làm mất mặt cho thành phố. Nói về tài trí, cũng chỉ tính là không cần nhận trợ cấp xã hội. Nói về gia thế... Chẳng lẽ là cái này?”

...

Gia sự? Vợ? (Chữ ‘gia thế’ và ‘gia sự’ phát âm giống nhau nên em tưởng bạn Chiêu hỏi về vợ con...)

Vương Tiểu Minh thử thăm dò hỏi đáp: “Tôi chưa kết hôn.”

Chữ Chiêu mặt không chút thay đổi nói: “Ta thu hồi lời mới nãy, mi chắc là đi nhận trợ cấp xã hội.”

“...”

Chữ Chiêu đi rồi, Vương Tiểu Minh bắt đầu hăng hái chiến đấu cùng tư liệu.

Baal thập phần nhàm chán, cầm lấy bộ bài tây trên bàn chơi.

Vì thế, Vương Tiểu Minh một bên đọc tư liệu, một bên còn phải thỉnh thoảng né bài tây bay qua bay lại. Tuy rằng, hầu hết những lúc cậu né đều vô ích. (Bạn boss càng ngày càng thấy giống trẻ con ham chơi thích nghịch =.=) Ham học hỏi và hay khám phá =]])

“Đừng đọc nữa.” Baal bị quăng qua một bên thật lâu rốt cục đã khó chịu.

Vương Tiểu Minh ngẩng đầu, vẻ mặt tươi cười giống như dụ dỗ trẻ nhỏ, “Chờ ta làm việc kiếm tiền rồi, mua cho người PSP nha, người kiên nhẫn thêm một chút đi.”

“PSP là cái gì?” Hai lỗ tai Baal dựng thẳng lên rồi này. (Đấy đấy! Giống cún con wá đi :>)

“Là máy chơi game á.”

Baal hai mắt sáng lên, lại bày đặt ra vẻ lạnh lùng nói: “Vậy người phải kiếm trong bao lâu?”

“Hai tháng.” Lo lắng đến tiền sinh hoạt, Vương Tiểu Minh quyết định chờ lâu một chút.

Baal nhíu mày, “Lâu lắm.”

“... Vậy một tháng đi.” Xem ra cả tháng sau đành phải ăn dưa muối cơm trắng.

“Lâu lắm.”

Vương Tiểu Minh nhìn hắn, ánh sáng lay động trong mắt rõ ràng nói, đây mới là câu mấu chốt nè.

“Ngày mai đi mua đi.” Như vậy hẳn tuyệt đối sẽ không cần phải trải qua những ngày nhàm chán đến phát nản nữa.

“Ta không có tiền đâu.” Vương Tiểu Minh lo sợ bất an nhìn hắn, đừng nói là hắn sẽ bắt cậu đi ăn cướp nha? (Cướp thì ko, bắt em nó đi ăn vạ thây =w=)

“Đi tìm Hạng Văn Huân đi.” Baal vuốt cằm, “Thuận tiện đổi phòng trọ cho người luôn. Ta thấy nhà hắn cũng được đó, so với cái chuồng lợn chỗ người ở tốt hơn nhiều. Đổi đi, tiện thể kêu hắn mua cho ta một bộ máy tính luôn.” (kon nhà ai mất nết thế ko bik ~..~)

Vương Tiểu Minh trầm mặc.

Baal nói: “Biểu tình hiện tại của người, ta có nên lý giải đây là một hình thức kháng nghị trong im lặng không?”

Vương Tiểu Minh thấy biểu hiện của hắn bình thường, trong lòng không khỏi dâng lên một hy vọng, “Nếu ta nói phải, người có thể nghĩ lại hay không?”

Baal im lặng trừng cậu trong chốc lát, gật gật đầu.

Vương Tiểu Minh lập tức gật đầu nói: “Phải, ta đang kháng...” Chữ ‘Nghị’ còn chưa kịp nói ra, bụng cậu đã dính ngay một cước.

Baal từ từ thu hồi chân nói: “Ta sẽ nghĩ lại xem có nên đánh người hay không.”

Vương Tiểu Minh hai mắt nước mắt lưng tròng. Cậu không nên hy vọng dọa thiên sứ có nhân tính để làm gì.

“Cuối cùng ta nghĩ ra, dùng chân thích hơn.” Baal ngữ khí thâm trầm.

“...”

Vì thế Vương Tiểu Minh nguyên bản định hảo hảo công tác, đền đáp ơn tri ngộ của Hạng tổng chỉ có thể buông tư liệu, kiên trì tiến đến văn phòng Hạng Văn Huân nhằm mục đích trơ tráo vợ vét tài sản.

Tiếp đón cậu chính là thư kí, tuy rằng trên mặt thư kí lộ ra điệu cười vô cùng chuyên nghiệp, nhưng ánh mắt của nàng ta lại không che dấu được nghi vấn cùng phỏng đoán.

Vương Tiểu Minh bị ánh mắt của cô nhìn đến mất tự nhiên, chỉ có thể liên tục thay đổi tư thế ngồi.

Baal thấy cậu cứ xê tới xê lui hoài phiền lòng, nhin không được nói: “Người không thể ngồi im một lát được sao?”

Vương Tiểu Minh nắm tay lại, làm bộ dáng như đang ho khan, nhẹ giọng nói: “Người có cảm thấy là cô ấy đang vụng trộm quan sát ta không?”

“Có a.” Baal nói.

Vương Tiểu Minh lưng vẫn, “Cô ta quan sát ta làm gì?”

“Sao ta biết được?” Baal liếc mắt cao thấp đánh giá cậu một phen, “Có lẽ cô ấy thích quan sát nhân loại.”

Vương Tiểu Minh giật mình một cái, “Cô ta sao lại thích quan sát nhân loại?... Chẳng lẽ cô ấy không phải là nhân loại?!”

Baal cho cậu một ánh mắt ‘Người nghĩ sao’.

Vương Tiểu Minh lông tóc toàn thân đều dựng cả lên, càng thêm khẩn trương nhìn thư kí.

Cậu càng lo lắng bao nhiêu, thư kí lại càng thấy cậu khả nghi bấy nhiêu, ánh mắt dừng trên người cậu cũng thường xuyên hơn. Ánh mắt của cô ta càng chú ý, Vương Tiểu Minh lại càng khẩn trương, như thể tuần hoàn cho đến khi Hạng Văn Huân đi hội thảo về nhìn thấy hai người đợi trong hậu sảnh ngồi đối diện trừng mắt nhìn nhau.

“Giúp tôi hủy bữa tiệc với Lô tổng lúc tám giờ tối.” Hạng Văn Huân đậm đậm đem lời nói xen vào giữa cái nhìn của hai người.

Thư kí rất nhanh hoàn hồn lại, cúi đầu đáp lời.

Vương Tiểu Minh thấy Hạng Văn Huân nhìn cậu, hoang mang bối rối vội vã đứng lên, nhớ tới chuyện muốn nói liền không tự chủ mà đỏ mặt.

“Theo tôi vào đây.” Hạng Văn Huân nói xong, đi trước vào văn phòng.

Vương Tiểu Minh nhịn không được quay đầu lại dòm thư kí, nhỏ giọng hỏi Baal: “Cô ta là loại nào?”

“Nhân loại a.” Baal thuận miệng nói.

“...” Vương Tiểu Minh hơi hơi đề cao thanh âm, “Vậy mới nãy người vừa bảo cô ấy không phải người...”

Giọng nói của cậu hơi vang làm cho thư kí một lần nữa chú ý.

Baal vô tâm vô phẩy nói: “Ta gạt người thôi.”

Nhớ tới mới nãy, mình và thư kí tự nhiên vô duyên vô cớ trừng mắt nhìn nhau...

Vương Tiểu Minh bước thẳng vào văn phòng.

Văn phòng của Hạng Văn còn đơn giản hơn so với cậu nghĩ.

Một bức tường toàn sách, một giá sách màu tối nhỏ kê trên bàn, khắp phòng đều mang không khí trầm ổn nhẹ nhàng đủ để khiến người khác không thể xem thường chủ nhân của nó.

Hạng Văn Huân ngồi sau bàn, sau lưng tấm cửa sổ cực đại bằng thủy tinh. Khi tới chàng vạng, rang chiếu rọi lên trang phục anh ta, khiến cho cả người anh bừng sáng.

Vương Tiểu Minh nuốt nước miếng một cái, càng thêm bất an mãnh liệt.

“Mời ngồi.” Hạng Văn Huân chỉ vào hai cái ghế dựa trước mặt anh ta.

Vương Tiểu Minh thấy Baal việc nhân đức không nhường ai ngồi xuống, biết hiện tại có muốn rút lui cũng đã muộn rồi, đành phải mặt dày ngồi xuống theo.

Hạng Văn Huân mỉm cười nói: “Cậu tới đúng lúc lắm, tôi đang có việc muốn tìm cậu.”

“Việc gì vậy ạ?” Nghe anh ta nói có việc, Vương Tiểu Minh nhẹ nhàng thở ra. Có thể kéo dài trong chốc lát cũng tốt.

“Là như vậy.” Hạng Văn Huân nói, “Bởi vì Ngân Quán hơi xa nội thành, cậu đi lại khá là bất tiện, cho nên tôi đã lấy sẵn cho cậu một gian phòng trong ký túc xá. Tuy rằng nói là ký túc xá, nhưng bên trong rộng rãi, bài trí so với khách sạn năm sao chỉ có hơn chứ không kém.” Anh ta lôi từ trong ngăn kéo ra một cuốn catalogue của dãy ký túc, “Chữ Chiêu sẽ ở ngay bên cạnh phòng cậu, nếu có chuyện gì cậu đến tìm cậu ta cũng rất tiện.”

Vương Tiểu Minh ngơ ngác tiếp nhận catalogue, nhất thời còn chưa tiếp thu nổi, vấn đề nghiêm trọng của mình cứ thế được giải quyết nhanh gọn lẹ.

Baal ngồi một bên nhịn không được mà nheo mắt đánh giá gã con trai nhân loại này. Từ lúc gặp nhau cho tới nay, y không ngừng làm hấn kinh ngạc. Xem ra, hấn cần phải nhận xét lại nhân loại a.

1, Vô mộng ngựa: Nịnh nọt.

(trung)

Cùng là con người, vẫn có khác biệt

Vương Tiểu Minh sợ hãi nói: “Tiền thuê có mắc không?”

...

Quên đi, không cần xem xét lại làm gì. Hạng Văn Huân tuyệt đối là ngoại tộc, có thể coi là trường hợp đặc biệt. Baal rất nhanh phủ định kết luận vừa rồi.

Hạng Văn Huân mặt không đổi sắc nói: “Miễn phí.”

Vương Tiểu Minh liếc trộm Baal một cái, “Là bởi vì liên quan tới Baal sao?” Không biết vì sao, cứ cảm thấy mình đang lợi dụng Baal, cậu rất bất an.

“Baal tiên sinh là một phần nguyên nhân.” Hạng Văn Huân không hề chớp mắt nhìn cậu, “Là nam nhân, vì người yêu của mình mà làm hết khả năng cũng là đương nhiên.”

...

Người yêu?

Vương Tiểu Minh trên mặt lại ửng lên hai tầng rắng hồng, không dám ngẩng đầu đối diện với Hạng Văn Huân.

Hạng Văn Huân nói: “Nếu còn cần gì nữa, ngàn vạn lần không cần khách khí.”

Đây là lần đầu tiên Vương Tiểu Minh được người ta thừa nhận. Trước kia cậu yêu Thường Hải Đào, còn không dám lộ ra tình ý một chút nào trước mặt cậu ta, chỉ sợ về sau hai người ngay cả làm bằng hữu cũng không thể — tuy rằng là vì Baal xen vào, bọn họ cũng vẫn không thể làm bạn được nữa.

Vương Tiểu Minh ngẩng đầu, có hơi thăm dò, lại mang theo chút nghi ngờ hỏi: “Hạng tổng, ngài... tại sao lại đáp ứng điều kiện của Baal?”

Baal cười nhạo, nhưng chẳng buồn lên tiếng, hẳn cũng rất muốn nghe xem, cái gã đặc biệt đã làm hắn thay đổi hẳn cái nhìn về nhân loại sẽ giải thích thế nào đây.

Hạng Văn Huân ánh mắt trở nên thâm thúy.

Trong ***g ngực Vương Tiểu Minh tim đập thành thịch. Kỳ thật cậu biết là anh ta đáp ứng chỉ vì để cứu em trai, nhưng cũng không biết tại sao, cậu lại đột nhiên muốn anh ta thoát khỏi lý do đó. Thật giống như người đi trong đêm tối nhìn không được cứ cố bật cái đèn đã hết pin, cứ muốn thử đi thử lại biết đâu nó thực sự sẽ sáng lên. (Chê chứ >.< em=”” nó=”” động=”” lòng=”” rùi=”” :=””> Đáng đời bạn boss)

“Kỳ thật lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu, tôi chỉ biết là, ” Hạng Văn Huân chậm rãi nói, “Cậu thích đồng tính.”

Vương Tiểu Minh giật mình.

Hạng Văn Huân chậm rãi nói tiếp, “Tôi cũng vậy.” (Nhìn cái bệnh Brother-complex của anh cũng đoán đc lần nào)

Vương Tiểu Minh kinh ngạc nói: “Vậy sao ngài không...” Với địa vị của anh ta, tìm được một người tâm đầu ý hợp cũng không phải là việc khó. Hơn nữa trong Ngân Quán còn có nhiều lựa chọn như vậy.

Hạng Văn Huân mỉm cười nói: “Có lẽ là vì tôi đang đợi cậu.”

Vương Tiểu Minh trên mặt mới nhạt đi một lần nữa hồng trở lại.

Không khí trong phòng nhất thời tràn đầy ám muội khó nói, Hạng Văn Huân lại nói sang đề tài khác, “Công việc có thuận lợi không?”

“Thuận lợi.” Vương Tiểu Minh rất muốn nói thêm cái gì nữa, nhưng trong đầu vẫn chưa sắp xếp được từ ngữ, chỉ có thể tiếp tục trầm mặc. Đối với người bạn trai mới này, cậu muốn gần gũi nhưng rồi lại sợ sẽ bị tổn thương. Khoảng cách thân phận và địa vị của Hạng Văn Huân so với cậu là một trời một vực. Nếu không phải vì Baal... Cậu đột nhiên nghĩ, nếu có một ngày Baal biến mất rồi, như vậy hết thấy mọi thứ trước mắt cậu có phải rồi cũng sẽ tan biến hay không?

“Tôi đã nói bộ phận vệ sinh rất quan trọng, không phải là gạt cậu đâu.”

Vương Tiểu Minh đột nhiên bừng tỉnh, gạt đầu không ngừng.

“Chữ Chiêu là nhân tài, nếu cậu có thể học hỏi từ cậu ta, như vậy cho dù rời khỏi Ngân Quán, cậu vẫn có thể thăng tiến.”

Vương Tiểu Minh nhăn quang xao động. Anh ta nói những lời này là muốn nhắc nhở cậu sao? Ấm chỉ rằng, có lẽ một ngày nào đó Baal sẽ biến mất, bọn họ không còn quan hệ yêu đương nữa, cậu có thể sẽ phải rời khỏi Ngân Quán?

Baal lạnh lùng bĩu môi nhắc, “Nói chuyện chính đi.”

Vương Tiểu Minh quay đầu nói: “A?”

Hạng Văn Huân mặt lộ vẻ kinh ngạc, “Baal tiên sinh đang ở đây?”

Baal dăm cá với Vương Tiểu Minh, cái mặt kinh ngạc không chút sơ hở kia chỉ là giả vờ thôi.

“Đúng vậy. Hắn ở đây.” Vương Tiểu Minh nói xong, ngượng ngùng nói, “Thật có lỗi, tôi quên nói với ngài.”

“Không sao.” Hạng Văn Huân quay sang phía Baal gật đầu chào, thuận miệng nói, “Baal tiên sinh và Tiểu Minh thật đúng là Tiêu không rời Mạnh, Mạnh không rời Tiêu a.”

Đây là lần đầu tiên anh ta gọi cậu là Tiểu Minh.

Trong tim Vương Tiểu Minh có chút xao động.

“Chân không để ý tới mộng1 là có ý tứ gì?” Baal nhú mày.

“Ừm, chính là mang ý không ai rời khỏi ai.” Vương Tiểu Minh giải thích.

Baal hừ một tiếng, “Thật sự là cách so sánh dễ ghét.”

...

Này cũng không phải do cậu nghĩ ra, cậu cũng thực bất đắc dĩ a. Vương Tiểu Minh cảm thấy thực ủy khuất. Bất quá may mắn khoảng cách giữa hai người bọn họ là năm mét, nếu là năm centimet thì chắc chắn sẽ rất khủng bố nha.

“Đừng quên người đã đáp ứng PSP của ta!” Baal đối với sự đàng trí của cậu rất bất mãn.

Vương Tiểu Minh lúng túng nói: “Chờ ta có tiền lương rồi sẽ mua cho người.” Hạng Văn Huân đã cung cấp chỗ ở miễn phí cho cậu, cậu thật sự rất ngại nếu được một tác lại muốn tiến một bước.

Baal trừng mắt với cậu, giống như thể nếu cậu không đáp ứng, hắn sẽ bực mình đó.

Vương Tiểu Minh xưa nay nhát gan, nhìn thấy biểu tình tức tối của hắn tức thì bị dọa tới mức không nói nên lời.

Hạng Văn Huân chỉ nhìn biểu cảm trên mặt Vương Tiểu Minh là có thể đoán ra tình hình đại khái giữa hai người giờ phút này, “Baal tiên sinh có yêu cầu gì sao?”

Baal hếch hếch cằm.

Vương Tiểu Minh cúi đầu xuống sát mặt bàn, nhỏ giọng nói: “Baal muốn một bộ PSP.”

Hạng Văn Huân trầm mặc.

Vương Tiểu Minh giống như bị cái gì đó nghẹn lại, rầu rĩ hiện lên mặt, nhịn không được ngẩng đầu nói: “Có thể tạm ứng trước lương được không, tiền lương tháng này của tôi cứ giữ lại.”

...

Baal có chút ngoài ý muốn nhìn cậu.

Ngón tay Hạng Văn Huân khê gõ lên mặt bàn, “Baal tiên sinh xài PSP, liệu có gây chú ý cho mọi người hay không?”

Vương Tiểu Minh sửng sốt một lúc lâu mới phản ứng được ý anh ta đang nói — sau này sẽ có rất nhiều người nhìn thấy một cái PSP ở trong phòng bay qua bay lại.

Hạng Văn Huân nói xong, PSP tự nhiên ngậm nước nóng luôn, thế nhưng hiem thấy Baal cũng không lèo nhèo thêm nữa. (Giống như anh chồ say xỉn suốt ngày vùi vịnh vợ cho tiền uống rượu, thấy vợ nai lưng làm lụng thì cảm động ko nên lời >v<) mãi=" cho=" đến=" khi=" bước=" vô=" thang=" máy,=" hần=" mới=" chậm=" rãi=" nói=" "vì=" sao=" phải=" ứng=" trước=" tiền=" lương?"=" vương=" tiểu=" minh=" ngăn=" ngơ=" nói=" "như=" vậy=" mới=" có=" thể=" mua=" psp=" được=" a?"=" cậu=" nghĩ=" là=" baal=" vì=" không=" mua=" được=" psp=" mà=" mất=" hứng,=" vội=" vàng=" nói,=" "kỳ=" thật=" điều=" hạng=" tổng=" lo=" lẳng=" cũng=" rất=" có=" lý.= bắt=" quá=" nếu=" người=" muốn,=" chờ=" ta=" được=" phát=" lương=" rồi=" sẽ=" lập=" tức=" mua=" một=" cái=" để=" trong=" văn=" phòng=" cho=" người."=" (thương=" em=" wá=" t^t=" kiếm=" tiền=" nuôi=" chồ=" t^t)=" baal=" không=" nói=" gì=" nữa.= kỳ=" thật=" mới=" nãy=" ở=" trong=" văn=" phòng=" của=" hạng=" văn=" huân,=" chỉ=" cần=" vương=" tiểu=" minh=" nói=" một=" câu=" "chỉ=" dùng=" trong=" văn=" phòng,=" hạng=" văn=" huân=" hần=" là=" không=" có=" lý=" do=" khác=" để=" cự=" tuyệt.= nhưng=" mà=" y=" không=" nói.= bởi=" vì=" y=" không=" quen=" xin=" xỏ=" hay=" cần=" bố=" thí.= hần=" nhìn=" đĩnh=" đầu=" vương=" tiểu=" minh,=" lần=" đầu=" phát=" hiện,=" cái=" tên=" nhân=" loại=" nhất=" gan,=" yếu=" đuối=" này,=" kỳ=" thật=" vẫn=" luôn=" cắt=" giầu=" lòng=" tự=" tôn=" và=" kiêu=" ngạo=" trong=" tim=" mà=" ngay=" cả=" bản=" thân=" y=" cũng=" không=" biết.= ...=" thật=" là=" thú=" vị.= trở=" về=" văn=" phòng,=" chữ=" chiêu=" đang=" ngồi=" ở=" chỗ=" cậu,=" lúc=" nhìn=" thấy=" vương=" tiểu=" minh=" thì=" nhũ=" mày,=" "mi=" đi=" toilet=" cả=" nửa=" tiếng."=" "tôi=" không=" phải=" đi=" toilet."=" vương=" tiểu=" minh=" hơi=" chột=" dạ.= "nga,=" vậy=" đi=" đâu?"=" chữ=" chiêu=" tay=" nắm=" bút.= kỳ=" thật=" hần=" ta=" vừa=" rồi=" đã=" gọi=" điện=" thoại=" hỏi=" thư=" kí=" chúng=" thực=" hành=" tung=" của=" cậu,=" bắt=" quá=" hần=" càng=" muốn=" biết=" cái=" tên=" trông=" thật=" thà=" hai=" lúa=" này=" có=" thực=" sự=" trung=" thực=" hay=" không.= sự=" thật=" chúng=" minh=" là=" có.= vương=" tiểu=" minh=" thành=" thành=" thật=" thật=" nói=" "đi=" đến=" văn=" phòng=" hạng=" tổng.= chữ=" chiêu=" cao=" thấp=" đánh=" giá=" hần=" liếc=" mắt=" một=" cái,=" "đi=" cáo=" trạng?"=" "không,=" không=" có.= vương=" tiểu=" minh=" vội=" vàng=" làm=" giải=" thích.= baal=" hừ=" lạnh,=" hiên=" nhiên=" đối=" với=" thái=" độ=" kiêu=" ngạo=" của=" chữ=" chiêu=" cảm=" thấy=" phi=" thường=" khó=" chịu.= may=" mắn=" chữ=" chiêu=" cũng=" biết=" chừng=" mực=" dùng=" đề=" tài=" đúng=" lúc,=" nếu=" không=" đã=" không=" tránh=" khỏi=" vận=" mệnh=" cần=" khôn=" đại=" nã=" di.= hần=" buông=" bút,=" chỉ=" vào=" tư=" liệu=" nói=" "có=" cái=" gì...=" không=" hiểu=" không?"=" vương=" tiểu=" minh=" nói=" "có,=" tôi=" không=" rõ=" vì=" sao=" ở=" đây=" số=" điện=" thoại=" khẩn=" cấp=" lại=" là=" một=" số=" điện=" thoại=" di=" động?"=" chữ=" chiêu=" ý=" vị=" thâm=" trường=" nhìn=" cậu.= "nếu=" như=" là=" gọi=" cứu=" hỏa=" hay=" đại=" loại=" thể=" thì=" tôi=" còn=" hiểu=" được,=" nhưng=" mà=" đây=" là=" số=" điện=" thoại=" của=" phong=" ca,=" tôi=" không=" biết=" nên=" dùng=" khi=" nào.= chữ=" chiêu=" nói=" "đây=" là=" một=" người=" bạn=" của=" hạng=" tổng,=" có=" mấy=" việc=" vặt=" vãnh=" đều=" giao=" cho=" anh=" ta=" đến=" xử=" lý.= vương=" tiểu=" minh=" hiểu=" kỳ=" nói=" "vậy=" khi=" nào=" tôi=" cần=" phải=" gọi=" đến=" số=" này?"=" "bắt=" cứ=" lúc=" nào=" cũng=" không=" cần=" gọi=" số=" này.= chữ=" chiêu=" ngoài=" cười=" trong=" không=" cười=" nói,=" "cho=" dù=" ngân=" quán=" chỉ=" còn=" lại=" có=" mình=" mi=" một=" người,=" cũng=" không=" cần=" phải=" gọi=" số=" này.= vương=" tiểu=" minh=" ngượng=" ngùng=" cảm=" tị=" miệng.= "được=" rồi,=" đọc=" xong=" tư=" liệu=" rồi=" thì=" đi=" theo=" ta.= chữ=" chiêu=" bỏ=" tài=" liệu=" xuống,=" đứng=" dậy=" đi=" ra=" ngoài.= lúc=" đi=" tới=" cửa,=" hần=" ta=" thấy=" vương=" tiểu=" minh=" còn=" đang=" do=" dự=" tại=" chỗ,=" nhất=" thời=" không=" kiên=" nhẫn=" nói=" "làm=" sao=" vậy?"=" vương=" tiểu=" minh=" bèn=" lên=" mở=" miệng=" nói=" "nếu=" tư=" liệu=" chưa=" xem=" xong=" thì=" sao=" a?"=" "sao=" lại=" chưa=" xong?"=" số=" điện=" thoại=" khẩn=" là=" ở=" tờ=" cuối=" cùng=" mà.= vương=" tiểu=" minh=" cười=" gượng=" nói=" "tôi=" mới="

xem="""sơ="""sơ="""thôi."="" "..."="" chữ="""chiêu="""không="""nói="""gì="""trùng="""mất="""
 nhìn="""cậu="""trong="""chốc="""lát,="" "yên="""tâm,="" ta="""không="""kiểm="""tra="""mi="""
 đầu."="" vương="""tiểu="""minh="""lúc="""này="""mới="""thật="""cẩn="""thận="""đi="""theo."=""
 chữ="""chiêu="""đi="""thang="""máy="""xuống="""lầu="""một,="" sau="""đó="""từ="""tầng="""
 một="""đi="""lên="""các="""tầng="""để="""giới="""thiệu="""hiện="""tại="""đang="""là="""lúc="""
 kinh="""doanh,="" bắt="""quá="""hầu="""hết="""mọi="""người="""đều="""ở="""trong="""phòng,=""
 cho="""nên="""trên="""hành="""lang="""khá="""trống."="" ngẫu="""nhiên="""cũng="""có="""vài="""
 vị="""khách,="" cũng="""có="""lúc="""được="""bảo="""vệ="""trong="""phòng="""trực="""gọi="""
 điện="""thông="""báo="""để="""họ="""tránh="""đi."="" ngân="""quán="""chia="""ra="""hai="""
 bộ="""phần="""phục="""vụ="""bình="""thường="""và="""vip."="" nhân="""viên="""phục="""vụ="""
 bình="""thường="""tuy="""trên="""danh="""nghĩa="""vẫn="""là="""dưới="""trưởng="""của="""
 chữ="""chiêu,="" nhưng="""thực="""tế="""hắn="""ta="""cơ="""bản="""đã="""ủy="""quyền="""
 cho="""trợ="""lý."="" bởi="""vậy="""lúc="""giới="""thiệu="""cũng="""chỉ="""qua="""loa."="" phải="""
 đến="""tầng="""thứ="""mười="""một,="" hắn="""ta="""mới="""ng nghiêm="""túc="""giới="""thiệu."=""
 thậm="""chí="""ngay="""cả="""tên="""các="""phòng="""trong="""nhà="""hàng="""cũng="""buộc="""
 vương="""tiểu="""minh="""phải="""ng nghiêm="""túc="""nhớ="""cho="""kỹ."="" hắn="""còn="""đặc="""
 biệt="""giới="""thiệu="""mấy="""người="""phụ="""trách="""vệ="""sinh="""của="""các="""tầng."=""
 nghe="""hắn="""ta="""giảng="""nhiều="""như="""vậy,="" vương="""tiểu="""minh="""mới="""biết="""
 hóa="""ra="""đại="""phát="""và="""cá="""mập="""đều="""là="""người="""phụ="""trách="""các="""
 tầng,="" một="""người="""tầng="""mười="""một,="" một="""một="""người="""tầng="""mười="""hai."=""
 "ở="""đây="""quan="""trọng="""nhất="""chính="""là="""tầng="""thứ="""mười="""tám."="" chữ="""
 chiêu="""quay="""lại,="" thấy="""vương="""tiểu="""minh="""đi="""đứng="""liều="""xiêu="""vô="""
 lực,="" hắn="""ta="""lại="""mặt="""mày="""nhăn="""nhó,="" "chưa="""ăn="""no="""sao?"=""
 bộ="""dạng="""như="""thế="""là="""thế="""nào="""hả?"="" vương="""tiểu="""minh="""thấp="""
 giọng="""nói:="" "tôi="""thực="""sự="""chưa="""ăn="""no="""mà."="" chữ="""chiêu="""nhìn="""
 đồng="""hồ,="" cũng="""đã="""hơn="""mười="""một="""giờ."="" "mi="""chưa="""ăn="""cơm="""
 chiêu?"="" "vâng."="" chữ="""chiêu="""nhìn="""thân="""thể="""cậu,="" "đói="""thêm="""mấy="""
 bữa="""cũng="""tốt."="" vương="""tiểu="""minh="""sửng="""sốt."="" chẳng="""lẽ="""trông="""
 cậu="""béo="""lắm="""sao?"="" "vốn="""cũng="""chả="""được="""mấy="""lạng="""thịt,="" nói="""
 không="""chùng="""nhịn="""đói="""sẽ="""chết="""đói."="" đỡ="""lo."="" chữ="""chiêu="""xoay="""
 người,="" tiếp="""tục="""giới="""thiệu."="" vương="""tiểu="""minh="""đành="""phải="""cố="""
 nén="""một="""bụng="""ủy="""khuất="""và="""rên="""rì,="" bước="""theo="""sau,="" ai="""ngờ="""
 mới="""bước="""theo="""hai="""bước="""liền="""thấy="""minh="""bị="""mất="""dấu="""rồi."=""
 cậu="""hốt="""hoảng="""quay="""trái="""quay="""phải,="" "chữ="""quản="""lí="""đâu="""rồi?"=""
 baal="""nhàn="""rỗi="""dựa="""vào="""vách="""tường="""nói:="" "đại="""khái="""đang="""ở="""
 chỗ="""nào="""đó="""chờ="""chết="""đói."="" _____="" 1,="" nguyên="""bản="""
 hạng="""văn="""huân="""nói="""là:="" tiêu="""bất="""li="""mạnh,="" còn="""câu="""của="""
 baal:="" cước="""bất="""lí="""mông."="" hai="""câu="""này="""phát="""âm="""giống="""nhau="""
 nên="""bạn="""baal="""nghe="""nhầm."="" (hạ)="" —="" cùng="""là="""con="""người,="" vẫn="""
 có="""khác="""biệt="""vương="""tiểu="""minh="""mở="""to="""mắt="""trùng="""hắn="""cả="""
 nửa="""phút,="" mới="""giật="""minh="""hồ:="" "a?"="" cái="""gì?!"="" người,="" người="""không="""
 thể="""làm="""vậy,="" giết="""người="""là="""phạm="""pháp="""đó,="" người="""mau="""thả="""
 anh="""ta="""ra!"="" cậu="""gấp="""muốn="""cẩn="""vào="""lưỡi."="" "tìm="""ra="""thì="""cũng="""
 hóa="""tro="""cốt="""rồi."="" vương="""tiểu="""minh="""nhìn="""rưng="""rưng="""như="""muốn="""
 khóc,="" "người="""thả="""anh="""ta="""ra="""mau="""lên."="" baal="""ôm="""ngực="""nói:=""
 "còn="""rảnh="""mà="""lo="""việc="""người="""khác="""sao,="" bụng="""không="""đói="""à?"=""
 "mạng="""người="""quan="""trọng,="" ta="""làm="""sao="""còn="""tâm="""trạng="""mà="""ăn="""
 cơm="""chứ."="" vương="""tiểu="""minh="""nghĩ="""nghĩ="""liền="""chuẩn="""bị="""chạy="""về="""
 phía="""thang="""máy."="" đi="""động="""trong="""túi="""đột="""nhiên="""vang="""lên."="" vương="""
 tiểu="""minh="""giật="""minh="""một="""cái,="" giống="""như="""người="""đang="""ngồi="""trên="""
 đồng="""lửa="""bị="""hất="""một="""chậu="""nước="""lạnh."="" cậu="""rút="""đi="""động="""ra,=""
 ngón="""tay="""run="""run="""phải="""nhấn="""hai="""lần="""nút="""nghe,="" "alô."="" "xin="""
 hãy="""đi="""bằng="""hành="""lang="""t3,="" có="""khách="""nhân="""từ="""hành="""lang="""
 t2="""đi="""ra."="" thanh="""âm="""xa="""lạ="""truyền="""ra="""từ="""điện="""thoại."="" vương="""

tiểu=" minh=" như=" thể=" bắt=" được=" cọng=" rơm=" cứu=" mạng,=" vôi=" vàng=" hỏi=" "anh=" có=" biết=" chữ=" quân=" lý=" ở=" đâu=" không?"=" đầu=" bên=" kia=" di=" động=" dừng=" khoảng=" tám=" giây,=" mới=" chậm=" rãi=" nói=" "đang=" ở=" trong=" thang=" máy=" tầng=" hai."=" ở=" thang=" máy?"=" nghe=" khẩu=" khí=" bình=" tĩnh=" của=" bảo=" vệ,=" hấn=" là=" không=" có=" gì=" nguy=" hiểm.= " vương=" tiểu=" minh=" vẽ=" mặt=" căng=" thẳng=" nhìn=" baal,=" chậm=" rãi=" thở=" ra,=" khí=" lực=" trên=" người=" như=" thể=" đã=" bị=" rút=" hết.= " cậu=" cổ=" đứng=" thẳng=" lưng,=" kéo=" hai=" chân=" đang=" nhũn=" ra=" chạy=" về=" phía=" hành=" lanh=" t3.= " trong=" phòng=" camera,=" bảo=" vệ=" gác=" điện=" thoại,=" tay=" trái=" chậm=" rãi=" phủ=" lên=" tay=" phải,=" che=" đi=" sự=" run=" rẩy=" của=" nó,=" tóc=" dựng=" lên=" nãy=" giờ=" vẫn=" chưa=" rũ=" xuống.= " cảnh=" tượng=" tự=" nhiên=" bụp=" một=" phát=" chữ=" chiêu=" hự=" không=" tiêu=" thất=" nãy=" giờ=" vẫn=" như=" in=" vào=" trong=" đầu=" gã.= " nếu=" không=" phải=" hạng=" văn=" huân=" trước=" đó=" đã=" ra=" lệnh=" không=" được=" đồn=" thổi=" bậy=" bạ,=" do=" từ=" lúc=" trong=" văn=" phòng=" bộ=" phận=" vệ=" sinh=" có=" bài=" tây=" bay=" qua=" bay=" lại=" gã=" đã=" báo=" cáo=" lên=" cấp=" trên=" thỉnh=" pháp=" sư=" về=" coi=" phong=" thủy=" cho=" ngân=" quán.= " ánh=" mắt=" gã=" gắt=" gao=" nhìn=" chăm=" chăm=" lên=" bóng=" dáng=" vương=" tiểu=" minh,=" thân=" thể=" không=" nhìn=" được=" lại=" run=" rẩy=" —=" người=" này=" thật=" sự=" là=" rất=" tà=" đạo.= " vương=" tiểu=" minh=" đương=" nhiên=" không=" biết=" bản=" thân=" trong=" cảm=" nhận=" của=" ai=" đó=" đã=" sánh=" ngang=" với=" ma=" quỷ.= " hiện=" tại=" vẫn=" đề=" cậu=" quan=" tâm=" nhất=" là=" di=" động=" không=" có=" vang=" lên=" nữa.= " dựa=" vào=" tính=" cách=" của=" chữ=" chiêu,=" gặp=" phải=" loại=" chuyện=" này=" hấn=" là=" làm=" âm=" lên=" hỏi=" rõ=" đầu=" đuôi=" mới=" đúng.= " cậu=" cúi=" đầu=" nhìn=" màn=" hình=" di=" động=" tối=" như=" mực,=" trong=" lòng=" hoảng=" loạn=" thấy=" không=" xong=" rồi.= " baal=" chỉ=" nhìn=" vẽ=" mặt=" của=" cậu=" thôi=" đã=" biết=" cậu=" suy=" nghĩ=" cái=" gì,=" "người=" không=" cần=" lo=" lắng=" chữ=" chiêu.= " hấn=" ta=" tuyệt=" đối=" sẽ=" không=" đem=" chuyện=" hôm=" nay=" nói=" ra=" ngoài.= " "vì=" sao?"=" lời=" hấn=" nói=" cứ=" như=" định=" hải=" thần=" châm,=" trán=" áp=" tất=" cả=" mọi=" lo=" lắng=" và=" sợ=" hải=" trong=" lòng=" vương=" tiểu=" minh.= " baal=" nói=" "bởi=" vì=" hấn=" ta=" nhất=" định=" sẽ=" gọi=" điện=" thoại=" cho=" hạng=" văn=" huân,=" mà=" hạng=" văn=" huân=" nhất=" định=" sẽ=" xử=" lý=" hấn.= " "vì=" sao?"=" baal=" không=" kiên=" nhẫn=" nói=" "làm=" gì=" mà=" cứ=" "vì=" sao=" hoài=" thể.= " vương=" tiểu=" minh=" rút=" cổ=" lại=" "còn=" không=" đi=" ăn=" cơm=" sao?"=" "không=" muốn=" ăn.= " cậu=" vừa=" nói=" xong,=" bụng=" lại=" ùng=" ục=" lên=" tiếng.= " baal=" nhướn=" mày=" nói=" "ồ?"=" tốt=" thôi,=" hôm=" nay=" lần=" ngày=" mai=" người=" dừng=" ăn=" cơm=" nữa.= " vương=" tiểu=" minh=" nháy=" dựng=" lên,=" "ta=" đâu=" có=" nói=" mai=" không=" ăn.= " "người=" không=" nói.= " baal=" gật=" đầu.= " vương=" tiểu=" minh=" kinh=" ngạc.= " chẳng=" lẽ=" hấn=" định=" phân=" rõ=" phải=" trái=" sao?"=" "nhưng=" mà=" ta=" nói=" "…=" đợi=" baal=" phân=" rõ=" phải=" trái=" so=" với=" bắt=" gặp=" ufo=" còn=" xa=" hơn=" vương=" tiểu=" minh=" tiếp=" tục=" từng=" bước=" một=" lết=" về=" phía=" trước.= " cứ=" đi=" tiếp=" về=" trước=" chính=" là=" cửa=" thang=" máy.= " vương=" tiểu=" minh=" định=" quay=" lại,=" cứ=" tưởng=" tượng=" gặp=" phải=" chữ=" chiêu=" ngay=" tại=" thang=" máy,=" nếu=" hấn=" lại=" dùng=" thang=" máy=" đi=" lên,=" chi=" bằng=" đi=" thang=" bộ=" cho=" đỡ=" xấu=" hổ.= " nhưng=" khoảnh=" khắc=" mà=" cậu=" đẩy=" cửa=" thang=" bộ=" ra=" liền=" vô=" cùng=" hối=" hận,=" bởi=" vì=" cậu=" phải=" bắt=" gặp=" một=" chuyện=" còn=" xấu=" hổ=" hơn=" —=" kiệt=" thiếu=" tất=" một=" cái=" rõ=" vang=" vào=" mặt=" đào=" nhạc.= " tiếng=" bàn=" tay=" va=" vào=" má=" vang=" cả=" hành=" lang.= " vương=" tiểu=" minh=" đang=" muốn=" lui=" chân=" về=" đã=" bị=" baal=" đẩy=" một=" cái=" thế=" là=" chật=" vật=" lao=" ra.= " …=" không=" cần=" ngẩng=" đầu=" lên,=" không=" cần=" quay=" đầu=" lại,=" không=" cần=" trở=" về…=" trực=" tiếp=" rút=" lui,=" nhăm=" mắt,=" im=" lặng,="

cho=" rằg=" cái=" gì=" cũg=" đêu=" khỏg=" thấy.= vươg=" tiểu=" minh=" tậ=" đấy=" lỏg=" thầm=" nhắc=" đi=" nhắc=" lại,= sau=" đớ=" hế=" sức=" chuyê=" chú=" lừi=" tầg=" bức=" về=" phía=" sau.= nhữg=" mà=" baal=" hiể=" nhiê=" khỏg=" muỏn=" cho=" cậ=" toại=" nguyê.= hắ=" chỉ=" dừg=" mớ=" ngón=" tay=" đấ=" chặ=" cậ=" nừg=" lại.= vì=" thế=" cẩh=" tượg=" mà=" kiệ=" thiểu=" và=" đầo=" nhạc=" nhĩn=" thấy=" là=" —=" vươg=" tiểu=" minh=" nhắm=" mắ=" lại,= đứg=" ở=" chổ=" đớ=" mà=" giậ=" chầ=" tại=" chổ.= "ngườ=" đầg=" làm=" cái=" quỷ=" gì=" thê!=" đầo=" nhạc=" hỏn=" hể=" quắ=" lỏn.= vươg=" tiểu=" minh=" bả=" vai=" run=" lờn,= thậ=" cẩ=" thậ=" nớ:= "tời=" khỏg=" nhĩn=" thấy=" gì=" hế=" a.= ...=" nế=" mớ=" ngườ=" khắ=" trườg=" nớ=" cái=" gì=" cũg=" khỏg=" nhĩn=" thấy,= cái=" này=" thuyế=" minh=" rỏ=" rằg=" là=" ngườ=" đớ=" cái=" gì=" cũg=" đấ=" thấy=" hế=" rời.= đầo=" nhạc=" tức=" giậ=" đén=" độ=" sắ=" mắ=" trắg=" bệch,= dấu=" tay=" bẻ=" má=" trái=" hiể=" lờn=" cầg=" rỏ=" rằg."ngườ=" khỏg=" có=" việc=" gì=" đén=" chổ=" thầg=" bộ=" làm=" gì?" vươg=" tiểu=" minh=" vừa=" mớ=" đĩnh=" trắ=" lời,= chớ=" nghe=" kiệ=" thiểu=" thắ=" nhiê=" nớ:= "tời=" kờu=" cậ=" ấy=" đén.= đầo=" nhạc=" khỏg=" thê=" tĩn=" được=" quầ=" lại=" nhĩn=" ảh=" ta.= kiệ=" thiểu=" vẫ=" nhữ=" cũ=" mắ=" khỏg=" chấ=" thay=" đớ,= "cậ=" ấy=" chĩnh=" là=" ngườ=" mà=" tời=" đấ=" nớ.= vươg=" tiểu=" minh=" trườg=" lỏn=" con=" mắ.= đầo=" nhạc=" con=" mắ=" cỏn=" trườg=" lỏn=" hỏn=" nừa.= baal=" trờn=" khỏe=" miệg=" lợ=" ra=" mớ=" tia=" cười=" đầy=" ý=" vị=" sầu=" xa.= kiệ=" thiểu=" trắh=" quầ=" ngườ=" gầ=" bức=" tớ.= đầo=" nhạc=" theo=" bắ=" nắg=" gĩ=" tay=" chặ=" ảh=" ta=" lại,= bị=" hắ=" ra.= "giầg=" tuắ=" kiệ!" đầo=" nhạc=" nỏg=" nắ.= kiệ=" thiểu=" ngoắh=" mắ=" làm=" ngớ,= vẫ=" đi=" đén=" bắ=" thầg=" trước=" mắ=" vươg=" tiểu=" minh,= ôm=" lắ=" thắ=" lượg=" củ=" cậ.= mắ=" hai=" ngườ=" đớ=" diện,= cách=" nhầ=" khỏg=" quá=" nắ=" phầ.= tĩm=" vươg=" tiểu=" minh=" hoắg=" lỏn.= mớ=" nừa=" là=" vì=" khuỏn=" mắ=" kiệ=" thiểu=" cầg=" lức=" cầg=" tớ=" gầ,= mớ=" nừa=" là=" bớ=" cái=" nhĩn=" củ=" đầo=" nhạc=" cầg=" ngầy=" cầg=" phầ=" nộ.= kiệ=" thiểu=" dầ=" dầ=" sắ=" lại=" đầy,= hỏ=" hắ=" phắ=" lờn=" mắ=" cậ,= cẩh=" mớ=" mầu=" hỏg=" nhậ=" củ=" ảh=" ta=" cớ=" hỏ=" sắ=" chặ=" vầo=" mớ=" cậ=" đén=" nớ=" rời.= khoắh=" khắ=" đớ,= đầo=" nhạc=" thết=" lỏn=" xỏg=" tớ.= vươg=" tiểu=" minh=" cẩ=" thấy=" mớ=" trậ=" gĩó=" ào=" quầ=" lắ=" tức=" bị=" ải=" đớ=" kờo=" sầg=" mớ=" bẻ.= đợ=" phầ=" ứg=" lại=" được=" thĩ,= kiệ=" thiểu=" hỏi=" dự=" vầo=" trờn=" ngườ=" cậ,= mầu=" tười=" từ=" khỏe=" miệg=" nhỏ=" xưởg.= nắ=" tay=" củ=" đầo=" nhạc=" sừg=" sỏ=" gừa=" khỏg=" trườg,= biể=" tĩnh=" trờn=" mắ=" đặ=" biể,= nừa=" ngầy=" mớ=" lứg=" ta=" lứg=" tứg=" nớ:= "ảh...=" ảh=" khỏg=" cớ=" ý=" đắh=" ẻm.= "tời=" tắ=" ảh=" mớ=" cái,= ảh=" trắ=" lại=" tời=" mớ=" đắ,= thầh=" toắ=" xỏg=" xuồi.= kiệ=" thiểu=" chặ=" rầ=" đứg=" thắg=" đầy,= tay=" vẫ=" nhữ=" cũ=" khoắc=" lờn=" lượg=" vươg=" tiểu=" minh,= ôm=" hỏ=" cậ=" đi=" ra=" ngoắ.= "kiệ!" thầh=" ảm=" đầo=" nhạc=" gườg=" nhữ=" đầ=" thứ=" bị=" thườg=" gầm=" lờn=" tẻ=" đặ.= vươg=" tiểu=" minh=" nhĩn=" khỏg=" được=" quầ=" đầu=" lại.= đầo=" nhạc=" vẫ=" khỏg=" nhức=" nhĩch=" đứg=" ở=" chổ=" đớ=" từ=" trước=" đén=" nầy=" trờn=" mắ=" cao=" ngầo=" là=" thê=" nhữg=" gừ=" đầy=" lại=" thay=" bằg=" hai=" hầg=" nước=" mắ.= chổ=" yẻu=" mẻm=" nhắ=" tậ=" đầy=" lỏg=" vươg=" tiểu=" minh=" nhữ=" thê=" bị=" đựg=" vầo,= cước=" bộ=" đợ=" nhiê=" dừg=" lại.= bị=" thườg=" nhữ=" thê=" cậ=" khỏg=" chỉ=" trắ=" quầ=" mớ=" lầ,= tầg=" thấy=" ở=" trườg=" gườg,= trườg=" mỏg.= bớ=" vì=" tầg=" trắ=" cho=" nẻn=" cậ=" hiể,= thậ=" sừ=" rắ=" đầu.= cậ=" khỏg=" biế=" kiệ=" thiểu=" và=" đầo=" nhạc=" lức=" trước=" đén=" tợ=" cườg=" đầ=" xắ=" ra=" chuyê=" gừ,= nhữg=" mà=" cậ=" biế,= mĩnh=" khỏg=" hẻ=" muỏn=" là=" kẻ=" gầy=" nẻn=" nỏi=" đầu=" đớ.= "tếp=" tặ=" đi.= gườg=" kiệ=" thiểu=" vầg=" lờn=" kẻ=" khẻ=" bẻ=" tai,= "xĩn=" cậ=" đầy.= vươg=" tiểu=" minh=" ngắ="

nhiên="nhìn="anh="ta."="cậu="cho="tới="hiện="tại="chưa="bao="giờ="nghĩ="là="về="mặt="kiệt="thiếu="nhìn="cái="gì="cũng="đều="lạnh="nhạt="hờ="hình="lại="đột="nhiên="xuất="hiện="biểu="tình="này="—="so="với="bi="thương="lại="càng="đau="khổ="hơn="vương="tiểu="minh="mãi="một="lúc="sau="mới="hiếu="được="ý="nghĩa="của="về="mặt="đó="—="là="tuyệt="vọng.=ngày="thứ="hai="vương="tiểu="minh="đến="ngân="quán="bị="bỏ="đổi="và="ngơ="ngẩn="—="hai="thứ="song="song="đã="kích="cuối="cùng="đã="chăm="dứt.=đi="ra="bằng="lối="đi="dành="cho="nhân="viên,="ngươi="thấy="được="khí="vị="của="màn="đêm,="cậu="mới="cảm="nhận="được,="mình="vừa="ra="khỏi="một="vương="quốc="kỳ="lạ="để="trở="về="thế="giới="thực.=“người="kia="lợi="dụng="ngươi.”="baal="đi="sau="cậu="thân="thảo="nhiên="nói.=vương="tiểu="minh="bỗng="nhiên="xoay="ngươi,="kinh="ngạc="nhìn="hắn="một="lúc="lâu,="mới="không="cam="lòng,="không="muốn="cũng="phải="thừa="nhận="rằng,="“mình="đã="trở="lại="thế="giới="thật'="trong="chính="ác="mộng="của="mình.=baal="nhũ="mày="nói:="“ngươi="đừng="nói="là="ngươi="yêu="y="nha?”="vương="tiểu="minh="hoảng="sợ,="“đương="nhiên="không="có.”="cậu="chỉ="là="không="xóa="nổi="biểu="tình="của="kiệt="thiếu="mới="nãy.=baal="neho="mắt="xem="xét="cậu="hỏi="lâu,="mới="gật="đầu="nói:="“không="phải="là="tốt="rồi.”="vương="tiểu="minh="cảm="thấy="ngoài="ý="muốn,="“ta="còn="nghĩ="ngươi="ước="gì="ta="yêu="anh="ta.”="hắn="không="phải="vẫn="muốn="tác="hợp="cậu="cho="ngươi="khác="sao?“ta="chỉ="thích="giao="tiếp="với="ngươi="thông="minh="thôi.”="ấn="tượng="của="baal="đổi="với="kiệt="thiếu="không="tốt="lắm.=vương="tiểu="minh="thụ="sủng="nhược="kinh.=hiện="tại="ngươi="hắn="giao="tiếp="nhiều="nhất="là="cậu="mà?“đây="còn="không="phải="là,="ở="trong="mắt="hắn="cậu="là="ngươi="thông="minh="nhất?“ngươi="là="ngoại="lệ.”="baal="nhanh="chóng="hắt="nước="lạnh.=“...="baal="hắt="hoàn="nước="lạnh="rồi="còn="cảm="thấy="chưa="thỏa="mãn,="lại="giảm="thêm="một="cước="nói:="“hơn="nữa="còn="là="ngoại="lệ="xui="xẻo="nhất="ta="gặp="từ="lúc="chào="đời="đến="giờ!”="...="cậu="quả="nhiên="là="xui="xẻo="hết="thuốc="chữa.=vương="tiểu="minh="hối="hận="nghĩ,="ngay="cả="đường="đường="là="đọa="thiên="sứ="gặp="phải="cậu="cũng="bị="xui="xẻo="của="cậu="lây="nhiễm.=ngân="quán="tan="tầm="sẽ="có="xe="chuyên="dụng="đưa="nhân="viên="về="lại="nội="thành.=vương="tiểu="minh="nhìn="một="đám="ngươi="chen="chúc="lúc="nhúc="bên="cửa="hông="của="ngân="quán,="không="khỏi="nhớ="tới="cảnh="sắp="phải="chia="tay="cuộc="sống="sinh="viên.=không="biết="thường="hải="đào="thế="nào="rồi,="trường="học="liệu="có="còn="rêu="rao="chuyện="hai="ngươi="họ="không.=tuy="rằng="đã="tìm="được="chỗ="thực="tập="nhưng="không="biết="trường="học="có="chấp="nhận="hay="không.=không="nghĩ="thì="thôi,="nghĩ="rồi="mới="biết,="vương="tiểu="minh="phát="hiện="ra="cậu="còn="có="rất="nhiều="chuyện="phải="phiền="nào.=“anh="tiểu="minh.”="cá="mập="một="phen="thân="mật="vỗ="vai="cậu,="tổ="về="hai="ngươi="vô="cùng="thân="thiết.=“nhà="anh="ở="đâu="vậy?“nếu="tiện="đường="thì="cùng="đi="về="được="không?“tôi="ở="giang="bắc.”="a,="em="cũng="vậy.=anh="ở="khu?“cậu="cười="hì="hì="nói,="em="rất="muốn="biết="khu="nào="có="thế="tạo="ra="một="ngươi="khí="chất="như="anh="tiểu="minh="đây="a.”="...="vương="tiểu="minh="nhớ="ra="đã="từng="có="ngươi="nói="với="cậu,="thiên="tài="dù="cho="bộ="dạng="bên="ngoài="không="bộc="lộ="ra="nhưng="vẫn="đủ="khí="chất="khiến="ngươi="khác="tán="thưởng.=không="nghĩ="tới="có="một="ngày="cậu="cũng="đc="nhận="đặc="ân="này.=cá="mập="thấy="cậu="không="đáp="lời,="nghĩ="là="cậu="không="muốn="nói="cho="cậu="ta,="cũng="không="để="ý,="chỉ="liều="mạng="ôm="vai="cậu="đẩy="về="trước="bởi="vì="sư="nhiều="cháo="ít,="chỗ="ngồi="trên="xe="

là=" có=" hạn,=" chỗ=" này=" có=" ít=" nhất=" một=" nửa=" phải=" đứng=" để=" về=" đến=" nội=" thành,=" buổi=" tối=" bon=" chen=" chỗ=" ngồi=" cũng=" gần=" như=" là=" một=" cách=" rèn=" luyện=" thể=" lực.= vương=" tiểu=" minh=" kinh=" ngạc=" nói=" "không=" có=" ai=" ở=" ký=" túc=" xá=" sao?"=" cá=" mập=" quái=" dị=" liếc=" nhìn=" cậu,=" "ký=" túc=" xá=" chính=" là=" để=" cho=" cấp=" bậc=" quân=" lý=" đến=" ở=" thôi.= nga,=" trợ=" lý=" thì=" cũng=" có=" thể."=" ...=" cậu=" cũng=" tính=" là=" cấp=" bậc=" quân=" lý=" nhỉ?=" vương=" tiểu=" minh=" đột=" nhiên=" chợt=" dạ.= "người=" coi=" như=" là=" phu=" nhân=" tương=" lai=" của=" tổng=" giám=" đốc,=" ký=" túc=" xá=" là=" chuyện=" đương=" nhiên."=" thanh=" âm=" của=" baal=" đột=" nhiên=" toát=" ra.= đối=" với=" chuyện=" hấn=" cứ=" năm=" lần=" bảy=" lượt=" xem=" mồm=" vào=" vương=" tiểu=" minh=" cũng=" đã=" thích=" ứng,=" cậu=" không=" thích=" ứng=" nổi=" chính=" là=" hấn=" cứ=" như=" thể=" đứng=" trong=" thân=" thể=" người=" khác=" ——=" đầu=" cao=" hơn=" một=" khúc.= (ax=" rợn=" người=" :-z)=" hạng=" tổng.= phía=" trước=" đột=" nhiên=" xông=" xáo.= sau=" đó=" lại=" càng=" thêm=" chặt=" chội=" mãnh=" liệt.= vương=" tiểu=" minh=" bị=" người=" ta=" xô=" về=" phía=" trước=" vài=" bước.= một=" lát=" sau,=" tiếng=" ồn=" ngừng=" lại,=" dòng=" người=" tự=" nhiên=" dạt=" ra=" hai=" bên.= đèn=" xe=" trắng=" xóa=" từ=" phía=" trước=" rọi=" lại=" đây.= mũi=" giấy=" được=" chiếu=" sáng=" một=" nửa,=" vương=" tiểu=" minh=" neho=" mắt=" lại=" chỉ=" thấy=" hạng=" văn=" huân=" đứng=" cạnh=" buồng=" lái,=" mở=" cửa=" xe,=" mím=" cười=" nói=" với=" cậu.= "tôi=" đưa=" cậu=" về=" ">

11. Chương 11: Tân Cư

(Thượng)

Có nhiều chuyện không thể nói nên lời

* Tân cư: Nhà mới

...

Hạng tổng muốn đưa Vương Tiểu Minh về nhà?

Bốn phía sôi trào áp lực. Trong lòng mỗi người đều hình dung ra một câu chuyện cổ tích, sau đó lảng lảng so sánh nhân vật trong truyện đó, xem hành động của bọn họ cùng nội dung câu chuyện có phù hợp với hai người đang đứng đây không.

Thế mà cái tên nhân vật chính Vương Tiểu Minh này một chút cũng không thức thời, ngoài trừ đứng ngơ ngác ra cũng không biết làm gì, thật sự là muốn giết khán giả mà. Nếu không phải ánh mắt của Hạng tổng và đèn xe quá chói mắt, bọn họ cơ hồ nhìn không được muốn xông tới tát cho cậu mấy cái, để cậu còn tỉnh ra mà phối hợp một chút.

May là cho dù bọn họ không dám vẫn có người dám a.

“Hấn lo lắng cũng thật chu đáo.” Baal vừa lòng gật gật đầu, “Mỗi lần đứng ở trong thân thể của lũ sinh vật thấp kém này, ta đều thấy ghê tởm muốn ói.” Hấn thấy Vương Tiểu Minh còn đứng đơ ra không phải ứng, thân thủ vồ nhẹ vào đầu cậu, “Còn không đi sao?”

Vương Tiểu Minh nhất thời bị hút ra khỏi cảm giác hạnh phúc như đang nằm mơ, dần dần nhận thấy chuyện đang diễn ra trước mắt này là sự thật, không phải là cảnh thường thấy trên phim thần tượng mà cậu đôi lúc mơ màng nghĩ đến.

Cậu chậm rãi bước về phía trước, mỗi một bước đều thật cẩn thận, nhẹ nhàng, giống như dưới chân không phải là đường trải nhựa mà là tấm thảm rải bằng hoa hồng.

Bước đến trước xe, cậu nắm chặt gấu áo, nhỏ giọng nói: “Hạng tổng.”

Hạng Văn Huân mỉm cười, có lẽ ban đêm tối trời, ngọn đèn rất dịu nhẹ, làm cho khuôn mặt anh ta trông ôn hòa hơn so với lúc ở Ngân quán, ngay cả nụ cười tựa hồ mang theo vài phần sủng nịch vô ý.

Vương Tiểu Minh nghe thấy tim mình đập loạn trong ***g ngực.

“Nào.” Hạng Văn Huân quay người.

...

Vương Tiểu Minh nhìn ghế ngồi, trong đầu đột nhiên toát ra một cái ý nghĩ xẹt qua —— Cậu nên bước bằng chân phải hay chân trái?

May mắn là cậu không phải phiền não lâu. Bởi vì Baal tung ra một cước trực tiếp đá cậu vào.

Tình cảnh này dừng lại trong mắt người khác tự nhiên là Vương Tiểu Minh vội vã nhào vào trong xe.

Bọn họ nhìn sắc mặt Hạng Văn Huân không thay đổi đóng cửa, đột nhiên phi thường phi thường mà lo lắng. Tuy nói là hàng ngày trông Hạng tổng cũng khá là phong độ, nhưng đối phương không phải người mà là sói thì cũng rất khó nói. Nhìn động tác vừa rồi của Vương Tiểu Minh, có vẻ là tương đối... thêm khát a.

Hạng Văn Huân hiển nhiên không biết lo lắng trong lòng họ, ở trước mũi xe còn vô cùng tiêu sái vẫy tay với họ nói: “Gặp lại sau.”

Tiêu sái như thế dừng lại trong mắt người khác lại biến thành một chú cừu nhỏ ngơ ngác không biết mình sắp vào miệng sói.

Mà con sói đáng chết kia lại chính là Vương Tiểu Minh đang loay hoay điều chỉnh tư thế ngồi bên ghế phụ.

Hạng Văn Huân ngồi trên xe, lại chớp chớp đèn xe, như thể vẫy chào.

Đám nhân viên máy móc đáp lại: “Hạng tổng hẹn gặp lại.”

Hạng Văn Huân gật gật đầu, rốt cục quay đầu xe, chạy về hướng đại lộ.

Những người khác nhìn đuôi xe dần nhỏ lại, trong đầu đồng thời hiện lên một ý niệm —— hy vọng thật sự có thể gặp lại a.

Trên xe, Vương Tiểu Minh thật cẩn thận kiểm chế tư thế và hô hấp, chỉ sợ mình sẽ gây ra những âm thanh làm xấu mặt.

Hạng Văn Huân bất động thanh sắc nhìn qua kính chiếu hậu quan sát cậu, thấy mặt cậu ngày càng hồng, tư thế ngồi ngày càng cứng ngắt, anh làm bộ như không để ý nói: “Giúp tôi bật CD lên đi.”

Bật CD?

Vương Tiểu Minh chậm rãi ngoái lại dò xét nhìn đầu đĩa, ngón tay đặt trên mấy cái nút di tới di lui, cuối cùng kiên trì hỏi: “Nên ấn vào nút nào a?”

“Nút này.” Ngón tay Hạng Văn Huân ấn nhẹ lên cái nút rồi rút về.

Cái này cho dù Vương Tiểu có ngốc hơn nữa cũng biết là anh ta đang kiểm soát việc cho cậu làm, trong lòng trở nên ấm áp.

Bật CD rồi, tiếng nhạc chậm rãi vang lên.

Là tiếng dương cầm.

Vương Tiểu Minh không biết tên, nhưng tuyệt đối đã nghe qua trên TV.

Cậu hơi nhúc nhích thân mình, dựa lưng vào thành ghế thoải mái. Thân thể một khi đã thả lỏng, sự mệt mỏi tựa như thủy triều bãi sơn đảo hải ập đến. Cậu cảm thấy mí mắt càng lúc càng nặng, sau đó cứ mơ màng một hồi, rốt cục hai mi mắt đã khép lại.

Tiếng nhạc không ngừng ở trong đầu xoay xoay, dần dần trở lên kỳ ảo, dần dần mờ ảo, dần dần như thể đã cuốn đến một thế giới khác.

Vương Tiểu Minh không biết mình đã ngủ bao lâu, cậu chỉ biết khi tỉnh lại, ngoài cửa xe là sắc trời mờ mờ. Bản thân thì đang dựa vào bộ tây trang trên người Hạng Văn Huân.

Đằng sau là kính cửa sổ đầy xuống một khe nhỏ.

Hạng Văn Huân dựa vào cửa xe, gió từ khe hở thổi vào, từng cơn từng cơn lay động tóc anh ta.

Anh ta ngủ rất sâu, sự khôn khéo lúc thường và ôn nhu tối qua đã không còn trên khuôn mặt, chỉ còn lại bình thản đơn thuần.

“Tiến triển rất nhanh a.” Thanh âm của Baal từ đằng sau truyền tới.

Vương Tiểu Minh cả kinh, tim nhất thời nảy lên vài đợt.

Mới lúc này, cậu hoàn toàn quên mất bên cạnh mình còn có một đại ma vương tồn tại, toàn tâm toàn ý mà đắm chìm trong thế giới của hai người.

“Người đừng nói là lại quên mất sự tồn tại của ta chứ?” Baal từng chữ nói rất chậm, thế nhưng trong lời nói ẩn chứa sự khó chịu không thể hiểu nổi.

“Đương nhiên không phải.” Giọng Vương Tiểu Minh đáp lại thật sự rất nhỏ.

“Hừ. Chột dạ.” Baal đợi nửa ngày, không thấy Vương Tiểu Minh phản bác, không biết sao, trong lòng càng thêm khó chịu. “Người yêu hử?”

Yêu... Hạng tổng sao?

Vương Tiểu Minh yên lặng ngẩng nhìn gương mặt đang ngủ kia, trong lòng lại có một chút ngọt ngào tán loạn. Loại cảm giác này, rõ ràng trước đây khi cậu nhìn Thường Hải Đào cũng thường xuất hiện. Cho nên... cậu đang... yêu Hạng tổng ư? Nhưng mà, không phải là cậu yêu Baal sao?

Vương Tiểu Minh bản loạn.

“Người nằm xuống đây.” Tay Baal đột nhiên hướng lại đây.

“Không cần đâu.” Vương Tiểu Minh hoảng sợ, theo bản năng trốn tránh.

Baal nheo mắt lại, “Người dám cãi lời ta?”

Vương Tiểu Minh một bên sợ đánh thức Hạng Văn Huân, một bên vừa muốn chống cự ma quỷ của Baal đang vươn tới, thập phần vất vả, “Nơi này, không tiện a.”

“Có gì không tiện hử?” Baal nhướn mày nói, “Nếu người thấy bất tiện vì có hử, ta có thể quăng hử ra ngoài.”

...

Vương Tiểu Minh giật mình chụp lấy tay hử nói: “Người muốn đem anh ta bỏ đi đâu?”

Baal chán ghét gạt tay cậu đi, “Người đang chất vấn ta sao? Nhân loại!”

Vương Tiểu Minh nhìn ánh mắt hử dần thâm trầm.

Một hơi thở mang mùi nguy hiểm lan khắp xe.

Hạng Văn Huân giật giật, mở to mắt, ánh mắt chớp chớp, nhìn đến sắc mặt trắng bệch của Vương Tiểu Minh, cười yếu ớt nói: “Đấy rồi?”

Chỉ là một câu bình thường, Vương Tiểu Minh liền cảm thấy áp lực trên người bỗng dưng nhẹ hử, thở gấp, lúng túng nói: “Hạng tổng. Hôm qua tôi ngủ quên, sao ngài không đánh thức tôi?”

Trong nụ cười của Hạng Văn Huân như có như không mang theo một chút lưỡi biếng, “Em ngủ rất say.”

Vương Tiểu Minh khẩn trương nói: “Có chảy nước miếng không? Hay là ngứa to?”

“Lần này không thấy, tôi không ngại ghi nhớ để lần sau thưởng thức.” Hạng Văn Huân vươn tay nhìn đồng hồ, “Bây giờ về rồi có thể ngủ tiếp một giấc. Hai giờ chiều tôi sẽ đến đón em.”

“Đón tôi?” Vương Tiểu Minh nói có hơi ngọng, “Làm phiền ngài quá, tôi có thể tự đi được mà.”

“Tôi không phải đến đón em đi làm.” Hạng Văn Huân nhìn biểu tình kinh ngạc của cậu, khẽ cười nói, “Tôi tới giúp em chuyển nhà.”

Được anh ta nhắc mới nhớ, Vương Tiểu Minh đã nhờ anh ta giúp cậu chuyển đến ký túc xá —— nơi chỉ có cấp bậc của quản lý mới được ở.

Cậu do dự, chậm rãi nói: “Tôi và chủ nhà kí hợp đồng còn chưa hết hạn.”

Baal hận không thể ra mặt bóp bẹp đầu cậu thành hình lập phương. “Người dám không chuyển thử xem?” Vương Tiểu Minh rụt đầu.

“Tôi muốn nghe nguyên nhân thật sự.” Hạng Văn Huân ngồi thẳng lại.

Khoảnh khắc đó, đại lão bản của Ngân quán đã quay lại.

Nhưng Vương Tiểu Minh lại cảm thấy trời buộc quần chặt mình cả đêm qua đã tiêu thất, thế nên suy nghĩ và lời nói thốt ra lại trái ngược nhau, “Tôi đã thế chân trước ba tháng tiền nhà, nếu hiện tại mà chuyển đi sẽ rất mệt. Tôi có thể chờ đến khi hợp đồng kết thúc được không?”

Hạng Văn Huân ý vị thâm trường nhìn cậu, “Chỉ vì hợp đồng thuê nhà thôi sao?”

Vương Tiểu Minh cắn môi, gật gật đầu.

“Tôi hiểu rồi.” Hạng Văn Huân mở cửa xuống xe, bước vòng qua đầu xe mở cửa cho cậu, “Nhớ về ngủ kĩ một giấc đi.”

“Vâng.” Vương Tiểu Minh nhảy xuống xe, đang muốn nói lời tạm biệt đã thấy Hạng Văn Huân vươn tay vuốt vuốt tóc cậu, “Cho dù không ở Ngân Quán, em cũng vẫn là người của Ngân quán.”

Vương Tiểu Minh không biết nói gì nữa đành gật đầu.

“Tôi đi trước. Buổi chiều gặp lại.” Hạng Văn Huân không đợi cậu trả lời, bước lên xe, lái xe đi.

Thấy xe biến mất ở ngã tư đường, Vương Tiểu Minh trong lòng vắng vẻ, giống như cô bé lọ lem mười hai giờ về đến nhà, phát hiện trên người vẫn mặc bộ váy rách rưới như cũ.

“Người cự tuyệt chuyển nhà là vì người kia sao?” Baal ở ngay sau cậu thanh âm thản nhiên hỏi.

Vương Tiểu Minh thầm kêu không xong rồi, đành phải cúi đầu quay lại trả lời: “Nếu người muốn đổi sang phòng lớn hơn, ta sau này sẽ đổi sang chỗ khác.”

“Đổi chỗ khác?” Baal cười lạnh, “Vậy PSP của ta thì sao?”

“Chờ tháng này ta được phát lương đã.”

“Vậy máy tính mới thì sao?”

“... Chờ tiền lương của tháng sau của tháng sau nữa...” Giọng cậu càng lúc càng nhỏ dần.

Baal trào phúng nói: “Vậy người định bao giờ chuyển nhà?”

“Đại khái là tháng sau nữa nữa...” Vương Tiểu Minh nhìn thân ảnh Baal càng lúc càng gần, tự động tiêu tan.

Cái thứ nhân loại đã vô năng lại còn càng ngày càng không nghe lời, hẳn có lẽ nên tàn nhẫn mà đánh y một trận, cho y hiểu rõ được ai mới là người quyết định ở đây! Baal mặc dù nghĩ vậy, nhưng lại chậm chạp không vung tay xuống —— dù cho đầu y rất gần với nắm đấm của hắn.

Vương Tiểu Minh đợi hắn ra tay. Nhưng cậu nhắm mắt đợi nửa ngày, phát hiện Baal không nói gì cứ đứng đó, hai hàng lông mày nhíu lại, bộ dạng tựa hồ thập phần phiền não, trong lòng cậu không khỏi áy náy. Xem khí thế của Baal, cho dù ở địa ngục hắn cũng là người có quyền có thế. Nơi hắn ở phải là cung vàng điện ngọc mới đúng, vậy mà phải ở trong cái phòng bé xíu của mình, chắc chắn đã làm hắn khó chịu lắm.

“Ta, ta sẽ cố gắng mà.” Vương Tiểu Minh nhăn nhu quang chột lóe, “Hay là ta đi tìm thêm một việc khác nha?”

Baal trừng mắt nhìn cậu, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, bỏ lại câu “Tùy ngươi” rồi phúi mông bước đi —— bắt quá, hần mới đi được năm bước...

“Còn không mau đi?!” Một đạo thiên sứ nào đó bị giới hạn khoảng cách đang gầm lên.

Vương Tiểu Minh ngẩn người, mặt mày tươi cười nói: “Đến ngay a.”

(trung)

Có nhiều chuyện không thể nói nên lời

Trở về phòng, Baal đã điều chỉnh tâm trạng tốt hơn rồi, ung dung nhàn rỗi ngồi trên sofa nhìn Vương Tiểu Minh xoay qua xoay lại như con quay.

Vương Tiểu Minh đang đánh răng ở toilet nửa chừng đột nhiên lao ra nói: “Ta mới nãy nói chuyện có lên giọng không vậy?” Nghe bảo người mới ngủ dậy hay lên giọng lắm, không gian trong xe lại nhỏ như vậy có khi nào Hạng tổng lại nghe ra không? Cậu liều mạng nhớ lại biểu tình khi đó của Hạng Văn Huân, có tỏ vẻ ần ần không nhỉ?

Baal nghiêng người dựa vào ghế, không nói lời nào quan sát cậu.

Vương Tiểu Minh bị ánh mắt âm u của hần nhìn phát lạnh, run rẩy nói: “Sao thế?”

“Ta muốn quy ước với ngươi ba chuyện.” Baal xòe ra ba ngón tay.

Vương Tiểu Minh quay về toilet, vừa đánh răng vừa vì vận mệnh tương lai của mình mà cầu nguyện, đại khái ba phút sau mới nơm nớp lo sợ đi ra, kéo cái ghế lại trước bàn ngồi, hít sâu nói: “Quy ước cái gì?”

Ngón tay Baal trên đùi bắt đầu gõ nhịp, “Ồ nhân giới, ngươi là người duy nhất có thể nhìn thấy ta.”

Vương Tiểu Minh không biết vì sao hần lại nhắc tới chuyện này, bắt quá vẫn gật đầu.

“Cho nên, nói một cách khoa học, sự tồn tại của ta là do ngươi thể hiện.” Những lời này đối với Baal mà nói chẳng khác nào là nổi sỉ nhục to lớn. Nhưng vì điều kiện hần sắp nói, hần đành ần ần nói cho xong.

Vương Tiểu Minh nhìn biểu tình miễn cưỡng của hần, trong lòng có chút gì đấy ngứa ngáy.

“Cho nên,” Baal giọng đầy căm phẫn nói, “Từ giờ trở đi, ngươi dám không nhớ đến sự tồn tại của ta thử xem?! Ta tuyệt đối sẽ vận ngươi thành tiểu Titan!”

...

Vương Tiểu Minh không biết tiểu Titan là nhỏ đến bao nhiêu, nhưng cậu nhìn vào biểu tình của Baal cũng biết, hần uy hiếp thật sự nghiêm túc. Cậu ngập ngừng nói: “Ta không có...”

Baal nhướn mày, hai mắt sáng ngời tựa như liệt hỏa luyện kim.

Vương Tiểu Minh bị buộc phải chậm rãi sửa lời, “Hồi trước có một chút thôi.”

Cậu thừa nhận rồi càng làm Baal thêm ác liệt, “Chuyện thứ hai, từ giờ trở đi, ta sẽ tận lực không đánh ngươi.” Chỉ là tận lực mà thôi! Từ tận đáy lòng hần bổ sung.

Nhưng chuyện này đối với Vương Tiểu Minh mà nói đã là một bước nhảy vọt đến tận mây.

Cậu nhìn Baal trong mắt lóe ra lệ quang, là lệ quang vui sướng.

“Bởi vì,” Baal lời vừa chuyển lại âm trầm quan sát cậu nói, “Hiện tại ngươi cần nhờ vào khuôn mặt và thân thể này để quyến rũ Hạng Văn Huân, cho nên ta sẽ cố mà bảo trì nguyên vẹn đầy đủ cho chúng.”

Đúng vậy, hôm nay hần sở dĩ không thềm đánh Vương Tiểu Minh chẳng qua là trong tiềm thức đã phát hiện ra Hạng Văn Huân cũng cảm thấy hứng thú với thân thể và nhan sắc của Vương Tiểu Minh, cho nên hần vì đại cục mới không xuống tay. Hần vì buổi sáng khác thường của mình tìm ra được một lý do hoàn mỹ.

Nhưng mà cái lý do này lại làm cho Vương Tiểu Minh càng thêm lệ quang, lần này là bi thương. Dùng khuôn mặt và thân thể để quyến rũ chẳng phải có ý bảo cậu phải bán thân hay sao?

Vương Tiểu Minh nhìn biểu tình âm trầm của hắn, do dự thật lâu vẫn không dám nói ra.

“Đương nhiên, để đáp lại lòng từ bi của ta,” Baal dùng giọng điệu bốc thí nói, “Người phải dùng thời gian ngắn nhất, điên cuồng mà yêu Hạng Văn Huân đi!” Như vậy hắn mới có thể sớm trở về thân thể, một lần nữa san bằng thiên đường và địa ngục, tìm Lucifer cùng Michael báo thù!

Về mặt lãnh khốc của hắn làm Vương Tiểu Minh sợ hãi nuốt một ngụm nước miếng.

Baal ngấm cậu, đột nhiên nói: “Hay là người cũng không hài lòng với Hạng Văn Huân?”

Vương Tiểu Minh hơi kinh ngạc.

Không hài lòng sao? Cậu tự hỏi Hạng Văn Huân vô luận là bề ngoài, cách ứng xử, gia thế, thân phận đều ngàn lần vạn lần hơn cậu, người như vậy vốn ở trên cao nơi mà cậu không thể với, không thể không sùng bái. Đối lại ngày trước, có thể cùng người như thế nói chuyện dăm ba câu chắc là cậu cũng sướng phát điên ấy chứ. Thế nhưng, vì sao bây giờ, dù rằng anh ta đã tuyên bố với mọi người cậu chính là người yêu của anh, trong lòng cậu lại không hề cảm thấy vui sướng? Chỉ cảm thấy, hết thấy chẳng khác nào hoa trong gương, trắng trong nước, hư ảo đến độ làm cậu thấy lạnh lẽo.

Baal nhìn thấy cậu do dự, tâm tình không hiểu sao tốt lên, khó có được ôn hòa nói: “Có gì không hài lòng có thể nói thẳng ra.”

Hắn ôn hòa như vậy trong mắt Vương Tiểu Minh chẳng khác nào là chồn đến nhà gà chúc tết, giọng run run nói: “Không, thực vừa lòng.”

“Thật sự vừa lòng?” Về mặt Baal dần bí hiểm.

“Ừ.” Vương Tiểu Minh liên tiếp gật đầu.

“Như vậy ta muốn nhìn thử thành quả.” Baal hướng cậu ngoắc ngoắc tay, “Lại đây.”

Vương Tiểu Minh biết hắn muốn sờ soạng, ngoan ngoãn thuận theo bước qua, nằm xuống sofa, trong đầu không ngừng nhắc đi nhắc lại Hạng Văn Huân Hạng Văn Huân Hạng Văn Huân...

Baal sờ lên ngực cậu, trong mắt tinh quang chột lóe.

Ngón chân của hắn cư nhiên phục hồi như cũ!

Hắn xem xét trạng thái của hắc tinh châu, lại thấy một đồng hạt châu Hạng Văn Huân xoay tròn...

“Người cứ lặp đi lặp lại cái vớ vẩn gì đấy!” Baal đột nhiên búng cái tách lên đầu cậu.

Vương Tiểu Minh đau đến gập người lại, ngồi bật dậy.

Baal nghĩ tới trạng thái thân thể hồi phục hoàn toàn tốt đẹp, hiếm khi hào phóng không cùng cậu so đo, “Đi ngủ một giấc đi, chuẩn bị buổi chiều còn chuyển nhà.”

Vương Tiểu Minh ngồi dậy, thật cẩn thận nói: “Ta thật sự không muốn chuyển.”

“Chuyện này chỉ sợ không tới lượt người quyết định đâu.” Baal đang ám chỉ.

Tới lúc hai giờ chiều Hạng Văn Huân đến, Vương Tiểu Minh rốt cục hiểu được hắn ám chỉ cái gì.

Tiếp nhận tiền thế chân và tiền trả trước tháng sau từ bà chủ nhà với nụ cười cứng ngắc trên mặt, Vương Tiểu Minh không nói gì nhìn sang Hạng Văn Huân đang đứng bên cạnh bà.

Hạng Văn Huân vì thái độ thâm minh đại nghĩa của bà, nhẹ nhàng nói lời cảm tạ.

Bất quá mặc dù anh ta tỏ ra khiêm tốn, bà chủ nhà vẫn có thể cảm nhận được từ trên người anh ta phát ra một khí thế không giận mà uy. Bà cũng từng nhìn thấy nhiều kẻ gia thế, cũng coi như là đã ném trái muối mặn gừng cay, cho nên lúc mở cửa cho anh ta, thấy y nghiêm nhiên bước vào nhà mình không nề mặt, bà chỉ biết người này tuyệt đối không thể chọc vào.

Hạng Văn Huân đợi bà chủ ‘lưu luyến’ giao tiền xong, cũng rất khách sáo ‘mời’ bà ra khỏi phòng, “Tôi nghĩ là, hiện tại em cũng không còn phiền não chuyện khác để từ chối lời đề nghị của tôi chứ?”

Vương Tiểu Minh cầm chặt tiền, cúi đầu nhìn ngón chân đang di di trên mặt đất.

Baal liếc nhìn tiền trong tay cậu, trong lòng âm thầm suy tính, liệu chôm một ít tờ đỏ đỏ đó có thể mua được một cái PSP hoặc là một bộ máy tính được không.

“Sao?” Hạng Văn Huân đang cười, nhưng trong đáy mắt ẩn chứa dòng nước ngầm.

Vương Tiểu Minh như thể đã quyết tâm, chậm rãi ngẩng đầu nói: “Tôi vẫn thấy không ổn lắm.”

Hạng Văn Huân tốt bụng nghe cậu giải thích.

“Nghe nói ký túc xá chỉ có cấp bậc quản lý mới có thể ở.” Vương Tiểu Minh rút cục đem phiền muộn lớn nhất trong lòng nói thẳng ra, “Tôi chỉ là một quản lý cấp thấp, như vậy sẽ làm người khác đàm tiếu không hay...”

“Em đang nhắc nhở tôi, em muốn thăng chức sao?” Hạng Văn Huân cắt ngang lời cậu.

Vương Tiểu Minh chần động, vội vàng xua tay nói: “Ý tôi không phải vậy!”

Hạng Văn Huân trầm ngâm nói: “Thăng chức không phải là không thể. Bất quá em mới đến Ngân Quán chưa bao lâu, nếu lập tức thăng tiến quá nhanh, ngược lại sẽ gây náo loạn thật đấy. Tôi hy vọng em có thể kiên nhẫn thêm một chút.”

Vương Tiểu Minh trên trán đổ một tầng mồ hôi, “Tôi thật sự không phải ý này.”

“Không sao cả.” Hạng Văn Huân giơ ngón tay chọc nhẹ vào trán cậu, “Làm nũng với người yêu cũng là một loại tình thú.”

...

Vương Tiểu Minh hoàn toàn cứng đờ. (Chêk thật >.<) hạng="" văn="" huân="" lượn="" một="" vòng="" quanh="" phòng="" khách="" sau="" đó="" quay="" đầu="" lại="" nhìn="" cậu="" em="" có="" cần="" giúp="" thu="" dọn="" gì="" không="" vương="" tiểu="" minh="" còn="" đang="" trong="" trạng="" thái="" chờ="" dẫn="" hạng="" văn="" huân="" cũng="" không="" quan="" tâm="" nghênh="" ngang="" đi="" vào="" phòng="" ngủ="" tìm="" thấy="" một="" cái="" thùng="" đặt="" lên="" giường="" giúp="" cậu="" xếp="" quần="" áo="" từ="" trên="" cây="" treo="" đồ="" xuống="" baal="" thừa="" dịp="" vương="" tiểu="" minh="" ngẩn="" người="" cúi="" đầu="" giặt="" tiền="" trong="" tay="" cậu="" ra="" đếm="" ba="" mươi="" sáu="" tờ="" đủ="" mua="" psp="" không="" vương="" tiểu="" minh="" máy="" móc="" gặt="" gặt="" đầu="" đủ="" baal="" vui="" vẽ="" vẽ="" vẽ="" đầu="" cậu="" nói="" chuyển="" nhà="" nhanh="" đi="" chuyển="" vương="" tiểu="" minh="" đồng="" tử="" mở="" lớn="" vọt="" vào="" phòng="" ngủ="" nhìn="" thấy="" hạng="" văn="" huân="" đang="" lôi="" mấy="" cái="" quần="" nhỏ="" của="" mình="" từ="" trong="" hộc="" ra="" hết="" hộc="" hết="" lên="" khoan="" đã="" hạng="" văn="" huân="" ngay="" cả="" khoe="" mắt="" cũng="" chưa="" nhìn="" đến="" cậu="" tiếp="" tục="" bắt="" tay="" vào="" công="" việc="" loại="" này="" quần="" lót="" rất="" rộng="" mặc="" vào="" không="" thấy="" rõ="" hình="" dáng="" rất="" thiếu="" tình="" thú="" ...="" vương="" tiểu="" minh="" lại="" một="" lần="" nữa="" đồng="" cứng="" lần="" này="" đồng="" cứng="" thành="" một="" tảng="" đá="" đỏ="" hồng="" em="" chỉ="" có="" chừng="" này="" quần="" áo="" thôi="" hả="" hạng="" văn="" huân="" nhìn="" cái="" thùng="" chưa="" đầy="" một="" nửa="" vương="" tiểu="" minh="" gặt="" đầu="" hạng="" văn="" huân="" lại="" đi="" thu="" dọn="" phòng="" khách="" vương="" tiểu="" minh="" lúc="" này="" mới="" phản="" ứng="" lại="" đuổi="" theo="" nói="" tôi="" chưa="" đồng="" ý="" chuyển="" mà="" hạng="" văn="" huân="" dừng="" tay="" mỉm="" cười="" nhìn="" tay="" mình="" vậy="" tôi="" nay="" em="" tính="" nghỉ="" ở="" đâu="" vương="" tiểu="" minh="" phản="" xạ="" nhìn="" lại="" tiền="" trong="" tay="" phòng="" đã="" trả="" rồi="" nói="" cách="" khác="" tôi="" nay="" cậu="" không="" có="" nhà="" mà="" về="" tôi="" có="" thể="" thương="" lượng="" lại="" với="" chủ="" nhà="" hạng="" văn="" huân="" nhẹ="" nhàng=""

thở=" trong=" về=" bắt=" đặc=" dĩ=" lại=" mang=" theo=" một=" chút=" dung=" túng=" "nếu=" em=" có=" tình=" không=" muốn=" ở=" ký=" túc=" xá=" vậy=" đến=" ở=" cùng=" tôi=" đi."=" ...=" vương=" tiểu=" minh=" trong=" tìm=" hơi=" sợ=" hải=" cũng=" không=" phải=" bởi=" ngược=" ngừng=" mà=" là=" vì=" trong=" đầu=" hiện=" lên=" khuôn=" mất=" tái=" nhợt=" suy=" yếu=" của=" hạng=" văn=" kiệt=" "ký=" túc=" xá=" thanh=" âm=" của=" baal=" lạnh=" lưng=" vang=" lên=" ánh=" mất=" nhìn=" về=" phía=" hạng=" văn=" huân=" có=" chút=" đăm=" chiêu=" vương=" tiểu=" minh=" ngẩng=" đầu=" con=" mắt=" nhìn=" baal=" rồi=" lại=" liếc=" sang=" hạng=" văn=" huân=" cuối=" cùng=" thỏa=" hiệp=" nói=" "tôi=" ở=" ký=" túc=" xá=" ký=" túc=" xá=" cùng=" lăm=" thì=" cậu=" bị=" gọi=" là=" luôn=" cửa=" sau=" ôm=" đùi=" lão=" bản=" nhưng=" đến=" ở=" nhà=" hạng=" vắng=" huân=" chắc=" chắn=" sẽ=" bị=" gọi=" là=" cái=" gì=" đó=" bao=" đường=" tuy=" rằng=" cậu=" cảm=" thấy=" việc=" mình=" được=" bao=" đường=" còn=" đang=" ở=" rất=" xa=" rất=" xa=" lại=" thu=" dọn=" một=" vài=" đĩa=" cd=" game=" cùng=" một=" số=" đồ=" dùng=" sinh=" hoạt=" lật=" vạt=" cái=" thùng=" của=" vương=" tiểu=" minh=" cuối=" cùng=" cũng=" đầy=" thêm=" một=" chút=" từ=" trên=" lâu=" đi=" xuống=" cổng=" nhà=" trọ=" đã=" rộng=" mở=" bà=" chủ=" nhà=" kiểu=" như=" gương=" mẫu=" đi=" từ=" trong=" nhà=" ra=" nắm=" tay=" cậu=" hỏi=" han=" ôn=" lại=" vài=" chuyện=" cũ=" vương=" tiểu=" minh=" nhớ=" ra=" cậu=" đã=" ở=" đây=" được=" hơn=" một=" năm=" rồi=" trong=" lòng=" cũng=" thực=" sâu=" nào=" sau=" khi=" cùng=" bà=" chủ=" tâm=" sự=" mọi=" chuyện=" cả=" nửa=" ngày=" rớt=" cục=" cũng=" nói=" tới=" vấn=" đề=" chính=" hỏi=" cậu=" về=" sau=" có=" thể=" tiếp=" tục=" làm=" gia=" sư=" cho=" con=" bà=" không=" vương=" tiểu=" minh=" nhớ=" tới=" hơn=" một=" năm=" qua=" vẫn=" được=" bà=" chiếu=" cố=" vội=" đáp=" ứng=" hạng=" văn=" huân=" đứng=" sau=" cười=" tủm=" tím=" hỏi=" han=" "miễn=" phí=" sao?"=" mặt=" bà=" chủ=" lập=" túc=" đổ=" lên=" áp=" úng=" một=" hồi=" lâu=" mới=" nói=" "đương=" nhiên=" không=" thể=" là=" miễn=" phí=" được=" một=" giờ=" mười=" tệ=" đi=" hạng=" văn=" huân=" lạnh=" nhạt=" nói=" "ồ=" có=" thời=" gian=" rồi=" nói=" sau=" công=" việc=" của=" cậu=" ấy=" còn=" bận=" rộn=" bà=" chủ=" đổ=" mặt=" xấu=" hổ=" đi=" vào=" trong=" vương=" tiểu=" minh=" nhìn=" bóng=" lưng=" hạng=" văn=" huân=" đi=" đằng=" trước=" giận=" mà=" không=" dám=" nói=" bèn=" lăm=" bằm=" "kỳ=" thật=" bà=" chủ=" là=" người=" tốt=" mà=" baal=" khoan=" thai=" theo=" sát=" sau=" cậu=" "cho=" nên=" mới=" bị=" gã=" họ=" hạng=" khi=" dễ=" ...=" vương=" tiểu=" minh=" bỗng=" nhiên=" phát=" hiện=" baal=" tựa=" hồ=" không=" giống=" như=" lúc=" trước=" cảm=" thấy=" hài=" lòng=" với=" hạng=" văn=" huân=" nhĩ?=" —=" (hạ)= —=" có=" nhiều=" chuyện=" không=" thể=" nói=" nên=" lời=" lúc=" đến=" ngân=" quán=" đồng=" hồ=" trên=" mặt=" di=" động=" đã=" hiện=" đến=" con=" số=" ba=" giờ=" hai=" mươi=" tám=" phút=" vương=" tiểu=" minh=" sợ=" muộn=" nhảy=" vọt=" xuống=" xe=" lúi=" cái=" thùng=" ra=" chạy=" vào=" trong=" hạng=" văn=" huân=" tay=" mất=" nhanh=" lẹ=" túm=" chặt=" cậu=" "đi=" sang=" bên=" này=" ngân=" quán=" tổng=" cộng=" có=" sáu=" cửa=" ra=" vào=" ngoại=" trừ=" cửa=" chính=" để=" khách=" nhân=" ra=" vào=" một=" cửa=" chuyên=" để=" nhân=" viên=" cấp=" thấp=" đi=" một=" cửa=" dành=" cho=" nhân=" viên=" trực=" ban=" một=" cửa=" hạng=" văn=" huân=" và=" các=" nhân=" viên=" cao=" cấp=" ra=" ra=" vào=" vào=" cuối=" cùng=" hai=" cửa=" còn=" lại=" là=" dùng=" trong=" trường=" hợp=" khẩn=" cấp=" hạng=" văn=" huân=" nhận=" lấy=" cái=" thùng=" trong=" tay=" cậu=" dưới=" con=" mắt=" chứng=" kiến=" của=" các=" nhân=" viên=" đang=" làm=" việc=" không=" nể=" nang=" gì=" hướng=" cổng=" ký=" túc=" xá=" đi=" đến=" vương=" tiểu=" minh=" cố=" gắng=" giả=" bộ=" như=" không=" có=" việc=" gì=" lui=" vào=" trong=" dòng=" người=" đang=" tiến=" vào=" cửa=" ngay=" tại=" lại=" khoanh=" khác=" chân=" cậu=" sắp=" chạm=" tới=" cửa=" thanh=" âm=" hạng=" văn=" huân=" ôn=" hòa=" rõ=" ràng=" từ=" phía=" trước=" truyền=" lại=" "tiểu=" minh=" à=" ...=" xưng=" hô=" mang=" theo=" sự=" bao=" dung=" vô=" cùng=" thân=" thiết=" làm=" vương=" tiểu=" minh="

đột=" " nhiên=" " run=" " lên,=" " không=" " dám=" " nhìn=" " sắc=" " mặt=" " mọi=" " người=" " xung=" " quanh,=" " cúi=" " đầu=" " lập=" " tức=" " chạy=" " về=" " phía=" " hạng=" " văn=" " huân.= " hạng=" " văn=" " huân=" " sát=" " bên=" " cạnh=" " cậu,=" " thân=" " thủ=" " giữ=" " chặt=" " lấy=" " cánh=" " tay=" " của=" " cậu,=" " cười=" " yếu=" " ớt=" " nói:= " "không=" " cần=" " sót=" " ruột=" " đầu,=" " tôi=" " sẽ=" " giúp=" " em=" " nghĩ=" " ra=" " lý=" " do=" " để=" " xin=" " phép=" " chữ=" " chiều=" " khoảng=" " hai=" " giờ=" " ...=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " bỗng=" " nhiên=" " ngẩng=" " đầu,=" " run=" " run=" " thanh=" " âm=" " nói:= " "ngài=" " tự=" " mình=" " xin=" " phép?= " hạng=" " văn=" " huân=" " nói:= " "không=" " có.= " may=" " mắn=" " hoàn=" " hảo.= " vương=" " tiểu=" " minh=" " nhẹ=" " nhàng=" " thở=" " ra.= " "tôi=" " bảo=" " thư=" " ký=" " xin.= " ...=" " như=" " thế=" " và=" " tự=" " mình=" " xin=" " có=" " gì=" " khác=" " nhau=" " chứ?= " vương=" " tiểu=" " minh=" " không=" " nói=" " nổi=" " nữa.= " nhân=" " viên=" " được=" " ngụ=" " trong=" " ký=" " tức=" " xá=" " không=" " hổ=" " là=" " cấp=" " bậc=" " quân=" " lý=" " chuyên=" " dụng,=" " ngay=" " cả=" " sàn=" " nhà=" " còn=" " sáng=" " bóng=" " hơn=" " chỗ=" " tửu=" " ***=" " năm=" " sao=" " nơi=" " tony=" " làm=" " việc.= " vương=" " tiểu=" " minh=" " không=" " yên=" " lòng=" " theo=" " sát=" " sau=" " hạng=" " văn=" " huân,=" " tận=" " lực=" " không=" " để=" " để=" " giày=" " của=" " mình=" " gây=" " ra=" " bắt=" " cứ=" " tiếng=" " động=" " nào.= " "đây=" " là=" " phòng=" " của=" " chữ=" " chiều.= " hạng=" " văn=" " huân=" " dừng=" " lại.= " vương=" " tiểu=" " minh=" " nhìn=" " theo=" " hướng=" " theo=" " ngón=" " tay=" " anh=" " ta=" " chỉ=" " sang=" " phía=" " này,=" " trên=" " ván=" " cửa=" " màu=" " đỏ=" " thẫm=" " là=" " biển=" " số=" " phòng=" " 303.= " "đổi=" " diện=" " là=" " phòng=" " của=" " kiệt=" " thiếu.= " hạng=" " văn=" " huân=" " chỉ=" " vào=" " phòng=" " 305=" " nói,=" " em=" " chắc=" " cũng=" " biết.= " vương=" " tiểu=" " minh=" " nhớ=" " tới=" " trên=" " khuôn=" " mặt=" " thanh=" " tú=" " kia=" " đắm=" " nước=" " mắt=" " tuyệt=" " vọng,=" " trong=" " lòng=" " không=" " hiểu=" " sao=" " thấy=" " rồi=" " rầm.= " "đây=" " là=" " phòng=" " của=" " em.= " anh=" " ta=" " rút=" " chìa=" " khóa=" " từ=" " trong=" " túi=" " quần,=" " linh=" " hoạt=" " mở=" " cửa.= " cửa=" " vừa=" " mở=" " ra,=" " ánh=" " nắng=" " tươi=" " sáng=" " nhưng=" " nhu=" " hòa=" " của=" " buổi=" " chiều=" " tràn=" " đến=" " trước=" " mặt.= " vương=" " tiểu=" " minh=" " nhủ=" " mảy=" " nheo=" " mắt=" " lại,=" " đi=" " theo=" " sau=" " anh=" " ta=" " bước=" " vào.= " đổi=" " diện=" " cửa=" " ra=" " vào=" " là=" " bức=" " tường=" " phòng=" " khách=" " trong=" " suốt=" " do=" " các=" " cánh=" " cửa=" " sổ=" " sát=" " đất=" " tạo=" " thành,=" " cảnh=" " sắc=" " ngoài=" " cửa=" " sổ=" " nhìn=" " rõ=" " ràng=" " không=" " sót=" " thứ=" " gì.= " cách=" " bài=" " trí=" " của=" " phòng=" " khách=" " đơn=" " giản=" " mà=" " phóng=" " khoáng.= " thiết=" " bị=" " điện=" " gia=" " dụng=" " đầy=" " đủ.= " nội=" " thất=" " màu=" " trắng=" " kết=" " hợp=" " với=" " hoa=" " văn=" " trên=" " giấy=" " dán=" " tường=" " tạo=" " nên=" " cảm=" " giác=" " trang=" " nhã=" " lại=" " ấm=" " áp.= " hạng=" " văn=" " huân=" " quen=" " thuộc=" " kéo=" " hành=" " lý=" " đến=" " phòng=" " ngủ,=" " vén=" " tấm=" " rèm=" " màu=" " nâu=" " lên,=" " "nếu=" " trong=" " phòng=" " còn=" " thiếu=" " thứ=" " gì,=" " nhớ=" " nói=" " cho=" " tôi=" " biết.= " vương=" " tiểu=" " minh=" " bước=" " vào=" " quan=" " sát=" " căn=" " phòng=" " xa=" " hoa,=" " không=" " biết=" " làm=" " thế=" " nào=" " chỉ=" " biết=" " đứng=" " ngây=" " ra=" " trước=" " cửa,=" " máy=" " móc=" " gạt=" " đầu.= " hạng=" " văn=" " huân=" " bỏ=" " hành=" " lý=" " xuống,=" " đi=" " đến=" " đổi=" " diện=" " phòng=" " ngủ,=" " bật=" " đèn=" " lên=" " nói:= " "đây=" " là=" " thư=" " phòng.= " vương=" " tiểu=" " minh=" " nhân=" " tình=" " sáng=" " lên.= " một=" " bộ=" " máy=" " tính=" " trắng=" " tinh=" " giống=" " như=" " nam=" " châm=" " hấp=" " dẫn=" " ánh=" " mắt=" " của=" " cậu.= " nếu=" " hiện=" " tại=" " cậu=" " có=" " cái=" " đuôi,=" " nhất=" " định=" " sẽ=" " hướng=" " về=" " phía=" " hạng=" " văn=" " huân=" " vậy=" " a=" " vậy.= " đã=" " quen=" " nhìn=" " baal=" " trong=" " hiện=" " thực=" " nhiều=" " ngày=" " như=" " vậy=" " càng=" " làm=" " cho=" " cậu=" " đổi=" " với=" " baal=" " trong=" " 'ám=" " hắc'= " càng=" " thêm=" " hoài=" " niệm.= " hạng=" " văn=" " huân=" " hiểu=" " ý=" " cười=" " cười,=" " "mấy=" " thứ=" " đồ=" " đạc=" " trong=" " phòng=" " em=" " có=" " thể=" " tùy=" " ý=" " mà=" " sử=" " dụng.= " vương=" " tiểu=" " minh=" " nhìn=" " mấy=" " bức=" " tranh=" " tứ=" " bình=" " mới=" " tinh,=" " chần=" " chừ=" " nói:= " "thật=" " sự=" " không=" " cần=" " trả=" " tiền=" " thuê=" " nhà=" " sao?"=" " hạng=" " văn=" " huân=" " mỉm=" " cười=" " nói:= " "nếu=" " nói=" " cần,=" " em=" " định=" " trả=" " bao=" " nhiêu?"=" vương=" " tiểu=" " minh=" " ngây=" " người,=" " nhìn=" " hiện=" " trạng=" " bốn=" " phía=" " xung=" " quanh.= " phòng=" " trọ=" " ban=" " đầu=" " của=" " cậu=" " là=" " bởi=" " kèm=" " cặp=" " miến=" " phí=" " giúp=" " con=" " bà=" " chủ=" " học=" " bổ=" " tức=" " cho=" " nên=" " giá=" " thuê=" " rẻ=" " hơn=" " người=" " khác,=" " nhưng=" " cũng=" " phải=" " đến=" " mấy=" " trăm.= " nơi=" " này...=" " ít=" " nhất=" " cũng=" " hơn=" " một=" " ngàn=" " ha?= " nhưng=" " mà=" " tiền="

lương=" "hàng=" "tháng=" "của=" "cậu=" "chỉ=" "có=" "hai=" "ngàn,=" "lại=" "còn=" "phải=" "để=" "dành=" "tiền=" "mua=" "psp=" "cho=" "baal=" "a.= "hạng=" "văn=" "huân=" "thấy=" "bộ=" "dạng=" "co=" "mặt=" "cau=" "mày=" "của=" "cậu,=" "nhìn=" "không=" "được=" "cười=" "nói:= " "chỗ=" "này=" "là=" "ký=" "túc=" "xá=" "của=" "nhân=" "viên,=" "đương=" "nhiên=" "là=" "cung=" "cấp=" "miễn=" "phí=" "cho=" "nhân=" "viên=" "rời.= "vương=" "tiểu=" "minh=" "gãi=" "gãi=" "đầu,=" "tôi=" "chỉ=" "mới=" "là=" "thực=" "tập=" "sinh=" "thôi.= "tôi=" "chờ=" "em=" "tốt=" "nghiep.= "vương=" "tiểu=" "minh=" "hơi=" "kinh=" "ngạc,=" "nhất=" "thời=" "không=" "biết=" "xếp=" "cái=" "chờ=" "đợi=" "của=" "anh=" "ta=" "vào=" "cái=" "loại=" "đợi=" "nào=" " .= "hạng=" "văn=" "huân=" "nói:= " "đơn=" "vị=" "thực=" "tập=" "nếu=" "không=" "tiện=" "điền=" "ngân=" "quán,=" "có=" "thể=" "ghi=" "vào=" "một=" "công=" "ty=" "mậu=" "dịch=" "của=" "nhà=" "tôi,=" "chứng=" "minh=" "thư=" "và=" "mấy=" "thứ=" "khác=" "cứ=" "giao=" "cho=" "thư=" "ký=" "của=" "tôi,=" "cô=" "ấy=" "sẽ=" "làm=" "giúp=" "em.= "vương=" "tiểu=" "minh=" "ngây=" "người.= "đơn=" "vị=" "thực=" "tập=" "ngay=" "cả=" "chính=" "cậu=" "còn=" "quên=" "mất,=" "không=" "nghĩ=" "là=" "anh=" "ta=" "vẫn=" "còn=" "nhớ=" "rõ.= "vội=" "vã=" "ra=" "khỏi=" "thư=" "phòng,=" "cậu=" "liếc=" "mắt=" "thấy=" "baal=" "đang=" "đứng=" "đưa=" "lưng=" "về=" "phía=" "cậu,=" "nhìn=" "ra=" "ngoài=" "của=" "sổ.= "một=" "đôi=" "cánh=" "thuần=" "đen=" "tinh=" "khiết=" "không=" "kiêng=" "nể=" "gì=" "mở=" "bung=" "ra.= "ánh=" "nắng=" "chiều=" "vàng=" "rực=" "rỡ=" "chiếu=" "lên=" "đôi=" "cánh=" "đó,=" "giống=" "như=" "một=" "tàng=" "phấn=" "ánh=" "kim.= "vương=" "tiểu=" "minh=" "chân=" "chân=" "thiết=" "thiết=" "cảm=" "nhận=" "được,=" "cái=" "gã=" "tự=" "dưng=" "xen=" "vào=" "cuộc=" "sống=" "của=" "cậu,=" "suốt=" "ngày=" "la=" "hết,=" "vênh=" "mặt,=" "hất=" "hàm=" "sai=" "khiến=" "cậu=" "chính=" "là=" "một=" "đọa=" "thiên=" "sứ=" "thật=" "sự,=" "là=" "sinh=" "vật=" "cao=" "quý=" "đáng=" "ra=" "chỉ=" "ngự=" "trị=" "trong=" "các=" "truyền=" "thuyết.= "cậu=" "và=" "hắn=" "vốn=" "dĩ=" "thuộc=" "về=" "hai=" "thế=" "giới=" "khác=" "nhau.= "kết=" "cục=" "nếu=" "có=" "một=" "ngày,=" "baal=" "có=" "lẽ=" "sẽ=" "vỗ=" "cánh=" "mà=" "bay=" "về=" "thế=" "giới=" "nơi=" "hắn=" "thuộc=" "về=" "mà=" "cậu,=" "cũng=" "sẽ=" "trở=" "lại=" "nguyên=" "dạng=" "là=" "nhân=" "vật=" "cực=" "kỳ=" "xui=" "xẻo=" "vương=" "tiểu=" "minh.= "...=" "cậu=" "bỗng=" "nhiên=" "hiếu=" "được=" "vì=" "sao=" "hạng=" "văn=" "huân=" "lại=" "nhiệt=" "tình=" "đến=" "thế,=" "tốt=" "vội=" "cậu=" "đến=" "thế=" "nhưng=" "lại=" "thủy=" "chung=" "không=" "thể=" "thực=" "sự=" "đi=" "vào=" "trong=" "lòng=" "cậu.= "bởi=" "vì=" "hạng=" "văn=" "huân=" "từ=" "đầu=" "tới=" "cuối=" "nhìn=" "đến=" "người=" "khác=" "chứ=" "không=" "phải=" "là=" "cậu.= "người=" "khác=" "có=" "thể=" "là=" "baal,=" "cũng=" "có=" "thể=" "là=" "hạng=" "văn=" "kiệt,=" "nhưng=" "cho=" "tới=" "bây=" "giờ=" "cũng=" "không=" "bao=" "giờ=" "là=" "cậu.= "vậy=" "nên,=" "dù=" "ngẫu=" "nhiên=" "cậu=" "cũng=" "sẽ=" "bị=" "sa=" "vào=" "trong=" "sự=" "ôn=" "nhu=" "khi=" "có=" "khi=" "không=" "của=" "hạng=" "văn=" "huân,=" "nhưng=" "trong=" "tiềm=" "thức=" "lại=" "vô=" "cùng=" "thanh=" "tĩnh=" "mà=" "nhận=" "ra=" "bản=" "chất=" "của=" "chuyện=" "này.= "hết=" "thấy=" "vận=" "may=" "trước=" "mắt=" "cậu=" "đều=" "nhờ=" "có=" "baal,=" "nhưng=" "sẽ=" "có=" "một=" "ngày,=" "baal=" "đi=" "mất,=" "và=" "rời=" "vận=" "may=" "đó=" "cũng=" "sẽ=" "giống=" "như=" "khi=" "baal=" "đột=" "nhiên=" "xuất=" "hiện,=" "nó=" "cũng=" "sẽ=" "tự=" "nhiên=" "biến=" "mất.= "cuối=" "cùng,=" "cậu=" "sẽ=" "trở=" "lại=" "nguyên=" "hình.= "trước=" "mắt=" "em=" "cứ=" "thu=" "dọn=" "đi.= "nhớ=" "là=" "sáu=" "giờ=" "đi=" "làm=" "đấy.= "thanh=" "âm=" "hạng=" "văn=" "huân=" "kéo=" "cậu=" "ra=" "khỏi=" "suy=" "nghĩ=" "miên=" "man.= "vương=" "tiểu=" "minh=" "vuốt=" "mắt,=" "mới=" "phát=" "hiện=" "trán=" "mình=" "và=" "hai=" "gò=" "má=" "lạnh=" "như=" "băng,=" "cậu=" "gật=" "gật=" "đầu,=" "khóe=" "miệng=" "cổ=" "gắng=" "cong=" "lên.= "hạng=" "văn=" "huân=" "nhìn=" "về=" "phía=" "cậu=" "thần=" "thờ=" "này=" "giờ=" "mà=" "liếc=" "mắt=" "một=" "cái.= "ngoài=" "của=" "sổ=" "sát=" "đất,=" "ánh=" "chiều=" "tà=" "bao=" "trùm=" "lên=" "mọi=" "cảnh=" "vật=" "bên=" "ngoài.= "tuy=" "rằng=" "anh=" "ta=" "không=" "nhìn=" "thấy,=" "nhưng=" "anh=" "ta=" "hoàn=" "toàn=" "biết=" "rõ=" "ở=" "nơi=" "đó=" "có=" "một=" "vị=" "đọa=" "thiên=" "sứ=" "đang=" "đứng.= "anh=" "thậm=" "chí=" "có=" "thể=" "tưởng=" "tượng=" "ra=" "về=" "mặt=" "của=" "hắn.= "anh=" "ta=" "bất=" "động=" "thanh=" "sắc=" "thu=" "hồi=" "ánh=" "nhìn,=" "đi=" "ra=" "ngoài.= "baal=" "im=" "lặng=" "nhìn=" "anh=" "ta=" "rời=" "đi,=" "lại=" "nhìn=" "vương=" "tiểu=" "minh=" "đang=" "bước=" "tới=" "phía=" "mình,=" "vừa=" "rời=" "trong=" "lòng=" "hắn=" "dâng=" "lên=" "một=" "loại=" "cảm=" "giác=" "nôn=" "nóng.= "người="

sao=" vương=" tiểu=" minh=" nhìn=" cánh=" hân=" thấp=" giọng=" hỏi=" baal=" thu=" hồi=" cánh=" thản=" nhiên=" nói=" "không=" có=" gì=" chỉ=" là=" đột=" nhiên=" rất=" muốn=" giết=" người."=" ...=" vương=" tiểu=" minh=" núp=" sau=" sofa=" im=" lặng=" mà=" nghĩ=" kỳ=" thực=" baal=" mà=" đột=" nhiên=" biến=" mất=" đối=" với=" cậu=" là=" chuyện=" tốt=" đây=" chứ=" cho=" dù=" đánh=" mất=" tất=" cả=" vận=" may=" trước=" mắt=" này=" cũng=" là=" thực=" sự=" có=" lợi=" a.=" ít=" nhất=" còn=" có=" thể=" bảo=" vệ=" cái=" mạng=" nhỏ=" bé=" này.=" baal=" nhìn=" cái=" đầu=" hơi=" run=" run=" lấp=" ló=" đằng=" sau=" lưng=" ghé=" khẽ=" chếp=" miệng=" "ta=" tạm=" thời=" không=" giết=" người."=" "tạm=" thời=" thôi=" sao?"=" thanh=" âm=" vương=" tiểu=" minh=" run=" rẩy=" như=" sóng=" cuộn=" nhấp=" nhô.=" baal=" nói=" "nếu=" người=" có=" thể=" hoàn=" thành=" nhiệm=" vụ=" ta=" liền=" vĩnh=" viễn=" không=" giết=" người."=" vương=" tiểu=" minh=" ló=" ra=" nửa=" đầu=" từ=" sau=" ghé=" "người=" đang=" nói=" đến...=" chuyện=" yêu=" hạng=" tổng?"=" môi=" baal=" khẽ=" mím=" lại=" giãy=" lát=" mới=" nói=" "ò.=" vương=" tiểu=" minh=" do=" dự=" nhẹ=" giọng=" nói=" "nếu=" không=" yêu=" được=" thì=" phải=" làm=" sao?"=" baal=" nhớ=" ra=" thân=" thể=" đã=" phục=" hồi=" hoàn=" toàn=" một=" ngón=" chân=" "người=" đã=" yêu=" rồi=" "...=" a?"=" vì=" sao=" cậu=" một=" chút=" cảm=" giác=" cũng=" không=" nhận=" ra?"=" tim=" vương=" tiểu=" minh=" đập=" nhanh=" và=" loạn=" nhịp=" nhìn=" hân=" baal=" nói=" "bắt=" quá=" còn=" chưa=" đủ=" điên=" cuồng."=" thật=" muốn=" mau=" chóng=" chấm=" dứt=" giai=" đoạn=" này=" nắm=" giữ=" lại=" thân=" thể=" của=" hân=" a.=" ...=" điên=" cuồng?"=" vương=" tiểu=" minh=" trong=" đầu=" hiện=" lên=" hình=" ảnh=" mình=" tóc=" tai=" bù=" xù=" điên=" loạn=" đuổi=" theo=" hạng=" văn=" huân=" trên=" người=" nhất=" thời=" phát=" lạnh=" cậu=" lấp=" bắp=" nói=" "như=" thế=" nào=" mới=" gọi=" là=" điên=" cuồng?"=" baal=" giật=" mình=" đối=" với=" việc=" giải=" thích=" danh=" từ=" kiểu=" này=" hân=" cũng=" không=" rành=" lắm=" hân=" đành=" phải=" nhớ=" lại=" những=" chuyện=" mất=" thấy=" tai=" nghe=" và=" kinh=" nghiệm=" để=" phỏng=" đoán=" đầu=" tiên=" hân=" nghĩ=" đến=" chính=" là=" isfel=" và=" thạch=" phi=" hiệp=" lúc=" trước=" thạch=" phi=" hiệp=" bị=" thương=" isfel=" mạo=" hiểm=" chọc=" giận=" thần=" rời=" khỏi=" con=" thuyền=" Noah=" chạy=" tới=" nguyên=" thù=" giới=" cho=" nên=" tình=" cảm=" điên=" cuồng=" hân=" là=" ——=" hân=" nói=" "một=" bên=" đang=" trong=" tình=" trạng=" sinh=" mạng=" gặp=" nguy=" hiểm=" một=" bên=" mạo=" hiểm=" sinh=" mạng=" của=" mình=" đi=" cứu=" đối=" phương=" ...=" vương=" tiểu=" minh=" nói=" "hạng=" tổng=" hình=" như=" là=" kiểu=" sống=" được=" làm=" được=" không=" cần=" ta=" phải=" liều=" mình=" nguy=" hiểm=" đi=" cứu=" anh=" ta=" a.=" hơn=" nữa=" nếu=" hạng=" tổng=" mà=" còn=" khó=" bảo=" toàn=" tính=" mạng=" cậu=" có=" đi=" thì=" cũng=" chỉ=" là=" thêm=" một=" mạng=" nữa=" chết=" theo=" thôi=" baal=" sờ=" cảm=" nói=" "coi=" bộ=" ta=" hân=" là=" phải=" tạo=" ra=" cơ=" hội=" thể=" hiện=" cho=" các=" người=" ...=" vương=" tiểu=" minh=" cả=" kinh=" vội=" vàng=" nói=" "sinh=" mạng=" của=" nhân=" loại=" thực=" sự=" rất=" yếu=" ớt=" mấy=" chuyện=" kiểu=" này=" mà=" sơ=" xuất=" một=" cái=" chính=" là=" hai=" cái=" xác=" hai=" sinh=" mạng=" hay=" là=" suy=" xét=" lại=" một=" chút=" rồi=" nói=" sau=" baal=" không=" kiên=" nhẫn=" nhú=" mày=" trong=" đầu=" lại=" hiện=" lên=" cái=" ví=" dụ=" thứ=" hai=" ——=" hughes=" và=" gin=" lúc=" trước=" khi=" hughes=" biết=" gin=" bị=" tóm=" trong=" tay=" hân=" liều=" chết=" xông=" vào=" thiếu=" chút=" nữa=" là=" toi=" cả=" đôi=" vì=" thế=" hân=" nói=" "khi=" một=" bên=" bị=" bắt=" cóc=" một=" bên=" còn=" lại=" mạo=" hiểm=" sinh=" mạng=" của=" mình=" đi=" cứu=" đối=" phương=" ...=" lại=" là=" mạo=" hiểm=" sinh=" mạng=" vương=" tiểu=" minh=" buồn=" bực=" thiếu=" chút=" nữa=" là=" chảy=" nước=" mắt=" "có=" cái=" nào=" không=" cần=" đến=" sinh=" mạng=" không?"=" hân=" là=" nhân=" loại=" cũng=" không=" phải=" mèo=" chín=" đuôi=" làm=" sao=" có=" nhiều=" sinh=" mạng=" để=" mà=" liều=" chứ?"=" baal=" nghĩ=" đến=" một=" ví=" dụ=" cuối=" cùng=" cái=" tên=" tinh=" linh=" vì=" manes=" mà=" chết=" "loại=" cuối=" cùng=" đây=" hân=" nói=" "dùng=" sinh="

mạng=" " của=" " chính=" " mình=" " để=" " đổi=" " lấy=" " sự=" " an=" " toàn=" " của=" " đổi=" " phương."=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " run=" " giọng=" " nói=" " "còn=" " không=" " phải=" " là=" " mao=" " hiểm=" " sinh=" " mạng=" " sao?"=" " "không=" " có=" " nha,"=" " baal=" " phản=" " bác=" " nói,"=" " "lần=" " này=" " trực=" " tiếp=" " chết=" " luôn,"=" " không=" " cần=" " phải=" " mao=" " hiểm=" " sinh=" " mạng."=" " "...=" " baal=" " đi=" " ra=" " phía=" " sau=" " ghế=" " sofa,"=" " nhìn=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " ôm=" " đầu=" " gối=" " cuộn=" " mình=" " thành=" " một=" " cục,"=" " như=" " mày=" " nói=" " "ta=" " chỉ=" " nói=" " là=" " mao=" " hiểm=" " sinh=" " mạng,"=" " cũng=" " không=" " bắt=" " người=" " phải=" " mao=" " hiểm=" " sinh=" " mạng."=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " ngăn=" " người,"=" " ngăn=" " đầu=" " lên,"=" " "để=" " hạng=" " văn=" " huân=" " mao=" " hiểm=" " sinh=" " mạng=" " chạy=" " tới=" " cứu=" " người,"=" " người=" " hấn=" " là=" " sẽ=" " thực=" " cảm=" " động=" " ha."=" " khóe=" " miệng=" " baal=" " lộ=" " ra=" " một=" " tia=" " cười=" " gian."=" " "không=" " đâu."=" " mặc=" " kệ=" " hạng=" " văn=" " huân=" " vì=" " sao=" " mà=" " đổi=" " với=" " cậu=" " tốt=" " như=" " vậy,"=" " nhưng=" " anh=" " ta=" " thực=" " sự=" " tốt=" " với=" " cậu."=" " chẳng=" " có=" " lý=" " nào=" " cậu=" " dim=" " lại=" " anh=" " ta=" " xuống=" " nước."=" " baal=" " nghi=" " hoặc=" " hỏi:"=" " "vì=" " sao=" " không?"=" " hấn=" " rõ=" " ràng=" " nhớ=" " rõ=" " là=" " lúc=" " isfel=" " và=" " gin=" " xuất=" " hiện,"=" " thạch=" " phi=" " hiệp=" " cùng=" " hughes=" " đều=" " hạnh=" " phúc=" " đến=" " phát=" " điên."=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " cúi=" " đầu,"=" " chặm=" " rãi=" " nói=" " "bởi=" " tình=" " yêu=" " chân=" " chính=" " sẽ=" " không=" " vì=" " đổi=" " phương=" " mao=" " hiểm=" " sinh=" " mạng=" " tới=" " cứu=" " mình=" " mà=" " cảm=" " động,"=" " chỉ=" " thực=" " sự=" " cảm=" " động=" " khi=" " thấy=" " người=" " đó=" " được=" " an=" " toàn=" " và=" " sống=" " hạnh=" " phúc."=" " (nói=" " hay=" " a=" " t^t)=" " baal=" " giật=" " mình."=" ">

12. Chương 12: Cử Triên

(Thượng)

Dây dưa một người, một thời đã qua

*Cử triên: Vương mắc

Lúc sau... trong phòng thực im lặng.

Baal ngồi trên sofa gần hành lang, yên lặng nhìn cậu tắt bật thu dọn đồ đạc này nọ.

Kỳ thật Vương Tiểu Minh không có gì để mà thu dọn. Nhưng mà mới nãy thấy ánh mắt Baal bức bối nhìn chòng chọc vào cậu, thân thể không tự chủ được lập tức đứng dậy, cuối cùng lúi tắt cả chén bát, nồi niêu, xoong chảo, rõ ràng chậu ra đánh rửa một lượt.

Di động để trong túi quần vang lên.

Cậu cảm thấy ánh mắt Baal lại lướt đến di động trong tay cậu, trong lòng đột nhiên căng thẳng, cuống quýt nghe điện thoại nói: "Xin chào."

Đầu dây bên ước ước chừng bị đình tại nhưc óc khoảng ba giây, sau đó mới vang lên thanh âm biểng nhác của Chữ Chiêu, "Có cần mua cho mi cái đồng hồ báo thức không đây, để cho mi biết khái niệm hai giờ là thế nào?"

Vương Tiểu Minh ngăn ngở, vội vàng nhìn đồng hồ.

Đã quá sáu rưỡi tối.

"Cho mi ba phút, lập tức lăn lại đây."

Chữ Chiêu cộc lốc bỏ lại một câu rồi cúp máy cái rụp.

Vương Tiểu Minh đứng lúc đang vô cùng lo sợ không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Nghe khẩu khí của Chữ Chiêu cũng không thấy hấn sẽ đem cái chuyện quỷ quái ngày hôm qua ụp lên đầu cậu. Có thể hấn ta nhận thấy chuyện kia diễn biến hết sức phức tạp cho nên không muốn kiên nhẫn tìm hiểu ha.

Kỳ thật, sự thật so với trong suy nghĩ của cậu hoàn toàn tương phản. Chữ Chiêu mặc danh kỳ diệu bị Baal lôi từ tầng mười tám bỏ vào trong thang máy tầng hai, người đầu tiên hấn ta nghĩ tới chính là Vương Tiểu Minh. Tuy rằng trước mặt hấn Vương Tiểu Minh vô cùng khép nép và dễ bảo, nhưng mỗi khi hấn ta xoay lưng lại đều cảm thấy dường như có một áp lực vô cùng lớn từ phía sau. Ở ngoài giang hồ cũng lăn lộn nhiều năm như vậy, loại người thế nào hấn cũng gặp qua mà xưa giờ hấn cũng chưa từng nhìn nhầm người. Nhưng đối với Vương Tiểu Minh, hấn ta vô cùng nghi ngờ, tên này vô luận là diện mạo, bằng cấp hay là tác phong giao tiếp... Y cũng không phải là người có thể toát ra được sát khí mãnh liệt như thế.

Liên tưởng đến Hạng Văn Huân, hấn không thể không nhìn anh ta bằng cặp mắt khác xưa, hấn lập tức lao như điên tới văn phòng tổng giám đốc.

Hấn ta và Hạng Văn Huân ngoại trừ quan hệ cấp trên cấp dưới ra, hai người còn là bạn cùng trường. Chừng đó quan hệ cũng đủ làm cho hấn được đối xử khác biệt so với các quản lý khác ở Ngân quán, rất nhiều chuyện Hạng Văn Huân giấu ai chứ không bao giờ giấu hấn. Thế nên hấn mới dám to gan, ban ngày ban mặt trong giờ làm việc... ngủ gật

“Tôi muốn biết Vương Tiểu Minh đến tột cùng là cái thứ gì mà lại đến đây.” Hấn ta đi vào văn phòng, trực tiếp nói thẳng vấn đề.

Hạng Văn Huân lôi điều thuốc từ trong túi ra, chậm rãi châm lửa, hút một ngụm, hỏi: “Cái thứ gì mà lại đến đây và làm cấp dưới của cậu có liên quan gì sao?”

“Có.” Chữ Chiêu kéo cái ghế dựa ra ngồi trước mặt anh, “Chuyện này sẽ quyết định xem tiền bảo hiểm cho tôi là bao nhiêu.”

Hạng Văn Huân cánh tay cầm điều thuốc hơi ngập ngừng, “Bảo hiểm?”

Ánh mắt Chữ Chiêu gắt gao theo dõi cử động của anh ta, từng chữ một nói: “Tôi vừa rồi tự dừng đang ở lầu mười tám vào một phút xuất hiện trong thang máy tầng hai.”

Hạng Văn Huân sắc mặt vẫn không thay đổi.

“Yêu quái? Người ngoài hành tinh? Hay là đáng cứu thế tương lai? Cậu tốt nhất nên nói cho tôi một cái đáp án.” Chữ Chiêu không đòi lại được công bằng quyết không từ bỏ.

Hạng Văn Huân dụi tàn thuốc, đậm đậm mở miệng nói: “Là anh hùng cứu thế.”

...

Chữ Chiêu khước miệng giật mạnh hai cái, “Đừng có mà giỡn nha.”

Hạng Văn Huân xụ mặt nói: “Cậu nhìn vẻ mặt tôi thấy đang giỡn với cậu sao?”

“Bởi vì không giống đang giỡn cho nên mới đáng sợ a.” Nếu Vương Tiểu Minh thực sự là anh hùng cứu thế, hấn ta thà rằng đứng nhìn nhân loại bị hủy diệt còn hơn là nhẫn nhịn sống vật vờ qua ngày dưới sự che chở của Vương Tiểu Minh. Tưởng tượng đến tình huống đó, dạ dày của hấn không khỏi kêu gào khó chịu.

Hạng Văn Huân nói: “Tôi nhớ là cậu nói chỉ cần một đáp án.”

Chữ Chiêu nói: “Cái này không tính!”

“Thế còn người ngoài hành tinh?”

Chữ Chiêu cười lạnh nói: “Cậu cảm thấy thằng nhóc đó bộ dạng dữ dội như người ngoài hành tinh sao?”

“Cậu nếu đã có sẵn đáp án sao lại còn hỏi tôi?”

Chữ Chiêu nhú mày nói: “Tên nhóc đó thật sự là yêu quái?”

“Cậu thấy cậu ấy trông giống lắm sao?”

“Là con thỏ tinh? Heo tinh? Tôi chỉ cảm thấy nó không phải là sinh vật có chỉ số thông minh cao.”

Hạng Văn Huân bó tay: “Yên tâm đi, cậu ấy không hại người đâu.” Lời nói vô căn cứ như vậy có thể coi là một dạng thề nguyện son sắt không?

Chữ Chiêu tin. Bởi vì Hạng Văn Huân là bạn trai của Vương Tiểu Minh, nếu có nguy hiểm thì anh ta mới càng nguy hiểm. “Y vì sao lại đến Ngân Quán?”

“Kiểm việc.”

“Yêu quái chẳng lẽ không phải có thể sửa đổi thành hay ư?” Chữ Chiêu lại bắt đầu coi thường Vương Tiểu Minh. Nghĩ đến năm đó Tôn đại gia đại náo thiên cung, khiến cho thần tiên các thứ phải hoảng loạn lo sợ, muốn trường thọ liền được trường thọ, cần vũ khí liền cấp cho vũ khí, chẳng phải uy phong thế sao? Cùng là yêu quái, Vương Tiểu Minh còn lơ ngơ chạy đi làm thuê cho người, thật sự là không chút tiền đồ.

Hạng Văn Huân tiếp tục ru ngủ hắn, “Cậu yên tâm đi, cậu ta cùng lắm chỉ là đùa nghịch một tí, dù sao đây cũng là chỗ của tôi, cậu ấy sẽ không dám làm bậy đâu.”

Chữ Chiêu hồ nghi nhìn anh ta, “Cậu làm thế quái nào mà ngăn được y chứ? Hay là diễn lại tình tiết của Bạch nương tử và Hứa Tiên?”

Hạng Văn Huân nhìn đồng hồ, “Cậu cảm thấy tôi trả lương cho cậu là để mượn cậu về kể chuyện cổ tích sao?”

Công việc và tiền lương chính là uy hiếp đối với Chữ Chiêu, dù sao cũng là bắt người tay ngắn.

Hắn ta cười gượng đứng dậy, “Tôi đi làm việc đây.”

“À phải rồi.” Hạng Văn Huân đắn đo nói, “Tiểu Minh muốn làm cái gì cứ để mặc cậu ấy. Còn cậu nhớ để ý nhiều hơn tới bộ phận vệ sinh.”

Chữ Chiêu nói: “Biết rồi. Ai chứ phụ nhân tương lai của tổng giám đốc nhất định phải nịnh rồi. Cậu yên tâm đi.”

Hạng Văn Huân mỉm cười gật đầu.

Bước ra khỏi văn phòng, Chữ Chiêu thu hồi nụ cười trên mặt.

Để một tên yêu quái làm việc ở Ngân quán cũng không phải là nguyên tắc của Hạng Văn Huân. Nếu thật sự là người yêu, trực tiếp đóng gói đem về nhà mà nuôi dưỡng có phải tốt hơn không, làm gì dám để ở Ngân quán như quả bom hẹn giờ? Cái này nhất định là có nguyên nhân khác.

Chữ Chiêu mặt im lìm như nước. Lại còn là một cái nguyên nhân ngay cả hắn ta còn không đoán ra nổi.

Vương Tiểu Minh không biết là bắt đầu từ ngày hôm qua, thứ bậc của cậu ở trong mắt Chữ Chiêu đã xếp ngang hàng với yêu quái. Hiện giờ trong đầu cậu chỉ toàn là, phải chăm chỉ làm việc như thế nào để đền đáp lại sự ưu ái Hạng Văn Huân dành cho cậu.

Chữ Chiêu ở ngoài mặt vẫn giả vờ đối xử với cậu như bình thường, nhưng từng câu từng chữ mỗi lần thốt ra đều phải chọn lọc kỹ càng. Cố lắm mới kiềm nén được mấy từ ngữ gây sự nén xuống bụng làm thai nghén. Thậm chí sau khi Vương Tiểu Minh đến muộn gần bốn mươi phút, hắn ta vẫn để cậu trước tiên đi ăn cơm.

Giờ cơm chiều ở canteen bắt đầu từ lúc bốn giờ chiều cho đến sáu rưỡi tối thì kết thúc.

Khi Vương Tiểu Minh đến canteen thì người ở trong đó đã bắt đầu thu dọn, cậu đành phải chọn đại mấy món còn dư, kiểm cái góc tạt nào đó ngồi ăn.

Baal cứ theo lẽ thường ngồi ở chỗ đối diện cậu.

Cạch.

Khay cơm bằng inox sáng choang đặt trên bàn cậu.

Baal không vui ngẩng đầu nhìn người mới tới.

Khuôn mặt trang điểm đậm dưới ánh đèn có hơi chút tục tĩu, nhưng khóe mắt cô nàng cong lên đầy phong tình, che dấu đi vẻ tục tĩu kia.

“Vương Tiểu Minh.” Mông nàng đứng đĩnh đi đến, chuẩn bị ngồi xuống chỗ của Baal.

Baal hai hàng lông mày nhướng hết cỡ.

Vương Tiểu Minh lo lắng Giang Tuyết Yến giống như Chữ Chiêu bị ném vô trong thang máy, vội vàng nói: “Tôi ăn xong rồi!”

Động tác của Giang Tuyết Yến dừng lại giữa không trung, ánh mắt liếc sang chén cơm còn hơn phân nửa của cậu, “Không muốn ngồi cùng tôi sao?” Cô vẫn cố ý bảo trì tư thế ngồi hay không ngồi, nhần nại nhìn theo cậu.

Vương Tiểu Minh đành phải hướng Baal nháy mắt.

Baal mím môi.

Mãi cho đến khi Vương Tiểu Minh gấp đến độ thiếu chút nữa là lấy chiếc đũa cắm lên chén cơm làm nhang khói, hướng về hần mà quỳ lạy, Baal mới hừ lạnh chuyển sang ghế bên cạnh.

Vương Tiểu Minh thở ra, nhìn Giang Tuyết Yến cười nói: “Mời ngồi.”

Giang Tuyết Yến chậm rãi ngồi xuống, mỉm cười nói: “Xem ra cậu thật sự không thích một miệng đầy máu của tôi nhỉ.” Son trên môi cô vẫn đỏ thắm như máu, diễm lệ không khác trước.

Vương Tiểu Minh nhớ tới lần đó mình bị Uông tỷ bức phải nói, cậu lúng túng: “Tôi không có tình đâu.”

“Vô tình mà nói lại càng làm cho người khác thương tâm a.” Giang Tuyết Yến mang thức ăn đến cũng không ăn, lấy điều thuốc từ trong túi ra, lưu loát châm lửa, hít sâu một ngụm, chậm rãi phun trên mặt cậu.

Vương Tiểu Minh ho sặc sụa.

“Không biết hút thuốc sao?” Giang Tuyết Yến quay đầu thuốc ra chỗ khác.

Vương Tiểu Minh lắc đầu.

“VẬY ăn cơm đi.” Giang Tuyết Yến đẩy thức ăn của mình về phía cậu, “Không đủ thì ăn thêm này.”

“Chị không ăn ư?”

“Không ăn. Giảm cân mà.”

Vương Tiểu Minh không nói gì nhìn cổ tay cô nàng gầy như que diêm. Cậu bắt đầu hoài nghi người ta bây giờ lấy gậy guộc tong teo làm tiêu chuẩn của cái đẹp có phải là do chính phủ rêu rao thông tin về nguy cơ thiếu hụt lương thực hay không.

“Nghe nói cậu và em trai tôi đang bên nhau?” Giang Tuyết Yến không ngần ngại nói.

Vương Tiểu Minh thiếu chút nữa là phun một ngụm cơm ra, “A?”

Giang Tuyết Yến khoe miệng nâng lên, tự giễu nói: “Xem ra là giả rồi.”

“Em trai chị là...” Chẳng lẽ em trai của cô ta là Hạng Văn Huân?

“Giang Tuấn Kiệt.” Cô dừng một chút, “Ồ trong đây, mọi người đều thích gọi nó là Kiệt thiếu.”

Vương Tiểu Minh kinh ngạc mở to hai mắt.

Cậu thật sự rất khó đặt một người sạch sẽ tinh khiết như nước là Kiệt thiếu và người thiếu phụ diêm dúa như hoa hồng trước mắt này lại cùng nhau.

“Là Đào Nhạc nói với tôi.” Giang Tuyết Yến nhả ra một ngụm khói, “Kỳ thật lúc hần ta nói cho tôi biết, tôi thực sự rất vui. Em trai tôi sống trong vô vọng đã nhiều năm, như thể lạc vào ngõ cụt không lối ra. Đi tới phía trước là tường cao dù chết cũng không chịu quay đầu. Nếu hiện tại có một ai đó khoét được một lỗ trên bức tường đó, dù là chỉ có chỏ chui được tôi cũng vẫn cao hứng.”

Vương Tiểu Minh lúng ta lúng túng nói: “Tôi với anh ấy không phải như chị nghĩ đâu.”

“Tôi biết.” Giang Tuyết Yến thở dài, dụi thuốc vào trong cơm, đứng dậy mang khay cơm đi, mỉm cười với cậu nói: “Tôi chỉ muốn tìm ai đó tâm sự thôi.”

...

Vương Tiểu Minh quay lại nhìn bóng dáng cô ta rồi khỏi, nghi hoặc hỏi Baal: “Cô ta nói vậy là có ý gì a?”

Baal tay chống cằm, lạnh lùng quan sát cậu cả nửa ngày mới cười nhạo nói: “Không ngờ là đạo này người thật đào hoa.”

Vương Tiểu Minh cúi đầu đem lời hắt hủi qua lộn lại, cân nhắc vài lần, “Ý của người là nói... Cô ấy thích ta hả?”

“...” Baal bữu môi nhắc, “Ăn cơm đi.”

Buổi tối công việc thực nhẹ nhàng, hầu hết thời gian đều ngồi trong văn phòng. Cứ khoảng mỗi giờ sẽ có quản lý các tầng chạy vào báo cáo tình trạng cho cậu. Đây là chỉ thị từ Chữ Chiêu, hẳn ta nói đó là công việc chủ yếu từ đây về sau của cậu.

Vương Tiểu Minh lúc vừa bắt đầu còn cảm thấy thực hưng phấn, dù sao từ nhỏ đến lớn, chỉ có cậu đứng người khác ngồi. Đây vẫn là lần đầu tiên cậu được người ta cung kính báo cáo với cậu.

Nhưng ba giờ sau cậu lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Bởi vì những người đó chỉ đến báo cáo, cũng không cần nghe cậu dặn dò gì, thậm chí ngay cả lời động viên cũng không cần nói. Minh chẳng khác nào cái bảng ghi chép.

Đợi sau khi Cá Mập đi khỏi phòng lần thứ ba, Vương Tiểu Minh sợ hãi hỏi Baal, “Hình như ta bị ảo tưởng hay sao á?”

Baal nằm ở trên sofa, mí mắt cũng không nâng nói: “Người trước giờ hay ho lắm sao?” (Câu này hai nghĩa nha :>)

...

Vương Tiểu Minh cúi đầu suy nghĩ thật lâu, rốt cục đã biết được ngụ ý của hắn —— trước giờ cậu hoàn toàn chẳng có gì.

1, Tục mị: Đẹp thường thường.

(trung)

Dây dưa một người, một thời đã qua

Ngồi trong văn phòng một ngày rồi về ký túc xá, cho dù thân thể Vương Tiểu Minh không mệt mỏi thì trong lòng cũng rất mệt mỏi. Cả ngày hôm nay phát sinh thật lắm chuyện khiến cho cậu phải suy nghĩ rất nhiều, đầu óc đến bây giờ vẫn còn bị ảnh hưởng mà ong ong lên, hận không thể lao về phòng khóa cửa, trùm kín chăn ngủ không quan tâm đến chuyện người khác.

Nhưng mà vận khí ảm mốc của cậu một lần nữa lại phát huy khả năng một cách thần kỳ.

Mới vừa đi đến hành lang, cậu chợt nghe thấy tiếng đập cửa rầm rầm.

Ngọn đèn màu cam trên đỉnh đầu giống như thể cũng bị âm thanh đó tác động, khẽ lay động.

Vương Tiểu Minh bước thật nhẹ, chậm rãi đi tới.

Chỉ thấy ngoài cửa phòng 305, Đào Nhạc giống như lên cơn điên đập đầu rầm rầm vô cửa, trên người đầy mùi rượu cách xa cả năm mét vẫn ngửi thấy.

Vương Tiểu Minh nhớ rõ hồi chiều Hạng Văn Huân có giới thiệu qua, 305 là phòng của Kiệt thiếu.

“Ra đây! Em mau ra đây!” Đào Nhạc lại giơ chân lên một cước đá vào trên cửa.

Quả đúng là cửa gỗ, bị đập như vậy vẫn không hề rung lên chút nào.

“Tuấn Kiệt...” Đào Nhạc tựa đầu lên cánh cửa, nức nở khóc, miệng nhắc đi nhắc lại tên Kiệt thiếu.

Vương Tiểu Minh xấu hổ đứng ngây ra tại chỗ, cảm thấy bước qua hay không qua đều không ổn.

Baal ở sau cậu cười lạnh nói: “Nhân loại thật sự là giống sinh vật kỳ quái.”

Vương Tiểu Minh quay lại nhìn hắn.

“Không phải sao?” Baal khinh thường nhìn bóng dáng run rẩy của Đào Nhạc, “Yếu đuối vô năng, chỉ biết không ngừng dấy dưng.”

Vương Tiểu Minh trầm mặc một lúc lâu nói: “Đó là vì không thể dứt bỏ được tình cảm của mình.”

“Không thể dứt bỏ được tình cảm của mình?” Baal nhướn mày, “Người vẫn chưa dứt bỏ được tình cảm dành cho Thường Hải Đào sao?”

Vương Tiểu Minh giật mình. Lại nhớ ra, đến Ngân Quán lâu như vậy, cậu gần như chẳng còn nhớ tới Thường Hải Đào, cho dù ngẫu nhiên nhớ tới, trong lòng cũng chỉ còn tiếc nuối. Tiếc nuối chính mình không thể cùng người bạn tốt nhất ở đại học nói lời tạm biệt đằng hoàng.

“Đấy, không thể dứt bỏ được cảm tình cũng không phải là nguyên nhân.” Baal nói, “Nguyên nhân chủ yếu là do nhân loại trời sinh đã vô cùng ham muốn. Vô luận là có thuộc về mình hay không. Loại ham muốn thế này rất nhanh sẽ trở thành ghen tị, tham lam, phần nộ... Nhân loại vốn trời sinh đã xấu xa.”

“Không phải!” Vương Tiểu Minh không biết tại sao khi nghe hắn xỉ vả nhân loại lại cảm thấy trong đầu sinh ra một ngọn lửa phần nộ. Lý trí rõ ràng là mách bảo cậu không nên tranh luận cùng hắn. Vô luận cậu có nói cái gì, có lẽ hắn cũng chẳng thèm nghe đến, coi như là gió thoảng bên tai. Bởi vì lối suy nghĩ của đạo thiên sứ và nhân loại vốn dĩ bất đồng, cho nên hắn chẳng bao giờ có cái nhìn tích cực về nhân loại. Nhưng chuyện trước mắt này, lý trí của cậu như thể đã thăng lên chín tầng mây, phản bác lại như súng bắn ra bùm bùm.

Cậu không dám nhìn sắc mặt Baal.

Nhưng nếu lúc này cậu nhìn hắn, sẽ phát hiện biểu tình của Baal giờ phút này hoàn toàn khác biệt so với trong tưởng tượng của cậu. Ít nhất, nhìn qua tuyệt đối không giống như là nổi giận muốn phát hỏa.

Baal nhướn mày, còn muốn nói gì đó, chợt nghe Đào Nhạc đột nhiên hét lớn một tiếng, quay sang nổi giận với Vương Tiểu Minh quát: “Người nói cái gì! Người thì biết cái gì! Cái gì không phải! Chính là phải, chính là như thế!”

...

Đây là gọi là ông nói gà bà nói vịt.

Vương Tiểu Minh ngơ ngác nhìn gã, không biết phản ứng làm sao.

Đào Nhạc chân quàng chân xiềng cất bước, bỗng nhiên ngồi sụp xuống trước cửa, nước mắt cứ chảy ra, từ trên gương mặt pha lẫn quật cường và sấm hối, rơi xuống cổ áo.

“Tuấn Kiệt... Anh sai rồi, là anh sai...” Gã rớt cục lại bắt đầu nhắc đi nhắc lại hai chữ ‘Tuấn Kiệt’.

Vương Tiểu Minh nhìn Baal. Đối với tình huống thế này cậu quả thực không có tí kinh nghiệm nào.

Baal hảo tâm hỏi han: “Cần ta lột sạch hắn rồi ném ra ngoài sao?”

“Không cần.” Vương Tiểu Minh hoảng sợ. Thiếu chút nữa quên mất Baal giải quyết vấn đề kiểu này trước giờ chỉ có một phương thức.

Baal ôm ngực, ngón tay ở trên cánh tay nhẹ nhàng gõ hai cái, nói: “Hay là, người muốn ta lôi cái gì gì đó ở trong phòng ra.”

“Cũng không cần. Kỳ thật, cứ đem người chuyển tới chuyển lui không tốt đâu.” Cậu nói vô cùng hàm súc. Chữ Chiêu không hoài nghi cậu đã là vận khí tốt ngàn năm có một, nhưng mà cậu biết vận khí của mình có bao giờ tốt nhiều vậy đâu. Kiệt thiếu và Đào Nhạc cũng không phải là Hạng Văn Huân, gặp được loại chuyện này còn có thể mặt không đổi sắc cùng Baal ngồi đàm phán điều kiện.

Baal nói: “Người định cả đêm cứ đứng ở đây nhìn hắn khóc nhè hả?”

Vương Tiểu Minh nhăn tình sáng lên nói: “Người có thể đem ta chuyển vào phòng không?” Lại nói thêm, cậu cũng chưa từng bị Baal chuyển đi bao giờ.

...

Nếu hần có thể làm được, còn cần dùng tay xử lý y sao?

Baal hai hàng lông mày nhướng lên, “Người thật sự muốn ta giúp người chuyển vào phòng?”

Vương Tiểu Minh gật gật đầu. Cậu thật sự mệt chết đi được, rất muốn trở về phòng lăn ra ngủ a.

Baal nói: “Người quay đầu đi.”

Vương Tiểu Minh nghiêm chỉnh nghe theo, trong lòng khẩn trương muốn chết. Không biết nháy mắt dời đi là cảm giác thế nào, có thể là giống như màn hình máy tính tắt phụt một cái, hoàn toàn tối đen? Hay là cả người bị nhắc lên? Cũng có thể là chẳng cảm thấy gì cả tự dưng phát hiện ra mình đã ở trong phòng rồi nhỉ?

“Chuẩn bị tốt chưa?” Baal đứng sau cậu cười gian.

Vương Tiểu Minh gật gật đầu.

Baal vươn chân, đạp!

Vương Tiểu Minh té về phía trước, nhào vào trước người Đào Nhạc.

...

Đào Nhạc chậm rãi ngẩng đầu.

Cậu cũng từ từ quay lại.

Mắt khóc đến sưng húp đối diện với mắt nhắm lại do bị đạp đau.

Vương Tiểu Minh cười gượng nói: “Tôi chỉ là đi ngang qua.”

Cậu muốn từ từ đứng lên, Đào Nhạc lại đột nhiên túm lấy áo cậu, kéo cậu đứng phắt dậy nói: “Ta nhớ ra người rồi!”

Mùi rượu nồng nặc phun ra trên mặt làm Vương Tiểu Minh bắt đầu cảm thấy khó chịu.

“Lần trước là ngươi và Tuấn Kiệt cùng nhau...” Đào Nhạc đột nhiên đẩy cậu vào tường, ánh mắt phủ kín tơ máu hung dữ trừng cậu, “Tất cả là tại ngươi nên Tuấn Kiệt mới không để ý tới ta!”

Vương Tiểu Minh không còn cách nào khác, đành phải nhỏ giọng nói: “Chẳng lẽ anh không nghĩ là do anh sao?”

“Như thế nào lại do ta chứ!” Đào Nhạc rống to, nước miếng không chút lưu tình phun đầy mặt cậu. (Dễ sợ... chả muốn làm cái fiên ngoại của bạn Nhạc chút nào)

Vương Tiểu Minh cầu cứu nhìn về phía Baal.

Baal lạnh lùng nhìn cậu, từng chữ từng chữ nói: “Cứ đem người chuyển tới chuyển lui, KHÔNG, TỐT, ĐẦU.”

Đào Nhạc đột nhiên cúi đầu, gục vào vai cậu khóc, vừa khóc vừa rên rỉ, “Thực xin lỗi thực xin lỗi thực xin lỗi...”

Vương Tiểu Minh cầm lấy tay gã, muốn đẩy gã ra, nhưng đẩy mãi không được, đành phải nói: “Tôi tha thứ cho anh đó, đừng khóc nữa.”

“Anh xin lỗi, nếu biết sẽ thành ra thế này, năm đó có chết anh cũng không xuất ngoại! Tuấn Kiệt, anh xin lỗi, thực xin lỗi...” Nước mắt của Đào Nhạc thấm ướt hết cả vai cậu.

Nước mắt chớp chớp làm cậu không thoải mái.

Phòng 305 đột nhiên hé ra một cái khe nhỏ.

Vương Tiểu Minh đứng thẳng dậy muốn nói cho Đào Nhạc, đầu bên kia hành lang lại truyền đến một tiếng bước chân cao thấp.

Khe cửa nhanh chóng đóng lại.

Người đi đến chính là Từ Nhất Minh, anh ta thấy Đào Nhạc dựa vào người Vương Tiểu Minh, trong mắt nhanh chóng bùng lên một đám lửa giận nhưng giây lát lại biến mất vô tung, coi như không thấy bước qua trước mặt hai người.

Anh ta ở phòng 307, lại vừa đứng đối diện phòng Vương Tiểu Minh.

Chìa khóa vặn trong cửa nghe tạch tạch, phối hợp với âm thanh nức nở nhỏ vun của Đào Nhạc, giống như một ca khúc nửa đêm rên rỉ ở hành lang.

Cửa mở ra, Từ Nhất Minh cũng không quay đầu lại mà đi thẳng vào phòng, sau đó nặng nề đóng sầm cửa lại!

Vương Tiểu Minh giật mình một cái.

Ca khúc tang thương kết thúc bằng một tiếng trống.

Baal nhìn Đào Nhạc vẫn dựa vào trên người Vương Tiểu Minh, rốt cục không kiên nhẫn nổi. “Gã còn chờ đến bao lâu nữa?”

Vương Tiểu Minh nghĩ nghĩ nói: “Người có thể đưa anh ta về nhà được không?”

...

Baal nói: “Người cảm thấy ta sẽ biết nhà hắn ở cái xó nào sao?”

“...”

Vương Tiểu Minh còn đang chần chờ, Baal đã búng tay một cái.

Sức nặng nãy giờ đè lên người cậu lập tức biến mất. Vương Tiểu Minh khẩn trương nói: “Người đưa anh ta đi đâu?”

Baal nói: “Nơi nào có giường là được.”

“...”

Hai giờ sau.

Chữ Chiêu lê lét thân xác mỗi mết về phòng. Nếu coi như không có Vương Tiểu Minh, vậy thì việc của bộ phận vệ sinh đều dồn một cục lên đầu hắn, hại hắn ta vừa phải nghe báo cáo của bộ phận phục vụ, vừa phải nghe báo cáo từ bộ phận vệ sinh, ghế ngồi năm nay thực bận rộn.

Mở cửa ra, hắn đang định tắm rửa một tí, chợt nghe thấy trong phòng ngủ vang lên tiếng ngáy rung trời.

...

Chữ Chiêu nhìn bài trí trong phòng khách, lại nhìn ra biển số phòng, sau khi xác định đây là phòng của mình, lập tức vọt vào bật đèn lên, nhìn thấy Đào Nhạc không khách sáo nước miếng nước mũi nhể nhại hét lớn: “Sao cậu lại ở trong phòng tôi?!”

Đáp lại hắn ta chính là tiếng ngáy càng to hơn.

“...”

Chữ Chiêu nhìn vách tường, đột nhiên nhớ tới cách vách phòng mình chính là con gì đó thành tinh. Có lẽ hắn nên thấy may mắn, hôm nay phòng hắn mặc danh kỳ diệu có thêm một người chứ không phải là mặc danh kỳ diệu thiếu mất một người.

Hắn ta thở dài, lấy áo ngủ đi vào phòng tắm.

Cuộc sống luôn luôn biến động không ngừng a.

Baal về phòng một cái là bay vô thư phòng để đánh ‘ám hắc’. Ngoại trừ tình yêu dành cho game ra còn có phần nộ do thứ mà nhân loại làm được, hắc lại không làm được.

Xét thấy tiền án tiền sự của hắc, Vương Tiểu Minh phải lãng phí mấy chục khối nước miếng để nói rõ cho hắc biết máy tính này quý giá biết bao.

Cuối cùng Baal rốt cục không lay chuyển được cái miệng lưỡi nhai của cậu, cố tỏ ra đáp ứng, cho dù muốn tiêu diệt, nhất định sẽ vì cái máy này lưu lại hài cốt nguyên vẹn.

Vương Tiểu Minh tính nhẩm số tiền mình đang có cũng đủ để sửa máy mới thả lỏng mà đi ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, cậu phải dùng đến ba phút để nhớ ra tại sao mình lại ở nơi này, nhớ ra rồi thì rời giường đánh răng rửa mặt.

Trong tủ lạnh có trứng gà, rau tươi và sữa, hiển nhiên là do Hạng Văn Huân trước đó bỏ vào.

Vương Tiểu Minh làm cho mình một cái ốp-la, lại rót ra một chén sữa, đang muốn đi vào thư phòng nghiệm thu thành quả của Baal, chợt nghe chuông cửa vang lên.

Sau cánh cửa... Chẳng lẽ là Hạng Văn Huân?

Tâm tình Vương Tiểu Minh có chút phức tạp. Cậu nhất thời không biết mình nên xác định mối quan hệ với Hạng Văn Huân là thế nào.

Tất nhiên là cao cấp hơn người rồi.

Người yêu nghe gương ép quá, cứ việc từ miệng Hạng Văn Huân vẫn luôn xác định như thế.

Vương Tiểu Minh đột nhiên nghĩ tới một từ —— ân nhân.

Có lẽ dùng cái từ này trong thế kỷ hiện đại có hơi cổ lỗ sĩ, nhưng đối với cậu, Hạng Văn Huân đích xác là ân nhân của mình. Cho cậu công việc, lại giúp cậu nơi ở.

Cậu điều chỉnh lại tâm trạng, mở cửa.

Đứng ngoài cửa lại là Kiệt thiếu.

(hạ)

Dây dưa một người, một thời đã qua

Nếu hiện tại trong tay có cái gương, Vương Tiểu Minh nhất định có thể nhìn thấy trên mặt mình hiện ra dấu chấm hỏi to đùng.

Bất quá bởi vì trong tay cậu không có gương, cho nên chỉ nhìn thấy mỗi Kiệt thiếu.

Ánh mắt Kiệt thiếu dừng lại ba giây trên khuôn mặt đầy kinh ngạc của cậu, khóe miệng hiện lên một tia cười thân thiết yếu ớt, “Tôi có thể vào được không?”

Số lần Vương Tiểu Minh gặp anh ta không phải ít, mỗi lần đều thực xấu hổ, không phải đụng người thì chính là đánh người, hiếm khi gặp một cách bình thường, cậu cứ nhiên có chút không quen, hơn nữa ngày mới nghiêng người nói: “Mời vào.”

Đợi Kiệt thiếu vào nhà ngồi xuống, Vương Tiểu Minh mới loay hoay đi pha trà, phát hiện ra Baal không biết từ lúc nào đã đứng ở ngoài hành lang, không vui nhìn chằm chằm sau lưng Kiệt thiếu.

Hắc không phải đang chơi game sao?

Vương Tiểu Minh dùng ánh mắt biểu đạt sự khó hiểu.

Baal hừ lạnh nói: “Bộ người nghĩ khoảng cách giữa thư phòng và cửa chỉ có năm mét thôi sao?”

...

Nói cách khác mới này cậu đi mở cửa, không cẩn thận đã lôi Baal ra ngoài này?

Vương Tiểu Minh mặt , đi vô bếp pha trà.

Hạng Văn Huân tuy rằng lo lắng chu đáo, nhưng hiển nhiên cũng không có chu đáo đến mức ngay cả trà cũng chuẩn bị.

Cho nên Vương Tiểu Minh lần hết một vòng, bưng ra một ly nước lọc.

“Ngại quá, trong phòng còn chưa sắm sửa đồ đạc này nọ.” Cậu đặt cái ly lên bàn, âm thầm đoán xem ý đồ của Kiệt thiếu đến đây là gì.

Kiệt thiếu tựa hồ nhìn ra tâm tư của cậu, thấp giọng nói: “Tôi là đến là để giải thích.”

Vương Tiểu Minh sửng sốt, nghĩ cái chuyện ở chỗ thang bộ hôm bữa, vội vàng nói: “Không sao, lần đó chỉ là... Cừ thủ chi lao1.”

“Ngoài hôm đó ra, còn có tối hôm qua.” Kiệt thiếu nhú mày, cả người giống như bị bao phủ trong một lớp sương mù u ám dày đặc. Sương rất đặc, đến nỗi Vương Tiểu Minh thiếu chút nữa là không thở được.

“Bởi vì tôi và Đào Nhạc đã gây quá nhiều rắc rối cho cậu. Thật có lỗi.”

Cứ việc không hiểu lắm, nhưng Vương Tiểu Minh vẫn nhạy cảm thấy được, khi anh ta nhắc đến hai chữ Đào Nhạc, thanh âm khẽ run một chút.

Vương Tiểu Minh định nói không sao, chợt nghe Baal cười lạnh nói: “Thấy phiền sao không tự nhảy vào thùng rác đi.”

...

Vương Tiểu Minh nhin không được quay lại hỏi: “Có ai tự nhảy vào thùng rác được chứ?” Cho dù là dọa thiên sứ, cũng rất khó tưởng tượng ra bọn họ có thể làm cái hành động này.

“...”

Baal mím môi, quay đầu vào phòng tiếp tục đấu Âm hắc.

Kiệt thiếu lẳng lặng nhìn Vương Tiểu Minh, chờ đến khi cậu đem tầm mắt quay lại mới hỏi: “Cậu mới nói cái gì?”

“Tôi?” Vương Tiểu Minh rất muốn đập đầu vào cái nồi trong bếp để ngắt xỉu, lâu như vậy mà vẫn cứ thói quen ngang nhiên nói chuyện với Baal trước mặt người khác. Cậu gãi gãi đầu, lắp bắp nói: “Tôi vừa mới nói, là nói... Làm sao có thể đổ rác vô thùng. A, Đúng! Đúng rồi... Kỳ thật đổ rác cũng rất là gian nan ha.” Cậu vốn không giỏi nói dối, có thể nói dối đến trình độ này cũng đã là cực hạn rồi.

Kiệt thiếu nhìn cậu, mắt không chớp, trong mắt lóe lên một tia bi thương rồi lại vụt tắt.

“Tôi nói sai gì sao?” Vương Tiểu Minh đứng ngồi không yên.

“Không phải.” Anh ta nhắm mắt lại, khoe miệng hiện lên một tia cười cay đắng, còn đắng hơn cả khổ qua, “Cậu nói rất đúng.”

Vương Tiểu Minh vẻ mặt mờ mịt.

“Rất nhiều chuyện, cũng nên ném vào thùng rác cho rồi.” Ngữ khí của Kiệt thiếu trầm thấp gần như lâm bầm.

Vương Tiểu Minh không biết mình có nên đáp lại hay không, bởi vì nhìn qua, dường như anh ta đã tự hỏi tự trả lời.

Kiệt thiếu chậm rãi mở mắt, tất cả sương mù u ám đều bị hút vào trong đôi mắt hắc bạch phân minh đó. Anh ta từng chữ từng chữ một, chậm rãi mở miệng nói: “Nếu là cậu, lúc trước bị người yêu vứt bỏ, lại bị gia đình người yêu bức đến đường cùng...” Ngữ khí của anh ta thật bình tĩnh, bình tĩnh đến độ ngoại trừ nhịp điệu lên xuống, không còn run rẩy, “Khiến cậu phải làm những chuyện không muốn làm, bây giờ người đó đã quay về, cố sức đối xử tốt với cậu. Vậy liệu cậu có thể tha thứ cho người đó không?”

Vương Tiểu Minh cảm thấy vấn đề này rất cao thâm. Cậu thực nghiêm túc suy nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng không thể không kéo nhau nhập vai vào nhân vật kia.

Bị người yêu vứt bỏ —— ‘người yêu’ có thể thay thế bằng Thường Hải Đào. Theo một nghĩa nào đó, Thường Hải Đào đích thật là bỏ rơi cậu.

Bị gia đình người yêu bức đến đường cùng, làm nhiều việc bản thân không muốn làm —— cứ cho là Baal đi. Hẳn có thể một mình diễn toàn bộ các thành viên trong gia đình. Bức cậu rời khỏi công ty huấn luyện quản lý, bức cậu đến Ngân Quán, bức cậu ở trong Ngân Quán, bức cậu yêu Hạng Văn Huân —— đích thật là ép cậu làm nhiều chuyện không muốn làm.

Quay lại hiện tại, cố sức để đối xử tốt với cậu —— nghĩ tới nghĩ lui, chỉ thấy mỗi Hạng Văn Huân là miễn cưỡng đủ tư cách. Giúp cậu an bài chỗ ở, cung cấp công tác, lại còn thăng chức.

Vương Tiểu Minh bưng mặt. Ý Kiệt thiếu là muốn đem tổ hợp ba người họ hợp lại thành cái người kia sao?

...

Cái này hình như rất rắc rối a?!

Khuôn mặt Thường Hải Đào, Baal và Hạng Văn Huân giống như đèn kéo quân, xoay vòng vòng trong đầu cậu.

Kiệt thiếu thấy cậu suy nghĩ mà mặt nhăn mày nhíu, nhin không được nói: “Tôi chỉ hỏi vớ vẩn thôi. Cậu không trả lời cũng không sao.”

Vương Tiểu Minh day day huyết Thái Dương, bình tĩnh một lát, nói: “Kỳ thật tôi cảm thấy, mỗi người đều suy nghĩ khác nhau. Ừm, giống như có người thích tiêu tiền, lại có người thích cất tiền. Vấn đề mà anh hỏi, có lẽ có người sẽ tha thứ, có người không tha thứ... Quan trọng là, người kia có đáng để tha thứ hay không.” Cậu nói xong còn cẩn thận dò chừng anh ta, “Tôi chỉ nói vậy thôi, có lẽ không hay lắm...”

“Tôi không biết.” Kiệt thiếu lạnh nhạt nhìn mây bay ngoài cửa sổ.

Tuy rằng mới này Vương Tiểu Minh cũng đoán ra người được kể đến trong chuyện đó chính là anh ta, nhưng nghe chính miệng anh ta nói ra vẫn có chút giật mình. Cậu chần chừ hỏi: “Người kia, là Đào Nhạc sao?”

“... Phải” Kiệt thiếu thản nhiên nói, “Đào Nhạc, đã chạy trốn... vào lúc chúng tôi khó khăn nhất, anh ta đã lựa chọn chạy trốn, ra nước ngoài.”

Vương Tiểu Minh trầm mặc. Bởi vì cậu nhớ tới Thường Hải Đào. Nhưng nói một cách có lập trường, Thường Hải Đào là người bị hại, không phải đi hại người.

Kiệt thiếu ký ức ủa về, tay run nhẹ đứng dậy, “Sau đó cha tôi bị ép nợ...”

Vương Tiểu Minh kinh ngạc nhìn anh ta run rẩy không ngừng, mặt trắng bệch không tí huyết sắc.

Cậu lo lắng giữ vai anh ta, “Anh làm sao vậy?”

Kiệt thiếu gạt tay cậu ra, trong ngực kịch liệt phập phồng, cuộn mình ngồi trên sofa một hồi lâu mới bình tĩnh trở lại. “Thực xin lỗi.” Anh ta loạng choạng đứng dậy, “Tôi phải về rồi.”

Vương Tiểu Minh hai tay vươn giữa không trung, không biết có nên đỡ anh ta không, “Anh không sao chứ? Vừa rồi...”

“Không sao đâu.” Kiệt thiếu nhẹ nhàng hé miệng, bước về phía cửa.

Vương Tiểu Minh đi theo sau, nhìn anh ta lảo đảo mở cửa rồi đóng lại.

“Người đồng cảm với y sao?” Baal ôm ngực đứng trong hành lang.

Vương Tiểu Minh kinh ngạc quay đầu lại, “Người sao lại ra đây?”

...

Baal cắn răng nói: “Ta nói rồi mà, khoảng cách từ cửa đến thư phòng là hơn năm mét!” Dám coi lời hần nói như gió thoảng bên tai hử?!

Vương Tiểu Minh rút cổ.

“Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm với việc đã làm. Đào Nhạc là do y chọn, do y yêu hấn, trách được ai?” Baal nhớ tới bộ dạng của Kiệt thiếu, cái kiểu muốn khóc lại không khóc liền thấy bực mình.

Vương Tiểu Minh cố lấy dũng khí phản bác: “Người chứ đâu phải là thần thánh, phạm sai lầm cũng là chuyện bình thường mà. Hơn nữa tình cảm đâu phải giống như đi siêu thị mua đồ, muốn mua liền mua, có đôi khi không tránh khỏi...” Cậu nhìn thân ảnh càng lúc càng tiến gần của Baal, mấy chữ còn lại đều nuốt vào bụng.

“Người có phát hiện ra, dạo này lá gan ngươi to ra nhiều lắm, âm lượng cũng lớn hơn rất nhiều không?” Baal cười đến lạnh lẽo, “Nhất là lúc mà ta bảo sẽ cố hết sức không đánh ngươi.”

Vương Tiểu Minh theo bản năng muốn ôm đầu, nhưng cánh tay mới vừa nâng lên liền nhìn thấy sự lạnh lẽo trong mắt Baal càng tăng thêm, đành phải buông xuống, ngập ngừng nói: “Ta chỉ ăn ngay nói thật thôi mà.”

“Hừ. Chẳng lẽ ngươi không thấy, tên kia chỉ là đến ý vào sự đồng cảm của ngươi để sau này còn lừa ngươi giúp y sao?”

Vương Tiểu Minh nói: “Ta cảm thấy anh ấy không phải người như thế.”

“Vậy y là người thế nào? Đáng thương sao?”

Vương Tiểu Minh gật đầu.

“Y thành công rồi đó.” Baal búng tay.

Vương Tiểu Minh thân thể co rút lại. Cậu không bao giờ quên, đêm qua hấn chỉ búng tay một cái đã làm Đào Nhạc biến đi đâu mất.

Baal nhú mày nói: “Ngươi sợ cái gì?”

“Sợ ngươi ném ta đi đâu đó.” Cậu thực thành thật trả lời.

...

Nếu ném ngươi đi được, ngươi cảm thấy ta còn có thể giữ ngươi lại đến bây giờ sao?!

Môi Baal mím thành một đường.

Tự dừng cuộc đời cậu lại nhảy ra một đại ma vương, Vương Tiểu Minh lời nói và hành động đều vô cùng cẩn thận (=____=). Cho nên cậu vừa thấy môi Baal mím lại đã biết đại sự không ổn rồi, quay người muốn bỏ chạy thì đã bị Baal tóm lấy.

Vương Tiểu Minh sợ tới mức hai tay cào loạn xạ, cũng không cần biết có bắt được cái gì không thì ‘cạch’ một cái ——

Cửa mở.

Lộ ra vẻ mặt kinh ngạc của Chữ Chiêu, cái tay để trên chuông cửa không dám ấn xuống. “Mi...” Hấn ta vừa mới nói một chữ, liền không dám nói nữa. Bởi vì Vương Tiểu Minh đang lơ lửng giữa không trung, thần tình đỏ bừng trừng mắt nhìn hấn.

...

Ực.

Vương Tiểu Minh và Chữ Chiêu đồng thời nuốt nước miếng. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, ai cũng không nghĩ ra làm sao để giải quyết cục diện trước mắt.

Baal đột nhiên buông tay.

Vương Tiểu Minh rơi cái bịch xuống đất, loạng choạng thân mình, giả bộ đang biểu diễn cười nói: “Anh tìm tôi sao?”

“A, anh tìm tôi.” Chữ Chiêu giống như con vẹt lặp lại.

...

Vương Tiểu Minh cố gắng bày ra khuôn mặt tươi cười, “Có chuyện gì?”

“A, Chuyện gì nhỉ?” Chữ Chiêu lần này cho thêm một chữ ‘nhỉ’.

...

Vương Tiểu Minh cười ra một thân mồ hôi lạnh, “Vừa rồi anh có thấy gì không?”

“Ta vừa mới...” Chữ Chiêu thần trí đột nhiên thanh tỉnh. Nghe nói yêu quái không thích lộ ‘hàng’ trước mặt người phàm, nếu để y biết mình đã chứng kiến, nói không chừng sẽ giết người diệt khẩu a.

Tưởng tượng đến cái này, trên người Chữ Chiêu mồ hôi lạnh tuôn ra ào ào.

Vương Tiểu Minh khẩn trương chờ câu tiếp theo của hắn.

Chữ Chiêu đột nhiên thẳng người lại, “Ta đang mộng du.” Sau đó giơ hai tay ra đằng trước, làm tư thế y như cương thi, chậm rãi xoay lại, nhảy nhẩy quay về phòng.

...

Vương Tiểu Minh đóng cửa lại, muốn hút hơi dựa vào cánh cửa, nâng tay lau lau mồ hôi lạnh trên trán, lúc sau bình phục rồi mới hỏi Baal: “Anh ta rốt cục tới làm gì a?”

Baal nhún vai.

Chữ Chiêu trở lại phòng ảo não không thôi.

Cho dù đối phương là yêu quái, y cũng không nên làm một cái động tác ngu xuẩn như vậy!

—— thật sự là làm mất mặt toàn thể giới yêu quái.

1, Cử thủ chi lao: Tiện tay thì giúp.

13. Chương 13: Minh Bạch

(Thượng)

Thời buổi bây giờ, giả ngu đã khó, hiểu rõ càng khó hơn

* Minh bạch: Hiểu rõ

Vì tiền thuê nhà và tiền đặt cọc đã được trả cho cậu nên Vương Tiểu Minh đâm ra trong tay lại dư một khoản tiền.

Hơn bốn ngàn tệ. Vương Tiểu Minh đang cân nhắc liệu có nên mua PSP trong hôm nay luôn không.

Trong thư phòng đột nhiên ầm một tiếng.

Đầu Vương Tiểu Minh cũng vang lên một tiếng nổ. Cậu vội vã chạy vào thư phòng nhìn thử, màn hình máy tính và cục CPU yên bình nằm trên mặt đất, nhưng mà... cái bàn sụp mất rồi.

...

Baal nói: “Lại mất thêm mạng nữa.”

“...”

Hắn dừng một chút, lại bổ sung: “Ta không có phá máy nha.”

“...” Vương Tiểu Minh nhìn trong tay mới này còn cầm bốn ngàn tệ phe phẩy, giờ lại chẳng khác nào đang ôm một cục nợ. Cậu dựa vào khung cửa lấy lại bình tĩnh. Không biết cái bàn này hết bao nhiêu tiền, nếu Hạng Văn Huân đã ưng ý, hẳn là sẽ không ít đâu.

Baal thấy cậu mất nửa ngày không nói lời nào, mất hứng, “Ồ trong lòng người đang mắng ta?”

“Không phải.” Vương Tiểu Minh vô lực xua tay, “Ta đang nghĩ rốt cục phải làm bao lâu mới có thể bồi thường cái bàn này.”

Nhìn cậu vì lo lắng mà nhăn mày nhăn mặt, Baal tự dưng cảm thấy địa vị của mình bị đẩy xuống thấp. Giống như một tiểu hài tử được nuôi dưỡng, chiều chuộng lại cố tình đi quậy phá, gây rối.

Chết tiệt, ai cần y bồi thường chứ? Hẳn tin là gã hồ ly Hạng Văn Huân kia tuyệt đối sẽ không vì mỗi cái bàn mà trở mặt, nói không chừng để lấy lòng hắn, còn đem tới vài cái nữa cho hắn đập.

Baal càng nghĩ càng khó chịu. Nhớ ngày đó, hắn phá hết thiên đường lại đập nát địa ngục, Michael và Lucifer còn không dám bắt hắn bồi thường.

—— Chỉ là... liên thủ ulysses hẳn từ lúc cho tới chết thôi. (=____=)

Vương Tiểu Minh quyết định vứt PSP ra khỏi danh sách cần mua. Ban đầu còn thấy được bốn ngàn tệ đặt trong ngực có hơi dư thừa, hiện tại mới biết, bốn ngàn khối cũng chỉ đủ làm tiền sửa chữa, chỉ là chưa biết phải sửa cái gì mà thôi.

Baal cố gắng kéo địa vị của mình lên, “Xì. Trả giá có chừng này chỉ là một khoản đầu tư nho nhỏ. Chỉ cần người thuận lợi yêu...” Ngừng một chút, “Về sau người muốn cái gì, ta cũng cho người cái đó.”

Vương Tiểu Minh nói: “Nếu ta và Hạng Văn Huân thật sự thành đôi, vậy chẳng phải về sau ta muốn cái gì, anh ta liền cho ta cái đó ư?”

Baal ghen hòng. (đáng đời =))

Vô số cảm xúc ở trong đôi mắt đen thăm thẳm của hắn gió nổi mây tuôn, cuối cùng hóa thành quang mang nguy hiểm, “Người cảm thấy rằng hẳn ta có thể cho người hết thảy những gì người muốn sao?”

Vương Tiểu Minh không hiểu hắn vì sao lại tức giận đến thế.

“Ta có thể cho người cả nhân giới! Hẳn có thể làm được sao?” Baal không ngừng tăng cường khí thế.

Vương Tiểu Minh thộn mặt ra.

Baal giống như đang đứng trên đỉnh của thế giới quan sát vạn chúng sinh, ngạo mạn nói: “Trên thế giới này, chỉ có ta mới cho người những thứ tốt nhất!” Đôi cánh đen không tiếng động mở lớn, che hết ánh mặt trời hắt đến từ cửa sổ sau lưng hắn.

Vương Tiểu Minh toàn thân bị bọc trong bóng tối của đôi cánh. Cậu chớp chớp mắt nhìn, lại chớp chớp mắt nhìn, run giọng nói: “Ta không cần cả thế giới.” Cậu cũng không muốn biến thành Hitler của phương đông, như vậy khủng bố lắm a.

Cánh Baal hơi thu lại, “Vậy người muốn cái gì?” (?__?)

“Ta muốn...” Vương Tiểu Minh ánh mắt lóe lên một chút. Từ nhỏ đến lớn, cậu tuy rằng chưa bao giờ thừa nhận, nhưng thực tế ở trong lòng, cậu biết mình luôn mong muốn rất nhiều. Tình yêu của cha mẹ, anh trai cưng chiều, bè bạn đón nhận... Còn có vận may vô địch. Chính là giây phút này, tất cả nguyện vọng đó đều như cưỡi ngựa xem hoa lướt cái vèo qua đầu cậu, khuấy nước sóng không gợn, cuối cùng ghen lại trong cổ họng, từ trong hơi thở vội vã cậu thốt ra: “Ta muốn cùng với người ta yêu mãi mãi ở bên nhau.”

...

Hắn có thể cho y cả thế giới, nhưng mà người y yêu —— chết tiệt, vậy còn không phải là Hạng Văn Huân sao!

Baal đột nhiên cảm nhận thất bại chưa từng có. Hắn vừa mới chê Hạng Văn Huân không thể cho y nhiều thứ, y liền cho hắn một đáp án như vậy.

Vương Tiểu Minh thật cẩn thận nhìn hấn, “Người làm sao vậy?”

Baal lạnh lùng liếc mắt nhìn cậu, thu hồi cánh, thẳng một lèo nhảy lên sofa ngồi.

Vương Tiểu Minh sợ hãi rùng mình một cái, trước kia cũng giống như ở cùng phòng với bạn. Chỉ cần trong phòng có ai đen mặt, âm trầm không thềm nói lời nào, trong lòng cậu liền không nhịn được mà khó chịu.

Cậu lại thử bắt chuyện với Baal vài lần, nhưng lần nào cũng bị hấn ném cho một cái nhìn lạng băng.

Cơn ớn lạnh vẫn kéo dài đến lúc đi làm.

Trong khoảng thời gian này, Vương Tiểu Minh còn lên mạng đặt mua một cái bàn máy tính bình thường về. Về phần hài cốt của cái bàn kia, cậu dọn dẹp sạch sẽ, định chờ ngày nào rảnh rang cầm ra chỗ đóng bàn cho họ xem, sửa được thì sửa không thì phải mua cái khác.

Buổi chiều ba giờ bốn mươi lăm phút.

Vương Tiểu Minh đi làm.

Baal còn cố ý bảo trì khoảng cách năm mét với cậu. (trẻ kon wá... anh mới có vài ngàn năm tuổi chớ mấy =w=!)

Vương Tiểu Minh đành phải mở cửa, chờ hấn thông thả đi ra. Lúc đóng cửa cũng lại nghe thấy tiếng đóng cửa bên cạnh.

Chữ Chiêu đang khóa cửa bỗng cứng đờ, mặt úp vào cửa điều chỉnh cả nửa ngày, mới quay đầu nói: “Đi làm hả?”

Vương Tiểu Minh một bên gật đầu, một bên còn quan sát thần sắc của hấn ta. Tuy rằng sáng nay hấn nói là mộng du, nhưng mà tư thế và vẻ mặt của hấn đều cứng ngắc. Nếu bảo là mộng du, chẳng thà nói cương thì thì đúng hơn.

Cậu càng quan sát, tim Chữ Chiêu càng loạn, miệng cộp gan thở la lên: “Nhìn cái gì? Muốn đi muộn sao?”

Vương Tiểu Minh nhìn hấn ta quơ tay múa chân, nhịn không được nói: “Chữ quản lí.”

Chữ Chiêu chân đơ ra, cùng tay ép sát hai bên làm ra tư thế ‘Nghiêm’.

“Chữ quản lí.” Vương Tiểu Minh đuổi theo.

Chữ Chiêu ở trong lòng hô to ‘cứu mạng a’, trên mặt lại nghiêm túc hỏi: “Làm gì thế?” (cháu Chiêu bị tâm thần phân liệt =v=)

Vương Tiểu Minh bị gương mặt lạnh lùng của hấn hù phát sợ, “Anh... giày của anh bị tuột giây kia.”

Con mắt Chữ Chiêu liếc xuống một cái, “Ta cố ý mà.”

...

Vương Tiểu Minh lách sang một bên, cùng hấn ta tiếp tục đi.

Lần này là thi đi bộ.

Đại khái đi được cỡ bảy tám bước, hấn ta đột nhiên ‘ai nha’ một tiếng rồi té up mặt xuống đất.

...

Vương Tiểu Minh chậm rãi đi qua.

Chữ Chiêu giận dữ ngẩng đầu. Biến đi đồ yêu quái, tốt xấu gì hấn cũng đường đường là một đại nam nhân, bị con yêu khoác da heo này hù dọa, đừng để hấn phải ra tay! Hấn ta hít một hơi sâu, chuẩn bị ngả bài.

Ai ngờ Vương Tiểu Minh trước khi hấn kịp mở miệng đã nói: “Chữ quản lí, tôi biết, anh cố ý.”

“...”

Đi làm cũng là một việc chẳng thú vị chút nào. Hơn nữa sau khi cùng Baal chiến tranh lạnh, nhiệt độ trong văn phòng chẳng khác nào Nam cực.

Lúc Cá Mập đến báo cáo, còn bị Vương Tiểu Minh bám theo, hỏi han một hồi.

Sau đó, không hiểu sao Cá Mập cảm thấy sau lưng giống như có cái gì đang theo dõi hần, mồ hôi lạnh giống như suối phun, từ trên trán nhỏ giọt, nhỏ giọt.

Vương Tiểu Minh thấy môi cậu ta trắng bệch, lo lắng nói: “Cậu không sao chứ?”

Cá Mập rung mình một cái, cười gượng nói: “Nhiệt độ trong phòng hình như hơi thấp.”

Vương Tiểu Minh yên lặng liếc mắt nhìn Baal một cái.

Baal hừ lạnh, lỗ mũi héch lên.

“Cậu đi làm việc đi.” Vương Tiểu Minh tiễn Cá Mập ra cửa.

Cá Mập thụ sủng nhược kinh, trước khi đi còn ân cần dặn dò nói: “Nếu lạnh, nhất định nói cho em biết nha, em mang chăn đến.”

...

Lúc đi làm còn giấu cả chăn, có phải là ngủ vụng trộm rất trắng trợn không?

Vương Tiểu Minh nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên gặp Chữ Chiêu. Có lẽ đây là truyền thống chăng?

Cá Mập đi rồi, phòng lại còn lại mỗi cậu và Baal đối diện nhìn nhau.

Vương Tiểu Minh cảm thấy tiếp tục thế này thật khó chịu, rất nhiều thứ cứ để trong bụng chi bằng nói ra, cho dù có khó nghe, cũng tốt hơn cả ngày cứ hầm hừ thế này.

Cậu sắp xếp lại từ ngữ một hồi, đắn đo mở miệng nói: “Thực xin lỗi.”

Baal tựa đầu từ từ điều chỉnh góc nhìn thẳng sang cậu.

“Ta biết, có thể ở trong lòng của người, ta yếu đuối vô năng, ngực vô chí lớn.” Vương Tiểu Minh nói xong, vừa định thở lấy hơi để tiếp tục, chợt nghe Baal cười lạnh nói, “Không phải có thể, là khẳng định, là nhất định, là chắc chắn!”

...

Vương Tiểu Minh cõi lòng vỡ vụn như thủy tinh.

Baal liếc cậu, “Người mới này định nói gì?”

“Quên đi.” Vương Tiểu Minh chạy về sau bàn, hai chân cuộn mình ở trên ghế, yên lặng gặm nhắm vết thương.

...

Giới giận dữ a?!

Sắc mặt Baal càng thêm khó coi.

Nhiệt độ trong phòng lại càng xuống thấp, nếu chim cánh cụt ở trong này cũng sẽ trực tiếp bị đông lạnh.

Chỉ số bạo lực trong Baal kêu gào.

Là dọa thiên sứ, hần cần quái gì phải dễ dàng tha thứ cho cái tên nhân loại dám ở trước mặt hần làm càn!

Hần đứng lên, chậm rãi bước tới chỗ Vương Tiểu Minh.

Vương Tiểu Minh có vẻ như đã nhận thấy nguy hiểm, kinh ngạc quay lại nhìn hần.

Rầm ——

Cửa văn phòng bị xô mạnh.

Cá Mập đầu đầy mồ hôi vọt vào, trực tiếp xuyên qua thân thể Baal, chạy đến trước bàn học, thở hổn hển nói: “Đánh nhau rồi!”

Vương Tiểu Minh phản ứng nhanh chóng lùi ra di động, “Muốn gọi 110 sao?”

“Không phải, ” Cá Mập vút vút ngực, “Là...”

“A, tôi biết rồi, là gọi cho Phong ca.” Vương Tiểu Minh vội vàng cúi xuống tìm số của Phong ca.

“Không phải.” Cá Mập lớn giọng nói, “Là Hạng tổng và Đào tiên sinh đánh nhau. Chữ quản lí bảo em tới tìm anh.”

“A?” Vương Tiểu Minh ngây người. Cậu thật sự không tưởng tượng nổi người như Hạng Văn Huân lại đánh nhau với người khác.

Nhưng là ba phút sau, cậu đã hiểu.

Này không gọi là đánh nhau, này căn bản là Hạng Văn Huân đơn phương đánh Đào Nhạc.

Nhìn Đào Nhạc thất tha thất thểu đứng dậy, lại nhìn sang Hạng Văn Huân không thêm chớp mắt tung ra một quyền khiến gã lại lần đùng ra đất. Vương Tiểu Minh cơ hồ hoài nghi cảnh mình đang nhìn thấy.

Hiện trường ngoài cậu ra, có Chữ Chiêu và Cá Mập đứng ngoài, còn có thêm Kiệt thiếu, Giang Tuyết Yến và Từ Nhất Minh.

Vài lần Từ Nhất Minh đều muốn xông lên làm càn, may nhờ Chữ Chiêu dè lại.

Chữ Chiêu gắt gao bắt lấy tay anh ta: “Được rồi, họ đã đánh đến vậy, cậu đừng có lo nhoi nữa, vướng chân.”

Từ Nhất Minh gấp đến độ trong mắt ngập nước, trừng sang Kiệt thiếu nói: “Mẹ kiếp người đứng đó làm bia mộ cho ai khắc hả? Còn không lên hỗ trợ mau?!”

Chữ Chiêu nổi giận. “Cậu là cái giống gì thế! Mình không lên được cũng đừng xui người khác bỏ đá xuống giếng!”

Từ Nhất Minh điên rồi, “Thèm vào! Lão tử chỉ đi can ngăn, can ngăn thôi!”

Chữ Chiêu không tin, “Bộ cậu gặp qua người nào đi can ngăn so với kẻ đang đánh nhau còn kích động hơn sao?”

Từ Nhất Minh nhanh chóng tỉnh táo lại, vút vò bộ mặt mới vừa rồi, lộ ra tươi cười nói: “Tôi bây giờ, giống bộ dạng khuyên can chưa hả?”

“Không giống.” Chữ Chiêu vẫn không buông tay, “Giống tư thế chuẩn bị đồng vu quy tận hơn.”

(trung)

Thời buổi bây giờ, giả ngu đã khó, hiểu rõ càng khó hơn

Từ Nhất Minh hung hăng đạp một cước lên mu bàn chân của hắn, “Con mẹ nó, người buông tay ra!”

Chữ Chiêu bị giẫm xém chút nữa là ngũ quan vặn vẹo lệch vị trí, tính bướng bỉnh cũng nổi lên, “Mẹ nó ta đêch buông tay đó làm gì nhau!”

Hai cặp mắt trừng nhau rực lửa, không ai nhường ai.

Bên kia, Hạng Văn Huân và Đào Nhạc đã đánh xong.

Hạng Văn Huân xoay người nhặt áo khoác lúc nãy ném xuống đất lên, mặc vào chỉnh tề, ngồi xuống nhìn Đào Nhạc mặt mũi bầm dập nói nói: “Để Kiệt dẫn cậu xuống phòng y tế.”

Đào Nhạc nhất thời đem cự tuyệt nuốt vào trong bụng.

Hạng Văn Huân hếch cằm nhìn Kiệt thiếu, “Dù sao cậu tối nay cũng không có việc gì, đi đi.”

Ngón tay Kiệt thiếu run rẩy.

Giang Tuyết Yến vội vàng nói: “Người hoàn toàn rảnh rang là tôi đây, để tôi đi cho.”

Hạng Văn Huân khoát tay, lập tức đề bẹn nụ cười của cô, “Tôi có việc tìm cô.”

Giang Tuyết Yến lo lắng nhìn Kiệt thiếu.

Kiệt thiếu chậm rãi rút bàn tay đang run rẩy vào túi quần, dùng tay kia nâng Đào Nhạc dậy.

Đào Nhạc thụ sủng nhược kinh, chân trượt vài lần mới đứng lên nổi, ánh mắt nhìn Hạng Văn Huân còn thân thiết hơn cha.

Từ Nhất Minh cũng không thèm đo mắt với Chữ Chiêu nữa, quay đầu nói: “Tôi nhàn rồi, tôi sẽ đưa hân đi phòng y tế.”

Hạng Văn Huân nói: “Tôi cũng có việc tìm cậu.”

Từ Nhất Minh khước miệng co rút, trong lòng không cam tâm tình nguyện bước qua.

Nhìn Đào Nhạc và Kiệt thiếu rời đi, Vương Tiểu Minh không rõ lắm vì sao cậu lại được gọi tới, không ngừng chớp mắt nhìn về phía Chữ Chiêu.

...

Chẳng lẽ là, Hạng Văn Huân đánh Đào Nhạc là vì chuyện hôm qua, Đào Nhạc uống say sao? Nhưng là lúc ấy Đào Nhạc cũng có làm cái gì đâu?

Vương Tiểu Minh đẩy mình nghi hoặc đi đến bên cạnh Hạng Văn Huân, nhỏ giọng nói: “Hạng tổng, ngài sẽ không vì tôi mà đánh anh ta a?”

Hạng Văn Huân ánh mắt lóe lóe, thản nhiên nói: “Em thấy hết giận chưa?”

...

Đúng là vì cậu?!

Vương Tiểu Minh nhất thời cũng không biết nên biểu hiện cao hứng hay là thể hiện áy náy, lúng túng nói: “Anh ta không làm gì tôi cả, chỉ là uống say thôi.”

“Không sao đâu.” Hạng Văn Huân nâng tay vuốt tóc cậu.

Vương Tiểu Minh giật mình.

Từ lúc cậu hiểu chuyện tới nay, đã thật lâu không ai vuốt tóc cậu như vậy. Cho dù là Thường Hải Đào, cũng chỉ ngẫu nhiên vỗ vai cậu mà thôi. Bàn tay Hạng Văn Huân rời khỏi, cậu phát hiện ra chỉ trong ba giây ngắn ngủi thế nhưng, cậu thêm khát sự ấm áp và dịu dàng ấy.

Giang Tuyết Yến không phải là người vui buồn ra mặt. Tuy rằng kinh ngạc, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài.

Từ Nhất Minh đối với chuyện này xem hoài, căn bản là không có gì ngạc nhiên.

So với sự bình tĩnh của bọn họ, công lực của Cá Mập còn kém nhiều. Cặp mắt của cậu ta không thể chống đỡ nổi bộ dáng kì lạ của hai người.

Hạng Văn Huân ung dung phủi quần áo, cười nói với Vương Tiểu Minh: “Buổi tối cùng ăn cơm nhé.”

Nụ cười của anh ta giống như mang theo ma lực làm Vương Tiểu Minh không tự chủ được gật đầu nói: “Vâng.”

Hạng Văn Huân lại vuốt tóc cậu, sau đó mới dẫn Giang Tuyết Yến và Từ Nhất Minh vào thang máy.

Chữ Chiêu ngoắc ngoắc Vương Tiểu Minh còn đang ngây ngốc nhìn về phía thang máy nói: “Người đi cả rồi, đừng nhìn nữa.”

Vương Tiểu Minh hoàn hồn, ngượng ngùng nói: “Chữ quản lí.”

Chữ Chiêu thở dài nói: “Ta là gọi mi đến để dập tắt lửa, ai ngờ mi chỉ đứng nhìn náo nhiệt.”

Vương Tiểu Minh mặt càng hồng hơn.

“Được rồi, đi làm đi thôi.” Vừa rồi bị Từ Nhất Minh giẫm đã bớt đau nhưng cổ hết sức cũng khó lết thân đi, đến bây giờ chân hần vẫn còn run đây này. Chữ Chiêu vậy vậy Cá Mập.

Cá Mập thực thức thời chạy lại đỡ hần.

Chữ Chiêu đang muốn đi, lại bị Vương Tiểu Minh chặn đường. “Làm gì thế?” Dây thần kinh mới vừa thả lỏng lại bị kéo căng.

Vương Tiểu Minh một bên quan sát sắc mặt của hần, một bên thật cẩn thận nói: “Tôi muốn làm một công việc thực sự.”

Chữ Chiêu mặt không chút thay đổi nói: “Hiểu rồi. Về sau lại có mấy chuyện thế này, ta nhất định sẽ nhớ đến mi đầu tiên, cho mi một cơ hội lập công nha.”

Vương Tiểu Minh, “Tôi không nói cái này. Tôi chỉ cảm thấy mỗi ngày chẳng làm gì cũng trắng trợn nhận lương...”

“Không cần phải suy nghĩ mấy chuyện không đáng làm gì.” Chữ Chiêu rất nhanh cắt ngang cậu, “Trong một tập thể thì an toàn và ổn định có liên quan mật thiết, hướng chỉ hai cái đều quan trọng. Mi có hiểu được sự ổn định trong việc ra quyết định quan trọng tới mức nào ở một doanh nghiệp không? Có biết việc quyết định mà lung lay sẽ gây cho doanh nghiệp bao nhiêu phiền toái và bất an không? Mi trở về hảo hảo ngẫm lại, nghĩ thông suốt về tầm quan trọng của phương diện này rồi thì đến nói cho ta.”

Vương Tiểu Minh bị hần ta nói một hồi từ sững sốt biến thành ngơ ngác, đợi Chữ Chiêu đi khuất, mới thấp giọng lẩm bẩm nói: “Quan trọng bao nhiêu sao?”

Baal ở phía sau lạnh lùng chế giễu: “Quan trọng đến mức không có cũng được.”

“...” Vương Tiểu Minh cúi đầu.

Baal thấy cậu cả ngày không phản bác, có hơi nôn nóng, “Người đang nghĩ cái gì?”

“Không có gì.” Vương Tiểu Minh cúi đầu, thanh âm nặng nề, ủ rũ hướng về phía văn phòng.

Baal giục mạnh cậu, Vương Tiểu Minh đứng không vững ngã vào trong ngực hần.

Cứ việc người khác nhìn không thấy nhưng với cậu mà nói, Baal tồn tại rất chân thực, thấy được cũng sờ được.

Vương Tiểu Minh cảm nhận trước ngực truyền đến tiếng tim đập mạnh mẽ, giống như định hải thần châm, đem mọi bất an và không cam tâm kéo hết ra khỏi đầu.

“Người còn muốn dựa bao lâu?” Baal ở trên đầu cậu không kiên nhẫn hỏi.

Vương Tiểu Minh tỉnh táo, lập tức lùi lại.

Tối gần cũng phiền muộn, rời ra càng phiền muộn. Baal không nắm được tâm tư của mình, toàn bộ đều đổ thừa cho cậu, “Ngay cả đường bằng còn đi không vững, người thật sự việc được thì ít, việc xấu có thừa.”

Vương Tiểu Minh cảm thấy giống như bị ai đó nện một chày vào ngực, cảm xúc phản đối đều nảy lên trong lòng, “Đều là lỗi của ta, bằng không Hạng tổng cũng sẽ không đánh nhau với Đào Nhạc.”

Baal cười lạnh nói: “Người thật sự nghĩ Hạng Văn Huân vì người đánh nhau?”

“Chẳng lẽ không phải sao?” Vương Tiểu Minh kinh ngạc ngẩng đầu.

“Biết Đào Nhạc uống say nhầy nhụa với người chỉ có người, Đào Nhạc, Kiệt thiếu và Từ Nhất Minh, người cảm thấy ai sẽ đi nói cho Hạng Văn Huân biết?”

Vương Tiểu Minh nghĩ nghĩ, thử thăm dò mở miệng nói: “Từ Nhất Minh?”

Baal không giận liếc mắt nhìn cậu, “Từ Nhất Minh lại không biết quan hệ giữa người và Hạng Văn Huân, y ăn no rừng mỡ đi nói sao?”

“Vậy, là chính Đào Nhạc?”

“Người sao không đoán Kiệt thiếu?”

“Ta cảm thấy anh ta không phải người như thế a.” Vương Tiểu Minh nói xong, giật mình nói, “Người nói là anh ta ư?”

“Không phải.” Baal nói, “Đáp án là, Hạng Văn Huân căn bản không biết chuyện tối qua.”

“Nhưng mà...” Vương Tiểu Minh nhớ lại đoạn nói chuyện của mình và Hạng Văn Huân, mới ý thức được từ đầu tới cuối Hạng Văn Huân đều không thừa nhận vì cậu mà xấu giận, chỉ là tự cậu phối hợp với anh ta mà thôi.

Baal nói: “Suy nghĩ cẩn thận chưa?”

Vương Tiểu Minh chậm rãi gật đầu.

“Bảo người ngu ngốc lại còn không chịu thừa nhận.”

“...” Vương Tiểu Minh nói, “Nếu không phải vì ta, vậy Hạng tổng vì sao lại đánh nhau với Đào Nhạc?”

“Ngạc nhiên lắm hả?” Baal nói.

Vương Tiểu Minh thấy sắc mặt hắn không tốt, cười gượng nói: “Chỉ có hơi tò mò thôi.”

“Hắn không phải hẹn người ăn cơm tối sao? Sao không tự đi mà hỏi hắn?”

Vương Tiểu Minh nghi hoặc nói: “Người đang bực mình sao?”

Baal ngẩn ra, “Ta vì sao phải bực mình?”

“... Đúng vậy, sao người lại phải bực mình?”

Trên trán Baal hắc tuyến loằng ngoằng, “Ta không có bực.”

Vương Tiểu Minh hồ nghi nhìn hắn.

Baal giơ tay, vung lên, tranh treo hai bên hành lang bay đến đập vào nhau rớt đầy đất.

Vương Tiểu Minh nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Baal dù bận vẫn ung dung xắn tay áo, “Đó, ta một chút đều không hề bực nha.”

“...”

Nơi Hạng Văn Huân đưa Vương Tiểu Minh đi ăn tối là nhà hàng mà Ngân quán dùng để tiếp khách, cấp bậc so với căn-tin của nhân viên không chỉ gấp mười lần.

Nhạc công ngồi bên dương cầm màu đen trong góc phòng, quên mình chơi đàn, âm nhạc cùng tác phong làm việc của nhân viên nhà hàng lưu loát như suối, róc rách chảy xuôi không ngừng nghỉ.

Nhưng cảnh tượng tranh bay qua bay lại mới này khiến Vương Tiểu Minh ấn tượng quá sâu đậm, thậm chí khi đã tới một nơi trang nhã thế này, tiếng mấy bức tranh va vào nhau bang bang vẫn vang lên trong đầu cậu.

“Không hợp khẩu vị sao?” Ánh mắt Hạng Văn Huân dừng lại trên một bàn thức ăn còn nguyên trước mặt cậu.

Vương Tiểu Minh vội vã cầm nĩa xiên miếng thịt bỏ vào miệng, “Không phải, chỉ là không quen thôi.”

Hạng Văn Huân mỉm cười nói: “Như vậy chúng ta mỗi ngày đều đến, cho đến khi em quen dần mới thôi.”

“Nhưng tôi đang mặc đồng phục.” Tuy rằng màu trang phục của cậu khác với nhân viên phục vụ, nhưng kiểu dáng hoàn toàn giống nhau. Mỗi khi ánh mắt của phục vụ viên và khách nhân nhìn về phía này, cậu chỉ hận không tìm được cái cớ nào để chui vô.

“Nếu em để ý chuyện này.” Hạng Văn Huân chậm rãi nói, “Lần sau trước khi đến tôi sẽ chuẩn bị lễ phục cho em.”

Vương Tiểu Minh vội vàng nói: “Tôi không phải ý này.”

“Kỳ thật tôi cũng rất muốn nhìn bộ dạng của em khi mặc lễ phục.” Ánh mắt của Hạng Văn Huân đánh giá từ trên mặt cậu xuống.

Vương Tiểu Minh khẩn trương ngay cả tóc đều dựng thẳng lên rồi.

“Hừ.” Tiếng ‘hừ’ của Baal quá to.

Cổ tay Vương Tiểu Minh rung lên, cái nĩa rút xuống mặt bàn, phát ra một tiếng vang lớn.

Bốn phía đều có ánh mắt nhìn lại đây.

Mặt Vương Tiểu Minh còn đỏ hơn cả ly rượu vang.

“Baal tiên sinh đã đến sao?” Hạng Văn Huân đột nhiên chuyển đề tài.

Vương Tiểu Minh nhìn mắt Baal, gật gật đầu.

“Ngài ấy tựa hồ một tác cũng không rời em.” Hạng Văn Huân không chút để ý nói.

Vương Tiểu Minh nói: “Không phải một tác không rời, mà là không thể rời khỏi năm mét.”

“Năm mét?” Hạng Văn Huân nhìn về vị trí mà ban nãy Vương Tiểu Minh liếc qua, “Nói cách khác, vô luận ở bất kì tình huống nào, Baal tiên sinh cũng không thể rời xa em năm mét sao?”

Ánh mắt Baal hơi nheo lại.

Vương Tiểu Minh tuy rằng cảm thấy câu hỏi của anh ta có chút kỳ quái, nhưng vẫn hồi đáp: “Đúng vậy.”

Hạng Văn Huân lắc ly rượu, “Như vậy sẽ làm hành động của tôi phải kiểm chế lại rồi.”

“Cái gì...” Vương Tiểu Minh không nói nổi, bởi ánh mắt anh ta đã biểu đạt rất xích lôa.

Baal lông mày nhướng lên.

Hạng Văn Huân cả người mang theo ly rượu đột nhiên biến mất.

“Người sao lại có thể...” Vương Tiểu Minh kinh hãi, vội vàng nhìn bốn phía xung quanh.

May mắn ngọn đèn mờ ảo, không ai chứng kiến một màn quỷ dị này. Ngẫu nhiên có người nhìn sang phía này, chỉ thấy thiếu một người thì nghĩ là Hạng Văn Huân đang đi đâu đó.

Baal thông thả ngồi vào vị trí của anh ta, thản nhiên nói: “Ta đứng một lăm a.”

(hạ)

Thời buổi bây giờ, giả ngu đã khó, hiểu rõ càng khó hơn

Vương Tiểu Minh khẩn trương nói: “Người lại chuyển Hạng tổng đi đâu rồi?”

Baal dựa lưng vào ghế, ánh mắt liếc cậu từ trên xuống dưới, “Quan trọng lắm sao?”

Đương nhiên quan trọng rồi. Vạn nhất chuyển Hạng tổng xuống dưới thang máy, giữa không trung hoặc trên cột cờ, đều sẽ xảy ra án mạng a. Nghĩ đến Hạng Văn Huân ngày thường vẫn quan tâm tới cậu, sống lưng của Vương Tiểu Minh căng thẳng, cổ chấp nhìn hẩn.

Trong lòng Baal càng không thoải mái, âm thanh lạnh lùng nói: “Cho dù hẩn có chết, ta cũng sẽ giúp người tìm người khác. Kiệt thiếu thể nào? Người không phải rất khoái y sao?”

“Không phải vấn đề này!” Ngực khí của Vương Tiểu Minh không tự chủ được lên giọng.

Baal mặt càng đen hơn, “Người dám tranh luận với ta?”

Ngọn đèn mờ ảo của nhà hàng cũng như lửa giận u ám của hẩn, không sáng lạn, nhưng lại làm cho người ta phát run.

Tim Vương Tiểu Minh thất lại.

Không thể phủ nhận, ở sâu trong tim cậu vẫn luôn cất giấu một nỗi sợ Baal. Nỗi sợ hãi này không phải xuất phát từ nỗi sợ của một người bình thường dành cho một đọa thiên sứ, mà chính là sợ Baal ưa làm càn, hỉ nộ vô thường.

Tưởng tượng đến năng lực đem người đổi tới đổi lui của Baal, lại còn đôi cánh đen kia không thuộc về nhân giới, dũng khí của cậu vừa bùng lên đã nhanh chóng bị dập tắt.

Baal thấy cậu không nói lời nào, nghĩ là cậu đã tỉnh táo nhận thấy mình sai lầm, sắc mặt thả lỏng, “Còn không ăn cơm đi.”

Vương Tiểu Minh yên lặng cúi đầu, dùng muỗng múc một chút thức ăn trên đĩa, từng ngụm từng ngụm bỏ vào miệng.

Baal hai tay đặt trên bàn, gơ chân lên bắt chéo, vừa lòng nhìn cậu.

Bởi vì biến thành trạng thái u linh, cho nên hẳn không cần ăn uống. Nhưng chuyện đó cũng chẳng ảnh hưởng tới việc hẳn thưởng thức mỹ vị, tuy rằng hẳn đôi lúc mở miệng ra là chê bai tác phong ăn uống của Vương Tiểu Minh rất lỗ mãng, nhưng thực tế, hẳn thưởng cảm nhận được mỹ vị của đồ ăn từ cái kiểu ăn uống lỗ mãng đó. Ngược lại trước mắt hẳn bây giờ, cử chỉ nho nhã mang theo tức giận, cầm đầu vào ăn không nói một lời làm hẳn cảm thấy có vị đắng chát trong miệng.

Bởi vậy vừa lòng rất nhanh biến thành không vừa lòng.

“Không muốn ăn thì đừng ăn.” Baal nhún mày.

Vương Tiểu Minh tay khê run lên, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Ăn ngon lắm.”

Baal đứng phắt dậy, trước con mắt tràn ngập sợ hãi của Vương Tiểu Minh bước đến trước cậu, vươn tay ra.

Vương Tiểu Minh theo bản năng cảm thấy, lại nhanh chóng thả ra, giấu tay sau lưng.

“...”

Baal cắn răng nói, “Nắm lấy tay ta.”

Vương Tiểu Minh muốn khóc, “Cái tay này của ta rất có ích a. Ta ăn cơm hay đi WC đều dùng nó mà.”

“Người ăn cơm và đi WC dùng cùng một tay?” Vị đắng chát trong miệng Baal thiếu chút nữa biến thành ghê tởm.

Vương Tiểu Minh lúng ta lúng túng nói: “Nhưng ta có rửa sạch sẽ.” Nhìn biểu tình của Baal, cậu dần dần khôi phục tinh thần, ăn cơm và đi WC không được dùng cùng một tay sao?

...

Baal quyết định bỏ qua vấn đề này, “Nắm tay ta!”

Vương Tiểu Minh chú ý tới ngữ khí của hẳn so với lúc đầu càng thêm cường ngạnh, hiển nhiên kiên nhẫn của hẳn cũng tới giới hạn rồi, chỉ có thể vẽ mặt đau khổ, cẩn thận vươn tay ra.

Lần này Baal còn không cho cậu cơ hội nắm lấy tay hẳn, một phen chụp lấy tay cậu, không quay đầu lại kéo cậu đi.

Vương Tiểu Minh bất ngờ không kịp tự vệ đã bị lôi đi, va vào cái bàn tạo nên âm thanh rất lớn.

Tất cả ánh mắt trong nhà hàng đều nhìn vào cậu.

Vương Tiểu Minh vừa đi, vừa ở trong lòng niệm chú: Bọn họ không có nhìn mình, không phải là nhìn mình, không phải mình đâu.

...

Sau một lúc lâu.

Nhà hàng khôi phục như thường.

Chỉ là mỗi bàn đều đặt ra ba câu hỏi như nhau ——

“Vừa rồi cái người kia nhắm mắt mà đi, hay là bị mù a? Nhưng mà cái tay vươn ra đâu có cầm cái gậy nào đâu?”

“Tôi thấy thần kì chính là, hắn ta làm sao có thể tránh được người phục vụ đang hốt hải chạy tới.”

Vương Tiểu Minh bị Baal lôi một đường về văn phòng.

“Người muốn làm gì?” Vương Tiểu Minh nhìn cửa đóng cái rầm một tiếng, tim kinh hoàng nhảy dựng lên.

Baal bị hỏi đơ ra.

Hắn vừa rồi chỉ không muốn nhìn y nuốt thức ăn mà cứ như đang gặm phải đồ vật gì đó, nhất thời kích động kéo y về, còn chưa nghĩ ra hắn muốn làm gì.

Vương Tiểu Minh thử thăm dò mở miệng nói: “Người không phải thấy chán, muốn chơi máy tính chứ?”

Baal không nói một lời chỉ nhìn cậu.

Tim Vương Tiểu Minh bị nhèm chầm chầm càng đập dữ dội, ngay tại lúc cảm thấy tim muốn nhảy khỏi ***g ngực tới nơi rồi thì Baal mở miệng, “Ồ trong lòng người, ta là cái thứ chỉ biết chơi game sao?”

...

Vương Tiểu Minh không dám trả lời là phải

Nhưng vẻ mặt của cậu đã muốn biểu đạt thật sự rõ ràng.

Tâm tình Baal càng thêm ác liệt, “Nằm xuống!”

Vương Tiểu Minh theo bản năng lùi lại.

Baal trừng mắt nhìn cậu.

Vương Tiểu Minh đành phải nghe lời, ngửa mặt nằm lên ghế sofa.

“Người đã quan tâm Hạng Văn Huân đến thế, vậy để ta xem xem, người đến cùng đã yêu hắn bao nhiêu!” Tay Baal chậm rãi đặt lên tim cậu.

Đã có kinh nghiệm hồi trước, Vương Tiểu cố gắng kiềm chế ham muốn bật cười, trong đầu liên tiếp nghĩ đến tên Hạng Văn Huân. Cậu không biết như vậy có hữu hiệu hay không, chỉ biết là lần trước cậu làm như vậy, Baal cũng không thúc giục cậu và Hạng Văn Huân ào ào tiến triển.

Baal đầu tiên là kiểm tra thân thể của mình.

Vết thương vẫn y như trước, chỉ có một ngón chân là tỏa sáng.

Hắn nhíu mày, tuy rằng không có ôm hy vọng quá lớn nhưng mà tiến triển so với trong tưởng tượng vẫn quá chậm. Hắn lại nhìn vào cái tên trong hắc tinh châu.

Hạng Văn Huân Hạng Văn Huân Hạng Văn Huân...

Vô số Hạng Văn Huân giống như quả địa cầu có gắn motor, không ngừng quay quay, vô số hạt châu quay loạn xạ.

Baal đầu đầy hắc tuyến, khê quát: “Không được nghĩ ba chữ Hạng Văn Huân này ở trong lòng!”

Tim Vương Tiểu Minh co rụt lại.

Baal nhẹ giọng nói: “Thả lỏng thân thể, cái gì cũng đừng nghĩ, cứ để đầu trống rỗng.”

Vương Tiểu Minh chỉ cảm thấy cái tay đè lên ngực trái càng ngày càng nóng, nhiệt độ của nó theo máu cậu chuyển khắp tứ chi. Cậu đơ ra còn không thể, biết thả lỏng sao đây.

Ngay tại lúc cậu còn miên man suy nghĩ dở dang, Baal đã nhìn thấy diện mạo thực sự của hắc tinh châu.

Cái tên của Thường Hải Đào chỉ còn lại một vết mờ nhạt, giống như chỉ cần một cơn gió là có thể thổi bay không vết tích. Bên cạnh là Hạng Văn Huân, nhưng màu sắc so với ba chữ Thường Hải Đào còn nhạt hơn, nếu không phải Baal cố tình tìm cái chữ Hạng Văn Huân này, nhất định cũng chẳng thấy dấu vết của nó.

Baal còn chưa ý thức được một cổ vui sướng dâng lên từ đáy lòng đã bị một câu hỏi to đùng nhét đầy óc.

Tình cảm của Vương Tiểu Minh đối với Hạng Văn Huân đậm bạc như vậy, ngón chân của hắn làm thế nào mà phục hồi nhanh thế?

Hắn nhìn đi nhìn lại hắc tinh châu.

Sau đó ——

Sững sờ.

Nếu không phải hắn thật cẩn thận kiểm tra, tuyệt đối sẽ không phát hiện cái tên màu đen giấu sau Thường Hải Đào và Hạng Văn Huân. Vì được màu đen của hắc tinh châu bao phủ, nó lại nhỏ nên rất khó nhận ra.

Nhưng dấu vết của nó phi thường rõ ràng.

Hắn chẳng tốn sức liền nhận ra đó là hai chữ —— Baal.

Vương Tiểu Minh thấy hắn nhìn chằm chằm vào ngực mình, sắc mặt ủ dột, nửa ngày không nói lời nào, không thể yên tâm, khẽ động dậy, nhỏ giọng nói: “Có chuyện gì người cứ nói thẳng ra đi, dù sao, ta cũng sớm đã giác ngộ. Cho dù vận đen ghê gớm nhất ập xuống, ta cũng chấp nhận.”

Ánh mắt Baal lướt qua mặt cậu, sắc mặt âm trầm nháy mắt biến thành chớp hiện sấm vang nhưng phun ra đầu môi lại phá lệ nhẹ nhàng, “Vận đen ghê gớm nhất?”

Vương Tiểu Minh hai mắt ngập nước, “Chẳng lẽ là thật sao?”

Đôi mắt Baal chìm trong một tầng sương lạnh, “Người cũng biết?”

Vương Tiểu Minh trong lòng đang bị cặp mắt lạnh như băng kia kéo lên đã nặng nề rơi xuống. Đau đớn toàn thân, nước mắt nhịn không được lăn xuống, “Là bệnh gì?”

Baal giật mình.

Vương Tiểu Minh run rẩy nói: “Không hy vọng sao?”

Nhìn đôi mắt ngấn lệ của cậu, Baal chậm rãi phun ra một câu, “Bệnh thần kinh.”

...

Vương Tiểu Minh hai mắt đột nhiên trợn to, “Không phải bệnh nan y ư?”

Từ khi biết mình vô cùng xui xẻo, cậu từng giờ từng phút đều lo lắng chuyện này. Hơn nữa có một quãng thời gian, đài truyền hình liên tục phát sóng phim Hàn. Số phận của mấy nữ diễn viên không khác biệt lắm, ngay cả vận mệnh cũng cứ lặp đi lặp lại. Khiến cho người ta không thể không hoài nghi Hàn Quốc đến tột cùng đã làm gì mà phong thủy xấu như vậy. Vì thế cậu hạ quyết tâm, về sau nếu có đi du lịch nước ngoài cậu cũng không bao giờ chọn Hàn Quốc. Bằng không với cái vận ầm mộc này của cậu, đến đó nhất định là đi nguyên vẹn về tro cốt.

Baal không nói gì nhìn về mặt ai oán của cậu. Tuy rằng hắn nghe rất nhiều về truyền thuyết của nhân loại, nhưng mà Vương Tiểu Minh hiển nhiên là xếp vào cái truyền thuyết kia của chúng.

Vương Tiểu Minh ngón tay bối rối, “Nhưng mà bệnh thần kinh cũng rất nghiêm trọng phải không?” Cậu không biết bệnh thần kinh và bị tâm thần có khác nhau hay không, chỉ biết là cái ‘bệnh thần kinh’ hay dùng để mắng người ta thôi... Nói như vậy, có phải là cái trước nghiêm trọng hơn cái sau không?

Baal: “...”

Bất quá không phải bệnh nan y. Vương Tiểu Minh coi như an ủi, nhìn hắn, lại thấy tay hắn vẫn đặt trên ngực mình, hồ nghi nói: “Bất quá người làm sao thông qua ngực ta mà biết ta bị bệnh thần kinh a.”

...

Baal hoàn toàn im lặng, nhanh chóng thu hồi tay, ngồi sang một bên để điều chỉnh tâm tình.

Vương Tiểu Minh chậm rãi ngồi xuống, nhìn nghiêng, mặt hắn còn tỏ vẻ ảo não, nghĩ đến hắn vì mình lo lắng, trong lòng sinh ra vài phần cảm động, nhin không được an ủi: “Nhân loại chúng ta có câu, thiên hữu bất trắc phong vân, nhân hữu đán tịch họa phúc¹. Người không cần phải khó xử.”

Baal quay phắt lại, trừng mắt nhìn cậu nói: “Người đến tốt cùng vì sao lại yêu ta?” (Bắt đầu rồi đây =w= cuộc đua tình yêu của em Minh chính thức bắt đầu)

Lần này thộn mặt ra chính là Vương Tiểu Minh, cậu cần rất nhiều thời gian và khí lực mới mở lớn miệng phát ra một câu, “A?”

Baal lại trừng mắt nhìn cậu, trong lòng bắt đầu tính toán.

Lúc trước Vương Tiểu Minh yêu Thường Hải Đào, tiến độ khôi phục thân thể của hắn còn chậm hơn cả ốc sên, nhưng mà hiện tại lại phục hồi được một ngón chân. Điều này chứng tỏ... Hắn nhận tình sáng lên. Nếu người Vương Tiểu Minh yêu là hắn, vậy sẽ là vốn ít lời nhiều?!

Hắn nhìn Vương Tiểu Minh, cảm thấy cái mặt ngây ngốc của y đang tỏa sáng.

Vương Tiểu Minh nhỏ giọng nói: “Ta rốt cục có phải bệnh thần kinh không?”

Ánh sáng trên mặt Vương Tiểu Minh lập tức tắt ngúm.

Baal lẩm bẩm: “Vừa rồi là ảo giác.”

Vương Tiểu Minh cố chấp hỏi đi hỏi lại.

Baal bị hỏi phiền chết được, “Không phải.”

“Thật không?”

1, Thiên hữu bất trắc phong vân, nhân hữu đán tịch họa phúc: Trời có mưa gió khó đoán, người có họa phúc sớm chiều. Họa phúc của con người xảy đến nhanh chóng và bất ngờ khó đoán.

(/ 3)/ Vậy là chúng ta đã kết thúc phần đầu của Boss (). Cuối cùng thì cái mầm non xink tươi giữa hai bạn trẻ đã đâm chồi nảy lộc *()*. Về sau chúng ta càng bị chứng kiến những cảnh cười ra nước mắt, khóc ra nước miếng, gặp lại dàn cameo đặc biệt đến từ Noah Ark, màn tỏ tình kinh thiên động địa của bạn trẻ Tiểu Minh và tình yêu to như trái núi của Boss =)) (Nổi máu Pr).

Sau đây là vài trích đoạn củ chuỗi sến súa của hai cháu. =///=!

Version Đơm hoa:

- Vô luận người có bị thần kinh hay không ta cũng sẽ không ghét người.
- Sao người không yêu ta nhiều hơn một chút.
- Từ giờ trở đi người phải toàn tâm toàn ý yêu ta.
- Một kẻ hèn mọn như ta tuyệt đối không dám trèo cao để yêu một đọa thiên sứ như người.
- Nếu người có thể yêu ta, ta cũng sẽ cố gắng yêu người.

Version kết trái (a.k.a):

- Nghe nói thân thể dây dưa sẽ làm cho tâm lý người ta không muốn xa rời... Dù sao chúng ta cũng có thể chạm vào nhau... Ta không ngại địa điểm.
- Không nghĩ là người lại nhiệt tình vậy nga.
- Ta cho phép người trở thành khách qua đường của ta.
- Baal... chúng ta làm đi.

14. Chương 14: Phóng Khách

(Thượng)

Đội quân sư quạt mo ra trận

* Phóng khách: Khách đến thăm

Sau khi biết mình không phải bị bệnh thần kinh, Vương Tiểu Minh sinh long hoạt hổ trở lại.

Chỉ cần người không bị sao, chuyện gì chả vượt qua được?

Cậu bước qua bước lại ba vòng trong văn phòng, rốt cục quyết định đi xem Hạng Văn Huân một chút, để xác định là anh ta đã quay về an toàn.

Baal khó chịu, “Sớm đã toi từ lâu, giờ người đi làm cái quái gì nữa?”

Vương Tiểu Minh lo sợ, hồi lâu mới nói: “Nhật xác vậy.”

Baal nghĩ đến tiến triển mới của hắc tinh châu, hiển nhiên nhận thấy không thể áp dụng kế hoạch ban đầu được, hẳn phải đàm phán với Hạng Văn Huân thêm lần nữa, vì thế miễn cưỡng đồng ý.

Vương Tiểu Minh nhìn đồng hồ, biết lát nữa Cá Mập sẽ vào văn phòng báo cáo tình hình vệ sinh của Ngân quán cho cậu, để bọn họ khỏi mất công chờ đợi, cậu cố tình viết lại lời nhắn trên bàn.

Baal còn nhiều chuyện liếc sang, “Thôi hợp?”

Vương Tiểu Minh nói: “Ta chỉ có mỗi cái quyền này thôi.”

Baal nhớ lại có một kẻ tên A Đầu2, hẳn nguyên bản còn tưởng đấy chỉ là một nhân vật hư cấu, một vị vua chân chính làm sao có thể sa vào tình cảnh này. Bây giờ mới biết, quả thật có kẻ đến thánh muốn giúp cũng chả được.

Đi lên văn phòng trên tầng cao nhất, vẫn là thư kí đón tiếp cậu.

“Hạng tổng có đây không?” Vương Tiểu Minh không yên tâm chờ thư ký trả lời.

Thư kí dùng đôi môi tựa cánh hoa nhạt màu phết một lớp son bóng nhẫy khê mấp má, “Không có.”

Tim Vương Tiểu Minh rơi xuống.

Thư kí thấy sắc mặt cậu trắng bệch, hiếu kỳ nói: “Lát nữa tổng giám đốc mới của công ty địa ốc sẽ đến đây, Hạng tổng chuẩn bị tiếp khách. Bộ có chuyện gì xảy ra sao?”

Máu một lần nữa trở lại trên mặt Vương Tiểu Minh, “Ý của chị là Hạng tổng không bị sao hết?”

“Ngài ấy chẳng lẽ phải bị sao ư?” Tế bào thuộc loại ‘trực giác nhạy bén của phụ nữ’ và tế bào loại ‘bà tám’ đồng thời bật công tác.

Vương Tiểu Minh cười gượng nói: “Ý của tôi là, ừm...”

Baal khoanh tay nhìn trần nhà huýt gió.

Thư kí chờ mong nhìn cậu, nói: “Ừm?”

“Ừm, thì là, hồi nãy mới cùng ăn cơm.”

“Cùng ăn cơm?” Trong mắt thư kí chợt lóe tinh quang. Cô đã làm bên cạnh Hạng Văn Huân lâu như vậy, ngoại trừ Đào Nhạc và Chữ Chiêu, cô chưa từng gặp qua nhân viên nào được đích thân Hạng Văn Huân mời đi ăn riêng.

“Sau đó, anh ta đi rất vội vàng.” Vương Tiểu Minh lau mồ hôi lạnh trên trán.

Thư kí soi xét cậu.

“Cho nên, tôi chỉ là muốn hỏi một chút, ” Vương Tiểu Minh nói, “Anh ta không sao chứ?”

Thư kí thu lại tinh quang, mỉm cười nói: “Như vậy lúc ăn cơm có phát sinh chuyện gì không?”

“Chuyện?” Vương Tiểu Minh rất cố gắng mà hồi tưởng lại, sau đó mặt từ từ đỏ lên.

Tiếng huýt gió của Baal nhanh chóng biến thành hừ hừ.

Thư kí nhìn vẻ mặt của cậu, trong đầu hiện lên các loại suy đoán nhưng trên mặt không hề biểu lộ: “Lát nữa Hạng tổng sẽ về, cậu có muốn vào trong văn phòng chờ ngài ấy không?”

“Không, không cần.” Vương Tiểu Minh nhanh chóng lắc đầu, “Tôi chỉ muốn xác định anh ta không sao cả, không bị gì là được rồi.” Cậu nói xong, xoay người muốn đi, đột nhiên nghe thấy thư kí đứng sau cậu chậm rãi nhả chữ: “Đừng nói là cậu đã từ chối Hạng tổng a?”

Vương Tiểu Minh cứng đờ, kinh ngạc quay đầu lại.

Thư kí càng khẳng định độ chính xác của suy đoán trên, cố ý thở dài nói: “Nỗi băn khoăn của cậu cũng có lý.”

Vương Tiểu Minh mờ mịt.

“Hạng tổng tuy rằng rất tốt, nhưng hai nam nhân cũng không thể cứ thế mà bên nhau cả đời.”

Vương Tiểu Minh thân thể chấn động.

Lời của cô giống như một cái kim, không hề lưu tình đâm vào nơi yếu đuối nhất mà cậu đã cố tình che giấu, đem nỗi đau cậu chôn sâu tận đáy lòng lôi ra ánh sáng.

Lúc cậu biết mình là đồng tính, sinh hoạt bình thường của cậu cũng vẫn phải tuân theo tuần hoàn của xã hội.

Giá như cậu không phải đồng tính, cậu có thể có bạn gái ở đại học, có bạn gái khi đi làm, mà cũng chẳng quan trọng, vấn đề là cậu có thể quang minh chính đại gần gũi với người mình yêu. Nhưng cậu là đồng tính, cậu liền bị nhốt trong cái vòng luẩn quẩn đến nghẹt thở.

Cậu không dám đi đến mấy quán bar Gay để tìm bạn. Bởi lẽ cậu sợ rằng đối phương chỉ muốn chơi đùa. Cậu hoàn toàn không biết làm thế nào mới có thể tìm được một người ở bên mình cả đời.

Khi thấy mình yêu Thường Hải Đào cậu đã tự nhủ, như vậy là tốt lắm rồi. Ít nhất cậu cũng đã có một đối tượng để yêu làm chỗ dựa, cho dù một ngày nào đó Thường Hải Đào kết hôn, cậu cũng sẽ chuyển đến gần nhà làm hàng xóm của cậu ta, sau đó yên lặng nhìn cậu ta hạnh phúc và lấy đó làm hạnh phúc của mình.

Nhưng lúc Tiểu Lệ xuất hiện, cậu mới hay, tất cả chỉ là suy nghĩ do cậu tự thêu dệt nên thôi.

Cậu tưởng rằng cậu đã chuẩn bị tinh thần rất tốt, ai ngờ không phải vậy. Cậu tưởng cậu có thể chấp nhận được, nhưng kỳ thật không thể.

Nghĩ đến ‘cả đời’, tim cậu quặn đau.

Cổ chấp quả thật đáng sợ, nó làm cho người ta không còn thấy được ngày mai.

Nhưng cậu không thể ép mình yêu nữ nhân. Nhân hoạt nhất thế, thảo mộc nhất thu, hơn nữa cậu còn dính phải cái nhóp xui xẻo đến độ không biết mặc danh kì diệu lúc nào sẽ hại chết người, làm sao hại người khác rồi lại có thể yên tâm nhắm mắt được.

Thư kí thấy cậu mặt mày nhăn nhó, một lúc lâu mà không buồn nói lời nào, tưởng cậu phản cảm đồng tính luyến ái, mới thả lỏng khẩu khí nói: “Ồ Ngân Quán, cậu nhất định phải quen dần đi. Cậu chắc cũng biết chuyện của Đào tiên sinh và Kiệt thiếu chứ ha.”

Vương Tiểu Minh hai mắt đảo một hồi.

“Đào tiên sinh là cổ đồng cho nên cậu ăn nói cẩn thận a.” Lời nói của thư kí khá là ý vị thâm trường.

Vương Tiểu Minh rốt cục cũng hiểu sơ sơ vài cái trong một mớ bong bong thư ký mới tung ra, “Chị đang nói là, Đào tiên sinh nếu thấy ai biết chuyện của anh ta và Kiệt thiếu sẽ giết người diệt khẩu sao?”

Thư kí: “...”

Vương Tiểu Minh không để ý khuôn mặt cô ta biến hóa không ngừng bởi trong đầu cậu đang suy nghĩ loạn thất bát tao. Tóm lại có thể biết được Hạng Văn Huân không sao là quá tốt rồi.

Baal nói: “Hẹn một thời điểm nào đó đi, ta cần trao đổi vài chuyện với hần.”

Vương Tiểu Minh lắp bắp kinh hãi nói: “Người coi trọng thư kí?”

Lỗ tai thư kí vô cùng nhạy, lập tức dựng thẳng lên, tươi cười nói: “Sao cơ?”

Khóe miệng Baal giật giật, “Ta bảo là hẹn Hạng Văn Huân để nói chuyện!”

Vương Tiểu Minh sửa lời nói: “Vui rồi tôi nói là phải phiền thư ký rồi.”

Thư kí đầu phải là người dễ bị xỏ mũi, cô ả nghi ngờ nhìn chằm chằm vào cậu, “Mới này tôi vừa nghe thấy chữ ‘coi trọng’?”

Vương Tiểu Minh vội vàng gật đầu nói: “Là... Đương nhiên là coi trọng, bởi vì năng lực a. Có thể giúp đỡ.”
“Cậu muốn tôi giúp gì?” Thư kí cố chấp rượt đuổi.

Vương Tiểu Minh nói: “Muốn nhờ chị giúp tôi sắp xếp thời gian, tôi muốn gặp Hạng tổng.”

Thư kí thấy kỳ quái nói: “Không phải ngay từ đầu tôi đã bảo cậu vào văn phòng đợi rồi sao?”

Vương Tiểu Minh ngẩn ra: “A, đúng vậy. Ừm, đúng là thế.”

Lúc cậu nhấc chân bước vào văn phòng, thư ký mới nhỏ giọng nói thầm: “Nhà cậu ta có tiền sử bệnh tâm thần không nhỉ?”

Vương Tiểu Minh thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, hạ giọng nói: “Bệnh tâm thần và bệnh thần kinh có gì khác nhau?”

Thư kí suy nghĩ nói: “Một cái thuộc khoa tâm thần, một cái bên khoa thần kinh.”

Vào văn phòng, Vương Tiểu Minh vẫn có chút bất an, “Baal, người nói thật đi, ta có thật là không bị bệnh thần kinh không á?”

Baal không giận nói: “Sao ta biết được?”

Vương Tiểu Minh méo máo: “Người là đạo thiên sứ mà, sao lại không biết được?”

Baal nói: “Nhưng ta không phải đạo thiên sứ của khoa thần kinh!”

...

Vương Tiểu Minh trầm mặc thật lâu, lâu đến nỗi Baal nghĩ là cậu căn bản đã quên mất đề tài này, cậu lại đột nhiên toát ra một câu, “Hay là, ta đi bệnh viện kiểm tra thử nha?”

Baal đang định nói ‘tùy người’, nhưng lúc phun ra bên miệng, đầu óc thay đổi rất nhanh, lại đổi thành, “Không cần.”

“Vì sao?”

Lỡ như kiểm tra xong mà đúng là có, hần sẽ rất mất mặt. Thiên đường và địa ngục sẽ lưu truyền lời đồn, Baal bị một gã nhân loại có vấn đề về thần kinh yêu mến!

Baal nói: “Bởi vì vô luận người có bị thần kinh hay không cũng không quan trọng.”

Vương Tiểu Minh nhú mày nói: “Chẳng lẽ bệnh tâm thần nặng hơn?”

“Ý ta nói là,” Baal hít một hơi thật sâu, “Vô luận người có bị thần kinh hay không ta cũng sẽ không ghét bỏ người.” Ai bảo cái tay thói của Lucifer cố tình ném hắc tinh châu trúng người y làm chi?!

Hần thấy cậu cả ngày không đáp lời, nhin không được quay lại đã thấy Vương Tiểu Minh ngơ ngác nhìn hần, khóe mắt rướm rướm cái thứ gì đó gọi là nước mắt.

“Người tự nhiên làm sao thế?”

“Không sao hết.” Vương Tiểu Minh nhanh chóng cúi đầu, nâng tay lau mắt.

Baal ghét nhất là người khác có chuyện giấu diếm hắn (zô ziên = __=), Lucifer cũng vậy, cho dù thâm tâm y ghét muốn chết cũng không bao giờ nói ra miệng. Muốn biết người y ghét là ai cứ trực tiếp ra bãi tha ma coi xác còn nhanh hơn. “Nói mau!”

Vương Tiểu Minh sợ tới mức giật nảy mình, “Ta, ta chỉ là rất cảm động.”

“Cảm động?” Ngữ điệu của Baal có chút quái dị.

“Người là người đầu tiên nói rằng vô luận ta có bị sao cũng sẽ không ghét bỏ ta.”

“Ta chỉ bảo là vô luận ngươi có phải bị thần kinh hay không...” Ánh mắt long lanh của Vương Tiểu Minh làm cho hắn phải nuốt tuột lời biện hộ xuống bụng.

Tay nắm cửa cách một tiếng, cửa mở.

Hạng Văn Huân bước vào mang theo một mùi rượu hỗn hợp.

Vương Tiểu Minh nhất thời khấn trương nói: “Hạng tổng.”

“Tìm tôi có việc sao?” Anh ta đóng cửa lại, như bình thường cởi áo khoác ra treo lên giá.

“Tôi,” Vương Tiểu Minh dùng ánh mắt vụng trộm liếc nhìn Baal, cố lấy hết dũng khí nói, “Là Baal muốn tôi giải thích với Hạng tổng!”

Baal nhướng mày.

“Chuyện đó, hắn, hắn chỉ là không khống chế được pháp thuật.” Vương Tiểu Minh vận dụng hết sức trí tưởng tượng nghèo nàn của cậu để bịa lý do, “Hắn vốn là muốn thử chút ma thuật, để làm cho anh ngạc nhiên.” Không cần nhìn, cậu cũng có thể cảm nhận ngọn lửa đang bốc cháy hừng hực trên người Baal.

“Ta nói xin lỗi bao giờ?”

“Ta nói muốn thử ma thuật bao giờ?”

“Ta nói là muốn làm hắn ngạc nhiên bao giờ?”

Lửa giận của Baal như súng liên thanh, không ngừng bắn ra sau ót Vương Tiểu Minh.

Vương Tiểu Minh cúi đầu thật thấp, cả người không dám nhúc nhích.

Hạng Văn Huân im lặng nhìn cậu trong giây lát, mỉm cười nói: “Tôi chấp nhận lời giải thích của em.”

Vương Tiểu Minh sững sốt nói: “A? Không phải của tôi, là Baal.”

Hạng Văn Huân mỉm cười không nói.

Vương Tiểu Minh hiểu rõ ý cười của anh ta, nhanh chóng ngậm miệng lại.

“Nghe bảo em có chuyện muốn nói với tôi?” Hạng Văn Huân chậm rãi cất lời.

Vương Tiểu Minh liếc mắt nhìn Baal nói: “Không phải tôi, là Baal.”

“Nga?” Hạng Văn Huân tuy rằng trên đầu hiện ra dấu hỏi to đùng nhưng trên mặt vẫn không tỏ ra ngạc nhiên.

1, Sinh long hoạt hổ: sinh khí dồi dào

2, A Đẩu: con trai Lưu Bị, một vị vua vô dụng bất tài. Người TQ dùng từ A Đẩu để chỉ những kẻ bất tài, vô năng.

3, Nhân hoạt nhất thế, thảo mộc nhất thu: Người chỉ sống một kiếp, cỏ cây chỉ được một mùa thu.

(trung)

Đội quân sư quạt mo ra trận

Baal phát hiện ra mình càng ngày càng ghét Hạng Văn Huân, loại cảm giác chán ghét này chủ yếu là vì người kia mỗi câu nói ra đều ẩn giấu một mục đích nào đó, hay nói cách khác, tên này lúc nào cũng đặt người khác lên bàn cân. Như thể tính toán là bản năng của y vậy.

Kỳ thật hẳn cũng không ghét những kẻ giỏi về tâm kế, đôi khi ở cùng người thông minh còn tốt hơn nhiều so với ở cùng một kẻ ngu ngốc. Bởi, chỉ cần không có xung đột về lợi ích, kẻ thông minh tùy lúc cũng sẽ dễ dàng thống nhất ý kiến với người, nói ra những lời người muốn nghe. Có lẽ đôi khi bị tai trộm chuông¹, nhưng con người sống với nhau đều như vậy. Giống như lúc hắn bị thiên đường và địa ngục đồng thời truy nã cũng chưa bao giờ hy vọng xa vời sẽ có một kẻ thông minh lao tới giúp hắn.

Nhưng mà hắn ghét Hạng Văn Huân.

Ánh mắt của y khi suy tính thật giống như con chó đang nghĩ cách chiếm lấy mâm thịt đặt trước mắt. Cảm giác này khiến hắn tương đối bức mình.

Vương Tiểu Minh thấy Baal lè mề không nói lời nào, nhin không được nhắc hắn: “Người muốn nói cái gì?”

Hai môi Baal mím thật chặt. Hắn đột nhiên cảm thấy lời hắn sắp nói, Hạng Văn Huân cho dù không đoán trúng, cũng đoán ra được bảy tám phần. Thậm chí y còn vô tình hữu ý dẫn dắt đến bây giờ.

Vương Tiểu Minh nhìn sắc mặt hắn càng ngày càng đen, hoảng sợ nói: “Người, người không phải muốn đến đây sao?”

Hạng Văn Huân hơi ngả lưng vào ghế, mỉm cười nói: “Lần trước Baal tiên sinh đuổi tôi về văn phòng, tôi nghĩ lần này không phải là muốn đuổi tôi về lại nhà hàng chứ?”

Nắm tay Baal rụt lại, “Như người muốn.”

Vì thế, Hạng Văn Huân lại trở mắt nhìn mọi thứ trước mắt mình tiêu thất.

...

Vương Tiểu Minh không thể tin nổi nói: “Người đến là muốn làm thế này sao?”

Baal thông thả ngồi xuống, nhắc chân bắt chéo nói: “Y sẽ quay về thôi.”

“...”

Baal nhún vai nói: “Chỉ cần em trai y ngày một ngày hai còn chưa tỉnh lại, y vẫn sẽ quay lại để thương lượng.” Lucifer, Michael, Raphael... Hắn đã gặp qua nhiều tên âm hiểm còn sống lâu gấp vạn lần Hạng Văn Huân, bọn chúng còn chưa hề bẹp được hắn, hắn không tin gã nhân loại này lại có được năng lực đó.

Nghĩ đến đây, tâm tình hắn khôi phục tốt đẹp.

Vương Tiểu Minh bị biểu tình thích thì vui thích thì giận của hắn làm cho đầu óc choáng váng, “Rốt cục người muốn nói gì với Hạng tổng?”

“Người đó.” Baal thuận miệng nói.

Vương Tiểu Minh cả kinh nói: “Người đừng nói là muốn anh ấy và ta bây giờ...”

“Cùng người làm gì?” Trong mắt Baal lóe ra quang mang nguy hiểm.

Vương Tiểu Minh nói quanh co: “Không có gì.”

Chẳng lẽ trong thời gian ngắn như vậy, y đã thay lòng đổi dạ?

Baal nhớ tới mấy cái tên trong hắc tinh châu lúc thì nhặt lúc lại xoắn tít, cư nhiên cảm thấy khả năng này rất có thể xảy ra, vì thế không nói nhiều lời: “Nằm xuống.”

...

“Lại nữa hả?” Vương Tiểu Minh bất đắc dĩ. Tại sao mà số lần nằm xuống ngày càng nhiều a? Cậu có nên mang khư khư cái chiếu bên mình không, như thế bất cứ lúc nào cũng không lo dơ quần áo.

Baal đợi Vương Tiểu Minh nằm xuống ghế sofa trong văn phòng xong mới vươn tay.

Cái ngón chân vẫn sáng như cũ.

Baal thấy bất mãn, lại nhìn vào hắc tinh châu, mấy cái tên khắc trên đó vẫn không có gì khác nhau.

Cảm giác bất mãn lại tăng lên.

Vương Tiểu Minh quan sát sắc mặt hắn, thật cẩn thận hỏi: “Ta có thể hỏi chút được không, mỗi lần làm thế người rốt cục đang kiểm tra cái gì á?”

Baal trừng cậu, “Người, tại sao không yêu ta nhiều hơn một chút?”

Máu từ dưới chân Vương Tiểu Minh vọt tới đỉnh đầu, miệng há lớn, mở ra khép lại một hồi mới nói ra một câu, “A?”

“Loại như người mà có thể yêu được ta, chính là vinh hạnh của vinh hạnh đó.”

Vương Tiểu Minh lại xoắn tiếp một chữ, “A?”

“Cho nên, từ giờ trở đi, người phải toàn tâm toàn ý yêu ta!”

“A!” Lần này không phải nghi vấn, là sợ hãi! Tự như trên phim, bọn quan lại tham ô hoặc trộm cướp lúc bị đại hiệp hành xử hết lên. Hơn nữa, biểu tình trên mặt cậu tuyệt đối không phải vui mừng gì.

Baal nheo mắt, “Biểu tình của người bây giờ là cái dạng gì vậy?”

Vương Tiểu Minh chớp chớp mắt, “Bị Đola Mỹ trên trời rơi xuống đập trúng.”

Tuy rằng lấy Đola Mỹ so sánh với hắc đường đường là một dọa thiên sứ, thật sự có chút thô tục, nhưng mà xét thấy giá trị Đola Mỹ cũng rất lớn, Baal cố gắng đẩy nó lên ngang bằng.

Vương Tiểu Minh lại ngây ngốc bổ sung, “Cảm giác giống như bị đập chết.”

“...”

Hạng Văn Huân từ nhà hàng trở về, bước vào văn phòng liền nhìn thấy Vương Tiểu Minh giống như con thằn lằn, mặt và tứ chi dính chặt lên tường.

Đại khái nghe thấy tiếng mở cửa, cậu cố gắng đảo mắt qua, “Hạng... Tổng.”

Hạng Văn Huân chỉnh tay áo, mỉm cười nói: “Làm thằn lằn sao?”

Con mắt của Vương Tiểu Minh bây giờ chỉ thấy mỗi tròng trắng, “Không, không phải.”

“Đo chiều cao?”

“Không phải.”

“Nghe chân tường?”

“... Không phải.”

Hạng Văn Huân rút ra một điều thuốc, vắn vè trong tay một lát, sau đó nhướn mày nói: “Cần tôi suy nghĩ sâu xa hơn để đoán sao?”

...

Suy nghĩ sâu xa?

Vương Tiểu Minh đảo mắt lại bình thường, chậm rãi nói: “Tôi, tôi đang đo cân nặng.”

Hạng Văn Huân cư nhiên không chút kinh ngạc gật đầu nói: “Ừ. Cả người nằm úp lên mà tường không đổ, em không nặng đâu.”

Baal nghe hai kẻ một xướng một đáp, đột nhiên không còn tâm trạng đùa giỡn nữa, mắt hững hờ buông tay ra.

Vương Tiểu Minh lấy lại tự do, lập tức nhảy ra thật xa. So với tường, cậu thấy ở giữa khoảng không rộng thênh thang làm cậu có cảm giác an toàn hơn.

Baal mặt đau khổ nói: “Mặt đất cũng nằm bẹp được nha.”

...

Vương Tiểu Minh ngồi một cục trên ghế, tay ôm chặt chân.

“Baal tiên sinh tìm tôi có chuyện gì ư?” Hạng Văn Huân rút một cái hộp quẹt trong túi ra, nhìn cậu liếc mắt một cái nói, “Không phiền nếu tôi hút một điếu chứ?”

Vương Tiểu Minh vội vàng nói: “Không sao.”

Ánh mắt Hạng Văn Huân lại nhìn ra sau cậu, “Baal tiên sinh thì sao?”

Baal nói: “Ta thấy phiền.”

Vương Tiểu Minh hơi sững sốt, “Người ngửi được mùi khói sao?” Vì Baal chưa bao giờ ăn cơm, cho nên cậu vẫn nghĩ ngũ quan của hắn có thể là chỉ dùng để nói chuyện.

Baal nói: “Nghe hay không nghe và thấy phiền hay không có quan hệ gì?”

Vương Tiểu Minh nói: “Quan hệ nhân quả.”

Ánh mắt Baal trầm xuống.

Vương Tiểu Minh thức thời cầm miệng.

“Baal tiên sinh không thích sao?” Hạng Văn Huân tiện tay quăng hộp quẹt lên bàn.

Baal nói: “Nói cho y là, ta muốn sửa đổi thỏa thuận trước đây với y.”

“Vì sao?” Vương Tiểu Minh kinh ngạc.

Khóe miệng Baal khẽ nhếch, nhưng tuyệt đối không phải là cười, “Người thích thỏa thuận như cũ sao?”

Vương Tiểu Minh đột nhiên có một dự cảm, nếu cậu dám nói đúng, hắn tuyệt đối sẽ dán cậu lên tường... Không, lên trần nhà!

“Ta chỉ tò mò thôi mà.” Vương Tiểu Minh không dám tiếp tục lẩm miệng, thành thành thật thật làm loa phát thanh.

Hạng Văn Huân mỉm cười nói: “Vậy Baal tiên sinh định sửa lại thỏa thuận thế nào?”

Baal nói: “Rất đơn giản, hủy bỏ.”

Vương Tiểu Minh sững sốt.

Hạng Văn Huân chỉ nhìn biểu tình của Vương Tiểu Minh cũng đoán được đại khái Baal nói gì đó, mí mắt sụp xuống, nhìn tay mình đang đặt trên mặt bàn nói: “Baal tiên sinh muốn hủy bỏ sao?”

Vương Tiểu Minh vừa thoát ra khỏi kinh ngạc lại sững sốt tập hai.

Đôi mày Baal dương dương tự đắc. Nguyên bản quan hệ giữa hắn và Hạng Văn Huân là lợi dụng lẫn nhau, nhưng hiện tại, giá trị lợi dụng của Hạng Văn Huân đã không còn, hắn chiếm thượng phong, đương nhiên có thể tùy tâm sở dục. Kỳ thật, hắn thực chờ mong vẻ mặt biến sắc của y.

“Được rồi.” Sắc mặt Hạng Văn Huân không đổi.

Vương Tiểu Minh nhìn anh ta rồi lại nhìn qua Baal, cảm thấy không kịp thích ứng với thay đổi này.

Baal tùy hứng đơn phương hủy bỏ thỏa thuận thì cậu còn có thể lý giải được, bởi cá tính của hắn vốn xưa nay vẫn chẳng coi ai ra gì. Nhưng Hạng Văn Huân cư nhiên lại dễ dàng chấp nhận như vậy, lại vượt xa mọi dự kiến của cậu rất nhiều. Cậu nghĩ Hạng tổng vì em trai mình, vô luận như thế nào cũng sẽ không đáp ứng dễ dàng như thế mới đúng.

Hạng Văn Huân nói: “Còn chuyện gì nữa không?”

Vương Tiểu Minh mắt không chớp nhìn chăm chăm anh ta, tựa hồ muốn xem thử có chút không cam lòng nào xuất hiện trên mặt anh, nhưng hoàn toàn không có.

Biểu tình của anh ta bình thường như cũ, trên thực tế, từ ngày cậu biết anh ta, nụ cười trên mặt trước giờ vẫn vậy, tao nhả hừ lẽ vừa phải. Cậu còn nghĩ biểu hiện thất thần trước giường em trai anh ta ngày ấy là do cậu tưởng tượng ra.

Hạng Văn Huân thấy cậu ngơ ngác không trả lời, lại hỏi thêm lần nữa.

Môi Baal mím chặt thành một đường.

Vương Tiểu Minh lấy lại tinh thần, lúng ta lúng túng nói: “Tôi bao giờ nên làm đơn từ chức đây?” Cậu biết rõ lý do mà mình trở thành quản lý bộ phận vệ sinh, là do sự thỏa thuận giữa Baal và Hạng Văn Huân, người khao khát cứu sống em trai mình, hiện giờ thỏa thuận đã hủy bỏ, vậy toàn bộ ưu đãi cậu được hưởng cũng sẽ tan biến.

“Từ chức?” Hạng Văn Huân hiển nhiên không nghĩ như vậy, kinh ngạc nói, “Vì sao? Nếu vì tiền lương hoặc chức vị, em có thể nói cho tôi biết, tôi sẽ an bài.”

Vương Tiểu Minh không biết làm sao nhìn về phía Baal. Ưu đãi vô điều kiện của Hạng Văn Huân làm cậu mất phương hướng.

Baal cười lạnh nói: “Đã có người nguyện ý, người cần gì phải từ chối chứ?”

Vương Tiểu Minh do dự một lúc thật lâu, nói: “Tôi muốn tiếp tục làm một sinh viên thực tập bình thường ở bộ phận vệ sinh.”

Hạng Văn Huân nói: “Vì Chữ Chiêu sao?” Đối với mọi hành động gần đây của Chữ Chiêu, anh ta rõ như lòng bàn tay.

Vương Tiểu Minh giật mình, bất quá rất nhanh phủ nhận, “Không liên quan đến Chữ quản lý, là do tôi không có kinh nghiệm làm việc, đến bây giờ ngay cả đặc điểm của từng tầng tôi còn không nhớ nổi. Thật sự không thích hợp...”

“Em nên biết là hằng năm có rất nhiều sinh viên tốt nghiệp đại học.” Hạng Văn Huân cắt ngang lời cậu.

Vương Tiểu Minh gật đầu.

“Rất nhiều sinh viên học ngành quản trị rất hiếm có cơ hội đạt đến chức vị như em.” Hạng Văn Huân ngữ khí không vội, có cảm giác khiến người nghe thấy yên tâm.

Vương Tiểu Minh lại gật đầu.

Ánh mắt Hạng Văn Huân nhìn thẳng vào mắt cậu, “Đây là một cơ hội.”

Vương Tiểu Minh chậm rãi nói: “Cơ hội hẳn là dành cho người thích hợp.”

“Tôi cảm thấy em rất thích hợp.” Hạng Văn Huân vươn ngón trỏ, yên lặng chỉ vào cậu, kiên định nói, “Tôi tin vào em.”

Cứ việc trong lòng vẫn luôn có một thanh âm mỏng manh nhắc nhở cậu, những lời Hạng Văn Huân nói chẳng qua là để an ủi cậu thôi, anh ta tất nhiên còn có mục đích của riêng mình. Vô luận cậu còn không bằng cấp lại không chút kinh nghiệm, chẳng ai không nhận ra cậu đang được anh ta ưu ái. Nhưng mà, không thể phủ nhận, khi anh ta nói ‘Tôi tin vào em’, cậu cảm thấy máu huyết trong người sôi sục.

“Tôi sẽ không để ngài thất vọng!” Vương Tiểu Minh nghe thấy thanh âm trả lời của chính mình vang vang hữu lực.

1, Bịt tai trộm chuông: Nguyên văn là YẾM NHĨ ĐẠO LINH, tự lừa dối mình, không lừa được người (Do tích kể rằng có kẻ lấy được quả chuông, mang đi không nổi, bèn dùng vô đập vỡ để dễ mang, nào ngờ chuông không vỡ mà tiếng chuông lại vang vọng. Hấn lại sợ mọi người nghe thấy tiếng chuông sẽ kéo tới, bèn bịt tai lại để khỏi nghe thấy)

2, Tùy tâm sở dục: Mặc kệ người nghĩ gì, cứ ý mình mà làm.

(hạ)

Đội quân sư quạt mo ra trận

Từ trong văn phòng đi ra, Vương Tiểu Minh không ngừng vụng trộm liếc Baal.

Baal hồ hững bước trong hành lang.

Ngũ quan sắc sảo, từng lọn tóc đen xoăn xoăn, còn có thân hình thon dài giống như quý tộc phương Tây thời trung cổ, đứng giữa cảnh sắc xung quanh thật không thích hợp.

Bước vào thang máy.

Vương Tiểu Minh nhin không được mở miệng nói: “Thực xin lỗi.”

Tròng mắt Baal đảo sang phía cậu.

Vương Tiểu Minh sợ thanh âm của mình quá nhỏ, cố ý đè nặng giọng nói: “Thực xin lỗi.”

Nếu hắn vẫn trầm mặc không nói, chắc chắn y sẽ ngồi giải thích đến sáng mai mất. Baal bĩu môi khinh thường nói: “Xin lỗi cái gì?”

“Lại gây thêm phiền phức cho người rồi.”

...

Baal cảm thấy ngoài ý muốn, “Ta còn nghĩ người không biết.”

Vương Tiểu Minh cọ cọ hai mũi bàn chân, đây là động tác quen thuộc mỗi khi cậu lo lắng, làm vậy giống như thể cậu có thể tập trung vào thứ gì đó mà quên đi khổ đau. “Lúc đầu không nghĩ tới nhưng mà khi đứng lên rồi mới chợt nhận ra.”

“Ta lại tưởng đầu óc người bây giờ chỉ toàn là làm sao đó để gã kia không thất vọng chứ.”

Đang nói, thang máy đình đơ một tiếng, tới nơi rồi.

Vương Tiểu Minh đang định đi ra, chợt nghe di động vang lên, bảo vệ nói sắp có khách nhân đi qua, yêu cầu cậu tiếp tục đi thang máy lên lầu một.

Cửa lại đình đơ đóng lại.

Vương Tiểu Minh tranh thủ hít thở một luồng khí mới, suy nghĩ trở nên bình tĩnh hơn nhiều, “Ta chẳng có gì để được Hạng tổng chú ý, Hạng tổng nhìn trúng ta hoàn toàn là nhờ người.”

Khóe miệng Baal hơi dương cao, ánh mắt kia rõ ràng đang nói ‘Người hóa ra cũng không ngốc đến thế’.

“Bất quá cho dù là vậy, ta cũng nguyện ý bị lợi dụng.” Mũi chân cậu lại càng ngo ngoáy.

Khóe miệng Baal lập tức sụp xuống.

Vương Tiểu Minh nhỏ giọng nói: “Bởi vì ngoài việc đó ra, ta không có gì để trả ơn anh ấy.”

“Người nợ hắn cái gì?” Baal khó chịu hừ lạnh.

“Anh ta cho ta công việc, cho ta chỗ ở, giúp ta chuyển nhà, còn giúp ta đòi lại tiền thuê nhà và tiền thế chân từ bà chủ, hơn nữa...”

“Khoan.” Baal vươn ngón tay, ấn nhẹ vào chóp mũi cậu, “Hình như người chưa hiểu rõ.”

Hai mắt Vương Tiểu Minh cố đảo vào một điểm, nhìn cái ngón tay kia.

“Người chỉ là cầu nối còn kẻ bị lợi dụng mới là ta.”

“Ta biết mà.”

...

Baal nở nụ cười, nhưng răng nanh cắn vào nhau canh cách, “Ý của người là, người biết rõ Hạng Văn Huân lợi dụng ta, lại giả vờ ngây thơ dâng lên tận miệng cho hắn?”

Vương Tiểu Minh nói: “Ta nói rồi, ta nợ anh ta.”

Baal căng thẳng nắm chặt tay, vừa định nói tiếp, cửa thang máy lại mở. Hắn cũng chả thèm liếc mắt, trực tiếp ấn đại tầng nào đó, để cửa tự động khép lại lần nữa.

“Người nợ hắn, lại còn lợi dụng ta?” Đôi mắt đen sâu thẳm âm thầm nhen nhóm đám lửa.

Vương Tiểu Minh trên mặt ửng đỏ, cổ lấy hết dũng khí nói: “Nhưng máy tính người đang chơi là của anh ta mà.”

“...”

“Người lại còn đập nát cái bàn của anh ta.”

“...”

“Hơn nữa,” Vương Tiểu Minh dừng một chút nói, “Hạng tổng thực đáng thương, nếu người có thể giúp cho em trai anh ta...”

Thanh âm của Baal lạnh lùng nói: “Ta vì sao phải giúp em trai y chứ?”

“Giúp người là cội nguồn của hạnh phúc a.”

Đôi mày Baal nhướng lên, “Đó là lời răn mà thiên sứ mới cần tuân thủ. Ta nếu muốn tuân theo còn sa đọa làm chi?”

Vương Tiểu Minh cứng họng, lúng ta lúng túng nói: “Nhưng mà anh ta dù sao cũng giúp người rồi.”

Baal nhún vai nói: “Ta có cầu xin y đâu.”

“Người có a.”

Sắc mặt Baal trầm xuống, “Người dám nói ta cầu xin hắn?”

“Người là yêu cầu.” Cứ việc ở một nơi chật hẹp thế này nhìn đến sắc mặt Baal cũng đủ khiến cậu từ trong ra ngoài đều run bắn bật, nhưng Vương Tiểu Minh vẫn kiên trì đứng thẳng lưng, quyết không để mình bại trận nhanh như vậy.

“Giỏi nhỉ.” Baal đột nhiên kéo cậu lại gần, “Người quyết tâm đứng về phía y, đúng không?”

Vương Tiểu Minh đứng không vững, thân thể loạng choạng ngã vào lòng hắn.

Di động đột nhiên vang lên, cùng lúc đó, ‘Đinh’ một tiếng, cửa thang máy mở ra.

...

Tiếng chuông di động quỳnh quỳnh còn đang dang dở.

Chữ Chiêu nhìn thấy cảnh tượng trong thang máy, nguyên bản trong đầu còn đang mơ màng lập tức thanh tỉnh vô cùng, rượu theo mồ hôi chảy ra hết không còn sót lấy một chút.

Vài vị khách đang cười cười nói nói bỗng dưng im bật, người nào người nấy hai mắt mở thật to nhìn Vương Tiểu Minh đang lúng ta lúng túng.

Mặc dù nhìn bằng mắt của cậu, cậu hẳn là đang dựa vào ngực Baal.

Nhưng nhìn từ phía khác, cậu và mặt đất đang tạo thành một góc bốn mươi lăm độ, lại còn sử dụng mũi chân chống cho khỏi ngã.

Không biết ai khởi xướng mà tiếng vỗ tay lộp bộp vang lên.

Chữ Chiêu âm thầm thở ra một hơi, cười gượng nói: “Đây là tiết mục thú vị Ngân Quán gần đây đang chuẩn bị. Hạng tổng nói các vị là khách quen của Ngân quán cho nên đặc biệt trình diễn trước.”

“Không tồi không tồi.” Khách nhân đồng loạt khen ngợi.

Có người hiếu kỳ hỏi: “Còn có cái nào khác không?”

Chử Chiêu không dám gật đầu, quay lại về phía Vương Tiểu Minh cười cứng đơ, “Còn có sở trường nào không?”

Vương Tiểu Minh cũng không dám gật đầu, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn Baal.

Baal mỉm cười nói: “Người lại khám phá ra giá trị lợi dụng của ta sao?”

Vương Tiểu Minh hai mắt đỏ lên.

Baal đang đầy một bụng mỉa mai và tức anh ách nhất thời ghen lại.

Hắn lại nghĩ đến mấy cái tên khắc trên hắc tinh châu, nói về độ rõ ràng, tên hắn đang chiếm thể thượng phong, nhưng mà cái tên Hạng Văn Huân lại khá lớn. Hắn còn chưa biết ranh mạch là màu sắc quan trọng hay lớn nhỏ quan trọng hơn. Lỡ đâu vì nhất thời xúc động lại làm cho ấn tượng của Vương Tiểu Minh với hắn giảm sút, vì chuyện nhỏ mà hỏng đại sự.

Hắn cũng không quên, lúc đầu cái tên Thường Hải Đào hiện ra trên hắc tinh châu thật rõ ràng, không thể hiểu nổi mới có hơn nửa tháng đã phai tàn.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi bất mãn với Vương Tiểu Minh —— thay lòng đổi dạ nhanh như vậy, rõ thật cái đồ lăng nhăng!

Nếu y dám dùng tốc độ này đối với hắn thay lòng đổi dạ, hắn nhất định sẽ hái đầu y xuống làm bóng đá.

Baal còn đang ngẩn người chưa được vài phút, Vương Tiểu Minh cùng Chử Chiêu đã loạn đến mức tóc muốn bạc trắng.

Nhất là khi khách nhân bắt đầu tỏ ra không kiên nhẫn.

Cũng phải thôi, xem xiếc là muốn xem từng động tác của nghệ sĩ, còn xem cái người đang cứng đơ ra thế này thà xem tượng điêu khắc còn hơn, muốn ngực có ngực, muốn bụng có bụng.

Vương Tiểu Minh vụng trộm kéo kéo tay áo Baal.

Baal cúi đầu, không nói gì ôm lấy cậu.

...

Đôi mắt đang ngủ gà ngủ gật của khách nhân bỗng nhiên tròng lớn, vô cùng sợ hãi nhìn Vương Tiểu Minh treo người giữa không trung.

Một cái tay vì xúc động quá đã còn với qua.

Vừa lúc cửa thang máy khép lại nhưng bị cái tay kia chặn lấy nên mở ra lần nữa.

Những người khách khác đều kinh hô.

Người lơ lửng trên không bọn họ không phải chưa từng thấy nhưng mỗi lần coi đều là dưới khán đài hoặc trên TV, chưa bao giờ thấy gần như vậy.

Bởi vì Baal thuận tay ôm lấy, cho nên tư thế rất không thoải mái. Vương Tiểu Minh cảm thấy thất lưng mình muốn đứt làm đôi, không khí trong phổi trào ra ngoài làm cậu không ngừng thở gấp.

Chử Chiêu thừa dịp khách nhân còn đang trong cơn khiếp sợ, vội vàng nháy mắt với cậu, thấy không hiệu quả, đành nói ra rõ ràng: “Chào cảm ơn đi. Nên nói chào cảm ơn.”

Vương Tiểu Minh lúc này mới phản ứng lại, rướn tay lên cố ấn lấy nút đóng cửa.

Lại có thêm một vị khách tò mò khác. Người này lại cố ấn nút mở để coi cho rõ ràng.

Vì thế thang máy đang chuẩn bị đóng cửa ‘Đỉnh’ một cái, lại mở ra ‘Đỉnh’ thêm tiếng nữa.

Cuối cùng Chử Chiêu đành chen người lên, cố ý lôi cái tay kiên trì không mệt mỏi kia ra, cửa mới hoàn toàn đóng lại.

Lúc về mặt tò mò lại không cam lòng của khách biến mất khỏi tầm nhìn, nụ cười của Vương Tiểu Minh lập tức xụ xuống, thở hắt ra.

Baal thả cậu ra, cười lạnh nói: “Giúp người là hạnh phúc?”

“Không coi là hạnh phúc.” Vương Tiểu Minh chỉnh lại quần áo, thành khẩn nói, “Nhưng chắc chắn là hạnh phúc hơn so với không giúp người.”

...

Baal từ chối nói chuyện với cậu cả đêm.

Tối khuya bước về ký túc xá, từ xa thật xa đã trông thấy Đào Nhạc lưng tựa vào tường, không ngừng nhả khói.

Dưới chân đầy tàn thuốc.

Vương Tiểu Minh bây giờ thấy gã có chút đáng sợ.

Số lần cậu gặp Đào Nhạc không nhiều lắm nhưng lần nào cũng thật oanh oanh liệt liệt.

Cậu cẩn thận bước qua người gã, phát hiện ra đối phương căn bản không buồn giương mắt nhìn cậu. Cậu mới thả lỏng khẩu khí thì cửa phòng Chữ Chiêu mở ra.

Đại khái không nghĩ lại gặp cậu thế này, Chữ Chiêu hơi run, ánh mắt rất nhanh liếc qua người Đào Nhạc rồi trực tiếp hỏi cậu: “Sao mi lại ở lầu tám?”

Vương Tiểu Minh không thể nói là Baal, chỉ có thể khép nép nhận sai: “Thực xin lỗi.”

Chữ Chiêu hít sâu một hơi, thản nhiên nói: “Lần sau nhớ chú ý.” Là một người bình thường, sau khi nhìn thấy màn trình diễn ghê rợn của cậu, có thể ăn nói rành mạch đã là có dũng khí lắm rồi, làm sao có thể dám lên giọng mắng mỏ trách móc như hồi trước.

Vương Tiểu Minh đứng nguyên tại chỗ chờ hần ta lên mặt thêm, nhưng hần lại rón ra rón rén đóng cửa.

...

Chữ Chiêu đóng cửa xong, đột nhiên một lúc saumới phát hoảng, thấp giọng lầm bầm: “Hình như mới nãy... mình quên chúc ngủ ngon rồi?” (Anh nhục wó :-j)

Trải qua mấy ngày sóng gió ở Ngân Quán, rốt cục Vương Tiểu Minh cũng lê lét được đến ngày cuối tuần.

Cậu lo lắng chuyện hôm qua nói với Baal, bỗng dưng cảm thấy thật áy náy. Cậu thấy việc cậu nợ Hạng Văn Huân là chuyện của riêng mình, thật sự không nên kéo Baal vào. Cậu không nên đem món nợ này áp đặt cho hần —— vô luận đối phương luôn bóp méo giá trị của cậu.

Suy nghĩ như vậy một hồi, Vương Tiểu Minh lại càng thêm bất an.

Sáng sớm tỉnh dậy chưa kịp đánh răng rửa mặt đã vọt đến trước mặt Baal, “Ta hiểu mà.”

Baal bỏ sách xuống, nâng mắt lên.

“Ta sẽ không làm liên lụy đến người!” Vương Tiểu Minh nắm chặt tay.

Baal im lặng nhìn cậu.

“Nhân tình của Hạng tổng, ta sẽ tự mình trả!” Vương Tiểu Minh nói thật lớn.

“Dùng thân thể trả giống như với người kia sao?” Baal chỉ một câu đã thổi bay sạch nhiệt tình của cậu không còn một mảnh.

Vương Tiểu Minh bặm môi, không thể phản bác.

Baal nguyên bản còn muốn đả kích thêm chút nữa, nhưng nhìn sắc mặt cậu, hần chỉ có thể tiếc nuối nhìn xuống. Phải duy trì hình tượng của mình trong lòng y, phải duy trì độ hảo cảm a.

Di động vang lên.

Yết hầu Vương Tiểu Minh đánh cái ực một tiếng, xoay người đi tìm di động.

Màn hình di động hiện lên hai chữ Tony.

“Cái vị kia ở nhà em không phải muốn gặp Thạch Phi Hiệp sao? Anh đã liên lạc được rồi này.” Anh ta mở miệng là vào đề luôn.

Vương Tiểu Minh lúc đầu chẳng nhớ nổi Thạch Phi Hiệp là ai, nhớ ra rồi mới lắp bắp kinh hãi, “Anh thật sự dẫn anh ta tới sao?”

“Không phải anh muốn dẫn cậu ta đến mà là cậu ta tự muốn đến.” Tony cũng thực bất đắc dĩ, “Bất quá em yên tâm đi. Cậu ta là... người thành tinh rồi, nếu đã nói vậy có nghĩa là nắm chắc. Em đừng lo lắng.”

Vương Tiểu Minh vẫn còn do dự.

Tony cũng không cho cậu thêm chút do dự nào, trực tiếp nói: “Hôm nay chín giờ sáng, đến McDonald’s ở quảng trường Dương Quang. Nhớ nha, đi trễ không gặp được đâu.”

Vương Tiểu Minh còn định nói gì đó, đầu bên kia đã cúp máy. Cậu quay lại nhìn Baal đúng lúc hắn cũng vừa quay qua.

Cậu chần chừ hỏi: “Người... còn muốn gặp Thạch Phi Hiệp nữa không?”

15. Chương 15: Chỉ Điểm

(Thượng)

Lời tư vấn “chân thành” từ ngài quân sư số dzách

* Chỉ điểm: chỉ bảo a.k.a nói xấu

Nếu không phải nhờ cú điện thoại từ gã Tony gì đó gọi đến, Baal cơ hồ đã đem chuyện của Thạch Phi Hiệp ném vào thùng rác. Bây giờ nghe thấy tên y, hắn lại bắt đầu nghiêng rằng nghiêng lợi. Nhưng hắn cũng không ngại bớt chút thời gian đi gặp y, để cho y biết rằng Baal đây không dễ đụng vào nha, không phải miếng thịt dễ nuốt trôi đâu. Muốn làm anh hùng hử, trả giá hơi đắt đó.

Tám giờ sáng tại quảng trường Dương Quang, người qua xe lại thưa thớt.

Trước cửa McDonald’s có thể giăng lưới bắt chim, chỉ có hai cô gái ngồi câu giờ trong quán.

Vương Tiểu Minh nhớ lại vẻ mặt hung dữ của Baal khi nhắc tới ba chữ Thạch Phi Hiệp bèn dò hỏi: “Lát nữa gặp rồi, người định làm gì anh ta?”

Baal nheo mắt nhìn cậu, “Người cảm thấy ta nên làm thế nào?”

Vương Tiểu Minh gãi gãi đầu, cười gượng nói: “Ta không biết trong quá khứ các người... đã xảy ra chuyện gì. Bất quá nên khoan dung độ lượng, gặp lại tức là có duyên rồi, mọi người cùng ngồi xuống, hảo hảo ôn lại chuyện xưa, cũng không tồi đâu ha.”

“Nghe qua thật không tồi.” Baal cứ nhiên gật đầu.

Vương Tiểu Minh nhàn tình sáng lên.

Tâm huyết của cậu thật không uổng phí a. Trải qua bao cố gắng mẫu mực trong lời nói và hành động, Baal rốt cục đã bắt đầu cảm nhận được hòa bình đáng quý cỡ nào.

Giọng Baal vô tư nói: “Ta có thể ném y vào trong hỏa lò sau đó ngồi xuống cùng y ôn chuyện.”

“...”

“Cũng có thể ném y vào ao nước, nhìn y sắp chết đuối rồi ngồi xuống, hảo hảo cùng y ôn chuyện.”

“...”

Baal tán dương: “Nói tóm lại, đề nghị của người tốt lắm nha.”

“Có thể không cần khen ngợi ta không?”

“Vì sao?”

“Vì ta có cảm giác mình là đồng phạm của một kẻ cuồng sát.”

“Người nói ta là kẻ cuồng sát?” Thanh âm Baal thực bình tĩnh.

Vương Tiểu Minh nuốt nước miếng một cái, “Nếu người không giết anh ta, đương nhiên sẽ không...”

“Vì danh hiệu kẻ cuồng sát này, ta sẽ phấn đấu hết sức.”

“...” Cho dù sa đọa, tốt xấu gì cũng vẫn là thiên sứ a, có cần thiết phải hạ giá thể không? Vương Tiểu Minh tự đáy lòng vô cùng lo lắng cho Thạch Phi Hiệp – người chưa gặp bao giờ. Cậu hạ quyết tâm, vạn nhất lát nữa Baal nhin không được muốn động thủ, cậu sẽ cầm đầu mà chạy, lôi Baal đến chỗ khác!

Còn cách chín giờ khoảng ba mươi ba giây.

Sắc mặt của Baal càng ngày càng âm trầm.

Vương Tiểu Minh nhìn ra ngoài cửa sổ người tới người lui trên đường, trong lòng không ngừng cầu nguyện Thạch Phi Hiệp trở về.

...

Kim giây từng bước kêu cách cách.

Khoảng cách giữa kim phút và kim giây ngày càng gần, cho đến khi hai cây kim hoàn toàn trùng khớp vào nhau.

Cửa lớn của McDonald's chậm rãi mở ra.

Tim Vương Tiểu Minh không khỏi đập bùm bụp.

Một gã trung niên bụng bia ôm theo một đồng tài liệu, đầu đầy mồ hôi chạy xổ vào, miệng thở phì phò.

Anh ta là Thạch Phi Hiệp ư?

Vương Tiểu Minh trừng lớn ánh mắt nhìn gã trung niên bước sang phía cậu hai bước rồi lại lơ ngơ ngẩng đầu lên, bước về phía quầy.

...

Không phải a.

Vương Tiểu Minh thấy Baal không thể hiện bất kỳ biểu tình gì, nhẹ nhàng thở ra. Chắc là sẽ không đến đây đâu. Dù sao lúc Baal nổi giận, đâu phải báo cảnh sát là có thể giải quyết được.

Cửa lại mở ra lần nữa.

Baal đột nhiên đứng lên.

Vương Tiểu Minh ngẩng đầu, một đám người nối đuôi nhau từ ngoài vào.

Tóc vàng, tóc màu sợi dây, tóc đen dài đến thắt lưng (>0<), một="" gã="" cú="" đầu="" bước="" vào="" cửa="" mcdonald's,="" còn="" có="" một="" người="" thoát="" nhìn="" hoàn="" toàn="" bình="" thường.="" (chỉ="" là="" thoát="" nhìn="" thôi="" nha="" xd)="" “vương="" tiểu="" minh.”="" cái="" người="" nhìn="" rất="" bình="" thường="" kia="" mím="" cười="" gọi="" tên="" cậu.="" vương="" tiểu="" minh="" theo="" bản="" năng="" đáp="" lại.="" “cậu="" hiện="" tại="" có="" phải="" đang="" chôn="" thân="" trong="" nước="" sôi="" lửa="" bỏng,="" mỗi="" ngày="" trần="" trọc="" khó="" ngủ,="" ngày="" ngày="" cầu="" thân="" bá="" phạt="" nhưng="" vẫn="" bế="" tắc="" không="" lối="" thoát="" đúng="" không?”="" vương="" tiểu="" minh="" há="" hốc="" miệng,="" nửa="" ngày="" mới="" phun="" ra="" một="" câu,="" “a?”="" “tôi="" là="" thạch="" phi="" hiệp="" nè.”="" anh="" ta="" đi="" đến="" trước="" mắt="" cậu,="" vươn="" tay,="" cười="" vô="" cùng="" xán="" lạn,="" “chúc="" mừng="" cậu,="" cậu="" sắp="" gặp="" được="" một="" anh="" hùng="" cứu="" lấy="" cuộc="" đời="" cậu="" rồi="" nha.”="" vương=""

tiểu=" minh=" lúng=" túng=" bắt=" tay,=" đột=" nhiên=" kinh=" hoảng=" nói=" "anh=" là=" thạch=" phi=" hiệp?"=" "đúng=" vậy."=" thạch=" phi=" hiệp=" luyện=" giọng=" một=" hồi,=" "tôi=" biết=" cậu=" nhất=" định=" đã=" nghe=" qua=" sự=" tích=" anh=" hùng=" của=" tôi,=" chắc=" chắn=" là=" trong=" tim=" đang=" sùng=" bá=" không=" ngót=" bắt=" quá,=" tôi=" gần=" đây=" bận=" rộn,=" cho=" nên=" nếu=" cậu=" muốn=" quỳ=" xuống=" hôn=" tay=" tôi=" để=" tỏ=" lòng=" sùng=" kính...=" làm=" ơn=" đùng=" hôn=" lâu=" quá=" nha.==" tôi=" cũng=" chỉ=" hèn=" cậu=" trong=" vòng=" một=" tiếng=" đồng=" hồ=" thôi=" đó."=" vương=" tiểu=" minh:= " "..."=" giọng=" baal=" đầy=" cảm=" hận=" nói:= " "isfel!"=" ánh=" mắt=" của=" hấn=" coi=" thường=" lướt=" qua=" kẻ=" đang=" lái=" nhải=" là=" thạch=" phi=" hiệp,=" nhìn=" về=" người=" nam=" tử=" tóc=" dài=" đứng=" sau=" y=" như=" một=" vị=" thần=" hộ=" mệnh.==" vương=" tiểu=" minh=" lúc=" này=" mới=" thấy=" rõ=" mặt=" anh=" ta,=" không=" khỏi=" hít=" một=" ngụm=" khí=" lạnh.==" cậu=" hơn=" nửa=" tháng=" nay=" cũng=" coi=" như=" thấy=" không=" ít=" người=" đẹp,=" như=" baal,=" hạng=" văn=" huân,=" kiệt=" thiếu,=" từ=" nhất=" minh,=" đào=" nhạc,=" chữ=" chiêu...=" nhưng=" vẫn=" chưa=" từng=" nhìn=" thấy=" một=" người=" tuấn=" mỹ=" làm=" cho=" người=" khác=" rung=" động=" đến=" vậy.==" isfel=" nói:= " "đang=" trần=" truồng=" sao?"=" ...=" baal=" then=" quá=" hóa=" giận=" nói:= " "con=" mắt=" nào=" của=" người=" thấy=" ta=" trần=" truồng?"=" thạch=" phi=" hiệp=" không=" nhìn=" thấy=" trạng=" thái=" linh=" thể=" của=" baal,=" bởi=" vậy=" rất=" ngạc=" nhiên=" nói:= " "có=" cơ=" bụng=" không?"=" mấy=" mũi?"=" có=" đều=" không?"=" vuông=" hay=" tròn=" á?"=" vương=" tiểu=" minh=" thấy=" sắc=" mặt=" baal=" càng=" lúc=" càng=" khó=" coi,=" sợ=" hấn=" nổi=" cơn,=" vội=" vàng=" nói:= " "không=" trần=" truồng.==" có=" mặc=" quần=" áo=" mà.==" thạch=" phi=" hiệp=" trầm=" ngâm=" nói:= " "..."=" quần=" tam=" giác?"=" (= "___=") baal=" cổ=" tay=" khê=" động.==" isfel=" còn=" nhanh=" hơn.==" vương=" tiểu=" minh=" chỉ=" cảm=" thấy=" hoa=" mắt,=" baal=" đã=" không=" thấy=" tấm=" hơi.==" "các=" người=" làm=" gì=" vậy?"=" cậu=" khấn=" trương=" hồi.==" "yên=" tâm=" yên=" tâm=" đi,=" không=" có=" việc=" gì=" đâu."=" thạch=" phi=" hiệp=" mỉm=" cười.==" vương=" tiểu=" minh=" thấy=" anh=" ta=" nói=" thoả=" mái=" như=" vậy,=" thoáng=" yên=" lòng.==" thạch=" phi=" hiệp=" quay=" lại=" hỏi=" isfel,=" "người=" làm=" gì=" hấn=" rồi?"=" vương=" tiểu=" minh:= " "..."=" "vẫn=" còn=" trong=" phạm=" vi=" năm=" mét,=" bắt=" quá=" đang=" ở=" một=" không=" gian=" khác.==" isfel=" nhìn=" thấu=" lo=" lắng=" của=" cậu,=" bèn=" nói=" thêm,=" "rất=" an=" toàn."=" thạch=" phi=" hiệp=" gật=" đầu,=" quay=" lại=" cười=" với=" vương=" tiểu=" minh:= " "thấy=" chưa,=" tôi=" đã=" nói=" không=" sao=" mà.==" vương=" tiểu=" minh:= " "..."=" thạch=" phi=" hiệp=" xoa=" xoa=" hai=" tay=" nói:= " "đã=" lâu=" không=" tới=" mcdonald's.==" một=" năm=" chỉ=" được=" một=" ngày=" thành=" ra=" rất=" vội=" vàng,=" mấy=" lần=" trước=" còn=" chưa=" được=" thưởng=" thức.==" vương=" tiểu=" minh=" đàn=" mặt=" ra=" nghe.==" "cậu=" muốn=" ăn=" cái=" gì?"=" tôi=" đãi=" nha.==" thạch=" phi=" hiệp=" lôi=" từ=" trong=" túi=" ra=" một=" xấp=" tiền=" lớn=" thật=" dày,=" vung=" vẩy=" trước=" mặt=" cậu.==" từ=" hồi=" ở=" mcg=" trải=" nghiệm=" cảm=" giác=" nhà=" giàu=" mới=" nổi,=" y=" lại=" muốn=" thác=" loạn=" lần=" nữa.==" "..."=" vương=" tiểu=" minh=" nói:= " "một=" ly=" cola=" là=" được=" rồi.==" "ok."=" thạch=" phi=" hiệp=" tung=" tăng=" chạy=" đi.==" trong=" lúc=" y=" đi=" mua=" đồ,=" người=" tóc=" vàng,=" người=" tóc=" màu=" đen=" và=" cái=" găng=" vớ=" dáng=" cao=" như=" cột=" điện=" đều=" tự=" giới=" thiệu=" một=" hồi.==" tóc=" vàng=" là=" gin,=" tóc=" màu=" đen=" tên=" là=" hughes,=" còn=" cái=" găng=" cao=" to=" là=" victor.==" "các=" anh=" là=" người=" ngoại=" quốc=" sao?"=" vương=" tiểu=" minh=" thấy=" bọn=" họ=" đều=" nói=" lưu=" loát=" tiếng=" trung,=" cảm=" thấy=" vô=" cùng=" mới=" mẻ.==" gin=" mỉm=" cười,=" "tụi=" này=" không=" phải=" người=" ngoại=" quốc.==" vương=" tiểu=" minh=" kinh=" ngạc,=" "chẳng=" lẽ=" các=" anh...=" không=" phải=" là=" người.==" gin=" đang=" muốn=" gật=" đầu,=" chợt=" nghe=" cậu=" nói=" tiếp:= " "con=" lai=" ư?"=" ...=" vương=" tiểu=" minh=" cần=" thận=" đánh=" giá=" khuôn=" mặt=" hấn,=" "bắt=" quá=" nhìn=" anh=" cũng="

không=" giống=" con=" lai=" lăm."=" câu=" tựa=" hò=" sợ=" đả=" kích=" phải=" lòng=" tự=" tin=" của=" hấn,=" lại=" nói=" thêm,=" "bắt=" quá=" không=" sao=" đầu,=" cũng=" rất=" tuần=" tú."=" gin=" nói:=" "...=" cảm=" ơn."=" thạch=" phi=" hiệp=" bưng=" đồ=" ăn=" trở=" về,=" phía=" sau=" còn=" có=" mấy=" người=" bán=" hàng=" bưng=" phụ.= vưng=" tiểu=" minh=" nhìn=" một=" thùng=" cola=" đặt=" trước=" mặt,=" lúng=" ta=" lúng=" túng=" nói:=" "đây=" là..."=" "một=" ly=" cola=" rất=" bèo=" a."=" thạch=" phi=" hiệp=" dùng=" ánh=" mắt=" 'cậu=" mà=" khách=" sáo=" chính=" là=" vũ=" nhục=" tôi=' của=" bọn=" nhà=" giàu=" mới=" nổi=" hay=" dùng,=" tàn=" nhần=" trừng=" cậu.= "...=" cảm=" ơn."=" vưng=" tiểu=" minh=" tiện=" tay=" khui=" một=" lon.= "được=" rồi,=" bây=" giờ=" chúng=" ta=" bắt=" đầu=" tám=" chuyện=" thôi."=" thạch=" phi=" hiệp=" kích=" động=" ngồi=" xuống.= "tám=" cái=" gì?"=" vưng=" tiểu=" minh=" hiểu=" kỳ=" hỏi.= "đương=" nhiên=" là=" cậu=" rồi."=" thạch=" phi=" hiệp=" cười=" đến=" vô=" cùng=" tà=" ác.= vưng=" tiểu=" minh=" rụt=" lại,=" theo=" bản=" năng=" nhìn=" về=" phía=" bên=" cạnh,=" sau=" khi=" người=" luôn=" dính=" lấy=" sau=" lưng=" cậu=" biến=" mất,=" trong=" lòng=" tự=" nhiên=" thấy=" vô=" cùng=" cô=" đơn=" và=" sợ=" hãi.= nhất=" cử=" nhất=" động=" của=" cậu=" đương=" nhiên=" chẳng=" thể=" nào=" thoát=" nổi=" đôi=" mắt=" cú=" vọ=" của=" thạch=" phi=" hiệp.= "cậu=" và=" baal=" đã=" tiến=" triển=" đến=" mức=" nào=" rồi?"=" vưng=" tiểu=" minh=" chớp=" chớp=" mắt,=" "a?"=" "cho=" dù=" câu=" cửa=" miệng=" của=" cậu=" là=" 'a...'=" cậu=" có=" thể=" tăng=" giảm=" âm=" điệu=" cho=" nó=" hấp=" dẫn=" không?"=" nếu=" không=" tôi=" thấy=" trống=" vắng=" lăm=" nha."=" "...=" a."=" vưng=" tiểu=" minh=" rất=" nghe=" lời=" lên=" xuống=" theo=" bốn=" giai=" điệu.= gin=" đột=" nhiên=" vỗ=" tay,=" "ta=" thích=" cậu=" ta=" rồi=" đó."=" thạch=" phi=" hiệp:= "...=" vưng=" tiểu=" minh=" ở=" trong=" đầu=" hiện=" lên=" một=" ý=" nghĩ=" thật=" lâu,=" rớt=" cục=" vắn=" nhin=" không=" được=" hỏi:=" "các=" anh=" định=" làm=" gì=" baal?"=" cậu=" không=" biết=" rõ=" ân=" oán=" giữa=" baal=" và=" thạch=" phi=" hiệp,=" nhưng=" nghe=" khẩu=" khí=" của=" baal=" khi=" nhắc=" tới=" anh=" ta,=" lại=" còn=" có=" cái=" cd=" game=" = " đánh=" bại=" baal=" mới=" có=" cơm=" ăn=" ,=" cậu=" chỉ=" đoán=" là=" giữa=" bọn=" họ=" có=" xích=" mích=" —=" hơn=" nữa=" không=" phải=" chỉ=" là=" một=" mâu=" thuẫn=" bình=" thường.= thạch=" phi=" hiệp=" nhếch=" mày,=" "cậu=" rất=" lo=" lảng=" sao?"=" vưng=" tiểu=" minh=" gật=" đầu.= "...=" thạch=" phi=" hiệp=" = " nói:=" "chẳng=" lẽ=" cậu=" không=" cảm=" thấy=" rối=" như=" tơ=" vò,=" nóng=" ruột=" nóng=" gan,=" đau=" như=" đứt=" từng=" khúc=" ruột,=" sau=" đó=" mới=" phát=" hiện=" ra=" mình=" đối=" với=" baal=" không=" phải=" hận=" mà=" là=" yêu=" ư?"=" "yêu?"=" vưng=" tiểu=" minh=" sợ=" tới=" mức=" hai=" mắt=" trợn=" tròn=" xoe.= thạch=" phi=" hiệp=" vỗ=" đùi,=" gật=" đầu=" nói:=" "tôi=" nói=" đó,=" như=" vậy=" mới=" bình=" thường=" a."=" gin=" nói:=" "vậy=" ra,=" người=" là=" cảm=" thấy=" rối=" như=" tơ=" vò,=" nóng=" ruột=" nóng=" gan,=" đau=" như=" đứt=" từng=" khúc=" ruột,=" sau=" đó=" mới=" phát=" hiện=" ra=" mình=" đối=" với=" isfel=" không=" phải=" hận=" mà=" là=" yêu=" sao?"=" thạch=" phi=" hiệp=" nói:=" "ta=" không=" giống=" vậy=" nha."=" "nga?"=" "ta=" là=" đêm=" khuya=" mơ=" thấy=" thân=" ảnh=" của=" isfel=" nhiều=" lần=" mới=" bưng=" tỉnh=" đại=" ngộ,=" hiểu=" ra=" đó."=" gin=" ho=" khan=" nói:=" "người=" xác=" định=" là=" thân=" ảnh,=" không=" phải=" cơ=" bụng=" chứ?"=" bí=" mật=" thạch=" phi=" hiệp=" yêu=" mến=" cơ=" bụng=" của=" isfel=" đã=" là=" chuyện=" được=" công=" khai=" ở=" con=" thuyền=" noah.= thạch=" phi=" hiệp=" nói:=" "người=" xác=" định=" người=" yêu=" hughes=" là=" yêu=" con=" người=" của=" hughes=" chứ=" không=" phải=" là=" yêu=" cái=" móng=" nhỏ=" của=" hughes?"=" mặt=" hughes=" nhất=" thời=" hồng=" một=" mảnh.= gin=" lập=" tức=" thố=" lộ:=" "đương=" nhiên..."=" "giỏi=" lăm,=" thạch=" phi=" hiệp=" không=" đợi=" hấn=" giải=" thích,=" liên=" nói=" thẳng,=" "từ=" giờ=" trở=" đi,=" người=" đùng=" hòng=" chạm=" vào=" móng=" hughes."=" gin=" cắn=" răng=" nói:=" "thạch,=" phi,=" hiệp!"=" từ=" sau=" khi=" được=" isfel=" sau=" lưng=" bảo=" kê,=" hành=" vi=" của=" y=" càng=" lúc=" càng="

ngang=" ngược,=" cang=" ngày=" cang=" làm=" người=" khác=" giận=" sôi!=" thạch=" phi=" hiệp=" quay=" lại=" nói=" với=" hughes=" "hughes=" này,=" muốn=" biết=" gin=" yêu=" người=" sâu=" đậm=" bao=" nhiều,=" cứ=" dùng=" mông=" người=" để=" đo=" tâm=" hân.=" "hughes.=" gin=" đáng=" thương=" ủy=" khuất=" nhìn=" cậu=" ta,=" "em=" tuyệt=" đối=" không=" được=" để=" y=" dụ=" dỗ=" nha.=" "gin.=" hughes=" cười=" ôn=" nhu,=" "kỳ=" thật,=" em=" không=" ngại=" nằm=" trên=" đầu.=" "...=" trong=" đầu=" gin=" đột=" nhiên=" nhảy=" ra=" hình=" ảnh=" hughes=" nhỏ=" xiu=" ở=" trên=" người=" hân=" có=" công=" cày=" cấy,=" trên=" mặt=" nhất=" thời=" trắng=" bạch.=" vương=" tiểu=" minh=" sớm=" đã=" bị=" câu=" chuyện=" của=" bọn=" họ=" làm=" cho=" kinh=" sợ=" trợn=" mắt=" há=" hốc=" miệng.=" (trung)=" —=" lời=" tư=" vấn=" "chân=" thành=" từ=" ngai=" quân=" sư=" số=" dzách=" "tiểu=" minh=" a.=" thạch=" phi=" hiệp=" nhanh=" nhẹn=" bỏ=" một=" miếng=" khoai=" tây=" vào=" miệng,=" "thật=" ra=" thì,=" đồng=" tính=" luyện=" ái=" cũng=" chẳng=" có=" gì=" phải=" suy=" nghĩ,=" con=" người=" đầu=" thể=" ép=" buộc=" thân=" xác=" được,=" linh=" hồn=" mới=" là=" quan=" trọng=" nhất.=" thích=" nam=" hay=" nữ=" không=" phải=" dùng=" cơ=" thể=" cậu=" mà=" xác=" định=" được=" đâu.=" lời=" này=" làm=" vương=" tiểu=" minh=" nhất=" thời=" cảm=" thấy=" như=" gặp=" được=" tri=" kỷ.=" cậu=" cũng=" tiện=" tay=" đưa=" một=" miếng=" khoai=" bỏ=" vào=" miệng.=" "cho=" nên,=" người=" thạch=" phi=" hiệp=" nghiêng=" sang=" một=" bên=" ,=" chỉ=" vào=" victor=" nói,=" "cậu=" thấy=" hân=" thể=" nào?"=" miếng=" khoai=" từ=" trong=" miệng=" vương=" tiểu=" minh=" rút=" cái=" búp.=" thạch=" phi=" hiệp=" thuận=" tay=" chụp=" được,=" dứt=" lại=" vào=" miệng=" cậu,=" "hân=" có=" ý=" chí=" kiên=" cường=" cùng=" thể=" lực=" tráng=" kiện.=" không=" ngại=" khó=" khăn,=" không=" sợ=" địch=" nhân,=" một=" lòng=" đấu=" tranh.=" yêu=" tổ=" quốc,=" yêu=" đồng=" bào,=" đôi=" khi=" cũng=" vai=" đeo=" khăn=" quàng=" đỏ=" thướt=" tha.=" thời=" buổi=" này=" ấy=" mà,=" muốn=" tìm=" được=" người=" như=" vậy=" không=" dễ=" đâu=" nha,=" gặp=" được=" là=" chụp=" một=" phát=" một=" luôn=" đi.=" (lại=" gỡ=" giọng=" tú=" bà=" o)=" victor=" lấp=" bắp=" nói:= "không=" phải=" vậy=" a,=" ta=" đã...=" thạch=" phi=" hiệp=" đem=" nguyên=" bịch=" khoai=" tây=" chưa=" khai=" trong=" tay=" nhét=" vào=" miệng=" gã,=" "có=" ăn=" thì=" lo=" ăn=" đi.=" vương=" tiểu=" minh=" nhìn=" người=" cao=" lớn=" như=" victor,=" nắm=" tay=" của=" hân=" còn=" to=" hơn=" cả=" quả=" đầu=" cậu=" nữa,=" không=" khỏi=" sợ=" hãi=" nuốt=" một=" ngụm=" nước=" miếng.=" "sao,=" thấy=" hân=" thể=" nào?"=" thạch=" phi=" hiệp=" cười=" vô=" cùng=" gian=" tà.=" "anh=" ta=" chơi=" bóng=" rổ=" sao?"=" trong=" ấn=" tượng=" của=" cậu,=" mấy=" siêu=" sao=" bóng=" rổ=" đều=" rất=" cao,=" bất=" quá=" cậu=" không=" tin=" là=" có=" thể=" cao=" đến=" thể=" này.=" thạch=" phi=" hiệp=" vuốt=" mặt,=" thở=" dài=" nói:= "xem=" ra,=" không=" thể=" xài=" chiến=" thuật=" đông=" đưa=" với=" cậu=" được=" rồi.=" vương=" tiểu=" minh=" rất=" mờ=" mịt,=" "a?"=" "cho=" nên,=" tôi=" nói=" thẳng=" vậy.=" thạch=" phi=" hiệp=" đột=" nhiên=" đứng=" lên,=" thân=" thể=" hơi=" nghiêng=" về=" phía=" cậu,=" hít=" một=" hơi=" thật=" sâu=" nói,=" "cậu=" và=" baal,=" hai=" kẻ=" cô=" nam=" quả=" nam=" cùng=" nhau=" sống=" chung=" lâu=" như=" vậy,=" bộ=" đã=" từng=" trải=" qua=" bão=" lửa=" gì=" hay=" sao=" mà=" không=" thể=" rời=" xa=" hân?"=" nếu=" không=" có,=" vậy=" chúng=" ta=" hãy=" vạch=" ra=" một=" phương=" án,=" tiêu=" diệt=" toàn=" bộ=" từ=" linh=" hồn=" cho=" đến=" thể=" xác=" của=" hân=" luôn=" đi,=" đỡ=" mất=" công=" giống=" như=" mấy=" bộ=" phim=" hoạt=" hình=" về=" anh=" hùng=" cứu=" thế,=" ra=" hết=" cả=" bộ=" thì=" thôi=" đi,=" cứ=" kéo=" dài=" câu=" khách.=" "nha.=" vương=" tiểu=" minh=" mở=" to=" hai=" mắt=" nói,=" "có=" thể=" dùng=" những=" lời=" tôi=" hiểu=" được...=" lặp=" lại=" lần=" nữa=" không?"=" "...=" thạch=" phi=" hiệp=" về=" mặt=" bình=" tĩnh=" ngồi=" xuống,=" cảm=" lấy=" cánh=" gà=" chiền,=" vừa=" ăn=" vừa=" nói,=" "gin,=" tới=" lượt=" người=" đó.=" gin=" nói:= "vi=" để=" biểu=" đạt=" tim=" ta=" toàn=" tâm=" toàn=" ý=" hướng=" về=" hughes,=" ta=" quyết=" định,=" không=" nói=" chuyện=" với=" bất=" cứ=" đứa=" đồng=" tính=" nào=" khác.=" thạch=" phi="

hiệp=" nói=" "yên=" "tâm,=" "trừ=" "thái=" "lan=" "ra,=" "ngươi=" "không=" "tìmnoi=" "dân=" "đồng=" "tính=" "nào=" "nữa=" "đâu."=" "gin=" "..."=" "isfel=" "đột=" "nhiên=" "mở=" "miệng=" "nói=" "trong=" "cơ=" "thể=" "ngươi=" "có=" "hắc=" "tinh=" "châu?"=" "vương=" "tiểu=" "minh=" "thấy=" "y=" "nhìn=" "mình,=" "khẩn=" "trương=" "hỏi=" "tôi=" "á?"=" "thạch=" "phi=" "hiệp=" "bỏ=" "cánh=" "gà=" "xuống,=" "hắc=" "tinh=" "châu=" "và=" "hắc=" "tinh=" "thạch=" "họ=" "hàng=" "dây=" "mơ=" "rẽ=" "má=" "thế=" "nào?"=" "y=" "nhớ=" "là=" "trong=" "tất=" "cả=" "các=" "loại=" "khoáng=" "thạch=" "quý=" "hiếm=" "thì=" "hắc=" "tinh=" "thạch=" "là=" "bảo=" "thạch=" "chứa=" "nhiều=" "năng=" "lượng=" "nhất,=" "dùng=" "hắc=" "tinh=" "thạch=" "để=" "mài=" "dũa=" "thành=" "hạt=" "châu=" "ánh=" "mắt=" "tròn=" "xoe=" "của=" "thạch=" "phi=" "hiệp=" "đảo=" "về=" "phía=" "vương=" "tiểu=" "minh,=" "vương=" "tiểu=" "minh=" "đang=" "đơ=" "ra=" "tự=" "dưng=" "rùng=" "mình=" "một=" "cái,=" "tôi=" "không=" "biết=" "hắc=" "tinh=" "châu=" "là=" "cái=" "gì,=" "trên=" "người=" "tôi=" "không=" "hề=" "có,=" "sợ=" "bọn=" "họ=" "không=" "tin,=" "cậu=" "còn=" "mọi=" "khắp=" "hai=" "túi,=" "lời=" "chìa=" "khóa=" "và=" "bóp=" "tiền=" "ra,=" "isfel=" "nói=" "nó=" "ở=" "trong=" "cơ=" "thể=" "ngươi,=" "..."=" "vương=" "tiểu=" "minh=" "ngón=" "tay=" "giật=" "bắn,=" "lo=" "lắng=" "như=" "hơi=" "nước=" "sương=" "mù=" "phủ=" "đầy=" "hai=" "mắt,=" "giống=" "như=" "sỏi=" "mật=" "ư?"=" "khụ=" "khụ."=" "thạch=" "phi=" "hiệp=" "lắc=" "chai=" "cola,=" "nhìn=" "sang=" "phía=" "khác=" "nói,=" "khụ."=" "không=" "sao,=" "không=" "sao,=" "các=" "ngươi=" "tiếp=" "tục=" "nói=" "a,=" "isfel=" "nói=" "không=" "phải,=" "nó=" "là=" "đá=" "năng=" "lượng."=" "vương=" "tiểu=" "minh=" "hay=" "xem=" "phim=" "hoạt=" "hình=" "cho=" "nên=" "cũng=" "hiểu=" "đại=" "khái=" "đá=" "năng=" "lượng=" "là=" "gì,=" "bất=" "quá=" "cậu=" "không=" "hiểu=" "chính=" "là,=" "sao=" "nó=" "lại=" "ở=" "trong=" "cơ=" "thể=" "tôi?"=" "để=" "hấp=" "thu=" "năng=" "lượng."=" (lời=" "vàng=" "ý=" "ngọc=" "w=!) "..."=" "vương=" "tiểu=" "minh=" "lại=" "bắt=" "đầu=" "lo=" "lắng=" "nữa=" "rồi,=" "tự=" "như=" "quỷ=" "hút=" "máu,=" "hút=" "sạch=" "năng=" "lượng=" "trong=" "cơ=" "thể=" "tôi=" "sao?"=" "khụ=" "khụ=" "khụ."=" "gin=" "vừa=" "ăn=" "cơm=" "vừa=" "lấy=" "giấy=" "ăn=" "lau=" "đi=" "bọt=" "cola=" "đổ=" "ra,=" "lại=" "nói,=" "không=" "sao=" "không=" "sao,=" "cứ=" "nói=" "tiếp=" "đi."=" "isfel=" "nói=" "nó=" "chỉ=" "hấp=" "thu=" "năng=" "lượng=" "tình=" "yêu=" "do=" "người=" "nắm=" "giữ=" "sinh=" "ra,=" "vương=" "tiểu=" "minh=" "cái=" "hiểu=" "cái=" "không,=" "isfel=" "hỏi=" "giờ=" "vẫn=" "thích=" "giảng=" "bài,=" "cho=" "nên=" "hiếm=" "khi=" "nói=" "nhiều=" "thế=" "này,=" "hắc=" "tinh=" "châu=" "từ=" "hắc=" "tinh=" "thạch=" "dùng=" "địa=" "ngục=" "luyện=" "hỏa=" "mài=" "thành,=" "dùng=" "để=" "cất=" "giữ=" "hoặc=" "truyền=" "năng=" "lượng,=" "viên=" "hắc=" "tinh=" "châu=" "trong=" "cơ=" "thể=" "ngươi=" "dường=" "như=" "đã=" "cạn=" "kiệt=" "năng=" "lượng=" "cho=" "nên=" "nó=" "phải=" "hấp=" "thu=" "năng=" "lượng=" "tình=" "yêu=" "của=" "ngươi=" "để=" "duy=" "trì."=" "hughes=" "nói=" "tại=" "sao=" "hắc=" "tinh=" "châu=" "lại=" "ở=" "trong=" "cơ=" "thể=" "cậu=" "ta?"=" "gin=" "nghe=" "hughes=" "mở=" "miệng,=" "lập=" "tức=" "ra=" "mặt=" "thể=" "hiện=" "chắc=" "chắn=" "hơn=" "năm=" "mười=" "phần=" "trăm=" "là=" "baal=" "giở=" "trò=" "đấy."=" "thạch=" "phi=" "hiệp=" "nói=" "có=" "lẽ=" "đây=" "chính=" "là=" "nguyên=" "nhân=" "mà=" "baal=" "cứ=" "quán=" "lấy=" "cậu=" "ta."=" "isfel=" "gật=" "đầu,=" "thân=" "thể=" "của=" "baal=" "đang=" "ở=" "trong=" "hắc=" "tinh=" "châu."=" "khụ=" "khụ=" "khụ=" "khụ."=" "..."=" "ánh=" "mắt=" "của=" "mọi=" "người=" "tụ=" "tập=" "trên=" "mặt=" "victor,=" "victor=" "dùng=" "khăn=" "giấy=" "lau=" "cơm=" "trên=" "miệng,=" "lúng=" "túng=" "nói=" "ăn=" "nhanh=" "quá,=" "bị=" "sặc."=" "thạch=" "phi=" "hiệp=" "nói=" "đáng=" "ra=" "nên=" "để=" "victor=" "và=" "reyton=" "đi=" "siêu=" "thị=" "điện=" "máy,=" "ta=" "thích=" "antonio=" "ngồi=" "đây=" "hơn."=" "victor=" "cắn=" "giấy=" "ăn,=" "con=" "mắt=" "chứa=" "lệ=" "u=" "oán,=" "gin=" "nói=" "ta=" "có=" "thể=" "hiểu=" "đơn=" "giản=" "là,=" "ngươi=" "thích=" "antonio=" "chẳng?"=" "ánh=" "mắt=" "isfel=" "lóc=" "lên,=" "thạch=" "phi=" "hiệp=" "kiên=" "quyết=" "nói=" "không=" "đời=" "nào."=" "gin=" "cười=" "mĩa=" "mai,=" "đang=" "định=" "nói=" "đấy=" "đã=" "nghe=" "vương=" "tiểu=" "minh=" "sợ=" "hãi=" "hỏi,=" "tôi=" "có=" "thể=" "hỏi=" "chút=" "được=" "không,=" "trong=" "cơ=" "thể=" "tôi=" "có=" "hắc=" "tinh=" "châu,=" "còn=" "cơ=" "thể=" "baal=" "lại=" "đang=" "ở=" "trong=" "hắc=" "tinh=" "châu...=" "rốt=" "cục=" "đã=" "xảy=" "ra=" "chuyện=" "gì=" "vậy?"=" "..."=" "thạch=" "phi=" "hiệp=" "nói=" "nói=" "đơn=" "giản=" "là=" "thể=" "này,=" "thân=" "xác=" "của=" "baal=" "đang=" "ở=" "trong=" "cơ=" "thể=" "cậu."=" "tốc=" "độ=" "y=" "nói=" "không=" "nhanh,=" "nói=" "xong=" "còn=" "dò=" "chừng=" "sắc=" "mặt=" "cậu,=" "sợ=" "cậu="

chịu=" không=" được=" mà=" suy=" sụp...=" nhưng=" sự=" thật=" chúng=" mình,=" vương=" tiểu=" minh=" từ=" nhỏ=" đến=" lớn=" trái=" qua=" vô=" số=" chuyện=" đã=" kích=" và=" tôi=" luyện,=" tổ=" chất=" có=" thể=" nói=" là=" dễ=" dàng=" vượt=" khó.= " sau=" vài=" lần=" hít=" vào=" thở=" ra,=" cậu=" tự=" nhủ=" "thì=" ra,=" hần=" nói=" thân=" thể=" của=" hần=" ở=" trong=" lòng=" mình,=" là=" ý=" này."=" thạch=" phi=" hiệp=" bắt=" ngờ,=" "ai=" nói=" với=" cậu?"=" .=" vương=" tiểu=" minh=" gật=" đầu=" một=" cái=" nói=" "là=" baal."=" isfel=" chậm=" rãi=" nói=" "vậy=" hần=" có=" từng=" nói=" cho=" người=" rằng,=" chỉ=" khi=" người=" yêu=" hần,=" thân=" thể=" của=" hần=" mới=" được=" khôi=" phục=" hoàn=" toàn."=" vương=" tiểu=" minh=" ngẩn=" ra,=" mới=" bình=" tĩnh=" nói=" "không=" có.= " hần=" chỉ=" bắt=" tôi=" yêu=" người=" khác=" đến=" chết=" đi=" sống=" lại=" thôi."=" ...=" cả=" đám=" người=" thạch=" phi=" hiệp=" hoàn=" toàn=" cảm=" nín=" với=" hành=" vi=" của=" baal.= " "nhưng=" mà...=" vương=" tiểu=" minh=" đột=" nhiên=" nhớ=" tới=" tự=" dừng=" ngày=" hôm=" qua=" baal=" hủy=" bỏ=" thỏa=" thuận=" trước=" đây=" với=" hạng=" văn=" huân,=" chẳng=" lẽ=" là=" vì=" thạch=" phi=" hiệp=" nhìn=" sắc=" mặt=" vương=" tiểu=" minh=" đổi=" màu=" liên=" tục,=" trong=" lòng=" dần=" dần=" đã=" rõ=" nguyên=" căn,=" "từ=" bây=" giờ,=" chúng=" ta=" bắt=" đầu=" nói=" chuyện=" nghiêm=" túc,=" thành=" thật=" với=" nhau."=" vương=" tiểu=" minh=" mờ=" mịt=" nói=" "chúng=" ta=" này=" giờ=" không=" nghiêm=" túc=" và=" thành=" thật=" sao?"=" ...=" thạch=" phi=" hiệp=" liếm=" liếm=" môi,=" "ây=" da,=" tôi=" chỉ=" muốn=" nhấn=" mạnh=" điều=" đó=" thôi=" mà."=" vương=" tiểu=" minh=" mở=" to=" mắt=" nhìn=" y.= " thạch=" phi=" hiệp=" háng=" giọng=" một=" cái=" nói=" "cậu=" muốn=" ở=" bên=" baal=" cả=" đời=" sao?"=" vương=" tiểu=" minh=" há=" hốc=" miệng=" nhìn=" y.= " "tôi=" sẽ=" hiểu=" là=" không-thể."=" thạch=" phi=" hiệp=" lại=" đón=" đầu,=" "như=" vậy,=" cậu=" muốn=" mặc=" kệ=" hần=" không?"=" vương=" tiểu=" minh=" lưỡng=" lự=" thật=" lâu,=" mới=" từ=" từ=" gật=" đầu.= " thật=" ra=" thì=" nội=" tâm=" của=" cậu=" đang=" rất=" hỗn=" loạn,=" nếu=" như=" đổi=" lại=" mấy=" ngày=" trước,=" có=" lẽ=" cậu=" sẽ=" không=" do=" dự=" mà=" gật=" đầu,=" nhưng=" không=" biết=" tại=" sao,=" khi=" vừa=" mới=" gật=" đầu=" xong,=" trong=" lòng=" lại=" mơ=" hồ=" thấy=" trống=" vắng.= " "vậy=" thì,=" chỉ=" có=" hai=" cách."=" thạch=" phi=" hiệp=" nói,=" "một=" cậu=" phải=" yêu=" hần.= " nhưng=" mới=" này=" cậu=" nói=" không=" muốn=" ở=" bên=" hần=" cả=" đời.= " cho=" nên,=" cách=" này=" bỏ.= " hai,=" giết=" hần=" đi.= " cá=" nhân=" tôi=" cực=" lực=" đề=" cử=" cách=" này."=" "không=" được=" giết=" hần."=" huyết=" sắc=" trên=" mặt=" vương=" tiểu=" minh=" tiêu=" tán.= " thạch=" phi=" hiệp=" quay=" lại=" hỏi=" isfel,=" "có=" cách=" thứ=" ba=" không?"=" isfel=" không=" ngờ=" lại=" nói=" "có."=" "cách=" gì?"=" "tự=" sát."=" isfel=" lời=" ít=" mà=" ý=" nhiều.= " thạch=" phi=" hiệp=" từ=" từ=" quay=" đầu=" lại=" nói=" "cá=" nhân=" tôi,=" cực=" lực=" không=" đề=" cử=" cách=" này=" nha."=" vương=" tiểu=" minh=" im=" lặng=" một=" hồi=" lâu=" nói=" "thật=" ra=" thì,=" để=" nguyên=" tình=" trạng=" như=" vậy=" cũng=" được."=" thạch=" phi=" hiệp=" trong=" mắt=" tinh=" quang=" chợt=" lóe,=" "khóe=" miệng=" lộ=" ra=" ý=" cười=" xấu=" xa,=" thoáng=" hiện=" rồi=" biến=" mất.= " y=" vỗ=" vai=" cậu=" nói=" "cậu=" quá=" ngây=" thơ=" rồi,=" cậu=" nghĩ=" mà=" xem,=" nếu=" như=" baal=" biết=" chỉ=" có=" cậu=" yêu=" hần=" mới=" có=" thể=" khiến=" cho=" thân=" thể=" hần=" hồi=" phục=" hoàn=" toàn,=" hần=" sẽ=" làm=" gì=" nào?"=" (= "A=" bố=" người=" ta=" có=" kẻ=" đã=" bỗng=" uyên=" ương=" kia=" ">.<) vương=" tiểu=" minh=" suy=" nghĩ=" một=" chút,=" sắc=" mặt=" trắng=" xanh.= " thạch=" phi=" hiệp=" tiếp=" tục=" nói=" "với=" tính=" cách=" của=" baal,=" tình=" hình=" tương=" lai=" của=" cậu,=" tôi=" không=" nói=" chắc=" cậu=" cũng=" hiểu=" mà=" ha."=" vương=" tiểu=" minh=" hai=" môi=" bắt=" đầu=" run=" rẩy.= " thạch=" phi=" hiệp=" sợ=" hù=" chết=" cậu,=" lại=" an=" ủi=" nói=" "thật=" ra=" thì,=" biện=" pháp=" cũng=" không=" phải=" không=" có."=" "biện=" pháp=" gì?"=" "nói=" thì=" dụ=" như,=" có=" một=" rất=" kẻ=" rất=" bá=" đạo=" muốn=" mua=" một=" thứ=" của=" cậu,=" nhưng=" mà=" cậu=" lại=" không=" muốn=" bán=" cho=" hần,=" cậu=" nên="

làm=" " thế=" " nào?"=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " trả=" " lời=" " "không=" " bán."=" " "nói=" "
 thẳng=" " là=" " không=" " bán=" " e=" " rằng...,"=" " kể=" " kia=" " sẽ=" " không=" " ngừng=" " dùng=" "
 các=" " loại=" " thủ=" " đoạn=" " dây=" " đưa=" " cậu,"=" " làm=" " phiền=" " cậu,"=" " hoặc=" " hăm=" "
 hại=" " cậu."=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " cau=" " mảy=" " trâm=" " tư=" " thạch=" " phi=" " hiệp=" "
 khê=" " cười=" " nói=" " "tại=" " sao=" " không=" " ra=" " giá=" " thật=" " cao,"=" " để=" " cho=" " hấn=" "
 không=" " ngừng=" " cố=" " gắng=" " vì=" " mục=" " tiêu,"=" " rồi=" " lại=" " không=" " bán=" " nhỉ?"=" "
 vương=" " tiểu=" " minh=" " chợt=" " hiểu=" " ra,"=" " sau=" " đó=" " lại=" " mờ=" " mịt=" " nói=" "
 "tôi=" " nên=" " làm=" " thế=" " nào=" " a?"=" " "buộc=" " hấn=" " phải=" " yêu=" " cậu,"=" " cậu=" " sẽ=" "
 suy=" " nghĩ=" " có=" " nên=" " yêu=" " hấn=" " hay=" " không."=" " thạch=" " phi=" " hiệp=" " búng=" "
 tay,"=" " coi=" " như=" " vì=" " tương=" " lai=" " của=" " baal=" " y=" " đã=" " thiết=" " lập=" " xong=" "
 chướng=" " ngại=" " vật=" " ghê=" " gớm=" " nhất."=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " miệng=" " khê=" "
 mở=" " ra,"=" " sau=" " khi=" " kinh=" " ngạc=" " thì=" " có=" " chút=" " hiểu=" " được=" " gin=" " vô=" "
 cùng=" " thông=" " cảm=" " cho=" " baal,"=" " kể=" " đã=" " bị=" " ném=" " vào=" " xó=" " xinh=" " nào=" "
 đó."=" " đột=" " nhiên=" " ——=" " cảnh=" " vật=" " trước=" " mắt=" " giống=" " như=" " bị=" " cuốn=" "
 vào=" " dòng=" " nước=" " xoáy."=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " cảm=" " thấy=" " trong=" " lòng=" "
 quặn=" " đau,"=" " cậu=" " không=" " tự=" " chủ=" " được=" " gục=" " người=" " xuống."=" " gạch=" " vắn=" "
 gỗ=" " trên=" " mặt=" " đất=" " càn=" " lúc=" " càn=" " trở=" " nên=" " mơ=" " hồ,"=" " cuối=" " cùng=" "
 nhọt=" " nhọt=" " trong=" " sương=" " mù."=" " "cậu=" " không=" " sao=" " chứ?"=" " thạch=" " phi=" "
 hiệp=" " chụp=" " được=" " tay=" " cậu,"=" " kéo=" " dây."=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " lúc=" " này=" "
 mới=" " phát=" " hiện=" " ra,"=" " chẳng=" " biết=" " từ=" " lúc=" " nào=" " đã=" " không=" " thấy=" "
 mcdonald's,"=" " bọn=" " họ=" " đang=" " đứng=" " trong=" " sương=" " mù=" " dày=" " đặc."=" " khuôn=" "
 mặt=" " thạch=" " phi=" " hiệp=" " ẩn=" " hiện=" " mờ=" " mờ=" " trong=" " sương,"=" " chỉ=" " đứng=" "
 xa=" " một=" " chút=" " sẽ=" " chẳng=" " thấy=" " gì=" " nữa."=" " "cậu=" " yên=" " tâm=" " đi."=" " baal=" "
 bắt=" " quá=" " chỉ=" " là=" " u=" " linh=" " đạo=" " thiên=" " sứ,"=" " tuyệt=" " đối=" " không=" " thể=" "
 đỡ=" " nổi=" " thiên=" " sứ=" " chiến=" " đấu=" " ,=" " quỷ=" " hút=" " máu=" " và=" " titan=" " liên=" "
 thủ=" " đấu."=" " "quỷ=" " hút=" " máu?"=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " trong=" " lòng=" " giật=" "
 mình."=" " "à=" " quên=" " nói=" " cậu=" " biết,"=" " gin=" " là=" " quỷ=" " hút=" " máu."=" " isfel=" " và=" "
 baal=" " thì=" " giống=" " nhau,"=" " đều=" " là=" " đạo=" " thiên=" " sứ,"=" " đương=" " nhiên=" " là=" "
 một=" " đạo=" " thiên=" " sứ=" " bằng=" " xương=" " bằng=" " thịt,"=" " đầy=" " đủ=" " thân=" " xác=" "
 và=" " linh=" " hồn...=" " còn=" " cái=" " gã=" " dư=" " ra=" " kia=" " là=" " titan."=" " đang=" " nói,"=" "
 đột=" " nhiên=" " trước=" " mắt=" " hiện=" " lên=" " một=" " luồng=" " sáng,"=" " xua=" " tan=" " sương=" "
 mù."=" " (hạ)"=" " ——=" " lời=" " tư=" " vấn=" " "chân=" " thành=" " từ=" " ngài=" " quân=" " sư=" " số=" "
 dzách=" " trong=" " quãng=" " sáng,"=" " isfel=" " mở=" " rộng=" " cánh=" " đen,"=" " lạnh=" " lùng=" "
 nhìn=" " sâu=" " vào=" " trong=" " đám=" " sương=" " mù."=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " cũng=" " lo=" "
 lắng=" " nhìn=" " qua=" " nhưng=" " chẳng=" " thấy=" " gì=" " cả."=" " tuy=" " nói=" " là=" " khoảng=" "
 cách=" " cả=" " hai=" " không=" " vượt=" " quá=" " năm=" " mét,"=" " trong=" " sương=" " mù=" " dày=" "
 đặc=" " thể=" " này=" " dù=" " chỉ=" " là=" " một=" " mét=" " cũng=" " chẳng=" " thấy=" " bóng=" " ai=" "
 chứ=" " đừng=" " nói=" " là=" " năm=" " mét."=" " thạch=" " phi=" " hiệp=" " đứng=" " cạnh=" " thân=" "
 nhiên=" " nói=" " "không=" " cần=" " lo=" " lắng,"=" " isfel=" " sẽ=" " nhanh=" " chóng=" " thu=" " phục=" "
 hấn."=" " "vậy=" " mới=" " đáng=" " lo=" " a."=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " vô=" " thức=" " lảo=" "
 bầm,"=" " sau=" " đó=" " liếc=" " sang=" " bên=" " cạnh=" " thì=" " thấy=" " thạch=" " phi=" " hiệp=" "
 cười=" " như=" " thể=" " mèo=" " trộm=" " được=" " mỡ."=" " "lo=" " cho=" " baal=" " hả?"=" " thạch=" "
 phi=" " hiệp=" " chớp=" " chớp=" " mi."=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " lại=" " gật=" " đầu=" " không=" "
 suy=" " nghĩ."=" " đối=" " với=" " tính=" " thần=" " thần=" " của=" " cậu,"=" " thạch=" " phi=" " hiệp=" "
 đành=" " phải=" " thừa=" " nhận,"=" " "nghe=" " nói=" " đạo=" " thiên=" " sứ=" " không=" " dễ=" " chết=" "
 đâu."=" " "a?"=" " "cho=" " nên,"=" " isfel=" " cùng=" " lảo=" " là=" " đánh=" " một=" " trận=" " với=" "
 hấn=" " thôi,"=" " tuyệt=" " đối=" " sẽ=" " không=" " giết=" " hấn."=" " thạch=" " phi=" " hiệp=" " lảo=" "
 bầm,"=" " "nếu=" " dễ=" " chết=" " đến=" " thể=" " thì=" " đã=" " chẳng=" " xếp=" " vào=" " hàng=" "
 boss=" " cuối."=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " thấy=" " biểu=" " tình=" " của=" " y=" " không=" "
 giống=" " giả=" " vờ,"=" " thoáng=" " an=" " tâm."=" " lúc=" " này=" " mới=" " nhớ=" " tới=" " chuyện=" "
 mới=" " vừa=" " rồi=" " y=" " kể=" " gin=" " là=" " quỷ=" " hút=" " máu."=" " "gin=" " thật=" " sự=" "
 là=" " quỷ=" " hút=" " máu=" " sao?"=" " thạch=" " phi=" " hiệp=" " nói=" " "cậu=" " thâm=" " yêu=" "
 quỷ=" " hút=" " máu=" " hả?"=" " "không=" " phải,"=" " tôi=" " chỉ=" " muốn=" " nhờ=" " anh=" " ta=" "
 giúp=" " chút=" " việc."=" " đôi=" " mắt=" " của=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " trông=" " mong=" "

nhìn=" vào=" đám=" sương=" tìm=" kiếm=" thân=" ảnh=" của=" gin=" isfel=" cũng=" mắt=" tiêu=" luôn=" rồi,=" sương=" trắng=" lại=" vảy=" chặt=" tầm=" nhìn=" của=" câu.= " thạch=" phi=" hiệp=" búng=" ngón=" tay=" vài=" cái,=" khóe=" miệng=" lộ=" ra=" một=" điều=" cười=" xấu=" xa,=" cao=" giọng=" nói:= " "gì=" cơ?= " hughes,=" người=" nguyên=" ý=" để=" gin=" chạm=" vào=" cái=" móng=" nhỏ=" của=" người=" á?"=" " ...=" chưa=" đến=" ba=" giây=" đồng=" hồ,=" gin=" đã=" xuất=" hiện=" bên=" cạnh=" bọn=" họ,=" đôi=" mắt=" xanh=" lơ=" lóe=" ra=" vài=" tia=" kích=" động,=" "hughes=" ở=" đầu=" thế?"=" "trong=" đám=" sương=" ấy.= " thạch=" phi=" hiệp=" không=" hề=" cảm=" thấy=" áy=" náy=" sau=" khi=" đùa=" bỗng=" hấn.= " "người..."=" gin=" nheo=" mắt.= " thạch=" phi=" hiệp=" vội=" vàng=" nói:= " "tiểu=" minh=" có=" việc=" nhờ=" người=" hồ=" trợ.= " gin=" nghi=" hoặc=" nhìn=" về=" phía=" vương=" tiểu=" minh.= " vương=" tiểu=" minh=" nói:= " "tôi=" có=" một=" cái..."=" à=" không,=" một=" người=" bạn=" bị=" biến=" thành=" quỷ=" hút=" máu=" nửa=" vời,=" đã=" hôn=" mê=" bắt=" tỉnh,=" anh=" có=" thể=" cứu=" được=" cậu=" ta=" không?"=" "quỷ=" hút=" máu=" nửa=" vời?"=" gin=" nghi=" nghi=" nói,=" "do=" sơ=" ủng=" thất=" bại?"=" "ưm.= " vương=" tiểu=" minh=" trong=" mắt=" lóe=" lên=" tia=" hy=" vọng.= " "ta=" không=" giúp=" được=" đâu.= " gin=" nhú=" mảy=" nói,=" "người=" phải=" tìm=" ra=" cái=" gã=" đã=" giúp=" y=" sơ=" ủng,=" hoặc=" là=" cha=" chú=" của=" gã=" đó,=" giúp=" y=" hoàn=" thành=" nghi=" thức=" còn=" lại.= " vương=" tiểu=" minh=" thần=" sắc=" buồn=" bã.= " đáp=" án=" của=" hấn=" và=" baal=" giống=" y=" nhau.= " thạch=" phi=" hiệp=" nhú=" mảy=" nói:= " "người=" không=" phải=" được=" xưng=" là=" huyết=" tộc=" đệ=" nhị=" cao=" thủ=" sao?"=" "cái=" gì=" mà=" bảo=" ta=" được=" xưng,=" ta=" vốn=" chính=" là=" vậy=" đó.= " gin=" không=" phục=" hừ=" lạnh,=" "ta=" tuy=" rằng=" là=" huyết=" tộc=" tam=" đại,=" nhưng=" mà=" bọn=" tam=" đại=" tui=" ta=" đều=" là=" con=" một=" nha,=" theo=" ta=" được=" biết,=" cái=" đám=" người=" kia=" cũng=" lâu=" rồi=" không=" tìm=" hậu=" đại,=" hình=" như=" đã=" quen=" ả=" cư=" rồi.= " cái=" tên=" bán=" quỷ=" kia=" tuyệt=" đối=" không=" phải=" kiệt=" tác=" của=" bọn=" họ,=" cho=" nên=" dù=" ta=" có=" đi,=" máu=" của=" ta=" cũng=" vô=" pháp=" giúp=" y=" hoàn=" thành=" nghi=" thức.= " thạch=" phi=" hiệp=" nhìn=" về=" mặt=" thất=" lạc=" của=" vương=" tiểu=" minh,=" tình=" đồng=" hương=" trong=" ngực=" bốc=" cháy,=" "vậy=" chẳng=" lẽ=" người=" ở=" huyết=" tộc=" không=" có=" bạn=" bè=" gì=" sao?"=" "nếu=" có=" thể=" nhìn=" thấy=" tên=" đó,=" ta=" hấn=" là=" sẽ=" truy=" ra=" được=" gã=" quỷ=" kia=" là=" hậu=" đại=" của=" ai=" từ=" máu=" y.= " bắt=" quá,=" gin=" cúi=" đầu=" nhìn=" đồng=" hồ,=" "chúng=" ta=" chỉ=" còn=" mười=" lăm=" phút.= " vì=" con=" thuyền=" noah=" và=" nhân=" giới=" giờ=" giấc=" khác=" biệt=" cho=" nên=" bọn=" họ=" không=" thể=" lưu=" lại=" lâu.= " đầu=" vương=" tiểu=" minh=" đã=" cúi=" muốn=" chạm=" ngực.= " thạch=" phi=" hiệp=" cảm=" khái,=" "những=" tướng=" rớt=" cục=" có=" thể=" phát=" huy=" công=" dụng=" của=" người,=" nào=" ngờ...=" "cái=" gì=" mà=" ta=" rớt=" cục=" có=" thể=" phát=" huy=" công=" dụng?"=" hai=" khóa=" răng=" nanh=" của=" gin=" đột=" nhiên=" bật=" ra.= " "mấy=" câu=" này=" cũng=" cần=" phiên=" dịch=" lại=" sao?"=" thạch=" phi=" hiệp=" liếc=" hấn.= " gin=" nhớ=" lúc=" trước=" đại=" chiến=" với=" baal,=" riêng=" hấn=" ngủ=" trong=" quan=" tài=" thủy=" tinh,=" mãi=" tới=" lúc=" isfel=" tới=" mới=" thoát,=" không=" khỏi=" có=" chút=" ảm=" ức.= " "ta=" có=" thể=" tìm=" kẻ=" khác=" từ=" huyết=" tộc=" đến=" giúp.= " có=" một=" việc=" người=" phải=" phải=" lưu=" ý,=" ta=" không=" biết=" gã=" quỷ=" kia=" thuộc=" đời=" thứ=" mấy,=" nhưng=" phạm=" sai=" lầm=" khi=" đang=" sơ=" ủng=" chỉ=" có=" thể=" là=" cấp=" thấp,=" huyết=" tộc=" cấp=" cao=" tuyệt=" đối=" sẽ=" không=" phạm=" sai=" lầm=" thể=" này.= " cho=" nên=" tên=" quỷ=" hút=" máu=" nửa=" vời=" kia=" rất=" có=" thể=" sẽ=" bị=" dòng=" máudục=" vọng=" điều=" khiển,=" biến=" thành=" một=" quái=" vật=" vô=" tri=" vô=" giác.= " vương=" tiểu=" minh=" nhớ=" tới=" baal=" đã=" nói=" qua,=" loại=" quái=" vật=" hút=" máu=" này=" thậm=" chí=" còn=" rút=" cạn=" máu=" của=" anh=" trai=" mình,=" không=" khỏi=" sợ=" hãi.= " "có=" cách=" nào=" ngăn=" cậu=" ta="

lại=" không?"=" "có=" dùng=" thánh=" giá=" đóng=" đình=" y=" lại=" gin=" thân=" nhiên=" nói=" thạch=" phi=" hiệp=" không=" tướng=" tượng=" nổi=" vuốt=" cảm=" nói=" "chẳng=" lẽ=" lời=" đồn=" dùng=" thánh=" giá=" đóng=" đình=" quỹ=" hút=" máu=" là=" có=" thật=" sao=" gin=" nói=" "quỷ=" hút=" máu=" cũng=" có=" trái=" tim=" thật=" ra,=" chẳng=" cần=" thánh=" giá=" gì=" đầu,=" dùng=" đại=" đình=" gỗ=" đóng=" vô=" tim=" là=" đủ=" chết=" rồi=" "vậy=" sao=" truyền=" thuyết=" luôn=" nói=" về=" thánh=" giá...=" "không=" nói=" vậy=" làm=" sao=" giáo=" đường=" có=" thể=" phát=" triển=" mạnh=" mẽ=" thể?"=" thạch=" phi=" hiệp=" nhớ=" rõ,=" "quảng=" cáo=" quả=" nhiên=" rất=" quan=" trọng=" vương=" tiểu=" minh=" nói=" "vậy=" người=" bạn=" đến=" từ=" huyết=" tộc=" của=" anh=" bao=" giờ=" mới=" tới?"=" gin=" nói=" "huyết=" tộc=" và=" nhân=" giới=" thật=" ra=" có=" một=" thông=" đạo=" khác,=" bắt=" quá=" thời=" gian=" ta=" không=" thể=" xác=" định=" được=" mấy=" gã=" cấp=" thấp=" đến=" đây=" đa=" số=" là=" đi=" du=" lịch=" thôi."=" "để=" chắc=" ăn=" thì=" gọi=" nhì=" đại=" đến=" đi."=" thạch=" phi=" hiệp=" nói=" bữa,=" "đỡ=" giống=" như=" vị=" tam=" đại=" nào=" đó,=" đến=" đây=" chỉ=" để=" khu=" môi=" múa=" mép."=" gin=" bữu=" môi=" xĩa=" xói,=" "nhì=" đại=" trừ=" mỗi=" tên=" kia=" ra=" đều=" chết=" sạch=" rồi=" thạch=" phi=" hiệp=" nhân=" tình=" sáng=" lên,=" "kể=" nghe=" coi?"=" "bí=" mật."=" thạch=" phi=" hiệp=" thấy=" biểu=" tình=" của=" gin=" thực=" nghiêm=" túc,=" thức=" thời=" không=" truy=" vấn=" nữa.= vương=" tiểu=" minh=" còn=" đang=" chìm=" trong=" lo=" lắng=" về=" em=" trai=" hạng=" tổng,=" lỗ=" như=" bắt=" cứ=" lúc=" nào=" cũng=" có=" thể=" biến=" thành=" quái=" vật,=" đang=" định=" hẹn=" một=" thời=" điểm=" với=" bạn=" của=" gin,=" chỉ=" thấy=" sương=" trắng=" đột=" nhiên=" sùng=" sục=" như=" nước=" sôi.= gin=" vội=" chán=" ngang=" trước=" mặt=" họ.= xa=" xa=" vang=" lên=" tiếng=" gầm=" giận=" dữ.= thạch=" phi=" hiệp=" thấp=" giọng=" nói=" "là=" victor=" đó."=" vương=" tiểu=" minh=" không=" khỏi=" lo=" lắng.= cậu=" tuy=" rằng=" không=" hy=" vọng=" baal=" gặp=" phải=" chuyện=" chẳng=" lành,=" nhưng=" cũng=" không=" mong=" đám=" người=" isfel=" bị=" thương.= một=" bóng=" xám=" khổng=" lồ=" phá=" tan=" màn=" sương,=" vọt=" tới=" chỗ=" bọn=" họ.= gin=" không=" chút=" do=" dự=" nhảy=" lên,=" chụp=" được,=" rơi=" xuống=" đất.= động=" tác=" gọn=" gàng=" lưu=" loát.= phía=" sau=" hấn,=" thạch=" phi=" hiệp=" đang=" nhẹ=" rằng=" trợn=" mắt=" khề=" nhấc,=" "bỏ=" cái=" chân=" của=" người=" đang=" đề=" lên=" chân=" ta=" ra=" chỗ=" khác=" coi."=" gin=" giật=" mình.= thạch=" phi=" hiệp=" nói=" "còn=" không=" bỏ=" ra?"=" gin=" thả=" victor=" xuống,=" hoang=" mang=" nói=" "ta=" đầu=" có=" giảm=" lên=" người=" a.= ...=" giọng=" vương=" tiểu=" minh=" sợ=" hãi=" giải=" thích,=" "ngại=" quá,=" là=" chân=" của=" tôi."=" thạch=" phi=" hiệp:= "..."=" trong=" vòng=" mấy=" câu=" thoại=" ngắn=" ngủi,=" chiến=" trường=" lại=" có=" vài=" biến=" chuyển=" mới.= sương=" trắng=" ngày=" càng=" đặc,=" như=" thể=" bị=" lừa=" vào=" một=" chỗ,=" mặt=" đất=" rung=" chuyển,=" phía=" trước=" vang=" lên=" tiếng=" nổ=" mạnh.= vương=" tiểu=" minh=" bịt=" mũi=" lại.= không=" khí=" hít=" vào=" phổi=" càng=" lúc=" càng=" loãng,=" ngay=" tại=" khi=" cậu=" thẳm=" nghĩ=" sắp=" chết=" rồi,=" một=" cánh=" tay=" mạnh=" mẽ=" kéo=" cậu=" ra=" khỏi=" đám=" sương=" trắng,=" vượt=" lên=" trên=" màn=" sương.= "khụ,=" cảm...=" khụ=" khụ,=" cảm=" ơn.= vương=" tiểu=" minh=" mở=" miệng=" thật=" to=" thở=" hốn=" hển=" rồi=" quay=" lại,=" ánh=" mắt=" đột=" nhiên=" trùng=" lớn,=" giật=" mình=" nói=" "baal?"=" baal=" đang=" quan=" sát=" tình=" hình=" bên=" dưới,=" trong=" mắt=" hiện=" lên=" một=" tia=" khó=" chịu,=" nhướn=" mày=" nói=" "chứ=" người=" tướng=" ai=" hả?"=" "ưm...=" vương=" tiểu=" minh=" cúi=" đầu=" nhìn=" đám=" sương=" trắng=" cuộn=" cuộn=" dưới=" chân,=" ngoan=" ngoan=" ngậm=" chặt=" miệng.= một=" vầng=" sáng=" lại=" từ=" trong=" sương=" vụt=" ra.= thân=" ảnh=" thon=" dài=" của=" isfel=" sùng=" sùng=" đứng=" giữa=" vầng=" sáng,=" ánh=" mắt=" còn=" lạnh=" lẽo=" hơn=" cả=" băng=" sương.= vương=" tiểu=" minh=" nghe=" thấy=" baal=" cười=" lạnh.= một=" tia=" chớp=" không=" hề=" báo=" trước=" bỗng=" xuống=" trên=" đầu.= vương=" tiểu=" minh=" lần=" đầu=" nhìn=" thấy=" tia=" chớp=" sát="

ngay=" mặt.= " sáng=" thể=" này=" tuyệt=" đối=" không=" thể=" do=" bóng=" đèn=" phát=" ra=" được.= " chân=" cậu=" mềm=" nhũn.= " may=" là=" cậu=" đang=" được=" baal=" ôm=" trên=" không.= " cho=" nên=" dù=" chân=" có=" xui=" lơ=" cũng=" không=" ai=" nhìn=" thấy.= " baal=" dùng=" kết=" giới=" ngăn=" cản=" công=" kích=" từ=" isfel.= " ánh=" mắt=" hần=" tia=" máu.= " “được=" lắml!=" isfel.= " hôm=" nay=" phân=" rõ=" thắng=" bại=" của=" hai=" ta=" luôn=" đi!=" lời=" tuy=" nói=" ra,=" nhưng=" thanh=" âm=" của=" hần=" không=" khí=" khái=" đến=" vậy.= " vừa=" rồi=" giao=" thủ=" vài=" chiêu=" với=" isfel.= " hần=" cũng=" đã=" thám=" đòn=" rồi.= " thạch=" phi=" hiệp=" thật=" vất=" vả=" ngồi=" trên=" vai=" victor,=" vượn=" đầu=" ra=" khối=" màn=" sương=" chợt=" nghe=" đến=" lời=" này,=" vội=" vàng=" nói:= " “không=" được=" đầu!=" baal=" nói:= " “vì=" sao=" không=" được?“= " “boss=" cỡ=" người=" nên=" để=" người=" chơi=" đến=" đánh!= " npc=" đánh=" boss=" là=" lãg=" phí=" tài=" nguyên=" nha!= " thạch=" phi=" hiệp=" nói=" rất=" hợp=" lý=" hợp=" tình.= " vương=" tiểu=" minh=" lấy=" lại=" tinh=" thần,=" nhỏ=" giọng=" phụ=" họa:= " “có=" lý=" á.= " baal=" mặc=" kệ=" cậu,=" nhìn=" thẳng=" về=" hướng=" isfel=" nói:= " “người=" dám=" nói=" không=" dám=" xem?“= " “không=" dám.= " isfel=" trả=" lời=" mau=" lệ.= " baal=" trừng=" y=" muốn=" rút=" cả=" hai=" mắt.= " khi=" còn=" ở=" trên=" thiên=" đường=" hần=" chưa=" từng=" nghe=" isfel=" nói=" không=" dám.= " chẳng=" lẽ=" thức=" ăn=" ở=" con=" thuyền=" noah=" ngon=" đến=" nổi=" đem=" hùng=" tâm=" tráng=" chí=" của=" y=" diệt=" sạch=" sẽ=" rồi?=" hay=" là...=" vì=" cái=" thứ=" nhân=" loại=" này?= " hai=" mắt=" hần=" liếc=" sang=" thạch=" phi=" hiệp=" đang=" cười=" giảo=" hoạt,=" trong=" lòng=" nhất=" thời=" tràn=" ngập=" khinh=" thường.= " hần=" từ=" trước=" đến=" giờ=" vẫn=" luôn=" khinh=" bỉ=" cái=" thứ=" chẳng=" được=" tích=" sự=" gì=" mà=" cứ=" hay=" tỏ=" ra=" kiêu=" ngạo.= " “chỉ=" có=" linh=" thể=" không=" được=" thực=" lực=" như=" nguyên=" thể,=" bắt=" quá=" chưa=" được=" một=" phần=" mười.= " isfel=" thu=" hồi=" cánh,=" “vô=" nghĩa.= " thạch=" phi=" hiệp=" bổ=" sung=" nói:= " “không=" giống=" ai=" đó=" ha,=" biết=" rõ=" người=" ta=" chỉ=" là=" ảo=" ảnh=" mà=" vẫn=" hung=" hăng=" xông=" vào=" đánh.= " y=" đang=" ám=" chỉ=" cái=" hồi=" ở=" nguyên=" thù=" giới,=" baal=" dùng=" thân=" xác=" của=" manes=" để=" đánh=" với=" ảo=" ảnh=" của=" isfel.= " baal=" cười=" lạnh=" nói:= " “kẻ=" không=" hiểu=" sẽ=" tự=" rước=" lấy=" họa=" mai=" sau=" thôi.= " mặc=" dù=" nói=" vậy,=" trong=" lòng=" hần=" vẫn=" vụng=" trộm=" thỏ=" phào.= " cho=" dù=" là=" khi=" hần=" hoàn=" toàn=" khôi=" phục=" cũng=" chưa=" nắm=" chắc=" cả=" mười=" phần=" sẽ=" đánh=" bại=" isfel,=" hướng=" chi=" là=" hiện=" tại.= " isfel=" nói:= " “không=" phải=" không=" hiểu...=" “mà=" là=" vô=" cùng=" tự=" tin!= " thạch=" phi=" hiệp=" nói=" tiếp.= " isfel=" liếc=" y=" một=" cái.= " (đánh=" nhau=" còn=" liếc=" mắt=" đưa=" tình="A=!) " thạch=" phi=" hiệp=" nghiêm=" chào=" như=" đội=" thiếu=" niên=" tiền=" phong.= " “mặc=" dù=" xen=" ngang=" khi=" người=" khác=" nói=" chuyện=" là=" vô=" lễ,=" nhưng=" ta=" không=" thể=" không=" nói.= " gin=" nhảy=" ra=" khối=" đám=" sương,=" giờ=" ra=" đồng=" hồ=" trên=" tay,=" “đã=" đến=" giờ=" rồi.= " thạch=" phi=" hiệp=" hỏi:= " “hughes=" đầu?=" “đang=" ngủ.= " gin=" chỉ=" về=" khoảng=" không=" sau=" lưng=" mình.= " thạch=" phi=" hiệp=" nói,=" “vậy=" dọn=" dẹp=" thôi.= " baal=" nhủ=" mày,=" “các=" người=" cứ=" vậy=" mà=" đi?“= " thạch=" phi=" hiệp=" nói:= " “chẳng=" lẽ=" người=" muốn=" mời=" tụi=" này=" ăn=" cơm=" chiêu?“= " baal=" nhìn=" đỉnh=" đầu=" người=" đang=" ôm=" trong=" ngực,=" “không=" mang=" y=" đi?“= " thân=" thể=" vương=" tiểu=" minh=" chấn=" động.= " thạch=" phi=" hiệp=" thăm=" rủa=" nói:= " “tụi=" này=" không=" phải=" đầu=" trâu=" mặt=" ngựa=" câu=" hồn=" người=" chết=" nha,=" không=" việc=" gì=" đem=" người=" đi=" làm=" chi?“= " baal=" nghi=" ngờ.= " nếu=" không=" phải=" muốn=" cướp=" vương=" tiểu=" minh=" khối=" tay=" hần,=" isfel=" tại=" sao=" phải=" dùng=" kết=" giới=" cách=" ly=" hai=" người=" chứ?=" thạch=" phi=" hiệp=" suy=" nghĩ,=" quyết=" định=" vẫn=" tặng=" cho=" vương=" tiểu=" minh=" chút=" nhân=" tình,=" để=" về=" sau=" baal=" có=" thể=" đối=" xử=" với=" cậu=" ta=" tốt=" hơn.= " “chủ=" yếu=" là,=" bản=" thân=" cậu=" ấy=" không=" muốn="

rời="” đi,="” bọn="” này="” đâu="” phải="” cướp="” thì="” ép="” buộc="” làm="” gì?“="” y="” không="” muốn="” rời="” đi?“="” baal="” ngăn="” ra="” một="” lúc,="” trong="” lòng="” tự="” đứng="” dâng="” lên="” một="” niềm="” vui="” khó="” hiểu.="”>

16. Chương 16: Đàm Phán

(Thượng)

Chờ người yêu ta rồi ta sẽ yêu người

Isfel thực mất hứng cắt ngang mạch suy nghĩ của hắn, “Người tự giải trừ kết giới hay để ta hủy nó đi?”

Tâm trạng Baal đang phấn khởi nên không thêm để ý đến sự khiêu khích trong lời nói của y, khê phất tay.

Màn sương trắng tiêu thất.

Vương Tiểu Minh phát hiện ra bọn họ vẫn đang ở trong McDonald’s.

Cậu vẫn ngồi ở vị trí cũ, có điều... Dưới móng cậu là đuôi của Baal.

Đám người Thạch Phi Hiệp cái gì cũng chưa nói, cuống cuống vỗ móng chạy lấy người.

Vương Tiểu Minh giật mình quay lại, nhìn Gin hét lớn: “Bạn anh bao giờ đến vậy?”

Gin quay đầu mỉm cười, “Yên tâm, sớm thôi.”

“Bạn nào?” Cánh tay đang đặt trên lưng cậu siết chặt. Trong lòng Baal nhận nhạo những cảm giác vô cùng chán ghét, giống như thể khi hắn không ở đây, đám người Thạch Phi Hiệp đã cùng y thỏa thuận mấy chuyện gì đó mà hắn không biết.

...

Chết tiệt, loại cảm giác này thật sự làm hắn khó chịu tới cực điểm.

Vương Tiểu Minh cao hứng nói: “Em trai Hạng tổng sẽ sớm được cứu a.”

...

Baal nắm chặt tay. Hiện tại mới là cực điểm!

Thạch Phi Hiệp mua đồ ở McDonald’s còn dư ra rất nhiều.

Vương Tiểu Minh mới ăn có hai cái, đã bị Baal không kiên nhẫn kéo ra ngoài. Thấy mình không thể xơi hết đám đồ này một lúc được, Vương Tiểu Minh đem cola, gà rán, những gì có thể mang đi được đều mang đi.

Ôm một đồng đồ nhiều như vậy, đương nhiên cậu sẽ không theo kịp Baal.

Baal cơ hồ cứ bước khoảng năm bước phải dừng lại, quay đầu trừng cậu.

Vương Tiểu Minh đã cố hết sức lết chân đi rồi, nhưng một thùng cola không phải giỡn chơi nha. Cậu ép thùng cola vào cột điện, dùng đầu gối đẩy đẩy lên, vừa mới xoay người, liền đụng thật mạnh, cả người đập vào cột điện.

Không đợi Vương Tiểu Minh hoàn hồn, một tiếng gầm rống giận dữ muốn nổ tung ngay tại cậu.

“Người có mắt hay không! Đi đường mà vậy đấy!”

Vương Tiểu Minh ôm hai má tê rần, trong lòng run sợ nhìn gã to con cao hơn cậu nửa cái đầu đang đứng trước mặt này.

Nếu không phải hắn có hầu kết rõ ràng, Vương Tiểu Minh cơ hồ tưởng đồng thịch trước ngực gã cần dùng áo nịt để giữ lại.

“Khốn nạn! Người nhìn cái gì đấy?!” Gã to con thấy cậu nhìn chòng chọc vào ngực mình, trong lòng tức giận, một bàn tay vung lên.

Vương Tiểu Minh theo bản năng nhắm mắt lại.

Tiếng gió tạt vào trên mặt cậu, lạnh lẽo, cậu cắn chặt răng chờ đau đớn, nhưng ngoài dự kiến, bàn tay vẫn chậm chạp không đập xuống.

Vương Tiểu Minh chần chừ mở to mắt, lại nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của Baal, “Ngu vừa chứ! Đánh không lại không biết chạy sao? Cho dù chạy không thoát cũng không biết kêu cứu hả?”

“Baal?” Cậu ngỡ ngác lên tiếng.

“Chứ người tưởng ai?” Baal đối với việc cậu nhiều lần quên đi sự tồn tại của hắn cảm thấy hết sức bất mãn!

“Ta chỉ là...” Ánh mắt Vương Tiểu Minh liếc trái liếc phải, “Người kia đâu rồi?”

“Ai?”

“Cái người mới nay định đánh ta á.” Vương Tiểu Minh nhớ lại thói quen xấu của Baal, không khỏi lo lắng vụn vặt.

Baal nhếch mi, hướng sang phía bên kia đường, “Kìa.”

Vương Tiểu Minh bỗng nhiên xoay lại, chỉ thấy gã to con run rẩy nằm úp sấp lên nóc taxi, một bàn tay cố gắng bám lấy đỉnh xe còn hai chân đang khua khua phía sau để thăm dò giảm xuống.

Đèn giữa ngã tư chuyển từ đỏ sang xanh.

Vương Tiểu Minh kinh hãi kêu lên: “Cẩn thận!”

Xe taxi quả nhiên khởi động.

Gã to con nháy mắt đã rơi từ trên nóc xe xuống.

May mắn trên đường xe không nhiều mà phía sau cũng chẳng có xe.

Vương Tiểu Minh định chạy ra dìu gã, bị Baal chụp lấy cánh tay, “Người muốn làm gì?”

“Cứu người a!” Vương Tiểu Minh nhìn gã kia lão đảo đứng dậy, miệng phun ra một búng máu, người cũng tám chín phần là bầm dập, loạng choạng vài lần mới đứng lên nổi.

“Ta đưa hắn đến bệnh viện.” Cậu vội vã muốn thoát khỏi tay Baal.

Baal sắp phát hỏa, nhưng nghĩ lại thân thể mình và hắc tinh châu, cố sức kiềm chế: “Ta đưa hắn đi bệnh viện nhanh hơn.”

Hắn búng tay.

Rốt cục thân ảnh ngắc ngoải vừa đứng dậy được đột nhiên biến mất giữa đường, thiếu chút nữa làm tắt cả các xe đang sau giạt mình thắng gấp.

“Được rồi chứ?”

Vương Tiểu Minh hồ nghi nhìn hắn, “Người thật sự đưa hắn đến bệnh viện?”

Baal lạnh lùng trào phúng: “Hay là người muốn tới bệnh viện thăm hắn?”

Vương Tiểu Minh không ngờ lại gật gật đầu, “Cũng được. Hắn ở bệnh viện nào?”

...

Có trời mới biết bệnh viện nào. Hắn ném đại đi đâu đó thôi.

Baal cố nén xúc động muốn bóp cậu bẹp dí trên đường, nửa ngày mới cắn răng nói: “Lập tức về nhà!”

“Nhưng mà...”

“Muốn ăn đòn hả?” Baal bẻ khớp.

Vương Tiểu Minh thức thời cầm miệng.

Trong nhà tắm, một gã to con đột nhiên từ trong gian phòng che bằng vải nhựa lao ra. Bởi vì nền nhà rất trơn cho nên người gã trượt dài trên mặt đất, một tiếng bẹp rồ to.

Tiếng động thật bi tráng, rất nhiều khách nhân từ mấy gian phòng nhỏ nhô đầu ra, sau đó ——

“A —— “

“Sắc lang!”

Sữa tắm, dầu gội thay nhau rơi như mưa đạn xuống quả đầu bị thương đang ngóc dậy của gã.

Có thể đoán được, trước khi đi bệnh viện, anh bạn to xác đáng thương này đã được mời đến đồn cảnh sát một chuyến.

...

Về sau, cục cảnh sát đã ghi tóm tắt lại một câu như sau:

Sớm biết giờ tay tát người khác sẽ chịu kết quả này, thà rằng lúc ấy tôi để cho cái tên ngu ngốc đụng phải tôi tát vài cái!

Sáng sớm lặn qua lặn lại, lúc về Ngân quán đã hơn mười một giờ trưa.

Ngân Quán đãi ngộ rất được, mặc dù không đi làm cũng cấp một ngày ba bữa ăn. Bất quá Vương Tiểu Minh vẫn tính ăn hết đồng gà rán xách về từ McDonald's.

Baal khó chịu khi thấy cậu lôi một bọc lớn nhả nhúm như thể bị người ta vò nát ra, “Ba cái thứ này ăn vô không chết mới lạ đó.”

Vương Tiểu Minh lấy miếng gà từ trong bọc ra, “Ai nói, ăn ngon mà.”

“Có lẽ, đây là điểm mạnh của nhân loại.”

Vương Tiểu Minh sững sốt nói: “Thừa nhận năng lực rồi sao?”

“Không, chẳng qua là cái tính thích xử lý rác rưởi.”

“...” Vương Tiểu Minh yên lặng gặm miếng gà.

Baal ngồi yên trên sofa nhìn cậu ăn, cũng không đi vào chơi máy tính.

Ánh mắt của hắn làm Vương Tiểu Minh như đứng trên đồng lửa ngồi trên đồng than, mới vài ba phút đã giải quyết xong bữa trưa, thu dọn xong xuôi, sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống ghế bên cạnh, “Người có chuyện muốn nói với ta sao?”

“Ồ.” Ngón tay Baal đặt trên tay vịn, không ngừng gõ gõ, đang suy nghĩ tìm lời mở đầu.

Nếu đã biết năng lượng tình yêu của y dành cho hắn sẽ làm tốc độ khôi phục thân thể hắn tăng gấp bội, hắn đương nhiên không ngu gì bỏ qua. Nhưng bây giờ nên uy hiếp hay dụ dỗ đây? Tưởng rằng Thường Hải Đào hay Hạng Văn Huân... cho dù chọn tên nào hắn cũng không lo Vương Tiểu Minh thấy phản cảm. Nhưng mà hiện tại chỉ có một lựa chọn duy nhất, hắn sợ là cách làm của hắn sẽ ảnh hưởng đến kết quả sau này.

“Kỳ thật, ta đã biết chuyện hắc tinh châu.” Vương Tiểu Minh chủ động mở miệng.

Lông mày Baal khẽ nhếch, “Isfel?” Hắn đoán bọn chết tiệt kia tự dưng đến tìm Vương Tiểu Minh chắc chắn chẳng tốt đẹp gì, “Bọn chúng nói gì với người?”

Vương Tiểu Minh ngẩng đầu liếc nhìn hắn một cái, lại nhanh chóng cúi đầu nói: “Bọn họ nói thân thể của người đang ở trong hắc tinh châu, còn hắc tinh châu đang ở trong cơ thể ta.”

Lời này xem như bình thường. Baal hỏi: “Còn gì nữa không?”

“Người muốn khôi phục thân thể, cần ta...” Vương Tiểu Minh nuốt nước miếng một cái, ấp úng nói, “Cần tình yêu của ta.”

“Là người yêu ta.” Baal trực tiếp hơn cậu nhiều.

Trên mặt Vương Tiểu Minh ửng lên hai tầng mây hồng.

Đã có người thay hân mở miệng, Baal cũng không phụ ý tốt, nói tiếp: “VẬY NGƯỜI TÍNH SAO?” (Sao giống lưu manh ép uống con nhà lành vậy >.w<, chờ=”” mãi=”” chả=”” thấy=”” tở=”” ấy=”” post=”” lên=”” weibo=”” hình=”” bìa=”” là=”” isfel=”” đấy!”” (trung)=”” —=”” chờ=”” người=”” yêu=”” ta=”” rồi=”” ta=”” sẽ=”” yêu=”” người=”” sát=”” khí=”” tràn=”” ngập=”” trong=”” mắt=”” baal=”” .=”” hân=”” phải=”” giết=”” y.”” trong=”” đầu=”” hân=”” đang=”” chất=”” đây=”” suy=”” nghĩ=”” kiểu=”” này.”” nhưng=”” vừa=”” rồi=”” nhìn=”” thấy=”” khuôn=”” mặt=”” tái=”” nhợt=”” này=”” cùng=”” ánh=”” mắt=”” quật=”” cường=”” nhìn=”” thẳng=”” vào=”” hân,”” ngón=”” tay=”” định=”” thêm=”” sức=”” chột=”” nhói=”” đau.”” baal=”” đột=”” nhiên=”” thả=”” tay=”” ra,”” cười=”” nhạo=”” nói=”” “muốn=”” ta=”” yêu=”” thương=”” người?”” được,”” ta=”” cũng=”” rất=”” muốn=”” biết,”” người=”” làm=”” sao=”” biết=”” được=”” ta=”” thật=”” lòng=”” yêu=”” hay=”” là=”” giả=”” bộ=”” yêu=”” người=”” đây.”” vương=”” tiểu=”” minh=”” vuốt=”” vuốt=”” cái=”” cổ=”” bị=”” bóp=”” đau=”” chết=”” được,”” rón=”” ra=”” rón=”” rén=”” núp=”” sau=”” ghé=”” sofa=”” rồi=”” mới=”” dám=”” thử=”” ra,”” nhẹ=”” giọng=”” nói=”” “nếu=”” thật=”” lòng=”” yêu,”” sẽ=”” không=”” bóp=”” cổ=”” ta.”” baal=”” lạnh=”” lùng=”” trừng=”” mắt=”” nhìn=”” cậu,”” “người=”” cảm=”” thấy=”” núp=”” sau=”” ghé=”” sofa=”” ta=”” sẽ=”” không=”” tóm=”” được=”” người=”” sao?”” “ít=”” ra=”” khó=”” bắt=”” hơn=”” là=”” ở=”” phía=”” trước.”” “người=”” nhiều=”” lời=”” hơn=”” so=”” với=”” trước=”” đây.”” baal=”” bĩu=”” môi=”” nói,”” “thạch=”” phi=”” hiệp=”” đã=”” hứa=”” hẹn=”” gì=”” với=”” người=”” sao,”” cho=”” nên=”” người=”” mới=”” cảm=”” thấy=”” đứng=”” ngang=”” hàng=”” với=”” ta?”” vương=”” tiểu=”” minh=”” do=”” dự=”” có=”” nên=”” giả=”” bộ=”” là=”” thế=”” hay=”” không,”” ít=”” nhất=”” hân=”” cũng=”” sợ=”” ném=”” chuột=”” vỡ=”” bình.”” “tốt=”” nhất=”” là=”” không.”” giọng=”” baal=”” âm=”” trầm=”” dọa=”” cậu=”” khiến=”” cho=”” ý=”” nghĩ=”” này=”” nhất=”” thời=”” biến=”” mất,”” “thạch=”” phi=”” hiệp=”” là=”” kẻ=”” ta=”” ghét=”” nhất,”” nếu=”” người=”” và=”” y=”” thân=”” thiết=”” với=”” nhau,”” đừng=”” mơ=”” ta=”” sẽ=”” yêu=”” người!”” vương=”” tiểu=”” minh=”” rất=”” muốn=”” lên=”” tiếng,”” kỳ=”” thật=”” baal=”” có=”” yêu=”” cậu=”” hay=”” không=”” cũng=”” không=”” quan=”” trọng,”” chỉ=”” cần=”” hân=”” đừng=”” ép=”” cậu=”” yêu=”” hân=”” là=”” được=”” rồi.”” bắt=”” quá=”” vừa=”” mới=”” trái=”” qua=”” một=”” trận=”” sinh=”” tử,”” mọi=”” dùng=”” khí=”” của=”” cậu=”” đã=”” bị=”” đè=”” bẹp=”” không=”” còn=”” một=”” mảnh,”” cho=”” nên=”” mặc=”” kệ=”” baal=”” đang=”” uy=”” hiếp=”” vẫn=”” găng=”” cười=”” lấy=”” lòng.”” “người=”” cười=”” cái=”” gì?”” baal=”” càng=”” thêm=”” khó=”” chịu,”” “chẳng=”” lẽ=”” là=”” thật?”” “không=”” phải.”” vương=”” tiểu=”” minh=”” chối=”” bay=”” chối=”” biến,”” “thạch=”” phi=”” hiệp=”” chỉ=”” nói=”” cho=”” ta=”” biết=”” chuyện=”” của=”” hắc=”” tinh=”” châu.”” “không=”” có=”” chuyện=”” khác=”” chứ?”” baal=”” nheo=”” mắt.”” tồn=”” tại=”” trong=”” trí=”” nhớ=”” của=”” hân,”” cá=”” tính=”” của=”” thạch=”” phi=”” hiệp=”” tuyệt=”” đối=”” e=”” sợ=”” thiên=”” hạ=”” bắt=”” loạn,”” không=”” có=”” chuyện=”” gì=”” không=”” dám=”” làm.”” hân=”” suy=”” nghĩ,”” đột=”” nhiên=”” âm=”” trầm=”” mở=”” miệng=”” nói=”” “điều=”” kiện=”” muốn=”” ta=”” yêu=”” người=”” này,”” không=”” phải=”” là=”” y=”” nghĩ=”” ra=”” chứ?”” vương=”” tiểu=”” minh=”” sắc=”” mặt=”” cứng=”” đờ,”” không=”” tự=”” nhiên=”” phủ=”” nhận=”” “đương=”” nhiên,”” không=”” phải.”” “bộ=”” chưa=”” ai=”” từng=”” nói=”” cho=”” người=”” biết,”” người=”” không=”” hề=”” biết=”” nói=”” đối?”” baal=”” liếc=”” cậu.”” vương=”” tiểu=”” minh=”” cúi=”” đầu,”” nhỏ=”” giọng=”” nói=”” “có.”” hỏi=”” tiểu=”” học,”” sơ=”” trung,”” trung=”” học=”” giáo=”” viên=”” đều=”” nói=”” qua.”” baal=”” im=”” lặng=”” nhìn=”” cậu.”” vương=”” tiểu=”” minh=”” hai=”” mũi=”” chân=”” lại=”” cọ=”” vào=”” nhau,”” “không=”” ngờ=”” lâu=”” như=”” vậy=”” mà=”” ta=”” chẳng=”” tiến=”” bộ=”” chút=”” nào.”” “thủy=”” chung=”” như=”” một,”” tạm=”” coi=”” là=”” ưu=”” điểm.”” vương=”” tiểu=”” minh=”” ngờ=”” ngạc=”” ngẩng=”” đầu=”” nhìn=”” hân,”” “người=”” đang=”” an=”” ủi=”” ta?”” “ta=”” đang=”” an=”” ủi=”” chính=”” mình.”” “a?”” “người=”” không=”” phải=”” muốn=”” ta=”” yêu=”” người=”” sao?”” baal=”” khóe=”” miệng=”” hiện=”” lên=”” một=”” tia=”” cười=”” xấu=”” xa,”” “tốt=”” xấu=”” cũng=”” phải=”” kể=”” ra=”” mấy=”” cái=”” ưu=”” điểm=”” chứ?”” vương=”” tiểu=”” minh=”” rất=”” cố=”” gắng=”” suy=”” nghĩ=”” “ta=”” thực=”” xui=”” xẻo.”” “này=”” gọi=”” là=”” ưu=”” điểm=”” sao?”” baal=”” nhướn=”” mày.”” “nhưng=”” mà=”” không=”” xui=”” xẻo=”” hại=”” chết=”” người=”” nha.”” baal=”” “...”” một=”” hồi=”” khó=”

súng=" " cứ=" " vô=" " thanh=" " vô=" " thức=" " kết=" " thức=" " như=" " vậy.= " không=" " ai=" " nhắc=" " lại=" " chuyện=" " thỏa=" " thuận=" " yêu=" " đương,=" " nhưng=" " hiển=" " nhiên=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " có=" " thể=" " cảm=" " nhận=" " được,=" " thái=" " độ=" " của=" " baal=" " đối=" " với=" " cậu=" " đã=" " cải=" " thiện=" " rất=" " nhiều.= " ít=" " nhất,=" " hẳn=" " cũng=" " không=" " hờ=" " tí=" " là=" " dùng=" " nắm=" " nắm=" " uy=" " hiếp=" " cậu.= " nguyên=" " hai=" " ngày=" " nghỉ,=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " nhốt=" " mình=" " trong=" " phòng=" " dưỡng=" " thương.= " nhưng=" " dấu=" " hằn=" " trên=" " cổ=" " nhạt=" " lâu=" " hơn=" " cậu=" " nghỉ,=" " vì=" " che=" " đi,=" " cậu=" " còn=" " đặc=" " biệt=" " quần=" " thêm=" " một=" " cái=" " khăn=" " lụa=" " đen=" " quanh=" " cổ=" " sơ=" " mi.= " cá=" " mập=" " đặc=" " biệt=" " nhận=" " xét:= " "cool=" " chết=" " người.= " anh=" " tiểu=" " minh,=" " ngoài=" " anh=" " ra=" " em=" " thiệt=" " không=" " nghĩ=" " nổi=" " ai=" " có=" " thể=" " mặc=" " màu=" " đen=" " tuần=" " tú=" " đến=" " vậy=" " nha.= " vừa=" " đúng=" " lúc=" " chữ=" " chiều=" " từ=" " bên=" " trong=" " mặc=" " nguyên=" " một=" " bộ=" " đen=" " đi=" " ra.= " cá=" " mập=" " bụm=" " mặt=" " nói:= " "bây=" " giờ=" " em=" " nghĩ=" " ra=" " rồi,=" " hóa=" " ra=" " là=" " chữ=" " quần=" " lí=" " a!=" " vương=" " tiểu=" " minh:= " " ...=" " cá=" " mập=" " xoay=" " người=" " đang=" " định=" " đi,=" " liền=" " nhìn=" " thấy=" " hạng=" " văn=" " huân=" " một=" " thân=" " diện=" " vest=" " đen=" " bước=" " ra=" " khỏi=" " thang=" " máy.= " xém=" " nữa=" " cậu=" " ta=" " lệ=" " tuôn=" " đầy=" " mặt,=" " "hôm=" " nay=" " ngày=" " gì=" " thế?= " vì=" " sao=" " các=" " lão=" " đại=" " toàn=" " mặc=" " đồ=" " đen=" " nhĩ?"=" " cậu=" " ta=" " bắt=" " đầu=" " loay=" " hoay=" " xét=" " lại=" " mình=" " từ=" " trên=" " xuống=" " dưới=" " để=" " xem=" " có=" " chút=" " màu=" " đen=" " nào=" " cho=" " hợp=" " thời=" " luôn=" " không.= " vương=" " tiểu=" " minh=" " nhìn=" " cậu=" " xoay=" " xỏ=" " vắt=" " vả,=" " thuận=" " tay=" " đưa=" " cho=" " cậu=" " ta=" " cây=" " bút=" " bi.= " cá=" " mập=" " nhận=" " lấy=" " bút=" " bi=" " nói:= " "đây=" " là=" " màu=" " xanh=" " mà=" " anh.= " "nhưng=" " viết=" " ra=" " mực=" " đen=" " á.= " ...=" " nguyên=" " buổi=" " tối,=" " trong=" " lòng=" " bàn=" " tay=" " cá=" " mập=" " vẽ=" " những=" " vòng=" " tròn=" " màu=" " đen=" " thiệt=" " to.= " sau=" " đó=" " có=" " mấy=" " người=" " nhân=" " viên=" " cười=" " nhạo,=" " bảo=" " cậu=" " ta=" " sao=" " không=" " vẽ=" " mấy=" " vòng=" " tròn=" " đó=" " lên=" " mắt.= " cá=" " mập=" " nghiêm=" " trang=" " trả=" " lời:= " "giả=" " mạo=" " gấu=" " trúc,=" " hậu=" " quả=" " khôn=" " lường=" " a.= " sau=" " khi=" " thoát=" " khỏi=" " móng=" " vuốt=" " của=" " baal,=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " đã=" " học=" " được=" " một=" " đạo=" " lý=" " mới.= " thứ=" " mình=" " muốn=" " phải=" " tranh=" " thủ=" " tự=" " mình=" " nắm=" " lấy,=" " không=" " thể=" " cả=" " ngày=" " đàn=" " mặt=" " ra=" " chờ=" " vàng=" " trên=" " trời=" " rớt=" " xuống=" " được.= " (dù=" " có=" " rớt=" " xuống=" " cũng=" " sẽ=" " bị=" " đập=" " chề=" " nha=" " *a*!=" " cho=" " nên,=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " vốn=" " cứ=" " bắn=" " khoả=" " về=" " công=" " việc=" " quá=" " an=" " nhàn=" " đã=" " quyết=" " định,=" " tự=" " thân=" " vận=" " động.= " lúc=" " cá=" " mập=" " đang=" " đi=" " kiểm=" " tra=" " trên=" " lầu,=" " đột=" " nhiên=" " phát=" " hiện=" " trong=" " hành=" " lang=" " có=" " một=" " thân=" " ảnh=" " vô=" " cùng=" " quen=" " thuộc=" " đang=" " loay=" " hoay=" " hý=" " hoáy.= " cậu=" " ta=" " nhẹ=" " nhàng=" " bước=" " lại=" " gần,=" " đang=" " muốn=" " lên=" " tiếng,=" " chỉ=" " thấy=" " người=" " kia=" " xoay=" " người=" " lại,=" " mỉm=" " cười=" " nhìn=" " cậu=" " ta.= " "anh=" " tiểu=" " minh?"=" " cá=" " mập=" " trừng=" " lớn=" " hai=" " mắt.= " vương=" " tiểu=" " minh=" " mỉm=" " cười=" " chào=" " hỏi,=" " nếu=" " vừa=" " rồi=" " baal=" " không=" " nhắc=" " cậu,=" " cậu=" " cũng=" " không=" " phát=" " hiện=" " ra=" " cậu=" " ta=" " tới=" " gần.= " "anh=" " tiểu=" " minh=" " đang=" " làm=" " gì=" " trong=" " đây=" " đó?"=" " trong=" " tay=" " lại=" " còn=" " cầm=" " cái=" " chổi=" " đã=" " xếp=" " xó=" " từ=" " lâu.= " cá=" " mập=" " giật=" " mình=" " nói.= " "quét=" " rác=" " a.= " vương=" " tiểu=" " minh=" " nhìn=" " sàn=" " nhà=" " bóng=" " loáng,=" " cảm=" " thấy=" " rất=" " tự=" " hào.= " ...=" " cá=" " mập=" " nhìn=" " mặt=" " đất=" " hai=" " bên=" " thực=" " sáng=" " bóng,=" " khiêm=" " tốn=" " thỉnh=" " giáo:= " "anh=" " tiểu=" " minh=" " quét=" " từ=" " trước=" " ra=" " sau=" " hay=" " là=" " từ=" " sau=" " ra=" " trước=" " thế?"=" " vương=" " tiểu=" " minh:= " " ...=" " cá=" " mập=" " nhìn=" " sắc=" " mặt=" " cậu,=" " vội=" " vàng=" " pha=" " trò:= " "a,=" " thật=" " ra=" " quét=" " rác=" " rất=" " rất=" " rất=" " rất=" " là=" " quan=" " trọng=" " ha.= " "đúng=" " vậy.= " vương=" " tiểu=" " minh=" " cảm=" " cái=" " chổi=" " định=" " tiếp=" " tục.= " "a,=" " chờ=" " đã!=" " cá=" " mập=" " quát=" " to=" " một=" " tiếng.= " vương=" " tiểu=" " minh=" " nghĩ=" " hoặc=" " ngẩng=" " đầu.= " chữ=" " quần=" " lí=" " năm=" " lần=" " bảy=" " lượt=" " ra=" " lệnh=" " cấm=" " cho=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " nhúng=" " tay=" " vào=" " việc=" " của=" " ngân=" " quán,=" " nếu=" " cậu=" " ta=" " mất=" " nhầm=" " mất=" " mở=" " để=" " y=" " quét=" " rác,=" " nói=" " không=" " chừng=" " ngày=" " mai=" " đã=" " phải=" " cuốn=" " gói=" " bị=" " đuổi=" "

khỏi=" " đây=" " nhưng=" " mà=" " không=" " thể=" " trực=" " tiếp=" " nói=" " ra=" " cá=" " mập=" " thực=" " buồn=" " bực=" " cậu=" " ta=" " cảm=" " thấy=" " trách=" " nhiệm=" " của=" " mình=" " quá=" " nặng=" " đi=" " bằng=" " không=" " nhiều=" " lâu=" " như=" " vậy=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " đều=" " hoàn=" " hảo=" " không=" " chọn=" " lại=" " cố=" " tình=" " chọn=" " chỗ=" " cậu=" " ta=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " nói=" " "tôi=" " và=" " cậu=" " quan=" " hệ=" " rất=" " tốt=" " cho=" " nên=" " đặc=" " biệt=" " đến=" " giúp=" " cậu=" " "a?"=" " cá=" " mập=" " lần=" " đầu=" " tiên=" " nghe=" " người=" " khác=" " võ=" " mông=" " ngựa=" " mình=" " "cậu=" " yên=" " tâm=" " tôi=" " sẽ=" " quét=" " thật=" " sạch=" " sẽ=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " võ=" " vai=" " cậu=" " ta=" " "kỳ=" " thật=" " em=" " có=" " một=" " chuyện=" " muốn=" " trao=" " đổi=" " với=" " anh=" " tiểu=" " minh=" " cá=" " mập=" " ra=" " về=" " thần=" " bí=" " nói=" " "rất=" " khẩn=" " cấp=" " sao?"=" " nếu=" " không=" " vội=" " thì=" " chờ=" " tôi=" " quét=" " xong=" " hãy=" " nói?"=" " "gấp=" " vô=" " cùng=" " gấp=" " nha!"=" " cá=" " mập=" " một=" " phen=" " giật=" " lấy=" " chổi=" " trong=" " tay=" " cậu=" " "chúng=" " ta=" " vừa=" " đi=" " vừa=" " nói=" " ...=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " đành=" " để=" " mặc=" " cậu=" " ta=" " lời=" " mình=" " ra=" " phía=" " cầu=" " thang=" " cá=" " mập=" " thấy=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " bước=" " lại=" " phía=" " thang=" " bộ=" " lăm=" " la=" " lăm=" " lét=" " tò=" " mò=" " hỏi=" " "anh=" " tiểu=" " minh=" " nhìn=" " gì=" " thế?"=" " "ó=" " không=" " có=" " gì=" " lần=" " trước=" " ở=" " trong=" " đây=" " lỗ=" " xen=" " ngang=" " giữa=" " đào=" " nhạc=" " và=" " kiệt=" " thiếu=" " bị=" " kéo=" " vào=" " một=" " hồi=" " xích=" " mích=" " không=" " rõ=" " cậu=" " ta=" " từ=" " đây=" " liền=" " bài=" " xích=" " thang=" " bộ=" " "cậu=" " với=" " tôi=" " trao=" " đổi=" " vấn=" " đề=" " gì?"=" " "à=" " chuyện=" " là=" " thế=" " này=" " cá=" " mập=" " hạ=" " giọng=" " nói=" " "có=" " người=" " mới=" " kể=" " cho=" " em=" " biết=" " ngày=" " hôm=" " qua=" " nhìn=" " thấy=" " mình=" " thiếu=" " và=" " đào=" " tiên=" " sinh=" " ở=" " trong=" " phòng=" " trang=" " điểm...=" " cái=" " kia=" " cái=" " kia=" " kia=" " "cái=" " kia=" " cái=" " kia=" " là=" " cái=" " nào=" " với=" " cái=" " nào?"=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " không=" " hiểu=" " ra=" " làm=" " sao=" " cá=" " mập=" " nóng=" " nảy=" " thả=" " cái=" " chổi=" " xuống=" " giờ=" " hai=" " ngón=" " cái=" " lên=" " đây=" " đưa=" " một=" " hồi=" " nói=" " "chính=" " là=" " cái=" " kia=" " cái=" " kia=" " đó=" " baal=" " nhin=" " không=" " được=" " khó=" " chịu=" " nói=" " "không=" " phải=" " hôn=" " nhau=" " thì=" " là=" " lên=" " giường=" " có=" " cái=" " khi=" " gì=" " mà=" " cứ=" " cái=" " kia=" " cái=" " kia=" " "a?!"=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " hai=" " mắt=" " đột=" " nhiên=" " tròng=" " lớn=" " cá=" " mập=" " vội=" " vàng=" " giờ=" " tay=" " lên=" " miệng=" " suýt=" " một=" " tiếng=" " "vậy=" " sau=" " đó=" " thì=" " sao?"=" " "sau=" " đó=" " vừa=" " đúng=" " lúc=" " bị=" " kiệt=" " thiếu=" " bắt=" " gặp=" " đối=" " người=" " thanh=" " niên=" " mỏng=" " manh=" " này=" " trong=" " lòng=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " luôn=" " cảm=" " thấy=" " đồng=" " tình=" " và=" " thương=" " cảm=" " bởi=" " vậy=" " đặc=" " biệt=" " quan=" " tâm=" " hỏi=" " "anh=" " ta=" " nói=" " gì=" " không?"=" " "còn=" " có=" " thể=" " nói=" " gì=" " nữa=" " mặt=" " không=" " đổi=" " sắc=" " bất=" " quá=" " em=" " thấy=" " tim=" " gan=" " chác=" " đã...=" " cá=" " mập=" " nói=" " một=" " nửa=" " biết=" " đã=" " lỗ=" " mồm=" " làm=" " lộ=" " rồi=" " vội=" " vàng=" " nói=" " "anh=" " tiểu=" " minh=" " phải=" " giữ=" " bí=" " mật=" " a=" " ngàn=" " vạn=" " lần=" " đừng=" " nói=" " là=" " em=" " nha=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " nhìn=" " về=" " mặt=" " khẩn=" " trương=" " của=" " cậu=" " ta=" " trấn=" " an=" " nói=" " "ừm=" " cá=" " mập=" " lại=" " lo=" " lắng=" " dặn=" " dò=" " chực=" " lần=" " mới=" " thở=" " dài=" " nói=" " "bất=" " quá=" " kiệt=" " thiếu=" " đi=" " rồi=" " đào=" " tiên=" " sinh=" " cũng=" " đi=" " theo=" " luôn=" " "nga=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " đợi=" " nửa=" " ngày=" " không=" " thấy=" " cậu=" " ta=" " kể=" " tiếp=" " nhin=" " không=" " được=" " nói=" " "cho=" " nên?"=" " "cho=" " nên=" " cái=" " gì?"=" " cá=" " mập=" " thực=" " mờ=" " mịt=" " "không=" " phải=" " cậu=" " bảo=" " có=" " chuyện=" " muốn=" " trao=" " đổi=" " với=" " tôi=" " sao?"=" " "đúng=" " vậy=" " "vậy=" " chuyện=" " cần=" " trao=" " đổi=" " là...=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " thật=" " sự=" " nghĩ=" " không=" " ra=" " chuyện=" " ba=" " người=" " đào=" " nhạc=" " kiệt=" " thiếu=" " và=" " mình=" " thiếu=" " đây=" " đưa=" " bọn=" " họ=" " cần=" " trao=" " đổi=" " gì=" " nhỉ=" " "em=" " chỉ=" " nghĩ...=" " cá=" " mập=" " lấp=" " bắp=" " nói=" " "nói=" " cho=" " anh=" " nghe=" " ừm=" " hy=" " vọng=" " anh=" " có=" " thể=" " bảo=" " vệ=" " bí=" " mật=" " giữ=" " em=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " tựa=" " hồ=" " lý=" " giải=" " được=" " cảm=" " thụ=" " của=" " cậu=" " ta=" " "ừ=" " có=" " bí=" " mật=" " trong=" " người=" " rất=" " bức=" " rút=" " khó=" " chịu=" " ha=" " "đúng=" " đó=" " "nếu=" " không=" " còn=" " việc=" " gì=" " nữa=" " thì=" " tôi=" " đi=" " quét=" " rác=" " đây=" " cá=" " mập=" " giữ=" " chặt=" " tay=" " cậu=" " thành=" " khẩn=" " nói=" " "còn=" " có=" " việc=" " này=" " "a?"=" " "hôm=" " qua=" " mẹ=" " em=" " mới=" " gọi=" " điện=" " cho=" " em=" " bà=" " ấy=" " nói="

cơm=" cha=" em=" nấu=" khó=" nuốt=" muốn=" chết."=" "...=" "còn=" nữa,=" còn=" mè=" nhà=" em=" i=" ra=" phân=" xanh.= " anh=" bảo=" có=" phải=" nó=" bị=" ốm=" rồi=" không?"=" "...=" cá=" mập=" cứ=" lái=" nhai,=" lái=" nhai=" một=" hồi=" gần=" tám=" giờ.= " cũng=" đã=" tới=" giờ=" tan=" ca,=" vương=" tiểu=" minh=" và=" cậu=" ta=" cùng=" thờ=" phào=" nhẹ=" nhõm.= " tuy=" rằng=" tới=" nay=" quét=" không=" nhiều,=" nhưng=" vương=" tiểu=" minh=" vẫn=" cảm=" thấy=" phi=" thường=" mệt=" mỗi.= " ngập=" đầu=" toàn=" là=" mẹ=" của=" em,=" mè=" nhà=" em,=" bà=" cô=" của=" em,=" bà=" nội=" em...=" thậm=" chí=" bước=" về=" ký=" túc=" xá=" trong=" tình=" trạng=" đờ=" dẫn.= " đến=" tận=" cửa,=" mới=" phát=" hiện=" ra=" có=" người=" đang=" chờ=" cậu.= " "kiệt=" thiếu?"=" kiệt=" thiếu=" mím=" cười,=" "có=" thể=" quấy=" rầy=" khoảng=" năm=" phút=" không?"=" nụ=" cười=" của=" anh=" ta=" tựa=" gió=" mát,=" làm=" cho=" thần=" trí=" vương=" tiểu=" minh=" nhất=" thời=" tỉnh=" táo=" lại,=" "đương=" nhiên=" có=" thể.= " "thật=" ra,=" tôi=" chỉ=" tới=" để=" nói=" với=" cậu=" hai=" câu.= " kiệt=" thiếu=" chậm=" rãi=" nói,=" "câu=" đầu=" tiên=" là,=" tôi=" nay=" tôi=" đã=" nộp=" đơn=" từ=" chức=" lên=" chỗ=" hạng=" tổng=" rồi.= " "a?"=" vương=" tiểu=" minh=" theo=" bản=" năng=" muốn=" níu=" kéo,=" nhưng=" nghĩ=" lại=" thì=" công=" việc=" của=" anh=" ta=" cũng=" chẳng=" sung=" sướng=" gì,=" lẽ=" ra=" cậu=" nên=" cổ=" vũ=" anh=" ta=" thoát=" khỏi=" bể=" khổ=" mới=" đúng.= " "câu=" tiếp=" theo,=" anh=" ta=" ngừng=" một=" chút,=" "cám=" ơn=" cậu...=" nếu=" không=" nhờ=" cậu,=" có=" lẽ=" tôi=" vẫn=" cứ=" bước=" loanh=" quanh=" trong=" cái=" vòng=" luẩn=" quẩn=" ấy,=" không=" biết=" ngày=" qua=" ngày=" sống=" để=" làm=" gì.= " kỳ=" thật,=" tha=" thứ=" hay=" không=" tha=" thứ,=" căn=" bản=" chẳng=" phải=" là=" vấn=" đề.= " vấn=" đề=" thực=" sự=" là=" ở=" chỗ,=" tôi=" liệu=" còn=" có=" thể=" ở=" bên=" cạnh=" đào=" nhạc=" nữa=" không.= " anh=" ta=" cứ=" chậm=" rãi=" nói,=" "chuyện=" này=" suy=" nghĩ=" đã=" lâu,=" tôi=" nghĩ=" là,=" đến=" lúc=" buông=" tay=" rồi.= " vương=" tiểu=" minh=" nhớ=" tới=" cá=" mập=" đã=" kể,=" hôm=" qua=" đào=" nhạc=" và=" từ=" nhất=" minh=" đã=" cùng=" nhau=" thế=" này=" thế=" nọ,=" cũng=" hiểu=" rằng=" ra=" đi=" là=" đúng,=" "vậy=" về=" sau=" này=" anh=" định=" thế=" nào?"=" "về=" nhà.= " kiệt=" thiếu=" cười=" như=" thể=" đã=" trút=" hết=" gánh=" nặng,=" "rót=" cục=" tôi=" có=" thể=" trở=" về=" rồi.= " (hạ)= " —=" chờ=" người=" yêu=" ta=" rồi=" ta=" sẽ=" yêu=" người=" tiền=" bước=" kiệt=" thiếu,=" vương=" tiểu=" minh=" đang=" định=" đóng=" cửa,=" liền=" nhìn=" thấy=" chữ=" chiêu=" chân=" trước=" chân=" sau=" đi=" về.= " xuất=" phát=" từ=" lẽ=" phép,=" cậu=" cúi=" chào.= " "nghe=" nói=" tới=" nay=" mi=" quét=" dọn=" hử?"=" chữ=" chiêu=" lấy=" chìa=" khóa=" ra,=" vừa=" mở=" cửa=" vừa=" không=" để=" ý=" nói.= " vương=" tiểu=" minh=" gật=" gật=" đầu=" nói=" "tôi=" thật=" sự=" hy=" vọng=" được=" làm=" việc.= " có=" phải=" tham=" gia=" tranh=" cử=" đâu=" mà=" bày=" đặt=" thật=" sự=" lao=" động=" chứ.= " xạo=" sự!= " chữ=" chiêu=" lắm=" bắm,=" "quét=" rác=" thì=" cứ=" quét=" đi,=" lại=" còn=" lời=" cái=" chổi=" đã=" xếp=" xó=" mấy=" trăm=" năm=" ra=" đây.= " không=" biết=" là=" quét=" rác=" hay=" là=" bôi=" bẩn=" thêm=" nữa.= " "a?"=" vương=" tiểu=" minh=" không=" nghe=" rõ,=" nhích=" lại=" gần=" hần=" ta.= " tay=" chữ=" chiêu=" run=" rẩy,=" chìa=" khóa=" không=" cắm=" vào=" ổ=" được.= " "ngày=" mai=" tìm=" cá=" mập=" để=" cậu=" ta=" lấy=" dụng=" cụ=" chuyên=" dùng=" cho=" mi.= " chìa=" khóa=" cắm=" vào=" ổ=" rồi,=" hần=" ta=" bình=" tĩnh=" vắn=" vắn=" khóa,=" vọt=" vào=" cửa,=" nhanh=" như=" chớp=" đóng=" cửa=" cái=" rầm.= " vương=" tiểu=" minh=" chớp=" chớp=" mắt,=" cao=" hứng=" quay=" lại=" nhìn=" baal=" hỏi:= " "chữ=" quán=" lí=" đã=" đáp=" ứng=" để=" ta=" đi=" quét=" rác=" sao?"=" ...=" nếu=" có=" người=" dám=" bắt=" y=" đi=" quét=" rác,=" hần=" nhất=" định=" sẽ=" quét=" kể=" đó=" xuống=" chín=" tầng=" địa=" ngục.= " hoàn=" toàn=" không=" thể=" hiểu=" nổi=" tâm=" trạng=" hưng=" phấn=" hiện=" tại=" của=" vương=" tiểu=" minh=" cho=" nên=" baal=" lạnh=" nhạt=" dời=" tâm=" mắt.= " cứ=" việc=" không=" hiểu=" ra=" làm=" sao,=" vương=" tiểu=" minh=" vẫn=" thực=" vui=" vẻ.= " cậu=" tung=" tăng=" đóng=" cửa=" lại=" chốt=" nghe=" tiếng=" bước=" chân="

dồn=" chạy=" đến=" ——=" đào=" nhạc=" lao=" tới=" như=" phát=" diên=" rồi,=" sau=" đó=" đập=" mạnh=" vào=" cửa=" phòng=" kiệt=" thiếu,=" rầm=" rầm=" rầm,=" giống=" như=" thể=" dùng=" búa=" gõ=" vào.= vươg=" tiểu=" minh=" hé=" ra=" một=" khe=" nhỏ,=" lo=" lắng=" nói:=" “anh=" ta=" định=" làm=" gì=" kiệt=" thiếu=" thể?= có=" nên=" gọi=" cho=" hạng=" tổng=" không=" nhĩ?=" baal=" khoe=" miệng=" xiu=" xuống,=" không=" vui=" nói:=" “y=" đến=" thì=" ích=" gì?=" vươg=" tiểu=" minh=" nói:=" “anh=" ta=" đánh=" thắng=" được=" đào=" nhạc=" a.= “chẳng=" lẽ=" ta=" đánh=" không=" lại?=" đường=" đường=" là=" một=" đọa=" thiên=" sứ,=" lòng=" tự=" tôn=" lại=" bị=" xỉ=" nhục=" nghiêm=" trọng=" như=" vậy.= biểu=" tình=" trên=" mặt=" baal=" càng=" thêm=" âm=" trầm.= “không=" phải=" người=" chỉ=" có=" linh=" hồn,=" không=" có=" thân=" thể=" sao?=" vươg=" tiểu=" minh=" hỏi.= ...=" “nhưng=" ta=" có=" pháp=" lực!=" baal=" giờ=" tay=" lên,=" vừa=" muốn=" ra=" chiêu=" đã=" bị=" vươg=" tiểu=" minh=" ôm=" thật=" chặt.= “chúng=" ta=" cứ=" im=" lặng=" mà=" xem=" thôi.= cảnh=" tượng=" gã=" đại=" hán=" kia=" rơi=" từ=" trên=" nóc=" taxi=" xuống=" vẫn=" còn=" in=" đậm=" trong=" lòng=" cậu,=" làm=" cậu=" thoáng=" chút=" sợ=" hãi.= baal=" nhìn=" cậu=" dính=" chặt=" trên=" người=" hán,=" tuy=" rằng=" ngoài=" miệng=" không=" nói=" ra=" nhưng=" sắc=" mặt=" đã=" dụ=" đi=" rất=" nhiều.= rầm!= đào=" nhạc=" đột=" nhiên=" giờ=" chân,=" đá=" vào=" trên=" cánh=" cửa.= “giang=" tuấn=" kiệt,=" khôn=" kiếp!= mau=" ra=" đây=" cho=" tôi!= đi=" ra!= ai=" cho=" phép=" em=" từ=" chức!= ai=" cho=" em=" đi!= nói=" xong=" lại=" đập=" thêm=" mấy=" cái.= “âm=" i=" cái=" mẹ=" gì?!=" không=" cho=" ai=" ngủ=" à.= chữ=" chiêu=" đột=" nhiên=" mở=" cửa=" ra,=" sau=" đó=" thản=" nhiên=" nói,=" “là=" đào=" tiên=" sinh=" a,=" hơn=" nửa=" đêm=" rồi=" còn=" âm=" i=" gì=" đấy?=" hán=" ta=" hiển=" nhiên=" đã=" sớm=" biết=" ngoài=" cửa=" là=" đào=" nhạc,=" tiếng=" ồn=" lớn=" như=" vậy=" mà=" không=" nghe=" ra,=" hán=" không=" phải=" heo=" cũng=" là=" do=" heo=" sinh=" ra.= đào=" nhạc=" cả=" người=" đã=" rơi=" vào=" trạng=" thái=" diên=" cuồng,=" cũng=" không=" thêm=" nhìn=" tới=" hán=" ta,=" trực=" tiếp=" hét=" lên:= “liên=" quan=" chó=" gì=" đến=" người!= đi=" ngủ=" đi!= chữ=" chiêu=" sắc=" mặt=" hơi=" biến=" hóa,=" nuốt=" cơn=" tức=" vài=" lần,=" tiết=" chế=" âm=" điệu=" lạnh=" lùng=" nói:= “hiện=" tại=" là=" xã=" hội=" pháp=" trị,=" mong=" đào=" tiên=" sinh=" biết=" kiểm=" chế=" bản=" thân.= “đào=" nhạc=" mặc=" kệ=" hán=" ta=" nói=" gì,=" quay=" lại=" tiếp=" tục=" đá=" vào=" cửa,=" càng=" đập=" mạnh=" hơn.= vươg=" tiểu=" minh=" đứng=" xem=" rất=" lo=" lắng,=" nhỡ=" đâu=" gã=" đập=" hoài=" trẹo=" chân=" luôn=" thì=" sao.= “giang=" tuấn=" kiệt!= tôi=" không=" để=" em=" đi=" đâu,=" tôi=" không=" muốn=" em=" đi,=" tôi=" không=" cho=" em=" đi=" đâu=" hét!= em=" có=" nghe=" thấy=" không!= giọng=" hét=" của=" gã=" rất=" lớn,=" vang=" khắp=" bốn=" phía.= cửa=" phòng=" rớt=" cục=" mỡ=" ra.= kiệt=" thiếu=" một=" tay=" giữ=" lấy=" nắm=" cửa,=" lạnh=" nhạt=" nhìn=" hán.= “tuấn=" kiệt...=" “đào=" nhạc=" tựa=" hồ=" khôì=" phục=" vài=" phần=" thần=" trí,=" cuống=" quít=" lau=" đi=" nước=" mắt=" trên=" mặt,=" nức=" nở=" nói,=" “hôm=" qua=" anh=" đã=" rất=" tức=" giận.= hạng=" văn=" huân=" nói=" cho=" dù=" anh=" có=" chết=" em=" cũng=" sẽ=" không=" để=" mắt=" đến.= hán=" muốn=" anh=" quên=" em=" đi,=" cho=" nên=" anh=" đã=" tức=" giận...=" sao=" anh=" có=" thể=" buông=" tay=" em=" chứ.= một=" lần=" buông=" tay,=" anh=" chỉ=" hận=" không=" thể=" chết=" được.= kiệt=" thiếu=" vẫn=" đứng=" đó,=" không=" nhúc=" nhích=" nhìn=" gã=" khóc=" như=" trời=" sập=" tới=" nơi.= “tuấn=" kiệt,=" chúng=" ta=" quay=" lại=" một=" lần=" nữa=" được=" không?=" gã=" ngòì=" chồm=" hồm=" trên=" mặt=" đất,=" giống=" như=" đứa=" trẻ=" ngược=" lên=" nhìn=" anh=" ta,=" trong=" mắt=" tràn=" ngập=" mong=" mỗi=" “anh=" và=" từ=" nhất=" minh=" chỉ=" diên=" kịch=" thối.= vì=" anh=" sợ=" em=" không=" quan=" tâm=" tới=" anh=" nữa...=" tuấn=" kiệt,=" em=" dùng=" lạnh=" lùng=" với=" anh=" như=" vậy.= gã=" vươg=" tay=" muốn=" nắm=" lấy=" tay=" anh=" ta,=" lại=" bị=" kiệt=" thiếu=" né=" ra.= “đào=" nhạc=" tội=" nghiệp=" ngẩng=" đầu.= vươg=" tiểu=" minh=" tuy=" rằng=" không="

thấy=" vể=" mặt=" gã,=" nhưng=" vẫ=" có=" thể=" tưởng=" tượng=" vể=" mặt=" ấy,=" trong=" lòng=" cũng=" xúc=" động=" không=" thôi.= còn=" nhớ=" rõ=" lần=" đầu=" gặp=" gã=" nam=" tử=" soi=" nổi=" ấy,=" không=" nghĩ=" mặt=" trái=" của=" gã=" lại=" là=" cái=" dạng=" này.= "anh=" không=" ép=" em.= "gã=" chậm=" rãi=" đứng=" dậy,=" "nhưng=" em=" ở=" lại=" không=" được=" sao?"=" "dựa=" vào=" cái=" gì?"=" "đào=" nhạc=" thấy=" anh=" ta=" rớt=" cục=" đã=" đáp=" lại,=" mừng=" rõ=" đến=" nổi=" gương=" mặt=" sáng=" hẫ=" ra,=" "anh=" chỉ=" là...=" muốn=" ngày=" nào=" cũng=" trông=" thấy=" em.= "anh=" sẽ=" có=" gắng=" đối=" xử=" với=" em=" thật=" tốt,=" em=" muốn=" gì=" anh=" cũng=" sẽ=" có=" hết=" sức=" làm.= "hãy=" tin=" anh...=" "cho=" dù=" tôi=" vĩnh=" viễn=" không=" thuộc=" về=" anh=" ư?"=" mặt=" kiệt=" thiếu=" không=" chút=" thay=" đổi=" nhìn=" gã.= "đào=" nhạc=" cụng=" đồ,=" một=" lúc=" sau=" mới=" lúng=" ta=" lúng=" túng=" nói=" "anh=" tin=" là,=" một=" ngày=" nào=" đó...=" "không=" còn=" ngày=" nào=" nữa=" đâu.= "kiệt=" thiếu=" trước=" khi=" đóng=" cửa,=" bình=" tĩnh=" bỏ=" lại=" một=" câu,=" "tôi=" mãi=" mãi=" dùng=" thái=" độ=" này=" với=" anh,=" vậy=" đấy.= "..."=" vương=" tiểu=" minh=" cả=" tối=" đều=" trần=" trọc=" không=" ngủ=" nổi,=" ngay=" cả=" nằm=" mơ=" đều=" mơ=" thấy=" bóng=" dáng=" chật=" vật=" tang=" thương=" của=" đào=" nhạc.= "khi=" cậu=" tỉnh=" dậy,=" cơ=" hồ=" có=" thể=" cảm=" nhận=" được=" từng=" câu=" nói=" của=" kiệt=" thiếu=" đang=" bóp=" chết=" trái=" tim=" đào=" nhạc.= "nguyên=" bản=" mọi=" cảm=" thông=" trước=" giờ=" dành=" cho=" kiệt=" thiếu=" đã=" bắt=" đầu=" lung=" lay.= "cậu=" rời=" giường,=" chạy=" vào=" thư=" phòng,=" nhìn=" baal=" đang=" hẫ=" hái=" đánh=" boss=" nói=" "ngươi=" có=" thấy=" đào=" nhạc=" rất=" đáng=" thương=" không?"=" baal=" đang=" hết=" sức=" chăm=" chú=" đánh=" boss=" phát=" ra=" một=" thanh=" âm=" đại=" loại=" rất=" giống=" như=" tiếng=" "ừ=" đồng=" tình.= "ta=" cũng=" thấy=" anh=" ta=" thực=" đáng=" thương.= "vương=" tiểu=" minh=" vồ=" đầu,=" "ngươi=" nói=" xem=" ta=" có=" nên=" đi=" khuyên=" kiệt=" thiếu=" không?"=" "đáng=" chết!"=" baal=" biến=" sắc,=" đột=" nhiên=" đứng=" phắt=" dậy.= "vương=" tiểu=" minh=" bị=" hù=" hết=" hồn,=" lùi=" lại=" nửa=" bước.= "ngươi=" vừa=" rời=" nói=" gì=" thế?"=" baal=" lúc=" này=" mới=" ngược=" mắt=" nhìn=" cậu.= "ta=" nói=" là=" đào=" nhạc=" đáng=" thương=" như=" thế,=" ta=" có=" nên=" giúp=" hẫ=" không?"=" "xì=" cái=" loại=" như=" hẫ=" gọi=" là=" phế=" vật=" mới=" đúng=" nhĩ?"=" baal=" vể=" mặt=" khinh=" thường,=" "ngay=" cả=" người=" mình=" thích=" còn=" không=" giữ=" nổi.= "vương=" tiểu=" minh=" đột=" nhiên=" ý=" thức=" được=" nguy=" cơ,=" thăm=" dò=" nói=" "nếu=" là=" ngươi=" thì...=" baal=" ngạo=" nghệ=" nói=" "có=" ai=" dám=" cự=" tuyệt=" ta=" chứ?"=" "...=" ánh=" mắt=" của=" hẫ=" quý=" dị=" liếc=" về=" phía=" cậu,=" "tốt=" nhất=" là=" ngươi=" mau=" nhanh=" lên,=" kiên=" nhẫn=" của=" ta=" có=" hạn=" nha.= "nhưng=" mà=" chúng=" ta=" đã=" nói=" rõ=" điều=" kiện=" rồi=" còn=" gì.= "vương=" tiểu=" minh=" sợ=" hãi=" trả=" lời.= "dùng=" khí=" bắt=" cháp=" tất=" cả=" đầu=" phải=" ngày=" nào=" cũng=" có=" sẵn.= "baal=" không=" để=" ý=" tới=" cậu,=" lại=" toàn=" tâm=" toàn=" ý=" quay=" đầu=" tập=" trung=" vào=" sự=" nghiệp=" đánh=" boss=" vĩ=" đại.= "vương=" tiểu=" minh=" đột=" nhiên=" hỏi=" "ngươi=" lúc=" đánh=" quái=" có=" bao=" giờ=" nhìn=" thấy=" cái=" tên=" nào=" kì=" lạ=" không?"=" "tên=" gì?"=" baal=" cũng=" không=" buồn=" quay=" lại=" nói.= "...=" chẳng=" lẽ=" còn=" chưa=" gặp=" được=" baal=" sao?"=" cậu=" hiện=" lên=" một=" dấu=" chấm=" hỏi=" rồi=" đi=" vô=" toilet=" đánh=" răng.= "vương=" tiểu=" minh=" có=" thói=" quen=" ngủ=" sớm=" dậy=" sớm,=" cho=" dù=" cả=" ngày=" ở=" ngân=" quán=" lặn=" lộn=" mết=" mỗi=" cũng=" vẫ=" kiên=" trì=" tám=" giờ=" rồi=" giường,=" tám=" rưỡi=" đi=" ăn=" sáng.= "mặc=" kệ=" có=" người=" ăn=" hay=" không,=" sáng=" sớm=" cặn=" vẫ=" chuẩn=" bị=" đầy=" đủ=" đồ=" ăn,=" đó=" cũng=" là=" một=" ưu=" đãi=" của=" ngân=" quán.= "đầu=" bếp=" của=" cặn=" đã=" bắt=" đầu=" quen=" mặt=" cậu.= "bởi=" toàn=" bộ=" ngân=" quán=" chỉ=" có=" cậu=" là=" chạy=" tới=" ăn=" sáng,=" cho=" nên=" cặn=" dựa=" vào=" khẩu=" vị=" của=" cậu=" mà=" làm=" bữa=" sáng.= "cậu=" thậm=" chí=" còn=" được=" chọn="

đồ=" ăn=" cho=" mỗi=" sáng.= "nem=" rán,=" sữa=" đậu=" nành,=" bánh=" bao=" nhân=" đậu.= " đầu=" bếp=" đưa=" cho=" cậu=" khay=" thức=" ăn=" mà=" hôm=" qua=" đã=" chọn.= " vương=" tiểu=" minh=" cảm=" ơn=" rồi=" tìm=" chỗ=" ngồi=" xuống,=" thông=" thả=" ăn.= " trong=" lúc=" đó,=" baal=" vẫn=" dùng=" ánh=" mắt=" bí=" hiềm=" nhìn=" cậu.= " vương=" tiểu=" minh=" bị=" ánh=" mắt=" này=" tròng=" đã=" ba=" ngày=" đã=" xem=" như=" không=" thấy.= " "ngươi=" nói=" xem,=" baal=" chậm=" rãi=" mở=" miệng,=" "làm=" thể=" nào=" ngươi=" mới=" nhanh=" chóng=" yêu=" ta=" đây?"=" vẫn=" đề=" này=" cũng=" không=" phải=" lần=" đầu=" tiên=" nghe=" thấy,=" cho=" nên=" vương=" tiểu=" minh=" vô=" cùng=" trăn=" định=" trả=" lời,=" "thì=" ngươi=" cứ=" yêu=" ta=" trước=" đi.= " "ta=" yêu=" ngươi=" trước.= " baal=" khéo=" miệng=" hơi=" hơi=" cong=" lên,=" "được=" thôi.= " cái=" miệng=" vương=" tiểu=" minh=" đang=" nhấm=" nuốt=" bánh=" bao=" đậu=" chọt=" dùng=" lại,=" ngẩng=" đầu=" nhìn=" hấn.= " cặp=" mắt=" đen=" của=" baal=" đang=" lấp=" lánh=" làm=" cậu=" có=" dự=" cảm=" bất=" hảo.= " tựa=" như=" trên=" phim=" truyền=" hình,=" người=" xấu=" đang=" chuẩn=" bị=" âm=" mưu=" gì=" đó,=" chờ=" nhân=" vật=" chính=" sa=" vào.= " "nghe=" nói=" thân=" thể=" đây=" dựa=" sẽ=" làm=" cho=" tâm=" lý=" người=" ta=" không=" muốn=" xa=" rồi...=" baal=" cười=" tà=" nói,=" "dù=" sao=" chúng=" ta=" cũng=" có=" thể=" chạm=" vào=" nhau...=" "phụt!=" vương=" tiểu=" minh=" phun=" hết=" bánh=" bao=" đậu=" trong=" miệng=" ra,=" không=" ngừng=" ho=" khan.= " baal=" ghê=" tởm=" nhú=" mày,=" nhìn=" cái=" bàn=" nhầy=" nhầy=" bản=" bản=" chỗ=" trắng=" chỗ=" đen,=" bên=" trên=" lại=" toàn=" nước=" miếng=" của=" vương=" tiểu=" minh.= " vương=" tiểu=" minh=" chậm=" rãi=" uống=" sữa=" đậu=" nành,=" ánh=" mắt=" đánh=" tròng=" lảng=" nhìn=" đi=" chỗ=" khác.= " không=" đề=" cặp=" tới=" pháp=" lực,=" chỉ=" sức=" lực=" thôi=" cậu=" đã=" không=" chống=" lại=" baal=" rồi,=" thua=" là=" cái=" chắc.= " hơn=" nữa=" bây=" giờ=" khoảng=" cách=" giữa=" hai=" người=" là=" năm=" mét,=" cho=" dù=" muốn=" trốn,=" cũng=" trốn=" không=" thoát=" khỏi=" tay=" hấn.= " vương=" tiểu=" minh=" nóng=" vội.= " bởi=" vì=" cậu=" biết=" rõ=" tính=" cách=" baal=" từ=" trước=" đến=" nay=" nói=" liền=" làm=" liền,=" muốn=" gì=" được=" nấy.= " lỗ=" như...=" mặt=" cậu=" đỏ=" đến=" nổi=" tướng=" như=" có=" thể=" ép=" ra=" nước=" dựa=" hấu.= " "cậu=" ở=" đây=" à.= " thanh=" âm=" nữ=" nhân=" sang=" sang=" mà=" thanh=" thúy=" vang=" lên=" tựa=" như=" mặt=" trời=" rơi=" giữa=" mây=" đen,=" khiến=" hai=" mắt=" cậu=" sáng=" lên.= " "giang=" quân=" lí"=" cậu=" kích=" động=" đứng=" lên.= " giang=" tuyết=" yển=" thụ=" sủng=" nhược=" kinh,=" "tôi=" chỉ=" quân=" lý=" một=" bộ=" phận=" nhỏ=" thôi,=" không=" phải=" quân=" lí.= " cậu=" ngồi=" đi,=" tôi=" lấy=" cơm=" đã.= " vương=" tiểu=" minh=" trơ=" mắt=" nhìn=" thân=" ảnh=" của=" cô=" đi=" xa,=" trong=" lòng=" gấp=" đến=" độ=" nhẩn=" nhúm=" mặt=" mày.= " hơn=" nữa=" bên=" cạnh=" còn=" có=" ánh=" mắt=" ai=" kia=" xuyên=" thấu=" mọi=" suy=" nghĩ=" của=" cậu=" cứ=" tròng=" cậu=" miết.= " có=" lẽ=" là=" cảm=" nhận=" được=" lo=" lảng=" của=" cậu,=" giang=" tuyết=" yển=" trở=" về=" rất=" nhanh,=" cô=" đặt=" móng=" ngò=" xuống=" trước=" mặt=" cậu=" nói:= " "tuần=" kiệt=" nhờ=" tôi=" nhẩn=" với=" cậu=" một=" tiếng,=" em=" ấy=" đi=" rồi.= " "à=" à.= " vương=" tiểu=" minh=" vụng=" trộm=" liếc=" sang=" baal=" đang=" ngò=" khoanh=" tay=" trước=" ngực=" một=" bên,=" âm=" thầm=" thở=" ra.= " "lại=" nói=" thêm,=" tôi=" cũng=" cảm=" ơn=" cậu=" rất=" nhiều.= " giang=" tuyết=" yển=" thở=" dài,=" "tôi=" là=" chị,=" lại=" chỉ=" có=" thể=" nói=" không=" phải=" lỗi=" của=" em=" ấy,=" đều=" là=" do=" tên=" khốn=" đào=" nhạc.= " chẳng=" bằng=" lời=" khuyên=" của=" cậu.= " có=" lẽ=" đây=" gọi=" là=" người=" ngoài=" cuộc=" tỉnh=" táo,=" người=" trong=" cuộc=" u=" mê.= " mỗi=" lần=" nhắc=" tới=" đào=" nhạc,=" cô=" ta=" còn=" kích=" động=" hơn=" cả=" kiệt=" thiếu,=" dân=" dân=" cậu=" cũng=" quen=" với=" việc=" này.= " "kiệt=" thiếu=" đi=" rồi,=" vậy,=" giang=" chủ=" quân...=" vương=" tiểu=" minh=" cố=" gắng=" vịn=" óc=" nghĩ=" từ=" để=" nói,=" cậu=" không=" muốn=" cô=" hiểu=" lầm.= " "tôi=" không=" đi.= " giang=" tuyết=" yển=" chậm=" rãi=" nhấp=" sữa=" đậu=" nành,=" "tôi=" còn=" muốn=" ở="

đây=" trǎ=" ơn=" cho=" hạng=" tổng=" vương=" tiểu=" minh=" hơi=" kinh=" ngạc=""
giang=" tuyết=" yển=" giải=" thích=" "lúc=" trước=" nếu=" không=" nhờ=" hạng=""
tổng=" nợ=" nần=" trong=" nhà=" không=" thể=" trǎ=" hết=" nhanh=" như=" vậy=""
tuy=" rằng=" hạng=" tổng=" chỉ=" là=" nể=" mặt=" đào=" nhạc=" nhưng=" ngàì=""
cũng=" đã=" giúp=" chúng=" tôi=" tôi=" không=" có=" gì=" trong=" tay=" chỉ=" có=""
thể=" có=" gắng=" làm=" việc=" trǎ=" ơn=" baal=" hừ=" lạnh=" nói=" "y=" quả=""
nhiên=" hay=" ban=" phước=" lấy=" lòng=" vương=" tiểu=" minh=" biết=" tâm=""
tình=" hǎn=" đang=" khó=" chịu=" không=" dám=" nói=" thêm=" gì=" nữa=" để=""
tránh=" càn=" khôn=" đại=" nǎ=" đi=" của=" hǎn=" nhanh=" chóng=" cảm=" mặt=""
vào=" ăn=" cơm=" giang=" tuyết=" yển=" thấy=" cậu=" không=" nói=" lời=" nào=""
cũng=" thức=" thời=" im=" lặng=" cúì=" đầu=" găm=" bánh=" bao=" vô=" luận=""
thể=" nào=" bữa=" cơm=" này=" nhờ=" có=" sự=" xuất=" hiện=" của=" cô=" nàng=""
mà=" vương=" tiểu=" minh=" tạm=" thời=" tránh=" được=" một=" kiếp=" ">

17. Chương 17: Tham Mưu

(Thượng)

Khi hai người không thể làm xong một việc mới cần đến sự giúp đỡ của người thứ ba nha.

* Tham mưu: tư vấn, giúp đỡ

Cơm nước xong xuôi cũng vẫn bối rối.

Vương Tiểu Minh không ngừng nhìn đồng hồ, hy vọng mau đến giờ đi làm.

Baal đi theo sau cậu, nhìn cậu dán vào vách tường nhích từng phân một như rùa bò, lạnh nhạt nói: “Ta không ngại địa điểm đâu.”

...

Hai con người của Vương Tiểu Minh đột nhiên trừng to, lấp bắp nói: “Ta không rõ ý của người.”

“Ý của ta chính là...” Baal vươn tay ra chụp lấy vai cậu.

Chưa tới một giây sau đó, Vương Tiểu Minh giống như tên lửa chạy vèo đi.

Bởi cứ cố chạy thực mạng, phản xạ của đầu óc mâu thuẫn với bản năng cơ thể, cho nên khi Vương Tiểu Minh ý thức được phương hướng chạy trốn của mình có vấn đề, cậu đã chạy đến ngoài hành lang ký túc xá.

“Không ngờ người lại nhiệt tình đến vậy nga.” Thanh âm của Baal lúc này vang lên nghe như tiếng chuông vang, Vương Tiểu Minh nghe xong chỉ muốn chôn mình xuống hố cho rồi.

“A làm phiền chút, cho qua tí nào.” Phía sau, tiếng bước chân của nhiều người dồn dập.

Vương Tiểu Minh và Baal đồng thời quay đầu lại.

Chỉ thấy bốn nhân viên mặc đồng phục lao động màu xám đang khệ nệ khiêng một cái hòm gỗ dài, màu tối như mực hướng về phía này.

“Các người là ai?” Vương Tiểu Minh lập tức đề phòng. Trên phim truyền hình, những cái hòm gỗ trông bình thường như vậy nhưng thực ra có chứa... Bom! Cậu nhanh chóng liếc sang Baal, tựa hồ đang lo lắng vào thời khắc mấu chốt, hǎn có thể trong tích tắc chuyển cả hòm gỗ đó và đám người kia bay mất không.

Nhân viên chuyển nhà nói: “Chúng tôi thuộc công ty dịch vụ chuyển nhà Thành Tín. Đem cái này đến phòng 305.”

...

305 chẳng phải là phòng trước kia Kiệt thiếu ở sao.

Chẳng lẽ do Đào Nhạc đưa tới?

Vương Tiểu Minh lén lút đánh giá.

“Có thể nhường đường một chút được không.” Nếu chỗ này không phải nhìn qua rất sang trọng, chắc người bên trong cũng có tiền tài có gia thế thì nhân viên chuyển nhà chắc đã chửi ***g lộn lên rồi. Cái hòm to như vậy bộ y tưởng khiêng vào dễ như chơi sao?

Vương Tiểu Minh tuy rằng vẫn còn nghi ngờ bọn họ, bất quá cũng chịu lui sang một bên, “Người có cảm thấy cái hòm này nhìn rất quen mắt không, giống như đã từng thấy ở đâu đó?”

“Đây không phải cái hòm bình thường.” Baal nói, “Đây là quan tài để lũ quỷ hút máu dùng để ngủ.”

Vương Tiểu Minh giật mình nói: “Chẳng trách một đầu to một đầu nhỏ. Cơ mà vì sao Đào Nhạc lại mang một cái hòm chứa quỷ hút máu tặng cho Kiệt thiếu a?”

“Không phải gã ấy.”

Baal nói còn chưa nói xong, đáp án đã tự động xuất hiện.

Cửa phòng 305 mở ra, Hạng Văn Huân mặc một bộ thường phục bước từ trong đi ra, lệnh cho nhân viên mang hòm vào, sau đó nhìn về phía Vương Tiểu Minh mỉm cười nói, “Cùng Baal tiên sinh vào ngồi uống nước đi.”

Vương Tiểu Minh không nói hai lời lập tức đi vào. Thứ nhất, cậu rất tò mò cỗ quan tài kia. Thứ hai, nếu có thể ở đây cho đến lúc đi làm, như vậy, ít ra có thể tạm tránh khỏi đề nghị “kinh khủng” của Baal.

Baal hiển nhiên nhìn thấu suy nghĩ của cậu, cho nên vừa vào cửa đã đứng sau lưng cậu hừ hừ cười lạnh.

Vương Tiểu Minh giả bộ như đang tham quan phòng, không ngừng thay đổi góc nhìn và vị trí, để tránh cái người nào đó đang bước theo sau gây sự.

“Cola hay là nước chanh?” Hạng Văn Huân mở tủ lạnh.

“Không có Sprite sao?” Lần trước Thạch Phi Hiệp hỏi cậu muốn gì, cậu đáng lẽ phải nói là Sprite mới đúng. Như vậy cậu sẽ có một thùng Sprite, đỡ phải nuốt cái thứ cola càng uống càng vàng răng kia. Cho nên lần này, cậu quyết định dừng cảm nói ra suy nghĩ của mình.

Hạng Văn Huân trong tay cầm hai chai, một cola một nước chanh, “Một trong hai nhé.”

“... Cola.”

Hạng Văn Huân rót cola vào ly thủy tinh rồi mới đưa cho cậu, “Tôi vừa mới ở thôi, trong tủ lạnh là đồ còn lại của Kiệt thiếu. Bữa khác tôi sẽ nhớ mua Sprite.”

“Không sao.” Vương Tiểu Minh hai tay nhận lấy ly, “Hạng tổng sao lại chuyển đến đây?”

“Nhà bị đột.” Anh ta băng quơ nói nguyên nhân.

Vương Tiểu Minh lý giải mà gật đầu, “Nhà bị đột cũng rất phiền phức ha.”

Baal cười nhạo, hiển nhiên xem thường cái lý do ngớ ngẩn này.

Hạng Văn Huân ngồi xuống ghế đối diện cậu, ngón tay khẽ ấn lên bao thuốc lá mới lôi từ trong túi áo ra, lại cất vào nói: “Khi trước tôi nhờ người sang Pháp điều tra một chút tình hình, đã có manh mối.”

Vương Tiểu Minh nhất thời ngồi thẳng lưng, “Tìm được quỷ hút máu kia rồi sao?”

“Tìm được rồi.” Hạng Văn Huân trên mặt không chút biểu tình, “Julian • Babusse. Quỷ hút máu đời thứ mười bốn, một kẻ chỉ có thể lay lắt dưới ánh mặt trời nhiều nhất là sáu tiếng đồng hồ.”

Mặc dù ngữ khí của anh ta vô cùng bình tĩnh, nhưng Vương Tiểu Minh có thể cảm thấy trong lòng anh ta nhất định đang khó chịu như lửa đốt.

Hơn nữa, theo như cậu biết thì quỷ hút máu số đời càng nhỏ thì càng mạnh, Theo lẽ thường thì đời tiếp theo sẽ không bằng thế hệ trước. Nếu em trai Hạng tổng quả thật bị một quỷ hút máu đời thứ mười bốn sơ ửng, như vậy sẽ trở thành quỷ hút máu đời thứ mười lăm — Thế thì chẳng thể nào chống chịu nổi dưới ánh mặt trời quá sáu tiếng.

Nghĩ đến đây, ánh mắt cậu nhìn Hạng Văn Huân trở thành đồng cảm. Lấy thái độ lo lắng của Hạng Văn Huân dành cho em trai, chuyện này nhất định đã đả kích anh ta rất nhiều. Giống như cha mẹ thấy khó chịu khi anh em trong nhà đánh nhau, nhưng lại càng bất mãn khi con nhà mình bị kẻ khác đánh bại.

“Vậy tên quỷ đó đang ở đâu?”

“Đã chết rồi.” Hạng Văn Huân ngừng một chút nói, “Nghe nói đã chết trong trận thánh chiến.”

Vương Tiểu Minh khó hiểu nói: “Vậy tại sao hắn ta lại không hoàn thành sơ ưngluôn nhỉ?” Nếu đã bắt buộc tham gia vào thánh chiến, tức là phải cần đến năng lực hành động, như vậy hoàn thành nghi thức có khó gì đâu?

Hạng Văn Huân có thâm ý khác nhìn cậu. Theo như góc nhìn của một ông chủ, Vương Tiểu Minh thật sự là một nhân viên quá bình thường. Nhưng trong tâm trạng một người anh trai chứng kiến cảnh em mình biến thành quỷ hút máu, năng lực thừa nhận của Vương Tiểu Minh không khỏi khiến người khác khâm phục. Đọa thiên sứ, quỷ hút máu... Những thứ kinh hãi thế tục như thế mà cậu ta nói ra chỉ như thể là đang đàm luận tiểu thuyết bình thường.

“Gã quỷ hút máu kia thực đặc biệt.” Hạng Văn Huân thản nhiên nói.

“Đặc biệt thế nào?”

Hạng Văn Huân lắc đầu nói: “Tôi cũng không rõ lắm, nghe nói là về diện mạo, thái độ của nhiều quỷ hút máu dành cho gã rất đặc biệt.”

Vương Tiểu Minh nói: “Chẳng lẽ là đặc biệt đẹp sao?”

Baal đột nhiên nói: “Có ảnh chụp của hắn không?”

Vương Tiểu Minh ngơ ngác, “Người quen hả?”

Hạng Văn Huân đứng dậy bước vô phòng ngủ, cầm một bức fax mang ra. “Không có ảnh chụp, nhưng có một quỷ hút máu đã vẽ lại dung mạo của gã. Tôi phải nhờ người dùng máy hình chụp lại rồi gửi đến.”

Vương Tiểu Minh cầm lấy bức fax.

Bởi vì góc độ có vấn đề cho nên bức vẽ người có hơi mất cân đối, mơ hồ có thể nhìn ra đó là một thiếu niên mắt xanh tóc vàng xinh đẹp.

“Thật sự rất đẹp a.” Vương Tiểu Minh tán thưởng. Cho dù là tranh vẽ rồi được chụp lại, gửi fax qua... Trải qua tam sao thất bản nhưng vẫn không che dấu được ngũ quan tinh xảo đến mức khiến người khác khen ngợi không ngớt.

Ánh mắt Baal lạnh nhạt quét qua tấm fax vài lần, sau đó nói: “Thực bình thường.”

...

Vương Tiểu Minh nhớ lại Isfel, đem ra kết luận: thiên sứ và nhân loại nhận xét về cái đẹp quả nhiên không giống nhau.

Hạng Văn Huân nói: “Baal tiên sinh có manh mối gì chẳng?”

Baal khước miệng nhếch lên, “Nếu là đời thứ mười bốn, ngươi còn một đồng cơ hội để tìm đời thứ mười ba đến cứu em trai ngươi.”

Vương Tiểu Minh rập khuôn nói lại một lượt, sau bổ sung một câu, “Kỳ thật, cái này ta cũng biết rồi.”

“...” Baal cảm thấy trên mặt khó chịu, nhưng vì thể diện, hắn lại nói thêm câu nữa, “Bất quá tốt nhất là mau lên đi. Bởi thánh chiến của quỷ hút máu thương vong vô số. Lỡ mà vận khí không tốt thì, hừ.”

Vương Tiểu Minh nhanh chóng chuyển lời.

Hạng Văn Huân nhú mày, “Tôi đã nhờ người kia điều tra bậc cha chú của Julian, nhưng lai lịch của gã hết sức bí ẩn. Thậm chí từ chính miệng gã nói ra gã thuộc đời thứ mười bốn.”

Vương Tiểu Minh thở dài nói: “Nếu Gin có ở đây thì tốt rồi.” (BẠN Gin đã tìm được giá trị của mình =w=)

“Gin là ai?” Trong mắt Hạng Văn Huân chợt lóe tinh quang.

Vương Tiểu Minh nhìn Baal, thấy hắn không phản đối mới dám nói: “Gin là quỷ hút máu tam đại (đời thứ ba).”

Trong lòng Hạng Văn Huân phần chấn, “Theo tôi được biết, ngoại trừ Cain ra, quỷ hút máu tam đại là mạnh nhất trong tất cả quỷ hút máu.”

Baal cười lạnh nói: “Cô lậ quả vắn.”

Hạng Văn Huân không nghe thấy lời trào phúng của hắn, tiếp tục nói: “Cậu có thể giúp tôi mời anh ta đến đây không? Cho dù anh ta không phải là cấp bậc cha chú của Julian, tôi nghĩ là anh ấy nhất định sẽ có cách cứu được Văn Kiệt.”

Vương Tiểu Minh tiếc nuối: “Anh ta về mất rồi.” Chuyện của con thuyền Noah Baal đã từng kể cho cậu nghe một ít, nhưng cậu chẳng hiểu hết. Chỉ biết là một khi đám người Thạch Phi Hiệp trở về sẽ rất khó ra lại.

Hạng Văn Huân bám riết không tha: “Có cách gì để liên lạc không?”

“Tôi không biết. Nhưng mà anh ta đã đồng ý mời một người bạn đến đây giúp.” Cậu ngừng một thoáng, lại nói, “Mà tôi cũng không biết khi nào bạn anh ấy mới đến nữa.”

Hạng Văn Huân mỉm cười, ngược lại còn an ủi cậu: “Có hi vọng còn đỡ hơn là tuyệt vọng.”

Baal cảm thấy càng lúc càng khó chịu.

Hồi trước Vương Tiểu Minh coi thường hắn, hắn đã không tính sổ thì chớ, còn bây giờ căn bản là đã biến hắn thành bức tranh, treo sang một bên.

“Nói xong chưa?” Hắn lạnh lùng lên tiếng.

Vương Tiểu Minh thấy lưng chợt lạnh.

“Nói xong rồi chúng ta có nên về nhà để thảo luận chuyện kia không nhỉ?” Baal cười vô cùng âm trầm.

Hạng Văn Huân thấy sắc mặt Vương Tiểu Minh lúc trắng lúc xanh, nhịn không được hỏi: “Cậu sao thế?”

Vương Tiểu Minh cúi đầu không dám nói nhưng mà lại không chịu đi.

Tư thế này trong mắt Baal rõ ràng là đang lưu luyến Hạng Văn Huân! Vì thế hắn trực tiếp đứng dậy, nhắc ngang người cậu như kẹp tài liệu vô nách, thẳng một mạch đi ra ngoài.

Boong.

Đầu Vương Tiểu Minh nặng nề đập vào cánh cửa.

Baal lúc này mới nhớ ra, hắn có thể đi xuyên cửa, nhưng Vương Tiểu Minh thì không.

Hạng Văn Huân tích cực đứng dậy, mỉm cười nói: “Baal tiên sinh, mặc dù thỏa thuận lần trước của chúng ta đã hủy bỏ, nhưng nếu ngài đồng ý, chúng ta bất cứ lúc nào cũng có thể ký kết một thỏa thuận mới.”

Baal quay đầu nhìn anh ta.

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của hắn, Hạng Văn Huân cười thật khiêm tốn, “Đối với tình hình hiện tại của tôi, chẳng khác nào rơi vào ngõ cụt, cho nên vô cùng hy vọng có thể được Baal tiên sinh giúp đỡ. Nếu có chuyện gì tôi có thể hỗ trợ được, xin đừng khách khí. Đương nhiên, tôi cũng thành tâm khẩn cầu Baal tiên sinh có thể đứng sau cứu giúp em trai tôi.”

Baal đột nhiên thả Vương Tiểu Minh xuống, “Nói với y, ta muốn y nghĩ cách để người mau chóng yêu ta.”

Vương Tiểu Minh nằm bẹp xuống đất giả chết.

“Người tưởng ở đây ta không dám đánh người sao?”

Vương Tiểu Minh run run, tiếp tục giả chết.

Baal duỗi tay ra, một cây bút xuất hiện giữa không trung.

Hạng Văn Huân thức thời xòe tay.

Bút máy tự động viết một đường thật dài.

Hạng Văn Huân nhìn trên bàn tay được vẽ những đường cong xinh đẹp, tươi cười như trước, “Đây là cái gì?”

Baal ngạo nghễ nói: “Chữ thiên đường.”

(trung)

Khi hai người không thể làm xong một việc mới cần đến sự giúp đỡ của người thứ ba nha.

Vương Tiểu Minh lồm cồm bò dậy, đến bên cạnh Hạng Văn Huân, tò mò nhìn cả nửa ngày mới hỏi: “Ngôn ngữ thiên đường có hiệu quả phụ trợ để cầu phúc, phù hộ, hay mấy thứ linh tinh gì khác sao? Có thể giữ lại trong bao lâu? Có phải giống trong game, cứ phải viết đi viết lại không? Nếu đem xăm lên có thể giữ nó lại lâu hơn chứ?”

...

Baal khoe miệng kéo ngang, “Không có.”

“A? Không có gì luôn hả?” Sao cậu hỏi nhiều như vậy mà đáp án lại ngắn gọn đến thế.

“Không có hiệu quả phụ trợ.”

...

Gốc rễ của vấn đề đã bị phủ quyết, cho nên mấy vấn đề củi khô khác đều chẳng còn quan trọng.

“Vậy người viết cho ai xem?” Vương Tiểu Minh thực hoang mang.

Baal: “...”

Hạng Văn Huân sờ sờ mũi, giảng hòa: “Để mở rộng tầm mắt.”

Vương Tiểu Minh nói: “Đúng rồi, người chẳng phải dọa thiên sứ ư? Vì sao người lại viết chữ của thiên đường chứ không phải chữ địa ngục á?”

“Xì. Lucifer phát minh ra chữ của địa ngục bắt quá là chế từ chữ thiên đường ra thôi, ta thêm vào mà học.”

Vương Tiểu Minh rất muốn hỏi, người không thêm học hay học không vô a? Bất quá nhìn thấy ánh mắt uy hiếp của Baal, cậu quyết định dằm nát lời này trong bụng.

“Nói cho y, ta đã quyết định điều kiện mới.” Baal vênh váo tự đắc ra lệnh cho cậu.

Vương Tiểu Minh giả vờ câm điếc.

“Bằng không ta sẽ lột sạch sẽ quần áo của người.” Baal hung dữ uy hiếp.

“...” Vương Tiểu Minh vội vã giữ lấy cúc áo.

“Sau đó trên người người sẽ tràn ngập chữ viết thiên đường.” Lại tiếp tục uy hiếp.

Vương Tiểu Minh cảm thấy nguyên bản những đường cong duyên dáng kia đột nhiên biến thành sâu lông.

“Rồi ta sẽ đem người treo lên trước cổng Ngân quán.” Đã xuất ra chiêu uy hiếp cuối cùng!

Vương Tiểu Minh thở sâu, nhìn Hạng Văn Huân như thể có được cổ vũ: “Hắn hy vọng ta và hắn có thể nhanh chóng yêu nhau.” Cho dù có bị uy hiếp nghiêm trọng đến đâu, cậu vẫn khăng khăng bám lấy điều kiện Thạch Phi Hiệp nghĩ ra ‘Người yêu ta, ta mới yêu người’ làm tiên đề.

Hạng Văn Huân nhú mày, “Ồ.”

Vương Tiểu Minh nguyên bản còn tưởng, Hạng Văn Huân sau khi nghe được cho dù không ngã lùi về sau ba bước cũng sẽ chỉ vào mũi cậu hét to một tiếng, ít ra cũng phải biểu lộ chút gì đấy gọi là kinh ngạc chứ, không nghĩ là lại băng quơ tiếp thu như vậy. Bất quá nói không chừng, ngoài trừ việc biết em trai là bán quỷ hút máu ra, anh ta vẫn có thể không chế được biểu hiện bên ngoài, Vương Tiểu Minh tựa hồ chưa bao giờ thấy sắc mặt anh thay đổi. Cậu nhện không được hỏi: “Hạng tổng, anh không thấy kỳ lạ sao?”

Hạng Văn Huân mỉm cười nói: “Mỗi việc Baal tiên sinh làm chắc hẳn đều có lý do cả.”

Trước khi Vương Tiểu Minh kịp há miệng, Baal đã âm trầm đe dọa: “Người dám đem chuyện hắc tinh châu kể cho y thử xem. Lúc trước đã tự tiện nói ra khoảng cách năm thước ta còn chưa tính sổ đâu đấy.”

Vương Tiểu Minh lập tức ngậm miệng chặt cứng, còn kín hơn cả kết sắt.

“Mặc dù tôi không biết tại sao Baal tiên sinh muốn hai người yêu nhau, bất quá tôi rất vui lòng hỗ trợ.” Hạng Văn Huân nghĩ một hồi, bước đến đầu giường với lấy di động gọi thật lâu, sau đó mới trở ra nói: “Tôi đã xin phép giúp cậu rồi. Tối nay, hai người có thể tận hưởng sự phục vụ nhiệt tình từ Ngân quán.”

...

Kỳ thật không xin phép cũng không sao. Yêu nhau chỉ là kế hoãn binh thôi, không cần hành động vội vã như vậy a.

Vương Tiểu Minh cố gắng dùng ánh mắt để bắt sóng với Hạng Văn Huân.

Nhưng cái người trước giờ rất hiểu suy nghĩ người khác là Hạng Văn Huân lại cố tình xuyên tạc ánh mắt của cậu: “Thời gian còn sớm, không bằng cậu và Baal tiên sinh trước mắt cứ về phòng nghỉ ngơi đi, lát nữa tôi sẽ nói thư ký mang lễ phục đến.”

“Tôi không muốn về phòng đâu!” Vương Tiểu Minh đang rất kích động. Bên tai văng vẳng tiếng cười lạnh không rõ ý tứ của Baal, cậu làm bộ như không nghe thấy.

Hạng Văn Huân tựa hồ cũng không nhận ra phản ứng bất ổn của cậu, ngữ khí rất tự nhiên nói: “Không thì cậu có thể ở phòng khách xem TV, tôi vào thư phòng làm việc.”

“Cám ơn.” Vương Tiểu Minh nhẹ nhàng thở ra, quay lại vừa lúc bắt gặp vẻ mặt Baal đang tựa tiểu phi tiểu.

Cửa thư phòng sau khi Hạng Văn Huân bước vào liền đóng lại.

Vương Tiểu Minh bị thương phát hiện, trường hợp trước mắt vẫn là cô nam quả nam ở riêng với nhau —— không biết giới tính của đạo thiên sứ chia ra nam tính nữ tính, hay là dựa vào sức mạnh, cũng có thể... bên nam sẽ là? Vì ý nghĩ của chính mình, cậu sợ hãi rùng mình một phát.

Bất quá càng làm cho cậu cảm thấy ớn lạnh chính là khoảng cách lúc này Baal với cậu càng ngày càng ngắn.

“Ta rất chờ mong cuộc hẹn tối nay, ừm, người thì sao?” Cậu tận lực thể hiện vẻ mặt tươi cười.

Baal xòe ngón tay, thông thả nói: “Ta lại cảm thấy càng thích đề nghị của mình khi trước hơn.”

Vương Tiểu Minh vèo một cái nhảy ra sau sofa, sợ hãi nhìn hẩn.

Bộ dạng sợ hãi của cậu làm Baal nhớ tới hồi trước mình hung dữ thế nào, hẩn hơi nhịn xuống, nhìn sang cậu ngoắc ngoắc ngón tay nói: “Lại đây.”

Vương Tiểu Minh lắc đầu nguây nguẩy.

Baal nheo mắt, lửa giận vừa mới kiềm chế lại bùng phát, “Lại, Đây!”

Vương Tiểu Minh nhanh chóng lùi ra sau.

Vì thế Baal thành ra lại bước tới.

Vương Tiểu Minh nhìn thân ảnh hẩn càng lúc càng gần, cậu như chim sợ cành cong nép sát vào tường.

“Bộ người tưởng còn chỗ nào có thể thoát sao?” Baal ôm ngực, từ trên cao liếc xuống nhìn cậu.

“Nếu người có thể nhường đường một chút, ta sẽ chạy sang đầu bên kia.” Cậu trả lời rất thành thật.

Baal vươn tay tóm lấy áo cậu, cúi đầu xuống sát vào môi cậu, từng chữ một cực kỳ từ tốn nói: “Ta địa vị cao quý, đã không ghét bỏ một nhân loại như ngươi, ngươi vì sao phải trốn tránh chứ?”

Vương Tiểu Minh nước mắt lưng tròng: “Ta sợ chênh lệch của chúng ta quá lớn...”

“Năm mét là chênh lệch rất lớn sao?”

“Nhưng mà, một lúc nào đó ngươi cũng sẽ trở về thôi.” Vương Tiểu Minh phát hiện ra, cậu cảm thấy đau lòng vô cùng.

Suy nghĩ này Baal chẳng vất vả cũng đoán được, hần thực vừa lòng nhíu mày, “Ta có thể hiểu, ngươi cảm thấy không xứng với ta.”

“Ta chính là ý này đó!” Nếu không phải tại hần cúi gằm quá, Vương Tiểu Minh còn muốn vỗ đùi một phát.

Baal nhìn cậu chăm chú, trầm mặc hồi lâu, mới thản nhiên nói: “Ta cho phép ngươi trở thành khách qua đường của ta.”

...

Khách qua đường?

Vương Tiểu Minh ngập ngừng, “Nhưng ta có muốn đâu.”

Ánh mắt gian tà của Baal lại bắt đầu ngưng tụ sát khí, “Không muốn?”

Sống chết việc nhỏ, trình tiết trọng đại a, đừng khí ‘bất chấp tất cả’ của Vương Tiểu Minh lại nhoi ra, “Ta đời này chỉ muốn tìm một người rồi thương hần cả đời!”

Cánh tay tóm lấy áo cậu chậm rãi buông ra, ngược lại còn đặt lên thắt lưng cậu, “Ngươi, này là đang tỏ tình sao?” Khóe miệng của Baal không khỏi cong lên.

...

Cái này và tỏ tình có quan hệ gì chứ?

Vương Tiểu Minh rất muốn ép hết nước trong mắt ra.

Baal lại quan sát vẻ mặt cậu trong chốc lát, thì thầm: “Nhìn kỹ thì ngươi cũng không đến nỗi quá khó coi.”

...

Từ nhỏ đến lớn, tuy rằng người khen cậu đẹp không nhiều lắm, nhưng chưa từng có ai bảo cậu quá khó coi a.

Vương Tiểu Minh cố gắng ngăn nước mắt lại.

Về mặt này rơi vào mắt Baal, hoàn toàn biến thành ‘tỏ tình thất bại’, trong tim lệ tuôn như mưa, không sao ngăn được uất ức, vì thế hần dùng giọng điệu bố thí nói: “Dù sao ngươi sống cũng chẳng được bao lâu, ta đây đành cố mà chấp nhận lời tỏ tình của ngươi vậy.”

...

Cái gì mà cậu sống chẳng được bao lâu chứ? À không đúng, cái gì mà hần chấp nhận lời tỏ tình của cậu?

Hai mắt Vương Tiểu Minh tròn xoe.

Baal đột nhiên đứng thẳng dậy, nghiêm túc nói: “Mặc dù thời gian của ta rất quý giá a, bất quá xét thấy cả đời ngươi đều trung thành với ta, ta đồng ý với ngươi, lúc ngươi còn sống sẽ làm người yêu của ngươi... tận đến khi ngươi chết mới thôi.”

Vương Tiểu Minh ngơ ngác nhìn tuần nhan hơi tây trước mặt, nửa ngày vẫn chưa hồi phục tinh thần.

Cậu vẫn nghĩ với tính cách của mình sẽ không tìm được người thật sự bầu bạn cùng cậu cả đời.

Cậu vẫn nghĩ cả cuộc đời này chỉ có thể thăm mến người khác.

Cậu vẫn nghĩ sau này tài sản của mình sẽ đem quyền góp vào của công. Bởi vì sẽ chẳng ai chăm sóc cậu lúc lâm chung, cũng chẳng còn thân nhân mà liên hệ.

Cậu đã nghĩ rất nhiều chuyện, lại chẳng bao giờ dám nghĩ đến, mình tự nhiên lại gặp được một đọa thiên sứ, hơn nữa hắn còn chấp nhận ở bên cậu cả đời.

...

Là cả đời a.

Nước mắt rưng rưng nửa ngày bắt đầu tí tách rơi xuống.

Vương Tiểu Minh liếc mạng dụi mắt, sau đó bàn tay đã bị ai kia nắm lấy.

“Ta hy vọng người là vì quá vui mà khóc.” Thanh âm cao cao tại thượng của Baal vang lên.

Vương Tiểu Minh nâng mắt nhìn hắn, đột nhiên rất muốn nhào vào ngực hắn. (Mình cũng muốn T^T *nhỏ dãi*)

“Người có nghe thấy tiếng gì không?” Baal xoay gót bước đến trước cửa phòng ngủ.

Vương Tiểu Minh loạng choạng đứng dậy, vội vã lau nước mắt rồi mới đáp lại: “Tiếng gì...” Cậu cũng nghe thấy.

Là tiếng đập rất nhẹ, từng chút từng chút, rất đều.

Baal cười nhạo nói: “Giống tiếng người ta dùng trán đập vào vách quan tài ha?”

Vương Tiểu Minh sửng sốt, “Quan tài? Em trai Hạng tổng?”

Baal ôm ngực nói: “Ta cuối cùng đã hiểu tại sao nhà hắn bị đột.” Nguyên lai là muốn tìm cái cớ để chuyển đến đây, vạn nhất có chuyện gì xảy ra cũng có thể trực tiếp nhờ hắn giúp đỡ.

Vương Tiểu Minh đứng bên cạnh kính ngạc nói: “Chẳng lẽ phòng em Hạng tổng bị đột?”

...

Baal nghĩ, sau khi hắn đồng ý chấp nhận Vương Tiểu Minh xong, nhất định có rất nhiều kẻ xấu thực bụng bực, bởi hai người họ hiện tại đã cùng bị một kẻ vô cùng tốt lừa gạt.

Cửa thư phòng đột nhiên mở.

Hạng Văn Huân vội vã đi ra, “Tôi có việc phải đến bệnh viện.”

“Chuyện gì xảy ra?” Vương Tiểu Minh hỏi.

“Đào Nhạc nhập viện.”

“A? Vì sao? Ngộ độc rượu?”

Vẻ mặt Hạng Văn Huân bình tĩnh nói: “Bị người ta đánh đến nỗi phải nhập viện.”

...

Chẳng lẽ Kiệt thiếu nhện không nổi phải ra tay?

Vương Tiểu Minh cảm thấy trong lòng tràn ngập một loại cảm xúc, gọi là vui sướng khi người khác gặp họa. (rồi rồi = =! Em nó chính thức sa đọa từ đây :-j)

“Trương tổng.” Hạng Văn Huân nói, “Cậu cùng từng gặp rồi.”

Cho đến khi bước ra khỏi phòng 305, Vương Tiểu Minh mới nhớ ra Trương tổng chính là cái gã trung niên đi cùng với Kiệt thiếu, cái hôm đầu tiên mà cậu đi làm ấy, tự dưng bị hai gã to con nhảy ra ướm cho bầm dập, sau đó lại còn ‘ra giá’ với cậu nữa, tiếp theo là... bị Baal mượn tay cậu đẩy ngã xuống lầu.

“Người kia vì sao lại đánh Đào Nhạc nhỉ?” Vương Tiểu Minh nhớ tới Kiệt thiếu, “Chẳng lẽ là tranh giành người yêu sao?”

Baal nói: “Người còn tâm tư để ý tới chuyện ruồi bu nhà người khác nữa hả?”

“Không phải chuyện ruồi bu nhà người khác a, ” Vương Tiểu Minh lo lắng nói, “Ngày đó lão bị ta đẩy xuống cầu thang, cũng không biết thế nào? Vạn nhất lão còn nhớ rõ, ta đây chẳng phải sẽ bị...” Câu nói kể tiếp bay mất trước cái nhìn lạnh lùng từ Baal.

“Người lo lão ta sẽ động thủ với người sao?”

Vương Tiểu Minh gật đầu.

“...” Baal nghiêng răng nghiêng lợi, “Người nghĩ ta chết rồi à?”

Là người yêu của một đạo thiên sứ —— lại là kẻ từng tung hoành ngang dọc khắp thiên đường địa ngục... Ngẫu nhiên mới gặp được đối thủ của người yêu đạo thiên sứ, y lại còn phải sợ hãi ư. Hơn nữa chỉ là một thứ giẻ rách lau cầu thang...

Hắn trừng mắt nhìn vẻ mặt vô tội của Vương Tiểu Minh, đột nhiên thực hồi hận lần trước đã không bóp chết lão kia.

(hạ)

Khi hai người không thể làm xong một việc mới cần đến sự giúp đỡ của người thứ ba nha.

Thư kí nhanh chóng đem lễ phục, áo sơ mi và giày đến, hơn nữa còn giơ một tấm thiệp màu hồng phấn, chữ nạm vàng ra trước mặt Vương Tiểu Minh, sau đó bỏ vào trong túi áo vest cho cậu.

Vương Tiểu Minh nói: “Đây là cái gì?”

Thư kí nói: “Thiệp đặt chỗ trước ở phòng Hoa Hồng. Năm giờ tối, xin hãy nhớ kỹ giờ.” Tuy rằng Hạng Văn Huân quá tốt với cậu khiến cho người khác không khỏi giật mình, nhưng cô nàng vẫn không thể tỏ thái độ nịnh bợ trước khuôn mặt như vậy. Đưa lễ phục cho cậu xong cô nhanh chóng rời khỏi.

Vương Tiểu Minh vuốt tay áo vest, mặt mày đau thương nói: “Nghe nói phí giặt mấy bộ lễ phục thế này tốn tiền lắm a.”

Baal khinh thường nói: “Cái thứ đồ như vậy mà người còn đòi mặc thêm lần nữa hả?”

Vương Tiểu Minh lưu luyến vuốt ve, đột nhiên ngẩng đầu nói: “Hay là bán đi nha?”

Baal suy nghĩ nói: “Mặc một lần rồi hãy bán, cũng coi như nó có chút giá trị.”

Vương Tiểu Minh hý hửng đặt lễ phục lên giường, chạy đi tắm rửa.

Baal đứng trước cửa phòng tắm một lát, nghe thấy bên trong vang lên tiếng nước mới tà tà đi vào.

Vương Tiểu Minh đang dội nước lên đầu cho nên hoàn toàn không phát hiện bên cạnh mình đã tăng thêm một cặp mắt, tới khi cậu vươn tay ra lấy dầu gội mới hết hồn, “Người, người vào bằng cách nào?”

Baal ôm ngực, dùng ánh mắt soi mói như thể bọn buôn người đánh giá cậu từ đầu tới đuôi, một hồi lâu mới nói: “Ngoài làn da ra người thật sự chẳng có gì đáng giá.”

Vương Tiểu Minh chụp lấy khăn tắm nhanh chóng che đi nửa người bên dưới, “Người mau đi ra.”

Baal nhìn cậu vì xấu hổ mà da thịt toàn thân đã ửng hồng, không hiểu sao lại có ý nghĩ muốn sờ soạng một phen hiện lên trong đầu.

Mà hắn trước giờ vẫn thuộc loại ưu tiên hành động. Một khi nghĩ đến sẽ không do dự làm liền.

Vương Tiểu Minh hoảng sợ nhìn cánh tay kia mỗi lúc một gần, ngay cả dũng khí hét lên cũng không có.

Tay Baal đặt lên vai cậu, sau đó chậm rãi vút dọc xuống lưng, dừng ngay trên mông.

...

Vương Tiểu Minh toàn thân đều nổi da gà lên rồi.

Nước vẫn đang chảy xối xả, ào ào tạt vào chân cậu, nhưng làn nước ấm áp chẳng thể nào tẩy trừ nỗi cơn ớn lạnh đang cuộn cuộn trong lòng.

Ngón tay Baal đột nhiên ấn xuống một chút.

Cái móng nhỏ của Vương Tiểu Minh lồm xồm xuống lại bắn lên.

“A co dân không tồi nhỉ.” Baal phát hiện ra, cậu ngoài làn da lại có thêm một ưu điểm nữa.

Vương Tiểu Minh bị sờ mó thiếu chút nữa đã rút nước mắt.

Baal thu tay về, hai tay bắt chéo trước ngực, lùi ra sau hai bước nhìn cậu hếch cằm nói: “Tắm đi.”

...

Hắn cứ vậy theo dõi cậu, cậu biết tắm kiểu gì đây?

Hai tay Vương Tiểu Minh liều chết giữ chặt khăn tắm, hai người đứng đối diện trừng mắt nhìn nhau.

Baal không kiên nhẫn nhưn mày, “Còn không tắm sao?”

“Người có thể ra ngoài được không, ta đang tắm mà?” Vương Tiểu Minh run rẩy hỏi, chỉ sợ ngữ khí của mình quá gay gắt, không cẩn thận mà chọc giận hắn, hắn sẽ không ngại ra tay làm những chuyện cực kỳ kinh khủng a.

Baal nói: “Dù sao sớm hay muộn cũng phải nhìn, cho nên ta cần để bản thân có thời gian thích ứng.”

“... Thích ứng cái gì?”

“Tất cả khuyết điểm vô cùng thê thảm của ngươi.”

...

Nếu đã vô cùng thê thảm thì đừng có nhìn chứ.

Vương Tiểu Minh không thể không thừa nhận, câu nói vô tình kia của hắn đã đả kích cậu không ít.

“Ta thật sự tệ đến vậy sao?”

Baal bắt đầu xòe ngón tay, “Lùn một khúc này.”

Vương Tiểu Minh nhìn chính mình đang đứng trong bồn tắm, lại nhìn hắn đang đứng ngoài bồn tắm, cảm nín.

“Chân cũng ngắn một khúc luôn.”

...

Mới nãy nhìn rồi, không cần nhìn nữa đâu, Vương Tiểu Minh tiếp tục cúi đầu.

“Lại còn không thẳng nữa.” Baal ghét nhìn đôi chân cong cong lăm lăm nha.

Vương Tiểu Minh cố gắng khép chân lại.

“Trên ngực không có tí thịt nào.” Baal nhú mày.

...

Vương Tiểu Minh run rẩy phản bác, “Ta là nam mà.”

“Cơ ngực chỗ nào?” Ngay cả tộc người lùn cũng có, y cứ nhiên lại không có. Hai con mắt Baal có thể nói là muốn phì nhổ.

Vương Tiểu Minh kéo khăn tắm lên che lại.

“Trên đùi tại sao lại có sẹo?”

“Trước đây không cẩn thận, bị nước sôi tạt vào.”

Baal mặt không thay đổi nói: “Ưu điểm của làn da đã giảm đi một nửa.”

“ ... ”

“Vai không đủ rộng.”

“ ... ”

“Cái cuối cùng.” Baal chỉ vào nơi được Vương Tiểu Minh dùng khăn che kín mít, “Chỗ kia quá nhỏ.”

...

Vương Tiểu Minh khiếp sợ nói: “Cái gì?”

“Chỗ kia quá nhỏ.” Baal nhấn mạnh nhắc lại.

“Ý của ngươi là,” Vương Tiểu Minh nuốt nước miếng một cái, “Để ta làm 1 á?” Nếu không phải để cậu làm 1, vì cái gì mà phải để ý chỗ kia của cậu nhỏ to ra sao chứ. (Sự tích 1 và 0 chắc ai cũng biết rồi ha =w=)

“1?” Hai hàng lông mày của Baal nhíu chặt, “Ngươi cảm thấy ta chỉ là cái thứ sống cuộc sống thối nát vậy sao?”

Vương Tiểu Minh càng ngơ ngác, “A?”

“Nếu ta đã tuyên bố chấp nhận ngươi rồi, nghĩa là cho dù ngươi có kém cỏi đến đâu, lúc ngươi còn sống ta cũng chỉ cần mình ngươi thôi.” Baal nói như trăm đĩnh tiệt tiệt, “Thế nên, đừng nói là 2, căn bản không có thứ tự gì hết.”

...

Vương Tiểu Minh kinh ngạc nhìn hần.

Baal nhìn da cậu càng lúc càng đỏ, hần lại càng nhíu chặt mày, “Bộ ngươi phát sốt rồi hả?”

“Không, không phải, ta muốn tắm rửa, tắm rửa.” Cậu nói xong liền vọt vào trong nước.

Sức chảy từ vòi sen không lớn lắm, nước dội xuống đầu cậu, chảy xuôi theo toàn bộ đường cong trên người.

Cậu được làn nước ấm áp bao bọc.

Ngâm một lúc đến khi thấy khó thở mới xoay người, lấy tay lau sơ nước trên mặt mình.

Vị trí mới này Baal đứng đã trống rỗng.

Vương Tiểu Minh ngơ ngác nhìn một lát, khóe miệng lộ ra một nụ cười ngọt ngào, cởi khăn tắm ra, dè nén tiếng cười thật nhỏ rồi tiếp tục tắm rửa.

Tắm xong, mặc vào bộ lễ phục mà Hạng tổng đưa qua, tâm trạng của Vương Tiểu Minh lên dây cót không ít.

Giày da có đế đôn chiều cao, giúp cậu tôn thêm vẻ anh khí bức người.

Cậu loay hoay soi gương trong phòng ngủ cả nửa ngày, nhìn tới nhìn lui không còn chỗ nào sơ suất mới dám ra khỏi phòng.

Baal đang ngồi trong phòng khách, nhàm chán biến bàn trà từ đông sang tây, rồi lại từ tây sang đông.

“Baal.” Vương Tiểu Minh nhẹ gọi một tiếng, sau đó cảm thấy giọng mình có chút run rẩy.

Baal quay lại.

Vương Tiểu Minh khẩn trương hỏi: “Thế nào?”

Baal gật đầu nói, “Không tồi.”

Trong lòng Vương Tiểu Minh xuất hiện một nụ hoa nho nhỏ, đang chuẩn bị nở rộ.

“Che đi cái chân ngắn tí xiu của ngươi.”

Nụ hoa cứng đờ.

“Và khuôn ngực xẹp lép.”

Nụ hoa teo tóp.

Baal hất tay. Bàn trà lại trở về vị trí ban đầu, “Thời gian không còn sớm, chúng ta đi thôi.”

Vương Tiểu Minh vừa ngẩng đầu lên thấy đã hơn bốn rưỡi rồi. Mỗi việc tắm rửa và thay quần áo thôi mà cậu đã tốn gần hai tiếng?

Cậu vụng trộm nhìn Baal, thấy hắn không phát hỏa thật là hiếm có nha.

“Chờ đã.” Baal đột nhiên dừng chân, “Nằm xuống đi.”

...

Vì gần đây phải nằm xuống thường xuyên cho nên khi nhận lệnh, Vương Tiểu Minh tương đối im lặng và thành thạo.

Baal nhìn cậu nằm xuống xong xuôi, chậm rãi vươn tay đặt lên ngực cậu.

Trong hắc tinh châu, ba chữ Thường Hải Đào gần như chẳng còn chút tăm tích. Hạng Văn Huân đại khái chả có gì thay đổi, chỉ có tên hắn là có nhiều chuyển biến.

Cái tên ban đầu đen thui giờ đã ngả sang xám, hơn nữa kích thước lớn hơn một chút.

...

Đây là tình trạng gì chứ?

Baal không cần biết tốt hay xấu, trực tiếp kiểm tra thân thể của mình.

Một ống chân cùng bàn chân đã hồi phục toàn vẹn, hơn nữa chân bên kia đã xuất hiện một bàn chân năm ngón đầy đủ...

Baal tâm tình vô cùng kích động.

Cứ theo tốc độ thế này, chẳng cần tới một năm, thân thể hắn sẽ được hồi phục như trước.

“Phục hồi như cũ rồi sao?” Vương Tiểu Minh nhìn nét mặt vui sướng rõ rệt của hắn, nhin không được hỏi.

“Còn lâu.” Hắn chậm rãi buông tay ra nhưng ý cười còn lưu lại trong đáy mắt, “Người còn phải cố gắng nhiều.” Nói xong cao hứng vuốt tóc cậu.

...

Vương Tiểu Minh ngơ ngác nâng tay, chạm vào chỗ tóc hắn đã vuốt.

Baal không để ý tới động tác nhỏ này của cậu. Bây giờ trong đầu hắn chỉ tràn ngập hình ảnh của một năm sau đó, tưởng tượng đến cảnh dùng thân thể hoàn mỹ chạy về địa ngục tính sổ với Lucifer. Ha, chỉ nghĩ đến bộ dạng ngây như phỗng của Lucifer khi nhìn thấy mình uy phong lẫm liệt giáng xuống, hắn đã muốn ngoác mồm cười thật to rồi.

“Á, gần năm giờ rồi.” Vương Tiểu Minh ngồi xuống, lấy ngón tay thay lược, chải chải vuốt vuốt sợi tóc.

Baal thu hồi tưởng tượng, hừ lạnh nói: “Tốt nhất là việc này có hiệu quả chút nha, nếu lúc ta về không thấy hắc tinh châu có gì tiến triển, hừ, hừ.”

...

Cho nên, dù là vì Hạng tổng, cậu cũng phải làm hắc tinh châu biến hóa sao?

Nhưng mà, cậu phải làm sao mới có thể yêu hắn nhiều hơn đây?

Trên đường đến phòng Hoa Hồng, trong đầu Vương Tiểu Minh vẫn suy nghĩ quanh quẩn vấn đề này.

Phòng Hoa Hồng nằm trên tầng thứ mười lăm của Ngân quán, là phòng VIP của nhà hàng Pháp, ngày thường muốn đặt chỗ còn phải hẹn trước.

Vương Tiểu Minh lúc đầu coi tư liệu để học thuộc, cậu đã từng xem qua đoạn này, không ngờ bây giờ được tới đây rồi. Cho nên khi cậu bước đến bên bàn ăn tràn ngập hoa hồng đủ màu sắc cũng không quá xúc động hay ngạc nhiên.

Bồi bàn ân cần kéo ghế mời cậu ngồi, nụ cười nhiệt tình nhưng không làm người khác cảm thấy gượng ép. Y đưa thực đơn với đường viền thiếp vàng cho cậu, mỉm cười nói: “Bữa tối Hạng tổng đã thay Vương tiên sinh chọn sẵn, nếu Vương tiên sinh không có thay đổi gì, tôi sẽ mang thức ăn ra.”

Vương Tiểu Minh liếc sơ qua thực đơn, gật đầu nói: “Ừm.” Dù sao cậu chưa từng ném qua món nào trong này cả, chọn gì cũng thể thôi.

“Không biết vị tiên sinh kia bao giờ mới đến, hay là cứ mang đồ ăn lên thôi?”

Vương Tiểu Minh ngăn người, “Vị tiên sinh kia?”

Y đáp: “Hạng tổng đã đặt hai phần cho Vương tiên sinh.”

Vương Tiểu Minh nhìn Baal tự động ngồi xuống vị trí đối diện, chậm chạp gật đầu nói: “Cứ mang hết lên luôn.”

Giữa bàn có một chân nến bạc, bên trên là ba ngọn nến cùng tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Ánh nến chiếu lên mặt Baal một màu vàng nhạt.

Có lẽ vì tâm tình đang sáng khoái. Giờ phút này hắn thoát nhìn không giống như hồi đầu Vương Tiểu Minh gặp.

Ít nhất, hắn bây giờ trông không như quý tộc suy sụp tinh thần mà giống một vị quý tộc đang tràn đầy sinh khí hơn.

Thức ăn nhanh chóng được mang ra.

Vương Tiểu Minh cẩn thận dùng dao nĩa.

Mấy ngôi sao lớn ở trên TV đều rất phong độ nhẹ nhàng đùa nghịch với dao nĩa, nhưng bây giờ việc ngay trước mắt, cậu mới biết được, hóa ra trông càng đơn giản lại càng khó làm a.

Baal ôm ngực nhìn cử chỉ ngớ ngẩn của cậu, chờ khi nào không nhịn được nữa sẽ búng tay mấy phát.

Rốt cục cậu thật vất vả mới tìm ra một cách dùng dao nĩa kỳ quặc, Vương Tiểu Minh nhẹ nhàng thở phào, cậu cắt được miếng sườn cừu thành hình tam giác, bỏ vào miệng. “Người không ăn sao?” Hỏi xong mới thấy hối hận. Đại khái là hiện tại trông Baal và người bình thường không khác mấy, làm cậu theo bản năng còn tưởng hắn là đồng loại của mình.

Baal tựa tiểu phi tiểu hỏi: “Người muốn cho ta ăn bằng cách nào?”

Vương Tiểu Minh nghiêm túc suy nghĩ, “Có thể đốt cho người được chăng?”

—

Cận cảnh Artbook của Xuebaixun... Mọi người có nhận ra cặp nào vs cặp nào ko :>. Tổ dòm thấy Baal nhà mình rồi đấy... nhưng mà *đạp bàn* Tại sao hêk A Sách rồi đến Boss đại nhân lại cứ ko như tưởng tượng của mình thế này T____T... Why =(?? Cho dù những người khác dung mạo như hoa như ngọc nhưng mình vẫn cảm thấy tức anh ách a~ T____T...

18. Chương 18: Thừa Nặc

(Thượng)

Một lời hứa khác

* Thừa nặc: đồng ý

Baal trầm mặc một lát mới nói: “Chờ sau khi thân thể ta khôi phục rồi hãy nường cho ta ăn.”

...

Hình như hần hiểu nhầm giữa “đốt” và “nướng” phải không nhỉ?

Vương Tiểu Minh suy một hồi, quyết định để mặc cho hần hiểu nhầm đi.

Về phương diện ăn uống, Hạng Văn Huân rất biết quan tâm. Tỷ như đồ uống của cậu không phải rượu vang đỏ mà là Sprite.

Vương Tiểu Minh nhấp một ngụm rồi tiếp tục chiến đấu với sườn cừu.

Một người mặc áo đuôi tôm màu đen, thắt một chiếc nơ đỏ boocđô và trên tay cầm violin đi tới, hai chân khép lại, cung kính cúi đầu chào: “Xin hỏi Vương tiên sinh muốn nghe loại nhạc nào?”

...

Cái tay Vương Tiểu Minh đang hì hục nãy giờ dừng lại.

Trường hợp này, chắc là nên nghe nhạc nước ngoài cho hợp thời.

Cậu suy nghĩ, “Quốc tế ca đi.”

...

Biểu tình của y cứng đờ khoảng hai giây, sau đó đặt đàn violin lên vai, bắt đầu chậm rãi kéo.

Âm nhạc bồng bồng khí thế làm động tác cắt thịt của Vương Tiểu Minh nhất thời càng thêm hăng say, trên mặt tràn ngập biểu tình sục sôi chiến đấu.

Baal nhú mày nói: “Đây là bài gì?”

Vương Tiểu Minh vụng trộm liếc nhìn người đang biểu diễn, thấy y vẫn hết sức nhập tâm vào tiếng nhạc mới nhỏ giọng nói: “Quốc tế ca. Ca ngợi chủ nghĩa cộng sản, ủng hộ giai cấp vô sản đoàn kết đứng lên, vùng dậy làm chủ, chống lại giai cấp bóc lột.”

Baal sờ sờ cằm, tựa hồ liên tưởng đến cái gì đó, gật đầu nói: “Không tồi.”

Vương Tiểu Minh kinh ngạc muốn rớt cằm. Cậu cư nhiên nghe thấy hai chữ “không tồi” phát ra từ cái miệng khùng khiep của Baal. Tuy rằng hần ca ngợi chính là quốc tế ca, nhưng là dù sao cũng là sản phẩm của nhân loại, là nhân loại, cậu cũng cảm thấy vinh hạnh theo.

Nghệ sĩ kéo xong, buông đàn xuống, bắt động thanh sắc nhìn cậu.

Vương Tiểu Minh bị y nhìn chòng chọc, động tác cắt thịt bắt đầu lúng túng, hồi lâu mới nói: “Hay là, anh kéo thêm lần nữa đi?”

...

Nghệ sĩ yên lặng khẽ khép mí mắt, nhắm mắt lại, nâng violin lên, lại bắt đầu quên mình kéo đàn.

Vương Tiểu Minh cảm thấy sau khi trải qua khúc nhạc ban đầu, lần này y kéo, mơ hồ có thể cảm giác được một luồng nhiệt huyết sôi sục trong người.

Cậu ngừng ăn, hết sức chuyên chú lắng nghe.

Đàn xong, nghệ sĩ lại tiếp tục theo dõi cậu.

Vương Tiểu Minh rất do dự. Tuy rằng đàn thêm một lần nữa, kỹ xảo của y có thể sẽ càng thêm thuần thực, nhưng cứ kéo đi kéo lại mãi một khúc cũng nhàm chán quá. Mà cậu đâu biết bài nhạc nước ngoài nào thịnh hành nữa chứ? Cậu thực phiền não.

Nghệ sĩ chờ cậu muốn rơi nước mắt thì thấy cậu đột nhiên quay đầu, vui vẻ nói: “Mát-xơ-va không có nước mắt.”

...

Khóe miệng nghệ sĩ hơi run rẩy.

Vương Tiểu Minh vỗ vỗ ngực, may mắn trước đây bạn cùng phòng của cậu rất thích nghe bài này, ngày nào cũng ngâm nga trong phòng. Cuối cùng đã phát huy tác dụng. Bài hát của nước Nga có thể lưu truyền đến Trung Quốc, lại còn có bản tiếng Trung vậy thì chắc là rất thịnh hành ha.

...

Vương Tiểu Minh đợi một lúc, thấy nghệ sĩ vẫn đứng im không nhúc nhích, nhẹ giọng hỏi: “Không được ư? Không sao, dù sao chúng ta đều là người Trung Quốc, không biết đàn nhạc của Nga cũng bình thường.”

“...” Ánh mắt nghệ sĩ bắt đầu đỏ lên.

Vương Tiểu Minh thực áy náy. Sớm biết thì đã chuẩn bị một danh sách các bài hát rồi, “Hay là, bài Hai con hổ đi?”

Nghệ sĩ tiếp tục: “...”

Baal rút cục ngứa mắt, “Hắn đang đợi tiền bo đó.”

...

Máu Vương Tiểu Minh lập tức dồn lên hai bên má, hai tay bắt đầu sờ soạng các túi.

Sắc mặt nghệ sĩ rút cục đã dịu đi một tí.

Mò mẫm hơn nửa ngày, Vương Tiểu Minh lí nhí nói: “Tôi không mang theo tiền. Tôi viết giấy nợ được không?”

...

Nghệ sĩ đông đá.

Y ở đây đàn violin lâu như vậy, đây là lần đầu được khách viết giấy nợ cho đó.

Vương Tiểu Minh gọi bồi bàn tới để xin giấy bút, bắt đầu soàng soạt viết lên.

Khi nghệ sĩ lấy lại được tinh thần, cậu đã viết đến số tiền.

Xuất phát vì quan tâm tới lợi ích của mình, nghệ sĩ ngóc ngóc cổ ra. Chỉ thấy ngòi bút bị gạch xuống một đường thẳng, sau đó một số 0, một số 0 rồi lại thêm một số 0 nữa.

...

Một ngàn?

Tim nghệ sĩ bắt đầu gia tốc. Bây giờ tùy chỗ hào phóng mà bo cho mấy trăm tệ đã ghê gớm rồi. Không nghĩ người thanh niên nhìn ngây ngô có chút dấn dộn này cứ nhiên sẽ bo một ngàn.

Tâm tình của y khởi sắc, hận không thể lại tiếp tục kéo quốc tế ca thêm lần nữa cho cậu ta.

Vương Tiểu Minh đột nhiên dừng bút.

...

Chẳng lẽ còn định thêm một số 0 nữa sao?

Nghệ sĩ trợn mắt.

Vương Tiểu Minh kéo bút lại giữa số 1000, sau đó viết thêm đằng sau số 0 thứ nhất một dấu chấm thật đậm thật đậm ——10.00.

Nghệ sĩ: “...”

Vương Tiểu Minh nghiêm túc viết xong lại ký rõ họ tên bên dưới mới vừa lòng cười nói: “Xong rồi. Ó? Người đầu mất a?”

Baal một tay chống cằm, nhàm chán tung hoa hồng từ bên này sang bên kia, “Bị người đuổi đi rồi.”

“A?” Vương Tiểu Minh thực mờ mịt.

“Người ăn xong rồi sao?” Hấn ném hoa hồng đỏ vào trán cậu.

Vương Tiểu Minh rút cổ lại, vươn tay chụp lấy bông hồng đang rơi xuống, “Ừm, no rồi.”

Bồi bàn biết điều đi đến nói: “Vương tiên sinh, Hạng tổng còn chuẩn bị cho ngài vài món điểm tâm ngọt, bây giờ mang lên sao ạ?”

“Có thể trả lại không?” Vương Tiểu Minh bắt đầu lo cho hầu bao của mình.

Bồi bàn mỉm cười nói: “Ngoài tiền bo ra, Hạng tổng sẽ chịu tất cả chi phí.”

“Nhưng...” Trực giác của Vương Tiểu Minh lên tiếng, không nên nợ Hạng tổng quá nhiều.

Baal cười lạnh nói: “Ngân Quán vốn là sản nghiệp của hấn, cái gì gọi là chịu tất cả chi phí chứ?”

Bồi bàn nói thêm: “Hay là tôi gói tất cả chỗ điểm tâm đó đến trung tâm trò chơi cho ngài nhé. Nếu người bạn của ngài đến đây, tôi sẽ tiếp đãi bữa tối sau đó dẫn đến trung tâm trò chơi gặp ngài.”

“Trung tâm trò chơi?” Hai mắt Vương Tiểu Minh lấp lánh.

“Vâng. Hạng tổng đã thu xếp hết rồi, trung tâm trò chơi tối nay đã được bao trọn cho ngài.”

...

Bao trọn luôn?

Vương Tiểu Minh có loại dự cảm phải bán thân mới trả hết nợ.

Baal vô cùng cảm thấy hứng thú, “Trò chơi gì?”

Vương Tiểu Minh nói: “Là nơi đặt rất nhiều máy chơi game sao?”

“Đúng vậy.” Bồi bàn nghiêng người nói, “Bên này, xin mời.”

Vương Tiểu Minh và Baal đều rất chờ mong.

Vừa bước vào trung tâm trò chơi, Vương Tiểu Minh liền hoa cả mắt.

Các loại máy chơi game dưới ánh đèn mập mờ như đang tỏa sáng đủ màu vẫy gọi cậu.

Bồi bàn ôm đến một thùng tiền xu, lại bày ra điểm tâm và đồ uống, “Tôi chờ ở bên ngoài, cần gì có thể sử dụng điện thoại, nó sẽ trực tiếp kết nối với điện thoại của tôi.”

...

Vương Tiểu Minh nhéo nhéo cánh tay của mình, xác định mình không phải đang mơ. Dích thị là có một gian nhà đầy máy chơi game đang rộng mở chờ một mình cậu. Chính xác là có một thùng tiền xu để chơi game đang đặt trước mắt cậu. Hết thấy, hết thấy đều là thật, là thật a.

Bồi bàn ra ngoài đóng cửa lại.

Baal nhanh nhẹn ngồi vào ghế đua xe, “Cái này dùng thế nào?”

Vương Tiểu Minh lấy một xu nhét vào, giúp hấn khởi động.

Màn hình bắt đầu hiện ra menu.

“Nhớ nhấn ga, vặn chặt tay lái.” Vương Tiểu Minh nói xong, phát hiện Baal không nói lời nào đang theo dõi cậu, “Ừm. Thì là, người điều khiển tay lái đó.”

Baal nói: “Nói trắng ra là điều khiển xe cho rồi.” Hấn nhấn vào cái xe trên màn hình, ngón tay hơi di di.

Xe bắt đầu lăn bánh.

Nhưng chỉ lắc lắc, nhích từng tí một.

“Tăng tốc tăng tốc tăng tốc đi!” Vương Tiểu Minh ở bên cạnh hò hét.

...

Rầm. Tông vào rồi.

Baal mặt không chút thay đổi nói: “Xe này tính năng quá kém.”

“...” Vương Tiểu Minh thở dài. Cây quả nhiên không nên ôm hy vọng quá lớn rằng Baal có thiên phú chơi game a.

Đua xe cũng như bắn tên.

Vương Tiểu Minh nhìn bảng thành tích thê thảm bên cạnh của mình, cũng không dám biểu hiện gì nhiều, chơi qua loa thôi.

Bất quá Baal phi thường cố chấp, cố chấp đến độ có thể dùng từ kiên trì hay bền bỉ để hình dung.

Nguyên bản Vương Tiểu Minh còn muốn để hấn tự chơi, mình đi chơi cái khác, ai biết được hấn thực vô sỉ nói: “Người đi rồi, ai sẽ chứng kiến sự huy hoàng của ta?”

...

Vương Tiểu Minh rất muốn nói, tốt xấu gì cũng chờ người huy hoàng rồi hãy kêu cậu đến chứng kiến a. Cứ hết “xám” lại đến “đen”, có cái gì hay ho để mà chứng kiến chứ?

Bất quá, cậu không dám cãi.

Baal sau khi trải qua vô số trò thất bại, rốt cục đã tìm được một trò phi thường thích hợp với mình —— Chơi bóng rổ.

Vương Tiểu Minh nhặt bóng lên lần nữa, sau đó nhìn nó tự động rời tay, bay vào trong khung, rốt cục nhện không được hỏi: “Kỳ thật, không cần ta lượm bóng người cũng có thể đem bóng ném vào khung được mà.”

Baal nhướn mày.

Lại thêm một quả vào kia.

“Sao lại cần ta nhặt bóng hả?” Vương Tiểu Minh buồn bực.

“Cho người chia sẻ vinh quang cùng ta.”

...

Cho nên những vận động viên đánh golf kì thực là cùng chia sẻ vinh quang ư?

Vương Tiểu Minh thực .

“Bất quá cái việc cõn con này chỉ là bắt đầu thôi,” Baal lại dùng giọng điệu đứng trên đầu kẻ khác nói, “Rất nhanh sẽ thấy, có thể có được sự ưu ái của ta là chuyện vinh hạnh đến cỡ nào.”

Vương Tiểu Minh bắt được từ mấu chốt, “Người... Ưu ái ta?” Nếu cậu không nhớ lầm thì cái từ này bao hàm cả ý yêu mến và coi trọng mà?

Baal khó chịu lườm cậu, “Người không thấy trọng điểm của những lời này là vinh dự sao?”

Vương Tiểu Minh đột nhiên đứng thẳng người, hai con mắt cười thành một đường, kiên định hỏi đáp: “Ừm, ta cảm thấy thật vinh dự.”

...

Đại khái không nghĩ là Vương Tiểu Minh sẽ ngoan ngoãn như vậy. Baal ngẩn ra một lúc, sau đó mới vừa lòng gật gật đầu nói: “Cho nên người phải nhanh chóng yêu ta đi. Chờ thân thể ta hồi phục rồi sẽ lập tức mang người xuống địa ngục.”

Vương Tiểu Minh chớp chớp mắt nhìn, “Như vậy có phải nhanh quá không?” Cậu còn chưa hưởng thụ hết nhân sinh a.

“Ta còn nghĩ là quá chậm.” Tưởng tượng đến thân thể khôi phục rồi, năng lực của mình đại sát bốn phương, Baal liền nóng vội.

Vương Tiểu Minh cúi đầu trầm tư, có nên vì kéo dài tuổi thọ mà không cần ngoan ngoãn như vậy không nhỉ.

Baal thấy cậu không nói lời nào, tưởng là cậu không muốn xuống địa ngục mà muốn lên trên: “Muốn lên thiên đường nhìn chút cũng được, bắt quá nơi đó toàn mấy kẻ rồi hơi thích lắm nhỉ, người sớm muộn gì cũng thấy phiền chết cho coi.”

Vương Tiểu Minh chần chừ nói: “Ta có thể ở lại nhân gian, sống đến trăm tuổi không?”

Baal mặt trầm như nước.

Vương Tiểu Minh ở trong không khí trầm mặc thế này lại càng khẩn trương. Chẳng lẽ là, sau khi Baal khôi phục thân thể, quyết định không thể không giết cậu?

Cậu vô cùng hối hận. Vết xe đổ của Đông Quách tiên sinh (1) còn sờ sờ ra đó, cậu quả thật ngu ngốc đến lú lẫn rồi mới dẫn sói vô nhà. Baal hiện tại chẳng phải là qua sông đoạn cầu, giết người diệt khẩu sao...

Cậu càng nghĩ, mồ hôi càng chảy ròng ròng.

...

Sau một lúc thật lâu, lâu đến nỗi dường như Vương Tiểu Minh không đứng vững nữa.

Baal rốt cục mở miệng.

“Ta đồng ý với người.”

Trong lòng hắn không ngừng niệm đi niệm lại để thuyết phục mình, Vương Tiểu Minh nhiều nhất chỉ sống được trăm năm, đối với kẻ có được sinh mệnh vĩnh cửu như hắn mà nói, nhấp môi cũng trôi qua, không cần nóng vội nhất thời. “Chỉ cần người nguyện ý, lúc người còn sống ta sẽ ở lại nhân giới với người.” Cứ để cho Lucifer và Michael thông thả thêm một trăm năm nữa vậy!

(1) Đông Quách tiên sinh: Tề Tuyên Vương rất thích nghe sáo, ông cho lập một đội gồm 300 người thổi sáo và hậu đãi. Đông Quách tiên sinh tuy không biết thổi nhưng vẫn đứng vào hàng ngũ thổi sáo để được ăn không. Sau này Tề Mẫn Vương lên ngôi, muốn thưởng thức tài thổi sáo của từng người thì ông ta bỏ đi. Ý nói, có việc cần thì mới đến, lợi dụng xong phải dứt mà đi. (↑)

(trung)

Một lời hứa khác

Vương Tiểu Minh ngơ ngác nhìn hắn một lúc lâu, nói: “Ta đột nhiên không muốn chết. Rất không muốn chết.” Cậu thấp giọng lầm bầm, hình như đang tưởng tượng tới cảnh mình tóc bạc trắng, nằm hấp hối ở trên giường.

Baal cảm thấy khó hiểu khi tự dưng cậu lại thốt ra một câu như thế, “Đối với bản chất ham muốn vô độ và sợ hãi tương lai của nhân loại mà nói, không có mấy kẻ muốn chết đâu.”

Vương Tiểu Minh nói: “Nếu đổi lại trước kia, ta vẫn thường cảm thấy, ta chết là đáng lắm. Ít ra, cha mẹ và anh hai sẽ không vì ta mà bị liên lụy.”

Baal nói: “Người cảm thấy bây giờ không thể chắc? Cho dù được bất tử thì bọn họ sẽ không bị liên lụy sao?”

“Vẫn bị a.” Tuy rằng cậu được quen biết đạo thiên sứ, hai người tựa hồ đang là quan hệ yêu đương, nhưng cậu chưa bao giờ cảm thấy vận khí ảm mốc của mình nhờ đó mà biến mất. Cậu lại nhỏ giọng lý nhí nói, “Nhưng mà... ta luyện tiếu người.” Lúc vừa mới biết đến Baal, cậu hận không thể nháy mắt ném hắn đi chỗ khác, chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày mình cứ nhiên sẽ luyện tiếu hắn.

Baal ánh mắt dịu đi, lại nhanh chóng nhìn qua chỗ khác, “Yên tâm, nếu người thật sự xuống địa ngục hay lên thiên đường, ta nhất định sẽ đi thăm người.”

Vương Tiểu Minh lo lắng hỏi: “Người cảm thấy ta sẽ xuống địa ngục hay là lên thiên đường?” Tuy rằng cậu chưa từng làm việc gì xấu xa lắm, nhưng mà người bị cậu vạ lây cũng không ít.

“Tùy người thích thể nào thôi.” Baal nói, “Người muốn đi đâu, ta sẽ đưa người đi.”

...

“Không cần vội vã vậy chứ. Ta còn muốn suy nghĩ thêm khoảng vài chục năm nữa.” Vương Tiểu Minh thật cẩn thận quan sát tay hắn, chỉ sợ hắn nhất thời lên cơn, trực tiếp đưa cậu đến Tây Thiên luôn... Nga, không phải, là lên thiên đường.

Baal quay lại nhìn mấy bóng rổ, “Cái này không tệ a.”

Vương Tiểu Minh khẩn trương nói: “Người muốn làm gì?”

Baal búng tay một cái, sau đó thả tay ra nói: “Ta có làm gì đâu.”

...

“Vậy chứ mấy bóng rổ đi đâu rồi?” Vương Tiểu Minh nhìn khoảng đất tự dưng trống hoắc.

“Có liên quan đến ta hả?” Baal chuẩn bị đi ra ngoài.

Vương Tiểu Minh nhoi theo, giữ chặt tay hắn nói: “Người đừng bảo là ném nó về ký túc xá rồi nha?”

Baal không kiên nhẫn nói: “Đúng thì sao?”

“Đây là hành vi trộm cướp á.” Cái đó gọi là tróc gian thành song, tróc tặc tróc tang (1), lại vừa khéo, cái máy to dùng biết giấu chỗ nào đây.

Baal nói: “Người nghĩ ta sẽ để kẻ khác tìm được chắc?” Hắn lại búng tay vài phát.

Vì thế mấy bóng rổ cứ như đèn flash, lúc có lúc không chớp nhoáng trước mặt Vương Tiểu Minh.

...

Baal thấy cậu đi xiên xiên vẹo vẹo, nhúu mày nói: “Người làm sao vậy?”

“Bị hoa mắt rồi.”

Vương Tiểu Minh đi đến bên cạnh quầy bar, một hơi ăn xong món điểm tâm ngọt, vừa uống nước vừa nói: “Chúng ta về được rồi ha?”

Baal thực nghiêm túc hỏi: “Tối nay người đã yêu ta hơn chưa?”

“Phụt.”

Vương Tiểu Minh phun ra một đường nước màu trắng xuyên qua người Baal.

...

Biểu tình của Baal thực sâu xa khó hiểu, “Nằm xuống.”

Vương Tiểu Minh nhìn bốn phía, đều là sàn nhà lạnh như băng, “Ồ trong này á?”

Baal nhướn mày.

Vương Tiểu Minh để ly nước xuống, ủy khuất tránh khỏi chỗ bị nước phun ra, chậm rãi nằm xuống mặt đất.

May mắn Ngân Quán vận điều hòa vừa phải nên dù sàn nhà bằng đá cẩm thạch cũng không thấy lạnh lắm.

Baal đặt tay lên ngực cậu.

Cái tên Hạng Văn Huân trên hắc tinh châu đã phai nhạt. Tên của hắn lại có thêm vài bước tiến triển, hơi tỏa ra một tầng sáng bạc nhưng kích thước thì không thay đổi.

Tiến triển phục hồi của thân thể có thể nói là cực nhanh.

Hiện tại đã thấy một chân gần như hoàn hảo, chân còn lại đã lành lặn đến đầu gối.

Baal thực vừa lòng, “Nói với Hạng Văn Huân, chúng ta ngày nào cũng đến.”

...

Vậy ngày nào cậu cũng phải xin phép hả?

Vương Tiểu Minh chần chừ không biết làm thế nào để hắn có thể từ bỏ ý định trong đầu. Vốn mỗi ngày chờ ca đi làm cậu đã ngại lắm rồi, nếu bây giờ ngay cả lên ca cũng không đi... Vậy chẳng phải không nên lấy lương luôn sao?

“Kỳ thật, hẹn hò cũng rất đa dạng. Giống như đồ ăn á, ăn hoài sẽ ngán.”

“Người không phải đã nói, cả đời chỉ muốn tìm một người để yêu mãi mãi sao?” Baal khó chịu nói.

“Đây là hai việc khác nhau mà.” Vương Tiểu Minh không nghĩ hắn lại nhớ câu nói của cậu dai như vậy, cậu vô cùng ngạc nhiên, không khỏi mừng thầm, “Ừm, người yêu đương nhiên cả đời chỉ có thể có một. Nhưng mà đồ ăn không thể ngày nào cũng ăn như thế. Giống như sườn cừu mà ăn riết cũng giống như đùi dê thôi.”... Trời, cậu rốt cục đang nói gì thế không biết.

“Vậy người có ý kiến nào khác không?”

Cửa vang lên, nhẹ nhàng mở ra.

Bồi bàn đi vào, giật mình nhìn Vương Tiểu Minh nằm dài trên mặt đất, “Vương tiên sinh? Ngài cảm thấy không khỏe ư?”

Vương Tiểu Minh lúc này mới phát hiện mình còn đang nằm trên mặt đất chưa đứng lên. Cậu cười gượng nói: “Không sao, đang gặp bụng. À, chơi game nhiều quá, thất lưng mỗi, giãn dây chằng, nhưng bây giờ cũng đỡ rồi.” Cậu vội vàng đứng lên.

Bồi bàn chớp chớp mắt nhìn. Vì sao triệu chứng thất lưng mỗi, giãn dây chằng nghe quen tai vậy ta?

“Ừm, tôi muốn...”

“Hạng tổng còn chuẩn bị pháo hoa trên tầng cao nhất cho ngài, xin mời đi lối này.” Bồi bàn gạt đầu, xoay người dẫn đường.

Pháo hoa?

Vương Tiểu Minh rung mình một cái. Trước đây bị pháo hoa đốt phỏng vẫn còn in sâu trong ký ức của cậu.

“Không đi à?” Baal hiện tại rất tin tưởng vào mọi sắp xếp của Hạng Văn Huân, vì thế ngược lại còn thúc giục cậu.

Vương Tiểu Minh thở dài, yên lặng đuổi theo. Hy vọng pháo hoa do người có kinh nghiệm phóng.

...

Nhưng dĩ nhiên sự thật bao giờ cũng không như tưởng tượng.

Vương Tiểu Minh bất đắc dĩ nhìn khoảng sân trống rỗng, rõ ràng giữa sân còn có một đống pháo hoa đặt đó, đau khổ đi qua, cậu lúi từ trong đống đó ra một cái hộp quẹt.

Lửa bén vào dây dẫn, trong lòng cậu trào dâng nỗi sợ.

Cậu nhìn đống ngòi nổ của pháo hoa, đang do dự có nên ném đi hay không.

Lửa tắt ngúm.

Cậu thở ra.

“Có châm lửa thôi mà cũng vô tích sự?” Baal mới nãy đã im lặng tới cực điểm.

“Mới nãy tại gió lớn á.” Mặc dù ở trước mặt hắn, cậu vẫn yếu đuối và vô dụng như ngày nào, nhưng Vương Tiểu Minh không thích hình tượng này bèn rẽ thâm căn cố đế mãi. Cậu hít một hơi thật sâu, vươn tay ra bật quẹt.

Khi lửa bén vào ngòi nổ, cậu hét chói tai rồi bỏ chạy trời chết.

Chạy được khoảng chín mét cậu mới dám xoay người lại, sau đó nhìn lên, trời vẫn tối om, kinh ngạc hỏi: “Pháo hoa đâu rồi?”

Baal lạnh nhạt nói: “Không thích thì đừng phóng, có ai ép ngươi chứ.”

Vương Tiểu Minh cúi đầu bò về, lúng ta lúng túng nói: “Thì ta muốn phóng cho người xem mà.”

“Pháo hoa chẳng qua là cái thứ tầm thường do nhân loại chế tác thủ công thôi, đẹp chỗ nào?” Baal khinh thường nói.

...

Này này, máy chơi game cũng là sản phẩm do nhân loại làm ra nha.

Vương Tiểu Minh lông mày giật giật, trong lòng lại vì sợ hãi mà cầm chặt, vừa rồi rõ ràng hắn trưng ra vẻ mặt chờ mong. “Ừm, thiên đường và địa ngục không có pháo hoa sao?”

“Địa ngục có rất nhiều khói lửa do chiến đấu phát ra.” Baal ôm ngực, lại cái kiể đứng ở nơi cao nhất nhìn xuống cậu, một loại khí thế ngạo nghễ thiên hạ, “Thiên đường không có pháo hoa. Bởi bọn thiên sứ tự cho mình là thánh khiết ấy chỉ yêu thích những cảnh sắc tự nhiên thôi.”

“Ví dụ như?”

“Áng mây cuối trời.” Khi Baal nói đến đây, trên mặt hiện lên một tia hoài niệm.

“Baal.” Vương Tiểu Minh nhin không được hỏi, “Nghe nói đạo thiên sứ sa đoạ đều có nguyên nhân, nguyên nhân của ngươi là gì?”

Sắc mặt Baal lạnh lùng, sau một lúc lâu mới nói: “Mất hứng.”

...

Này cũng gọi là lý do? Vương Tiểu Minh không biết nói gì nữa.

“Thiên đường có thuần khiết và tốt đẹp đến mấy cũng chỉ do dối trá cùng cam chịu chồng chất nên.” Baal lạnh lùng nói, “Bởi vì đó là nơi gần với thần nhất, cho nên mãi mãi không thay đổi. Nếu ngươi không thích ứng được, chỉ có hai con đường. Cam chịu hoặc bỏ đi.”

Vương Tiểu Minh có chút sở ngộ nói: “Vậy ngươi là do không thích ứng sao?”

“Ta chỉ ghét quanh năm suốt tháng cứ hát mãi một bài ca, ngồi chung một lễ đường, nhìn từng ấy người, nói cùng một cách nói.” Baal nói, “Bọn chúng đúng là có được hòa bình, nhưng không phải xuất phát từ thật lòng mà là bởi thói quen. Bọn chúng thậm chí còn lười thay đổi kiểu quần áo nữa.” Nói tới đây, vẻ mặt của hắn dường như đang nghiêng răng nghiêng lợi.

...

Vương Tiểu Minh liếm môi nói: “Lúc ngươi ở trên thiên đường, ngươi chuyên về phục sức tạo hình các thứ hả?”

Baal: “...”

“Có phải vì làm ăn không tốt nên mới sa đoạ không?” Biểu tình oán giận, bực tức mới nãy của hắn quả thật rất giống cay cú vì làm ăn thua lỗ.

Baal: “...”

Vương Tiểu Minh cố lấy dũng khí nói: “Kỳ thật nhân giới không tệ đâu, người ta có nhu cầu về thời trang rất nhiều, ta cảm thấy không chừng ngươi có thể thỏa sức mà phát triển a.” Cậu nói xong, nghiêm túc chờ mong phản ứng của hắn.

Phản ứng của Baal chỉ có hai chữ, “Về thôi!”

Cùng Baal bước tà tà trên hành lang của ký túc xá.

Vương Tiểu Minh hoàn toàn không vội vã, nhưng cậu biết có về hay không cũng chẳng sao. Bởi vì, vô luận ở nơi đâu, bên người cậu luôn có bóng hình của Baal.

“Tránh ra tránh ra!” Phía sau vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Cậu quay lại, thấy Chữ Chiêu đang ôm tay đi về phía hai người họ, cước bộ đột nhiên dừng lại, “Pháo hoa mới nãy tự đứng xuất hiện có phải là do mi ném không?” Ngoại trừ Vương Tiểu Minh, hẳn ta thật sự không nghĩ ra nổi kẻ nào có năng lực quỷ dị như vậy.

“Cái đó...” Vương Tiểu Minh nhìn quần áo của hắn cháy một lỗ to, chậm rãi nuốt nước miếng một cái.

“Chúc mừng người, tâm nguyện của người đã đạt được. Bắt đầu từ ngày mai, toàn bộ sản phẩm của Ngân Quán sẽ do người phụ trách!” Chữ Chiêu khô khốc nói xong, không đợi cậu phản ứng, ào một cái chạy về phòng mình.

Mở cửa, lách vào, đóng cửa.

So với người hàng xóm đang vô cùng thông thả kia thì tốc độ của hắn ta phải nói là nhanh như chớp.

Sau đó hắn dán lỗ tai lên cửa, nghe tiếng bước chân từ xa đến gần, tim đập cũng từ từ tăng tốc.

Kỳ thật pháo hoa cũng không làm hắn bị phỏng nhưng ba cái chuyện thần quái quỷ dị này, làm người không bị dọa cho vỡ mật là may đó. Cho nên hắn muốn nhân chuyện này mà cảnh cáo y. Ồ thì tất nhiên, cuối cùng người bị cảnh cáo vẫn cứ là hắn... Thôi thì hắn đành xem tâm tình của yêu quái đại nhân thế nào.

Tiếng bước chân của Vương Tiểu Minh càng đến gần.

Hắn ta nghe rõ tim mình nảy bồm bộp.

Tiếng bước chân đến trước cửa nhà hắn... dừng lại.

Tay nắm cửa bị Chữ Chiêu xiết nãy giờ muốn gãy làm hai. Hắn ta lấy tay che miệng, đợi nửa ngày không thấy đối phương có động tĩnh gì, rốt cục nhìn không được chạy vào phòng ngủ đóng chặt cửa.

Phòng ngủ có mười hai mét vuông lần đầu tiên làm hắn cảm thấy trống trải đến vậy.

Hắn đứng trước tủ quần áo, rốt cục bản tính trời sinh không thể không sợ yêu quái, hắn ta cắn răng chui vào. (nhục wá XD)

Mặc kệ thế nào, tốt xấu gì chuyện hôm nay đẹp qua một bên hết, quan trọng hay không quan trọng, lão tử thấy kệ ngày mai!

Rầm.

Cánh cửa tủ bị kéo vào.

(1) Tróc gian thành song, tróc tặc tróc tang: Bắt gian tại giường, bắt trộm phải có tang vật. (↑)

(hạ)

Một lời hứa khác

Vương Tiểu Minh đứng ngoài hành lang đang ngơ ngác ước tính diện tích của Ngân quán. Cậu đích xác là muốn làm việc gì đó cho Ngân quán để không bị coi là một con sâu gạo chỉ biết ăn trắng mặc trơn, nhưng lại lập tức bị giao cho nhiệm vụ truyền thuyết khó như thế, tâm tình của cậu nhanh chóng trở nên trầm trọng.

Baal bực mình nói: “Ngang nhiên dám uy hiếp người của ta! Hừ, ngày mai hắc tinh dậy nhất định sẽ thấy trên người mình bị khoét một lỗ to.”

Vương Tiểu Minh hoảng sợ, “Người tính giết người chắc?”

“Thân thể bị khoét một lỗ sao chết được?” Baal cười lạnh lùng, nhìn từ góc độ nào cũng rất giống biểu tình của nhân vật phản diện trên phim truyền hình khi chuẩn bị hại người. (Em Minh nhà mình là một fim =.=”)

Vương Tiểu Minh suy nghĩ một lúc, “Người muốn khoét ở đâu?”

“Người nói xem?”

...

Vương Tiểu Minh lo lắng thật lâu, rốt cục đã biết một chỗ an toàn, “Lỗ tai nhé?”

Baal: “...”

“Ồ mà, nếu không một lỗ ngay mũi đi? Hiện tại khoen mũi rất thịnh hành đó.” Vương Tiểu Minh tiếp tục cười làm lành.

Baal nhin không được búng cái chóc lên trán cậu, “Người bao giờ mới không chịu thua kém người chứ?!” Hắc nghe qua mấy chuyện xưa của nhân loại, nhân vật chính sau khi mạnh lên là bắt đầu điên cuồng trả thù những kẻ đã hại y, cuối cùng cướp lấy thiên hạ, được tất cả mọi người thần phục. Sao cái tên trước mặt này lúc nào cũng chấp nhận chịu ầm ức?! (Còn anh nhà lại nghiện truyện cổ tích =.=”)

Vương Tiểu Minh bị hắc búng muốn sưng não, “Ta, ta không có chịu ầm ức gì hết, ngày mai ta nhất định sẽ làm hết mấy việc được giao! Ồi!”

...

Baal không nói gì tiếp tục búng.

Hạng Văn Huân vừa vào ký túc xá liền nhìn thấy Vương Tiểu Minh đứng dưới đèn hành lang, cái trán sưng phồng, không tự chủ được giật lùi ra sau.

“Tiểu Minh.” Hạng Văn Huân chớp mắt nhìn, giấu đi toàn bộ mọi mệt trong mắt, nhẹ nhàng mỉm cười, “Baal tiên sinh.”

Tay Baal dừng lại.

Vương Tiểu Minh nhân cơ hội nhẹ nhàng lùi về sau vài bước, thân thể dựa vào tường, một bên xoa xoa huyệt Thái Dương, một bên yếu ớt chào hỏi: “Hạng tổng.”

Hạng Văn Huân nói: “Hôm nay hẹn hò có thuận lợi không?”

Lúc đầu thực thuận lợi, nhưng kết cục không coi là viên mãn. Vương Tiểu Minh còn nhỏ nhen cộng thêm chút oán giận nữa, nhưng nói ra ngoài miệng lại hóa thành ngọt ngào không kiềm chế được, “Vâng.” Baal đã hứa sẽ bên cậu cả đời ở nhân giới mà.

Hạng Văn Huân nhìn cậu cổ tỏ ra bình tĩnh, khóe miệng cũng không nhin được giương lên, gật đầu nói: “Vâng là tốt rồi.”

“Đào Nhạc... Tiên sinh có sao không?” Vương Tiểu Minh hỏi.

Hạng Văn Huân bóp trán, “Ừ, đã vượt qua nguy hiểm.”

“Nguy hiểm?” Vương Tiểu Minh lấp bắp kinh hãi. Cậu tưởng Đào Nhạc cùng lắm chỉ bị ụnh cho bầm dập mặt mũi mà thôi, không ngờ lại nghiêm trọng đến tính mạng. Cậu thấy Hạng Văn Huân toát ra vẻ mệt mỏi, quan tâm hỏi: “Ngài đã ăn tối chưa?”

Hạng Văn Huân sững sốt, từ sau khi bàn chuyện ở nhà họ Đào xong còn chẳng ai buồn nhắc anh ta cơm nước. Anh rất nhanh khôi phục, lắc đầu nói: “Chưa ăn.”

“Vậy tôi nấu cho ngài bát mì nhé.” Vương Tiểu Minh luôn cảm thấy mình nợ anh ta rất nhiều, cho nên những việc nhỏ nhặt có thể làm, cậu đều cố hết sức.

“Ừ.” Anh ta gật đầu cười, dẫn cậu vào phòng.

Baal đứng sau lưng Vương Tiểu Minh hừ lạnh nói: “Ngân Quán có nhiều đầu bếp, người làm chuyện làm gì?”

Vương Tiểu Minh nói: “Ta nấu mì nhanh thôi.”

...

Hắn còn chưa ném qua mì y nấu, dựa vào cái gì lại để Hạng Văn Huân ăn trước?

Baal càng nghĩ càng khó chịu, “Người đối tốt với hắn quá làm gì?”

“Anh ta là lão bản của ta đó.” Khẩu khí của Vương Tiểu Minh có chút dễ dàng.

“Cái rắm.”

...

Dễ dàng thất bại.

Vương Tiểu Minh còn định về phòng lấy nguyên liệu để nấu, nhưng lúc mở tủ lạnh trong phòng Hạng Văn Huân ra mới phát hiện Kiệt thiếu cũng để lại một ít đồ ăn — nguyên liệu chính cũng có, trong bếp gia vị, muối tiêu tương giảm đều đầy đủ. Cho nên cậu chỉ cần đem mấy thứ đó trộn chung nấu lên rồi bỏ ra bát là được.

Hạng Văn Huân nhân lúc cậu nấu mì, vào phòng tắm sơ qua, thay một bộ thường phục đi ra.

Mái tóc hơi ướt vương trên trán anh ta càng khiến anh trông trẻ ra những mười tuổi, nhất thời làm Vương Tiểu Minh cảm thấy anh ta ngang hàng. “Ăn được không?”

Hạng Văn Huân mỉm cười gật đầu nói: “Rất ngon.” Kỳ thật mì cũng bình thường, nhưng vì bị bỏ đói lâu quá cho nên ăn vô đặc biệt ngon.

Baal thấy ánh mắt Vương Tiểu Minh thi thoảng lại nhìn về phía Hạng Văn Huân đang ăn mì, mông cựa như đã dán vào sofa rồi ấy, không hề có một dấu hiệu cho thấy cậu sẽ đứng dậy, trong lòng càng thêm mất hứng, “Mì nấu xong thì đi được rồi chứ?”

“Chờ Hạng tổng ăn xong, ta thu dọn sạch sẽ rồi hãy đi.” Trong cảm nhận của Vương Tiểu Minh, mười ngón tay của Hạng Văn Huân chưa từng trải, ăn uống chắc đều có người lo cho.

Hạng Văn Huân ngẩng đầu, mỉm cười nói: “Không cần, tôi tự rửa cũng được.”

Tuy rằng anh ta đã nói vậy nhưng Vương Tiểu Minh vẫn kiên trì ý định của mình. Cậu tiếp tục ngồi, đột nhiên nhớ tới chuyện của Đào Nhạc, bèn nói, “Hạng tổng, ngày mai tôi muốn đi thăm Đào tiên sinh.” Mặc kệ nói thế nào, cũng coi như quen biết, thấy người ta trải qua cử tử nhất sinh mà không quan tâm là không được.

Đôi đũa của Hạng Văn Huân ngừng một chút, ngoài dự liệu, “Hả? Tại sao?”

“Người bệnh đều muốn có người đến thăm mình, quan tâm mình.” Vương Tiểu Minh dừng một chút nói, “Hơn nữa Kiệt thiếu vừa mới đi, tôi nghĩ, anh ta rất cần an ủi.”

“Cậu định an ủi gã như thế nào?”

Vương Tiểu Minh thực nghiêm túc nói: “Tiết ai thuận biến.”

Hạng Văn Huân bị sự nghiêm túc của cậu làm ‘cảm động’. “Gã mới thoát khỏi nguy hiểm, tình hình vẫn chưa ổn định, bây giờ đi thăm không thích hợp lắm, lời động viên của cậu tôi sẽ nhắn lại cho gã.”

Vương Tiểu Minh gật đầu, lại nhịn không được tò mò hỏi: “Đào Nhạc rốt cục tại sao lại bị cái người Trương tổng kia đánh vậy?”

Đối với chuyện này, Hạng Văn Huân cũng thấy chẳng có gì giấu diếm, cho nên thản nhiên nói: “Còn nhớ lần cậu gặp Trương tổng, lão bị người khác đánh không?”

“Nhớ.” Quả thực ký ức này hãy còn mới mẻ.

“Người đánh là do Đào Nhạc thuê.”

“À?” Vương Tiểu Minh sửng sốt.

Hạng Văn Huân thản nhiên nói: “Kiệt thiếu sở dĩ làm ăn không tốt là vì tôi đã nói với cấp dưới không để cậu ta làm việc này, mặt khác Đào Nhạc đã đánh đuổi tất cả những kẻ có ý định với Kiệt thiếu. Trương tổng đến Ngân Quán không nhiều lắm, hơn nữa trong đây cũng ít bạn bè cho nên không biết. Lúc sau Trương tổng vào cùng bệnh viện với Đào Nhạc. Đào Nhạc lại tìm cơ hội đích thân đánh lão thêm một trận nhừ tử nữa. Ân oán của hai người họ càng lúc càng sâu.” Anh ta lại không kể ra việc đưa Trương tổng vào bệnh viện chỗ Đào Nhạc là ý của mình. Chuyện này vẫn làm anh hối hận đến bụng cả ruột, tất nhiên chẳng đại gì kể cho người khác.

Bất quá chừng đó chuyện đủ làm Vương Tiểu Minh lú lẫm, “Đánh nhau có thể giải quyết mọi vấn đề ư?” Sao cậu cảm thấy giống mấy đứa nhỏ hay qua hàng xóm gây lộn thế nhỉ?

Baal không khỏi liếc mắt nhìn cậu.

Hạng Văn Huân cười khổ nói: “Không thể, nhưng có thể phát tiết mọi bực dọc trong người.”

Vương Tiểu Minh nói: “Vậy Đào Nhạc có muốn đánh lại không?”

“Không.” Hạng Văn Huân đặt bát xuống, “Nhà họ Đào trực tiếp gửi đơn kiện Trương tổng, đã nhận được giấy mời của tòa lên trình bày.” Dem chuyện này ra tòa chẳng qua là độ xem thể lực bên nào mạnh hơn. Phương diện này nhà họ Đào tuyệt nhiên không thể thua lão nhà giàu mới nổi Trương tổng được. Vì nắm chắc như thế cho nên Đào gia mới quyết định đi đến nước cờ này.

“Vậy là tốt rồi.” Vương Tiểu Minh thở ra, bưng bát vào phòng bếp rửa.

Hạng Văn Huân biết cậu suy nghĩ rất đơn giản. Ở xã hội bây giờ, một người chỉ suy nghĩ thuần khiết đơn giản như vậy rất hiếm, cho nên anh ta cũng chẳng muốn phá hủy nó.

Vương Tiểu Minh rửa chén xong, quay người lại đã thấy Hạng Văn Huân không còn trong phòng khách. Cậu dùng khăn lau lau tay, sau đó treo lên giá bên cạnh rồi hỏi Baal: “Hạng tổng đâu rồi?”

Baal ôm ngực đứng ngoài hành lang, khô khốc nói, “Phòng ngủ.”

Vương Tiểu Minh rón rén đi lại gần, quả nhiên nhìn thấy Hạng Văn Huân đứng trước cửa phòng ngủ, đèn ngoài phòng khách chiếu lên lưng anh, cô độc mà tang thương, như thể con người ấy đang chìm trong đêm tối.

Vương Tiểu Minh định mở miệng bỗng chợt nghe thấy tiếng va đập trong phòng ngủ vang lên, giống như lúc chiều cậu và Baal nghe thấy, ban đêm im ắng lại càng nghe rõ mồn một.

“Lần đầu tiên tôi phát hiện ra có chút động tĩnh là khi đang lau người cho em ấy.” Thanh âm của Hạng Văn Huân có chút khàn khàn.

Vương Tiểu Minh bước lên trước hai bước, cùng anh ta đứng trước cửa, nhìn cổ quan tài đặt trên giường ở phía bên trong.

“Phản ứng đầu tiên của tôi không phải vui mừng mà là hoảng sợ.” Hạng Văn Huân tự giễu nói, “Bởi vì tôi sợ khi em ấy tỉnh lại sẽ biến thành thứ Baal tiên sinh đã nói, một quái vật hút máu đến cả anh trai cũng không tha. Cho nên tôi lập tức mua một cổ quan tài, một quan tài thật chắc, dùng ổ khóa được đúc thật lớn, thật cứng khóa lại.”

“Những gì ta nói đều là sự thật.” Baal đứng bên cạnh nói tiếp, “Y hiện tại chính là quái vật hút máu.”

“Em trai tôi từ nhỏ đã theo cha mẹ sang Mỹ, hàng năm chỉ trở về mấy chuyến nhưng quan hệ của chúng tôi vẫn rất tốt.” Giọng Hạng Văn Huân giống tiếng suối róc rách chảy, đau thương, tự trách, sợ hãi và mong mỗi đều chất chứa trong dòng suối ấy, không nhanh không chậm vẫn chảy đều đều, “Cho nên, Vương Tiểu

Minh. Dù Baal tiên sinh muốn gì, dù tôi phải trả giá bao nhiêu, xin hãy làm cho em ấy tỉnh lại. Nhân loại cũng được, quỷ hút máu cũng được, chỉ cần vẫn là em trai tôi, đều có thể.”

Vương Tiểu Minh thiếu chút nữa rơi lệ, bởi vì cậu biết Hạng Văn Huân là người kiên cường thế nào, cũng biết anh ta bình thường vẫn luôn nguy trang để che dấu cảm xúc. Cậu quay lại nhìn Baal, trong mắt tràn ngập cầu xin.

Lưỡi Baal đảo một vòng quanh khoang miệng, thần nhiên nói: “Chỉ cần cơ thể của ta khôi phục sẽ giúp y tìm ra quỷ hút máu có thể cứu lấy em trai y.”

Vương Tiểu Minh chuyển lời lại.

Hạng Văn Huân cảm tạ.

Bọn họ đều biết, những lời này chỉ xem như an ủi.

Ầm ầm.

Tiếng va đập càng lớn hơn.

Baal coi giờ, “Quá nửa đêm rồi.” Hắn đột nhiên vươn tay, nắm ngón tay vừa thu lại.

Trong phòng ngủ, một thân ảnh thành linh vọt ra giữa không trung, che đi hơn nửa cửa sổ phòng ngủ.

Vương Tiểu Minh thiếu chút hét lên, cậu che miệng, hé mắt nhìn nửa ngày mới nhận ra đó là Hạng Văn Kiệt, sắc mặt cậu ta tái nhợt, đầu gục xuống, giống như thi thể treo cổ.

“A Kiệt.” Hạng Văn Huân xúc động tiến về trước nửa bước.

Hạng Văn Kiệt nghe thấy có người gọi mình, chậm rãi ngẩng đầu, dựa vào ánh trăng ngoài hành lang có thể thấy mắt cậu ta trắng đỏ rất rõ ràng, đồng tử tiên diễm như máu. Con mắt cậu ta giật giật, ánh mắt chậm rãi quét sang Vương Tiểu Minh, đồng tử đột nhiên phát ra một tia quang mang quỷ dị đáng sợ, Vương Tiểu Minh kinh hãi không tự chủ được lùi về sau, cho đến khi sát bên người Baal bèn ôm chặt lấy tay hắn.

Baal bữu môi nói: “Quỷ hút máu cấp mười lăm có gì đáng sợ đâu?”

Vương Tiểu Minh run rẩy nói: “Bộ dạng đáng sợ lắm.”

...

Baal phát tay, Hạng Văn Kiệt tiêu thất, trong quan tài rầm một tiếng, hiển nhiên cậu ta đã bị ném về chỗ cũ.

Vương Tiểu Minh thấy Hạng Văn Huân muốn nói lại thôi, thay anh ta hỏi: “Người không làm cậu ấy bị thương chứ?”

Baal không tức giận nói: “Cần ta tóm y ra cho các người kiểm tra không?”

Vương Tiểu Minh suy nghĩ, lắc đầu nói: “Thôi đừng. Kiểm tra xong người nhất định sẽ ném cậu ta cái rầm nữa mất.”

“Yên tâm, lần này không đâu.”

“Thật hả?” Vương Tiểu Minh hồ nghi nhìn hắn.

Baal cắn răng cười nói: “Bởi vì ta sẽ không quảng y về đó nữa.”

...

Nghĩ lại bộ dạng vừa rồi của Hạng Văn Kiệt, Vương Tiểu Minh không được tự nhiên nuốt nước miếng một cái, quay lại nhìn Hạng Văn Huân im lặng đứng bên cạnh không nói một lời, trong lòng không khỏi bối rối. Cậu nhẹ giọng nói: “Chúng tôi về đây.” Có lẽ, Hạng Văn Huân cần được nghỉ ngơi.

“Ngủ ngon.” Hạng Văn Huân mỉm cười, lại không giấu được mệt mỏi.

Sau khi về phòng, Baal cũng chẳng nói lời nào, trực tiếp chạy thẳng một mạch vô thư phòng. Máy bóng rổ lại đột nhiên hiện ra bên trong thư phòng, chắn trước giá sách. Hắn vừa nhấc ngón tay, bóng rổ như được

treo trên dây thừng, đồng loạt bay lên, xẹt qua một đường cong, chuẩn xác không sai một li rơi vào trong khung.

Vương Tiểu Minh đứng trước cửa một lát, tựa hồ muốn nói gì đó. Nhưng cậu gái đầu muốn sút cả da ra cũng chưa biết nên nói với hắn thế nào, vì thế cậu quyết định đi tắm cái đã.

Tắm xong, cậu không đi ngủ mà cứ đi qua đi lại trước cửa thư phòng, hơn nữa thi thoảng lại ghé mắt nhìn vô trong.

“Không vào thì đi ngủ đi.” Baal bị cậu làm ảnh hưởng, hai lượt bóng lần này hắn đã ném trượt, rốt cục nhện không được mở miệng.

Vương Tiểu Minh đứng sững lại, dùng thanh âm vô cùng vô cùng nghiêm túc gọi: “Baal!”

Baal nghiêng đầu liếc cậu, “Gì?”

Bập một tiếng.

Vương Tiểu Minh dùng tư thế quỳ được huấn luyện trong quân đội, hai đầu gối quỳ thẳng tắp, hai tay liền mình cầm chặt vật áo, đầu chậm rãi nâng lên bốn mươi lăm độ, ánh mắt sợ hãi đang tỏ ra kiên cường, dùng giọng điệu bi tráng giống như khi Kinh Kha đâm Tần (1), từng chữ một nói: “Chúng ta làm đi.”

...

Bóng rổ trên không bỗng dừng rất lộp bộp —— bất quá chẳng ai để ý.

“Không cần.” Ánh mắt của Baal như thể đang chứa mấy trăm cân thuốc nổ, trong chớp mắt tia lửa điện đã xẹt xẹt phóng ra.

(1) Kinh Kha đâm Tần: Kinh Kha người nước Yên được cử đi ám sát Tần Thủy Hoàng. Ông mang theo bản đồ nước Yên muốn dâng lên vua Tần để tỏ lòng trung thành, trong bản đồ chứa chủy thủ tẩm thuốc độc. Đến gần ngai vua, ông đã rút chủy thủ ra để đâm Tần Thủy Hoàng nhưng không trúng. Sau đó ông đã bị binh lính nhà Tần chém chết. (↑)

19. Chương 19: Thân Mật

(Thượng)

Trong Game, vợ chồng cũng thường xuyên ở cạnh nhau để gia tăng điểm thân mật

Vương Tiểu Minh cúi đầu, xấu hổ tội cùng, “Ta... ta... ta chỉ nghĩ là, ý ta muốn nói...”

“Ý ngươi là muốn làm thân thể ta sớm hồi phục, có thể cứu Hạng Văn Kiệt rồi được Hạng Văn Huân bố thí cho chút niềm vui chứ gì.” Baal mỗi câu mỗi chữ nói xong, lửa giận trong lòng lại dâng cao thêm một trượng!

“Ngươi hiểu lầm rồi, kỳ thật ta là vì...” Vương Tiểu Minh hai tay liền mạng lắc lắc, lắp bắp nói, “Kỳ thật ta không chỉ vì nguyên nhân này.”

...

“Không chỉ?” Tức là đúng rồi! Y cứ nhiên thừa nhận?!

Nguyên bản Baal còn muốn cho cậu thêm cơ hội, giờ đây hắn đã hoàn toàn bạo phát! “Ta chắc phải vỗ tay khen ngợi ngươi còn biết xài chiêu nhất tiễn song điêu đấy nhỉ?!”

Vương Tiểu Minh lần đầu tiên nhìn thấy Baal phát hỏa lớn như vậy. Cậu cơ hồ có thể nhìn thấy phía sau Baal gần như đã bị liệt hỏa hừng hực thiêu đốt bao trùm, mà ngọn lửa này, tốc độ chẳng khác nào sét đánh không kịp bưng tai vọt về phía cậu ——

“Không phải mà.” Vương Tiểu Minh gấp đến độ đổ đầy mồ hôi, giải thích liên hoàn giống như pháo nổ bùng bùng, “Ta chỉ nghĩ, dù sao chúng ta sớm hay muộn cũng sẽ tới chuyện kia, sớm muộn cũng như nhau, chỉ bằng sớm một chút có thể giúp Hạng tổng.”

...

“Sớm hay muộn cũng sẽ tới chuyện kia?” Biểu tình của Baal tương đối xa xăm khó hiểu.

Vương Tiểu Minh cúi gầm mặt, hai mũi chân cọ xát vào nhau, “Ta chỉ nghĩ vậy thôi.” Cậu ngừng một chút, thanh âm càng lúc càng nhẹ, “Ít nhất hồi này là nghĩ như vậy.” Cậu không biết giải thích thế nào nữa, Baal có lẽ không thật lòng, có lẽ cũng chỉ là lời hứa gió thoảng, nhưng từng câu từng chữ hẳn tuyên bố đã khắc sâu vào tận đáy lòng. Lúc cậu chưa kịp nhận ra, trong tim từ lâu đã chấp nhận Baal rồi.

Sau buổi ước hẹn tối nay đã làm cho cậu thông suốt được điều này.

Từ sâu trong tiềm thức, cậu đã thật khao khát viễn cảnh cùng Baal bên nhau, đã tin rằng thật sự có người làm bạn với cậu suốt đời, không cần cô độc sống vật vờ những ngày còn lại. Có lẽ nhân loại và đạo thiên sứ khác biệt quá lớn, cho dù hai người họ có yêu nhau say đắm đến đâu cũng không thể đạt tới thiên trường địa cửu, thậm chí là không vẹn toàn, thế nhưng Baal đã thả xuống miếng mồi quá hấp dẫn khiến cậu không thể cưỡng lại được.

Nghĩ đến đây, dũng khí đã định chuẩn bị thật tốt để đối mặt với sự thật và tương lai lập tức bị dập tắt.

Cậu hít một hơi thật sâu, đột nhiên xoay người, đầu cũng không thèm quay lại chạy một mạch về phòng, đóng cửa âm một cái.

...

Baal đứng hình trong chốc lát, đột nhiên khó chịu lắm lắm: “Bị cự tuyệt mà không tiếp tục cố gắng sao? Một chút thành ý cũng chả có!”

...

“Hừ!”

...

Tay hất vung lên làm tắt cả bóng rổ kéo một đường vòng cung lần lượt rơi vào trong khung, còn hất xoay người tiến vào phòng ngủ.

Cửa hiển nhiên không có tác dụng cản trở mà chỉ là vật cách âm.

Baal đi vào phòng, nhìn thấy Vương Tiểu Minh hai khóe mắt nước lưng tròng ngồi trên giường, bĩu môi nói: “Khóc trông thật gớm.”

Vương Tiểu Minh ngạc nhiên hỏi: “Ta khóc hồi nào?”

“Người định nói cái thứ lem nhem trên mắt kia không phải nước mắt mà là nước miếng sao?” (nước miếng của ai *cười jan*)

“Không phải nước miếng nhưng cũng không phải nước mắt, là thuốc nhỏ mắt đó.” Vương Tiểu Minh trên tay quơ quơ chai thuốc nhỏ mắt.

Baal: “...”

Vương Tiểu Minh có chút nao núng nhìn hắn, “Người còn việc gì ư?” Không phải vừa rồi la hét chưa sáng khoái cho nên mới vào hét nữa cho đủ chứ?

Baal lỗ mũi héch lên trời, “Người không phải mới này nói muốn làm sao?”

Vương Tiểu Minh: “...”

Baal từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt đang ngậy ra như phồng, “Người dám đối ý hử?”

...

Người đối ý không phải hấn sao?

Vương Tiểu Minh nhìn thân ảnh hấn càng lúc càng gần, trong lòng hoảng sợ, ngón chân gắt gao bám lấy chăn mền, hai tay không biết làm thế nào đành ôm đầu gối.

“Người đã thuộc về ta (hồi nào :O), cho nên bất cứ lúc nào cũng phải đặt ta lên đầu tiên.” Baal đứng trước cửa sổ, bá đạo mà tuyên cáo.

Vương Tiểu Minh bị quang mang trong mắt hấn làm cho mơ màng, theo bản năng gật đầu.

Baal tỏ ra vừa lòng, “Hạng Văn Huân phi thường thức thời, ta rất hài lòng với y về điểm này. Cho nên chuyện của y ta sẽ giải quyết. Từ giờ người không cần chú ý đến y nữa... Cho dù, y có là lão bản của người.” Về mặt của cậu tối nay vẫn làm hấn để bụng.

Vương Tiểu Minh nghe hấn cam đoan như vậy, nhẹ nhàng thở ra. Kỳ thật thời gian cậu quen biết Baal không tính là lâu, nhưng trong lòng cũng âm thầm xếp hấn vào loại ‘đáng tin cậy’.

“Người hiện tại đang nghĩ gì thế?” Ánh mắt Baal chăm chú quan sát cậu.

Ngón chân đang co quắp trên nệm của Vương Tiểu Minh vừa mới thả lỏng, nhất thời giật mình co lại. “Không có gì.”

Baal bất mãn, “Ta không thích đáp án này.”

“...” Vương Tiểu Minh rất muốn hỏi lại, nè lão đại, bộ người mới uống rượu hả?

Nhưng Baal khi trước bị lửa giận và giấm chua song song tra tấn nặng nề đã quyết định cho rằng toàn bộ trái tim của Vương Tiểu Minh là lãnh địa của mình. Thiên sứ và đọa thiên sứ đều ý thức về lãnh địa rất mãnh liệt, cho nên bây giờ hấn đang cầm một lá cờ cực đại biểu tượng của chính mình trên lãnh địa đó. “Sau này những vấn đề đó chỉ có cùng một loại đáp án.” Hấn dùng ngón tay chỉ vào mình.

Vương Tiểu Minh nhản mặt nói: “Này giống như thể gạt mình gạt người?”

...

Baal nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người không muốn biến nó trở thành hiện thực hả?”

...

Vương Tiểu Minh nhìn lửa giận trên người hấn lại có xu hướng bùng lên, vội vàng nói: “Ta sẽ cố gắng.”

“Cố gắng?” Baal nhướn mày.

“Hết sức.” Vương Tiểu Minh thấy sắc mặt hấn không có dấu hiệu chuyển biến, hấp tấp nói, “Cố gắng hết sức!”

Baal lúc này mới miễn cưỡng tha cho cậu. Hấn giẫm lên giường, sau đó khụy chân, nửa ngồi nửa quỳ trước mặt Vương Tiểu Minh.

Vương Tiểu Minh nhìn khuôn mặt anh tuấn lãnh khốc gần ngay trước mắt, tim đập bùm bụp không ngừng tăng tốc.

“Bắt đầu thôi.” Baal tuyên bố.

Vương Tiểu Minh yết hầu nuốt cái ực, thân thể ngửa ra sau, nằm thẳng đơ.

Baal nhìn đôi mắt kia rõ ràng đang nhắm chặt, hàng mi lại không ngừng run rẩy, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Vương Tiểu Minh đợi nửa ngày, không thấy hấn hành động, nhin không được tí hí mắt, lại vừa đúng lúc nhìn thấy mặt hấn cúi sát xuống.

“Mở to mắt, nhìn ta.” Thanh âm của Baal hiếm khi không ra vẻ bề trên như mọi ngày mà mang theo sự ôn nhu ngây ngất.

Vương Tiểu Minh cẩn thận hé mắt, nhìn ngón tay hấn đặt lên cúc áo tây trang từ khi gặp nhau đến giờ chưa từng cởi ra ——

Một giây hai giây... Mười giây trôi qua.

Hai phút... Rồi mười phút trôi qua.

Baal vẫn duy trì tư thế kia, thêm vào đó sắc mặt càng ngày càng đen.

Vương Tiểu Minh rất muốn mở miệng hỏi chuyện gì đã xảy ra, nhưng nếu hỏi vậy lại có vẻ như cậu thực nóng vội, vì thế cậu tìm một câu uyển chuyển hơn, “Cần... Chúng ta thay đổi vị trí không?”

...

Baal nghĩ, tuy rằng pháp thuật của hắn không thể dùng trên người y, nhưng mà... Hắn có thể bóp chết y ngay tức khắc.

Bởi vì khoảng cách giữa hai người quá gần nên Vương Tiểu Minh xác định rõ ràng trong mắt hắn đang tràn ngập lửa giận. “Cái này, nếu ngươi cảm thấy hôm nay không thích hợp cũng không sao.” Tuy là nói thế nhưng trong lòng Vương Tiểu Minh vẫn có chút tiếc nuối. Thật giống như khi xưa mẹ cậu đã hứa dẫn cậu đi công viên giải trí, nhưng đến lúc đó lại chạy đi chơi mạt chược. Đương nhiên, bộ dạng của Baal nhìn không giống kẻ bị lột mất tam huyết nhất.

“Chúng ta, không thể làm.” Năm chữ ngắn ngủn nói ra lại khổ sở đến vậy.

Vương Tiểu Minh mở to hai mắt.

Trong lòng Baal âm thầm đem Lucifer và Michael lặn qua lặn lại, si nục kèm chữ rửa vài chục lần mới chậm rãi mở miệng nói: “Ta không có cách nào cởi quần áo của linh thể.”

...

Không thể cởi quần áo của linh thể có nghĩa là...?

Ánh mắt Vương Tiểu Minh không tự chủ mà dời xuống... dưới bụng hắn.

...

Baal trước kia luôn cho rằng thời khắc bị Lucifer và Michael liên thủ đánh bại, thời khắc thân thể và linh hồn bị chia cắt là lúc hắn chật vật nhất trong đời. Hiện tại hắn mới biết, khi đó chỉ có thể gọi là thất bại, thật sự chật vật chính là lúc này đây! Hơn nữa hắn cư nhiên nhìn thấy sự thông cảm toát ra từ ánh mắt của Vương Tiểu Minh... Hắn làm thế quái nào lại cần một nhân loại thông cảm chứ... Chết tiệt!

“Không sao.” Hai tay Vương Tiểu Minh nhẹ nhàng đặt lên vai hắn, “Ta sẽ cố gắng yêu ngươi, để thân thể ngươi sớm được khôi phục.”

Baal đột nhiên đứng thẳng dậy, không nói một lời xoay người bước ra ngoài.

...

“Chờ đã.” Vương Tiểu Minh bỗng nhiên ngồi dậy, nhìn Baal cước bộ dừng lại, không biết dùng khí chui từ xó xỉnh nào ra, thấp giọng nói, “Ngươi... Có muốn ngủ cùng ta không? Ừm, chỉ là nằm cùng nhau thôi. Ta cảm thấy làm thế... thân thể ngươi có lẽ sẽ khôi phục nhanh hơn.” Cậu dừng một chút, giải thích một hồi thành ra giấu đầu hử đuôi, “Bởi vì trong game, vợ chồng cùng một tổ đánh quái sẽ làm tăng điểm thân mật mà.”

Giường rất lớn, cho dù hai người nằm cũng không chút chật chội.

Vì Baal vừa bị đả kích nghiêm trọng cho nên từ nãy đến giờ cứ ngậm chặt miệng, không thêm nói chuyện.

Vương Tiểu Minh nhìn đồng hồ, gần sáng rồi mà cậu vẫn không sao ngủ được.

“Ta tắt đèn nha?” Cậu sợ hãi hỏi.

Baal không trả lời, hắn chỉ búng tay một phát.

Đèn tắt.

Bóng tối che phủ tất cả.

Vương Tiểu Minh yên lặng nằm một lát, thân thể bắt đầu lơ đãng nhích dần về phía Baal.

Baal vẫn như cũ không hề phản ứng.

“Đang ngủ hả?” Cậu nén giọng thật nhỏ hỏi.

...

“Ngủ rồi sao?” Giọng cậu càng lí nhí.

Trả lời cậu vẫn là một mảnh im lặng.

Nhưng Vương Tiểu Minh biết là hắn chưa ngủ, bởi vì cậu có thể cảm nhận được người bên cạnh không ngừng phát ra tiếng ậm ừ khó chịu và buồn bực.

“Kỳ thật,” ngón tay cậu túm chặt lấy vạt áo, hai chân không ngừng cọ cọ, cố gắng dùng thanh âm thoải mái nhưng thật ra vô cùng cứng nhắc nói: “Cho dù không thể làm, chúng ta cũng có thể làm cái khác mà.”

...

Vẫn không phản ứng sao?

Vương Tiểu Minh thất vọng khép mi.

Bên cạnh đột nhiên xoay chuyển, trước khi cậu kịp ý thức được thì đã thấy mình bị đè xuống.

“Cái khác?” Baal hỏi bóng gió.

Vương Tiểu Minh theo bản năng cắn môi dưới, sau đó liền cảm thấy một xúc cảm ôn nhu nhẹ nhàng ẩn lên.

Động tác của Baal có chút vụng về, chủ yếu xuất phát từ bản năng mà cắn mút.

Vương Tiểu Minh hơi hơi hé miệng lại khiến Baal cho rằng cậu đang khiêu khích, vì thế hắn càng mở miệng lớn hơn, lớn đến mức ngậm cả đôi môi Vương Tiểu Minh vào trong.

Cứ thế lặng lẽ triển miên thật lâu, Vương Tiểu Minh cảm thấy dường như môi mình bị hôn muốn sưng phù cả lên.

Baal dùng đầu lưỡi liếm liếm.

“Baal...” Sâu tận trong linh hồn Vương Tiểu Minh phát ra tiếng rên.

Baal khẽ mắng một tiếng, đầu lưỡi thần tốc tiến quân vào khoang miệng cậu, cuồng loạn khuấy đảo.

Vương Tiểu Minh tưởng chừng như không thể kéo dài thêm nữa, hai tay liều mạng ôm chặt vai hắn.

Sau một lúc.

Baal ngừng đầu, thở ra, vừa lòng quyết định, “Trước khi thân thể ta khôi phục, đành dùng tạm cái này làm khai vị vậy.” (Khoái chèk được mà bày đặt =.=)

(trung)

—

Trong Game, vợ chồng cũng thường xuyên ở cạnh nhau để gia tăng điểm thân mật

Từ khi lên ba, nhờ thể chất “xui xẻo” mà Vương Tiểu Minh đã được hưởng đãi ngộ cao cấp là một mình một phòng, cho nên mới đầu cậu còn tưởng có người nằm bên cạnh nhất định sẽ không quen mà mất ngủ. Nhưng sáng sớm hôm sau khi vừa tỉnh dậy đã thấy đập vào mắt là bộ tây trang đen quen thuộc của Baal, lúc đó cậu mới biết, nguyên lai bỏ đi thói quen chỉ cần một giây đồng hồ.

“Có biết người ngáy to lắm không hả?” Thanh âm của Baal từ trên đầu vọng xuống.

Trên mặt Vương Tiểu Minh nhất thời đỏ bừng, ngập ngừng nói: “Không biết. Trước đây bạn cùng phòng chưa từng nhắc đến. Có thể là do đêm qua quá mệt mỏi.”

“Đêm qua quá mệt mỏi?” Trong giọng nói của Baal phảng phất mùi khác thường.

Vương Tiểu Minh nhớ hôm qua triền miên một trận, nhan sắc trên mặt lại càng đỏ hơn, “Ta, ý ta là, hôm qua đi chơi thật mệt mỏi.”

“Chơi?”

“...” Cậu rốt cục phát hiện tương lai của đề tài này càng miêu tả lại càng đen tối, “Người ngủ được chứ? Ta có quấy nhiễu người không?”

Baal nói: “Cũng không tệ lắm. Nguyên cả tối nghe người ngáy làm ta nhận thức rất rõ... hóa ra ta không có bị điếc.”

Vương Tiểu Minh vùi đầu trong chăn, lộ ra hai bên tai ửng đỏ.

“Xin lỗi a.” Trong chăn vang lên tiếng giải thích rầu rĩ.

...

Baal mơ hồ: “Chẳng lẽ người không nghe ra, ta chỉ giỡn thôi sao?”

Vương Tiểu Minh từ từ lộ đầu ra khỏi chăn, “A?”

“Tối qua người ngủ ngoan lắm, ngoan như mèo.” Baal thuận tay vuốt vuốt tóc cậu.

Vương Tiểu Minh ngẩn ngơ một hồi mới nói: “Mèo sẽ kêu xuân đấy.”

...

Baal cười xấu xa nói: “Vậy ra phương thức kêu xuân của người cũng thật đặc biệt.”

Vương Tiểu Minh đột nhiên phát hiện câu thoại của mình có vấn đề, vội vàng xua tay nói: “Không phải, ta không phải...” Câu tiếp theo còn chưa kịp nói ra đã bị nuốt hết vào miệng Baal rồi.

...

Hơn mười phút sau.

Vương Tiểu Minh đứng trước gương bên cạnh bồn rửa mặt, nhìn môi mình sưng vù, lầm bầm: “Cứ như vậy lát nữa làm sao đi làm được đây?”

“Người còn định đi làm nữa?” Baal đứng dựa lưng vào cửa toilet.

“Đương nhiên.” Vương Tiểu Minh dùng kem đánh răng bôi lên môi, “Hôm qua ta đã xin phép một ngày rồi, hôm nay mà nghỉ nữa là bị đuổi chắc luôn.”

Baal ôm ngực nói: “Người nghĩ Hạng Văn Huân dám sao?”

Tay Vương Tiểu Minh dừng một chút mới nói tiếp: “Cho dù anh ta không dám, ta cũng chẳng mặt dày đến thế đâu.”

Baal khó có thể lý giải cách nghĩ kỳ lạ của cậu, “Người không biết cái gì tên là lợi dụng, cái gì tên là trắng trợn, cái gì tên là không làm mà hưởng hả?”

Vương Tiểu Minh thực nghiêm túc quay lại nhìn hắn, “Trong ba cái trên thì cái nào là khen đâu?”

Baal: “...”

Vương Tiểu Minh suy nghĩ, đột nhiên hỏi: “Hồi người ở dưới địa ngục không cần người giúp việc sao?”

...

Gây sự có tính không?

Báo thù có tính không?

Tính kế có tính không?

...

Baal quyết định bỏ qua vấn đề này.

May mắn Vương Tiểu Minh cũng không định nghe đáp án, cậu bôi thêm vài lớp kem đánh răng lên môi cho bớt sưng, lại tranh thủ từng giây vô bếp nấu mì.

Baal thấy cậu bận túi bụi như con quay, nhin không được nhắc nhở: “Gấp như vậy làm gì? Còn lâu mới tới giờ người đi làm.”

Vương Tiểu Minh há miệng, tảng kem đã khô trên miệng cậu lập tức rớt xuống đất, cậu ngồi thụp xuống, vừa nhặt vừa nói: “Hôm nay ta phải quét hết toàn bộ Ngân quán a. Chử quản lí tối qua đã nói rồi.”

Baal hừ lạnh nói: “Nếu hần ta dám, ta sẽ ném hần xuống dưới huyết bộc.”

Vương Tiểu Minh ngu ngơ hỏi: “Huyết bộc là gì?”

“Thăng cảnh du lịch của địa ngục.” Chắc thế. Hồi trước khi hần xuống địa ngục, đúng là có rất nhiều dọa thiên sứ vào đó ngắm cảnh (và).

“Nghe qua... Cũng không tệ nhỉ?” Vương Tiểu Minh một bụng nghi ngờ.

“Qủa thật không tệ đâu, sẽ có rất nhiều ác ma vực sâu tới kết bạn với hần.” Baal cười lạnh lẽo, “Bất quá ta biết những loại như bọn chúng sẽ không ngại tự nhiên lại được thêm món thịt kho tàu trên bàn cơm đâu.”

Vương Tiểu Minh nhấp môi dưới, lại rớt xuống vài mảng kem đánh răng nữa, thâm trầm nói: “Ta cảm thấy, Chử quản lí là người tốt.”

Baal mỉm cười nói: “Người biết ta là dọa thiên sứ chứ?”

Vương Tiểu Minh tuy rằng nghi hoặc tại sao hần lại nhắc đến cái này nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

“Cho nên ta ghét người tốt.”

...

Vương Tiểu Minh thay đổi cách khuyên ngăn, “Kỳ thật, ta rất muốn dọn dẹp sạch sẽ Ngân quán mà.” Sợ hần không tin, cậu lại tăng thêm ngữ khí nói, “Thật đó.”

“Như vậy a.” Baal chậm rãi kéo dài âm.

Vương Tiểu Minh liều mạng gật đầu.

“Ta đây sẽ chuyển Chử Chiêu lên phía trên huyết bộc.”

Vương Tiểu Minh không biết vì sao hần lại thích thú với huyết bộc đến thế, biết là không nên để Chử Chiêu vào đó du lịch ngắm cảnh, nhưng xuất phát từ sự quan tâm với đồng nghiệp kiêm cấp trên của mình, cậu vẫn cố gắng hỏi han cặn kẽ, “Nơi đó chắc không có ác ma gì đâu ha?”

“Không có.”

Vương Tiểu Minh mới vừa nhẹ nhàng thở ra, chợt thấy Baal cười híp mắt nói tiếp, “Nhưng sẽ bị rớt xuống dưới huyết bộc.”

Vương Tiểu Minh: “...”

Quần quật cả buổi, Vương Tiểu Minh rốt cục đã chờ đến hai giờ trưa nghiêm chỉnh ra ngoài. Lúc đi ra, đôi môi sưng đỏ của cậu cuối cùng đã đỡ hơn, cậu cũng yên tâm rồi.

Ngân Quán lúc này chỉ có vài nhân viên trực ban, rất ít khách nhân đến vào giờ này.

Vương Tiểu Minh đặc biệt hỏi nhân viên trực ban kiểm máy hút bụi và giẻ lau, bắt đầu quét từ lầu một.

Baal nhàm chán theo sát sau thân ảnh bận rộn của Vương Tiểu Minh.

Bởi vì khoảng cách năm mét nên khi Vương Tiểu Minh đang quét dọn hần cũng chỉ có thể ở bên cạnh làm đốc công. May mắn là ký túc xá của Ngân Quán tuy khác với mấy ký túc xá khác nhưng diện tích cũng không lớn, hơn nữa vì để hần có thể chơi game trong lúc mình ngủ, Vương Tiểu Minh còn cẩn thận kéo giường sát vách tường gần hành lang.

Nhớ tới điểm này, khoe miệng Baal chậm rãi gợi lên một ý cười.

Tên nhân loại này tuy rằng nhát gan yếu đuối, ngu ngốc ngoan cố, nhưng ở một vài phương diện vẫn rất tỉ mỉ chu đáo. Cho nên, hắn đành miễn cưỡng mà bao dung sự ngu ngốc cố chấp, nhát gan yếu đuối của y vậy.

Đợi đến lúc Chữ Chiêu đến Ngân Quán, Vương Tiểu Minh đang xách theo máy hút bụi và cây lau nhà hướng về phía lầu hai.

Ở văn phòng Chữ Chiêu không thấy cậu đâu, vội vàng dò tìm vị trí của cậu, như lửa đốt hùng hục chạy tới, “Mi làm gì trong này thế?”

Vương Tiểu Minh chậm rãi đứng thẳng người, mỉm cười nói: “Quét dọn a, tối qua không phải anh bảo tôi quét dọn sạch sẽ toàn bộ Ngân quán hay sao?”

“...” Sao y lại nghe lời dễ dàng vậy chứ? Làm thế quái nào mà không oán giận lấy một câu? Y... Sao y còn chưa trả thù hắn? Chữ Chiêu cảm thấy tối qua chui vào tủ quần áo ngủ thật oan uổng. Càng oan uổng hơn chính là, đây là lần đầu tiên hắn ta ném lên bàn Hạng Văn Huân thư từ chức.

Vương Tiểu Minh thấy hắn ngơ ngác nhìn cậu, trên mặt biến hóa khôn lường, không khỏi lo lắng hỏi: “Anh không sao chứ?”

“Tại sao mi không chống đối?” Chữ Chiêu đột nhiên toát ra một câu. Hắn thật sự là không nhịn được, làm yêu quái mà bị hắn ta hành hạ như vậy coi như uống công tu luyện rồi? Chẳng có cá tính chút nào.

Vương Tiểu Minh ngơ ngác nói: “A?”

“Sắp xếp cho mi quét dọn toàn bộ Ngân quán, công việc bất hợp lý như vậy, chẳng lẽ mi không chút oán hận nào sao?”

Nguyên bản nhìn hắn ta thật gai mắt, cho nên lúc hắn vừa xuất hiện Baal liền quan sát nhất cử nhất động của hắn, tùy thời mà ném đại đến chỗ nào cũng được, Baal đột nhiên bật cười. Xem ra không chỉ có một mình hắn bị cái lối suy nghĩ kỳ quái của Vương Tiểu Minh giày vò tra tấn.

Vương Tiểu Minh nói: “Trước giờ tôi cũng nhàn rồi, cho nên bây giờ làm nhiều hơn một chút cũng bình thường a.”

...

Một người quét dọn toàn bộ Ngân Quán làm sao lại bình thường được?!

Trước khi đi hắn phải dò xét xem Vương Tiểu Minh có đang đào hố chờ hắn nhảy vô, hay là hôm nay y thực sự sẽ một mình dọn hết toàn bộ Ngân quán?

Chữ Chiêu đột nhiên phát hiện, yêu quái đáng sợ nhất không phải do pháp lực vạn năm mà là những gì nhen nhóm trong tư tưởng của chúng!

“Tốt xấu... tốt xấu gì mi cũng là cái kia thôi... Tới bây giờ chẳng lẽ mi không muốn dùng pháp thuật của mình làm chút việc tốt sao?” Dù sao mọi người ai cũng phải chết, Chữ Chiêu quyết định đem tất cả vướng mắc trong lòng nói hết ra. Hắn ta thấy biểu tình của Vương Tiểu Minh thì tim đập mạnh và loạn nhịp, vội vàng cam đoan, “Bất quá mi yên tâm, ta sẽ không tiết lộ thân phận của mi cho ai đâu. Ày, kỳ thật cho dù ta có đi loan truyền cũng chẳng ai tin... Trên thế giới này sao lại có yêu quái cơ chứ!”

Vương Tiểu Minh nhìn hắn ta thật lâu, lâu đến nỗi Chữ Chiêu bắt đầu âm mưu bỏ của chạy lấy người, cậu mới toát ra một câu, “A?”

...

Baal dựa tường phả lên cười.

Vương Tiểu Minh quay lại hỏi: “Ngươi hiểu anh ta nói gì sao?”

Baal nhìn sắc mặt Chữ Chiêu trắng bệch, chậm rãi gật đầu.

“Anh ta nói...” Vương Tiểu Minh vừa định hỏi, chợt nghe tiếng bước chân huỳnh huyệt chạy thật mau. Quay đầu lại, chỉ thấy đám bụi cuốn mù mịt sau lưng Chữ Chiêu.

...

Vương Tiểu Minh nghiêm túc nói: “Sàn quả nhiên thực bẩn.”

...

Là giày bẩn chứ.

Lý do Baal bất mãn với Chữ Chiêu lại tăng thêm một cái rồi.

Chữ Chiêu cuối cùng vẫn không chạy trốn thành công, bởi vì ngay tại khoảnh khắc chân hắn sắp bước ra khỏi cổng Ngân quán liền nghe thấy Hạng Văn Huân gọi điện hỏi về thư từ chúc.

Vì thế, một kẻ nào đó đành phải rón ra rón rén bước vào cái tầng vừa rồi còn ngập tràn không khí thần bí và quỷ dị.

So với hắn ta bị giày vò về tinh thần, Vương Tiểu Minh phải công nhận thể xác cậu đang bị dày dụa nghiêm trọng.

Cho dù cậu chỉ dùng có mười phút để ngốn hết bữa cơm và không ngừng quét dọn, nhưng tới tận mười hai giờ vẫn chỉ mới quét đến tầng thứ bảy.

Nhìn thất lực không gượng dậy nổi của Vương Tiểu Minh, Baal rốt cục phát hỏa, “Người không biết cái gì gọi là có chừng có mực sao?”

Vương Tiểu Minh hai tay chống trên cây lâu nhà, thở hồng hộc nói: “Ta chỉ muốn làm đến nơi đến chốn.”

Baal chậm rãi nhú mày.

Chữ Chiêu đang cùng Hạng Văn Huân thảo luận về tương lai của Ngân quán chớp mắt một cái, liền phát hiện mình đứng tổng ngổng trên hành lang, mà trước mặt lại là vẻ mặt vô tội của Vương Tiểu Minh, “Mi... Muốn làm gì?” Hắn ta khấn trương nuốt một ngụm nước miếng. Sớm biết thế này sẽ không nên nóng vội đáp ứng ở lại vì lợi ích và tương lai mà Hạng Văn Huân đưa ra dụ dỗ, dù sao lợi ích và tương lai có quan trọng đến mấy cũng phải giữ lại cái mạng mới hưởng được a.

Vương Tiểu Minh cười gượng nói: “Nếu tôi nói, không phải tôi làm, anh có tin không?”

“...” Về mặt Chữ Chiêu rõ ràng không tin.

“Không phải tôi làm đâu.” Vương Tiểu Minh suy nghĩ, dùng một cách giải thích bình thường và dễ hiểu nhất nói, “Kỳ thật, là do cái người bên cạnh tôi, chỉ có tôi nhìn thấy còn người khác không thấy...”

“Thôi thôi! Ta hiểu rồi!” So với yêu quái, Chữ Chiêu còn sợ quỷ hơn. Ai bảo đạo này phim ảnh toàn lấy quỷ làm nhân vật phản diện chứ, yêu quái đều đi diễn văn nghệ hết rồi.

“Vậy mi... Vị kia có tâm nguyện gì chưa làm xong hả?” Chữ Chiêu cười cứng ngắt.

Vương Tiểu Minh liếc nhìn Baal một cái.

Baal chỉ cây lâu nhà.

Vương Tiểu Minh ngượng ngừng nói: “Không có gì, công việc hôm nay tôi chưa hoàn thành...”

“Đừng nói với ta giờ này mà mi vẫn còn quét dọn nha?” Chữ Chiêu nhìn nhìn xung quanh, “Tầng bảy? Một mình mi quét đến tầng bảy?”

Vương Tiểu Minh gật gật đầu.

Chữ Chiêu không nói được gì chỉ há hốc mồm thở dốc, nửa ngày mới cảm thán: “Nếu sớm khai quật được nhân tài như mi, Ngân Quán đỡ phải mất một đồng tiền lương rồi a.”

Vương Tiểu Minh thở dài nói: “Nhưng mà tôi vẫn chưa quét xong.”

“... Mi... mi muốn làm ta áy náy hả?” Muốn biến hình tượng của hắn thành Chữ Bác Bì sao, “Ta chỉ nói chơi thôi, ai biết mi thật sự quét dọn chừng đó tầng làm gì. Kỳ thật mỗi tầng đều đã phân công từng người quét dọn cả, mi... Ấy, mỗi ngày quét một hành lang là đủ rồi.”

“Như vậy có ít quá không?”

“Không không. Chúng ta cần phân bố hợp lý nhất.”

“Hành lang nào?”

Chữ Chiêu suy nghĩ, “Vây quét dọn hành lang trước cổng ký túc xá chỗ chúng ta đi. Như vậy về nhà cũng thuận tiện hơn.”

“...”

Chữ Chiêu còn định nói gì đó, nhưng mắt vừa chớp một cái, phát hiện mình đang đứng trong văn phòng của Hạng Văn Huân.

Hạng Văn Huân ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn ta, trong mắt không gọn chút sợ hãi hỏi: “Sao lại đáp xuống đây?”

Chữ Chiêu chậm rãi ngồi về ghế sofa, vuốt vuốt ngực trái còn đang kinh hoàng, cười gượng nói: “Không, tính chờ cậu tan ca cùng về thôi.”

(hạ)

Trong Game, vợ chồng cũng thường xuyên ở cạnh nhau để gia tăng điểm thân mật

Mặc dù hành lang của ký túc xá không dài nhưng Vương Tiểu Minh lại quét dọn thật sự nghiêm túc, thậm chí còn chà sạch từng cục gạch, mảnh sân xi măng kéo tận đến cổng ký túc xá, làm cho tất cả nhân viên quét dọn nơi khác hoàn toàn mất hết lòng nhiệt tình dành cho công việc, thành ra bọn họ nhờ đội kiểm tra vệ sinh đến — nhưng lại chẳng thể nào tìm ra chút sơ suất nào.

Chữ Chiêu sau hai lần xem ngã dập mặt chỉ vì hành lang trước nhà trơn bóng như sân trượt băng, rốt cục rút kinh nghiệm xương máu, để Vương Tiểu Minh làm công việc kiểm tra vệ sinh các lầu gian.

Từ đó, quản lý bộ phận vệ sinh Vương Tiểu Minh cuối cùng đã được đính thêm hai chữ quản lý sau đuôi, chính thức được đeo băng tên quản lý.

Tuy rằng Baal mỗi ngày vô công rồi nghề cứ phải loanh quanh khắp Ngân quán có hơi chút bất mãn, nhưng xét thấy tốc độ khôi phục như tên lửa của thân thể trong hắc tinh châu nên sự bất mãn của hắn vô cùng “kín đáo”.

“Người đã kiểm tra ba tầng rồi.” Baal đi theo sau cậu, oán giận nói.

Vương Tiểu Minh ôm bảng kiểm tra trong tay, cái nào làm xong, cái nào chưa xong đều nghiêm túc nhất nhất đánh dấu vào bảng.

“Người đã kiểm tra ba tầng rồi!” Thanh âm của Baal rít lên.

Vương Tiểu Minh dừng tay.

Baal nhướn mày. Hừ, cuối cùng cũng nghe lọt.

“Chết rồi, mới đến tầng ba thôi sao, còn năm tầng nữa chưa kiểm tra. Chúng ta đi nhanh lên.” Vương Tiểu Minh dùng cán bút gõ gõ trán, tiếp tục đi tới phía trước, đầu cậu húc vào ngực Baal.

“Sao tự nhiên lại chắn trước mặt ta?” Vương Tiểu Minh vừa mới lui nửa bước đã bị đôi tay mạnh mẽ ôm chặt lấy.

Baal vừa ôm cậu cứng ngắc trong ngực vừa lẩm bẩm: “Chẳng trách nhân loại không thích vợ mình xuất đầu lộ diện ra ngoài.”

“Không đâu, hiện tại xã hội chủ trương nam nữ bình đẳng, phụ nữ đủ sức vực dậy một nửa bầu trời.” Vương Tiểu Minh theo bản năng đáp lại, sau đó ngẩng đầu nói, “Hơn nữa bây giờ khoảng cách của chúng ta không vượt quá năm mét, cho nên, dù người có không muốn xuất đầu lộ diện cũng đâu còn cách nào khác a.”

...

Baal buông ra, vươn tay khều khều cằm cậu, ngữ khí quái dị nhìn cậu nói: “Người hình như đã lý giải nhầm chuyện gì rồi thì phải?”

“Chuyện gì?” Vương Tiểu Minh hỏi có lẽ, ánh mắt giống như trước quét qua các khu vực đã được dọn dẹp.

“Trong quan hệ hiện giờ của chúng ta, ta mới là chồng nha.” Baal cảm thấy cần phải nói cho rõ ràng chuyện này. Hắn cũng không muốn giống như Lucifer và Michael, suốt ngày vì mỗi cái chuyện con con này mà đánh nhau. (Ra thế =w=)

Ánh mắt Vương Tiểu Minh đang quét tới quét lui xem xét lập tức tập trung nhìn vào mắt hắn, “A?”

“Cái này cần ‘A’?!” Baal cực kỳ thất vọng, “Trong quan hệ vợ chồng, bên mạnh hơn mới là chồng.” Mà giữa bọn họ, rõ ràng hắn mới là bên mạnh a.

Vương Tiểu Minh cau mày suy nghĩ, gật đầu nói: “Được rồi.”

...

“Cái gì gọi là được rồi?” Đừng nói y chỉ cố làm hắn vừa lòng chứ?! Baal nghiêng rằng, cái tay đang vuốt ve cằm cậu bỗng dừng nẩy lên một loại xúc động muốn cào một đường.

“Người là chồng.” Vương Tiểu Minh lặp lại lần nữa.

Sắc mặt Baal hơi nguôi nguôi, “Hừ. Nhớ cho kỹ đó.”

Di động trong túi Vương Tiểu Minh đột nhiên vang lên.

Cậu bắt máy, là bảo vệ gọi báo cho cậu sắp có khách đi về phía này, đề nghị cậu tạm thời lánh mặt vào chỗ thang bộ.

Ngân Quán với thái độ phục vụ chỉ khi khách cần mới xuất hiện chiếm được cảm tình của đại đa số khách hàng. Bởi vì những người tới đây, nếu không phải có quyền có thế thì cũng có tiếng tăm, còn bản chất nơi này chưa hẳn quá nổi danh, với khách hàng mà nói, có thể gặp ít người thì cũng bớt chuyện bớt phiền —— tuy rằng, đây chỉ là hình thức lừa mình dối người mà thôi.

Vương Tiểu Minh đi vào hành lang chỗ thang bộ.

Baal vẫn đứng ở ngoài kia, ôm ngực nhìn về hướng người sắp tới.

Vương Tiểu Minh lo lắng nói: “Đừng nói là người lại nổi hứng muốn chuyển người ta đi lung tung nha?”

Baal không tức giận nói: “Người nghĩ ta rất thích đem người chuyển tới chuyển lui sao?”

...

Quả thật cậu nghĩ như vậy đấy.

Vương Tiểu Minh vụng trộm gật đầu, lại không dám lên tiếng.

Baal nói: “Ta chỉ khi nào muốn làm người biến mất mới đem chúng ném đi chỗ khác thôi.”

...

Cho nên, với số lần hắn chuyển người ra chỗ khác không phải là do hắn thích chuyển tới chuyển lui, mà là muốn làm kẻ đó biến mất?

Vương Tiểu Minh lè lưỡi.

“Khốn kiếp!”

Đầu hành lang truyền đến một giọng nam rống lên rất to, sau đó giống như có thứ gì đó đập vào tường, bức tranh treo trên tường rơi lạch cách xuống đất.

Vương Tiểu Minh lạng lẽ đẩy cửa ra một khe nhỏ, nheo mắt lại nhìn.

Chỉ thấy một lão bụng phệ, đầu hói đã say mềm, lão dùng ngón tay dí vào mặt người thanh niên đang ngồi chồm hổm sát góc tường.

“Nhìn cái chó gì! Ông đây mua mảy rồi đó... Biết không hả? Mua hết, toàn bộ từ trên xuống dưới, ăn mặc đều do ông mua hết! Bây giờ ông muốn mảy đi tìm Từ Nhất Minh ngay cho ông... Đi, đi tìm mau!” Lão già chân đá vào thanh niên kia, “Còn không đi!”

Đùi thanh niên đùi bị đập hai cái, lại xem như không có chuyện gì, đứng dậy cười gượng nói: “Minh thiếu đi bệnh viện nên đã xin nghỉ vài ngày, chắc phải mấy ngày nữa mới trở lại.”

“Bệnh viện? Đi bệnh viện làm con mẹ gì? Nghỉ để chắc, cũng không phải đàn bà, bị người xơi xong tính đến bệnh viện phá thai hả.” Lão già đó chửi rửa thật lâu, đột nhiên lấy tay tát thanh niên ba cái, “Mày làm cái khỉ gì vậy?!”

Gương mặt trắng nõn của thanh niên hơi đỏ lên, môi mím chặt, muốn vùng lên nhưng kiềm chế lại, nói: “Vu tổng đã không thích tôi chi bằng về chọn lại người nào ngài ưng ý đi?”

“Ưng ý? Từ Nhất Minh đâu? Ông đây chọn Từ Nhất Minh!” Lão Vu tổng kia lại rống lên ầm ĩ.

Vương Tiểu Minh nhìn tức muốn sôi máu. Loại người cặn bã cậu gặp đã nhiều, nhưng cặn bã với cấp bậc sánh ngang Trương tổng không nhiều lắm. Cậu nhẹ giọng hỏi Baal: “Sao người không làm lão biến đi?” Cậu nói xong dương mắt chờ Baal biểu diễn.

Baal nhún vai nói: “Ta cảm thấy rất thú vị.”

“...”

Rốt cục cái này có gì thú vị?

Vương Tiểu Minh dựa vào cửa, nhất thời không để ý, cửa bị đầu cậu đẩy ra, cậu đứng không vững ngã ra bên ngoài.

May mắn đúng lúc đó Baal kịp túm lấy áo cậu...

Vu tổng và thanh niên cứ trơ mắt nhìn cậu lao ra, lúc ngã thành một góc bốn mươi lăm độ so với mặt đất thì dừng lại, sau đó nằm mười độ, sáu mươi độ... Hoàn toàn dựng thẳng thành chín mươi độ.

Vương Tiểu Minh vặn cổ, cười gượng nói: “Tôi đến lầu này để kiểm tra tình hình vệ sinh.”

“...”

Vương Tiểu Minh vươn tay giả bộ miết miết sàn nhà, “Ngân Quán, sàn nhà ở Ngân quán sạch quá.”

“...”

“Hình như mới nãy hai người đang bận phải không?” Vương Tiểu Minh cười gượng, hai người đối diện vẫn không có chút phản ứng.

Baal đứng xem kịch rất vui vẻ, không hề có ý định giúp đỡ.

“Người nói xem, ” Vương Tiểu Minh lấy tay che miệng, thấp giọng nói, “Nếu bây giờ ta lùi về hành lang, bọn họ có thể coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra không?”

Baal cảm thấy diễn biến vở kịch không tệ lắm, “Người có thể thử xem.”

Vương Tiểu Minh thật sự thử, hai chân từng chút từng chút lùi về đằng sau.

Thanh niên bỗng nhiên nói: “Anh là nhân viên phục vụ hả?”

Gót chân của Vương Tiểu Minh dừng lại, cười cứng đờ nói: “Đúng vậy. Cậu... Thấy được tôi sao?”

Thanh niên một tay đưa ngang ngực, một tay ôm mặt tiện thể che đi vùng má bị tát đỏ, ra vẻ tán dương, mỉm cười nói: “Võ công của anh thật lợi hại.”

...

Võ công?

Vương Tiểu Minh ngơ ngác nghĩ: Pháp thuật từ chính miệng Chủ Chiêu nói ra lập tức đã biến thành võ công, có phải đã bị hạ cấp rồi không?

“Người có hứng thú kiếm chút tiền không?” Vu tổng nòng nặc mùi rượu, vô lại đi tới.

Thanh niên duỗi tay ra rồi lại rút về.

Vương Tiểu Minh nhìn thân ảnh của Vu tổng xiêu xiêu vẹo vẹo, lại nhìn biểu tình của Baal lạnh như băng, tốt bụng nhắc nhở nói: “Ông không cần qua đây đâu.”

“Tôi đi nấu cho Vu tổng ấm trà giải rượu đã.” Thanh niên nói xong, xoay người bỏ chạy.

Vương Tiểu Minh cảm thán: “Có phải cậu ta biết đã đến lúc siêu nhân cần biến thân cho nên đặc biệt lánh mặt không nhỉ?”

Baal cười lạnh nói: “Y chẳng qua sợ bị liên lụy mới đặc biệt ‘lánh mặt’ thôi.”

Đang nói, Vu tổng lao tới trước mặt cậu, “Nguyên một đêm, một vạn được chứ!”

Vương Tiểu Minh từ sau khi vào Ngân Quán mới phát hiện mình cũng có giá quá chứ. Từ Trương tổng đến Vu tổng... Đây là lần thứ hai cậu bị người ta ra giá đó.

Baal nói: “Người muốn để lão ngủ ở đâu?”

“Ày, nơi không gây chết người nha.”

“Như người muốn.” Baal búng tay.

Lão Vu tổng đang định vươn tay sờ mặt Vương Tiểu Minh, trong chớp mắt thấy trước mặt tối om, không nhìn thấy gì cả.

...

“Đây là đâu?”

“Có người không?”

“... Là người hay quỷ á?”

“Này?!”

...

Vương Tiểu Minh nhìn hành lang trống rỗng, hiếu kỳ hỏi: “Rốt cục người ném lão đi đâu rồi?”

Baal chẳng hề để tâm nói: “Kho hàng hôm bữa đến đó.”

“... Chỗ đó một tuần mới mở cửa một lần.” Vương Tiểu Minh bắt đầu lo lắng.

Baal bĩu môi.

“Hơn nữa mỗi tuần chỉ mở vào ngày chủ nhật.” Vương Tiểu Minh nhú mày nói, “Hôm nay mới thứ sáu.”

Baal ánh mắt nhú lại, “Ngài mai người được nghỉ phải không?”

“Ừ.” Vương Tiểu Minh đáp xong mặt nói, “Ta không nói vấn đề này mà.”

“Chúng ta hẹn hò đi.” Baal hớn hở tuyên bố.

“A?” Vừa rồi cậu đang nói về...

“Nhân loại thích hẹn hò như thế nào?” Baal sờ sờ cằm, “Đi tìm Hạng Văn Huân để sắp xếp đi.”

“Khoan đã.” Vương Tiểu Minh giữ chặt tay hắn, “Không cần làm phiền Hạng tổng nữa đâu.”

Baal nói: “Này có gì đâu mà phiền? Trong lòng y còn mong ta tích cực làm phiền mà không được ấy. Thân thể ta sớm hồi phục thì em trai của y mới nhanh chóng tỉnh lại.”

“Không phải người nói tốc độ bây giờ, chậm nhất cũng chỉ nửa tháng sau là hồi phục rồi sao?”

Baal nhếch miệng cười nói: “Đúng vậy. Để bảo trì tốc độ, chúng ta phải hẹn hò nhiều lên.”

“Nhưng mà...”

“Quyết định vậy đi.” Baal bá đạo ngắt lời.

“Không phải a, ta có chuyện muốn nói.” Vương Tiểu Minh vội lao về trước, cả người ôm chặt lấy hắn để giữ hắn lại.

Baal dừng lại, “Muốn nói cái gì?”

“...” Vương Tiểu Minh ngây người một lúc lâu, mới đứng thẳng dậy buông tay ra, nghi hoặc lắm lắm, “Ồ nhỉ, ta muốn nói cái gì chứ?”

Baal đắc ý nhếch miệng.

Trong kho hàng.

Một thanh âm thê lương gào thét: “Cứu mạng a! Thả tôi ra ngoài! Có người không!... Hu hu, tôi sai rồi, tôi không dám... Quan âm bồ tát, mỗi ngày tôi thắp nhang cho ngài không ít a, ngài hiển linh đi.”

Bất quá thanh âm của lão tuy rất lớn, nhưng cửa sắt rồi thì tường xi-măng tạo thành một gian phòng cách âm nhốt lão bên trong, bảo đảm bình yên cho người qua lại trên đường.

20. Chương 20: Ước Hội

(Thượng)

Năm cái bóng đèn sáng lấp lánh

* Ước hội: hẹn hò

Vương Tiểu Minh chưa từng có kinh nghiệm hẹn hò cho nên đành trực tiếp nhờ tới internet.

Gõ tên thành phố và hai chữ “hẹn hò” lên khung tròn ở trên trang baidu, quả nhiên đáp án tuôn ra ào ào.

“Quán ăn nổi tiếng?” Ngón tay của Baal vẽ vài đường trong không khí, trước mặt trang đó xuất hiện dấu chéo.

Vương Tiểu Minh tiếp tục kéo thanh cuộn.

“Hồ tình yêu?” Hai mắt Baal sáng lên. Trang web tự động hiện ra ——

Hồ tình yêu nằm ở phía tây bắc của thành phố, nổi tiếng cùng với giai thoại tuyệt đẹp về tình yêu.

Thời xưa, có một thư sinh tài hoa xuất chúng, khổ nỗi con đường công danh lận đận, nhà tranh vách đất nhưng lại đem lòng yêu một vị tiểu thư con nhà trọc phú. Hai người lần đầu tiên gặp nhau trong miếu đã nhất kiến chung tình, ước hẹn cả đời. Nhưng phụ thân của vị tiểu thư đó lại muốn gả nàng cho con trai của huyện thái gia. Vì đấu tranh cho tình yêu, hai người hẹn gặp ở hồ nước này để cùng bỏ trốn. Đáng tiếc trước lúc đó, phụ thân đã phát hiện ra tư tình giữa vị thư sinh và nàng tiểu thư kia, đem nhốt nàng lại, sai người đến điểm hẹn đẩy thư sinh xuống hồ chết đuối. Vị tiểu thư sau khi biết người mình yêu đã chết, dùng hết thấy can đảm vốn có tìm cơ hội trốn ra, sau đó đến hồ nước nơi hai người hẹn gặp nhảy xuống tự vẫn.

Tuy đôi tình nhân này đã chết từ lâu, nhưng hồn phách của họ không tan biến, trải qua nhiều thế kỷ vẫn tồn tại nơi đáy hồ, phù hộ cho những cặp tình nhân tới đây thề nguyện.

“Xi. Quả nhiên chỉ có nhân loại mới thêu dệt nên một câu chuyện ngớ ngẩn như vậy.” Baal vô cùng coi khinh một hồi giai thoại này.

Nhưng đến Vương Tiểu Minh cũng xem thường, “Ta cảm thấy cái người thêu dệt nên truyện này làm cho có lẽ á.”

“Sao?”

“Vô luận mấy tình tiết cổ hủ hay là sắp đặt kết cục... Đều là những phiên bản tóm tắt của chuyện tình Lương Chúc, chả có gì mới mẻ.”

Baal nói: “Lương Chúc?”

Vương Tiểu Minh thuận miệng nói: “Một giai thoại được lưu truyền khá phổ biến ấy mà.”

Baal nói: “Vậy thì?”

Sau khi Vương Tiểu Minh di chuột lướt được hơn mười trang web, gõ nhịp quyết định, “Chúng ta đến hồ tình yêu đi.”

Mặc kệ truyền thuyết về hồ tình yêu có tởn nhạ cỡ nào, thiếu mới mẻ ra sao... Trò lừa bịp này cũng đem lại lợi nhuận khá cao.

Vương Tiểu Minh mua vé vào cửa xong, lo lắng giữ chặt lấy Baal: “Lát nữa vô luận phát sinh chuyện gì cũng không được đem đổi người khác tới chỗ này chỗ kia nữa nha.” Ở đây đâu phải Ngân Quán. Nếu đang rõ như ban ngày ở trước mắt bao người bỗng dưng có một người biến mất, nhất định sẽ gây ra sóng to gió lớn.

Một người nhìn thấy chuyện lạ có thể coi là tưởng tượng, hai người cùng nhìn thấy có thể là do đã bàn tính trước, nhưng ba người cùng nhìn thấy một việc quỷ quái chỉ có thể coi như quỷ thần làm hoặc là người ngoài hành tinh. Đến lúc đó cảnh sát, phóng viên đều ra tay, chẳng những cậu và Baal sẽ gặp rắc rối, Ngân Quán cũng bị liên lụy theo.

Đạo lý ‘tam nhân thành hổ’ đương nhiên Vương Tiểu Minh hiểu rất rõ —— hướng chi ở đây, ít nhất cũng có đến ba trăm người.

Baal nhướn mày: “Cho dù gặp phải chuyện như tối qua?”

...

Vương Tiểu Minh mặt nói: “Ở những chỗ này tuyệt đối sẽ không phát sinh mấy chuyện như thế đâu.” Cậu không tin vận mệnh đào hoa thối nát của mình có thể gây ra tình trạng như vậy.

Baal cười nhạo nói: “Đối với vận khí của người, tốt nhất đừng có mạnh miệng.”

Vương Tiểu Minh thấp giọng nói: “Này có coi là người đang trù ẻo ta không?”

Baal nói: “Không tính. Ta không biết nguyên rửa như bọn phù thủy đâu.”

Vương Tiểu Minh: “...”

Hồ tình yêu chia thành hai bên trong ngoài.

Bên ngoài là hoa viên, trồng cây cỏ, có hòn non bộ giả và đình hóng mát, thật là một nơi tạo điều kiện tốt để hẹn hò. Phía bên trong mới là hồ, hình hồ lô, theo như lời kể trong giai thoại, bên hồ lớn là tượng trưng cho thụ sinh, hồ nhỏ là tiểu thụ, phần giao nhau ở giữa mang ý nghĩa hai tim cùng nhịp đập, mãi mãi không chia ly.

Gần bờ có nhiều canô thả neo ở đó, còn có thuyền rồng, thuyền vịt, thuyền có mái che... Muốn loại nào có loại đó.

Trên bờ có một khu vực râm mát, dưới bóng râm chen chúc nào là quán café, phòng trà, rồi thì hàng nước các loại...

Vương Tiểu Minh nhìn Baal thỉnh thoảng bị người ta xuyên vào thân thể, khoe miệng không ngừng nhếch lên cao.

Đột nhiên, từ trong đám người có một bàn tay vươn ra, thân thiết chụp lấy cổ tay cậu.

Vương Tiểu Minh hoảng sợ, đang định hét lên thì nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, “A Xương?”

“Tiểu Minh? Sao cậu lại ở đây?” A Xương nhìn trái nhìn phải, “Đi một mình sao?”

Vương Tiểu Minh gật đầu. Cậu vốn chẳng muốn nói dối, Baal đích thực không phải là người.

...

Một mình đến hồ tình yêu?

Về mặt A Xương nhìn cậu có chút cổ quái, “Cậu và Hải Đào không liên lạc với nhau hả?”

Vương Tiểu Minh ngây người. Đại khái một lúc lâu mới tỉnh lại, đột nhiên nghe từ miệng người khác nhắc đến cái tên này làm đầu cậu trong chốc lát hóa hư không.

Nhưng về mặt đồ dẫn của cậu lại vừa khớp với suy đoán của A Xương.

“Đừng bảo là cậu đến hồ tình yêu để... tự tử nha?” Y khấn trương giữ chặt lấy cổ tay Vương Tiểu Minh.

Baal đứng bên cạnh nhìn thấy khó chịu, “Không phải người nói sẽ không phát sinh mấy chuyện như vậy nữa sao?” Cái thứ chết tiệt kia còn định nắm bao lâu nữa?

Vương Tiểu Minh liếc mắt nhìn hắn, thấp giọng nói: “Cái này không giống vậy. Cậu ấy sẽ không ra giá một vạn tệ.”

“Có chuyện gì cậu cứ nói đi, đừng có làm bộ dạng vất óc suy nghĩ như thế.” A Xương thấy cậu cứ lẩm bẩm một mình, ánh mắt liên tục nhìn qua nhìn lại, nghĩ đến tinh thần của cậu có vấn đề, nghiêm túc nói: “Có bệnh phải chữa! Cậu có học thức đương nhiên hiểu cái gì là giấu bệnh sợ thầy. Nếu liên quan đến chuyện tiền bạc...” Y do dự một hồi, “Trong khoản một vạn tệ với tớ không thành vấn đề.”

...

Vương Tiểu Minh toàn thân cứng ngắc, nhìn không chớp mắt.

Baal khả khả cười lạnh: “Sẽ không ra giá một vạn đây hả?”

Vương Tiểu Minh lấy tay che miệng, dùng âm thanh cực kỳ lí nhí: “Ít ra, ít ra thì cậu ấy sẽ không đề nghị ba cái chuyện kia... đúng không?” Nói xong câu cuối cùng, cậu lại có điểm không chắc chắn. Dù sao sau khi gặp Baal rồi, thế giới này với cậu đã hoàn toàn đảo điên.

“Vương Tiểu Minh, cậu nói gì đi chứ.” A Xương giật giật tay cậu.

Vương Tiểu Minh vội vàng hoàn hồn nói: “Tớ không sao hết, tớ tới đây là để... Ờ thì, tham quan du lịch, nhìn ngắm phong cảnh thôi. Cậu biết đấy, học đại học ở đây đã vài năm, tớ cũng ít ra ngoài công viên đi dạo mà.”

“Một mình cậu đến hồ tình yêu ngắm cảnh cái khi gì?” Dân bản xứ như A Xương không thể hiểu nổi, “Đáng lẽ nên đến công viên Dừa chuột hoặc Cúc hoa làm quen với ai đó đi chứ? Cậu tính gạt người đấy à?”

...

Làm quen?

Baal im lặng xếp hai cái tên công viên Dừa chuột và Cúc hoa này vào danh sách đen.

A Xương thấy biểu tình buồn phiền của Vương Tiểu Minh, thở dài nói: “Hồi trước tớ suy nghĩ thật kỹ, cuối cùng đã thông suốt rồi. Kỳ thật đồng tính luyến ái cũng chẳng có gì nghiêm trọng, ít nhất tớ làm bạn với cậu, chỉ phải lo lắng là cậu có tự dưng yêu tớ không, khỏi lo chuyện cậu yêu bạn gái tớ, đá tớ vào một góc. Như vậy cũng tốt, dù sao tớ cũng không thể yêu cậu, cho nên, tớ thấy làm bạn với cậu so ra rất an toàn. Không sao cả.”

Vương Tiểu Minh mơ hồ hỏi: “Sao cậu phải lo lắng tớ sẽ yêu cậu chứ?”

“... Tốt xấu tớ cũng một thân nam nhi nha, để tớ giữ lại một chút tự tôn a.” A Xương thả tay cậu ra, vỗ vai cậu nói, “Đi nào, để tớ giới thiệu cho cậu vài đàn em, nếu ưng ý thì cứ ra tay đi. Dù sao hai tên này cũng không phải ảo lả yếu đuối gì, nói chung có thể công núi lấp biển được, quả thực là niềm tự hào của phái mạnh!”

Vương Tiểu Minh liếc nhìn sắc mặt Baal dần dần biến thành màu đen, nhỏ giọng nói: “Tớ còn có việc.”

“Chết tiệt! Cho xin đi. Đến hồ tình yêu chỉ có hai mục đích, hẹn hò và tự tử. Cậu một mình tới đây, khỏi hỏi cũng biết là về sau.” A Xương nóng nảy, “Tớ nói cậu nghe. Vì chuyện thực tập của cậu mà trường đã cố liên lạc vài lần, nhưng cậu chuyển nhà, cũng không để lại địa chỉ. Tớ chặt vật lắm mới xin con dấu từ

một hàng ăn nhỏ, giúp cậu nộp báo cáo thực tập xong xuôi đó... Mà cái vẻ mặt gì thế kia, hàng ăn vặt cũng có giấy phép kinh doanh chứ bộ.”

Dạo này thời gian lo nghĩ cho mấy việc đời thường không nhiều lắm, thế nên ngược lại có phần xem nhẹ nó. Vương Tiểu Minh biết bản thân cậu trong suy nghĩ của ban giám hiệu nhà trường tuyệt đối chẳng bằng một cọng rác vứt đi, A Xương giúp cậu nộp báo cáo thực tập nhất định đã tốn sức rất nhiều. Cậu chân thành nói: “Cảm ơn.”

“Được rồi đi thôi. Kỳ thật cũng không hao tổn bao nhiêu sức đâu, may là nhờ vào công ty nhà tớ đó. Ày, không nói chuyện này nữa, bây giờ là chuyện khác, cả ngày hôm nay cậu phải dính một chỗ với tớ. Chưa gặp bạn gái của tớ đúng không? Tớ dẫn cậu đi ra mắt.”

Y đã nói như vậy, Vương Tiểu Minh cũng không thể cự tuyệt, đành phải lén lút vươn ngón tay, khều khều vạt áo của Baal, giật giật.

Baal hừ lạnh một tiếng, đứng im.

Vương Tiểu Minh lại giật thêm vài cái nữa.

Baal vẫn đứng không nhúc nhích.

Vương Tiểu Minh thấy A Xương không ngừng thúc giục, đành phải thấp giọng cầu xin : “Xin người đấy.”

“Xin xỏ cái gì? Tớ xin cậu mới đúng, đi mau lên. Nhiều người như vậy, cậu mà nhảy xuống đây là chuyện lớn đó nha.” A Xương vỗ vai cậu, cảnh sắc trước mắt đột nhiên rung một chút, ngay bên tai truyền tới tiếng hét muốn thủng màng nhĩ. Y quay lại mới phát hiện tay mình đang đặt trên vai một phụ nữ trung niên... Cái tay đặt trên vai... lại còn kéo trễ cổ áo của người ta xuống một đoạn, lộ ra một nửa bả vai đỏ ửng toàn thịt với mỡ.

...

A Xương thực trấn định thu hồi tay, “Vỗ nhằm người.”

Người phụ nữ cũng thực trấn định mắng một câu, “Bệnh thần kinh.”

...

Vương Tiểu Minh nhìn A Xương biến mất khỏi vị trí, tức giận nói: “Người lại ném người đi lung tung rồi!”

“Lần này là di chuyển một chút.” Khoảng cách còn chưa quá một mét.

Vương Tiểu Minh lén lút nhìn bốn xung quanh, tựa hồ không có ai chú ý, “Lỡ như người khác phát hiện thì làm sao đây?”

“Diệt khẩu.” Baal hết thuốc chữa.

“Đó là phạm pháp đó... Không phải, là vô nhân đạo chứ! Không phải, chuyện đó, là không tốt!” Vương Tiểu Minh bị ai phát hiện, nguyên lai ngôn từ có thể hạn chế Baal chỉ tóm gọn trong hai chữ vô lực ‘Không tốt’.

Baal nói: “Hôm nay chúng ta hẹn hò. Ta ghét nhìn thấy sự tồn tại của người khác.”

“Nhưng mà cậu ấy đã giúp ta...” Vương Tiểu Minh câm nín.

Baal không vui nhìn A Xương cầm đầu chạy lại, oán trách Vương Tiểu Minh: “Sao cậu đi nhanh thế? Hại tớ nhằm người, xấu hổ ghê gớm.”

“Tớ nóng lòng muốn gặp bạn gái cậu mà.” Vương Tiểu Minh cười gượng.

“Được đó. Tớ thích lý do này, đi, hôm nay đi uống bia tươi nổi tiếng với tớ!” A Xương không nói hai lời, nắm lấy tay Vương Tiểu Minh kéo về phía trước.

Tay bên kia của Vương Tiểu Minh lập tức giữ chặt Baal, dùng ánh mắt cầu xin nhìn hắn.

Baal khoe miệng giật giật, rốt cục không cam tâm tình nguyện cất bước.

Nhưng chuyện xưa cũng lắm nỗi quanh co.

Nếu Vương Tiểu Minh biết sẽ gặp lại người kia ở đây, có lẽ cậu mới nãy thà bị A Xương mắng đến cầu huyết lâm đầu cũng tuyệt đối không đi theo.

“Quen nhau không, bạn gái của tớ Tiểu Đình, bạn cô ấy, Tiểu Lệ, đây là hai đàn em, Trương Cương và Trần Kiến.”

Vương Tiểu Minh nhìn sắc mặt Trương Tiểu Lệ thoảng cái đã đen như dít nôi, tưởng tượng ra mặt mình đang trắng bệch.

“Thôi được rồi được rồi. Người ta bảo oan gia nên giải không nên kết, còn có câu người vừa đi trà đã nguội. Hải Đào cũng không ở đây, chúng ta hà tất cứ phải ôm một mối quá khứ rồi mù.” A Xương cũng từng nghe qua chuyện xảy ra giữa Vương Tiểu Minh và Trương Tiểu Lệ.

“Đây là Vương Tiểu Minh, bạn cùng phòng của tôi. Cậu ấy thật thà lắm cho nên mọi người nhớ quan tâm nhiều nha.” A Xương kéo ghế ngồi xuống, lại chỉ vào ghế bên cạnh nói, “Ngồi đi.”

Vương Tiểu Minh đang muốn ngồi, chợt nghe Trương Tiểu Lệ miệng lưỡi thâm độc nói: “Tiểu Đình à, cậu cẩn thận chút nha. Tên kia so với hồ ly tinh trong truyền thuyết còn lợi hại hơn đó, coi chừng bạn trai cậu lại biến thành bạn trai của ai kia không biết đâu.”

Cái mông Vương Tiểu Minh lập tức treo giữa không trung, bất quá không phải vì mấy lời của cô ả mà bởi sắc mặt Baal chớp mắt đã lạnh băng.

Cậu vẫy vẫy cái tay, ánh mắt liều mạng chớp chớp.

Baal hừ lạnh một tiếng.

Vương Tiểu Minh lại kéo thêm cái ghế khác ra đằng sau mình rồi mới ngồi xuống.

Tiểu Đình đột nhiên cười nói: “Anh tên là Tiểu Minh à, vậy không biết anh có quen Tiểu Hồng không a?”

Vương Tiểu Minh sững sốt, lắc đầu nói: “Không.”

“Ồ, vậy thật đáng tiếc. Hồi học tiểu học em từng mơ một giấc mơ, Tiểu Minh kết hôn với Tiểu Hồng, sau đó ngày ngày đi bà lão qua đường, ngày ngày nhặt được của rơi đưa đến đồn cảnh sát, sống một đời hạnh phúc không phiền muộn.” (Hai chị này nói chuyện zô ziên vãi ~X-())

Vương Tiểu Minh: “...”

Cậu đi bà lão qua đường không thành vấn đề, nhưng mà mỗi ngày Baal nhặt được của rơi thì...

Thôi thì cứ để nó mãi là giấc mơ đi.

(trung)

Năm cái bóng đèn sáng lấp lánh

Sáu người lập tức rơi vào trạng thái xấu hổ.

A Xương thấy Tiểu Lệ không ngừng xen ngang phun mưa vào mặt Vương Tiểu Minh cũng có chút lo lắng, tốt xấu gì Vương Tiểu Minh cũng do y nài nỉ, ép buộc tới đây. Y một hơi uống sạch ly cafe, nói: “Hiếm khi đến hồ tình yêu, chúng ta ra ngồi thuyền đi ha.”

Đề nghị này rất được hai cậu đàn em ủng hộ nhiệt tình.

Nói thật ra, lần này rủ nhau đi chơi cốt là do Trương Cương nhờ A Xương giúp cậu ta kết tơ hồng với Tiểu Lệ, nhưng vừa rồi nhìn thấy thái độ gây sự dữ dội của cô ả làm cậu đã có ý rút lui. Bạn gái tốt nhất nên tìm người hiền lành dịu dàng, hiểu ý người khác, dù sao yêu đương thời sinh viên có mấy ai cam đoan sẽ kéo dài đến thiên trường địa cửu? Vạn nhất khi chia tay mà bạn gái lại trở mặt gây ra chuyện gì... Bây giờ không phải chỉ có con gái mới sợ bị tổn thương, con trai cũng có trái tim yếu đuối lắm nha.

Tiểu Lệ ra vẻ sao cũng được.

Tiểu Đình thật ra lại rất tích cực lôi kéo tay A Xương bước đi.

Vương Tiểu Minh đi cuối cùng, Trần Kiến quay đầu lại hỏi: “Tiền bối đang đi thực tập sao? Ở chỗ nào vậy ạ?”

...

“Hàng ăn vặt.”

Trần Kiến sững sốt, cười nói: “Hàng ăn vặt cũng được lắm.”

Về phần rút cục được ở chỗ nào? Cậu ta chưa nói, Vương Tiểu Minh cũng không buồn hỏi.

Trần Kiến cố ý bước thật chậm, nhưng đi chậm lắm rồi mới phát hiện Vương Tiểu Minh còn chưa đến gần, không khỏi quay đầu lại, thấy cước bộ của cậu còn chậm hơn nữa, khoảng cách giữa hai người với tốc độ rùa bò càng ngày càng xa, không khỏi méo mặt nói: “Tiền bối có phải rất mệt không?”

Nếu là ngồi nửa phút, đi nửa giờ mới có thể thành lập giả thiết này, nhưng sự thật là bọn họ vừa rồi ngồi cả nửa giờ và đi chỉ mới nửa phút.

Mặt Vương Tiểu Minh thực trả lời: “Ừ, tôi mệt lắm, mấy cậu đi bơi thuyền đi, tôi đứng trên bờ là được rồi.”

Bởi vì hai người họ quá sức lè mề, A Xương lại vòng về nói: “Nè mấy người tán gẫu cái gì thì đợi lên thuyền tán gẫu không muộn chứ hả? Hôm nay đông người lắm, còn phải xếp hàng, nhanh nhẹn chút đi.”

Trần Kiến hỏi: “A Cương đâu rồi?”

“Đi mua vé rồi.” A Xương đẩy cậu ta đi: “Đi nhanh nào, là nam nhân sao có thể bắt con gái xếp hàng được.”

Vương Tiểu Minh định tà tà theo sau đã bị y túm lấy: “Cậu thấy Trần Kiến thế nào? Đừng thấy người hần gầy vậy mà khinh thường nha, body chuẩn, cơ bắp lắm đấy.”

...

Nghe như đang quảng cáo ‘mập ốm vừa phải người dẻo dai’ vậy?

Vương Tiểu Minh nhìn sang cái người nãy giờ vẫn kiềm chế im hơi lặng tiếng, nhưng biểu tình của Baal tuyệt đối không giống như một mối muốn đánh một giấc, cười gượng nói: “Tớ đâu có buồn thịch người.”

“Biết chịu khổ là tốt rồi, hóa ra cậu còn có khiếu hài hước nữa.” A Xương định nói thêm gì đó, chợt nghe Tiểu Đình ở phía trước nhiệt tình vẫy tay. Y vội vàng nói, “Lát nữa tớ sắp xếp cho cậu và Trần Kiến ngồi cùng nhau, nếu cậu có lòng thì cứ thử một phen xem sao, dù gì bây giờ cũng đi thực tập rồi, không phải sợ.”

“Tớ bị say sóng.” Vương Tiểu Minh đột nhiên nghĩ ra một lý do thật đúng đắn.

A Xương nhú mày nói: “Thật không đó?”

“Thật mà.” Vương Tiểu Minh nói, “Chẳng bị say sóng mà còn không biết bơi nữa, bơi sải cũng không biết luôn, hơn nữa...”

“Rồi rồi rồi rồi, không muốn đi thì thôi? Nhiều cơ như vậy khỏi phải kể lể, tớ còn tưởng trong người cậu không phải máu huyết lưu thông mà chứa toàn cát đi. Được rồi, hiểu. Cậu đứng trên bờ chờ tụi này nha.” A Xương vỗ vai cậu rồi chạy về bến thuyền.

Vương Tiểu Minh nhẹ nhàng thở ra, nịnh nọt nhìn Baal liền thấy hần hướng về phía con thuyền kia cười gian.

“Người... lại muốn ném người đi đâu hả?” Dây thần kinh của Vương Tiểu Minh lập tức dính lại thành một cục.

“Ai nói.” Baal trả lời rất ngắn gọn chắc chắn.

Vương Tiểu Minh hồ nghi nói: “Thật không?”

Baal cười đến độ hai con mắt cong cong thành một đường, gật đầu.

Ánh nắng chiếu vào khuôn mặt tươi cười của hần, còn tỏa sáng hơn cả mặt trời kia.

Vương Tiểu Minh chỉ biết tim mình đập dồn dập gấp một trăm lần, thiếu chút nữa là nhảy ra khỏi ***g ngực.

“Xuất phát!” A Xương đứng trước mũi thuyền hô lên một tiếng, nhìn về phía cậu vẫy tay.

Vương Tiểu Minh biết y đang chào mình, cũng vội vàng giơ tay lên dùng sức vẫy vẫy. Tuy vì y mà cuộc hẹn hai người của cậu và Baal đã biến thành du lịch tập thể, nhưng trong thâm tâm cậu vẫn luôn cảm kích y. Chẳng những vì chuyện y chủ động giúp cậu sắp xếp công việc thực tập mà còn bởi y rõ ràng biết cậu là đồng tính luyến ái, vẫn thản nhiên chấp nhận. Đương nhiên những việc liên quan kèm theo... Tránh được thì vẫn nên tránh.

Chiếc thuyền lướt sóng chậm rãi đi xa.

Vương Tiểu Minh đang định kéo Baal đi đâu đó ngồi, chợt nghe Baal huýt gió một tiếng thật dài.

Chiếc thuyền có mái che đã gần ra tới giữa hồ không hề báo trước lật úp xuống.

Tốc độ như vậy, quá trình diễn ra, thật giống như có ai đó vươn tay đem thuyền lật ngược.

...

Trên bờ im ắng khoảng hai giây, đột nhiên vang lên liên tiếp những tiếng hét chói tai.

Chẳng ai còn nghĩ đến việc tại sao trong thời tiết trời xanh nắng ấm đứng gió như vậy, thuyền lại bị cuốn lấy, người ta chỉ quan tâm đến sinh mạng của mấy người trên thuyền.

Trước đây cũng có nhiều thuyền không may bị lật như vậy.

Bùm bùm bùm bùm.

Tiếng người nhảy xuống nước liên tục vang lên.

Vài người cứu hộ và hành khách gần đó cũng nhảy xuống cứu viện.

Vương Tiểu Minh siết chặt lấy tay Baal, “Là người đã làm lật thuyền sao?”

Baal nhún vai nói: “Thì đã bảo có đổi người đi lung tung đâu.”

Vương Tiểu Minh không còn hơi sức đâu mà so đo hành động của hắn có tính là đổi người đi lung tung hay không, “Mau cứu bọn họ lên đi.”

“Không được.” Baal ôm ngực nói, “Người đã nói, hôm nay ta không thể ném người đi đây đi đó được.”

...

“Là cứu người a!” Vương Tiểu Minh đột nhiên quá lo lắng mà hét lớn một tiếng.

Baal nhíu mày, thanh âm đột nhiên trầm xuống, “Người đang ra lệnh cho ta?”

Vương Tiểu Minh nhìn khuôn mặt hắn lạnh như băng, ***g ngực giống như bị cái gì đó đè ép, cảm giác không thở nổi.

May mắn bên kia đã cứu được người.

Tiểu Lê, Tiểu Đình lần lượt được đưa lên.

Đội cứu hộ của bến thuyền, đám người A Xương cũng ngoi lên mặt nước, từng người bơi về phía thuyền gần nhất. Chung quy lại là một hồi hữu kinh vô hiểm.

Vương Tiểu Minh chậm rãi thở phào, lúc này mới phát hiện hai chân của mình đã nhũn ra, cơ hồ đứng không nổi, trước ngực sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Vì mấy kẻ như vậy, có đáng không?” Giọng điệu của Baal lạnh lùng nói.

Vương Tiểu Minh khua tay, “Người không hiểu đâu.”

Cậu đột nhiên cảm thấy thật sự mệt mỏi. Quan điểm của đạo thiên sứ và nhân loại quá khác biệt. Nhân loại ở trong mắt bọn họ có lẽ hèn mọn như con kiến, tử vong đối bọn họ mà nói bất quá chỉ là chuyển đến địa ngục hoặc thiên đường, là một hình thức kéo dài sinh mệnh. Nhưng đối nhân loại, chết là kết thúc tất cả.

Cậu thậm chí còn nghi ngờ, nếu có một ngày nào đó, Baal không còn cần cậu, lúc không muốn nhìn mặt cậu nữa, có lẽ cũng sẽ giống như hôm nay, một tiếng huýt gió liền kết thúc sinh mệnh của cậu, tiện thể hoàn thành luôn lời hẹn ước của hai người.

Khi đám người A Xương lớp ngóp bò lên bờ, được nhân viên bến thuyền hỏi han và giải thích. Khăn mặt, nước ấm, quần áo khô không ngừng nhét vào trong tay bọn họ.

Tiểu Lệ và Tiểu Đình khóc hết nước mắt.

Trương Cương và A Xương đứng cạnh không ngừng vỗ về an ủi.

Vương Tiểu Minh sắc mặt trắng bệch đi qua, thấp giọng hỏi: “Mấy cậu không sao chứ?”

Đây gọi là hoạn nạn gặp chân tình.

Người bạn này thay vì là người đầu tiên nhảy xuống nước cứu bọn họ lại thông dong đứng trên bờ xem diễn.

Sắc mặt Trần Kiến và Trương Cương có chút bất mãn, Tiểu Lệ và Tiểu Đình căn bản vẫn ngơ lơ cậu.

A Xương hoà giải: “Sớm biết nên đã để cậu lại trên bờ, vừa say sóng lại không biết bơi, tất nhiên thời điểm quan trọng cũng không thể trông mong gì.”

Hai bên tai Vương Tiểu Minh dần nóng lên.

“Vừa rồi thấy tụi này nhảy cầu, đừng nói đã bị tư thế oai hùng của chúng tớ dọa mất hồn rồi nha?” A Xương cười ha hả.

Tiểu Đình đứng bên cạnh cạnh thúc giục: “Nói nhảm gì nữa? Mau đi thay quần áo, coi chừng cảm lạnh.”

Tiểu Lệ và bọn Trần Kiến đã đi tới WC rồi.

A Xương lén lút vỗ vai Vương Tiểu Minh, “Cậu về nhà trước đi, lát nữa tụi tớ cũng về thôi. Không cần phải đợi đâu.”

Vương Tiểu Minh biết y sợ là lát nữa đôi bên gặp nhau lại thấy xấu hổ, cho nên bảo cậu đi trước, không khỏi cảm kích nhìn y.

“Được rồi, thân nam nhi đừng có làm vẻ mặt buồn nôn như thế.” A Xương nói, “Tớ vẫn ở trong phòng ký túc xá như trước, có gì cứ điện đến đó. Tớ đi trước.”

Vương Tiểu Minh cảm động gật đầu, nhìn y biến mất trong tầm mắt, mới xoay người, phát hiện Baal đứng im lặng này giờ quan sát cậu, ánh mắt có chút đăm chiêu.

“Ta...” Cậu cảm thấy rất mâu thuẫn. Biết rõ Baal vì cậu mà ra tay, cậu không nên trách hắn, nhưng mọi chuyện diễn biến tới mức này bảo cậu làm sao không giận hắn cho được. Hơn nữa ý nghĩ vừa rồi cũng làm trong lòng cậu nhận ra một loại sợ hãi vô hình đối với hắn. Cảm giác sợ hãi này không phải vì sợ tính cách hay nhân phẩm của hắn, mà là cực kỳ sợ năng lực kinh khủng đó khiến hắn chẳng coi ai ra gì. Có lẽ lúc bình thường, cảm giác này rất mỏng manh khó phát hiện ra, nhưng đến khi hai người mâu thuẫn, nó sẽ được phóng đại gấp bội.

“Ta ghét kẻ khác đụng đến những thứ của ta.” Thanh âm của Baal lạnh lùng vang lên.

“Những thứ?” Trái tim của Vương Tiểu Minh lại bị cửa thêm một vết thương nghiêm trọng.

Baal bĩu môi nói: “Người cũng thế.”

Có lẽ trong mắt hắn người với vật là ngang bằng.

Vương Tiểu Minh bị ai suy nghĩ. Trái tim bị tổn thương không cảm nhận được an ủi chút nào.

“Nếu bọn chúng không phải nhân loại, vừa rồi sẽ không đơn giản chỉ là lật thuyền.” Khi Baal nói những lời này, trên mặt hắn phóng ra sát khí nồng đậm.

Nỗi sợ của Vương Tiểu Minh tựa như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn.

Cậu hít sâu một hơi nói: “Ta biết người muốn tốt cho ta, nhưng đối với nhân loại mà nói, trong cuộc đời có vô số lần xích mích. Có lẽ chỉ vì những chuyện vặt vãnh như lông gà vỏ tỏi, cũng có thể do những chuyện không đâu nữa. Nhưng vô luận là chuyện gì, chẳng ai lại muốn dùng cách cực đoan như thế để giải quyết. Chúng ta có pháp luật, giết người là phạm pháp, đánh người cũng là phạm pháp. Vì một chút xích mích nhỏ mà muốn giết người cho hả giận, đây là hành vi chỉ có bọn sát nhân khát máu mới làm!”

Lúc nói câu cuối cùng, cậu cơ hồ đã hét lên.

Vì thế bốn phía im ắng.

Vương Tiểu Minh xấu hổ che mặt nói: “Tôi, tôi đang tập lời thoại trong vở kịch. Ngại quá.” Cậu bước nhanh vào hàng cây bên đường.

Baal từ từ bước theo sau cậu nói: “Nếu người muốn, bọn chúng có thể lập tức biến mất.”

Vương Tiểu Minh cảm thấy cả người vô lực, “Ta là con người, nếu ta không dùng cách nhân loại thường làm để giải quyết vấn đề, rốt cục ta chẳng thuộc về nơi nào cả.”

Baal thông thả nói: “Có sao đâu? Người chỉ cần nhớ kỹ người thuộc về ta là được rồi.”

Vương Tiểu Minh nói: “Vậy thì sao? Nếu có một ngày người không còn cần ta nữa sẽ thế nào?”... Trời! Cậu đang lảm nhảm cái gì vậy.

Baal đột nhiên bật cười, “Vậy ra, hiện tại chuyện làm người lo lắng nhất chính là, một ngày nào đó ta cũng sẽ ném người đi đâu đó?”

Vương Tiểu Minh cúi đầu im lặng.

Baal suy nghĩ nói: “Muốn ta không ném bọn chúng đi chỗ này chỗ nọ kỳ thật có một biện pháp rất đơn giản.”

“Biện pháp gì?” Vương Tiểu Minh ngẩng đầu hỏi.

“Đừng để bất luận kẻ nào bắt nạt người nữa.” Baal nhướn mày nói, “Nếu người không muốn ta dùng cách của ta để áp bức bọn chúng thì hãy dùng cách của nhân loại để đáp lại. Đừng để ta thấy chúng đâm đạp lên đầu người thêm lần nào nữa, vì ta rất dễ điên tiết.”

(hạ)

Năm cái bóng đèn sáng lấp lánh

Tuy là mỗi người có những phương thức sinh tồn khác nhau, nhưng cũng chẳng có ai thích người khác đâm lên đầu của mình.

Vương Tiểu Minh cảm thấy mình nên dùng những lời này để phản bác. Nhưng miệng cứ khép mở vài lần, lúc cậu cố gắng lấy hết dũng khí định nói ra thì nhìn thấy ánh mắt sáng quắc của Baal đang chăm chú nhìn mình, không tự chủ được né tránh, cậu cúi đầu, không hiểu sao trong lòng lan ra một vị ngọt khó tả.

“Không phải hôm nay hẹn hò sao?” Baal thấy đầu cậu lúc nâng lên khi hạ xuống, cứ đắm chìm trong thế giới của riêng mình, ném hẳn sang một bên, không khỏi khó chịu.

Vương Tiểu Minh gãi đầu, “Người... có muốn ngồi thuyền không?”

Baal nhú mày.

Vương Tiểu Minh nhìn bộ dạng ỉu xìu của hắn, vỗ tay đề nghị nói: “Hay là chúng ta đến sân vận động đi?” Baal thích chơi game như vậy, nói không chừng cũng rất thích thể thao.

Quả nhiên, Baal cảm thấy hứng thú hỏi: “Đến đó làm những gì?”

“Vận động a!”

Kỳ thật Vương Tiểu Minh cũng rất ít khi đến sân vận động, lần gần nhất là trận đấu giao hữu bóng rổ của trường cậu với trường bạn cách đây nửa năm. Thường Hải Đào là thành viên chủ chốt của đội, cho nên mọi người trong ký túc xá bị cậu ta lôi kéo đến cổ vũ.

Lúc ấy ngồi qua mấy trạm xe để đến đó hiện tại cũng đã sớm quên rồi.

Vương Tiểu Minh khằng khái móc ra hai mươi tệ để vào sân.

Tới nơi, cậu thoáng nhìn qua bảng giá —— ba mươi hai tệ.

Đau lòng trả tiền xong, Vương Tiểu Minh ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào sân vận động.

Một cô gái ăn mặc mát mẻ đứng ngay cửa, vừa thấy cậu lập tức nhảy ra đón tiếp, đưa cho cậu một tờ rơi giới thiệu: “Tiên sinh, ngài có hứng thú tham gia Taekwondo không?”

Đối với Taekwondo, Vương Tiểu Minh luôn cảm thấy thích thú.

Trong cảm nhận của mỗi người đều cất giấu một hình tượng anh hùng trượng nghĩa riêng cho mình, một vị đại hiệp không gì không làm được. Ở bên phương Tây, đó là người mặc quần sịp khoác áo choàng, đường đường chính chính bay qua bay lại giữa các tòa cao ốc. Ở phương Đông, đó là người luôn vác theo một thanh kiếm cùn, thân ảnh cô độc đi dưới ánh tà dương.

Tất cả những tờ rơi quảng cáo đều có một đặc điểm chung, đó là ba hoa chích choè. Đi hóa thành chạy, chạy biến thành bay, bay sẽ thăng hoa lên thành biến mất... Tóm lại, nó đánh mạnh vào tâm lý người tiêu dùng, cố gắng hướng về người tiêu dùng mà phát huy miệng lưỡi. Về phần công phu miệng lưỡi của họ thế nào, tùy người sẽ cho kết quả khác nhau.

Vương Tiểu Minh bị cuốn hút vào viễn cảnh hoa lệ đến đầu đau mắt hoa, sau đó lại bị bảng học phí hắt cho một gáo nước lạnh.

Một năm, hai ngàn sáu trăm bốn mươi tám tệ.

Nửa năm, một ngàn tám trăm tám mươi tám tệ.

Ba tháng, sáu trăm tám mươi tám tệ.

Một tháng, giá ưu đãi, hai trăm lẻ năm tệ.

Đây vẫn không phải trọng điểm, trọng điểm là —— một tháng chỉ có bốn tuần lễ, nói cách khác, một tuần sẽ mất hơn sáu mươi tệ.

Vương Tiểu Minh hỏi: “Dạy kèm từng người sao?” Như vậy thì phí gia sư cũng không tính là nhiều.

Cô gái mỉm cười nói: “Là dạy chung luôn, cỡ mười mấy người một lúc, thực đông vui, không sợ tịch mịch.”

...

Cơm tập thể lại còn đắt tiền.

Vương Tiểu Minh im lặng tính trả lại tờ quảng cáo.

Baal hỏi: “Taekwondo là cái gì?”

“Một loại võ đánh đấm dữ dội.” Cậu thấy Baal dường như vẫn chưa hiểu, lại giải thích, “Dùng để đánh nhau đó.”

“Nga?” Baal hưng trí dạt dào.

Vương Tiểu Minh nói: “Muốn đi xem không? Bất quá không được ném người đi lung tung nữa nha.”

Baal cười tủm tỉm nói: “Làm phiền người khác đánh nhau là rất thiếu đạo đức mà.”

...

Cậu bị ù tai hay là Baal nói nhầm rồi?

Cậu cư nhiên nghe thấy Baal nói đến ba từ ‘thiếu đạo đức’...

Vương Tiểu Minh choáng váng đi theo địa chỉ ghi trên tờ quảng cáo.

Chỗ tập Taekwondo lúc này đang có tiết học, mười mấy người mặc đồng phục trắng rộng thùng thình, có cả nam lẫn nữ đang tập đá chân theo cái người trung niên nam tử đeo đai đen.

Baal không kiên nhẫn hỏi: “Bao giờ bọn họ mới đánh?”

Vương Tiểu Minh nói: “... Sau khi học thành tài chăng?”

“Vậy bao giờ mới học xong chứ?”

Vương Tiểu Minh nói: “Thế thì phải xem họ đã đóng bao nhiêu tiền rồi.”

Baal vuốt cằm, “Có cách nào làm cho bọn họ lập tức lao vào đánh nhau không?”

Vương Tiểu Minh nhìn tinh quang hiện lên trong mắt hắn, kinh hồn táng đảm nói: “Người, người tính gây sự chắc.”

Baal: “...”

“Cậu đến ghi danh sao?” Thừa lúc đệ tử đang luyện tập, vị sư phụ thần nhiên đi tới.

Vương Tiểu Minh cười gượng nói: “Tôi chỉ tới xem thôi.”

“Taekwondo rất có ý nghĩa, rèn luyện thân thể tráng kiện, muốn tìm bạn gái so với người khác đương nhiên dễ hơn.” Sư phụ nói xong mang theo một tấm bia đến, “Nào, thử đá xem sao.”

“A?” Vương Tiểu Minh ngây người. Cậu đến coi náo nhiệt chứ không phải vô đây làm trò cười a.

Không ít đệ tử cũng lén lút ngừng tập, ngoái về phía này.

Vương Tiểu Minh đâm lao phải theo lao, cười gượng nói: “Tôi thử chút nha.”

“Đến đây đi.” Sư phụ vỗ bia tập, “Rất chắc, đá thoải mái!”

Vương Tiểu Minh gạt một tiếng, nhấc chân lên đá.

“Ô!” Ánh mắt của vị sư phụ trong giây lát tròn xoe.

Đám đệ tử đứng xem theo bản năng giơ tay lên, che phần dưới bụng.

...

Vương Tiểu Minh dơ ra nhìn vị sư phụ đau khổ ôm lấy hạ bộ, lúng túng nói: “Cái này, thực xin lỗi, tôi không nghĩ là khoảng cách lại gần như vậy, tôi...” Mới nãy cậu rõ ràng là nhằm vào bia mà, vì sao lại đập phải sư phụ chứ? Cậu nghi ngờ nhìn về phía Baal.

Baal cười vô cùng âm hiểm.

Vương Tiểu Minh tức chết được, “Người...”

Bên này, sư phụ chậm rãi đứng dậy, xoa tay nói: “Không sao. Ta có mặc áo phòng hộ. Trải qua chuyện này, mọi người hẳn đã biết áo phòng hộ quan trọng thế nào chứ hả. Nếu cần nhớ là lát nữa xuống lễ tân đăng ký đó.”

Cả đám thật nghiêm túc gật đầu.

Vương Tiểu Minh nhìn lại đám học sinh hùng hục tình cảm mãnh liệt dành cho võ học, mơ hồ nghĩ, hình như mới nãy mình lại giúp người ta làm quảng cáo không công rồi?

Baal không kiên nhẫn hỏi: “Đây gọi là thể thao của nhân loại đó sao?”

Vương Tiểu Minh nói: “Đương nhiên không phải, chúng ta còn có nhiều trò rất hay.”

“Nga?”

Vương Tiểu Minh đứng trước một bức tường.

Trên vách có gắn nhiều điểm tựa lớn nhỏ.

Baal lại tinh thần phấn chấn nói: “Mục đích của trò này là đánh cho tất cả mấy cái cục dính trên tường kia
rất sạch sẽ hả?”

“... Không phải.” Vương Tiểu Minh ần ần huyết Thái Dương, giải thích, “Mục đích trò này là leo vách.”

Baal nghi ngờ.

Vương Tiểu Minh quyết định tự mình làm mẫu. Cậu trả tiền xong, nhân viên chỗ đó bắt đầu giúp cậu buộc
dây an toàn, hơn nữa còn giải thích những điểm lưu ý, cuối cùng nói: “Kỹ lực cao nhất của leo núi là sáu
phút năm mươi sáu giây. Nếu anh có thể phá vỡ kỷ lục này sẽ nhận được thẻ VIP từ sân vận động của
chúng tôi, sau này tới đây chỉ tốn tám tệ.”

Vương Tiểu Minh nhìn độ cao, cười gượng nói: “Nếu kiên trì leo hết có phần thưởng không?”

“Có.” Nhân viên mỉm cười nói, “Anh sẽ nhận được tràng vỗ tay nhiệt tình từ chúng tôi.”

...

Vương Tiểu Minh bắt đầu hăng hái tiến về phía trước. Lúc vừa bắt đầu cũng coi như thuận lợi, còn chưa
lên cao, khí lực dồi dào, nhưng khi bắt đầu leo được cỡ sáu bậc rồi, cậu liền cảm thấy có hơi lực bất tòng
tâm. Giẫm lên điểm tựa cậu vẫn không nhúc nhích, nhất là khi ngược lên thấy đích đến còn rất xa, sức lực
toàn thân giống như bị hút hết vào không khí.

“Rất cục mục đích của trò này là sao?” Baal khó hiểu hỏi.

Vương Tiểu Minh bị âm thanh đột ngột vang lên làm hết hồn, quay lại mới phát hiện hắn đang vỗ cánh bay
tới bay lui giữa không trung.

“...” Kỳ thật, bay tới bay lui đích xác an toàn hơn so với việc ném người ta đi đây đi đó.

Vương Tiểu Minh chụp lấy điểm tựa thở hổn hển, chợt nghe nhân viên đứng trên vách nói: “Hơn ba phút
rồi, cố lên.”

...

Đừng nói là gia du, cho dù là quán du cậu còn làm không nổi nữa a.

Vương Tiểu Minh liếc nhìn phía dưới, đầu lập tức choáng váng, tay chậm rãi chụp vào điểm tựa tiếp theo,
nhưng cố gắng lắm cũng không nhấc thân lên nổi.

Nhân viên phát ra một tiếng cười khẽ, ngay sau đó lên tiếng cổ vũ.

Baal khinh thường bĩu môi, đột nhiên một tay tóm lấy cổ áo của cậu, nhanh chóng kéo cậu lên.

Vương Tiểu Minh không biết sau đó mình đã quơ tay múa chân thế nào, tóm lại... Cậu tựa như Spider-man
dùng tứ chi cùng lúc, như lướt trên đất bằng trèo lên được đỉnh núi.

Nhìn vẻ mặt nhân viên như thể mới gặp ma quỷ, cậu thực trấn định hỏi: “Hết bao lâu.”

Nhân viên ngoác miệng, nhìn đồng hồ bấm giây, “Quên bấm... nhưng mà chưa đến bốn phút.”

“Được thẻ VIP rồi chứ?” Hai mắt Vương Tiểu Minh sáng lấp lánh.

Nhân viên liếc nhìn nhau, gật đầu nói: “Có. Xin đi theo tôi.”

Vương Tiểu Minh đi theo sau nhân viên, cùng bước về phía quầy phục vụ.

Trên đường đi, nhân viên nhin không được quay lại hỏi: “Hồi nãy, anh làm sao leo lên được vậy?”

Vương Tiểu Minh nói: “Tôi dùng khinh công đó.”

Nhân viên công tác: “...”

Dù sao cũng bị coi là yêu quái rồi, làm một cao thủ võ lâm có xá gì đâu. Vương Tiểu Minh phát hiện da
mặt mình càng lúc càng dày. (ảnh hưởng từ ai kia :”>)

Làm xong thẻ VIP, nhân viên công tác đột nhiên khụy một chân xuống, vẻ mặt hết sức chân thành ôm quyền nói: “Cao nhân, xin hãy nhận tôi đi!”

Vương Tiểu Minh: “...”

Chạy trốn khỏi sân vận động, Vương Tiểu Minh đứng ở trạm xe bus, áy náy nhìn Baal, “Ta đã lãng phí một ngày hẹn hò rồi.”

Baal nói: “Ta vốn chẳng chờ mong gì.”

...

Xạo quá, lúc mới bước vào cổng rõ ràng đem hai chữ ‘chờ mong’ dán lên mặt mà.

Vương Tiểu Minh dùng ánh mắt lên án.

Baal liếc cậu nói: “Dù sao ta đã coi như thói quen rồi.”

Vương Tiểu Minh rất muốn đâm đầu vào trụ điện bên cạnh.

“Bất quá,” Cậu nhớ tới chuyện ở hồ tình yêu. Hiện tại kích động và cảm động đều nguôi dần, cậu có thể dùng khẩu khí bình tĩnh nói với hắn, “Trung Quốc có câu gọi là nhập gia tùy tục. Ta biết người muốn tốt cho ta, ta rất biết ơn, cũng thực cảm động, nhưng ta vẫn hy vọng người có thể dùng cách của nhân loại để giải quyết vấn đề. Đối với chúng ta mà nói, chết là một chuyện vô cùng vô cùng vô cùng nghiêm trọng.”

“Người sợ chết?” Baal nhướn mày.

“Đúng.” Vương Tiểu Minh thản nhiên thừa nhận, “Bởi vì sinh mệnh của chúng ta không có dài lâu như các người, cho nên chúng ta đều cố gắng sống tốt mỗi ngày, quý trọng mỗi ngày. Dù người từng nói với ta, chết rồi cũng chưa phải là biến mất, thậm chí có thể được lên thiên đường, nhưng đó không còn là ta nữa, không phải là một con người nữa.”

“Làm một nhân loại yếu đuối có gì mà phải lưu luyến chứ?”

Vương Tiểu Minh suy nghĩ nói: “Trang Tử không phải cá làm sao biết thú vui của cá? Người không phải ta, cho nên người không hiểu. Cũng giống như ta không thể nào tưởng tượng ra khi có được sinh mệnh vĩnh hằng sẽ theo đuổi cái gì.”

Baal sững sờ.

Một ngày hẹn hò với bao rắc rối cùng những lời bộc bạch chân thật đã vội vã chấm dứt.

Bụng Vương Tiểu Minh sôi ùng ục bước vào canteen trong Ngân quán, ăn hùng hục như hổ đói xong mới cảm thấy mỹ mãn bước về ký túc xá.

Trên đường đi Baal im lặng không nói gì.

Vương Tiểu Minh mấy lần muốn mở miệng, lại tìm không ra chủ đề nào đành trầm mặc một đường về phòng. Cậu đóng cửa, đang định tắm rửa một phen cho thoải mái tinh thần, đột nhiên, một thân ảnh ngồi trên sofa đang thản nhiên xem TV đã thu hút ánh mắt của cậu.

Tóc đỏ thẫm dựng đứng như lông nhím. Hắn ta mặc cái áo thun đen ôm sát người, dưới lớp vải đường cong trên ngực lộ lộ, bên ngoài khoác một cái áo đỏ rực như lửa, hai chân thon dài được trùm trong quần da đen bóng, hai bên hông quần còn thêu mấy đường trang trí màu bạc cùng xiềng xích leng keng.

“Người là ai? Và vào bằng cách nào?” Vương Tiểu Minh xác định trong vòng hai mươi ba năm qua chưa từng nhìn thấy hắn ta trên TV.

21. Chương 21: Khôi Phục

(Thượng)

Hi vọng biến thành sự thật, mỗi tội trở tay không kịp

Hắn ta thông thả ấn lần lượt các số 12345 trên điều khiển từ xa, “Bay vào. Người không đóng cửa sổ.”

Bay?

Vương Tiểu Minh theo bản năng quay đầu nhìn lại phía sau, chỉ thấy Baal lạnh lùng trừng mắt nhìn kẻ đang ngồi trên sofa, “Abaddon, người tới nhân giới làm gì?”

Abaddon nói: “Tốt xấu gì ở Nguyên Thù giới, ta cũng thả người một con ngựa nha. Người cứ vậy đối đãi với bạn từ xa đến hả?”

Baal hừ lạnh nói: “Khi đó chẳng phải người nhất gan sợ phiền sao?”

Abaddon lập tức nhảy dựng lên, “Ta mà nhất gan sợ phiền á?! Địa ngục vì ta mà lập ra sàn đấu, ta nhất gan sợ phiền chỗ nào?!”

“Sàn đấu của địa ngục chẳng qua là bảo kê cho người có bị người đánh thua cũng không đến nỗi te tua bầm dập thôi.” Baal rảnh rang ngồi nói mát.

Abaddon giật giật nắm tay, “Người bây giờ có muốn thử xem, ta nhất gan sợ phiền thế nào không?”

...

Hừ. Đã biết hắn không có thân thể, nhất định sẽ thua nên mới đến khiêu chiến đi?

Baal khịt mũi thể hiện sự khinh thường với hắn ta.

Vương Tiểu Minh đột nhiên hỏi: “Xin hỏi, ngài là loại nào?”

Abaddon đánh giá cậu một lượt từ trên xuống dưới, thiếu điều thấy Baal cơ hồ muốn đem Vương Tiểu Minh giấu ra sau mới ngừng.

“Là dọa thiên sứ.”

Vương Tiểu Minh thả lỏng nói, “Vậy thì tốt rồi.”

Abaddon hiếu kỳ hỏi: “Tốt gì?” Hắn ta là dọa thiên sứ, có phải thiên sứ đâu mà tốt chỗ nào?

Vương Tiểu Minh nói: “Không cần chuẩn bị cơm tối cho ngài.” Nếu Baal không thể ăn uống, hắn ta hẳn là cũng không ăn ha.

“...” Abaddon nói, “Kỳ thật, ta có thể ăn đấy.”

Vương Tiểu Minh kinh ngạc hỏi: “Ngài muốn ăn cái gì? Cần tôi ra ngoài tìm kiếm sao?”

...

Tìm kiếm?

Abaddon càng thêm tò mò, “Người muốn đi kiếm cái gì?”

Vương Tiểu Minh căng thẳng, “Thiên linh địa khí, nhật nguyệt tinh hoa và mấy thứ khác...”

Abaddon: “...”

Vương Tiểu Minh lựa lời mà nói, cảm thấy ngôn từ của mình không đến nỗi bẽ tắc, “Vậy ngài có muốn uống chút gì không? Chắt lỏng chắc là uống được chứ?”

Abaddon hơn nửa ngày mới phun ra một câu “Có thể”.

Vương Tiểu Minh xoay người đi vào phòng bếp.

Baal bước đến trước mặt Abaddon, “Nói ý đồ đi?”

Abaddon nhắc chân bắt chéo, kê tay ra sau đầu làm gối, quả đầu đỏ thẫm lĩa chĩa như con nhím càng làm bức tường phía sau trắng sáng hơn, “Đến thăm người đó. Lần trước ghé con thuyền Noah, nghe nói người đang lẩn lộn ở nhân giới... Ha, đặc sắc quá.”

Con thuyền Noah?

Baal trong mắt lóe lên lệ quang.

Abaddon nói: “Muốn báo thù trước tiên nên kéo thân thể về đã chứ?”

“Người có đề nghị gì hay ho sao?” Baal trào phúng.

Abaddon nói: “Đề nghị không có, nhưng mà phổ cập kiến thức thì có, muốn nghe không?”

Baal chuẩn bị bắn tia lửa.

“Về hắc tinh châu đó.” Abaddon bỏ thêm một câu.

Lửa bị dập thành công.

Baal quan sát hắc tinh, “Người biết về hắc tinh châu sao?”

Abaddon đắc ý nhướng mày, “Địa ngục tổng cộng có bốn bộ sách cần phải đọc. Địa ngục danh nhân kí, Địa ngục toàn mạo, Địa ngục pháp quy và Thiên đường liệt hành lục, mỗi bộ ta đều đọc rất cẩn thận. Người đọc bộ nào rồi?”

Baal không cam tâm tình nguyện nói: “Thiên đường liệt hành lục.”

Abaddon thấy phần khởi liền gạt đầu, “Ta cũng đọc bộ này nhiều nhất a.”

Nhờ vào mối hận với thiên đường sâu sắc không kém nhau là bao, khoảng cách của hai vị đạo thiên sứ ngồi đây đã sát lại không ít.

“Người biết về hắc tinh châu đến đâu?” Cuối cùng, Baal đương nhiên rất quan tâm vấn đề này.

Abaddon nói: “Tất cả mọi ghi chép về hắc tinh châu đều nằm trong cuốn Địa ngục toàn mạo.” Hắc tinh vươn tay, một quyển sách bỗng xuất hiện trên lòng bàn tay của hắc tinh khoảng năm sáu phân, không ngừng xoay tròn.

Baal ôm ngực nói: “Điều kiện?” Trong lòng hắc tinh đương nhiên khó chịu, chẳng trông mong gì từ cái vị ‘đại nhân’ nơi xa tìm đến.

Sách dừng trên tay Abaddon, hắc tinh quơ quơ chân, cười vang nói: “Thẳng thắn lắm, điều kiện của ta kỳ thật rất đơn giản. Giúp ta đánh một người.”

Baal rất hưng phấn, “Là ai?”

“Raphael.”

“Lý do?”

Abaddon căm giận nói: “Hắc tinh Boga đi đệ thập giới.”

Trong mắt Baal chợt lóe dị sắc, “Cho nên, người hy vọng ta giúp người báo thù kẻ giết con mình?”

Abaddon kiềm chế nói: “Đương nhiên không thành công. Nếu thành công rồi, người cảm thấy ta còn ngồi đây tán gẫu với người chắc?” Hắc tinh chỉ sợ đã sớm tự mình xông lên thiên đường báo thù.

Vừa lúc ấy Vương Tiểu Minh bưng một cái thau lật đặt đi ra, nghe vậy hiếu kỳ hỏi: “Cửu giới ta đã nghe qua, đệ thập giới là chỗ nào?”

Baal thần nhiên nói: “Một nơi không thuộc về thần cai quản.”

Abaddon nói: “Là vùng cấm của tất cả sinh vật trong cửu giới.”

...

Là nghĩa địa chung của tất cả sao?

Vương Tiểu Minh đặt thau xuống, lấy từng cái ly nhỏ trong đó ra lần lượt đặt lên bàn.

Abaddon thả chân xuống, cúi người nhìn một đồng ly, “Sao mà nhiều vậy?”

Vương Tiểu Minh mỉm cười nói: “Tôi không biết ngài thích uống gì, cho nên lấy ra nhiều loại. Ly này là Sprite, ly này là cola, ly này là nước khoáng, ly này là nước ấm, ly này là nước máy... Ly này là nước từ hệ thống bình mặt trời.”

...

Abaddon im lặng bưng ly cola lên. Màu sắc của nó khác với các loại còn lại, có vẻ không giống người thường uống.

Trong vài phút ngắn ngủi này, Baal cân nhắc thiệt hơn, cuối cùng quyết định, “Thành giao.”

Abaddon một hơi uống cạn cola, đứng lên vứt quyển sách cho hắn, “Ta chờ ngươi sớm ngày khôi phục lại thành đại ma vương hủy diệt uy danh như xưa.”

Khóe miệng Baal giật lên một tia cười lạnh, “Đương nhiên.” Đến lúc đó đừng nói chỉ riêng Raphael, ngay cả Lucifer, Michael, Isfel... Hắn đều không tha cho kẻ nào hết.

Dùng một quyển sách rẻ tiền để mua chuộc một tên côn đồ siêu cấp, Abaddon đối với chuyện hợp tác lần này rất vừa lòng, hắn ta lại một hơi uống sạch ly Sprite, cao hứng hỏi: “Tối nay ăn gì thế?”

Ánh mắt Baal nheo lại, cười vô cùng bất hảo, “Còn định ăn cơm tối?”

Abaddon đứng dậy, cơ ngực rắn chắc trước người hắn như muốn xé toạc cái áo thun đen. Hắn ta cất cao giọng cười: “Người không thấy tình hình bây giờ ta mạnh hơn sao?”

Baal lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

Vương Tiểu Minh lại rất nhiệt tình hỏi han, “Ngài muốn ăn cái gì?”

Abaddon phát hiện, bây giờ mỗi lần Vương Tiểu Minh mở miệng nói chuyện hắn đều có chút sợ hãi, “Người ăn gì ta ăn nấy.”

...

Vì thế, một trong bảy vị ma vương của địa ngục – ngài Abaddon rời xa nhân giới khoảng mấy ngàn năm, nhân dịp một buổi tối trở lại thăm nhân giới liền được thưởng thức một phát minh vô cùng mới mẻ của nhân loại, đó là mì ăn liền. Hắn ta cảm khái: Thật tiện quá đi.

Khó lắm mới có lần đến nhân giới, đương nhiên hắn cũng không lưu lại một chỗ quá lâu.

Mặc dù Vương Tiểu Minh vô cùng nhiệt tình hy vọng hắn ngủ lại một đêm (), nhưng nhìn thấy biểu tình như núi băng của Baal, hắn ta biết nếu không bỏ của chạy lấy người e là giao dịch cũng sẽ bị ném vào dung nham. Cho nên, hắn lịch sự từ chối lời mời của Vương Tiểu Minh, ‘vội vàng’ đập cánh thật nhanh, bay thật xa.

Nhìn đôi cánh đen to lớn biến mất khỏi bầu trời, Vương Tiểu Minh cảm khái: “Người có bạn đến thăm thật tốt ha.”

“Xì.” Baal lười giải thích về cái nghĩa xấu của từ ‘Bạn’ này.

Vương Tiểu Minh tưởng hắn còn đang để bụng lời bộc bạch của cậu chiều nay, không khỏi lo sợ: “Kỳ thật, những lời ta nói, ừm, ta vẫn chưa suy nghĩ thấu đáo. Cho nên, nếu nói ra khiến người cảm thấy không vừa ý, ta sẽ giải thích.”

“Ta nghĩ rồi.” Baal ôm ngực liếc cậu, “Người vừa mới hỏi ta thứ mà ta suốt đời theo đuổi...”

Vương Tiểu Minh ngẩng đầu nhìn hắn.

“Không có.” Baal nói, “Bởi vì là suốt đời, cho nên không có gì đáng giá khiến chúng ta theo đuổi cả đời. Đối chúng ta mà nói, chỉ có hai thứ ‘muốn làm’ và ‘không muốn làm’ thôi.”

Vương Tiểu Minh chớp mắt.

“Cho nên chúng ta không cần theo đuổi, chúng ta chỉ cần biết trước mắt muốn làm cái gì là được.” Sinh mệnh vĩnh hằng mà bọn họ được ban cho là vô hạn. Cho dù gặp chuyện khó đến đâu, chỉ cần bọn họ cố

gắng đương nhiên vẫn có thể hoàn thành. Mà một khi đã làm được, ham muốn theo đuổi thứ đó sẽ chẳng còn tồn tại. Vậy nên đối với họ mà nói, chẳng có gì đáng giá để cố gắng cả đời, khiến cả đời đều đuổi theo nó.

Vương Tiểu Minh tiếp tục chớp mắt.

Baal đột nhiên cười xấu xa nói: “Người có biết hiện tại ta đang muốn làm gì không?”

Vương Tiểu Minh thành thật lắc đầu.

Baal đột nhiên vươn tay tóm lấy vạt áo cậu kéo về phía trước, cúi xuống, khẽ chạm lên môi cậu, thấp giọng nói: “Hôn người.” Vừa mới hẹn hò xong, kiếm chuyện làm cho bớt nhàm chán. (Nụ hôn của anh bạo lực wá =w=)

Số lần hôn ngày càng nhiều, Vương Tiểu Minh đã biết cách đáp lại thế nào. Cậu nhẹ nhàng vươn tay, ôm lấy bả vai của Baal, chậm rãi nhón người lên cao hơn.

Baal giơ tay ra sau giữ chặt lấy cậu, hôn thật sâu.

Không biết đã qua bao lâu, đến khi Vương Tiểu Minh cảm thấy chính mình không thở nổi, Baal rốt cục mới chịu buông tay.

Vương Tiểu Minh hé mở con mắt, tròng mắt bị hơi nước mờ màng bao phủ. Cậu nhìn ngũ quan sắc sảo của Baal, đột nhiên nhếch miệng cười nói: “Baal, cho dù có một ngày, ta chết đi và rời khỏi thế giới này. Thế nhưng, dù rằng trước khi chết chỉ còn một tích tắc, ta nhất định vẫn luôn yêu người.”

Bàn tay đặt sau đầu cậu cứng đơ.

Baal nhìn cậu, trên mặt hần tràn ngập những biểu tình mà chính hần cũng không giải thích được. Đây là lần đầu tiên chính miệng Vương Tiểu Minh nói những lời yêu ngọt ngào. Tuy rằng hần ngày ngày thông qua hắc tinh châu có thể biết được tình cảm của y dành cho mình đã tiến triển tới đâu, nhưng cái đó và tự mình nghe thấy hoàn toàn bất đồng.

Hần thậm chí có thể cảm giác từ sâu tận đáy lòng có một dòng nước ấm áp cuộn chảy mãnh liệt nơi nơi trong người hần.

“Ta nói rồi, hạnh phúc lớn nhất của tình yêu chính là nhìn thấy người mình yêu hạnh phúc.” Vương Tiểu Minh thừa dịp mình còn đang chìm đắm trong nụ hôn khi này, liền miên kể lể, “Cho nên, Baal à. Vô luận ta sẽ sống bao lâu, có thể làm bạn cùng người bao lâu... Ta đều mong muốn, người có thể mãi mãi được hạnh phúc. Cho dù, trong sinh mệnh của người không hề có ta...”

Cậu nói xong, nụ cười lập tức biến mất, sắc mặt trở nên vô cùng tái nhợt, trên trán mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra, cả người yếu ớt tựa như sắp ngã đi.

Baal vươn tay ôm lấy cơ thể mềm nhũn của cậu, khấn trương hỏi: “Người làm sao vậy?”

“Ta...” Vương Tiểu Minh thân thể co giật, ngã vào lòng Baal, “Tim ta... Rất, đau... A...”

Tay Baal vội vàng đặt lên trên ngực cậu nơi trái tim.

Chỉ thấy trên bề mặt hắc tinh châu, cái trên ‘Baal’ màu trắng xám kích cỡ đã lớn bằng hắc tinh châu, nhưng lại có xu thế tiếp tục mở rộng ra ngoài.

Mà quan trọng hơn là, hần phát hiện thân thể của mình chỉ còn mỗi một bên tai là chưa khỏi, những thứ khác đều đã hoàn hảo như lúc đầu. Tốc độ như vậy vượt xa những gì hần mong đợi.

Chẳng lẽ, sau khi thân thể hần khôi phục rồi, sẽ trực tiếp cùng hắc tinh châu phóng ra khỏi cơ thể Vương Tiểu Minh?

“Đáng chết!” Baal cúi đầu nhìn Vương Tiểu Minh.

Cậu đau đớn gần như đã hôn mê.

Để cậu không phải chịu nhiều dày vò, Baal ra quyết định vĩ đại, trực tiếp đánh cậu ngất đi. Nhưng khả năng ra tay của hắn so với pháp thuật khác nhau một trời một vực. Cho nên Vương Tiểu Minh bị đánh tới lần thứ bảy mới thật sự hôn mê. Baal ôm cậu đặt vào giường trong phòng ngủ.

Giải quyết xong Vương Tiểu Minh, Baal lập tức cầm lấy cuốn sách Địa ngục toàn mào mà khi nãy Abaddon đem tới, lật ra từng trang. Xem ra đáp án của vấn đề này, chỉ có thể tìm trong sách thôi.

(trung)

Hi vọng biến thành sự thật, mỗi tội trở tay không kịp

Quyển sách Địa ngục toàn mào này tuy chỉ giới thiệu về địa lý, phong tục, cách sống của cư dân ở dưới đó, nhưng do tác giả là tinh linh và người lùn, cho nên thói quen biên soạn hoàn toàn khác xa so với thiên đường và địa ngục. Ít ra cũng phải chen vô mục lục là thứ để căn cứ xem quyển sách dài bao nhiêu trang chứ.

Baal cả đêm từng giây từng phút lật sách để tìm ra chỗ viết về hắc tinh châu.

... Nếu có cơ hội, hắn nhất định ra sức yêu cầu bọn chúng dựa vào nội dung mà biên soạn mục lục!

Hắn ngoắc ngoắc ngón tay, đèn trong phòng khách bỗng bừng sáng rực lên.

Chữ thiên đường chẳng chịt được ngọn đèn soi rọi, nhìn không sót một chữ.

...

Cách chữa trị cuối cùng của hắc tinh châu —— chữa trị bằng tình yêu.

Ngón tay bỗng nhiên dừng ngay tại hàng chữ này, đường cong loằng ngoằng làm tinh thần hắn thêm phần chấn. Nhưng khi ánh mắt di chuyển theo từng chữ trên trang giấy, khóe miệng tươi cười của hắn cứng đờ, hơn nữa sắc mặt lại có dấu hiệu càng lúc càng đen hơn.

Người nắm giữ hắc tinh châu trong cơ thể được gọi là người cho, mà người cần chữa trị thì gọi là người nhận. (công thụ đảo lộn XD)

Hắc tinh châu sẽ biến tình yêu của người cho chuyển hóa thành năng lượng để tu bổ thân thể trong hắc tinh châu, nếu mà người cho yêu người nhận, năng lượng do sự tương quan của hai linh hồn sẽ tăng tốc gấp mười lần. Tình yêu của người cho sẽ được hắc tinh châu thể hiện bằng độ sâu cận tên người mà hắn yêu khắc trên đó.

...

Sâu cận?

Baal nhú mày. Bởi tình trạng hiện tại của Vương Tiểu Minh không giống như trong sách miêu tả, tên của hắn chả liên quan gì đến sâu cận, chỉ biến đổi về màu sắc và kích thước. Hơn nữa tốc độ không chỉ gấp mười lần... Quả thực là gấp vạn.

Hắn bực bội lật sách, phát hiện còn có thêm một đoạn về cách chữa trị bằng hắc tinh châu ——

Cách chữa trị bằng tình yêu: Khi người cho và người nhận yêu nhau, năng lượng tình yêu của cả hai sinh ra sẽ trao đổi với nhau, năng lượng chuyển hóa của hắc tinh châu đương nhiên sẽ tăng lên gấp vạn. Nhưng làm thế cũng khiến người cho có xác suất nguy hiểm cao hơn. Một khi tình yêu giữa người cho và người nhận không cân bằng, lúc thân thể được chữa trị sắp hoàn thành, hắc tinh châu sẽ bị năng lượng tình yêu dư thừa không thể chuyển hóa của bên người cho hoặc người nhận làm bùng nổ.

Hảo tâm ghi chú: Mong người cho và nhận luôn duy trì một trái tim hết sức bình tĩnh (), nếu không thể yêu nhau thì ngàn vạn lần đừng yêu nhau làm gì.

...

Chết tiệt cái thứ hảo tâm ghi chú!

Quyển sách trên tay bị một ngọn lửa màu đen bùng lên nuốt sạch không còn một mảnh, ngay cả tro tàn cũng không lưu lại.

Baal nổi giận dùng dùng bước vào phòng ngủ.

Vương Tiểu Minh im lặng nằm đó.

Trong lòng Baal dần bình tĩnh lại, đi đến bên giường, cúi người đưa tay đặt lên vị trí trái tim cậu ——

Chữ trên mặt hắc tinh châu không co giãn nữa, nhưng đồng thời, lỗ tai cuối cùng của hắn cũng ngừng chữa trị.

Nếu cho rằng tình yêu của Vương Tiểu Minh biểu thị kích cỡ của cái tên, nếu vậy màu sắc trên chữ có phải là tình cảm của hắn không?

... Tình cảm của hắn.

Baal hết hồn khi phát hiện mình hoàn toàn không có lấy một chút ghét bỏ đối với bốn chữ này, hơn nữa còn giống như hắn có tật giật mình.

Nhìn kỹ khuôn mặt của Vương Tiểu Minh, cảm thấy không hề khó coi. Tuy rằng với tiêu chuẩn của thiên sứ mà nói, không tính là đẹp, nhưng so với trong nhân giới cũng chẳng kém là bao. Hắn lấy tay đẩy mặt cậu qua trái qua phải, lại dùng ngón tay chọc chọc. Làn da rất mịn, sờ vô cùng thoải mái. Khuôn mặt dễ nhìn, ít ra hắn ngồi ngắm lâu như vậy vẫn cảm thấy nhìn chưa đủ. Người không cao, tiện cho hắn dễ dàng ôm lấy. Cho dù là nhân loại lại luôn làm hắn ngạc nhiên.

Nghĩ một lúc thật lâu, cảm thấy hình như Vương Tiểu Minh chẳng có khuyết điểm gì. (Oya... tình nhân trong mắt hóa Tây Thi là đây =w=)

Có lẽ... Để người như vậy ở bên mình có gì không ổn đâu?

Hắn vô cùng nghiêm túc suy nghĩ chuyện này.

Thân ảnh nằm trên giường khẽ nhúc nhích, sau đó chậm rãi mở to mắt.

Về mặt Baal khấn trương, đứng thẳng dậy.

Vương Tiểu Minh chớp mắt nhìn, định nói gì đó, sắc mặt đột nhiên biến đổi, thân thể co rúm lại như tôm luộc, “Đau...”

Baal nhú mày, tay đặt lên ngực cậu.

Quả nhiên, cái tên ‘Baal’ gần như đã trắng xóa lại bắt đầu điên cuồng mở to thêm.

Hiển nhiên đây là do tình yêu của bọn họ lúc này không cân bằng. Có một bên yêu nhiều hơn.

Là bên nào?

Baal nhìn về mặt thống khổ của Vương Tiểu Minh, cảm thấy câu hỏi này căn bản không cần đáp án, “Từ giờ trở đi, tạm thời ngừng yêu ta.”

...

Vương Tiểu Minh chậm rãi ngẩng đầu. Mồ hôi lạnh trên trán tí tách nhỏ xuống, chảy vào khóe mắt cậu, đôi mắt vì đau đốn kinh khủng không thể mở ra. “Làm sao... ngừng...”

Baal nhìn thân thể trong hắc tinh châu càng lúc càng hoàn thiện, không biết sao tự nhiên lại thấy oán hận thân thể mình.

Chết tiệt, không giảm tốc độ lại được sao?!

Chữ trên hắc tinh châu trắng xóa.

Vương Tiểu Minh bỗng nhiên thở ra.

“Thế nào?” Baal nhìn thấy lỗ tai vẫn dùng tốc độ như bình thường dần khôi phục.

Vương Tiểu Minh yếu ớt thở gấp nói: “Vẫn còn đau... Nhưng tốt hơn rồi...” Cậu đột nhiên ngã đầu ra sau, nặng nề chạm vào gối.

Baal kinh ngạc phát hiện vành tai nguyên bản chưa lành trong chớp mắt đã khôi phục hoàn toàn.

Cái tên trên hắc tinh châu mờ dần rồi lan ra rất nhanh như dòng nước chảy.

Hắn hoảng hốt vươn tay, không cần biết sẽ nhận hậu quả gì, giờ hắn chỉ muốn đem hắc tinh châu kéo ra khỏi thân thể Vương Tiểu Minh, nhưng ngay khi tay hắn chạm đến, hắc tinh châu như bom bùng nổ dữ dội!

“Hự!”

Vào giây cuối cùng trước khi linh hồn và thân thể hắn hợp nhất, hắn nhìn thấy từ miệng Vương Tiểu Minh phun ra một ngụm máu tươi.

...

Vô số sức mạnh đang tràn khắp cơ thể.

Thiên địa vạn vật đều thu vào đáy mắt, cả nhân giới hắn đều cảm nhận được.

Đã rất lâu không có cảm giác như vậy.

Hắn chậm rãi mở cánh thật lớn.

Đây mới là đôi cánh thực sự, từng phiến quạt ra những trận gió mạnh.

Baal mở to mắt, nhìn Vương Tiểu Minh không còn sinh khí nằm trên giường, khoe miệng chậm rãi hiện lên một tia cười lạnh.

Sứ giả câu hồn Ất và sứ giả câu hồn Giáp đang thong thả đứng trên đường lớn ở nhân giới.

Giáp nhìn linh hồn phía sau hai mắt mờ mịt, thở dài nói: “Giời, kiếm cả nửa ngày mới được cái thứ này. Nếu để cấp trên biết, nhất định bị chửi chết thôi.”

Ất làm một động tác suyt, “Chúng ta vậy là không tồi rồi. Nhìn màu sắc linh hồn của y, hắn là muốn lên thiên đường đó, nếu không phải chúng ta vừa lúc đi ngang qua chụp được, nhất định sẽ tay không mà về.”

Giáp nói: “Nếu không phải Beelzebub đại nhân nói phải sửa sang lại khu công nghiệp lâu đời ở tầng thứ nhất, chúng ta cũng không cần phải chạy đi vơ vét lung tung. Đáng tiếc địa bàn chúng ta không có bệnh viện, bằng không ngày nào cũng vét được cả xe ấy chứ?”

Ất an ủi hắn: “Bình thường những kẻ muốn lên thiên đường tính tình rất dụ dỗ, đem về chắc lão đại sẽ rất cao hứng.”

Giáp buồn bực nói: “Hai chúng ta chẳng phải là ví dụ tốt đó thôi?”

...

Hai vị này đáng lẽ được lên thiên đường, chẳng may không cẩn thận lại sa chân trở thành nhân viên công vụ không kỳ hạn của địa ngục.

Ất nói: “Bất quá phúc lợi của địa ngục không tệ lắm ha, nghe nói trên thiên đường đã ba ngàn năm không tăng lương.”

Giáp gật đầu: “Thì thế. Ngoài việc mức chi tiêu có hơi đắt đỏ ra, mấy chuyện khác cũng đâu đến nỗi tệ, quan trọng là an toàn.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Ất cười tủm tỉm, “Sứ giả câu hồn là một nghề thanh thoi a, hơn nữa tiền lương hàng tháng cũng không thua kém bọn ác ma bảo vệ.”

Nói đến nói đi, hai gã sứ giả câu hồn đều cho rằng lời đôi bên nói ra thật hợp tình hợp lý.

“Đúng rồi. Vừa nãy lúc câu hồn y, người có cảm thấy hình như trong phòng đó, có một năng lượng linh hồn rất lớn không?” Sứ giả câu hồn Giáp đột nhiên rùng mình một cái. Tuy rằng cảm giác này chợt lóe rồi biến

mất, nhưng vì bệnh nghề nghiệp quá nặng cho nên một giây cảm nhận thôi cũng đủ khắc sâu vào linh hồn hắn.

Lúc ấy sứ giả câu hồn Ất thông thả đi theo sau: “Không có. Ta chỉ cảm giác được một linh hồn.”

“Hừ.”

Con đường dài u ám đột nhiên vang lên một tiếng hừ lạnh.

Sứ giả câu hồn không hề chút ý. Ở nhân giới, bọn họ căn bản còn vô hình hơn cả Thấu Minh nhân, ngoài những thứ liên quan tới linh hồn ra, mọi việc phát sinh thêm hết thấy đều không liên quan đến họ.

Đèn đường hai bên tỏa xuống các trụ điện khiến xung quanh nó được bọc trong ánh sáng.

Sứ giả câu hồn thấy sắc trời ngày càng tối, vội vã đi nhanh hơn.

“Chờ đã.” Sứ giả câu hồn Giáp bỗng dừng vờn tay bắt lấy Ất.

“Sao vậy...” Ất ngẩng đầu nhìn theo hướng mà hắn chỉ.

Chỉ thấy giữa không trung, một nam tử mặc tây trang màu đen, thậm chí còn có một đôi cánh lớn sải rộng sau lưng cũng màu đen nốt, từ trên cao lạnh lùng nhìn xuống. Phân tích theo ánh nhìn của hắn, tuyệt đối không thể coi là thân mật.

Giáp uốn lưỡi mấy lần mới phun ra được một câu, “... Đọa thiên sứ?!”

Ất lùi về sau ngẩng đầu lên, “Ta cảm thấy hắn trông rất quen nha.”

Giáp vội vàng cầm lấy tay Ất: “Có quen không? Hắn tới tìm người hả? Người làm sao đắc tội hắn thế?”

“A!” Ất đột nhiên hô to một tiếng.

Giáp sợ tới mức thân thể cứng đờ ra rồi, “Nhớ ra chưa? Còn không mau đi giải thích a.”

“Ta nhớ rõ ngài ấy là ai.” Ất gian nan nuốt nước miếng một cái, “Trong Địa ngục danh nhân kí có ảnh chụp...”

Giáp ánh mắt nhất thời trừng lớn, “Baal...”

“Đại nhân.” Ất a dua bổ sung.

Hai người lập tức nín thở: “Thưa Baal đại nhân tôn quý, chúng tôi có thể dốc hết sức lực để làm gì cho ngài được a?”

Giọng Baal lạnh lẽo vang lên: “Ai cho phép các người đụng đến người của ta?”

Giáp thiếu chút òa khóc, “Ai cho bọn tiểu nhân cũng chẳng dám đụng.”

Vẫn nhờ Ất phản ứng nhanh nhạy hơn, hắn chỉ vào linh hồn phía sau hỏi: “Chẳng lẽ, linh hồn vô cùng cao thượng này là người của Baal đại nhân?”

Baal nhướn mày.

Giáp và Ất lập tức bắn ra xa ba mét.

“Bọn tiểu nhân không cố ý mà!”

“Bởi vì Beelzebub đại nhân có lệnh, bắt các sứ giả câu hồn mỗi ngày phải đưa mười vạn linh hồn xuống địa ngục...” Ất ủy khuất nói, “Khu của chúng tiểu nhân rất ít người chết, cho nên...”

Baal từ trên không đáp xuống, “Ta đếm tới ba, nếu các người không rút...”

...

Hắn còn chưa đếm, hai gã sứ giả câu hồn đã chuồn mất dép.

Linh hồn Vương Tiểu Minh ngơ ngác nhìn xung quanh.

Baal nhú mảy.

Hắn cũng từng ở trạng thái linh hồn, nhưng hắn có bao giờ trông ngu ngu như Vương Tiểu Minh lúc này đâu?

“Baal đại nhân...” Sứ giả câu hồn Giáp đứng cách rất xa hô lớn: “Y đã bị bọn tiểu nhân hắt lên một ít nước ấm hắc chuyên dùng để câu hồn dưới địa ngục, cho nên đừng bao giờ để linh hồn của y tiếp xúc với ánh mặt trời!”

Baal quay lại.

Giáp thoát cái không còn thân ảnh.

Baal búng tay.

Giáp và Ất đang cố chạy trốn bỗng dừng phát hiện chính họ đang chạy về phía Baal.

“Ba... Baal đại nhân? Kỹ thuật tốt a.” Giáp lắc lư cái đầu, dừng bước.

Ất nhanh chóng hiểu ra đây là ma pháp của Baal, cười gượng nói: “Baal đại nhân còn có chuyện gì yêu cầu sao?”

“Tại sao y lại trông ngơ ngác thế kia?” Baal bắt mắt chỉ vào Vương Tiểu Minh.

Giáp và Ất liếc nhau.

Giáp nói: “Lúc con người mới chết, não bộ tạm dừng mọi hoạt động, phải chờ một lúc sau mới có thể tỉnh lại.”

Ất bổ sung: “Giống như máy tính quá tải không chạy được.”

Baal vươn tay muốn tóm lấy áo của Vương Tiểu Minh, bỗng nhiên thấy tay mình xuyên qua người cậu.

Giáp trong lòng run sợ nhìn sắc mặt Baal càng lúc càng khó coi, nén đau thương lôi ra cái cần câu cơm của mình, “Baal đại nhân, dùng cái này nè, rất tiện đó.”

Vì thế, kẻ lấy lại được thân thể – Baal cứ thế ôm Vương Tiểu Minh hồn lìa khỏi xác về nhà.

(hạ)

—

Hi vọng biến thành sự thật, mỗi tội trở tay không kịp

Baal trở về ký túc xá, việc đầu tiên hắn làm là kéo kín tất cả rèm cửa lại.

Những bức rèm rũ xuống, bóng tối đen như mực lập tức phủ kín căn phòng, đừng nói ánh mặt trời, ngay cả không khí còn chui không lọt. Nhưng hắn nghĩ một hồi vẫn cảm thấy lo lắng, lại dựng lên một không gian tối âm u, vô cùng cẩn thận kéo linh hồn Vương Tiểu Minh vào trong đó. Sau khi thu xếp hết thấy xong xuôi rồi, vấn đề kế tiếp chính là làm sao để giải quyết ổn thỏa thi thể Vương Tiểu Minh đây.

Baal ngồi trên sofa, im lặng nhìn thân thể đang lơ lửng giữa không trung, những lời Vương Tiểu Minh nói khi còn sống không ngừng lớn vồn trong đầu hắn ——

“Bởi vì sinh mệnh của chúng ta không có dài lâu như các ngươi, cho nên chúng ta đều cố gắng sống tốt mỗi ngày, quý trọng mỗi ngày. Dù ngươi từng nói với ta, chết rồi cũng chưa phải là biến mất, thậm chí có thể được lên thiên đường, nhưng đó không còn là ta nữa, không phải là một con người nữa.”

“Trang Tử không phải cá làm sao biết thú vui của cá? Ngươi không phải ta, cho nên ngươi không hiểu. Cũng giống như ta không thể nào tưởng tượng ra khi có được sinh mệnh vĩnh hằng sẽ theo đuổi cái gì.”

...

“Baal, cho dù có một ngày, ta chết đi và rời khỏi thế giới này. Thế nhưng, dù rằng trước khi chết chỉ còn một tích tắc, ta nhất định vẫn luôn yêu ngươi.”

“Ta nói rồi, hạnh phúc lớn nhất của tình yêu chính là nhìn thấy người mình yêu hạnh phúc. Cho nên, Baal à. Vô luận ta sẽ sống bao lâu, có thể làm bạn cùng người bao lâu... Ta đều mong muốn, người có thể mãi mãi được hạnh phúc. Cho dù, trong sinh mệnh của người không hề có ta...”

...

Nếu bây giờ Vương Tiểu Minh tỉnh lại, chắc hẳn y sẽ hoảng sợ lắm nhỉ?

Baal nhớ rằng mình đã từng được nghe kể những lời đồn về nhân loại, vì giấc mộng trường sinh bất lão mà không từ mọi thủ đoạn. Ăn thịt đồng loại, sùng bái Huyết tộc, truy tìm tiên đảo, luyện tiên đan... Chỉ có không nghĩ ra mới không làm được. Cho nên, nếu có thể lựa chọn, Vương Tiểu Minh hẳn là sẽ chọn sống lại phải không?

Baal chậm rãi mím chặt môi.

Trong không gian phát ra một tiếng động rất nhỏ, hần nhúu mảy, cả người và sofa liền chui vào không gian.

“Baal?”

Tiếng gọi nhỏ hơn muỗi kêu vang lên trong bóng tối vô hạn.

Từ lúc Baal lấy lại được thân thể đến giờ, khuôn mặt lạnh băng của hắn rốt cục đã nở nụ cười, “Người nghĩ kêu lí nhí như thế sẽ có người nghe thấy sao?”

“Chẳng phải người nghe thấy rồi sao?” Vương Tiểu Minh nhanh chóng phản bác.

“Người thấy ta là người bao giờ chưa?” Nhìn cậu tinh thần tỉnh táo đứng trước mặt, hắn đột nhiên không vội thương lượng chuyện hồi sinh.

Vương Tiểu Minh nhìn bốn phía xung quanh, nhẹ giọng hỏi: “Đây là đâu vậy? Vì sao ta chẳng nhìn thấy gì hết? Tối quá a...”

Baal nói: “Bởi vì người đã chết.”

“...” Vương Tiểu Minh không biết là do giật mình hay đau buồn, nửa ngày vẫn không lên tiếng.

Baal đợi một hồi, rốt cục không kiên nhẫn bật lên tám ngọn đèn từ bốn phía.

Ánh sáng đột ngột làm Vương Tiểu Minh theo bản năng giơ tay che mắt lại.

Baal nhấc chân lên, khuỷu tay phải đặt lên tay vịn của ghế, chống cằm nhìn cậu, “Có cảm tưởng gì không?”

Vương Tiểu Minh khép mắt đợi cho thích ứng, từ từ thả tay xuống nói: “Nhanh quá nhỉ.”

“Sao?”

“Ta nói mình chết nhanh quá.” Trong đầu Vương Tiểu Minh đang mò mẫm lục lại trí nhớ, cười cứng ngắc nói, “Hình như do đau quá nên ngất đi. Đến khi tỉnh lại thì nghe người nói ta đã chết. Quả thật, rất nhanh.” Giọng cậu càng lúc càng nhỏ.

“Kỳ thật, chết không phải là chuyện xấu.” Baal không nghĩ câu này có thể an ủi cậu, nhưng những lời này là thật lòng, “Địa ngục tuyệt đối thú vị hơn nhiều so với trong tưởng tượng của người.”

Sắc mặt Vương Tiểu Minh trắng bệch, “Ta phải xuống địa ngục sao?” Quả nhiên hồi trước cậu làm liên lụy nhiều người, chắc việc xấu quá nhiều cho nên phải xuống địa ngục chẳng? Trong đầu cậu ngập tràn hình ảnh lửa đen hùng hực bốc lên, cảnh tượng vô số linh hồn đang kêu gào khóc lóc rất thảm.

Baal nhúu mảy: “Người muốn lên thiên đường hả?”

Vương Tiểu Minh lúng ta lúng túng nói: “Không được chọn ư, ta rất muốn lên thiên đường.” Không còn thấy liệt hỏa và oán than nữa, hình ảnh mây trắng và các thiên sứ nhỏ nhắn trắng mũm mĩm đang bay tới bay lui trong đầu cậu.

Đôi mày Baal nhúu lại càng chặt.

Vương Tiểu Minh nhỏ giọng hỏi: “Khó quá sao?” Cậu còn nhớ rõ Baal trước kia từng nói, chờ sau khi cậu chết, vô luận là thiên đường hay là địa ngục, chỉ cần cậu muốn đi, hắn sẽ tự mình đưa cậu đi. Chẳng lẽ hồi đó hắn chỉ nói chơi chơi, hiện tại đổi ý rồi?

Baal liếc nhìn cậu, “Ta không thể đứng trên thiên đường lâu dài được.” Cho dù hắn có nguyện ý ở lại cái nơi khỉ ho cò gáy đó, cái nơi chỉ toàn một màu trắng xóa muốn tìm hạt cơm cũng không ra, bọn Michael đời nào đồng ý.

Vương Tiểu Minh nhàn tình sáng lên: “Có thể đưa đến cổng thôi cũng được.”

“Người rất muốn rời khỏi ta sao?” Thanh âm của Baal lạnh lùng vang lên.

Vương Tiểu Minh ánh mắt u buồn, lập tức cười gượng: “Người đã hứa sẽ làm bạn với ta cả đời. Chỉ tại ta vận khí quá ư là không tốt, một đời liền kết thúc nhanh như vậy...” Thật sự trở tay không kịp.

Cậu cắn môi, cố gắng hít hà nước mũi, “Người bảo người có chuyện quan trọng phải làm, chờ sau khi người tiễn ta xong liền có thể làm rồi ha. Ta...” Ngẩng đầu, cậu muốn cố nở một nụ cười thật hoàn hảo, lại phát hiện mặt mình gần sát vạt áo của Baal, sau đó xuyên qua.

Baal lùi ra sau nửa bước, để đầu cậu chui ra khỏi thân thể mình, “Nếu có cách nào đó giúp người sống lại thì sao?”

Vương Tiểu Minh ngây người sau một lúc lâu, trong đôi mắt đó, mọi âm đạm đều bị ánh sáng hy vọng xua tan, khuôn mặt rạng ngời, “Có thể không?”

“Thiên đường, địa ngục và nhân giới người chọn nơi nào?”

“Nhân giới!” Vương Tiểu Minh trả lời không chút do dự.

Baal nhướng mày, “Được, vậy thì sống lại.” Tuy rằng muốn sống cùng nhân loại suốt đời có hơi phức tạp, nhưng ở nhân giới vẫn còn tốt hơn chạy tới thiên đường ngày ngày chiêm ngưỡng mấy cái mặt mo của bọn Michael, Raphael.

Vương Tiểu Minh nâng tay, chậm rãi nghiêng về trước, sau đó từ từ ấn tay mình xuống cho đến khi thấy cánh tay xuyên vào trong thân thể hắn, buồn bực hỏi: “Sao mà sống lại được?”

Baal rất sáng khoái tặng cho cậu đáp án, “Không biết.”

...

Vương Tiểu Minh cười gượng: “Ta biết người muốn an ủi ta, nhưng cách này hoàn toàn thất bại.” Có hi vọng rồi lại thất vọng, thà rằng ngay từ đầu để cậu tuyệt vọng luôn đi.

Baal bĩu môi, “Ai nói ta an ủi người? Hơn nữa... Ai nói cách này hoàn toàn thất bại?”

Vương Tiểu Minh nói: “Nhưng chính người vừa mới nói không biết cách sống lại mà?”

“Ta không biết cũng không có nghĩa là người khác không biết.” Trong mắt Baal lóe lên tia sáng, “Địa ngục cái gì cũng thiếu, chỉ có những kẻ nhàm chán nhàn rỗi là nhiều.”

Vương Tiểu Minh lắp bắp sợ hãi nói: “Chẳng lẽ phải xuống địa ngục thiệt hả?”

“Thì người cứ coi như đi du lịch vậy.”

...

“Có thể mang theo máy ảnh không?” Nếu đi du lịch ít nhất cũng phải chụp ảnh mang về a.

“Người cầm được thì cứ đem đi.”

Vương Tiểu Minh ủy khuất nhìn đôi tay mình, đột nhiên thần tình nghi hoặc ngẩng đầu hỏi: “Ta chết như thế nào?” Cậu chỉ nhớ lúc ấy trái tim đau như muốn nổ tung, không thể gắng gượng được, sau đó...

Baal nhìn trời.

“A?” Vương Tiểu Minh khẩn trương nói, “Ta chết rồi, thân thể của ngươi làm sao bây giờ? Liệu của khôi phục được nữa không?”

“...” Kỳ thật lý do vô cùng đơn giản như này, chẳng biết vì sao hắn lại thấy khó nói nên lời nhỉ? Baal lo lắng.

Vương Tiểu Minh nghĩ đến rất nhiều khả năng có thể xảy ra, “Chẳng lẽ ta bị nhồi máu cơ tim?”

“Kỳ thật là...” Baal ném sự kiêu ngạo của mình ra khỏi đầu, kể loại toàn bộ câu chuyện từ đầu đến đuôi cho cậu nghe.

Vương Tiểu Minh lắng lắng lắng nghe.

Baal cũng không bỏ qua chi tiết của hai gã sứ giả câu hồn Ất Giáp, cuối cùng còn đặc biệt lôi cái cần câu ra cho cậu coi.

“Đây là cần câu mà sứ giả câu hồn dùng để câu linh hồn sao?” Đối với những chuyện bất công mà cậu liên tục gặp phải, Vương Tiểu Minh luôn thản nhiên tiếp nhận, còn chăm chú quan sát cái cần câu, “Ngươi dùng nó câu ta thử xem.”

Baal im lặng một lát, nhẹ nhàng móc vào người cậu, “Đau không?”

“Không đau.” Vương Tiểu Minh toàn thân cứng đờ nói, “Nhưng không thể cử động.” (Cái khúc này nghe như là... *đổ mặt*)

Baal kéo về phía trước, Vương Tiểu Minh không tự chủ được cũng bị giật về trước hai bước, “Sao lại vậy nhỉ? Ta không điều khiển được.”

“Không tồi, dùng được.” Baal hài lòng đem cất cần đi.

Vương Tiểu Minh nghi hoặc hỏi: “Ta bây giờ có thể tự đi rồi, còn cần nó làm chi?”

“Trước sau gì cũng có ích cả.” Trong đầu Baal hiện lên vô số cách sử dụng. (Dụng cụ SM đời mới: cần câu... khụ:”>)

“...” Vương Tiểu Minh cố gắng dời ánh mắt khỏi khuôn mặt tươi cười xấu xa của hắn, “Nói cách khác, thân thể của ngươi đã khôi phục? Pháp lực cũng khôi phục luôn chứ?”

“Ồ.” Baal ngạo nghễ héch càm. Sức mạnh đang cuộn trào khắp cơ thể làm hắn cảm thấy toàn thân trên dưới đều rất tự tin.

Vương Tiểu Minh cao hứng nói: “Vậy có thể cứu được em trai Hạng tổng rồi?”

Baal nhú mày : “Gi?”

Vương Tiểu Minh gãi đầu nói: “Dù sao bây giờ ta cũng không có gì khó chịu lắm, có thể từ từ sống lại cũng được, nhưng mà em trai Hạng tổng bất cứ lúc nào cũng sẽ biến thành quái vật hút máu vô nhân tính đó. Chúng ta hay là cứu anh ta trước đi?”

“Ngươi có biết thân thể của ngươi cũng chỉ ‘đảm bảo tươi sống’ trong một thời gian nhất định thôi không?”

...

Vương Tiểu Minh ngơ ngác lắc đầu nói: “Không biết. Những chuyện này với ta đều rất mới mẻ.”

“Từ thời điểm ngươi hồn lìa khỏi xác, thời gian đảm bảo ‘hàng tươi sống chất lượng cao’ cũng bắt đầu tính từ đó.” Baal uy hiếp, “Nếu cơ thể không được bảo vệ tốt, ngươi vĩnh viễn không thể sống lại.” Kỳ thật cái này là hắn phóng đại đó, chỉ vì hắn vô cùng vô cùng khó chịu khi thấy Vương Tiểu Minh lúc nào cũng lo lắng quan tâm tới Hạng Văn Huân. (Giải mỗi cái ghen bóng gió =w=)

Vương Tiểu Minh do dự: “Vậy ngươi có cách gì để trì hoãn việc cậu ta biến thành quái vật không?”

Những lời này nói thế còn dễ nghe một chút. Baal suy nghĩ: “Ta có thể bỏ y vào không gian của ta. Ngoài ta ra, không ai có thể thả y.”

“Vậy còn chờ gì nữa, đi thôi.” Vương Tiểu Minh nói xong định đi ra ngoài, nhưng cậu mới bước được hai bước bèn quay lại cười gượng hỏi, “Cửa chỗ nào thế?”

Baal nhướn mày.

Bốn xung quanh biến đổi, Vương Tiểu Minh nhận ra căn phòng ký túc xá không thể quen thuộc hơn, tất cả đèn phòng khách và phòng ngủ đều đồng loạt bật lên.

Cậu quay lại, nhìn thấy thân thể mình đang lơ lửng giữa không trung, đầu tiên có hơi hoảng sợ, sau đó lập tức hiện lên cảm giác kỳ lạ, “Nếu bây giờ ta ngồi vào cơ thể này, ta sẽ không biến thành cương thi chứ?”

“Người có thể thử xem.” Ngón tay Baal chỉ xuống dưới, thi thể của cậu nhẹ nhàng đặt xuống đất.

Vương Tiểu Minh đi qua, sau đó xác định vị trí, chậm rãi nằm xuống trùng khít.

Sau một lát, cậu ngồi dậy, “Ta chẳng có cảm giác gì hết.”

“Bình thường.” Baal vỗ hai tay vào nhau thành hình chữ thập, từ từ giãn sang hai bên.

Vương Tiểu Minh ngạc nhiên nhìn thấy một khối cầu trong suốt như bong bóng xuất hiện giữa hai tay hắn, bên trong dần hiện lên hình ảnh...

“A, phòng khách trong ký túc xá của Hạng tổng.”

Baal nâng quả cầu lên, nhẹ nhàng ném ra, cố định giữa không trung, “Đợi Hạng Văn Huân trở về thì bảo ta.”

“Người đi đâu á?” Vương Tiểu Minh hoang mang nhìn hắn đi vào thư phòng.

“Chơi game, lần này ta không tin là không qua cửa được!” Baal siết chặt tay, hùng hổ bước vào thư phòng.

22. Chương 22: Địa Ngục

Thượng)

Về nhà rất cần thiết

Từ trong thư phòng liên tục vang lên những âm thanh gõ phím lạch cạch rất nặng nề.

Vương Tiểu Minh loanh quanh trong phòng khách một lượt, chợt nhớ hôm qua lật đặt ra ngoài, chén còn chưa kịp rửa. Khoai tây mới mua còn để đại trên sàn bếp chưa cất đi.

Cậu xoay lại, định cất gọn khoai tây vào một chỗ, nhưng ngón tay cứ thẳng tắp xuyên qua mấy củ khoai. Cậu lại kiên trì không bỏ cuộc thêm hai lần nữa, kết quả vẫn y như nhau. Sau đó cậu lại nghĩ tới tình tiết trong bộ phim “Ghost”, một gã quỷ từng dạy cho nhân vật nam chính phương thức dùng ý nghĩ để điều khiển đồ vật. Vì thế, cậu nhớ lại cách làm trong phim, nhìn trừng trừng vào củ khoai kia, sau đó vươn tay ra ——

Xuyên qua.

Cậu hít một hơi thật sâu, lại nói thêm, kiên trì và cố chấp xem như là những ưu điểm ‘đáng quý’ mà cậu có được.

Cho nên, cậu hết sức nghiêm túc và kiên trì thêm một hai giờ nữa, cuối cùng đành từ bỏ.

Có thể xác định được một điều, đạo diễn và biên kịch của bộ phim “Ghost” này nhất định chưa từng chết bao giờ, vậy nên mới viết ra mấy tình tiết dở người như là linh hồn có thể nhặt lấy đồ ăn.

Cậu đứng lên, lẳng lặng quay vào phòng khách.

Thi thể vẫn đang nằm im trên mặt đất. Chính mình gần gũi với cơ thể mình đến thế nhưng Vương Tiểu Minh lại cảm thấy thật khó chịu, cái này và soi gương là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Cậu nhìn thêm một lúc, thấy chẳng có gì hay ho liền trèo lên ghế sofa ngồi, đang định ngồi xuống thì thấy trong bong bóng xuất hiện thân ảnh của Hạng Văn Huân.

Anh ta mặc áo ngủ đi ra khỏi bếp, mang theo ly sữa bước vào phòng ngủ.

“Baal! Hạng tổng về rồi.” Vương Tiểu Minh hét âm ỉ.

Rầm.

Trong thư phòng đồng thời vang lên một tiếng nổ thật lớn, sau đó, Baal thông thả đi ra.

Vương Tiểu Minh nhìn đám khói đen bốc lên từ cửa phòng, nghẹn họng nhìn trân trối: “Chuyện gì xảy ra thế?” Đừng bảo là lại phá nát cái máy rồi nha?

“Đại khái không khác với tưởng tượng của người lắm.”

Vương Tiểu Minh ngẩn ngơ, lập tức nghĩ: May là cậu còn chút tiền để lại cho Baal, có thể bồi thường được. Baal hất tay, cất thân thể của cậu vào trong không gian.

“Á, người đưa nó đi đâu rồi?” Tuy rằng bây giờ đã đi xa, nhưng xét cho cùng cậu cũng gần bó hai mươi ba năm với nó, ít nhiều nên cho cậu chút thời gian lưu luyến thân thể của mình với chứ.

“Không gian đóng băng. Giữ tươi mới dùng được.”

Vương Tiểu Minh mếu máo không nói nên lời. Vì sao nghe thấy hai chữ ‘giữ tươi’, cậu lại có ảo giác như thể... sắp bị ăn? Hơn nữa lại còn bị nuốt trọn như ăn sủi cảo a.

Baal tiện thể giơ một ngón tay lên chọc vỡ bong bóng, sau đó búng tay, Vương Tiểu Minh liền phát hiện mình đang đứng trong phòng khách nhà Hạng Văn Huân, hơn nữa rèm trong phòng khách cũng kéo kín mít, chỉ có ánh đèn tỏa ra.

“Hạng tổng đang ngủ thì phải, chúng ta đột ngột xông vào không hay lắm” Vương Tiểu Minh nhỏ giọng nói.

“Sao người phải nhỏ giọng rầm rì như vậy?” Baal nhướn mày.

Vương Tiểu Minh thấp giọng nói: “Bởi vì trước khi bước vào chúng ta không ấn chuông.”

Baal nâng tay, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ vài cái.

Vì thế, chuông cửa réo âm ỉ.

Vương Tiểu Minh sợ hãi núp sau sofa.

Baal: “...”

Hạng Văn Huân từ trong phòng ngủ đi ra, nhìn thấy Baal có chút giật mình, “Xin hỏi anh là...”

Khóe miệng Baal khẽ nhếch lên.

“Baal tiên sinh?” Trong mắt Hạng Văn Huân lóe lên sự ngạc nhiên, ngay lập tức tràn ngập mừng rỡ, “Ngài đã khôi phục rồi sao?”

Vương Tiểu Minh núp sau ghế sofa ló ra nửa cái đầu, hiếu kỳ hỏi: “Hạng tổng, sao ngài lại đoán ra được thân phận của hắn?”

Hạng Văn Huân không hề phản ứng.

Baal đắc ý cười nói: “Quên nói với người, tình trạng hiện tại của người y như ta hồi trước.”

Vương Tiểu Minh ngẩn ngơ, lập tức gãi đầu, xấu hổ bước ra: “Ồ nhỉ, ta giờ thành ma thành quỷ rồi, Hạng tổng chắc là không nhìn thấy ta.”

Baal nghĩ: làm nhân loại, năng lực thừa nhận mọi chuyện của y có phải quá tốt rồi không?

Hạng Văn Huân hướng theo ánh mắt của Baal, hỏi: “Là bạn của Baal tiên sinh sao?”

“Người cũng biết y.”

Hạng Văn Huân hơi kinh ngạc.

“Vương Tiểu Minh.” Baal bình tĩnh phun ra mấy chữ này.

...

Ngay cả Hạng Văn Huân có kiên định hay khôn khéo tới đâu cũng không thể nào lý giải được làm thế nào bọn họ lại đổi chỗ cho nhau. Bất quá chuyện này chẳng tác động gì đến biểu hiện của anh ta, “Tiểu Minh, cậu ấy làm sao thế?”

Tiểu Minh?

Baal nheo mắt, “Chết rồi.” Cho nên tim của người cũng chết luôn đi.

Trong mắt Hạng Văn Huân xẹt qua một tia đau buồn ngay cả anh ta cũng không phát hiện ra. Kỳ thật anh vẫn biết mình có một cảm tình kỳ lạ với Vương Tiểu Minh. Đương nhiên, thứ tình cảm này không liên quan gì đến yêu đương, mà là bị một người tốt bụng thuần khiết như cậu thu hút. Cho nên, khi nghe nói Vương Tiểu Minh đã chết, phản ứng của anh là đau buồn, nhưng sự bi thương này đối với biểu tình chẳng hề để tâm của Baal liền hóa thành hư ảo.

Có lẽ trong mắt của đạo thiên sứ, cái chết của nhân loại không phải là chuyện đáng sợ lắm, phải chăng một cuộc sống mới sẽ bắt đầu?

Vương Tiểu Minh đi đến trước mặt anh ta, cẩn thận quơ quơ tay, xác định quả thật anh ta không nhìn thấy mình, mới tự tin đi vòng quanh quan sát nói: “Hóa ra làm ma là vậy a.”

Baal kinh ngạc hỏi: “Người không biết tịch mịch sao?”

“Không đâu.” Vương Tiểu Minh nhanh chóng đáp lời, “Dù sao có người nhìn thấy ta là được rồi.”

...

Có lẽ để y vĩnh viễn ở trong tình trạng giả ma giả quỷ này cũng không tồi ha.

Baal bắt đầu suy tính về chuyện đó.

Hạng Văn Huân thu hồi mọi ưu tư, chân thành hỏi thăm: “Tôi có thể giúp gì được chăng?”

“Người cảm thấy những thứ người làm được bộ ta làm không nổi chắc?” Baal lạnh nhạt hỏi.

Vương Tiểu Minh bất mãn nói: “Hạng tổng đã giúp ta rất nhiều đó...”

“Từ giờ trở đi, chuyện của người do ta quản. Không, căn bản ngay từ đầu, người đã do ta quản rồi.” Baal quay đầu, hai mắt gắt gao trừng Hạng Văn Huân, tiếp tục nói với Vương Tiểu Minh, “Hồi đó chẳng liên quan gì đến người, đây là thỏa thuận giữa ta và hắn.”

Vương Tiểu Minh há miệng thở dốc, định nói gì đó, lại nhìn thấy Hạng Văn Huân mỉm cười chen ngang lời cậu.

“Baal tiên sinh quả nhiên rất giữ chữ tín.” Nếu hắn đã nói như vậy, nghĩa là chuyện Hạng Văn Kiệt hắn sẽ lo.

“Bất quá hiện tại ta có một việc rất quan trọng cần làm, cho nên, em trai người sẽ được bỏ vào không gian của ta. Đợi làm xong việc kia, ta sẽ giải quyết chuyện của hắn.”

“Không gian?” Hạng Văn Huân không khỏi nhíu mày, “Baal tiên sinh phải rời khỏi đây bao lâu?”

Baal chậm rãi treo người giữa không trung, nhấc chân, giống như đang ngồi trên ngai cao cuối xuống nhìn anh, “Đã là quỷ hút máu, em trai người phải chịu đến suốt đời.”

Hạng Văn Huân bình tĩnh nói: “Tôi biết.”

“Cho nên, vô luận ta đi bao lâu, y đều đợi được.”

“Nhưng tôi không chờ được. Cha mẹ tôi cũng chờ không nổi.” Hạng Văn Huân nhẹ nhàng thở dài, “Tôi chỉ hy vọng lúc tôi còn sống có thể nhìn thấy em ấy hoàn toàn tỉnh lại.”

Vương Tiểu Minh mềm lòng nói: “Baal, hay là người cứ giúp anh ta trước đi? Chuyện của ta...”

“Người không thể bị mặt trời chiếu vào.” Baal nói.

Vương Tiểu Minh sửng sốt, có hơi mờ mịt vì không hiểu sao hắn lại đổi đề tài nhanh vậy, “A?”

“Nếu theo ta đi Châu Âu, tỷ lệ bị mặt trời chiếu vào càng tăng.”

“Cho nên, người đang quan tâm ta?” Giọng cậu hỏi thật nhỏ, giống như sợ quá lớn tiếng sẽ làm giây phút vui rạo rức trong lòng tan biến.

Baal không vừa lòng, “Người dùng câu nghi vấn hả?”

...

Vương Tiểu Minh vội vàng gạt đầu: “Ừ, à không, không phải.. Là dấu chấm than!”

“Ta quan tâm người khiến người phải cảm thán ư?” Sắc mặt Baal càng xấu đi.

“Không, không... Kỳ thật là dấu chấm tròn.”

“Ta quan tâm người... chỉ là một dấu chấm tròn thôi sao?”

...

Vương Tiểu Minh cả người dờ dẫm. Không nghĩ là cậu học văn từ nhỏ, đến bây giờ ngay cả luận văn cũng viết đến mấy nghìn từ rồi, cứ nhiên mỗi dấu chấm câu cũng không biết dùng. “Vậy ta dùng dấu chấm lửng được không?”

“Dấu chấm lửng?” Kỳ thật Baal cũng không am hiểu dấu chấm câu trong văn phạm tiếng Trung cho lắm.

Vương Tiểu Minh nói thêm: “Này chứng tỏ là người quan tâm ta nhiều nhiều lắm, không đếm được, chỉ có thể chấm lửng.”

Hắn nghĩ một hồi, biểu hiện vừa lòng nói: “Cái dấu chấm này được phát minh không tồi ha.”

“Đúng đó.” Vương Tiểu Minh lặng lẽ thở phào, quay lại nhìn thấy Hạng Văn Huân đang ngồi trên sofa, nhất thời áy náy nói, “Thực xin lỗi, Hạng tổng, chúng ta chỉ là...” (chỉ là lovey dovey thây >w<) hạng= văn= huân= thấy= ánh= mắt= baal= hơi= giữu= cột= nhìn= về= phía= nào= đó= sau= đó= cười= híp= mắt= nhìn= về= phía= hân= thăm= dò= hỏi= tiểu= minh?= đang= nói= chuyện= với= tôi= sao?= vương= tiểu= minh= hai= mắt= sáng= lên,= hạng= tổng= có= thể= nghe= thấy= tiếng= của= ta= đó?= baal= tạt= cho= một= chậu= nước= lạnh:= hân= đoán= thôi.= hạng= văn= huân= nhìn= baal.= nhưng= baal= đương= nhiên= không= phải= là= một= người= phiên= dịch= tận= tụy,= hân= nói= có= lệ:= y= đang= chào= người.= ...= hạng= văn= huân= sắc= mặt= không= đổi= nhìn= về= phía= mới= này= baal= liếc= mắt= qua,= trả= lời:= chào= cậu.= vương= tiểu= minh:= ...= lúc= trước= khi= không= ai= nhìn= thấy= baal,= vì= sao= cậu= lại= không= dùng= cách= này= nói= cho= có= lệ,= coi= nhẹ= hân= chứ?= không= đến= hai= giây= sau,= cậu= tự= động= có= câu= trả= lời:= bởi= vì= cậu= sẽ= bị= đánh= rất= thăm.= nếu= không= còn= chuyện= gì= nữa= thì= ta= sẽ= đem= em= trai= người= theo.= baal= búng= tay.= hạng= văn= kiệt= nhất= thời= xuất= hiện= giữa= không= trung.= giờ= phút= này= cậu= ta= hình= như= đang= ngủ= say,= cũng= không= có= giường= nanh= múa= vuốt= giống= hôm= bữa,= nhìn= qua= im= lặng= lại= nhu= thuận.= tâm= tình= hạng= văn= huân= có= chút= kích= động,= sức= mạnh= toàn= thân= đều= tập= trung= trong= lòng= bàn= tay,= gắt= gao= bắm= chặt= lấy= sofa.= baal= tiên= sinh.= ngay= tại= lúc= baal= chuẩn= bị= thu= vào,= hạng= văn= huân= đột= nhiên= mở= miệng,= “tôi= chấp= nhận= cùng= văn= kiệt= ở= ngân= quán= chờ= ngài= trở= về.= baal= nhướn= mày,= y= bắt= cứ= lúc= nào= cũng= có= thể= biến= thành= quái= vật= hút= máu.= tôi= sẽ= nhờ= người= đúc= một= cái= ***g= sắt= bên= ngoài= quan= tài.= hạng= văn= huân= nhìn= hạng= văn= kiệt,= mỉm= cười= nói,= “tôi= nghĩ,= em= ấy= nhất= định= cũng= muốn= ở= bên= tôi.= đó= là= đương= nhiên.= ngón= tay= của= baal= gõ= nhịp= trên= đầu= gối= nói,= “tiện= cho= việc= hút= máu=

mà."="=" vương="=" tiểu="=" minh="=" thì="=" thăm="=" "nếu="=" bạn="=" của="=" gin="=" tới="=" đây="=" là="=" được="=" rồi="=" baal="=" nói="=" "nhân="=" giới="=" và="=" con="=" thuyền="=" noah="=" bị="=" lệch="=" giờ="=" nghiêm="=" trọng."="=" "cho="=" nên="=" baal="=" vuốt="=" cầm,"="=" "cho="=" nên="=" đáng="=" lẽ="=" hẳn="=" phải="=" tới="=" rồi="=" mới="=" đúng."="=" hạng="=" văn="=" huân="=" trong="=" mất="=" dấy="=" lên="=" một="=" tia="=" hy="=" vọng,"="=" "baal="=" tiên="=" sinh="=" có="=" thêm="=" người="=" giúp="=" đỡ="=" ư?"="=" vương="=" tiểu="=" minh="=" nhớ="=" tới="=" abaddon,"="=" vô="=" tay="=" nói="=" "a,"="=" sao="=" chúng="=" ta="=" không="=" nhờ="=" abaddon="=" giúp="=" a?"="=" anh="=" ta="=" cũng="=" là="=" đọa="=" thiên="=" sứ="=" mà."="=" "vì="=" ta="=" không="=" thích."="=" baal="=" hừ="=" lạnh,"="=" tiện="=" thể="=" phát="=" tay,"="=" hạng="=" văn="=" kiệt="=" biến="=" mất="=" khỏi="=" không="=" trung."="=" "nghĩ="=" đến="=" thời="=" gian="=" chèn="=" lệch="=" của="=" địa="=" ngục="=" và="=" nhân="=" giới,"="=" chúng="=" ta="=" sẽ="=" đi="=" nhanh="=" thôi."="=" hạng="=" văn="=" huân="=" đứng="=" lên,"="=" chân="=" thành="=" nói="=" "tôi="=" sẽ="=" ở="=" đây="=" đợi="=" baal="=" tiên="=" sinh="=" và="=" tiểu="=" minh="=" trở="=" về."="=" anh="=" ta="=" hiển="=" nhiên="=" đã="=" đoán="=" ra="=" baal="=" phải="=" đi="=" đâu="=" làm="=" gì."="=" baal="=" búng="=" tay."="=" hai="=" người="=" lại="=" trở="=" về="=" phòng."="=" vương="=" tiểu="=" minh="=" mở="=" to="=" hai="=" mắt="=" nhìn="=" hẳn="=" hỏi="=" "bây="=" giờ="=" chúng="=" ta="=" đi="=" đâu?"="=" "địa="=" ngục."="=" lấy="=" kinh="=" nghiệm="=" những="=" ngày="=" vương="=" tiểu="=" minh="=" sống="=" cùng="=" baal,"="=" cậu="=" có="=" thể="=" khăng="=" định,"="=" bây="=" giờ="=" tâm="=" tình="=" của="=" baal="=" vô="=" cùng="=" vô="=" cùng="=" khó="=" chịu."="=" (trung)="=" —="=" về="=" nhà="=" rất="=" cần="=" thiết="=" trước="=" kia="=" khi="=" đi="=" xem="=" phim="=" ngoài="=" rạp,"="=" vương="=" tiểu="=" minh="=" rất="=" hăm="=" mộ="=" mấy="=" ngôi="=" sao="=" hành="=" động="=" vô="=" nghệ="=" cao="=" cường,"="=" có="=" thể="=" nhảy="=" từ="=" trên="=" trực="=" thẳng="=" xuống."="=" nhất="=" là="=" khi="=" bài="=" nam="=" nhi="=" phải="=" tự="=" thân="=" cố="=" gắng="=" ==" vang="=" lên,"="=" nhiệt="=" huyết="=" trong="=" cơ="=" thể="=" ào="=" ạt="=" hơn="=" cả="=" thủy="=" triều,"="=" khiến="=" người="=" cậu="=" lằng="=" lằng="=" như="=" muốn="=" bay="=" lên."="=" nhưng="=" sau="=" khi="=" tự="=" mình="=" trải="=" nghiệm,"="=" cậu="=" mới="=" biết="=" rằng,"="=" sẽ="=" dĩ="=" rất="=" nhiều="=" người="=" nguyện="=" ý="=" bỏ="=" tiền="=" ra="=" rạp="=" chiếu="=" bóng="=" để="=" xem="=" người="=" khác="=" diễn,"="=" bởi="=" vì="=" họ="=" hoàn="=" toàn="=" không="=" thể="=" làm="=" được."="=" giống="=" như="=" bây="=" giờ,"="=" mặc="=" dù="=" baal="=" nghe="=" theo="=" yêu="=" cầu="=" của="=" cậu="=" bay="=" thật="=" chậm,"="=" nhưng="=" cậu="=" bị="=" treo="=" sau="=" cần="=" câu="=" cứ="=" lắc="=" qua="=" lắc="=" lại,"="=" lắc="=" mạnh="=" đến="=" nổi="=" cậu="=" thà="=" nhảy="=" xuống="=" dưới="=" kia="=" để="=" kết="=" liễu="=" mình="=" thêm="=" lần="=" nữa="=" cho="=" xong."="=" thế="=" nhưng,"="=" một="=" khi="=" đã="=" bị="=" móc="=" câu="=" dính="=" vào,"="=" toàn="=" thân="=" cậu="=" từ="=" trên="=" xuống="=" dưới="=" cứng="=" ngắc="=" như="=" tượng="=" đá,"="=" đùng="=" nói="=" là="=" nhảy="=" xuống,"="=" chỉ="=" muốn="=" nhúc="=" nhích="=" một="=" đầu="=" ngón="=" tay="=" cũng="=" không="=" được."="=" "còn="=" lâu="=" không?"="=" vương="=" tiểu="=" minh="=" nhin="=" không="=" được="=" lên="=" tiếng="=" hỏi."="=" "từ="=" lúc="=" xuất="=" phát="=" đến="=" giờ="=" chưa="=" quá="=" ba="=" phút,"="=" nhưng="=" người="=" đã="=" hỏi="=" đến="=" ba="=" mươi="=" lần."="=" baal="=" bay="=" chậm="=" lại."="=" đáng="=" lẽ="=" hẳn="=" nên="=" mở="=" không="=" gian="=" đóng="=" gói="=" y="=" vào="=" trong="=" đó="=" rồi="=" mang="=" đi="=" chứ="=" không="=" nên="=" để="=" y="=" thử="=" trải="=" nghiệm="=" làm="=" quỷ="=" bay="=" làm="=" gì."="=" "nơi="=" này="=" là="=" địa="=" ngục="=" rồi="=" sao?"="=" vương="=" tiểu="=" minh="=" nhìn="=" bốn="=" phía="=" tới="=" như="=" mực."="=" "đây="=" là="=" đường="=" hầm="=" không="=" gian="=" do="=" ta="=" tạo="=" ra,"="=" hẳn="=" đùng="=" một="=" chút="=" nói,"="=" "đường="=" từ="=" nhân="=" giới="=" xuống="=" địa="=" ngục="=" xa="=" quá."="=" "nga."="=" vương="=" tiểu="=" minh="=" nói,"="=" "vậy="=" còn="=" lâu="=" không?"="=" ...="=" baal="=" nghiêng="=" rằng="=" nghiêng="=" lợi="=" nói="=" "lần="=" thứ="=" ba="=" mươi="=" mốt."="=" vương="=" tiểu="=" minh="=" mếu="=" máo,"="=" "thật="=" sự="=" rất="=" khó="=" chịu="=" mà."="=" baal="=" đột="=" nhiên="=" đáp="=" xuống."="=" vương="=" tiểu="=" minh="=" sợ="=" tới="=" mức="=" nhắm="=" chặt="=" con="=" người,"="=" bên="=" tai="=" đột="=" nhiên="=" im="=" ắng,"="=" tiếng="=" gió,"="=" tiếng="=" đập="=" cánh,"="=" tiếng="=" gì="=" cũng="=" không="=" có."="=" "á!"="=" vì="=" sao="=" ta="=" không="=" nghe="=" thấy="=" tiếng="=" hít="=" thở?"="=" cậu="=" lại="=" sợ="=" tới="=" mức="=" mở="=" to="=" mắt="=" ra."="=" "bởi="=" vì="=" linh="=" hồn="=" không="=" cần="=" hô="=" hấp,"="=" thi="=" thể="=" người="=" càng="=" không="=" có="=" cách="=" nào="=" hô="=" hấp="=" được."="=" baal="=" không="=" tức="=" giận="=" nói="=" vương="=" tiểu="=" minh="=" ngăn="=" người,"="=" quả="=" nhiên="=" có="=" nghe="=" thấy="=" tiếng="=" hít="=" thở="=" —="=" nhưng="=" là="=" của="=" baal."="=" "ừm,"="=" hóa="=" ra="=" là="=" thể."="=" cậu="=" cười="=" gượng="=" bước="=" xuống,"="=" lại="=" nhìn="=" thấy="=" một="=" con="=" sông="="

rộng=" " lớn=" " bên=" " bờ=" " từng=" " ngọn=" " lửa=" " cháy=" " hừng=" " hực=" " "đây=" " là=" "
 đâu=" " vậy?"=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " tò=" " mò=" " hỏi=" " "địa=" " ngục=" " baal=" " nói=" "
 xong,"=" " đột=" " nhiên=" " hướng=" " về=" " bờ=" " bên=" " kia=" " bay=" " qua=" " vương=" " tiểu=" "
 minh=" " khẩn=" " trương=" " mở=" " to=" " mắt=" " đến=" " cuối=" " sông,"=" " những=" " ngọn=" "
 lửa=" " bên=" " bờ=" " lụi=" " dần,"=" " thậm=" " chí=" " cậu=" " có=" " thể=" " nghe=" " thấy=" " tiếng=" "
 tách=" " tách=" " khi=" " lửa=" " sắp=" " tàn=" " baal=" " chậm=" " rãi=" " bay=" " lên=" " cao=" "
 hơn=" " tim=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " thiếu=" " chút=" " nữa=" " là=" " vọt=" " ra=" " đương=" "
 nhiên,"=" " cái=" " này=" " chỉ=" " là=" " cảm=" " giác=" " ảo=" " tưởng=" " của=" " cậu,"=" " bởi=" " trái=" "
 tim=" " thực=" " sự=" " cũng=" " như=" " thân=" " thể=" " cậu=" " đều=" " nằm=" " trong=" " không=" "
 gian=" " của=" " baal=" " cả=" " rồi=" " "tại=" " sao=" " phải=" " bay=" " lên=" " cao=" " thế?"=" " đôi=" "
 cánh=" " baal=" " duỗi=" " thẳng=" " ra=" " mở=" " to=" " gấp=" " đôi!=" " màn=" " đêm=" " trước=" "
 mặt=" " thỉnh=" " thoảng=" " lóe=" " lên=" " vài=" " vệt=" " sáng=" " cậu=" " chớp=" " chớp=" " mắt,"=" "
 ngỡ=" " ngàng=" " khi=" " nhìn=" " thấy=" " hàng=" " ngàn=" " hàng=" " vạn=" " ngọn=" " đuốc=" "
 dần=" " tới=" " cuối=" " đường=" " baal=" " đột=" " nhiên=" " huyết=" " gió=" " thật=" " to=" " lúc=" "
 tiếng=" " huyết=" " gió=" " xuyên=" " qua=" " thân=" " thể=" " vương=" " tiểu=" " minh,"=" " cậu=" " tự=" "
 an=" " ủi=" " mà=" " nghĩ,"=" " may=" " mắn=" " đây=" " chỉ=" " là=" " linh=" " hồn=" " thôi=" " đó,"=" "
 nếu=" " không=" " nhất=" " định=" " đã=" " thủng=" " màng=" " nhĩ=" " baal=" " cũng=" " rất=" " hài=" "
 lòng=" " đây=" " coi=" " như=" " một=" " lời=" " thông=" " báo=" " ——=" " hấn=" " rớt=" " cục=" " đã=" "
 trở=" " lại!=" " (lưu=" " manh=" " ca=" " ca=" " đã=" " trở=" " lại=" " ^ _ ^)=" " bầu=" " trời=" " vẫn=" "
 đen=" " thui=" " lụi=" " mặc=" " dù=" " những=" " tòa=" " nhà=" " lớn=" " trong=" " thành=" " phố=" "
 đều=" " sáng=" " rực=" " nhưng=" " không=" " đủ=" " chiếu=" " rọi=" " cả=" " bầu=" " trời=" " vương=" "
 tiểu=" " minh=" " bị=" " thành=" " phố=" " hoa=" " lệ=" " ở=" " nơi=" " này=" " làm=" " ngây=" " ngất,"=" "
 "đây=" " là=" " địa=" " ngục=" " sao?"=" " trời=" " ạ,"=" " cậu=" " không=" " thể=" " tưởng=" " tượng=" "
 ra=" " nơi=" " đây=" " còn=" " phồn=" " hoa=" " hơn=" " cả=" " mấy=" " thành=" " phố=" " lớn=" " trên=" "
 nhân=" " giới!=" " "là=" " tầng=" " thứ=" " nhất=" " baal=" " nhìn=" " sắc=" " trời,"=" " trong=" " mắt=" "
 hiện=" " lên=" " một=" " tia=" " lo=" " lắng=" " hấn=" " vỗ=" " cánh=" " nhanh=" " hơn=" " hướng=" "
 về=" " trung=" " tâm=" " của=" " thành=" " phố=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " im=" " lặng=" " nhìn=" "
 xuống=" " phía=" " dưới=" " nếu=" " cậu=" " không=" " phải=" " đã=" " chết,"=" " nhất=" " định=" " sẽ=" "
 bị=" " phong=" " cảnh=" " dưới=" " kia=" " hù=" " chết=" " những=" " bậc=" " thang=" " dài=" " hun=" "
 hút=" " trong=" " thành=" " phố=" " lần=" " lượt=" " xuất=" " hiện=" " trong=" " tầm=" " mắt=" " khi=" "
 đến=" " trung=" " tâm=" " hình=" " tròn=" " của=" " thành=" " phố,"=" " vương=" " tiểu=" " minh=" "
 nhìn=" " thấy=" " một=" " cái=" " động=" " tới=" " đen,"=" " hơn=" " nữa=" " cái=" " động=" " này=" "
 nhìn=" " như=" " thể=" " bất=" " cứ=" " lúc=" " nào=" " cũng=" " có=" " thể=" " nhảy=" " dựng=" " lên=" "
 nuốt=" " chửng=" " người=" " vào=" " đó=" " "người=" " đứng=" " nói=" " là..."=" " cậu=" " còn=" " chưa=" "
 kịp=" " nói=" " xong,"=" " baal=" " đã=" " lao=" " xuống=" " rồi=" " tại=" " khoảnh=" " khắc=" " đó,"=" "
 trong=" " đầu=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " hiện=" " lên=" " một=" " ý=" " nghĩ=" " duy=" " nhất=" "
 ——=" " từ=" " nay=" " về=" " sau,"=" " cậu=" " chỉ=" " cần=" " nhìn=" " thấy=" " con=" " ruồi=" " con=" "
 muỗi=" " thôi=" " cũng=" " sẽ=" " bị=" " hoa=" " mắt=" " chóng=" " mặt=" " trải=" " qua=" " một=" "
 khoảng=" " thời=" " gian=" " đầu=" " đau=" " mắt=" " hoa,"=" " cho=" " dù=" " đang=" " là=" " linh=" "
 hồn=" " cũng=" " một=" " mỗi=" " muốn=" " buồn=" " nôn,"=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " rớt=" " cục=" "
 nhận=" " ra=" " cảnh=" " sắc=" " nghiêng=" " nghiêng=" " ngã=" " ngã=" " đã=" " ngừng=" " lại=" " cậu=" "
 và=" " baal=" " đang=" " đứng=" " trước=" " một=" " cung=" " điện=" " màu=" " trắng=" " thật=" " lớn=" "
 nhưng=" " chân=" " cậu=" " không=" " chạm=" " đất,"=" " bởi=" " vì=" " cung=" " điện=" " này=" " đang=" "
 lơ=" " lửng=" " giữa=" " không=" " trung=" " "hoan=" " nghênh=" " trở=" " về,"=" " baal=" " mang=" "
 theo=" " thanh=" " âm=" " trong=" " trẻo,"=" " một=" " đoạ=" " thiên=" " sứ=" " với=" " khuôn=" " mặt=" "
 tinh=" " xảo=" " tựa=" " búp=" " bê=" " barbie=" " vồ=" " cánh=" " bay=" " ra=" " khỏi=" " cung=" "
 điện=" " y=" " mặc=" " một=" " thân=" " áo=" " ngũ=" " màu=" " kem=" " sáng=" " sủa=" " dưới=" "
 ánh=" " đèn=" " nếu=" " không=" " phải=" " đôi=" " cánh=" " đen=" " quá=" " mức=" " chói=" " mắt=" "
 kia,"=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " nhất=" " định=" " nhằm=" " lần=" " y=" " với=" " thiên=" " sứ=" "
 baal=" " nhìn=" " bầu=" " trời=" " tới=" " như=" " mực,"=" " nhú=" " mày=" " hời=" " "lucifer=" " đâu?"=" "
 nếu=" " lucifer=" " có=" " ở=" " đây,"=" " ánh=" " sáng=" " của=" " hấn=" " sẽ=" " soi=" " rọi=" " toàn=" "
 bộ=" " bầu=" " trời=" " của=" " địa=" " ngục=" " "lucifer=" " đại=" " nhân=" " ra=" " ngoài=" " rồi=" "
 y=" " mím=" " cười=" " với=" " vương=" " tiểu=" " minh,"=" " "rất=" " vui=" " được=" " gặp=" " cậu,"=" "
 ta=" " là=" " berial=" " bởi=" " vì=" " nụ=" " cười=" " của=" " y=" " hết=" " sức=" " chói=" " lóa,"=" "

vương=" " tiểu=" " minh=" " khấn=" " trượng=" " lại=" " không=" " ngừng=" " cọ=" " cọ=" " mũi=" " chân=" " "tôi=" " là=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " "qủa=" " là=" " một=" " cái=" " tên=" " rất=" " êm=" " tai=" " "berial=" " ca=" " ngọ=" " ...=" " đây=" " là=" " lần=" " đầu=" " tiên=" " có=" " người=" " nói=" " tên=" " cậu=" " dễ=" " nghe=" " nha=" " lại=" " còn=" " là=" " một=" " đọa=" " thiên=" " sứ=" " xinh=" " đẹp=" " như=" " vậy=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " cảm=" " tưởng=" " sau=" " lưng=" " mình=" " như=" " thể=" " cũng=" " mọc=" " lên=" " một=" " đôi=" " cánh=" " chuẩn=" " bị=" " bay=" " bay=" " lên=" " baal=" " lại=" " tạt=" " cho=" " một=" " chậu=" " nước=" " lạnh=" " "ngoài=" " cái=" " tên=" " berial=" " ra=" " y=" " cảm=" " thấy=" " tên=" " ai=" " cũng=" " êm=" " tai=" " cả=" " berial=" " thấp=" " giọng=" " oán=" " giận=" " "ta=" " chỉ=" " không=" " thích=" " người=" " khác=" " gọi=" " tên=" " ta=" " thôi=" " "vương=" " tiểu=" " minh=" " ngơ=" " ngác=" " hỏi=" " "vì=" " sao?" " trên=" " thực=" " tế=" " cậu=" " cảm=" " thấy=" " cái=" " tên=" " berial=" " này=" " nghe=" " còn=" " hay=" " hơn=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " nhiều=" " ít=" " ra=" " thì...=" " nghe=" " rất=" " tây=" " "bởi=" " y=" " lười=" " biếng=" " baal=" " nói=" " "đó=" " là=" " lý=" " do=" " y=" " sa=" " đọa=" " berial=" " phản=" " bác=" " "ta=" " chỉ=" " vì=" " muốn=" " theo=" " đuổi=" " tự=" " do=" " của=" " chính=" " mình=" " baal=" " nói=" " "vậy=" " người=" " xuất=" " hiện=" " trong=" " này=" " làm=" " gì?" " "lúc=" " lucifer=" " đại=" " nhân=" " ra=" " ngoài=" " sẽ=" " giao=" " nhà=" " cửa=" " cho=" " ta=" " berial=" " nhún=" " vai=" " nói=" " "may=" " mắn=" " là=" " khách=" " của=" " lucifer=" " đại=" " nhân=" " cũng=" " không=" " nhiều=" " "nhưng=" " mà=" " hai=" " năm=" " nay=" " hơi=" " nhiều=" " ha=" " bắt=" " quá=" " isfel=" " và=" " baal=" " đều=" " rất=" " hiếm=" " khi=" " xuất=" " đầu=" " lộ=" " diện=" " ở=" " địa=" " ngục=" " sao=" " tự=" " đứng=" " lại=" " liên=" " tiếp=" " chạy=" " tới=" " nhĩ=" " y=" " có=" " hơi=" " hoang=" " mang=" " bắt=" " quá=" " cũng=" " lười=" " theo=" " đuổi=" " "bao=" " giờ=" " hấn=" " mới=" " về?" " mặc=" " dù=" " phải=" " nhờ=" " đến=" " lucifer=" " giúp=" " đỡ=" " làm=" " hấn=" " vô=" " cùng=" " vô=" " cùng=" " khó=" " chịu=" " nhưng=" " tìm=" " đến=" " nhà=" " mà=" " người=" " lại=" " không=" " thấy=" " làm=" " hấn=" " càng=" " vô=" " cùng=" " vô=" " cùng=" " vô=" " cùng=" " khó=" " chịu=" " hơn=" " nhất=" " là=" " khi=" " nghĩ=" " đến=" " chuyện=" " hấn=" " chỉ=" " có=" " thể=" " dùng=" " cái=" " cần=" " câu=" " kia=" " để=" " giữ=" " lấy=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " (lại=" " muốn=" " sờ=" " mó=" " em=" " nó=" " rồi=" "w=) berial=" " nói=" " "căn=" " cứ=" " vào=" " nhật=" " ký=" " hành=" " trình=" " của=" " lucifer=" " đại=" " nhân=" " trong=" " lần=" " gần=" " đây=" " nhất=" " cũng=" " không=" " lâu=" " lắm=" " nhiều=" " nhất=" " khoảng=" " hai=" " ba=" " năm=" " à=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " "..." " số=" " năm=" " của=" " địa=" " ngục=" " và=" " nhân=" " loại=" " là=" " cùng=" " đơn=" " vị=" " đo=" " sao?" " baal=" " nghĩ=" " một=" " lát=" " nói=" " "còn=" " ai=" " có=" " hắc=" " tinh=" " châu=" " nữa?" " berial=" " không=" " chút=" " nghĩ=" " ngọ=" " đáp=" " luôn=" " "mammon=" " đó=" " khoe=" " mắt=" " baal=" " co=" " giật=" " "bộ=" " không=" " còn=" " ai=" " nữa=" " hả?" " nếu=" " có=" " thể=" " hấn=" " thật=" " sự=" " không=" " muốn=" " giao=" " thiệp=" " với=" " cái=" " loại=" " tham=" " lam=" " kia=" " berial=" " thanh=" " minh=" " "mammon=" " tốt=" " lắm=" " nha=" " hôm=" " bữa=" " hấn=" " còn=" " tặng=" " ta=" " một=" " cái=" " mặt=" " nạ=" " dưỡng=" " da=" " đó=" " dán=" " lên=" " mặt=" " có=" " thể=" " không=" " cần=" " rửa=" " mặt=" " suốt=" " một=" " năm=" " a=" " tuy=" " rằng=" " lúc=" " sau=" " hấn=" " có=" " gãy=" " mất=" " một=" " viên=" " hắc=" " tinh=" " thạch=" " trên=" " tấm=" " gương=" " nhà=" " mình=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " "..." " mặt=" " của=" " y=" " và=" " mặt=" " của=" " nhân=" " loại=" " có=" " cùng=" " một=" " nghĩa=" " sao?" " baal=" " không=" " ý=" " kiến=" " hấn=" " tung=" " cần=" " câu=" " móc=" " lấy=" " ai=" " đó=" " rồi=" " bay=" " về=" " hướng=" " tầng=" " thứ=" " hai=" " hồi=" " nãy=" " lúc=" " baal=" " bay=" " xuống=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " hoàn=" " toàn=" " bị=" " nổi=" " sợ=" " ám=" " ảnh=" " căn=" " bản=" " không=" " được=" " ung=" " dung=" " thưởng=" " thức=" " phong=" " cảnh=" " các=" " tầng=" " hiện=" " tại=" " mới=" " nhìn=" " rõ=" " cảnh=" " sắc=" " tầng=" " thứ=" " hai=" " —=" " một=" " thành=" " phố=" " giải=" " trí=" " phát=" " huy=" " mọi=" " thứ=" " xa=" " hoa=" " đến=" " cực=" " điểm=" " baal=" " hạ=" " cánh=" " xuống=" " trước=" " một=" " hộp=" " đêm=" " hai=" " gã=" " đầu=" " trâu=" " gác=" " cửa=" " nhìn=" " thấy=" " hấn=" " vội=" " vàng=" " chạy=" " ra=" " tiếp=" " đón=" " "đọa=" " thiên=" " sứ=" " đại=" " nhân=" " cao=" " quý=" " xin=" " mời=" " qua=" " bên=" " này=" " baal=" " giọng=" " điệu=" " lạnh=" " lùng=" " hỏi=" " "mammon=" " đâu?" " đâu=" " trâu=" " liếc=" " nhau=" " nói=" " "mammon=" " đại=" " nhân=" " không=" " có=" " ở=" " đây=" " baal=" " khoe=" " miệng=" " cong=" " lên=" " hai=" " gã=" " đầu=" " trâu=" " đột=" " nhiên=" " không=" " hiểu=" " sao=" " cụng=" " đầu=" " vào=" " nhau=" " rồi=" " văng=" " ra=" " hai=" " bên=" " "ta=" " sẽ=" " ở=" " đây=" " chờ=" " hấn=" " baal=" " nhắc=" " chân=" " bước=" " qua=" " hai=" " gã=" " đi=" " vào=" " cửa=" " lớn=" " của=" " hộp=" "

đêm.= " hai=" " gã=" " đầu=" " trâu=" " vôi=" " vàng=" " đứng=" " dây=" " cúi=" " đầu=" " ghé=" " vào=" " nhau,=" " xì=" " xầm=" " to=" " nhỏ.= " " không=" " biết=" " hấn=" " là=" " ai=" " nhỉ?"=" " " dám=" " gọi=" " thẳng=" " tên=" " của=" " mammon=" " đại=" " nhân,=" " nhất=" " định=" " là=" " một=" " đọa=" " thiên=" " sứ=" " rất=" " lợi=" " hại."=" " " chẳng=" " lẽ=" " là=" " isfel=" " ư?"=" " hai=" " gã=" " đầu=" " trâu=" " tròng=" " to=" " bốn=" " mắt.= " " anh=" " ta=" " là=" " baal."=" " một=" " thanh=" " âm=" " ông=" " ọ=" " chen=" " vào.= " " tiểu=" " thư=" " yvonne."=" " mắt=" " hai=" " gã=" " đầu=" " trâu=" " sáng=" " lên.= " " yvonne=" " khoe=" " miệng=" " khê=" " nhếch,=" " " các=" " người=" " đi=" " mời=" " mammon=" " đi,=" " baal=" " cứ=" " để=" " ta=" " tiếp=" " đón."=" " " dạ=" " hai=" " gã=" " đầu=" " trâu=" " chạy=" " như=" " bay.= " " yvonne=" " vươn=" " tay=" " chỉnh=" " lại=" " vai=" " áo=" " mình=" " xuống=" " thấp=" " một=" " chút=" " nữa,=" " để=" " hai=" " bên=" " vai=" " trần=" " lò=" " lộ=" " hết=" " mức=" " có=" " thể,=" " sau=" " đó=" " vượt=" " lại=" " tóc,=" " vô=" " cùng=" " tự=" " tin=" " bước=" " vào=" " trong.= " " ả=" " trước=" " giờ=" " vẫn=" " luôn=" " tin=" " tưởng=" " mười=" " phần=" " vào=" " mị=" " lực=" " của=" " mình.= " " cái=" " lần=" " gặp=" " isfel=" " thất=" " bại,=" " ả=" " đổ=" " thừa=" " cho=" " việc=" " hấn=" " không=" " thích=" " khác=" " phái.= " " đại=" " sản=" " của=" " hộp=" " đêm=" " phi=" " thường=" " xa=" " hoa.= " " từng=" " viên=" " gạch=" " dưới=" " chân=" " đều=" " làm=" " từ=" " bạch=" " ngọc,=" " cây=" " cột=" " giữa=" " sản=" " được=" " khảm=" " lên=" " mấy=" " ngàn=" " viên=" " ruby,=" " từng=" " tấm=" " màn=" " được=" " dệt=" " từ=" " tơ=" " vàng=" " rũ=" " quanh=" " cây=" " cột.= " " đương=" " nhiên,=" " cảnh=" " sắc=" " này=" " với=" " yvonne=" " mà=" " nói,=" " ả=" " đã=" " ngán=" " tới=" " tận=" " cổ.= " " điều=" " duy=" " nhất=" " làm=" " ả=" " hưng=" " phấn,=" " chính=" " là=" " vị=" " đọa=" " thiên=" " sứ=" " đang=" " đứng=" " bên=" " cạnh=" " cái=" " cột=" " kia.= " " khí=" " thể=" " cao=" " ngạo=" " khiến=" " người=" " khác=" " khó=" " có=" " thể=" " cường=" " lại=" " làm=" " dục=" " vọng=" " muốn=" " chinh=" " phục=" " của=" " ả=" " đã=" " bùng=" " cháy=" " tới=" " cực=" " điểm.= " " "baal=" " đại=" " nhân."=" " ả=" " từ=" " từ=" " bước=" " qua,=" " đem=" " bả=" " vai=" " của=" " mình=" " khê=" " cọ=" " lên=" " cánh=" " tay=" " của=" " đối=" " phương,=" " hàng=" " mi=" " nhẹ=" " nhàng=" " chớp=" " chớp,=" " ánh=" " mắt=" " ma=" " mị=" " kiều=" " điểm.= " " ả=" " biết=" " rõ=" " góc=" " độ=" " nào=" " làm=" " khuôn=" " mặt=" " ả=" " ăn=" " ảnh=" " nhất,=" " biết=" " rõ=" " nên=" " liếc=" " mắt=" " đưa=" " tình=" " thể=" " nào.= " " baal=" " không=" " lên=" " tiếng=" " nhìn=" " hai=" " khối=" " thịt=" " tròn=" " tròn=" " chủ=" " động=" " dâng=" " lên=" " tận=" " mắt,=" " trên=" " trán=" " nổi=" " đầy=" " gân=" " xanh,=" " "người=" " là=" " ai?"=" " "em=" " tên=" " là..."=" " ả=" " chu=" " đôi=" " môi=" " đỏ=" " mọng=" " lên=" " hé=" " ra=" " hợp=" " lại,=" " tận=" " lực=" " bày=" " ra=" " hình=" " dáng=" " mê=" " hồn=" " của=" " khuôn=" " miệng=" " khi=" " phát=" " âm,=" " "yvonne."=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " chua=" " chát=" " nhìn=" " thân=" " ảnh=" " ả=" " ta=" " và=" " baal=" " dính=" " lại=" " một=" " chỗ,=" " miệng=" " cậu=" " mím=" " chặt=" " thành=" " một=" " đường.= " " baal=" " đột=" " nhiên=" " vươn=" " tay,=" " chụp=" " lấy=" " cổ=" " ả.= " " ánh=" " mắt=" " yvonne=" " mở=" " tròn=" " xoe=" " khi=" " thấy=" " hai=" " chân=" " mình=" " tự=" " đứng=" " cách=" " mặt=" " đất=" " một=" " khoảng,=" " giống=" " như=" " trên=" " mặt=" " baal=" " mọc=" " ra=" " một=" " bông=" " loa=" " kèn.= " " "chưa=" " nghe=" " bao=" " giờ."=" " mặt=" " baal=" " không=" " chút=" " thay=" " đổi=" " nói=" " xong,=" " cổ=" " tay=" " giật=" " một=" " cái.= " " vương=" " tiểu=" " minh=" " liền=" " nhìn=" " thấy=" " ả=" " hóa=" " thành=" " một=" " ánh=" " sao=" " băng,=" " nháy=" " mắt=" " biến=" " mất=" " ngoài=" " cửa=" " sổ.= " " baal=" " cúi=" " xuống=" " nhìn=" " thấy=" " miệng=" " cậu=" " ngoác=" " ra,=" " nhú=" " mảy=" " nói:= " " "người=" " cười=" " cái=" " gì?"=" " "không=" " có=" " gì."=" " vương=" " tiểu=" " minh=" " lấy=" " tay=" " vỗ=" " vỗ=" " cái=" " cột,=" " "rất=" " đẹp=" " a."=" " "cám=" " ơn=" " đã=" " khen=" " ngợi."=" " một=" " tuần=" " mĩ=" " nam=" " tử=" " mặc=" " áo=" " sơmi=" " vàng=" " nhạt,=" " khoác=" " thêm=" " vest=" " tím=" " than=" " đi=" " từ=" " ngoài=" " cửa=" " vào.= " " baal=" " nhìn=" " thấy=" " hấn,=" " không=" " buồn=" " đánh=" " tiếng=" " chào=" " hỏi,=" " nói=" " trực=" " tiếp:= " " "ta=" " muốn=" " một=" " viên=" " hắc=" " tinh=" " châu."=" " "từ=" " từ=" " thương=" " lượng."=" " nam=" " tử=" " cười=" " đến=" " thập=" " phần=" " thân=" " thiết.= " " (hạ)= " " —=" " về=" " nhà=" " rất=" " cần=" " thiết=" " bởi=" " vì=" " công=" " dân=" " dưới=" " địa=" " ngục=" " đều=" " trường=" " sinh,=" " cho=" " nên=" " thiết=" " kế=" " của=" " hộp=" " đêm=" " muôn=" " màu=" " muôn=" " vẻ.= " " vương=" " tiểu=" " minh=" " đi=" " theo=" " baal=" " và=" " cái=" " người=" " mới=" " bước=" " vào=" " tên=" " mammon,=" " cùng=" " đến=" " hồ=" " nước=" " đang=" " lơ=" " lửng=" " trên=" " không,=" " ngồi=" " xuống=" " một=" " chỗ=" " giống=" " như=" " là=" " bồn=" " rượu.= " " giữa=" " bồn=" " có=" " đặt=" " một=" " cái=" " bàn=" " nhỏ,=" " trên=" " bàn=" " có=" " bốn=" " ly=" " rượu=" " to=" " bằng=" " bàn=" " tay,=" " mỗi=" " ly=" " đều=" " cảm=" " sẵn=" " một=" " cái=" " thìa=" " nhỏ=" " bên=" " trong.= " " mammon=" " mím="

cười=" nói=" "muốn=" uống=" gì?"=" baal=" nói=" "ba=" tư=" lam=" đế."=" "nhiều=" năm=" như=" vậy,=" "thói=" quen=" của=" người=" thực=" sự=" chẳng=" thay=" đổi=" chút=" nào."=" mammon=" cầm=" lấy=" cái=" "thìa=" trong=" tay,=" "gỗ=" sáu=" cái=" lên=" ly=" rượu=" trước=" mặt=" baal.= "chỉ=" thấy=" dưới=" đáy=" ly=" đột=" nhiên=" xuất=" hiện=" một=" cái=" lỗ=" nhỏ,=" dòng=" rượu=" nâu=" sẫm=" phun=" lên=" từ=" cái=" lỗ=" đó.= "baal=" cầm=" lấy=" thìa=" múc=" một=" ngụm,=" lập=" tức=" nhứ=" mảy=" hỏi=" "người=" pha=" thêm=" bao=" nhiêu=" nước?"=" mammon=" nói=" "người=" thử=" nhìn=" xem=" quanh=" đây=" có=" bao=" nhiêu=" nước?"=" vương=" tiểu=" minh=" chòm=" ra=" ngoài=" mép=" bồn,=" nhìn=" xuống=" nước=" trong=" hồ=" dưới=" chỗ=" mình=" ngồi=" đang=" vỗ=" vào=" thành=" bồn,=" bốn=" phía=" xung=" quanh=" sóng=" gợn=" một=" màu=" xanh=" ngắt.= "mammon=" nói=" "người=" có=" thể=" nhìn=" thấy=" bao=" nhiêu=" nước,=" chứng=" tỏ=" là=" có=" bấy=" nhiêu=" nước=" chưa=" bị=" pha=" vào.= "baal=" "...=" mammon=" quay=" lại=" hỏi=" vương=" tiểu=" minh:= "còn=" cậu=" muốn=" uống=" gì?"=" vương=" tiểu=" minh=" ngồi=" lại=" vị=" trí,=" cực=" kỳ=" ngưỡng=" mộ=" nhìn=" về=" ly=" rượu=" trước=" mặt=" baal,=" lắc=" đầu=" nói=" "tôi=" không=" ăn=" được.= "tốt=" nhất=" không=" nên=" lãng=" phí.= "mammon=" nụ=" cười=" không=" đổi,=" "yên=" tâm.= "nhanh=" chóng=" thảo=" luận=" xong=" điều=" kiện,=" lát=" nữa=" sẽ=" có=" rượu=" ngon=" để=" chúc=" mừng.= "vương=" tiểu=" minh=" hai=" mắt=" trông=" mong=" nhìn=" baal.= "baal=" không=" kiên=" nhẫn=" nói=" "nói=" điều=" kiện=" đi."=" mammon=" dùng=" thìa=" gõ=" ba=" cái=" lên=" ly=" của=" mình.= "trong=" chớp=" mắt,=" một=" ngọn=" lửa=" hồng=" bùng=" lên=" từ=" cái=" lỗ=" nhỏ,=" tí=" tách=" rơi=" thành=" từng=" giọt=" xuống=" ly,=" chốc=" lát=" đã=" tràn=" đầy.= "vương=" tiểu=" minh=" nhìn=" mà=" hoa=" mắt=" chóng=" mặt.= "từ=" sau=" khi=" titan=" tộc=" bị=" phân=" chia,=" lượng=" hàng=" xuất=" khẩu=" từ=" địa=" ngục=" đến=" titan=" gặp=" phải=" trở=" ngại=" lớn.= "mammon=" dùng=" thìa=" khuấy=" vô=" thức=" dòng=" rượu=" đỏ=" tía=" trong=" ly,=" "chiến=" tranh=" giữa=" quang=" minh=" titan=" và=" tự=" do=" titan=" khiến=" cho=" nhiều=" thành=" phố=" của=" titan=" không=" ngừng=" đổi=" chủ,=" các=" loại=" khoáng=" thạch=" lại=" trở=" thành=" trang=" sức,=" không=" còn=" là=" vật=" dụng=" cần=" thiết=" nữa.= "hiện=" tại=" đối=" tượng=" mà=" bọn=" chúng=" đang=" hợp=" tác=" giao=" thương=" nhiều=" nhất=" là=" ải=" nhân=" tộc=" và=" tinh=" linh=" tộc.= "baal=" cười=" lạnh=" nói=" "titan=" tộc=" tinh=" ngô=" cũng=" chưa=" muộn=" nhĩ.= "ải=" nhân=" tộc=" cung=" cấp=" vũ=" khí,=" tinh=" linh=" tộc=" cung=" cấp=" lương=" thực,=" mà=" thứ=" địa=" ngục=" cung=" cấp=" nhiều=" nhất=" lại=" chính=" là=" xa=" xỉ=" phẩm.= "bên=" nào=" trọng=" yếu,=" bên=" nào=" thứ=" yếu,=" bên=" nào=" không=" cần=" thiết=" chỉ=" cần=" nhìn=" là=" hiểu=" ngay.= "mammon=" không=" khuấy=" nữa,=" lấy=" thìa=" múc=" một=" ngụm=" rượu=" đưa=" lên=" miệng=" thưởng=" thức,=" sau=" một=" lúc=" lâu=" mới=" nói=" "với=" góc=" độ=" nhìn=" từ=" phía=" địa=" ngục=" mà=" nói,=" đây=" tuyệt=" đối=" không=" phải=" tin=" tốt.= "baal=" đã=" đoán=" ra=" lời=" tiếp=" theo=" hần=" ta=" muốn=" nói,=" hần=" ung=" dung=" nhảm=" nháp=" thìa=" rượu=" "thiên=" đường=" và=" địa=" ngục=" không=" phải=" trước=" giờ=" vẫn=" tuyên=" bố=" sẽ=" không=" nhúng=" tay=" vào=" sự=" phát=" triển=" tự=" do=" của=" cử=" giới=" sao?"=" "đương=" nhiên.= "mammon=" buông=" thìa=" xuống,=" lại=" cười=" nói,=" "ta=" cũng=" đâu=" có=" ý=" định=" phá=" đại=" quân=" của=" địa=" ngục=" đến=" tấn=" công=" bọn=" chúng.= "ta=" chỉ=" hy=" vọng=" người=" có=" thể=" giúp=" chúng=" khai=" thông=" nhận=" thức,=" địa=" ngục=" cần=" được=" tôn=" trọng=" ra=" sao,=" là=" đối=" tượng=" hợp=" tác=" tốt=" nhất=" mà=" chúng=" tuyệt=" đối=" không=" nên=" bỏ=" qua.= "mặc=" dù=" ải=" nhân=" tộc=" có=" thể=" cung=" cấp=" rất=" nhiều=" máy=" móc=" khoa=" học=" kỹ=" thuật=" các=" loại,=" nhưng=" nếu=" titan=" tộc=" cứ=" dựa=" dẫm=" vào=" họ=" lâu=" dài=" sẽ=" làm=" giảm=" mất=" ưu=" thế=" về=" thể=" lực=" trời=" ban=" của=" chúng.= "chỉ=" có=" dùng=" khoáng=" thạch=" mà=" địa=" ngục=" cung=" cấp=" mới=" chế=" tạo=" ra=" vũ=" khí=" ma=" pháp=" với=" uy=" lực="

cường=" đại,=" đẩy=" mới=" là=" lựa=" chọn=" tốt=" nhất=" dành=" cho=" chúng."=" baal=" neho=" mất,=" "muốn=" chúng=" lựa=" chọn=" giữa=" việc=" dựa=" vào=" ả=" nhân=" tộc=" hoặc=" là=" núp=" bóng=" địa=" ngục=" hả?"=" "sinh=" vật=" luôn=" tiến=" hóa=" mà=" nếu=" cuối=" cùng=" chúng=" chọn=" dựa=" vào=" ả=" nhân=" tộc,=" chỉ=" có=" thể=" làm=" thân=" thể=" bọn=" chúng=" suy=" yếu=" bé=" nhỏ=" như=" ả=" nhân=" tộc,=" đầu=" óc=" lại=" càng=" đơn=" giản=" đi.==" nhưng=" nếu=" chọn=" vũ=" khí=" ma=" pháp=" sẽ=" làm=" sức=" mạnh=" của=" chúng=" cường=" đại=" hơn=" nhiều."=" mammon=" nói=" nghe=" rất=" hợp=" tình=" hợp=" lý."=" "nhúng=" tay=" vào=" nội=" bộ=" của=" titan...=" chuyện=" này=" lucifer=" biết=" không?"=" "vô=" luận=" là=" nhìn=" từ=" góc=" độ=" nào=" cũng=" không=" nên=" biết=" làm=" gì."=" mammon=" cười=" đến=" ý=" vị=" thâm=" trường.==" baal=" hừ=" nhẹ.==" vương=" tiểu=" minh=" nghe=" như=" lọt=" vào=" sương=" mù.==" mammon=" chậm=" rãi=" vươn=" tay=" với=" vào=" trong=" ly=" rượu=" đỏ=" tía,=" lấy=" ra=" một=" viên=" hắc=" tinh=" châu.==" trên=" mặt=" hạt=" châu=" còn=" ánh=" lên=" màu=" đỏ=" do=" rượu=" dính=" lên.==" ánh=" mắt=" baal=" chăm=" chú.==" "đây=" là=" trò=" ảo=" thuật=" ta=" mới=" học=" được,=" không=" phải=" pháp=" thuật,=" tuyệt=" đối=" dùng=" bằng=" thủ=" pháp."=" mammon=" để=" hạt=" châu=" trong=" lòng=" bàn=" tay,=" hờ=" hững=" lẩn=" qua=" lẩn=" lại,=" "chỉ=" cần=" người=" đồng=" ý,=" ta=" có=" thể=" giao=" hàng=" trước."=" ngón=" trở=" của=" baal=" khê=" gõ=" lên=" mặt=" bàn,=" từ=" trong=" ánh=" mắt=" dĩ=" nhiên=" đã=" quyết=" định,=" "titan=" tộc=" hắc=" là=" đã=" tiến=" hóa=" nhĩ=" hắc=" nhĩ=" mạnh=" bốn=" chữ=" 'hắc=" là=" và=" 'tiên=" hóa'=" "kết=" quả=" không=" quan=" trọng.==" chủ=" yếu=" là=" giao=" thương=" cơ."=" mammon=" thấy=" hắc=" tinh=" châu=" về=" phía=" baal.==" baal=" chụp=" lấy.==" mammon=" múc=" một=" thìa=" rượu=" nói:==" "chúc=" hợp=" tác=" vui=" vẻ."=" baal=" khoe=" miệng=" bồng=" nhiên=" nhếch=" lên,=" cũng=" múc=" một=" thìa=" rượu:==" "hợp=" tác=" vui=" vẻ."=" "đây=" là=" lần=" đầu=" tiên=" người=" cùng=" ly=" với=" ta."=" mammon=" liếc=" mắt=" về=" hướng=" vương=" tiểu=" minh,=" khê=" cười=" nói,=" "thật=" sự=" đáng=" kỷ=" niệm."=" nói=" xong,=" chậm=" rãi=" uống=" cạn=" rượu.==" baal=" đem=" thìa=" bỏ=" lại=" vào=" ly,=" "ta=" vừa=" mới=" dùng=" một=" trò=" ảo=" thuật=" nhỏ,=" không=" phải=" ma=" thuật."=" tay=" mammon=" cứng=" đờ,=" hơi=" có=" dự=" cảm=" bất=" hảo.==" baal=" thông=" thả=" nói:==" "ở=" trong=" rượu=" của=" người."=" mammon=" đột=" nhiên=" không=" có=" can=" đảm=" nhìn=" thử.==" "một=" lẽ=" vật=" ta=" mang=" đến=" từ=" nhân=" giới."=" trong=" mắt=" baal=" tràn=" ngập=" giễu=" cợt,=" "người=" không=" muốn=" nhìn=" xem=" là=" cái=" gì=" sao?"=" "người=" thật=" sự=" khách=" sáo=" quá."=" sắc=" mặt=" của=" mammon=" lúc=" này=" không=" còn=" hồng=" hào=" như=" trước=" nữa,=" hắc=" liếc=" mắt=" về=" phía=" ly,=" chỉ=" thấy=" một=" con=" bọ=" màu=" đen=" đang=" nổi=" lên=" bênh=" trong=" rượu.==" "nó=" là=" con=" gián,=" nhân=" loại=" thường=" gọi=" nó=" là=" tiểu=" cường.==" baal=" còn=" chưa=" nói=" xong,=" thân=" ảnh=" của=" mammon=" đã=" vụt=" mất=" không=" thấy=" tăm=" hơi.==" vương=" tiểu=" minh=" lo=" lắng=" hỏi:==" "anh=" ta=" không=" sao=" chứ?"=" baal=" nói:==" "ta=" vô=" cùng=" hy=" vọng=" đáp=" án=" là=" ngược=" lại=" a."=" vương=" tiểu=" minh:==" "..."=" baal=" lấy=" thì=" thể=" của=" cậu=" từ=" không=" gian=" đóng=" băng=" ra,=" nói:==" "trước=" mắt=" giải=" quyết=" vấn=" đề=" của=" người=" đã.==" vương=" tiểu=" minh=" giật=" mình=" hỏi:==" "người=" muốn=" đưa=" thì=" thể=" của=" ta=" vào=" hắc=" tinh=" châu=" sao?"=" dùng=" phương=" pháp=" giống=" người=" khi=" trước=" để=" hồi=" sinh=" ta?"=" baal=" thuận=" tay=" bỏ=" thì=" thể=" cậu=" vào=" hắc=" tinh=" châu,=" "phương=" pháp=" này=" rất=" tiện."=" "nhưng=" mà,=" vương=" tiểu=" minh=" nhất=" thời=" không=" biết=" đây=" là=" cảm=" động,=" cảm=" kích=" hay=" là=" cảm=" phục.==" "cách=" này=" rất=" nguy=" hiểm,=" người=" nhìn=" ta=" đây=" này...=" cậu=" nói=" xong,=" lập=" tức=" liền=" hỏi=" hận.==" nguyên=" bản=" muốn=" can=" ngăn=" hắc,=" nhưng=" theo=" cách=" nói=" của=" cậu=" hình=" như=" có=" chút=" oán=" giận=" trong=" đó.==" "yên=" tâm,=" ta=" sẽ=" không=" phạm=" sai=" lầm=" tương=" tự=" lần=" thứ="

hai=""" đầu."="" sự=""" thật=""" là=""" sau=""" khi=""" vương=""" tiểu=""" minh=""" chết=""" đi,=""
hắn=""" luôn=""" tự=""" trách=""" mình=""" về=""" chuyện=""" này."="" bởi=""" vì=""" hắn=""" không="""
nghĩ=""" tới=""" phương=""" pháp=""" giải=""" quyết=""" lại=""" đơn=""" giản=""" như=""" vậy,="" đơn="""
giản=""" đến=""" độ=""" hắn=""" rất=""" muốn=""" lời=""" mấy=""" tên=""" tác=""" giả=""" của=""" cuốn="""
địa=""" ngục=""" toàn=""" mạo="" ra,="" lẫn=""" qua=""" lẫn=""" lại=""" đánh=""" một=""" trận=""" đã="""
ngựa=""" mới=""" thôi!="" vương=""" tiểu=""" minh=""" nửa=""" tin=""" nửa=""" ngờ=""" nói:="" "hay="""
là=""" gọi=""" thêm=""" hai=""" vị=""" ma=""" vương=""" vừa=""" rồi=""" tới=""" đi?="" thêm=""" người="""
thêm=""" sức=""" mà."="" "bọn=""" chúng=""" có=""" phải=""" người=""" đầu,="" là=""" ma=""" vương="""
đó."="" thêm=""" ma=""" vương=""" là=""" thêm=""" thương=""" vong=""" không=""" biết=""" hả."=""
baal=""" hừ=""" lạnh."="" vương=""" tiểu=""" minh=""" không=""" dám=""" can=""" nửa."="" kỳ=""" thật="""
nghe=""" từ=""" kiểu=""" nói=""" chuyện=""" của=""" bọn=""" họ,="" cậu=""" cũng=""" biết=""" mới="""
quan=""" hệ=""" giữa=""" họ=""" không=""" tốt=""" lắm."="" "vậy=""" có=""" cần=""" tìm=""" một="""
chỗ=""" kín=""" đáo=""" không?"="" "thích=""" hả?"="" hắn=""" búng=""" tay,="" bốn=""" phía="""
nhất=""" thời=""" bị=""" bao=""" trùm=""" trong=""" màn=""" sương."="" "đây=""" là..."="" "không="""
gian=""" của=""" ta."="" vương=""" tiểu=""" minh=""" ngưỡng=""" mộ=""" nói:="" "nếu=""" nhân="""
loại=""" cũng=""" có=""" khả=""" năng=""" này=""" thì=""" tốt=""" rồi."="" "làm=""" gì?"="" "có=""" thể="""
đỡ=""" được=""" tiền=""" mua=""" nhà=""" a,="" hiện=""" tại=""" giá=""" nhà=""" đất=""" cao=""" lắm="""
đó."="" "...="" baal=""" đặt=""" hắc=""" tinh=""" châu=""" vào=""" trong=""" thân=""" thể=""" mình,=""
đang=""" định=""" dẫn=""" cậu=""" đi=""" loanh=""" quanh=""" một=""" tí,="" thăm=""" thú=""" các="""
khu=""" thương=""" mai=""" ở=""" địa=""" ngục=""" (tới=""" đó=""" ăn=""" cướp=""" chứ=""" jk="w=),=""
nhưng=""" hắn=""" vừa=""" nhắc=""" chân=""" một=""" cái,="" cả=""" người=""" liền=""" đứng=""" sững="""
lại."="" vương=""" tiểu=""" minh=""" từ=""" lúc=""" bắt=""" đầu=""" vẫn=""" chăm=""" chú=""" theo="""
dõi=""" hắn,="" nhất=""" thời=""" kinh=""" hãi,="" "người=""" có=""" sao=""" không?"="" trên=""" mặt="""
baal=""" xuất=""" hiện=""" biểu=""" tình=""" rất=""" kỳ=""" quái."="" "làm=""" sao=""" thế?"="" vương="""
tiểu=""" minh=""" lo=""" lắng=""" đến=""" nỗi=""" mờ=""" hồ=""" chảy=""" ròng=""" ròng."="" baal="""
chậm=""" rãi=""" nhắm=""" mắt."="" "...="" vương=""" tiểu=""" minh=""" không=""" biết=""" bây=""" giờ="""
mình=""" lên=""" lao=""" vào=""" ôm=""" chặt=""" cánh=""" tay=""" hắn=""" lay=""" thiết=""" mạnh="""
hay=""" là=""" ngồi=""" yên=""" bên=""" cạnh=""" mà=""" nhìn."="" thời=""" gian=""" một=""" giây="""
trôi=""" qua."="" vương=""" tiểu=""" minh=""" cảm=""" thấy=""" mông=""" mình=""" đập=""" xuống="""
ván=""" gỗ=""" cứng=""" ngắc,="" cứng=""" đến=""" độ=""" làm=""" người=""" cậu=""" run=""" rẩy="""
đứng=""" dậy=""" không=""" nổi."="" đột=""" nhiên,="" baal=""" mở=""" to=""" mắt,="" xòe=""" tay="""
ra,="" hắc=""" tinh=""" châu=""" xuất=""" hiện=""" trong=""" lòng=""" bàn=""" tay=""" của=""" hắn,=""
đang=""" phát=""" sáng=""" mãnh=""" liệt."="" vương=""" tiểu=""" minh=""" chỉ=""" thấy=""" cả="""
người=""" giống=""" như=""" bị=""" một=""" sức=""" mạnh=""" vô=""" cùng=""" lớn=""" hút=""" lấy,=""
ngay=""" sau=""" đó=""" liền=""" bắt=""" tỉnh=""" nhân=""" sự=""" trong=""" cơn=""" mê,="" rất="""
nhiều=""" chuyện=""" hiện=""" lên=""" xoay=""" quanh=""" đầu=""" cậu,="" từ=""" nhỏ=""" đến=""" lớn,=""
cha=""" mẹ=""" lạnh=""" lùng,="" anh=""" trai=""" đùa=""" giỡn,="" bạn=""" học=""" châm=""" chọc,=""
cãi=""" nhau=""" với=""" bạn=""" bè..."="" giống=""" như=""" đang=""" coi=""" một=""" đoạn=""" phim="""
ngắn,="" nháy=""" mắt=""" xẹt=""" qua=""" cuộc=""" đời=""" của=""" cậu."="" hai=""" mươi=""" ba="""
năm=""" cứ=""" như=""" vậy=""" trôi=""" qua."="" cuối=""" cùng=""" chỉ=""" còn=""" lại,="" là=""" cái="""
người=""" vĩnh=""" viễn=""" cao=""" cao=""" tại=""" thượng,="" ngên=""" ngang=""" kiêu=""" ngạo="""
-="" baal=""" phía=""" sau=""" hắn=""" mở=""" ra=""" đôi=""" cánh=""" đen=""" thật=""" lớn,="" nhưng="""
cậu=""" không=""" hề=""" thấy=""" sợ=""" hãi=""" mà=""" là=""" cảm=""" giác=""" vô=""" cùng=""" ám="""
áp=""" và=""" yên=""" tâm."="" cảm=""" giác=""" ám=""" áp=""" và=""" yên=""" tâm=""" đó=""" làm="""
cậu=""" ngủ=""" thêm=""" một=""" lát=""" nửa=""" mới=""" tỉnh."="" baal=""" ngồi=""" đối=""" diện="""
cậu,="" vẫn=""" là=""" tư=""" thế=""" ngồi=""" lúc=""" đầu=""" nhưng=""" sắc=""" mặt=""" vô=""" cùng="""
nhục=""" nhũ."="" cậu=""" nhanh=""" chóng=""" ngồi=""" thẳng=""" dậy,="" "người=""" không=""" sao="""
chứ?"="" bây=""" giờ=""" người=""" là=""" linh=""" hồn=""" hay=""" là=""" thân=""" thể=""" hợp=""" nhất="""
vậy?"="" baal=""" vẫn=""" như=""" cũ=""" không=""" nói=""" lời=""" nào,="" lạnh=""" lùng=""" trừng="""
cậu."="" vương=""" tiểu=""" minh=""" không=""" khỏi=""" lo=""" lắng=""" đứng=""" dậy,="" kiểm=""" tra="""
thân=""" thể=""" hắn=""" từ=""" trên=""" xuống=""" dưới=""" vài=""" lần=""" ,="" "người=""" rớt=""" cục="""
là=""" làm=""" sao=""" vậy?"="" "người=""" có=""" biết=""" người=""" đã=""" dùng=""" bao=""" nhiêu="""
lâu=""" để=""" tu=""" bổ=""" cơ=""" thể=""" của=""" ta=""" không?"="" baal=""" cuối=""" cùng=""" cũng="""
mở=""" miệng."="" vương=""" tiểu=""" minh=""" xòe=""" ngón=""" tay=""" đếm=""" đếm,="" "một="""

tháng=" nhĩ?"=" "vậy=" người=" có=" biết,=" ta=" đã=" dùng=" bao=" lâu=" để=" tu=" bổ=" thân=" thể=" của=" người?"=" "ưm..."=" vương=" tiểu=" minh=" ngược=" nhìn=" đồng=" hồ,=" "một=" giờ=" chẳng?"=" baal=" từng=" chữ=" nói:= " "chỉ=" trong=" phút=" chốc."=" vương=" tiểu=" minh=" giât=" mình=" hỏi=" lại:= " "bởi=" vì=" người=" là=" dọa=" thiên=" sứ,=" cho=" nên=" mạnh=" mẽ=" hơn=" sao?"=" "tình=" yêu=" và=" sức=" mạnh=" cơ=" thể=" chả=" liên=" quan=" gì=" hết."=" baal=" cơ=" hồ=" đang=" nghiêng=" rằng=" nghiêng=" lợi."=" vương=" tiểu=" minh=" cái=" hiểu=" cái=" không,=" "hay=" là=" do=" thân=" thể=" của=" ta=" được=" bảo=" quản=" tốt=" hơn?"=" "..."=" nguyên=" nhân=" là..."=" hấn=" yêu=" vương=" tiểu=" minh=" nhiều=" hơn!=" nguyên=" nhân=" này=" thiếu=" chút=" nữa=" làm=" hấn=" tức=" nổ=" mất!=" ngay=" từ=" đầu=" baal=" luôn=" chắc=" chắn=" cán=" cân=" tình=" yêu=" nghiêng=" về=" phía=" vương=" tiểu=" minh,=" bởi=" vì=" từ=" trước=" tới=" giờ=" toàn=" do=" vương=" tiểu=" minh=" thổ=" lộ,=" cho=" nên=" lúc=" hắc=" tinh=" châu=" bùng=" phát,=" hấn=" đương=" nhiên=" vẫn=" nghĩ=" mình=" yêu=" chưa=" đủ,=" nhưng=" không=" ngờ=" đáp=" án=" lại=" là..."=" cái=" bàn=" không=" hề=" báo=" trước=" bị=" chế=" ra=" làm=" hai=" nửa,=" nước=" bốn=" phía=" bốc=" lên=" như=" thể=" bị=" đun=" sôi,=" vương=" tiểu=" minh=" kinh=" hồn=" táng=" đả=" nghe=" tiếng=" xì=" xèo,=" nhẹ=" giọng=" hỏi:= " "đến=" cùng=" đã=" xảy=" ra=" chuyện=" gì=" vậy?"=" những=" lời=" này=" giống=" như=" bóp=" võ=" một=" quả=" bóng=" đầy=" hơi,=" baal=" túm=" lấy=" cổ=" áo=" cậu,=" kéo=" đến=" trước=" mặt=" mình,=" hung=" hăng=" đe=" dọa:= " "từ=" giờ=" trở=" đi,=" người=" dám=" thử=" yêu=" ta=" ít=" hơn=" coi!=" vương=" tiểu=" minh:= " "..."=" vô=" luận=" quá=" trình=" như=" thể=" nào,=" chân=" tướng=" có=" ra=" sao=" đi=" chẳng=" nữa,=" kết=" cục=" là,=" vương=" tiểu=" minh=" đã=" thuận=" lợi=" sống=" lại!=">

23. Chương 23: Du Vịnh

(Thượng)

Bơi lội là môn thể thao người người yêu thích

* Du vịnh: Bơi lội

Thần đặt ra quy định, có người sau khi chết phải xuống địa ngục, cho nên từ nhân giới xuống địa ngục có một đường thông hành.

Nhưng thần cũng quy định, công dân của địa ngục không thể tùy tiện đến nhân giới. Cho nên con đường kia chỉ là đường một chiều.

Baal muốn đưa Vương Tiểu Minh về nhân giới có hai lựa chọn.

Một – con thuyền Noah.

Hai – con thuyền Noah —— đến Huyết tộc giới.

Chức năng của con thuyền Noah khỏi phải giải thích nhiều làm gì, hằng năm nó chỉ có thể ghé đến nhân giới một lần, hơn nữa thời gian cũng có hạn. Trên thực tế thì, đây cũng không phải là con đường duy nhất trở về nhân giới.

Vì Cain ban đầu là nhân loại, cho dù bị biến thành Huyết tộc, hấn vẫn còn rất nhiều người thân là nhân loại. Để tiện cho hấn và người thân qua lại, và cũng để tất cả tình cảm của hấn dành cho nhân loại không bị thoái hóa sạch không còn một mảnh, thần đặc biệt chế tạo một đường hầm không gian làm con đường nối liền nhân giới và Huyết tộc giới.

Đó cũng là nguyên nhân tại sao ở nhân giới thường xuất hiện những truyền thuyết về quỷ hút máu.

Bởi vì Huyết tộc thực sự có thể tự do qua lại hai giới vậy nên không ít huyết tộc đã chọn định cư ở nhân giới.

Baal lựa chọn con đường thứ hai.

Vương Tiểu Minh nhìn Baal cứ thế nghênh ngang bước ra khỏi hộp đêm, ngạc nhiên hỏi: “Chúng ta không cần từ biệt Mammon tiên sinh sao?” Cậu vẫn còn nhớ rõ sắc mặt trắng bệch trước khi rời đi của Mammon.

“Trừ phi hần bị bệnh nan y, như vậy ta sẽ rất vui vẻ nói lời từ biệt với hần.”

Vương Tiểu Minh giật mình nói: “Đọa thiên sứ cũng sẽ mắc bệnh nan y ư?” Cậu còn tưởng rằng đọa thiên sứ trường sinh bất lão, không bệnh tật gì chứ.

“Không.” Baal không vui bĩu môi, “Cho nên ta không bao giờ từ biệt hần.”

“Đáp án của người làm ta đau lòng quá.” Mammon bay từ trong hộp đêm ra, thần nhiên dừng lại trước mặt bọn họ, “Ta còn đặc biệt tới tiễn các người.”

Baal cười lạnh nói: “Tiện thể hỏi thúc công nợ hã?”

“Mặc dù quá khứ trước đây của người vô cùng ‘huy hoàng’, nhưng mọi giấy tờ có liên quan vẫn chưa bị hủy bỏ, cho nên người ở trong hồ sơ của ta, độ tín nhiệm thuộc hạng A+, ta thực yên tâm.”

Baal liếc hần, “Mục đích?” Tóm lại, mấy chuyện tiền bạn lừa bịp tên này dù mặt dày nói ra nhưng hần chẳng có hứng nghe chút nào.

“Ta chỉ tới xác nhận thời điểm tiến hành giao dịch với Titan tộc mà thôi.” Mammon mỉm cười nói, “Chuẩn bị hàng hóa cũng cần nhiều thời gian lắm a.”

Baal cười nhạt, “Này còn không phải đòi nợ sao?”

“Ta thích gọi nó là thông báo hơn. Thực ra ta có ý tốt muốn gợi ý chút xiu cho người. Nếu đi từ con thuyền Noah về nhân giới còn phải chờ nửa năm, thời gian đó đủ để các người đến Titan tộc ngắm cảnh du lịch, tiện cho...” Mammon cười gian nói, “Tuần trăng mật.”

Baal tạt nước lạnh, “Ta đã quyết định đi theo đường Huyết tộc giới rồi.”

“Đêm hội máu tươi ba trăm năm mới có một lần sắp bắt đầu ở Huyết tộc giới. Ta cho rằng, bây giờ không phải là thời điểm tốt để mượn đường đâu.”

Vương Tiểu Minh tò mò hỏi: “Đêm hội máu tươi là cái gì?”

“Các gia tộc lớn sẽ chọn ra bốn gia tộc có tiềm lực nhất của Huyết tộc tham gia thử thách, người chiến thắng sẽ được đưa đến Ngưng Vọng cung ở núi Huyết Dạ và được bậc tam đại cùng gia phả tặng cho huyết lễ.” Mammon nói, “Đây là cách mà Huyết tộc đối cấp.”

Vương Tiểu Minh giật mình nói: “Giống như đánh quái thăng cấp quá ha?”

Mammon cười khế, quay lại nói với Baal: “Đây là lời đề nghị chân thành từ tận đáy lòng của ta đó.”

Baal nói: “Những lời người nói trước đó mới là thật.”

“Thỉnh thoảng ta cũng hay dùng biện pháp nói quá.” Tay phải Mammon chậm rãi rút vạt áo, “Tin ta đi. Là đối tượng hợp tác làm ăn, ta tạm thời sẽ không làm những chuyện bất lợi với người đâu. Cho dù, người đã mời ta một ly rượu giấm.” Khi hần nhắc đến chuyện này, ngữ khí ôn hòa, thái độ chân thành, nhìn không ra nửa phần bất mãn — điểm duy nhất khác biệt chính là ngón tay hần miết chặt vạt áo.

Baal phun ra từng chữ rõ ràng, “Không cần.”

Mammon cũng không mấy ngạc nhiên về đáp án của hần. Hần ta vươn tay ra, “Nếu đã vậy, chúc các người thuận buồm xuôi gió.”

Baal ngạo mạn liếc mắt nhìn hần, ôm lấy Vương Tiểu Minh bay thẳng vào màn đêm đen như mực.

Vương Tiểu Minh cúi đầu nhìn thân ảnh Mammon nhỏ dần đến khi hoàn toàn biến mất, lại nhìn thành phố xa hoa rực rỡ với ngàn ngọn đuốc dần trở thành một mảng sáng chớp nháy, cẩn trọng ngắt đầu nói: “Ta cảm thấy anh ta muốn tốt cho chúng ta.”

Baal bay chậm lại, “Hừ. Hần chỉ muốn ta nhanh chóng hoàn thành giao ước.”

“Vậy anh ta đã gạt người sao?” Vương Tiểu Minh giật mình thốt lên. Không hổ đại ma vương của địa ngục a, ngay cả nói dối cũng làm như thật vậy.

Baal nói: “Hắn nói thật.”

“Vậy tại sao...”

“Bởi vì, cho dù ta có tin cũng không muốn nói hắn biết.” Tưởng tượng ra nụ cười tràn ngập đắc ý của Mammon hắn chỉ muốn đánh bẹp hắn ta. Địa ngục nhiều ma vương như vậy, ngoài Lucifer ra, kẻ hắn nhìn ngứa mắt thứ nhì chính là Mammon. Tất cả là tại nụ cười của hắn ta, cứ làm cho hắn thấy ngứa ngáy, nhột nhột như thể bị người ta soi mói từ trên xuống dưới để định giá.

“Vương Tiểu Minh chớp mắt,” Những lời này hình như chỉ có học sinh tiểu học mới nói thôi.”

“Vương Tiểu Minh.” Giọng Baal lạnh lẽo gọi tên cậu vang lên ngay bên tai.

Vương Tiểu Minh lúc này mới để ý là, khoảng cách lúc này giữa hai người không quá ba phân. Nếu không phải do gió tạt quá mạnh, cậu dường như có thể cảm nhận được hơi thở của Baal vương vất trên mặt.

“Hả?” Không hiểu sao lại có chút khẩn trương.

“Ta bất kể lúc nào cũng có thể thả tay ra đó.” Baal hạ giọng cảnh cáo.

“Nhưng mà lúc này ngươi vô cùng vất vả mới cứu được ta.”

...

Baal câm lặng.

Khoảng ba phút sau, Vương Tiểu Minh nghĩ, không lẽ một đường cậu và hắn cứ im lặng mãi thế này, cậu đột nhiên lên tiếng. Tuy rằng những lời này lọt vào tai Vương Tiểu Minh có chút miệng cọt gan thối.

“Ta thật sự, thật sự sẽ thả tay.”

Vương Tiểu Minh lo lắng, cảm thấy nên nghe lời hắn một chút, vì thế gật đầu nói: “Ta tin ngươi mà.”

“...”

Tốc độ bay đột nhiên nhanh hơn. Cánh tay đang ôm lấy thắt lưng cậu càng xiết chặt. Nhưng điều khiến cho Vương Tiểu Minh cảm thấy nghi hoặc chính là, cậu nhận ra Baal hình như vẫn còn tức giận.

Con thuyền Noah dạo gần đây làm ăn không được tốt. Chấn động của cửa giới thành ra ảnh hưởng đến việc làm ăn qua lại giữa các giới, đương nhiên những trạm dừng chân cũng sẽ bị ảnh hưởng theo.

Bất quá sau khi Isfel đưa Thạch Phi Hiệp đến thăm kho vàng của riêng hắn xong, Thạch Phi Hiệp bắt đầu thấy việc làm ăn có ra sao cũng không cần phiền não nữa. Theo cách y nói thì, chuyện làm ăn của con thuyền Noah căn bản là ‘nghe tay trái’ thôi, có hứng thì làm, không hứng thì thông báo ông chủ có tin vui, đóng cửa một năm.

Reyton ngạc nhiên hỏi, ông chủ có tin vui là vui đến cỡ nào.

Thạch Phi Hiệp trả lời là vui mừng khôn siết không ngừng vui mừng khôn siết.

Đơn giản mà nói, nếu hôm nay y vô cùng cao hứng, như vậy sẽ không mở cửa. Nếu hôm nay y vô cùng mất hứng, đương nhiên, cũng sẽ không mở cửa. Cho nên tổng kết lại là, chỉ khi tâm tình y bình thản, chỉ khi y không mừng không giận, con thuyền Noah lúc ấy mới được dùng để tiếp khách.

Reyton lại hỏi, chừng nào thì người tâm tình bình thản, không mừng không giận?

“Bao giờ được tắm nắng.” Lúc trả lời đôi mắt của Thạch Phi Hiệp hướng ra phía bầu trời tối om, vẻ mặt khá là hoài niệm.

“...” Reyton không biết có nên lo trước mà chạy đi bu bám Ái nhân vương không, có gì ngài ấy sẽ tìm cho hắn một công việc cố định ở Ái nhân giới, nhìn tới nhìn lui, hình như con thuyền Noah sắp đóng cửa đến nơi rồi.

Bởi vậy khi Baal và Vương Tiểu Minh đến con thuyền Noah, phản ứng đầu tiên của Reyton là —— đóng cửa.

Khoảng khắc gần tiến vào con thuyền Noah, Vương Tiểu Minh cảm thấy một lực cản rất mạnh, giống như có thứ gì đó đẩy cậu ngược về phía sau.

Baal nháy mắt dựng lên một kết giới bảo vệ.

Áp lực trên người Vương Tiểu Minh thả lỏng, cậu thở hắt ra, “Nơi này chính là con thuyền Noah ư?”

Baal hiểu kỳ hỏi: “Người nhìn thấy con thuyền Noah có hình dạng như thế nào?”

“Một tòa nhà cao thiết cao trên một con thuyền vuông vức.” Vương Tiểu Minh trả lời xong, nghi ngờ hỏi, “Chẳng lẽ người không thấy sao?”

“Con thuyền Noah không có hình dạng nhất định. Mỗi người tưởng tượng không giống nhau dẫn tới hình dáng mô tả con thuyền sẽ không giống nhau.” Người trả lời chính là Reyton. Mới nãy hắn ta phải xuất ra công phu chớp mắt, rõ ràng đã nhìn thấy người tới là ai, nhân lúc bọn họ dựng kết giới và đáp xuống, nhanh chóng moi ra một bó hồng từ trong con thuyền Noah để tiếp đón.

“Baal đại nhân vĩ đại, ngài giá lâm là vinh hạnh tột bậc cho con thuyền Noah.” Hắn ta dâng bó hoa đỏ thắm lên.

Ánh mắt Baal nheo lại, bó hoa hồng nháy mắt trở thành cơn mưa hoa.

“...” Reyton nghĩ, chắc đây là nghi thức tiếp nhận ha?

Vương Tiểu Minh tò mò nhìn Reyton. Lần trước bởi vì có quá nhiều người, Thạch Phi Hiệp lại rất dễ coi, làm cậu không chú ý đến người lùn nhìn mặt thì rất trải đời nhưng thân thể lại nhỏ nhắn xinh xắn như vậy.

Reyton nhìn tay cậu chậm rãi hướng về má phải của hắn, lại nhìn thấy mặt Baal càng lúc càng đen, lập tức lùi về phía sau hai bước, cúi đầu nói: “Hai vị xin mời qua bên này.”

Vương Tiểu Minh lúc này mới phát hiện ra hành vi của mình, xấu hổ cười nói: “Thực xin lỗi. Tôi chỉ cảm thấy cậu thật sự rất đáng yêu, cho nên nhìn không được...”

...

Kỳ thật người không cần giải thích đâu.

Reyton cảm nhận được ánh mắt sắc nhọn muốn giết người của Baal đang ập lên đầu hắn, trong lòng lệ rơi thành sông.

Baal đột nhiên hỏi: “Isfel đâu?”

Reyton nhìn đồng hồ, “Lúc này, ngài ấy thường đang bơi lội.”

Baal nói: “Chẳng phải hắn ta đã không còn lạnh lùng nữa sao?” Bơi lội là nhiệm vụ của thần giao cho vì muốn hắn cảm nhận sự dịu dàng.

Reyton có thâm ý khác nói: “Thì bởi không còn lạnh lùng nữa, cho nên gần đây thời gian bơi lội mới ngày càng nhiều đó.” (Bạn Rey lại bị truyền nhiễm thói bất quái của bạn Hiệp rồi :>)

Vương Tiểu Minh phụ họa: “Kỳ thật bơi lội là môn thể thao được rất nhiều người yêu thích á.”

Baal tựa hồ đã lĩnh ngộ được ý nghĩa chính xác của bơi lội, cười xấu xa nói với Vương Tiểu Minh: “Người cũng rất thích bơi lội hả?”

“Không thích.” Vương Tiểu Minh trả lời vô cùng kiên quyết.

Baal câm nín. Vừa rồi ai mới bảo bơi lội là môn thể thao nhiều người yêu thích chứ?

Vương Tiểu Minh cười gượng nói: “Thì ta chỉ là muốn tham gia chủ đề với các người thôi.”

Baal lại hỏi: “Bình thường hắn bơi trong bao lâu?”

Reyton nói: “Căn cứ vào sức ăn trưa nay của Thạch Phi Hiệp, hắn là phải sau một lúc nữa.”

Vương Tiểu Minh hoang mang hỏi: “Vì sao thời gian bơi lội của Isfel lại liên quan tới sức ăn của Thạch Phi Hiệp?”

Baal, Reyton: “...”

“Bởi vì họ đang thi bơi chứ sao.” Gin đột nhiên đứng trên lầu hai lên tiếng. Mái tóc vàng hoa hòe hoa sói lấp lánh dưới ánh đèn, trông vô cùng đẹp mắt.

Vương Tiểu Minh tốt bụng nhắc nhở: “Khóa quần của anh chưa kéo hết kìa, áo sơmi còn lòi ra nữa.”

...

Gin xoay người, nhanh chóng chỉnh tề quần áo, kéo khóa thật kĩ, coi như ổn thỏa cả rồi mới quay lại, “Thật xin lỗi, vừa mới bơi lội xong cho nên...” Hắn nhướn mày ý bảo nửa câu sau không nói cũng hiểu.

Vương Tiểu Minh khen nức nở: “Không hổ là con thuyền Noah, có nhiều bể bơi như vậy.”

Reyton lầm bầm: “Con thuyền Noah chỉ có một bể bơi thôi.”

...

Sắc mặt của Vương Tiểu Minh từ hoang mang đến kinh ngạc rồi thì hoàn toàn giật mình.

Reyton có chút cảm khái. Rốt cục đã hiểu rồi.

“Nếu vậy cái bể bơi đó cũng rộng quá ha, nhiều người cùng bơi luôn!” Vương Tiểu Minh lại khen lấy khen để.

Baal, Gin, Reyton: “...”

(trung)

—

Bơi lội là môn thể thao người người yêu thích

Nếu cả quản lý tiền sảnh và tổng giám đốc đều đang bận rộn khảo sát bể bơi, như vậy việc sắp xếp phòng cho khách đành phải phiền đến quản lý công trình vậy.

Gin lại xoay người tiếp tục bước về phía nhà hàng trên tầng hai.

Reyton thấy biểu tình của Vương Tiểu Minh tỏ vẻ tò mò, giải thích: “Hắn đi xuống nhà hàng tìm cái gì đó bỏ bụng.”

“Nhưng mà bây giờ đã tới bữa ăn đâu.” Vương Tiểu Minh cúi xuống nhìn đồng hồ. Bởi vì thi thể được giữ gìn đầy đủ cho nên ngay cả tiền lễ trong túi quần cậu cũng chưa mất lấy một xu.

Reyton dùng một câu mờ mịt ám chỉ: “Bây giờ mới là nghỉ ngơi giữa hiệp thôi, tranh thủ bổ sung thể lực, chuẩn bị cho hiệp đấu tiếp theo.”

“Không ngờ môn thể thao này lại được mọi người ở con thuyền Noah yêu thích đến vậy nha.” Vương Tiểu Minh khâm phục, “Quả thực thích đến mất ăn mất ngủ.”

Reyton đột nhiên quay lại, thật cẩn thận liếc nhìn Baal một cái. Mặc dù bây giờ hắn đã thay đổi hình dạng, trước mắt không phải là khuôn mặt già nua của Manes, bất quá ánh mắt ngạo mạn đến không thể ngạo mạn hơn kia chẳng thay đổi chút nào, làm hắn ta mỗi lần đối diện không khỏi nhớ tới trận đại chiến kinh tâm động phách lúc trước ở Nguyên Thù giới.

“Nhìn cái gì?” Baal khó chịu hỏi.

Reyton hết hồn giật nảy mình, sau đó sợ hãi quay đầu đi.

Vương Tiểu Minh vừa lo lắng lại vừa buồn cười, “Cậu không sao chứ?”

“Không sao không sao.” Reyton đau thương mà nghĩ: Trong lúc bơi lội, Isfel nhất định chẳng bao giờ nghĩ tới chuyện cứu hắn. Cái tên vô tình vô nghĩa Gin vợ được Hughes rồi lại càng chẳng trông mong gì được. Nhìn quanh nhìn quất, trước mắt tạm thời chỉ có thể dựa vào Vương Tiểu Minh thôi.

Vương Tiểu Minh thấy Reyton mắt tròn xoe nhìn cậu, mấy cọng tóc trước trán rũ rũ xuống mắt, mỗi khi chớp mắt, tóc sẽ lay lay, đáng yêu vô cùng.

Cậu nhện không được vươn tay.

Reyton vèo một cái nhảy ra xa, cúi đầu, dùng ngữ khí vô cùng nghiêm túc nói: “Mời qua bên này.” Đẹp đi. Chẳng ai đáng để nương tựa cả, tự thân vận động vẫn tốt hơn!

... Bộ dạng đáng yêu cũng không phải lỗi của hần!

Vương Tiểu Minh tiếc hùi hụi thu tay về, im lặng đi theo sau hần ta.

Baal đi sau cậu đột nhiên nâng tay lên sờ mặt mình.

Mặt người lùn so với mặt hần thật sự sờ đã hơn sao?

Hần nhíu mày. Nghĩ lại mới nhớ, vô luận là trước khi hần khôi phục thân thể hay là sau khi hồi phục thân thể rồi, Vương Tiểu Minh đều không có khao khát muốn sờ mặt hần như thế a.

...

Reyton đi đằng trước bỗng dừng cảm thấy có ánh mắt ai đó chăm chăm phía sau càng lúc càng nóng rực.

Vì để đảm bảo an toàn tính mạng cho bản thân, Reyton cố ý sắp xếp phòng của hai người cách xa tầng hần ở, có điều, hơi gần với tầng của Antonio và Victor. Bất quá hần nghĩ với thể lực của Antonio và Victor, chắc không sao đâu ha.

“Mời vào.” Reyton mở cửa ra, còn giúp bọn họ bật đèn, sau đó đứng trước bồn tắm thật ân cần hỏi thăm, “Cần điều chỉnh nước nóng trước không?”

Vương Tiểu Minh cảm thấy ngượng ngùng, “Không cần, cảm ơn. Tôi sẽ tự làm sau.”

“Vậy thì...” Reyton nhìn cậu, lại nhìn sang Baal, rồi quay về nhìn cậu thấp giọng hỏi, “Các ngài có cần thêm một gian phòng nữa không?”

Đột nhiên thân thể Vương Tiểu Minh cứng đờ. Cậu bây giờ mới ý thức được, hai người họ đều đã trở lại tình trạng bình thường cả rồi, nói cách khác, mọi trở ngại giữa hai người đều không còn vấn đề nữa.

Tự dừng nghe thấy một câu như vậy làm hai tay cậu co quắp vướng víu không biết để đâu, hai chân không ngừng cọ cọ, ánh mắt lại vụng trộm liếc sang phía Baal.

Baal hồ hững ném ra một câu, “Không cần.”

Reyton phóng cho hần ánh mắt đã hiểu, rất thức thời bước ra ngoài hành lang, lại còn giúp họ đóng cửa.

Phòng nhất thời chỉ còn lại hai người.

Vương Tiểu Minh gãi gãi đầu, “Người, có muốn tắm rửa một chút không?”

Baal đột nhiên cúi đầu, tựa tiểu phi tiểu nói: “Ta lại càng muốn bơi lội hơn.”

“Bơi lội?” Vương Tiểu Minh ngơ ngác quay lại nhìn hần. Vì sao mọi người đến con thuyền Noah rồi đều nghĩ đến bơi lội a?

Baal nói: “Người muốn ‘bơi’ trên giường? Hay là ‘bơi’ trong bồn tắm đây?”

Trong đầu Vương Tiểu Minh nổ oành một tiếng, ngơ ngác trong đôi mắt nhất thời hóa thành kinh ngạc và ngượng ngùng, “Người nói bọn họ bơi lội ý là..”

Baal một tay cởi trang phục của mình, áo sơ mi trắng ôm sát cơ thể hần, hiện lên một đường cong rắn rỏi, “Ta nghĩ lần này chắc sẽ không ngoài ý muốn nữa đâu ha.”

Vương Tiểu Minh khản trương tiết ra rất nhiều nước bọt, yết hầu nuốt ừng ực, đờ nửa ngày mới vọt vào phòng tắm, nhanh chóng đóng cửa lại.

Baal nhíu mày, đang định đập cửa, chợt nghe giọng cậu lí nhí vang lên: “Ta tắm cái đã!”

...

Tắm rửa trước khi bơi... Ừm, là thói quen tốt.

Baal một cước đá văng tây trang trên mặt đất đi, bước về phía phòng ngủ.

Vương Tiểu Minh mở vòi nước ra còn mình thì ngồi ngẩn ngơ bên thành bồn tắm.

Từ nhỏ đến lớn, cậu không ít lần mộng xuân, cũng đại khái biết được chuyện gì sắp xảy ra, cái lần hiến thân hồi trước phải hạ quyết tâm rất nhiều. Nhưng dù vậy, giờ phút này, cậu vẫn cảm thấy vô cùng lo lắng, hơn nữa không vì kinh nghiệm từng trải khi trước mà giảm đi sợ hãi.

Cậu ôm mặt, trong đầu không khỏi hiện lên đường cong cơ thể của Baal lúc hắn cởi tây trang.

Khi Baal còn ở trạng thái linh thể, cậu từng ôm hắn sờ qua hắn, nhưng những cảm giác nhận được chỉ là chất liệu của tây trang, nghĩ đến lần này trực tiếp được chạm vào thân thể của Baal, máu nóng vội vã xộc thẳng lên đầu náo loạn. (Em nó cũng YY gồm @@!)

“Nước tràn rồi kia.” Một thanh âm vang lên sau lưng cậu nhắc nhở.

Vương Tiểu Minh giật mình, vội vàng tắt nước đi, chuẩn bị cởi quần áo để tắm, nhưng tay vừa mới chạm đến cúc áo, cậu liền nhận ra có gì đó không thích hợp, mau chóng quay lại.

Baal ung dung đứng đó nhìn cậu.

“Người, sao người lại ở trong này?” Cậu lắp bắp hỏi.

“Thích thì vào thôi.”

“Nhưng ta đang tắm mà.” Vương Tiểu Minh hai tay che trước ngực, tim đập như sấm.

“Ta biết.” Baal ôm ngực.

Vương Tiểu Minh không biết nói gì nữa.

“Cùng tắm có vẻ tiết kiệm thời gian hơn.” Baal vươn tay ra, chậm rãi búng cái tách.

Vương Tiểu Minh thấy trên người chợt lạnh, quần áo rồi quần nhỏ hết thấy đều đang nằm trong tay Baal, bản thân nhanh chóng trần như nhộng.

“A!” Cậu muốn với lấy khăn tắm che đi phần dưới, nhưng Baal nhanh tay hơn, từ lúc tiếng hét chói tai của cậu bật ra đã vươn tay ép cậu vào trong ngực, cười tà nói, “Ta cho người thời gian thích ứng.”

Vương Tiểu Minh ngẩng đầu, ánh mắt bị một màn sương mong manh bao trùm.

“Một giây đồng hồ, tích tắc... hết giờ!” Baal ném hết quần áo trong tay đi, trực tiếp quăng cậu vào bồn tắm.

Bồn tắm ở con thuyền Noah rất lớn, có thể nói là nơi đào tạo gian tình tốt nhất nha.

Cho dù hai người nằm song song cũng không sợ chật.

Vương Tiểu Minh rơi cái bôm xuống, chân và mông vừa mới đáp xuống bồn tắm, liền nhận ra Baal cũng đã toàn thân xích lô bước vào. Vật tượng trưng nam tính kia cũng như cá tính của hắn, tục tũn và ngạo mạn.

Baal cười xấu xa dần tiến lại thân thể càng lúc càng giật lùi về sau của cậu, “Ta nhớ rất rõ, một hôm nào đó, có một ai đó rất là chủ động dâng hiến tình yêu a.”

Vương Tiểu Minh chôn một nửa mặt xuống nước đột nhiên ngẩng dậy, dùng thanh âm cực nhỏ kháng nghị: “Nhưng mà lúc đó có làm được gì đâu.”

“...” Ánh mắt Baal trầm xuống, nụ cười đột nhiên lạnh lẽo, “Được lắm. Ta sẽ coi những lời này là người đang khiêu khích ta.”

Vương Tiểu Minh bị cơn lạnh ủa đến tê cứng, khẩn trương nói: “Ta không phải ý này.”

“Không sao. Dưới tình huống như vậy, vô luận người muốn nói gì đều chỉ có một ý nghĩa.” Baal chậm rãi kéo tay cậu, nhẹ nhàng ấn lên môi, “Chính là mời.”

...

Vương Tiểu Minh nhìn thân hình hắn từ từ bao trùm lên, khẩn trương duỗi thẳng bằng ngón chân.

Môi Baal càng lúc càng gần, cậu theo bản năng điều chỉnh tư thế, nhắm mắt lại.

Nhưng sau đó, sức nặng trên người bỗng dưng biến mất.

Baal mặc áo ngủ đứng bên ngoài bồn tắm.

Vương Tiểu Minh mờ mịt nhìn hắn, lập tức trong mắt khó nén mất mát, ngón tay cứng ngắc cọ cọ lên thành bồn, lúng ta lúng túng không nói nên lời.

Baal cột đai áo lại, khước miệng lạnh lùng nhếch lên: “Người ở đây chờ chút, ta đi xử lý chương ngại vật.”

“Chương ngại vật?” Vương Tiểu Minh ngạc nhiên.

Lỗ tai đang dán lên ống nghe Domino, Thạch Phi Hiệp nghe hắn nhắc đến mình đã biết việc lớn không thành, xoay người muốn trốn cũng không kịp —— cửa phòng mở ra, Baal dựa ngay cửa, ánh mắt lạnh như băng.

Thạch Phi Hiệp đứng thẳng lưng, nở nụ cười tươi rói của một quản lý tiền sảnh khách sạn năm sao, nói: “Baal tiên sinh cao quý, không biết ngài có hài lòng với tiện nghi và sự phục vụ của từ *** chúng tôi hay không?”

Baal hừ lạnh, “Kiếm được một cái cơ hay đấy nhỉ?”

Thạch Phi Hiệp trấn định nói: “Đâu có. Kỳ thật tôi tới để hỏi, không biết ngài định trả tiền phòng thế nào? Chỗ chúng tôi ngoài kim tệ ra không nhận bất cứ hình thức thanh toán nào khác.”

“Dem giấy tờ gửi cho Lucifer là được rồi.”

“Cái đó và ăn cơm bá vương có gì khác nhau chứ?” Thạch Phi Hiệp nhỏ giọng lẩm bẩm xong lại cười đáp, “Lỡ như ngài ấy không nhận thì sao?”

“Đánh tới khi nào hắn nhận nợ mới thôi.” Baal thoải mái nói.

Thạch Phi Hiệp câm lặng. Còn tưởng sau khi hắn đến nhân giới một chuyến ít nhiều cũng sẽ lấy chút thật thà trung tín của nhân loại chứ, không ngờ đã không tiến bộ thì chớ lại còn rơi xuống vực sâu ngàn dặm, ngày càng vô sỉ. Cái vụ đánh đến khi Lucifer nhận nợ như vậy chẳng có căn cứ và cái gì có thể chứng minh được vậy mà hắn cứ tuôn ra mặt không đổi sắc mới ghê.

Y quyết định thay đổi phương hướng, “Vương Tiểu Minh đâu nhỉ? Đã lâu tôi không gặp cậu ấy, thật sự rất nhớ a. Hiếm khi cậu ấy có dịp đến con thuyền Noah, tôi nhất định sẽ tận tình phục vụ.”

“Ngủ rồi.” Baal vừa mới nói xong, Vương Tiểu Minh đã mặc lại quần áo cũ ló đầu ra khỏi cửa.

“Ồ tỉnh dậy rồi kìa.” Thạch Phi Hiệp đắc ý nhưn mề, hướng Vương Tiểu Minh chào hỏi, “Đã lâu không thấy, vẫn khỏe chứ hả?”

Vương Tiểu Minh lắc lắc tóc, có hơi giật mình bước ra, “Tôi khỏe lắm, anh thì sao?”

“Rất tốt. Hơn nữa nhìn thấy cậu, quả thực thấy khỏe vô cùng.” Thạch Phi Hiệp cười híp mắt, “Tôi có nhiều chuyện muốn tâm sự với cậu, dù sao cũng đã đến giờ cơm, không bằng chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện được chứ?”

Vương Tiểu Minh quay đầu nhìn Baal.

Baal đang dùng ánh mắt trừng lại cậu, ý như muốn nói, nếu người dám gạt đầu, ta liền nghỉ chơi với người! (=w= chòk nó dỗi rồi đấy)

“Cậu biết đấy, ở con thuyền Noah ngoài tôi ra không còn ‘người’ thứ hai. Tôi ở đây thật sự rất tịch mịch, rất cần ai đó để trút bầu tâm sự.” Thạch Phi Hiệp thở dài, “Tâm trạng tôi lúc này chẳng khác nào Ngưu

Lang không nhìn thấy Chức Nữ, Đường Minh Hoàng không được gặp Dương quý phi, có khi còn thảm hơn a.”

Mặc dù ánh mắt của Baal ngày càng khắc nghiệt hơn, nhưng Vương Tiểu Minh vẫn không thể chống đỡ nổi ánh mắt u oán của Thạch Phi Hiệp, gật gật đầu.

“Oh yes!” Thạch Phi Hiệp thốt ra xong, liền cảm thấy mình có hơi quá khoa trương, vội vàng nghiêm mặt nói, “Mời sang bên này.”

Vương Tiểu Minh nhẹ nhàng lôi kéo tay áo Baal.

Baal ném cho Thạch Phi Hiệp một ánh mắt tàn bạo cảnh báo, áo ngủ trên người thoáng chốc biến thành áo sơ mi tây trang lúc đầu, sau đó để mặc Vương Tiểu Minh lôi kéo tay hắn, bước đến nhà hàng tầng hai.

(hạ)

Bơi lội là môn thể thao người người yêu thích

Đi vào nhà hàng, đối diện cửa lớn là một bức tường cửa sổ bằng thủy tinh. Phong cảnh bên ngoài tối đen như mực, không hề thay đổi.

Thạch Phi Hiệp đi đến cái bàn kê cạnh cửa sổ, ân cần kéo ghế giúp Vương Tiểu Minh, cười nói: “Vì để chào mừng cậu đến con thuyền Noah, chúng tôi còn đặc biệt chuẩn bị một bàn tiệc hoành tráng, từ rau cải đến củ cải, từ hải sản đến con cua, cái gì cần có đều có.”

Đúng lúc đó Reyton và Victor bước vào cửa.

Reyton nghe vậy hiếu kỳ hỏi: “Cải củ không phải là rau cải, con cua chẳng phải cũng là hải sản sao?”

“...” Thạch Phi Hiệp sắc mặt không đổi nói, “Loại chuyện này chúng ta biết, nhưng người có thể cam đoan Baal cũng biết sao?”

Baal tuy rằng một câu đều chưa nói, nhưng dựa theo số nếp nhăn trên trán cũng đủ đếm được chỉ số tâm tình của hắn.

Vương Tiểu Minh mau chóng hòa giải: “Ừm, không biết bàn tiệc lớn có những gì ha?”

...

Thạch Phi Hiệp mỉm cười đi vào phòng bếp.

Reyton ở ngoài giải thích: “Kỳ thật y đi vô hồi hôm nay ăn gì đó.”

Victor hoang mang nói: “Bàn tiệc lớn là sao? Tại sao ta chưa từng nếm qua nhỉ?” Hắn trong lòng hơi có chút bất bình. Nghĩ lại lúc hắn tới con thuyền Noah, từng nói là bàn tiệc lớn, ngay cả người nghênh đón còn chả có. Mọi người nhìn hắn không phải coi như vô hình thì chính là lạnh lùng đạ bạc, làm sao giống hiện tại —— đương nhiên, khi đó Thạch Phi Hiệp nghe nói đã về nhân giới, cũng không có ở con thuyền Noah —— tổng cảm thấy nếu con thuyền Noah thiếu vắng y, nhiệt huyết quả nhiên giảm đi rất nhiều.

Reyton không biết thế giới nội tâm của hắn giờ phút này tuôn trào mọi suy diễn phong phú, tiếp tục giải thích: “Bởi vì mỗi ngày chúng ta đều có bàn tiệc lớn.”

Thạch Phi Hiệp từ trong phòng bếp đi ra, “Reyton.”

Lưng Reyton lập tức cứng đờ.

“Ta có chút bất mãn với những lời ngươi vừa nói nha.” Thạch Phi Hiệp cười tủm tỉm.

Chân Reyton tự động lướt về phía Vương Tiểu Minh. Giác quan thứ sáu nói cho hắn, cái người thoát nhìn còn yếu hơn cả Thạch Phi Hiệp này, là sinh vật duy nhất ở đây có thể cứu hắn.”Ta chỉ nói thật thôi mà, chẳng phải ngày nào chúng ta cũng có bàn tiệc lớn hay sao.”

Thạch Phi Hiệp giật mình, “Nguyên lai là ngươi nói câu này à.”

Reyton ngạc nhiên, “Người không nghe thấy hả?”

Thạch Phi Hiệp không hề xấu hổ gật đầu.

“Nhưng mà mới này rõ ràng người...”

Thạch Phi Hiệp nói tiếp: “Ta gạt người đó.”

...

Tâm hồn trong sáng của Reyton đã bị tổn thương, quả thật đã bị tổn thương.

Vương Tiểu Minh nhân cơ hội vuốt đầu hấn ta, “Kỳ thật mới này tôi cũng không nghĩ là anh ta gạt cậu.”

“...” Thạch Phi Hiệp chớp mắt nhìn nói, “Vì sao tôi cảm thấy dường như cậu đã rất thân thiết với Reyton rồi nhỉ.”

Baal ngược lại tán thành, “So với người lùn, người càng khiến cho người khác nhìn phát ghét.”

Reyton nhỏ giọng hỏi: “Ta có thể coi câu này là lời khen không?”

Thạch Phi Hiệp cười vô cùng khoái trá, “Ta rất thích lời khen này nha.”

Victor vừa mới thoát khỏi thế giới nội tâm phong phú của riêng mình xong, liền phát hiện đề tài mọi người đang nói không thích hợp với hấn, “Các người nói gì thế, ta chả hiểu gì sất?”

Thạch Phi Hiệp nói: “Bởi vì người thuộc Titan tộc.”

...

Victor vừa hàn gấn vết thương trong lòng xong thì đã bị nện một cú thật đau.

Đây là kỳ thị, là kì thị chủng tộc nha!

‘Bữa tiệc lớn’ của Antonio rốt cục đã dọn ra.

Vương Tiểu Minh nhìn mà hoa cả mắt.

Sắc mặt của Baal cuối cùng đã dịu đi hai ba phần, lại nói thêm, hấn cũng đã rất lâu rồi chưa ăn một bữa ra trò.

Thạch Phi Hiệp nhìn bộ dạng Vương Tiểu Minh và Baal cầm đầu vào ăn, tròn mắt quay tròn liên tục, không biết đang nghĩ cái gì.

Trải qua vài năm sống cùng y, sự hiểu biết của Reyton đối với y khá là thâm sâu rồi, bởi vậy hấn ghé sát vào tai y xì xầm: “Người định đối phó Baal như thế nào?”

Ánh mắt Baal đột nhiên liếc về phía hấn ta.

Thạch Phi Hiệp cười gượng mấy tiếng, trong lòng thầm mắng: Đồ ngu, chuyện này trong lòng thầm hiểu là được rồi, sao tự nhiên trước mặt hấn lại nói toẹt ra thế?

“Tiểu Minh a.” Y nhanh chóng kéo ghế nhích lại gần Vương Tiểu Minh thêm vài centimet.

Vương Tiểu Minh ngẩng đầu, khóe miệng còn dính một hạt cơm.

Thạch Phi Hiệp cố nén xúc động muốn gắp hạt cơm trên mép cậu xuống, mỉm cười nói: “Ăn ngon không?”

“Ừm.” Vương Tiểu Minh gật gật đầu, “Đây là lần đầu tiên trong đời đó, từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng ăn một bữa ngon như vậy.”

...

Cuộc sống trước đây của cậu đến tột cùng là như thế nào a.

Đám người Thạch Phi Hiệp và Reyton trong mắt đều ngập tràn tình thương mà đầy cảm thông.

Ánh mắt Baal cũng rất thâm trầm.

“Lát nữa ăn xong, tôi sẽ dẫn cậu đi xung quanh đây tham quan ha.” Thạch Phi Hiệp dừng một chút, lại hạ giọng, dùng giọng điệu vô cùng bi thương nói, “Tôi thực sự có rất nhiều chuyện muốn tâm sự với cậu đó.” Ý tuyệt đối sẽ không để Baal đơn giản như thế mà làm thịt Vương Tiểu Minh đâu. Nhớ năm đó chỉ vì Baal, khiến cho y xém nữa nói lời vĩnh biệt với tình yêu, trong tim y liền ngập tràn dục vọng muốn phá đám.

Vương Tiểu Minh nghĩ là y thật sự nhớ nhà da diết, cảm động theo: “Cứ ở mãi chỗ này đúng là rất khó chịu.” Cậu là người tỉnh lẻ, lên thành phố lớn để học, cũng hiểu là rất khó thích ứng. May mắn khi ấy còn có Thường Hải Đào...

Thường Hải Đào...

Cậu đột nhiên cảm thấy cái tên này bỗng dưng trở nên xa lạ quá. Khi đó cậu chưa bao giờ nghĩ mình lại có duyên gặp được đạo thiên sứ, trải qua rất nhiều chuyện quái dị không thể lý giải được.

...

Reyton và Victor im lặng trước màn trình diễn của Thạch Phi Hiệp. Y có khó chịu không? Y căn bản là đang như cá gặp nước, vui vẻ gạt đi mọi nguy hiểm!

Thạch Phi Hiệp thấy Vương Tiểu Minh đồng ý, lập tức đá xà tùy cơn thương, “Cho nên bây giờ tôi rất cần một người có thể an ủi tôi, làm bạn tôi, là người có thể lắng nghe mọi tâm sự của tôi.”

Baal rút cục buông dao nĩa xuống, lạnh lùng theo dõi y, “Nói xong chưa?”

Bởi vì là nhân loại, cho nên hẳn lười ra tay với y, nhưng cũng không có nghĩa là hẳn sẽ để y lộng hành vô pháp vô thiên trước mặt hắn, tiếp tục làm bộ làm tịch nữa. Bộ y tưởng cái trò hề gạt người của y rất ghê gớm sao? Cái trò vặt y biểu diễn nãy giờ, chỉ sợ ngoài Vương Tiểu Minh ra cũng chả có nổi người thứ hai cổ vũ! Chết tiệt, Vương Tiểu Minh không nên ở lại cái nơi độc nhất vô nhị này thêm một giây nào nữa!

Đối mặt với khuôn mặt lạnh băng của Baal, nụ cười của Thạch Phi Hiệp càng rõ ràng, “Isfel đang đợi người ở tầng thứ ba mươi. Nếu người sợ có thể không đi.”

...

Khích tướng kiểu này có trực tiếp quá không?

Reyton nuốt một ngụm nước miếng.

Kỳ thật trong lòng Thạch Phi Hiệp cũng không chắc chắn lắm. Y chỉ có thể lẩm bẩm cầu nguyện, mong là Isfel lúc nào cũng theo sau y. Bất quá trước kia mỗi lần y gặp nguy hiểm, Isfel đều xuất hiện rất đúng lúc, lần này chắc là không ngoại lệ chứ?

Y hoảng hồn nhìn Baal chậm rãi đứng dậy, sau đó ngoắc ngoắc Vương Tiểu Minh, “Đi theo ta.”

Vương Tiểu Minh chần chừ nhìn Thạch Phi Hiệp nói: “Nhưng mà...”

Thạch Phi Hiệp chạy qua, vươn tay định ôm lấy vai cậu... Ngay tại lúc này, chỉ trong chớp mắt, Baal ra tay, cả người Thạch Phi Hiệp nhanh chóng bị ném ra ngoài cửa sổ, chuẩn bị mất hút trong màn đêm.

Bất quá đồng thời ra tay còn có một vị đạo thiên sứ nữa.

Thạch Phi Hiệp vừa mới xuất hiện giữa không trung, một đôi tay mạnh mẽ liền ôm lấy thắt lưng của y thật chặt.

Một tia chớp lóe lên.

Cửa sổ bị chấn động, vỡ vụn thành nhiều mảnh nhỏ, phóng vào phía trong.

Baal nhanh tay lẹ mắt kéo Vương Tiểu Minh vào ngực bảo vệ, lập kết giới, đẩy hết những mảnh vỡ ra ngoài.

Isfel ôm Thạch Phi Hiệp chậm rãi bay vào từ cửa sổ đã vỡ nát.

Hai vị đạo thiên sứ cùng làm địa ngục đau đầu nhức óc rốt cục đã đường đường chính chính chạm mặt nhau tại đây.

Reyton và Victor nhân cơ hội vọt về phía cửa chính — bọn họ cho dù có bị thương cũng chẳng ai đau chẳng ai thương chẳng ai chú ý đến, cho nên chỉ có thể tự mình bảo trọng.

“Isfel.” Trong mắt Baal dâng trào ý chí chiến đấu.

So với sự kích động của hắn, Isfel lại vô cùng bình tĩnh, “Chuyện tương tự như vậy, ta không muốn nhìn thấy thêm lần thứ hai đâu.”

Baal cười lạnh nói: “Ai bảo ngươi cứ mặc kệ cái thứ kia tự tung tự tác.”

...

Ta không phải đồ vật linh tinh nha!

Thạch Phi Hiệp nghiêng răng nghiêng lợi dùng ánh mắt kháng nghị.

Isfel nói: “Nơi này là con thuyền Noah.”

“Hừ.”

“Kẻ ăn nhờ ở đậu lấy đâu ra tư cách để ngạo mạn hả.” Isfel lạnh nhạt ném ra những lời này, ôm Thạch Phi Hiệp bay ra ngoài.

Vương Tiểu Minh nghe nói thế thần tình đỏ bừng, “Ở đây bọn họ có xài nhân dân tệ không? Kỳ thật ta còn hơn bốn ngàn tệ gởi trong ngân hàng, Ngân Quán cũng sắp phát lương rồi, nếu không đủ ta có thể nghĩ thêm cách khác.” Từ nhỏ đến lớn, Vương Tiểu Minh chưa từng chiếm tiện nghi của ai bao giờ cho nên nhất thời cảm thấy trong lòng tràn ngập áy náy.

Baal bất mãn nói: “PSP của ta thì sao?”

“Cái đó?” Vương Tiểu Minh xem nữa là quên mất cục nợ này.

“Đưa tiền cho bọn chúng không bằng ném xuống sông cho cá còn hơn.”

Vương Tiểu Minh nói: “Cá không ăn nhân dân tệ đâu.”

“Vậy để tụi nó đi tìm hoa cũng được.” Cái đó gọi là bảo noãn tư *** dục. Baal cơn rượu no nê xong bắt đầu chọn rận.

Vương Tiểu Minh lại không hề ý thức được nói: “Vừa rồi Thạch Phi Hiệp bảo có rất nhiều chuyện muốn tâm sự với ta, không biết định nói gì nhỉ?”

Baal sắc mặt tối sầm, “Về sau ngươi không được ở riêng nói chuyện với y nữa!”

“Vì sao chứ?” Vương Tiểu Minh nghi hoặc.

Baal nhớ lại chuyện lúc ở Nguyên Thủ giới, Thạch Phi Hiệp cứ từng bước từng bước gạt người này nọ, trong lòng ôm một cục khó chịu, “Bởi vì y không phải thứ tốt.”

“...”

Thông qua bảo thạch theo dõi được cuộc đối thoại này, Thạch Phi Hiệp nhận không được kháng nghị: “Ta đã nói ta không phải đồ vật này nọ rồi, tại sao hắn cứ thích đem ta ra so sánh với mấy thứ đó chứ?!” Y nổi giận, hơn nữa quyết định sẽ vĩnh viễn không đội trời chung với Baal nữa!

Isfel ngồi bên cạnh, ngón tay nhẹ nhàng gõ nhịp xuống tay vịn.

Tiết tấu kiểu này khiến Thạch Phi Hiệp cảm thấy vô cùng vô cùng không ổn, “Hơ, nếu ngươi mệt rồi, có thể đi ngủ trước.”

“Ngủ?” Thanh âm trầm thấp của Isfel lặp lại.

Thạch Phi Hiệp miễn cưỡng nhảy dựng lên, “Đương nhiên, ta tuyệt đối tuyệt đối không muốn ngủ.”

“Không muốn ngủ?” Trong mắt Isfel lóe lên một tia kỳ lạ.

Thạch Phi Hiệp muốn khóc không ra nước mắt, “Không, kỳ thật ta rất mệt mỏi.” Từ ngày hôm qua cho tới hôm nay, tuy rằng y trường sinh bất lão, nhưng chỉ là trong trường hợp bình thường mà thôi. Metatron cho tới giờ vẫn chưa nói y biết, nếu vận động quá độ có mệt đến chết hay không! Hơn nữa chuyện của Baal và Vương Tiểu Minh, một kẻ tám chuyện lành nghề như y sao có thể dễ dàng buông tha, thật không cam lòng quá nha!

Sự bất mãn của y hoàn toàn biểu hiện lên trên mặt.

Isfel bỗng nhiên thông thả nhả chữ: “Ngư Lang và Chức Nữ?”

“Gì cơ?” Thạch Phi Hiệp mặc danh kỳ diệu nhìn hắn.

Bất quá khi Isfel nói ra câu thứ hai câu y đã hoàn toàn hiểu được.

“Đường Minh Hoàng và Dương quý phi?”

“Chắc... Cái này chỉ là ví dụ thôi mà.” Thạch Phi Hiệp đầu hàng trước ánh mắt khiếp người của Isfel, “Tuy rằng, nó nghe qua có hơi bất hợp lý.”

“Vậy làm đến khi nào hợp lý mới thôi.” Isfel đứng dậy, áp Thạch Phi Hiệp xuống, “Dù sao, ta cũng không muốn ngủ.”

“...”

Thạch Phi Hiệp nhìn màn đêm bên ngoài cửa sổ, đột nhiên thực khao khát nhìn thấy ánh mặt trời.

...

Bao giờ y mới có thể làm những việc mà ban ngày nên làm a?!

24. Chương 24: Giải Cứu

(Thượng)

Có một số chuyện, nếu để lỡ nhất định không quay lại được

Chuyện vừa rồi còn lẫn tẩn sống nhỏ trong tâm hồn mệnh mông yếu đuối của Vương Tiểu Minh, làm cậu lúc trở về phòng rồi vẫn cảm thấy không yên lòng.

Mãi cho đến khi Baal đóng cửa lại, cậu mới đột nhiên nhớ ra tình cảnh trước mắt giống như trước lúc Thạch Phi Hiệp đến ——

Không gian khép kín, chỉ có hai người.

“Hình như mới nãy chúng ta chưa tắm xong nhỉ.” Baal ôm ngực đứng sau cậu, khoe miệng nở nụ cười mang hàm súc khó đoán.

Cảm giác lo lắng của Vương Tiểu Minh chạy dọc khắp tứ chi toàn thân, xâm chiếm ý nghĩ và mọi giác quan của cậu, trong lòng không khỏi sợ hãi, “Nhưng nước lạnh rồi.”

“Vậy lát nữa hãy tắm.” Baal cúi xuống, bế ngang người cậu.

Vương Tiểu Minh theo phản xạ ôm lấy cổ hắn.

Baal cúi đầu.

Chóp mũi của hai người nhất thời rất gần, chỉ cần nhích về trước thêm chút nữa là có thể vượt nhẹ đến nhau.

Đầu Vương Tiểu Minh hơi hơi ngửa ra, sau đó cảm thấy thân thể được đặt xuống nhẹ nhàng, đầu cậu nhanh chóng tiếp xúc với chiếc gối mềm mại.

Baal bế cậu đặt lên giường xong cũng không rời đi mà lại nằm đè lên người cậu.

Vương Tiểu Minh nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của hắn, hô hấp mỗi lúc một dồn dập.

“Quần áo muốn cởi từng cái? Hay là... cởi luôn một thể?” Baal cười xấu xa hỏi.

Vương Tiểu Minh khẩn trương không biết hai tay nên đặt ở đâu, ồm ờ đẩy vai Baal ra, “Ta đột nhiên cảm thấy tắm rửa trước vẫn tốt hơn.” Dù sao cũng đã đến bước này, cậu muốn sạch từ trong ra ngoài rồi mới bắt đầu.

“Tắm a.” Thanh âm của Baal kéo dài, ánh mắt mập mờ, “Cũng được.”

Vương Tiểu Minh muốn đứng dậy, lại phát hiện sức nặng trên người không giảm lấy một nửa, “Không phải đã nói đi tắm sao?”

“Dùng cách khác để tắm cũng thật đặc biệt nha.” Baal cúi đầu, dùng sức hôn lên đôi môi còn đang khép mở của cậu.

Vương Tiểu Minh cảm thấy trên người bị ai đó dùng chút sức, quần áo lập tức biến mất không còn tăm hơi, ngón tay của Baal giống như đội khảo cổ, tựa hồ đang mân mê khám phá khắp cơ thể của cậu.

“Ừ.” Bởi vì ngón tay hắn làm cậu nhột, Vương Tiểu Minh theo bản năng vặn vẹo thân thể. Nhưng hành động này với Baal đang cao hứng mà nói, không nghi ngờ gì nữa chính là một kiểu phối hợp.

Vì thế ngón tay hắn di chuyển càng thêm cần quấy, nhanh chóng công kích hạ thể của Vương Tiểu Minh.

“Ừm...” Vương Tiểu Minh bật ra tiếng rên rỉ từ tận yết hầu.

Baal rốt cục cũng chịu buông tha cho cánh môi nhỏ.

Vương Tiểu Minh hé mắt mơ màng, ngực thở dồn dập.

“Người còn chưa nhận ra sao,” Tay Baal nhẹ nhàng vờ vờ dục vọng của Vương Tiểu Minh, “Ta vẫn đang mặc quần áo mà.”

Vương Tiểu Minh cảm thấy dục hỏa dưới hạ phúc mình khó có thể phát tiết, nhưng thiên tính ngượng ngùng lại không để cậu nói thẳng nhu cầu, bởi vậy không che giấu được đành cọ cọ không ngừng vào tay Baal, nhỏ giọng nói: “Người muốn thể nào?”

“Cởi giùm ta đi.” Baal buông ra, hai tay chống sang hai bên sườn của cậu, dùng quần chậm rãi cọ xát lên thân thể cậu.

Ma xát truyền đến từ chất liệu vải làm dục hỏa toàn thân Vương Tiểu Minh đã cháy lại càng thêm nóng cháy.

Cậu nuốt nước miếng một cái, run rẩy vươn tay, chăm chú cởi nút áo.

Nguyên bản Baal còn đang muốn hảo hảo hưởng thụ nhanh chóng phát hiện, quyết định này tuyệt đối không phải hưởng thụ, mà là tra tấn. Nhất là cái tay ngốc nghếch của Vương Tiểu Minh, cởi mỗi cái nút áo cả nửa tiếng còn chưa xong, sự kiên nhẫn của hắn rốt cục khô kiệt, trực tiếp chụp lấy tay Vương Tiểu Minh.

Vương Tiểu Minh ngẩng đầu, trong mắt cất giấu một chút oan ức, một chút e lệ.

Baal nhướn mày, quần áo trên người cũng giống như Vương Tiểu Minh không cánh mà bay.

“Người hình như còn chưa sờ qua ta nhỉ...” Hắn cầm lấy tay Vương Tiểu Minh chậm rãi kéo xuống.

Toàn bộ máu trong người Vương Tiểu Minh đồng loạt xộc thẳng lên đỉnh đầu. Lúc cậu tắm rửa tất nhiên cũng sẽ chạm đến nơi nào đó của mình, nhưng lớn nhỏ dài ngắn không thể sánh bằng. Căn cứ vào những hiểu biết thường thức của cậu, việc lát nữa hai người họ sẽ làm chính là... (là jk? là jk? ồ ồ~)

Trong tim cậu bị một bóng đen sợ hãi bao phủ.

Mặc dù nỗi sợ của cậu không trực tiếp hiện lên trên mặt, nhưng Baal dựa vào những rung động mong manh dưới hạ thể cậu vẫn có thể lý giải được.

Tay hắn chụp một đường trong không khí, lôi ra một lọ cao nhỏ màu đỏ.

Vương Tiểu Minh hiếu kỳ hỏi: “Đây là cái gì?”

“Thứ cần thiết cho những lúc thế này.” Baal mở nắp, lấy ra một ít thuốc mỡ màu trắng bôi lên ngón tay.

Vương Tiểu Minh lập tức hiểu được. Cậu đỏ mặt nói: “Người mua hồi nào vậy?”

“Mua?” Baal hơi nhếch mi, “Trong hộp đêm của Mammon có rất nhiều.”

...

Vương Tiểu Minh nghĩ đến máy bóng rổ tự động biến mất, im lặng ngậm miệng lại.

Baal chậm rãi đưa tay hướng vào nơi cung điện ẩm áp.

Hai chân Vương Tiểu Minh ghì chặt lấy ra giường, cố gắng duỗi thẳng thân thể.

Baal bất đắc dĩ nói: “Người thả lỏng đi.”

Vương Tiểu Minh nhìn trần nhà, khẽ gật đầu, hít một hơi thật sâu nói: “Đến đây đi.”

...

Baal một tay chạm vào phía sau, nhẹ nhàng vuốt ve cái mông nhỏ của cậu.

Đây là lần đầu tiên có người làm chuyện như thế với mông cậu, cảm giác mới mẻ và thoải mái song song kích thích, Vương Tiểu Minh chậm rãi thả lỏng người.

Baal nhân cơ hội tiến quân thần tốc.

Sự nghiệp khai thác luôn tràn ngập hiểm trở khó khăn, nhưng Baal lần đầu tiên phát huy tính nhẫn nại lên tới cực điểm.

Vương Tiểu Minh thấy sắc mặt càng lúc càng đen của Baal, rốt cục nhịn không được khích lệ hẳn: “Có thể rồi, đến đây đi.”

Khuôn mặt Baal nháy mắt như rẽ mây thấy mặt trời. Hắn kéo hai chân cậu thông thả đặt lên thắt lưng, sau đó cúi người, động thân...

“A.” Đầu Vương Tiểu Minh bật ngửa ra sau, mặc dù công cuộc chuẩn bị đã rất kỹ lưỡng, nhưng ngón tay và cái thứ kia lớn nhỏ thế nào làm sao mà so sánh được.

Baal trong thân thể cậu ngừng một lát, sau đó mới chậm rãi di chuyển.

Ngón tay của Vương Tiểu Minh gắt gao siết chặt vai hắn, hơi thở theo từng động tác của hắn trở nên gấp gáp hơn, khoái cảm cũng theo nhịp điệu dồn dập của hơi thở tăng đến cực hạn.

Ngay tại khoảnh khắc Vương Tiểu Minh cảm thấy mình như thể sắp bị khoái cảm nuốt chửng, trong đầu cậu lại mơ màng toát ra một cái suy nghĩ ——

Tại sao mọi người tới con thuyền Noah rồi đều muốn bơi lội a?

Một buổi tối đã làm Vương Tiểu Minh hoàn toàn hiểu rõ cái gì gọi là yêu cầu vô độ.

Từ giường đến bồn tắm, lại từ bồn tắm về giường... Nếu không phải lúc sau Baal nhìn sắc mặt Vương Tiểu Minh từ trắng chuyển sang xanh, thật sự có thể sắp ngất đi, hẳn tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha như vậy.

Hắn rốt cục đã hiểu vì sao nhiều thiên sứ thích đóng cửa làm việc, hóa ra trong đó có một tư vị khó mà diễn tả bằng lời!

Vương Tiểu Minh mở to mắt, liền nhìn thấy khoe miệng Baal lơ đãng lộ ra ý cười xấu xa, nhất thời toàn thân cao thấp, thắt lưng mỗi chân đau gấp đôi.

“Dậy rồi à?” Ánh mắt Baal nhìn đến cậu, lập tức nhu hòa vô cùng.

Vương Tiểu Minh lúng túng cười gượng, “Người cũng dậy rồi?” Nói xong, cậu mới phát hiện mình vừa thốt ra một câu nói vô ích.

Bất quá đáp án của Baal lại ngoài dự kiến, “Ta không phải đã dậy, ta không ngủ.”

“Không ngủ? Tại sao?” Vương Tiểu Minh tối hôm qua cơ hồ đã mê man ngủ thiếp đi.

Baal đóng cửa bàn chân, “Không muốn ngủ.”

...

Vương Tiểu Minh nhớ lại lúc còn ở Ngân Quán, Baal suốt đêm miệt mài chiến đấu trong ám hắc tới khi trời sáng, lý giải gặt đầu. Có lẽ dọa thiên sứ vốn không có thói quen ngủ. “Chúng ta bao giờ mới xuất phát?”

Baal nhìn bộ dạng mệt mỏi của cậu nói: “Không vội, ở thêm vài ngày cũng được.”

“Nhưng mà tiền phòng...” Ăn nhờ ở đậu vẫn làm cậu bứt rứt không yên.

Baal ra vẻ không vấn đề, nói: “Cái gọi là kim tệ bất quá chỉ dùng để đổi hàng hóa này nọ. Con thuyền Noah hết thấy đều tự cấp tự túc, cho dù tìm cả tỷ người đến cũng ăn không hết.”

Vương Tiểu Minh nghĩ một lúc nói: “Nhưng mà, em trai Hạng tổng còn đang chờ chúng ta về giúp.”

Baal hừ lạnh nói: “Người hóa ra vẫn còn nhớ thương hần.”

Vương Tiểu Minh nói: “Người đã đáp ứng sẽ giúp anh ta mà.”

Baal nheo mắt, “VẬY, người là vì ta đã đáp ứng hần, mới nhớ kỹ chuyện này. Hay là bởi vì hần là hần nên mới nhớ kỹ chuyện này?”

Vương Tiểu Minh nghe một hồi chệnh choáng đầu óc.

Baal chấp nhặt quan sát cậu.

Vương Tiểu Minh nghĩ, nếu cậu nói cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, hần có thể hiểu được không? “Vì người.” Miệng vẫn dễ dàng nói ra sự thật hơn so với ý nghĩ trong đầu.

Sắc mặt âm u của Baal dịu đi. “Chuyện ta đã đáp ứng tất nhiên sẽ làm được. Bất quá con thuyền Noah một năm chỉ ghé nhân giới một lần, nếu trở về nhân giới, chỉ có thể đi sang Huyết tộc giới.”

Vương Tiểu Minh nhớ tới lời Mammon nói khi trước, “Nhưng mà anh ta nói Huyết tộc đang tiến hành cái gì mà... ừm, đêm hội máu tươi? Nghe có vẻ rất nguy hiểm a.”

Baal nói: “Huyết tộc ngoại trừ Cain còn hữu dụng đôi chút, những thứ khác không đáng nhắc tới.”

...

Cậu nhớ hình như Gin là Huyết tộc thì phải?

Vương Tiểu Minh chớp chớp mắt. Con thuyền Noah chắc sẽ không gần thiết bị nghe lén đâu ha?

“Bất quá nếu bọn chúng ulla lên một lúc cũng hơi mệt đó.” Hần trầm ngâm, “Ta sẽ giấu người vào không gian của ta, đợi về nhân giới rồi hãy ra.”

Vương Tiểu Minh biết hần không muốn vì mình gặp nguy hiểm mà lo lắng, vì thế ngoan ngoãn gặt đầu, “Vậy chúng ta mau đi thôi.”

Baal liếc cậu, “Bây giờ người có thể đi được sao?”

“Dù sao cũng sẽ ở trong không gian, ta có thể ngủ tiếp bên trong đó.” Vương Tiểu Minh cố gắng ngồi dậy, lại cảm thấy phía sau từng trận nhức nhối.

Baal nhìn quanh bốn phía, “Giường mang đi, gối mang đi, ghế mang đi... Chờ lát nữa ta xuống nhà bếp kiếm chút đồ ăn mang đi luôn.”

“...”

Cứ việc Baal đã thu dọn đồ đạc đầy đủ, muốn trực tiếp bỏ Vương Tiểu Minh vào không gian, rời khỏi con thuyền Noah, nhưng Vương Tiểu Minh vẫn kiên trì đi chào tạm biệt đám người Thạch Phi Hiệp. Vì thế lễ mễ gần hai tiếng đồng hồ, cậu rốt cục cũng mặc xong quần áo, hai chân nhũn ra từng bước rời khỏi phòng.

Con thuyền Noah im ắng.

Tất cả mọi người còn đang ngủ say.

Vương Tiểu Minh đi một vòng, cuối cùng tìm thấy người sói còn đang bận bịu trong bếp, nhờ hắn thay cậu chuyển lời cảm ơn đến mọi người.

Baal và Antonio tuyệt đối đang trong trạng thái không ai vừa ai.

Antonio tuy rằng cung cấp đồ ăn, nhưng vô cùng keo kiệt liếc mắt nhìn cậu, những chuyện liên quan tới Vương Tiểu Minh hoàn toàn vô cảm, nói chuyện cũng chỉ ậm ừ trả lời.

Baal muốn nổi điên, lại bị Vương Tiểu Minh mạnh mẽ kéo đi.

Đi vào đại sảnh của con thuyền Noah, bầu trời tối om khúng bố làm sao, hết thấy bao trùm lên hai người.

Vương Tiểu Minh cảm thấy trong lòng nặng trĩu.

“Ta đưa ngươi vào.” Baal vươn tay.

“Chờ đã.” Vương Tiểu Minh đột nhiên sát lại gần, kiễng mũi chân, ôm lấy cổ hắn, kéo hắn xuống nhẹ nhàng hôn lên, “Ngươi nhớ cẩn thận nha.” Nói xong, cậu định đẩy ra, lại phát hiện Baal giữ chặt lấy cảm cậu, hôn thật sâu.

Hôn xong, Baal ý thèm chưa hết còn liếm môi, “Ngoan ngoan nghỉ ngơi dưỡng sức đi.” Đương nhiên, tác dụng của sức lực sau khi nghỉ ngơi dưỡng sức không hồi cũng biết.

Vương Tiểu Minh: “...”

(trung)

Có một số chuyện, nếu để lỡ nhất định không quay lại được

Nằm chơi không ở trong không gian thật vô cùng nhàm chán, nhất là khi Vương Tiểu Minh đã quen với cảm giác cứ hễ quay đầu đã nhìn thấy Baal.

Cậu nằm trên giường, nhìn khung cảnh trời xanh mây trắng trên đỉnh không gian, trong đầu không ngừng hiện lên những ký ức từ khi gặp Baal đến nay. Những chuyện trước đây cảm thấy mệt mỏi đau khổ bây giờ nghĩ lại, dĩ nhiên khó mà kiềm nén được giọt ngào.

Từng nghĩ mình sẽ phải sống cô độc hết quãng đời còn lại không ngờ vận mệnh cậu đã biến chuyển đến bước này.

Cậu càng nghĩ, ý cười trên khóe miệng lại dần phai nhạt.

Hiện tại càng vui bao nhiêu, có lẽ tương lai càng không thể dứt bấy nhiêu.

Cậu đột nhiên cảm thấy ngưỡng mộ Thạch Phi Hiệp. Mặc dù quanh năm suốt tháng phải chôn chân một chỗ, kỳ thật hầu hết mọi người khi còn sống đều chỉ luẩn quẩn quanh một phạm vi nhỏ hẹp —— gia đình và công việc. Nhưng quan trọng là, anh ta có thể cùng người mình yêu sống đến thiên trường địa cửu, sông cạn đá mòn.

Vương Tiểu Minh vừa im lặng trách mình lòng tham không đáy, lại không ức chế được vẽ ra viễn cảnh Baal và cậu mãi mãi ở bên nhau.

Lòng tham không đáy, lẽ nào đây là bản chất của con người?

Trước đây không có liên hy vọng có thể có được, sau khi có rồi sẽ hy vọng có nhiều hơn một chút. Sau khi có nhiều thêm lại hy vọng có thể có được nó mãi mãi.

Cậu buồn bã nằm úp sấp trên giường, bắt đầu suy nghĩ miên man sang vấn đề triết học, lô-gic học, xã hội học rồi lẩn sang một vài ngành học khác.

Baal hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang bay qua Huyết tộc giới, lại ngàn dặm xa xôi bay từ Châu Âu về Trung Quốc, cuối cùng lúc đi vào Ngân Quán thả Vương Tiểu Minh từ trong không gian ra, lại phát hiện mặt cậu nhìn dần thối.

“Ta kêu người nghỉ ngơi dưỡng sức, không phải kêu người bảo dưỡng tuổi thọ, người không cần phải bày ra bộ mặt ngơ ngẩn của mấy lão già đâu.” Baal đỡ cậu đứng dậy rời giường, dùng sức vỗ vỗ cổ cậu.

Vương Tiểu Minh nhìn thấy hắc, chớp mắt mấy cái, lại chớp mắt mấy cái, sau đó mới ngạc nhiên thốt lên: “Baal?”

...

Vì sao y cứ phải dùng biểu tình khiếp sợ hoảng hồn mỗi khi nhìn thấy hắc chứ?

Baal nhú mày. Rõ ràng hai người xa nhau không bao lâu.

“Tối rồi sao?” Vương Tiểu Minh nhìn bốn phía xung quanh.

Baal nhú mi hỏi: “Lúc người ở trong không gian của ta đã xảy ra chuyện gì sao?” Theo lý mà nói, nếu trong không gian của hắc phát sinh ra chuyện gì hắc đều luôn cảm ứng được, nhưng biểu tình trên mặt Vương Tiểu Minh làm hắc không thể không sinh nghi.

Vương Tiểu Minh nhớ lại vấn đề rối rắm của mình, không dám nhìn thẳng vào hắc, bối rối tránh khỏi tầm mắt nói: “Không có gì, vừa mới tỉnh ngủ, cho nên đầu còn hơi choáng váng. À, chúng ta mau tới coi em trai của Hạng tổng đi.”

Baal cất giường vào không gian, để sẵn đó lần sau có cái mà dùng.

Vương Tiểu Minh đi lên trước. Hành lang vẫn như cũ mà cậu lại cảm thấy dường như trôi qua mấy đời. Bất quá đích thật đã trải qua một đời, bây giờ có thể nói cậu đang sống một kiếp thứ hai. Thật cảm khái.

Thân ảnh Baal vụt một cái, đột nhiên xuất hiện trước mặt cậu.

Vương Tiểu Minh không kịp dừng chân, cắm mặt vào lưng hắc, “Nga.”

Một thanh âm trầm tức vang lên: “Muốn người ta yêu thương nhưng nhớ mình, hắc là nên xoay người mới đúng, sao lại có thể dùng móng đối người ni?”

Giọng Baal lạnh lùng nói: “Đi ra.”

Vương Tiểu Minh xoa mũi thò đầu ra sau lưng Baal.

Chỉ thấy hành lang trống rỗng đột nhiên chui ra thêm một người nữa, tóc vàng thẳng ngang vai, khoác trên mình áo măngtô xanh đen, còn thêm một khuôn mặt khó đoán là nam hay nữ.

“Huyết tộc?” Baal hỏi.

Tóc vàng nam tử mỉm cười hành lễ: “Winston • Drake • Ventrue.”

Baal nói: “Ventrue? Người có quan hệ gì với Leslie?”

Winston thở dài nói: “Thật không may, cái người từ trên xuống dưới mang dòng máu hoàn toàn tương phản với gia tộc Ventrue chính là anh trai của ta.”

Baal nói: “Người đến đây làm gì?”

Winston kinh ngạc hỏi: “Ủa chứ không phải các người nhờ Gin kêu ta đến giúp đỡ hả?”

Vương Tiểu Minh giật mình hỏi: “Anh chính là người Gin tìm đến giúp sao?”

“Chính là ta.” Winston xoa xoa tay, “Có thể chờ được các người thiệt tốt quá. Thực tế là ta đã bám ở đây hai ngày rồi nha.”

Vương Tiểu Minh nói: “Nhưng mà bọn tôi đợi lâu hơn.”

Winston cười nói: “Này chủ yếu nhờ phúc của các thiếu nữ phương đông xinh đẹp. Vẻ đẹp của các nàng làm ta mau chóng quên hết tất cả, không biết đang ở nơi nào.”

“Cho nên ý người là, ” Baal chậm rãi nói, “Người sớm đã tới rồi, nhưng bởi vì quên hết tất cả, không biết đang ở nơi nào mà kéo dài thời gian.”

Winston thấy sắc mặt Baal không tốt, vội vàng cười làm hòa: “Đến muộn vẫn tốt hơn là không đến mà, hơn nữa ta mà làm việc người cứ yên tâm. Chỉ cần qua tay ta, vô luận cái gã Huyết tộc kia có tật xấu thế nào, ta đảm bảo y sẽ lập tức vui vẻ!”

...

Trong phòng ngủ của Hạng Văn Huân.

Hạng Văn Huân khẩn trương nhìn tay em mình bị Winston tóm lấy.

“Ờ...” Winston vuốt cằm.

Baal cười nhạo: “Nãy có kẻ nào vừa nói, chỉ cần qua tay hần, vô luận cái gã Huyết tộc kia có tật xấu thế nào, hần đều đảm bảo y sẽ lập tức vui vẻ.”

Da mặt của Winston hiển nhiên không dễ đỏ chỉ vì lời nói khích của người khác, hần ném Hạng Văn Kiệt ầm một cái vào quan tài, “Máu trên người y chính là thuộc gia tộc McCorvey.”

“McCorvey?” Vương Tiểu Minh cao hứng hỏi, “Nếu biết là ai, vậy có thể dễ dàng cứu được cậu ấy phải không?”

Winston cười gượng: “Thành viên của gia tộc McCorvey rất nhiều. Bất quá y là đời thứ mười lăm, chỉ cần dựa vào máu y tìm đến đời thứ mười ba hoặc mười hai là có thể cứu được.”

Baal nói: “Nói trọng điểm.”

Hạng Văn Huân nhìn hần, trong mắt lập tức bình tĩnh lại.

Winston lại cười nói: “Trọng điểm chính là, ta và gia tộc McCorvey quan hệ khá ác liệt. Tuy rằng chúng ta đều thuộc Mật đảng, nhưng so với bọn họ, ta lại thân thiết với Ma đảng hơn.”

Baal nói: “Lý do?”

Winston thiếu chút nữa không duy trì nổi nụ cười, “Thì là, một vài lý do cá nhân.”

Nụ cười của Baal lạnh băng.

“Ta không cẩn thận đã trêu chọc một gã điên trong gia tộc họ.” Lúc Winston nói lên cái này, biểu tình vô cùng thống khổ, “Đây là chuyện đau khổ nhất đời ta, các người ngàn vạn lần ngàn vạn lần đừng hỏi lại nữa mà.”

Vương Tiểu Minh nói: “Chúng ta bây giờ phải làm sao đây?”

Winston bị ánh mắt tín nhiệm vô cùng thuần khiết của cậu làm toàn thân đổ mồ hôi, “Với thân phận của Baal đại nhân, gia tộc McCorvey tuyệt đối sẽ không dám chối từ đâu.”

Baal nói: “Nhưng Huyết tộc gần đây không phải đang tổ chức đêm hội máu tươi sao?”

Winston ngẩn người nói: “Sao người biết?”

Baal nói: “Ta vừa từ Huyết tộc giới trở về.”

Winston nói: “Nhưng mà trước và sau đêm hội máu tươi, Huyết tộc giới ngoại trừ Huyết tộc ra không chào đón ngoại tộc, làm sao mà người...”

Baal nhướn mày nói: “Đây là vấn đề sao?”

“...” Winston liếm môi, chuyển chủ đề, “Tuy rằng rất nhiều Huyết tộc đều đã tham gia đêm hội máu tươi, nhưng cần phải được các trưởng lão của tất cả thị tộc đề cử, hầu hết những Huyết tộc ở nhân giới đều không có tư cách này. Cho nên, ta nghĩ nếu các người muốn tìm Huyết tộc thì ở nhân giới chắc vẫn còn.”

Vương Tiểu Minh kéo tay áo của Baal nói: “Chúng ta đi tìm người đó thôi.”

Hạng Văn Huân vội vàng hỏi: “Baal tiên sinh có yêu cầu gì xin hãy mau nói.”

Baal liếc sang anh ta nói: “Từ khi biết người đến nay hình như người chỉ nói được mỗi câu này.”

Hạng Văn Huân lạnh nhạt tự giễu: “Bởi vì những chuyện tôi có thể làm thực sự quá ít.”

Nhìn anh ta yếu thế trước mặt Vương Tiểu Minh, tâm tình Baal tươi tốt, hiếm khi buông ra một lời khen: “Người ở trong nhân loại cũng coi như là khó thấy rồi.”

“Hắn vốn là nam a, tại sao lại kêu là ở trong nhân loại coi như là nam chứ?”

...

Vương Tiểu Minh thấp giọng nói: “Ta nghĩ tiếng Trung của anh ta không tốt lắm.”

Baal lỗ mũi hếch lên trời, “Người cho rằng chỉ số thông minh của mọi người đều như nhau sao?”

Vương Tiểu Minh nói: “Ta thấy Isfel, Gin và Reyton bọn họ đều nói rất lưu loát a.”

“... Ngoại trừ con thuyền Noah ra, người không thể tìm được ví dụ nào tốt hơn sao?” Vừa nghe đến con thuyền Noah Baal lại cảm thấy khó chịu phải lên tiếng.

Vương Tiểu Minh nói: “Nhưng mà ngoài những người không phải nhân loại ở con thuyền Noah ra, ta cũng chỉ biết người và Winston.”

Baal suy nghĩ, vừa lòng gật đầu nói: “Lấy hắn làm bực gác chân cho ta là được rồi.”

Winston: “...”

Vương Tiểu Minh thấy Hạng Văn Huân đứng một bên, trong mắt tràn ngập lo lắng, vội vàng giúp anh ta hỏi: “Chúng ta bao giờ khởi hành?”

Winston kêu lên: “Ta vừa mới tới đây thôi.” Mỹ nữ phương đông hắn còn ngấm chưa đủ mà!

“Nhưng cứu người như cứu hỏa a.” Biểu tình của Vương Tiểu Minh hồn nhiên ngay thẳng làm hắn á khẩu không đáp lời nổi.

Baal nhìn Hạng Văn Kiệt nói: “Ta sẽ bỏ y vào không gian của ta, cùng mang đi.”

Hạng Văn Huân trầm ngâm hạ giọng nói: “Nếu không phiền, có thể đem theo tôi được không?”

Winston nói: “Nơi đó là thiên đường của Huyết tộc, là địa ngục của nhân loại. Cái thứ nhân loại như người không đến còn sống lâu. Trừ phi, người không muốn làm nhân loại nữa.”

Hạng Văn Huân nhìn Hạng Văn Kiệt im lặng nằm trong quan tài, trên mặt vụn vụn hiếm thấy.

Vương Tiểu Minh an ủi anh ta: “Ngài yên tâm, Baal và Winston nhất định sẽ đem cậu ấy trở về an toàn.”

Baal nhú mày, “Ta và Winston?”

Vương Tiểu Minh dùng vẻ mặt ‘Ta hiểu người mà, ta tin người’ nhìn hắn.

Baal nheo mắt, “Vậy còn người?”

“Ta cũng là nhân loại a.” Vương Tiểu Minh không hiểu chớp chớp mắt. Winston không phải đã nói nhân loại không đến mới sống lâu sao? Tuy rằng cậu chẳng muốn xa hắn, nhưng cậu không hy vọng mình sẽ trở thành vật ngáng chân. Sinh mệnh của nhân loại đã đủ ngắn rồi, cậu đâu cần tự tiện lôi nó ra mạo hiểm được.

Nhưng Baal lại nghĩ theo một góc độ khác —— nếu để y lưu lại, chẳng phải ngày ngày đêm đêm tương thân tương ái với Hạng Văn Huân sao?

Khóe miệng hắn lệch sang một bên, “Người cảm thấy có ta ở đây, ai có khả năng chạm tới người được?”

Vương Tiểu Minh sửng sốt, kinh ngạc nói: “Người muốn dẫn ta theo ư?”

Baal ôm ngực: “Ta không cho người quyền từ chối.”

Trong lòng Vương Tiểu Minh như thế sắp bị mật ngọt nhấn chìm, cúi đầu nhìn mũi chân, nhẹ giọng nói: “Ta cũng không muốn từ chối a.” Thanh âm của cậu tuy rất nhỏ, nhưng ý cười rõ mồn một.

Winston giật mình hỏi: “Các người là người yêu?”

Ánh mắt của Hạng Văn Huân cũng nhìn sang đây.

Baal một phen ôm lấy Vương Tiểu Minh, kéo cậu áp sát vào ngực mình, gần như khiêu khích hỏi: “Có ý kiến gì?”

Winston phi thường thức thời giơ ngón cái lên, “Trời sinh một đôi!”

Kỳ thật anh ta cũng không quá dốt tiếng Trung a. Vương Tiểu Minh mím môi, cố gắng không để nụ cười biểu hiện quá rõ ràng.

Baal nhìn về phía Hạng Văn Huân.

Hạng Văn Huân tươi cười nhạt nhẽo nhưng lại phá lệ chân thành, “Chúc mừng Baal tiên sinh và Vương Tiểu Minh.” Anh ta gọi là ‘Vương Tiểu Minh’ chứ không phải là ‘Tiểu Minh’ như trước kia.

Baal nở nụ cười hài lòng.

(hạ)

Có một số chuyện, nếu để lỡ nhất định không quay lại được

Hạng Văn Huân tuy rằng nóng vội, nhưng cũng không mất dè dặt đến nỗi hối thúc đám người Baal vừa mới trở về đã vội vàng xuất phát. Hơn nữa Baal và Winston không phải nhân loại, mà Vương Tiểu Minh thì cần vài thủ tục phức tạp, cho nên anh ta cần đem chứng minh thư của Vương Tiểu Minh đi làm hộ chiếu, xin visa, để cậu ta có thể đi lại tự nhiên trên đất Pháp.

Vương Tiểu Minh trước khi xuất ngoại cũng đã từng du ngoạn ngoài nhân giới, cho nên khi biết mình được đến Pháp cũng chẳng có cảm giác hưng phấn cho lắm, cậu đang tưởng nhớ công việc ở Ngân quán. Vừa đúng lúc Baal bảo bay lâu một thể nên lao về phòng ngủ ngay (anh mà bik mệt, lúc cầm đầu vào máy sao ko rên đi =.=), cậu lén lút thay đồng phục trở lại Ngân Quán.

Ai ngờ cậu vừa mới bước chân vào văn phòng, Chữ Chiêu cũng theo sau cậu bước vô.

“Chữ quản lí?” Vương Tiểu Minh kinh hỉ nói. Lúc còn ở địa ngục và con thuyền Noah không được nhìn thấy nhiều đồng loại của mình, bây giờ cậu nhìn thấy người nào cũng có cảm giác đặc biệt thân thiết.

Chữ Chiêu thấy cậu đã trở về thì thất kinh, bất quá hữu kinh vô hỉ, “Mi về đây làm gì?”

Vương Tiểu Minh nhìn thấy trong mắt hắn ta rõ ràng không chào đón cậu, cảm thấy bị tổn thương, “Tôi chỉ nghĩ phép chứ đâu có từ chức.”

“Kỳ thật thủ tục từ chức ở Ngân Quán rất dễ, mi gật đầu là được rồi, ngay cả đơn từ chức cũng không cần viết đâu.” Chữ Chiêu nhiệt tình chỉ điểm cho cậu.

Vương Tiểu Minh nói: “Tôi không muốn từ chức.” Tuy rằng giờ cậu và Baal đã ở bên nhau, mà Baal cũng khôi phục thân thể rồi, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Công việc ở Ngân Quán dù là tiền lương hay bối cảnh công tác cậu đều cảm thấy rất tốt.

Chữ Chiêu nói: “Sao lại không muốn?”

Vương Tiểu Minh nói: “Bởi vì tôi thấy công việc ở đây rất được.”

...

Chữ Chiêu đang cố nhớ lại xem hồi trước mình có cho y quá nhiều đãi ngộ, khiến y ngấm vào tận xương tủy hay không mà quyết chí cùng sống cùng chết với hắn. “Kỳ thật ta cứ nghĩ mãi, Bạch Tố Trinh chạy tới tiệm thuốc là vì Hứa Tiên. Người chạy tới Ngân Quán không phải là vì...” Ngón tay hắn ta chỉ chỉ lên phía trên.

Mặc dù Vương Tiểu Minh có đôi khi thực trì độn, nhưng trừ cái thời điểm “đôi khi” ấy ra thì cậu cũng rất hiểu chuyện, “Anh đang nói Hạng tổng?”

Chẳng lẽ là thật à?

Sắc mặt Chữ Chiêu không tốt lắm. Như vậy có thể giải thích được vì sao Hạng Văn Huân vẫn luôn đối xử ưu ái với y, lại còn nhắc nhở mình chiếu cố y nhiều hơn, nguyên lai là vì... Nhưng cho dù vậy, không có nghĩa là y tiếp tục làm ở Ngân quán thì hẳn ta cũng sẽ bị y uy hiếp mãi nha.

Hắn một lần nữa lo lắng xem có nên nộp đơn từ chức hay không.

“Hạng tổng có ơn tri ngộ với tôi.” Những lời này Vương Tiểu Minh nói ra có vài phần yếu ớt. Bởi vì cậu biết rõ kỳ thật người mà Hạng Văn Huân tri ngộ chính là Baal.

Thế nhưng sự yếu ớt trong lời nói của cậu lại được Chữ Chiêu lý giải là, muốn nói mà e thẹn, “Được rồi được rồi, ta hiểu mà.”

Vương Tiểu Minh lại tưởng là hẳn ta không muốn truy cứu tiếp nữa, bèn nói sang chuyện khác: “Chữ quản lý tới đây làm gì?”

“Ta, ta đến...” Chữ Chiêu nhớ lại cuộc điện thoại của Uông tử lúc trước, bảo là đã khỏe hẳn rồi, lúc nào cũng có thể quay lại làm việc. Tuy rằng Uông tử dựa vào ô dù Đào Nhạc, là cái thứ vô tích sự nhất trong tất cả các chủ quản cấp dưới của hắn, nhưng so với Vương Tiểu Minh ‘thần bí’, hắn vẫn thích phé vật hơn. Nguyên bản hắn nghĩ Vương Tiểu Minh nhiều ngày không đi làm, nhất định đã từ chức rồi trở về thâm sơn cùng cốc tu luyện, cho nên vị trí còn trống vừa vặn chờ Uông tử trở về, ai biết vừa mới quyết định còn chưa đầy ba phút, hôm nay y đã trở lại. “Quên đi!” Chữ Chiêu thở dài, đi ra ngoài.

“Đúng rồi, Chữ quản lý.” Vương Tiểu Minh đột nhiên nhớ tới Đào Nhạc còn đang nằm bệnh viện, tốt xấu cũng coi như là quen biết, cậu nhện không được hỏi: “Đào Nhạc đã khỏe lại chưa?”

“Còn đang nằm trong bệnh viện, vẫn chưa về nhà.” Đang ôm một bụng khí, Chữ Chiêu vừa nói vừa đi ra ngoài.

Vương Tiểu Minh thấy hắn cũng không quay lại bèn đóng cửa, gãi gãi đầu, quyết định gọi điện cho Hạng Văn Huân hỏi bệnh viện và số phòng mà Đào Nhạc đang ở. Cậu và Đào Nhạc tuy rằng không phải bạn bè, nhưng cũng nhờ chút giao tình với Kiệt thiếu, cậu nghĩ nên thay Kiệt thiếu đến thăm gã. Nhất là lần này không biết phải đến Pháp bao lâu.

Cậu quay người lại, đang với lấy điện thoại trên bàn, ánh mắt đối diện với một cặp mắt khác đang bốc cháy ngùn ngụt.

...

“Baal?”

Đã thích ứng với thói quen xuất quỷ nhập thần của hắn cho nên Vương Tiểu Minh cũng chỉ hơi kinh ngạc, không quá giật mình. “Không phải người đang ngủ sao?”

“Cho nên người bèn nhân cơ hội lên đi sao?” Baal tròn tròn hai mắt.

Kỳ thật lúc mới rời đi, không nhìn thấy thân ảnh Baal trong vòng năm mét làm cậu có phần hụt hẫng nhưng không nghĩ lại rất nhanh nhìn thấy hắn như vậy. Vương Tiểu Minh trong lòng có chút bối rối nho nhỏ, cười gượng nói: “Ta phải đi làm mà.”

“Tại sao phải đi làm?”

“Vì miếng cơm manh áo a.” Vương Tiểu Minh không tự giác thốt ra lời thoại thường thấy trên phim.

“Cái này tất yếu sao?” Baal vươn tay, chụp được một cọc tiền.

Vương Tiểu Minh sửng sốt, “Người lấy đâu ra đó?”

Baal nói: “Từ trong túi Chữ Chiêu.” (Lưu manh, wá lưu manh *đập bàn*)

“...” Vương Tiểu Minh bắt đầu lo lắng không biết nên giảng giải về pháp luật và quan điểm đạo đức thế nào cho Baal hiểu.

Baal tùy tiện vứt tiền đi, “Về sau sinh hoạt của người ta sẽ lo.” (dựa vào ăn cướp mà lo sao =w= một ng chống như thế, ko đáng tin cậy như thế thiệt dễ xương :>)

...

Hai chữ “về sau” không khỏi làm Vương Tiểu Minh nghĩ đến tương lai và suốt đời, sắc mặt thoáng buồn bã. “Ta có thể lý giải biểu tình bây giờ của ngươi là không muốn sao?” Baal cắn răng cười hỏi.

Vương Tiểu Minh nhanh chóng cong khóe miệng, “Ta thực nguyện ý.”

Tuy rằng nụ cười của cậu biểu hiện không đủ chân thành, nhưng Baal cũng đành miễn cưỡng chấp nhận, “Đi thôi.”

“Chờ đã.” Vương Tiểu Minh không ngừng mỉm cười chống lại ánh mắt uy hiếp của Baal, “Ta đang định gọi điện thoại.”

“Cho ai?” Baal nhướn mày.

...

Vương Tiểu Minh dưới ánh nhìn đăm đăm lạnh băng của hắn chậm rãi nhép miệng, “Hạng Văn Huân.”

Kinh ngạc là Baal lại không phát hỏa, chỉ hờ hững hỏi: “Hiện tại hắn đang ở trong văn phòng sao?”

“Ta gọi điện thoại là biết.” Vương Tiểu Minh thấy hắn không có ý ngăn cản, lập tức với tay lấy điện thoại bên cạnh, vừa mới quay số.

Đây là số nội bộ, không cần thông qua thư ký.

Hạng Văn Huân nhận điện thoại, vừa mới nói “Alô” một cái, liền phát hiện cảnh vật trước mắt biến đổi, người đã ngồi trong văn phòng của Vương Tiểu Minh, tay còn đang duy trì tư thế cầm điện thoại.

Baal ôm ngực nói: “Có chuyện gì nói trực tiếp vẫn tốt hơn.”

...

Vương Tiểu Minh yên lặng buông điện thoại, áy náy nhìn Hạng Văn Huân.

Hạng Văn Huân không hề oán giận, chỉ thả tay xuống, mỉm cười hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Ừm, kỳ thật tôi muốn tới bệnh viện thăm Đào Nhạc. Bất quá không biết anh ta đang ở bệnh viện nào, số phòng bao nhiêu.” Bởi vì lần trước đề nghị đi thăm gã đã bị Hạng Văn Huân từ chối, cho nên lần này cậu còn bổ sung thêm lý do, “Tôi chuẩn bị đi Pháp rồi, không biết bao giờ mới về được. Trong đây lại không quen biết nhiều người lắm, nói thế nào tôi và anh ta cũng xem như một hồi gặp mặt.”

Hạng Văn Huân gật đầu nói: “Cũng được. Đào Nhạc lúc tỉnh lại đã rên rỉ trong bệnh viện nhàm chán, có cậu đến thăm có lẽ cậu ta sẽ an phận một chút.” Nói xong, ghi lại địa chỉ bệnh viện và số phòng cho cậu, sau đó quay lại nhìn Baal, “Không biết Baal tiên sinh có muốn tiễn tôi một đoạn không? Hay là tôi phải tự mình đi về?”

Baal cười tủm tỉm nói: “Ta tiễn ngươi.”

...

Một giây đồng hồ sau, Hạng Văn Huân phát hiện mình đã xuất hiện trong WC, bên cạnh chính là Chữ Chiếu đứng dậy đang chuẩn bị chùi dít. (Ây da =///=)

Bệnh viện đất chật người đông.

Baal vừa bước vào hành lang đã bị các loại ánh mắt chú mục tương đối khó chịu, bởi vì nhiều người không thêm che dấu, cho nên cái nhìn chòng chọc của họ khá là trắng trợn. Hắn lúc này mới phát hiện làm linh thể cũng có cái tốt của linh thể.

Vương Tiểu Minh đi trước hắn, thấy cậu cũng bị một đám người bao phủ, hắn đột nhiên vươn tay, túm lấy cổ áo cậu kéo về bên mình.

Vương Tiểu Minh không chút giây dụa chỉ từ từ quay mặt lại.

“Đi theo tốc độ của ta.” Baal giữ chặt vai cậu.

Vương Tiểu Minh nhỏ giọng giải thích: “Ta bị người ta đẩy đi mà.” Mới vừa nói xong, một người đã ào đến, tách bọn họ ra.

Baal nhìn tay mình trống không, lửa giận bắt đầu từ ngực dâng lên hòng.

“Baal.” Vương Tiểu Minh lộ vẻ, trước lúc ngàn chuông treo sợi tóc đã ôm lấy tay hắn, “Thăm bệnh quan trọng hơn.”

Baal hừ lạnh một tiếng, dùng khoeo mắt liếc cái gã thanh niên bát nháo chạy như điên phía trước mặt, chớp mắt một cái.

Gã thanh niên đó chỉ nhoáng thấy trước mặt một màu trắng xóa, cả người giống như cái búa nện mạnh vào tường.

Bức tường trắng như tuyết lập tức bị nhiễm một đường máu đỏ tươi tiên diễm .

Baal lúc này mới vừa lòng bước theo Vương Tiểu Minh vào trong thang máy.

Lấy thể lực của nhà Đào Nhạc và tài thể của Hạng Văn Huân, phòng Đào Nhạc ở đương nhiên là phòng VIP hơn cả khách sạn năm sao.

Tiếng bước chân của Vương Tiểu Minh vang lên tương phản với sự tĩnh lặng trên hành lang, trong lòng tự dưng nổi lên cảm giác nghiêm trang, “Người có thấy nơi này thật lạnh lẽo không?”

Baal phụ họa, “Giống như tất cả chết hết rồi ấy.”

Vừa nói chết hết xong, chợt nghe cạch một tiếng, tiếng ai đó mở cửa.

Ngay sau đó, cửa phòng mở ra, một thân ảnh xách theo túi rác chậm rãi đi ra.

Vương Tiểu Minh mở to hai mắt, “Minh thiếu?”

Từ Nhất Minh kinh ngạc ngẩng đầu, “Vương Tiểu Minh?”

Vương Tiểu Minh đi qua hỏi: “Đào Nhạc đang ở phòng này sao?”

Từ Nhất Minh đề phòng nhìn cậu, “Cậu tới đây làm gì?” Anh ta dừng một chút, nhìn Baal hỏi: “Đây là ai?”

“Hắn là Baal. Là... Ừm... bạn tôi.”

Giới thiệu của Vương Tiểu Minh hiển nhiên làm Baal tương đối không hài lòng, hắn hừ mũi cả giận: “Bạn?”

Vương Tiểu Minh nhanh miệng bổ sung: “Là một người... rất đặc biệt.”

Từ Nhất Minh ở Ngân Quán lâu như vậy, sao lại không nhìn ra ám muội của hai người, buông tảng đá lớn trong lòng nói: “Ta biết rồi. Đào Nhạc ở trong phòng kia, các người đi vào trước đi. Bất quá hiện tại hắn đang bạo phát, cậu cẩn thận chút.”

Vương Tiểu Minh gật gật đầu, bước đến trước cửa, gõ gõ. “Đào... Tiên sinh?”

“Ai?” Thanh âm của Đào Nhạc có chút bực bội.

“Tôi là Vương Tiểu Minh.”

...

Bên kia im ắng thật lâu mới toát ra một câu, “Vào đi.”

Vương Tiểu Minh đi vào phòng bệnh, thấy Đào Nhạc ngồi trên giường, trên đầu băng gạc quấn kín mít, một chân treo lên, miệng còn vài vết máu khô đọng lại, nhìn qua tuyệt đối giống như một kẻ xui xẻo vừa mới tán gia bại sản. Đây là trong trường hợp không ở một gian phòng xa hoa thế này.

Đào Nhạc nhìn thấy cậu, cười nhạo nói: “Kỳ thật những kẻ có cái tên đơn giản và phức tạp đều giống nhau, người khác dễ dàng nhớ kỹ.”

Vương Tiểu Minh đặt giỏ hoa quả lên bàn cuối giường, “Kỳ thật tên của anh cũng rất đơn giản.”

“Đơn giản thì có đơn giản, bắt quá thuộc loại dễ dàng bị người khác quên lãng.” Gã dừng một chút, trào phúng nói, “Người nghĩ gì mà lại đến thăm ta?”

“Tôi chuẩn bị đi Pháp, cho nên...”

“Cho nên đặc biệt đến thăm ta để khoe hả?” Khẩu khí Đào Nhạc vô cùng hung hăng.

Baal lạnh lùng nói: “Người có muốn bị nặng thêm không?”

25. Chương 25: Phong Tử

(Thượng)

Một đoạn hồi ức không mấy tốt đẹp

* Phong tử: Kể diên

Đào Nhạc bộ dạng vờ như hiện tại mới phát hiện trong phòng có thêm một người nữa, “Người là ai?”

Vương Tiểu Minh sợ Baal lại nhất thời xúc động, thật sự ulynh gã bầm dập hơn bây giờ, vội vàng nói: “Hắn là bạn tôi.”

“Hừ.” Baal khó chịu nhăn mày.

Vương Tiểu Minh bối rối mím môi, “Là bạn trai.”

Đào Nhạc không tức giận nói: “Vớ vẩn, bộ người tưởng ta đui mù đến nỗi không nhìn thấy hầu kết sờ sờ ngay cổ hần sao?”

Vương Tiểu Minh: “...”

Đào Nhạc đột nhiên nhắm lại câu cậu vừa nói, kinh ngạc thốt lên: “Ý người là...?”

Vương Tiểu Minh ngượng ngùng gật đầu.

Baal vì thân phận và địa vị của hắn đã được thừa nhận, chỉ số tâm trạng như tên lửa vèo một cái thăng thiên, sự chán ghét dành cho Đào Nhạc nhờ thế mà giảm đi không ít.

Đào Nhạc cũng là đồng tính luyến, cho nên chuyện cậu tiết lộ khuynh hướng giới tính của chính mình gã cũng chẳng thêm quan tâm, gã ngơ ngác hỏi: “Cho dù các người có quan hệ như thế cũng không tất yếu có ý đến đây khoe ta chứ? Ta có phải cha mẹ tụi bây đâu!” Người khác hạnh phúc càng làm gã cảm thấy nỗi đau của mình tăng lên gấp bội, oán khí trong lòng tích tụ càng lúc càng nhiều hơn.

Cơn tức của Baal vừa mới bị dập tắt lại bắt đầu rục rịch bùng phát.

Vương Tiểu Minh vội vàng kéo tay hắn nói: “Ta có chút chuyện muốn nói riêng với anh ta.”

Baal liếc cậu, “Chuyện riêng?”

Vương Tiểu Minh chống đỡ áp lực, kiên định gật đầu.

Baal lùi về hai bước, ngồi lên sofa bên cạnh, hếch cằm: “Nói đi.”

Cái này gọi là nói chuyện riêng sao?

Vương Tiểu Minh ngậm ngùi quay lại nhìn Đào Nhạc.

Đào Nhạc nhíu mày nói: “Ta và người trước giờ có gì đâu mà nói?” Ngoại trừ lần đầu tiên mặc danh kì diệu gặp ở ngoài ra, giao thiệp giữa gã và y có thể nói là sạch đến đáng thương.

“Là về Kiệt thiếu.” Vương Tiểu Minh nhẹ giọng nói.

Tinh thần Đào Nhạc phấn chấn hẳn lên, “Y bảo người đến nói với ta sao? Người có cách liên lạc với y? Hay căn bản y vẫn đang ở thành phố này chưa từng rời đi? Ta biết mà...”

“Không phải.” Vương Tiểu Minh lập tức dội cho gã một chậu nước lạnh, “Tôi chỉ muốn hỏi, anh có yêu Kiệt thiếu không?”

Biểu hiện của Đào Nhạc giờ phút này có thể dùng đến trọn mắt há hốc mồm để hình dung, “Gì?” Cảm thụ của gã bây giờ giống như đang đi trên đường tự dưng có một người chạy đến hỏi, “Người có nghĩ rằng buổi sáng thì nên ăn kem đánh răng không?” Rõ ràng là mối quan hệ bắn đại bác chẳng tới, sao y có thể trực tiếp tuôn ra dễ như vậy?

Vương Tiểu Minh tưởng đầu gã bị thương nên không nghe rõ, lại hỏi thêm lần nữa, “Anh có yêu Kiệt thiếu không?”

“Liên quan chó gì đến người!” Đào Nhạc khó chịu nói.

“Yêu một người, không phải chỉ chấp nhất giữ lấy.” Vương Tiểu Minh nói, “Nếu anh yêu Kiệt thiếu, anh lẽ ra phải buông tha anh ấy, thông cảm cho anh ấy, hiểu được suy nghĩ và nhu cầu của anh ấy. Lời nói đầu môi chỉ là vô ích.”

Đào Nhạc trầm mặc: “Đây là Kiệt thiếu bảo người nói sao?”

“Không phải. Đây là tự tôi nói thôi.” Vương Tiểu Minh nói, “Tôi tuy ít tiếp xúc với Kiệt thiếu, nhưng tôi biết anh ấy là người tốt.”

Đào Nhạc nói: “Hiện tại người đang tập kịch hả? Câu nào câu nấy đều chia ra tốt xấu mới được phải không?”

“Tôi cảm thấy anh không xứng với anh ấy.” Vương Tiểu Minh rút ra kết luận, “Tôi nói xong rồi.”

Đào Nhạc tức giận muốn vơ đại cái gì đó ném cậu, “Người tới đây chỉ muốn bỏ đá xuống giếng, càng muốn giày vò nỗi đau của ta sao?”

Vương Tiểu Minh nói: “Tôi chỉ muốn nói ra suy nghĩ thật của mình. Tôi không biết sau này anh sẽ ở bên ai, bất quá nếu anh nghĩ cho người kia, anh nên thay đổi tính cách và suy nghĩ của bản thân đi.”

Đào Nhạc thuận tay chụp lấy đồng hồ báo thức để trên bàn, tức giận ném qua, “Cút!”

Bất quá đồng hồ báo thức tự dưng dừng giữa không trung trông vô cùng quỷ dị.

Đào Nhạc trừng lớn hai mắt, định hét toáng lên, liền nhìn thấy cái đồng hồ lao ngược về phía gã, hơn nữa chính xác không sai một li nên trúng vết thương của gã! Gã đau quá rít lên một tiếng, không kịp hô hoán, cổ vẹo sang một bên, hôn mê bất tỉnh.

Vương Tiểu Minh giật mình sợ hãi, vội vàng chạy lại bên giường, khẩn trương nói: “Anh ta, anh ta không sao chứ?”

Baal chậm rãi đi tới, “Không chết được.”

“Hay là gọi bác sĩ đi?” Vương Tiểu Minh muốn đến nhấn chuông.

Baal thần nhiên trả đồng hồ lại vị trí cũ, sau đó nói: “Chờ gã tỉnh lại, người định giải thích chuyện đồng hồ thế nào đây?”

“Hơ...” Vương Tiểu Minh ngây người.

“Coi như gã nằm mơ đi.” Baal vươn tay ngoắc ngoắc cậu.

Vương Tiểu Minh chân chừ giơ ngón tay đặt trước mũi của Đào Nhạc, cảm giác được gã đang hô hấp mới dám thở ra, “Anh ta thật sự không sao phải không?”

“Tuyệt đối không chết được.” Baal thấy cậu coi thường cái tay đang xò ra của hắn, có chút bất mãn, “Lại đây.”

Vương Tiểu Minh đi qua. Baal nhấc tay kéo cậu vào trong ngực, “Đi thôi.”

...

Vương Tiểu Minh nhin không được quay lại liếc nhìn cái gã đang nằm chống chọi bất tỉnh Đào Nhạc, cảm thấy cứ vậy phải đi mà đi thì thật không có nghĩa khí.

Ra cửa, vừa vịn nhìn thấy Từ Nhất Minh trở về.

Baal mặt không đổi sắc nói: “Hắn đang ngủ, người đi đứng nhẹ nhàng một chút.”

Từ Nhất Minh kinh ngạc ngược nhìn hắn một cái, gật gật đầu, “Hắn đã lâu rồi không được ngủ một giấc hoàn hảo.”

“...” Cảm giác tội lỗi trong lòng Vương Tiểu Minh vơi đi.

Từ Nhất Minh đột nhiên hỏi: “Cậu tới đây vì Kiệt thiếu sao?”

Vương Tiểu Minh lắp bắp kinh hãi, “Sao anh biết?”

“Không có gì. Ta chỉ nghe nói quan hệ giữa cậu và Kiệt thiếu không tồi, cho nên đoán mò thôi.” Dựa vào thực lực từ một nơi phức tạp như Ngân quan leo được lên vị trí này, Từ Nhất Minh đương nhiên không chỉ nhờ mỗi cái mặt. “Bất quá cậu nên khuyên Kiệt thiếu buông tay đi. Nếu không thể tha thứ, cũng đừng dây dưa vào nữa, nếu không sẽ chỉ hại mình hại người.”

Vương Tiểu Minh thăm dò hỏi: “Anh yêu Đào Nhạc sao?”

“Ừ” Từ Nhất Minh trả lời không chút do dự.

“Nhưng mà...” Vương Tiểu Minh há miệng kinh ngạc, chẳng biết nên nói gì nữa. Kiệt thiếu đã rời đi, mặc dù bây giờ Đào Nhạc không từ bỏ được anh ta, nhưng cũng chẳng ai có thể cam đoan mọi chuyện của ngày mai.

“Muốn là phải tự mình giành lấy.” Trên mặt Từ Nhất Minh ánh lên tự tin, “Ông trời chỉ ban cho người nổi đau và xui xẻo, muốn hạnh phúc, nhất định phải tự mình nắm lấy. Cậu có biết việc ngu ngốc nhất mà Kiệt thiếu đã làm là gì không?”

Vương Tiểu Minh lắc đầu.

“Y luôn kiên trì một đường, thế mà đến cuối cùng lại tự đứng rẽ hướng.” Từ Nhất Minh nói xong, tựa hồ giật mình vì đã lỡ miệng quá nhiều, vội vã chào một câu khách sáo rồi xoay người vào trong phòng bệnh.

Trên đường trở về, Baal và Vương Tiểu Minh đều rơi vào trầm mặc.

Vương Tiểu Minh nghĩ lại câu mà Từ Nhất Minh nói ban nãy. Kiệt thiếu ra đi rốt cục là giải thoát hay là thất bại?

Mà Baal lại nghĩ đến câu nói của Vương Tiểu Minh ——

“Yêu một người, không phải chỉ chấp nhất giữ lấy. Nếu anh yêu Kiệt thiếu, anh lẽ ra phải buông tha anh ấy, thông cảm cho anh ấy, hiểu được suy nghĩ và nhu cầu của anh ấy. Lời nói đầu môi chỉ là vô ích.”

Đi vào ký túc xá, Baal đột nhiên hỏi: “Suy nghĩ và nhu cầu của người là cái gì?”

Vương Tiểu Minh ngạc nhiên, “Sao cơ?”

“Ta muốn hỏi...” Baal đóng cửa lại, nhìn cậu, dùng giọng điệu thập phần nghiêm túc nói, “Người có nguyện vọng gì muốn thực hiện nhưng vẫn không thực hiện được sao?”

...

Mãi mãi!

Vương Tiểu Minh suýt nữa đã thốt lên. Nhưng vừa lúc cậu lại nhớ đến lời hứa của Baal, chỉ ở bên cậu cả đời mà thôi.

Lần này đi xuống địa ngục đem cậu trở về hẳn là vì áy náy trong lòng chẳng. Bởi cậu vì hắn mà chết. Nhưng nếu sống thọ và chết tại nhà chắc chắn hắn sẽ không làm thế.

Baal nhìn về mặt Vương Tiểu Minh từ vui sướng chuyển sang do dự rồi biến thành lạc lõng, lại không hé miệng lấy một lời, không kiên nhẫn truy vấn: “Đến tột cùng là cái gì?”

Vương Tiểu Minh cười gượng nói: “Được ở bên người.”

“... Hiện tại không phải chúng ta đã ở bên nhau rồi sao?” Mặc dù đáp án làm Baal vui chết được, nhưng hần nhảy bén cảm giác như chuyện này không đơn giản như lời cậu nói.

Vương Tiểu Minh nói: “Cho nên ta không có nhu cầu nào khác.”

Baal ‘giật mình’, lại gần cậu, cười xấu xa hỏi: “Thật sự không có nhu cầu nào khác ư?”

Trong lòng Vương Tiểu Minh mâu thuẫn mãnh liệt. Đồng thời, ý niệm muốn được mãi mãi ở bên Baal giống như sét đánh ngang tai, mạnh mẽ đánh vào đáy lòng cậu. Mặt khác, cậu chỉ sợ khi mình nói ra sẽ làm Baal cảm thấy cậu lòng tham không đáy, điều này sẽ làm thay đổi mối quan hệ hiện giờ của hai người.

Cứ nghĩ đến thất thần, thế nên ngay cả khi Baal ôm cậu về phòng ngủ cũng chưa phát hiện ra, chờ đến lúc cậu bình tỉnh, những thứ có thể cởi được đều đã cởi ra. Baal đang cố gắng kéo tuột quần lót của cậu xuống.

“A, người...” Vương Tiểu Minh theo bản năng nắm chặt lấy quần lót, cố gắng kéo nó lên.

Baal ngừng tay, nghiêm túc quan sát cậu, “Nhu cầu là rất quan trọng nha.”

...

Tuy rằng nhu cầu rất quan trọng, nhưng mà nhu cầu cậu muốn nói không phải là ‘nhu cầu’ này mà!

Vương Tiểu Minh dở khóc dở cười.

Baal thấy cậu không chịu thả, trực tiếp búng tay một cái, thế là quần lót bay ra vất lên trên cánh cửa.

Mặt Vương Tiểu Minh trong nháy mắt đỏ bừng bừng.

Quần lót vất trên cửa là minh chứng sống động cho cái sự hoang *** vô độ của bọn họ .

“Lấy quần xuống được không?” Vương Tiểu Minh chụp lấy tay Baal, nhẹ nhàng lay lay.

Baal vươn tay ra sau đầu cậu, kéo cậu lại gần, hung hăng hôn trụ, mãi đến khi Vương Tiểu Minh hô hấp dồn dập tưởng chừng như không thể tiếp tục được, hần mới liếm liếm môi nói: “Vừa rồi ngươi muốn nói gì?”

Vương Tiểu Minh mờ mịt thốt lên: “A?”

Baal vừa lòng gật đầu, “Nằm xuống đi.” Kỳ thật đối với hần mà nói, có ngủ hay không cũng không thành vấn đề, nguyên bản nói đi ngủ chẳng qua là muốn Vương Tiểu Minh có thể nghỉ ngơi một chút, bất quá nếu y không cần, như vậy hần sẽ không khách khí đâu.

Mặc dù Hạng Văn Huân ở thành phố này quan hệ rộng rãi, nhưng gộp tất cả những việc vụn vặt lại cũng phải mất ba ngày mới giải quyết xong.

Vì cậu có thể làm hộ chiếu để xuất cảnh cho nên Vương Tiểu Minh tuy lơ ngơ nhưng vẫn đi được. Winston có hộ chiếu, lơ ngơ cũng không sao. Rắc rối duy nhất chính là Baal. Vì thế, Hạng Văn Huân đặc biệt bao trọn gói một khoang hạng nhất trên chuyến bay của cậu. Đợi sau khi máy bay cất cánh, Baal mới bước vào khoang bay. Winston từ sáng sớm đã đuổi hết mấy tiếp viên hàng không đi, cấm bọn họ không được ra ra vào vào. Như vậy, toàn bộ khoang hạng nhất là khoảng trời riêng của họ. Phiền phức duy nhất là lúc ăn cơm.

Thế là Baal không thể không lần lượt bò lên nóc máy bay mà ngắm biển ngắm mây.

Cứ như vậy trải qua mười một tiếng, máy bay đã đáp xuống phi trường ở Pari.

Nhìn bốn phía toàn người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, trên loa lại còn phát ra những ngôn ngữ xa lạ, Vương Tiểu Minh rốt cục đã cảm nhận được không khí tha hương nơi đất khách quê người.

Mặc dù Winston bất mãn vì mình trở về quá nhanh, nhưng hần vẫn làm người dẫn đường rất có trách nhiệm, giải thích mọi góc ngách và phương tiện đi lại trong phi trường.

Baal thấy hấn giới thiệu đến cổng, không thể nhìn được hỏi: “Những tên huyết tộc khác đang ở đâu?”

Winston đi ra tới cổng, sắc mặt bỗng dưng biến đổi, “Miệng ngươi thối lắm.”

Baal nhìn theo ánh mắt của hấn, chỉ thấy một chiếc Cadillac màu trắng đứng trước mặt bọn họ cách khoảng hơn năm mét.

Cửa xe chậm rãi mở ra, nhưng không có người bước xuống.

(trung)

Một đoạn hồi ức không mấy tốt đẹp

Vương Tiểu Minh thấy Baal và Winston đều dừng bước rồi nhìn chằm chằm chiếc xe kia, thắc mắc hỏi: “Quen biết sao?”

Winston hết sức chăm chú theo dõi chiếc xe đó, chỉ dùng khóe mắt liếc qua Baal, nhỏ giọng nói: “Người người muốn tìm đó.”

Một con dơi đột nhiên từ trong cửa xe rộng mở bay ra. Không biết do ban đêm tối om hay là người ra vào phi trường rất đông, thế nên cũng chẳng ai để ý đến những biến chuyển kì lạ ở đây.

Winston nhìn thấy con dơi, đồng tử hơi hơi co lại, thân thể nhất thời căng cứng đến cực hạn.

Con dơi bay đến trước mặt Baal, đột nhiên biến thành hình dạng một nam tử trung niên.

Mặc dù Vương Tiểu Minh từ sau khi gặp Baal cũng đã quen dần, nhưng nam tử trước mắt này thân thể dài như sợi mì, sắc mặt tái nhợt âm trầm, môi đỏ như máu vẫn làm cậu sợ hãi.

“Đọa thiên sứ đại nhân cao quý, ta là quản gia của Edwin đại nhân thuộc gia tộc McCorvey – Mario.” Không biết có phải do nói một hơi dài quá hay không, thân thể cao gầy của hấn run run, chẳng biết khi nào sẽ bị gió bẻ thành hai khúc, “Chủ nhân của ta chân thành mời ngài và Winston tiên sinh lên xe.”

Winston vỗ tay nói: “Ta đột nhiên nhớ ra một chuyện vô cùng là quan trọng, thật sự không làm không...”

“Chủ nhân nói nếu Winston tiên sinh cự tuyệt, ngài ấy có thể đích thân xuống xe để mời.” Mario hơi thở mong manh cắt ngang lời hấn.

Sắc mặt của Winston từ trắng biến sang xanh, ánh mắt thấp thỏm liếc nhìn cái xe, trong đầu không biết đang suy nghĩ cái gì.

Baal nhướn mày nói: “Chỉ có ta và hấn?”

Mario thông thả liếc nhìn Vương Tiểu Minh một cái, “Tòa thành của chủ nhân chỉ có một loại nhân loại đi vào.”

Vương Tiểu Minh kinh ngạc hỏi: “Loại nào?”

“Thức ăn.”

...

Vương Tiểu Minh nuốt nước miếng ực một cái, đáng thương nhìn về phía Baal, đang định nói, cậu sẽ tự tìm một khách sạn để nghỉ ngơi cũng được, chợt nghe Baal lạnh lùng nói: “Sẽ có loại thứ hai nhanh thôi.”

Nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng cao ngạo của hấn, Vương Tiểu Minh nhất thời cảm thấy tắc nghẽn trong lòng được khơi thông.

Mario quay đầu nhìn về phía xe, sau đó quay lại, cung kính cúi người nói: “Xin mời.”

Baal kéo Vương Tiểu Minh đi về chỗ đậu xe.

Winston còn đang đứng yên do dự.

Mario vẫn không nhúc nhích chờ hấn.

Winston ngáp ngừng hỏi: “Chủ nhân của người đạo này tâm tình thế nào?”

“Rất tệ.” Trong mắt Mario lóe lên một tia quỷ dị, “Từ khi Winston tiên sinh rời khỏi tòa thành xong, tâm tình của chủ nhân xấu đi từ lúc đó.”

“Nếu không phải lần đó hấn ta...” Winston mãi suy nghĩ nên kiếm có gì cho hợp lý hợp tình, nhưng từ trong xe lại truyền ra một tiếng động khá nhỏ đủ để hấn nghe thấy và thức thời nuốt hết ý nghĩ vào trong bụng, sau đó khẽ cắn môi bước vô. Trong lòng hấn không ngừng an ủi chính mình: vô luận thế nào thì vẫn có Baal ở đây. Là một trong những đạo thiên sứ siêu cấp của địa ngục, hấn không tin Baal không đánh nổi cái gã điên kia! (Anh nhờ bạn boss bảo kê là 1 sai lầm, một kẻ vô sỉ như bản chỉ cần đc giá là bán anh ko thêm suy nghĩ liền a ỜwỒ!)

Nhưng đến khi hấn ngồi lên xe, nhìn thấy kẻ điên từng mang ánh mắt đỏ sậm cuồng dại và vẻ mặt đáng sợ trong trí nhớ đang tạo nhả cộng ly với Baal, hấn mới đột nhiên nghĩ ra, cho dù Baal đánh thắng được hấn ta, cũng không nhất thiết sẽ ra tay đánh hấn. Trừ phi...

Tầm mắt của hấn chuyển lên người Vương Tiểu Minh.

Vương Tiểu Minh ngửi thấy mùi rượu nhứ mảy, thấy hấn nhìn qua, tưởng là hấn muốn uống rượu, vội vàng đưa ly rượu cho hấn, “Nhạ, cho anh này.”

Cuộc đời Winston có hai thú vui duy nhất, một là rượu, hai là nữ nhân, thấy vậy việc nhân đức không nhường ai bèn tiếp nhận rồi khẽ lắc ly rượu trong tay, được lợi khoe của nói: “Tiểu bằng hữu uống nước trái cây là được rồi.”

Vương Tiểu Minh há hốc miệng, định nói là cậu đã trưởng thành, nhưng lại nghĩ đến tuổi thật của họ, đành phải câm lặng chấp nhận.

Baal nhìn Edwin nói: “Người biết mục đích tới đây lần này của ta chứ?”

Con người dài nhỏ của Edwin đảo qua khuôn mặt đang cố gắng trấn tĩnh của Winston, chậm rãi mỉm cười đáp lời Baal: “Đương nhiên.”

“Đáp án thế nào?” Baal trực tiếp hỏi.

“Được.” Edwin trả lời cũng rất mau lẹ, “Cử thủ chi lao.”

Baal vừa lòng gật gật đầu, tiếp tục uống rượu.

Winston nói chen vào: “Nếu vấn đề đã giải quyết xong, vậy các đại gia tan cuộc được rồi ha?”

Phất phất phất.

Trong xe, ba cặp mắt đồng thời nhìn qua.

Nụ cười của Winston xém nữa không chống đỡ nổi.

Rượu vang đỏ vương trên môi Edwin, giống như màu máu, “Người thực sự rất vội sao?”

Winston nói: “Rời nhà lâu rồi, ta nhớ nhà lắm.”

“Chúng ta đã ba mươi năm không gặp nhau, sao người lại không nhớ ta?” Edwin để ly rượu lên đầu gối, ngón tay nhẹ nhàng vút đáy ly.

Winston cười gượng nói: “Vốn cũng nhớ, bất quá hiện sau khi gặp rồi, sẽ không cần nhớ nữa.”

“Ta đây nên làm thế nào mới có thể khiến người nhớ thật lâu nhỉ?” Edwin nhếch khóe miệng, trong nụ cười ẩn ẩn tà khí.

Nụ cười này ba mươi năm trước hấn đã nhìn thấy một lần, cũng chính lần đó đã khắc sâu đến nỗi cả đời hấn không dám quên. Sau lưng Winston tuôn ra một trận mồ hôi lạnh, nhóp nhép hết cả áo sơmi, vội vàng nói: “Thì cứ ngồi yên ở đó, cái gì cũng đừng làm.”

Baal không kiên nhẫn cắt ngang lời thoại quỷ dị giữa bọn họ, “Xe của người không thể chạy nhanh thêm nữa sao?”

Vương Tiểu Minh ngồi bên cạnh hắn đã bắt đầu nhắm mắt ngủ gà ngủ gật.

Edwin nói: “Đợi khi nào trên đỉnh có gắn thêm cánh quạt là được.”

Baal nghĩ một chút nói: “Không phải ngươi còn có một quả gia cánh dài sao?” (Ặc! ép người wá đáng o_0)

...

Edwin và Winston đều dùng cùng một ánh mắt khó hiểu nhìn hắn.

Cả kẻ bị liên quan là Mario đang ngồi bên ghế phụ cũng quay lại.

Baal liếc mắt nhìn Winston một cái, nói thêm: “Nếu không đủ, còn một tên nữa nè.”

Winston đột nhiên nói: “Ta nguyện ý.” Chỉ cần không ở cùng gã điên này trong một không gian tù túng, cho dù đi làm ‘cánh quạt’ hắn cũng chấp nhận. Huống chi, không biết chừng còn có thể chuồn đi được.

Edwin nhếch mép nói, “Được. Ta cũng nguyện ý.”

Winston: “...”

Vì thế, trên đường hướng về nhà Edwin, ba con dơi quắp lấy một chiếc Cadillac màu trắng, chao đảo một hồi cách mặt đất vài centimet, sau đó dùng tốc độ không thể tin được lao về phía trước.

Trong xe, Baal ung dung ôm Vương Tiểu Minh chìm vào mộng đẹp.

Tòa thành của Edwin được đặt trên đỉnh núi, ánh trăng chiếu lên tòa nhà trắng xóa, làm cho khung cảnh mờ mờ ảo ảo càng thêm lạnh lẽo.

Cổng lớn của tòa thành ước chừng cao đến tận lầu hai, lúc mở rộng sang hai bên còn vang lên tiếng kè kệt thật to.

Vương Tiểu Minh nguyên bản còn nửa mơ nửa tỉnh, nhưng sau khi nghe thấy tiếng ồn, cơn buồn ngủ đều bay sạch bách, cả người vô cùng lên tinh thần, hai mắt mở to thiệt to.

“Chào mừng đến với tòa thành của ta.” Edwin bước lên phía trước.

Vương Tiểu Minh lúc này mới để ý hắn ta đang mặc một chiếc măngtô màu xám tro, đằng sau đuôi áo còn có viền ánh kim. Khi chưa bước vào bóng đen của tòa thành, viền áo hắn được ánh trăng rọi lên tản ra chút ánh vàng lấp lánh nhàn nhạt.

Trong phòng lập tức sáng lên.

Vương Tiểu Minh nhìn những ngọn nến treo trên tường đại sảnh, “Anh châm nến nhanh thật.”

Edwin giơ ra bộ điều khiển điện tử nhỏ trên người, “Đây là bóng đèn.”

Vương Tiểu Minh à một tiếng, đến gần nhìn kỹ mới phát hiện những ngọn nến này đứng im không hề lập lòe.

Winston nguyên bản còn định đấu tranh trước cổng, nhưng Mario đã nhanh chóng đóng cổng lại, cắt đứt đường lui của hắn.

Baal lôi Hạng Văn Kiệt từ trong không gian ra, đặt trước mặt Edwin.

Edwin nhăn mày, “Y không phải đời sau của ta.”

“Sao lại như vậy? Ta rõ ràng cảm giác được máu...” Winston biến sắc nói, “Chẳng lẽ y là?”

Edwin nói: “Đời sau của Vincent.”

Baal nhíu mày hỏi: “Rốt cục là thế nào?”

Winston thấy Edwin không có ý định mở miệng, liền giải thích: “Vincent từng là đời sau của Edwin, nhưng y thông qua đêm hội máu tươi, cho nên hiện tại ngang hàng với Edwin, là quỷ hút máu đời thứ năm. Bất quá trong cơ thể y vẫn tồn tại máu của Edwin.”

Baal nhìn Edwin nói: “Người có thể cứu y không?”

“Có thể.” Bởi vì máu trong người Vincent là máu của Edwin, cho nên Hạng Văn Kiệt sẽ không bài xích máu của hắn. “Nhưng ta sẽ không cứu y.” Edwin nói.

Đã thấy hi vọng trước mắt, Vương Tiểu Minh không đành lòng trở mặt nhìn nó vụt mất, vội hỏi: “Vì sao?”

Winston liếc sang Edwin một cái, “Vincent là kẻ điên trong gia tộc McCorvey.”

McCorvey vốn là một gia tộc điên, nhưng Vincent lại là kẻ điên trong gia tộc McCorvey, cái này chứng minh y là kẻ điên của kẻ điên.

Winston lại nhớ tới bộ dáng khi lên cơn của Edwin, cảm thấy máu toàn thân đều đông cứng.

Baal liếc Edwin nói: “Người sợ hắn?”

Khóe miệng Edwin hơi hơi nhếch lên, “Chỉ cần thấy ta nói tiếng Trung lưu loát như vậy là đủ biết ta rất thích tìm hiểu về văn hóa Trung Quốc. Phép khích tướng của Trung Quốc với ta cũng vô dụng mà thôi.”

Baal bĩu môi nói: “Nói điều kiện đi.” Dù sao hắn đã đáp ứng điều kiện của Abaddon và Mammon, hiện tại có chồng thêm một cái của Edwin cũng không tính là nhiều.

Ánh mắt của Edwin nhìn về phía Winston.

Winston cố gắng ép tim đập chậm lại, “Đây là giao dịch giữa Baal đại nhân và người, không liên quan đến ta nha?”

Edwin nói với Baal: “Để hắn ở lại.”

Winston cảm thấy lần này tim hắn như thể ngừng đập, hắn nín thở chờ câu trả lời của Baal.

“Không được.” Trả lời không phải Baal mà là Vương Tiểu Minh.

Vừa rồi câu kia chỉ là theo bản năng cậu thốt lên, sau khi nói xong tất cả ánh mắt đều tập trung lên người cậu, cậu không khỏi lo lắng nuốt một ngụm nước miếng.

Baal nhẹ nhàng vòng tay qua thắt lưng cậu, cánh tay mạnh mẽ khiến cậu thêm kiên định, như đang cổ vũ cậu nói tiếp.

Vương Tiểu Minh được ủng hộ, dũng khí lại tràn đầy, bình tĩnh tự tin nói: “Chúng tôi cùng tới, đương nhiên phải cùng đi. Trừ phi... trừ phi anh ấy tự nguyện lưu lại.”

Nếu không phải tính chiếm hữu của Baal biểu hiện quá mãnh liệt và trắng trợn, Winston cơ hồ chỉ muốn nhào vào ôm cậu hôn lấy hôn để. Đây là lần đầu tiên hắn gặp được một nhân loại đồng tính luyến ái đáng yêu như thế. Hắn cũng lần đầu phát hiện, nguyên lai Vương Tiểu Minh so với mấy mỹ nữ có đầy đủ diện nước ở nhân giới còn đáng yêu hơn nha.

Edwin nói: “Người không muốn cứu y sao?” Hắn chỉ vào Hạng Văn Kiệt.

“Muốn a.” Vương Tiểu Minh thành thành thật thật trả lời.

Edwin nói: “Như vậy để hắn ở lại.”

Vương Tiểu Minh lắc đầu.

“Người không muốn cứu người?”

Vương Tiểu Minh gật đầu, “Muốn.”

Edwin ngữ khí lạnh lạnh, “... Vậy thì để Winston ở lại.”

“Không được.” Vương Tiểu Minh cố chấp lắc đầu

Edwin đột nhiên cười phá lên. Bởi vì hắn phát hiện cuộc đối thoại của bọn họ rơi vào vòng lặp quẩn, “Trên thế giới này làm gì có chuyện ăn bánh không trả tiền.”

“Cho nên, ta cũng không định sẽ êm xuôi giải quyết chuyện này.” Sau lưng Baal mở rộng một đôi cánh màu đen, ngạo mạn đứng đối diện với hắn. (Từ nay về sau, em Minh cũng chính thức trở thành lưu manh tiểu bạch thụ =)), một nhà ăn cướp :-j)

—
(hạ)
—

Một đoạn hồi ức không mấy tốt đẹp

Edwin mặt không đổi sắc nói: “Với sức mạnh của ngươi có thể đánh bại ta, cũng không thể ép ta làm chuyện ta không muốn được đâu.”

Baal đột nhiên vươn tay, chụp lấy cổ Winston, “Nếu thế này thì sao?”

...

Sắc mặt Winston trắng xanh, hai con mắt gắt gao nhìn chăm chăm về phía Vương Tiểu Minh. Thực tế hắn chẳng thể trông mong Baal có chút nhân tính hoặc Edwin biết thương người, kẻ duy nhất hắn có thể nhờ cậy được cũng chỉ có người bạn này đã dạn dày với hắn là Vương Tiểu Minh.

Ánh mắt của Vương Tiểu Minh rõ ràng hiện lên vẻ kinh ngạc và lo lắng.

Bất quá phản ứng gay gắt hơn lại là Edwin, đôi mắt xanh biếc chậm rãi thay thế bằng màu đỏ thẫm, giống như máu tươi nhỏ giọt dưới ánh trăng. “Thả hắn ra.”

Baal cười lạnh nói: “Cứu người trước đi.”

Bàn tay đặt hai bên sườn của Edwin chậm rãi nắm lại thành quyền.

Tim của Winston nhất thời lộn đến cổ họng, lúc này hắn không biết đang sợ bàn tay Baal đặt lên cổ mình hay là sợ cái tay này giờ vẫn đang cố khống chế của Edwin.

“Được.” Ánh đỏ trong mắt Edwin đột nhiên biến mất, thân thủ lui Hạng Văn Kiệt đến trước mặt.

Hạng Văn Kiệt giống như một đứa trẻ vô hồn, mặc hắn xách lên, mắt không hề chớp lấy một cái.

Hai mắt Edwin vẫn chăm chăm nhìn về phía Winston, đầu chậm rãi cúi xuống. Hai răng nanh bén nhọn tự động bật ra trong miệng hắn, màu trắng lạnh lẽo để sát lên cổ Hạng Văn Kiệt.

Vương Tiểu Minh nuốt nuốt nước miếng, không hiểu sao không dám thở mạnh.

Răng nanh sắc nhọn cắm vào làn da của Hạng Văn Kiệt, chậm rãi ấn sâu vào.

Baal buông tha cho cái cổ của Winston.

Winston nhanh chóng vọt đến sau lưng Vương Tiểu Minh.

Baal cười nhạt: “Huyết tộc cư nhiên trốn sau lưng nhân loại à.”

Winston phản bác: “Lúc trước Cain đại nhân nếu không lật mặt với Abel thì làm sao bị biến thành Huyết tộc được.”

Baal nghĩ một hồi, gật đầu nói: “Điểm ấy ta thừa nhận, bất quá...”

Winston nói: “Bất quá cái gì?”

Baal khước miệng cười lạnh, “Nếu dưới dăm nhích lại gần y thêm một li nào nữa, ta thật sự sẽ vật cổ ngươi xuống.”

Winston nhìn hắn, lại nhìn sang Vương Tiểu Minh, ủy khuất di chuyển sang bên cạnh.

Vương Tiểu Minh ngượng ngùng bước lại gần nói: “Kỳ thật Baal chỉ là...”

“Y lại gần ngươi cũng giống nhau.” Baal hạ giọng nhắc nhở.

Winston nhất thời giống như dây thun bắn đi rất xa.

Vương Tiểu Minh bắt đắc dĩ quay đầu lại nhìn Baal.

Baal ngạo mạn héch mặt lên trời.

Thân thể Hạng Văn Kiệt đột nhiên run bần bật.

Răng nanh của Edwin rời khỏi cổ cậu ta, hai cái lỗ nhỏ tí tách tuôn ra từng giọt máu.

Hạng Văn Kiệt đột nhiên trừng lớn con mắt, há hốc miệng gào lên như hồ gầm sói hú.

Edwin không nghĩ nhiều lập tức đá cậu ngã xuống đất, “Đây không phải địa bàn của ngươi, không đến lượt ngươi lên mặt thị uy.”

Hạng Văn Kiệt như thể chớp mắt một cái tỉnh dậy từ cơn mê, chậm rãi đứng lên, nhìn nhìn bốn phía, sau đó hai con mắt trừng lớn như hai cái cửa sổ, “Ngươi, các ngươi, ta, ta...” Cậu ta đột nhiên ôm đầu. Bản năng của huyết tộc và trí nhớ của nhân loại còn sót lại trong người cậu kịch liệt xung kích.

Edwin nhìn Baal, “Ta nghĩ là hiện tại ta đã không còn giá trị lợi dụng với các ngươi rồi đúng không?”

Trong tim Vương Tiểu Minh sinh ra một chút áy náy.

Cậu đương nhiên rất muốn cứu Hạng Văn Kiệt. Edwin cứu Hạng Văn Kiệt với hấn mà nói cũng chỉ là cử thủ chi lao. Nhưng mà, ép buộc người khác thật không hay.

Winston vội vàng nói: “Nếu đã như vậy, chúng ta chỉ bằng về Pa-ri đi. Cảnh đêm ở Pa-ri vô cùng lộng lẫy, bỏ qua rất tiếc nha.”

Edwin cười tủm tỉm nhìn hấn, “Ngươi vội lắm sao?”

Winston nói: “Ta chỉ không muốn gấp gấp lưu lại thôi.”

Edwin tự giễu cười nói: “Ta hi vọng ngươi sẽ ngẫu nhiên quên đi những ký ức không vui ngày xưa.”

“Ta chính xác đã ngẫu nhiên quên mất.” Winston dừng một chút, lại nói, “Lúc còn chưa gặp lại ngươi.”

Nụ cười của Edwin chưa chút, “Thật sao?”

Winston cường điệu nói: “Trước ta đã nói rõ ràng rồi, vô luận thế nào ta cũng không ở lại đâu.”

Edwin nói: “Kỳ thật ta cũng không định mời ngươi lưu lại.”

...

Vừa mới đưa ra điều kiện còn chẳng phải vô cùng dứt khoát ư, hiện tại liền lật lọng, có phải đã quá vô sỉ rồi không?

Winston dùng ánh mắt khinh bỉ hấn.

“Kỳ thật ta chỉ muốn biết, thái độ của bạn đồng hành mới dành cho ngươi mà thôi.” Edwin nhìn Vương Tiểu Minh mỉm cười, “Ít nhất ta hài lòng với một người.”

Sắc mặt Baal tối sầm.

Winston nhớ lại cảm nhận của mình khi bị tóm gọn trong tay kẻ khác vô cùng là bất mãn, tuy nhiên ánh mắt nhìn Baal lại không dám trừng quá lớn, “Nếu nhiệm vụ đã hoàn thành rồi, chúng ta tiếp theo đường ai nấy đi.”

Baal vừa lòng gật đầu: “Tốt thôi.”

...

Rõ ràng là hấn đưa ra đề nghị rất đằm, vì sao trong lòng lại cảm giác như bị vứt bỏ thế này?

Winston hoang mang suy nghĩ.

Vương Tiểu Minh đột nhiên nói với Edwin: “Cám ơn anh.”

Trong số bọn họ, Baal ngạo mạn, Winston giả hoạt, Hạng Văn Kiệt còn đang chìm đắm trong kinh hoàng chưa thoát ra nổi, người duy nhất nhớ đến cảm ơn và người duy nhất nói lời cảm ơn chỉ có cậu.

Edwin lại cười nói: “Đừng khách sáo. Kỳ thật, ta có chuyện muốn nhờ người giúp một phen.”

Vương Tiểu Minh kinh ngạc hỏi: “Là chuyện gì?” Cậu thật không nghĩ ra, có cái gì Huyết tộc không làm được mà cậu có thể làm được chứ.

“Ta hy vọng sau này người hãy thường xuyên liên lạc với Winston.” Edwin lặng lẽ thở dài, “Đừng nhìn hắn lúc thường tùy tiện như thế, kỳ thật hắn rất miễn cảm, đối với một vài chuyện nhỏ nhặt cũng sẽ để tâm thật lâu, hơn nữa lại không có bạn bè gì nhiều. Tình cảm của Huyết tộc cũng lạnh lẽo và áp lực như máu của chúng ta, nhưng không có nghĩa là chúng ta không khát khao. Ta hy vọng người mãi luôn là bạn tốt của hắn.”

Thanh âm của hắn trầm thấp êm tai, rơi vào lỗ tai người nghe cảm giác thật thoải mái.

Ánh mắt Winston nhìn hắn không khỏi toát ra vài phần cảm động.

Vương Tiểu Minh trịnh trọng gật đầu nói: “Tôi sẽ cố.”

Edwin hoan hỉ nói: “Trời còn chưa sáng, hiện tại trở về còn kịp xem cảnh đêm ở Pa-ri.”

Mario nãy giờ vẫn đứng bên cạnh im lặng không hé răng lấy một lời đột nhiên lên tiếng: “Chủ nhân, hôm nay là sinh nhật của ngài, không phải ngài đã định mời những vị khách này ở lại chúc mừng sao?”

Edwin chậm rãi khép mắt lại, cố tình che giấu sự cô đơn nơi đáy mắt, “Ta cũng đã lâu rồi chưa đón sinh nhật.”

Vương Tiểu Minh nhân tình sáng lên, đang muốn gì đó, miệng lại bị Baal bịt kín.

Winston có chút dăm chiêu hỏi: “Chẳng lẽ trong ba mươi năm qua người không có lấy một tiệc sinh nhật nào sao?”

Edwin nói: “Thứ mà sinh nhật cần có không phải thời gian mà là người cơ.”

Winston cảm thấy trong lòng có một góc nhỏ suy sụp.

Baal kéo Vương Tiểu Minh đi ra ngoài. Vương Tiểu Minh vẫy vẫy tay chào Edwin nói: “Cám ơn anh, chúc sinh nhật vui vẻ!” Lúc cậu đi ra, thuận tiện còn kéo theo Hạng Văn Kiệt đang lăm vào suy nghĩ rối như tơ vò.

Edwin cười đáp lại Vương Tiểu Minh.

Winston đứng nguyên tại chỗ do dự, nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

“Cám ơn.” Nụ cười Edwin dần ảm áp trở lên.

“Ta phải đi trước.” Winston đấu tranh tư tưởng hồi lâu, vẫn là quyết định bảo vệ tính mệnh quan trọng hơn. Dù sao ký ức về cảnh tượng ngày đó hãy còn rất mới mẻ.

Nhưng hắn vừa mới nhấc chân, liền phát hiện hai phiến cổng lớn kia tự động đóng lại. Tiếng đóng cổng nặng nề vang lên, thật giống như một hồi gõ đồng xiềng, nháy mắt bắt giữ lấy tù binh là hắn!

Mà Baal, Vương Tiểu Minh, Hạng Văn Kiệt, bọn họ đã đi nhanh đến nỗi bóng dáng cũng chẳng thấy đâu. Cũng biến mất như bọn họ còn có Mario.

“...” Winston không dám quay đầu lại.

Áp lực vô hình từ bốn phương tám hướng tập hợp lại đây, bắt đầu đè ép khiến hắn không thở nổi.

“Ha hã, Winston bé nhỏ...” Thanh âm của Edwin đột nhiên trở nên cực kỳ bén nhọn quỷ dị.

Hơi thở của Winston dần dần dồn dập, răng nanh bật ra ngoài cửa miệng. Hắn sẵn sàng vào tư thế chiến đấu, chậm rãi quay đầu lại.

Edwin vẫn đứng yên tại vị trí ban nãy, mỉm cười nhìn hắn. Hai tròng mắt đỏ thẫm như rượu ——

Là loại rượu còn đỏ hơn cả máu.

Bọn họ vừa mới hành quân ra khỏi tòa thành, cánh tay Hạng Văn Kiệt bầu vịu vào Vương Tiểu Minh nãy giờ bị đẩy ra thật xa.

“Chắc...” Vương Tiểu Minh đang định nói gì đó.

Baal hung hăng trừng mắt nhìn cậu.

Vương Tiểu Minh há há miệng, nuốt hết vô bụng, nhịn không được quay lại nhìn thoáng qua, “Chúng ta cứ bỏ lại Winston như thế sao? Hay là chúng ta trở về cùng chúc mừng với bọn họ đi?”

Baal nhướn mày nói: “Người không định mừng sinh nhật của ta sao?”

“A?” Vương Tiểu Minh sửng sốt. Kỳ thật cậu càng muốn hỏi là, đọa thiên sứ cũng có sinh nhật nữa hả?

Baal khó chịu khịt khịt mũi, “Để bọn chúng tự chúc mừng với nhau được rồi.”

“Cảm tạ ý tốt của ngài. Bất quá chủ nhân vô cùng nguyện ý mừng sinh nhật cùng Winston tiên sinh.” Mario chậm rãi đi theo sau.

Baal hỏi: “Người tới đây làm gì?”

“Tiễn khách.” Mario thay bọn họ mở cửa xe Cadillac ra, bất quá trước khi bọn họ leo lên xe, còn bổ sung một câu, “Bất quá sẽ nhanh chóng rời đi.”

Baal: “...”

Vương Tiểu Minh nói: “Kỳ thật, ta thấy tự lái sẽ cũng được a.” Tuy rằng Huyết tộc rất mạnh mẽ, nhưng sức mạnh của họ tuyệt đối không đặt trên xe.

Bọn họ ngồi lên xe, lại phát hiện Hạng Văn Kiệt còn đứng im tại chỗ.

“Hạng tiên sinh.” Vương Tiểu Minh nhẹ giọng gọi.

Hạng Văn Kiệt nhanh chóng quay đầu, khẩn trương nhìn cậu, “Người có biết ta là ai không?”

“Biết.” Vương Tiểu Minh nghĩ nghĩ nói, “Thực ra anh trai anh nhờ chúng tôi giúp anh đó.”

“Anh trai?” Trí nhớ về khoảng thời gian làm nhân loại của Hạng Văn Kiệt chỉ đến đoạn bị một nam tử tóc vàng tuần mỹ bắt đi là hết, sau đó ký ức của quỷ hút máu chỉ mới bắt đầu. Nói cách khác, sau khi bị bắt và trước khi tỉnh lại, đầu cậu ta hoàn toàn trống rỗng.

Vương Tiểu Minh vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình, “Anh lên xe đi, tôi sẽ từ từ kể cho anh nghe.”

Hạng Văn Kiệt bán tín bán nghi nhìn cậu, “Người biết anh trai ta là ai sao?”

Vương Tiểu Minh gật đầu, “Là lão bản của Ngân Quán, Hạng tổng.”

Hạng Văn Kiệt tin vài phần, lại vẫn có hơi chần chừ.

Baal không kiên nhẫn, hướng ngón tay về phía cậu ta ngoắc ngoắc.

Hạng Văn Kiệt liền cảm thấy có một sức mạnh thật lớn hút cậu vào trong xe.

“Ây da!” Đầu của cậu đập vào cửa kính.

Baal quay sang nói với Mario đang ngồi bên tay lái: “Lái xe đi.”

Mario nhanh chóng khởi động xe.

Vương Tiểu Minh thấy Hạng Văn Kiệt hoảng sợ ngồi yên lại, đang định kể cho cậu ta nghe về khoảng thời gian trước đây, nhưng đột nhiên nghe thấy một tiếng hét vô cùng thê thảm vang ra từ trong tòa thành, kinh động khiến một đàn quạ tung cánh bay loạn xạ lên trời.

“Winston không sao chứ?” Cậu quay đầu nhìn về phía tòa thành càng lúc càng xa.

“Không việc gì.” Mario và Baal đồng thời trả lời.

Mario nhìn qua kính chiếu hậu, chậm rãi nói: “Không sao đâu. Chủ nhân và Winston tiên sinh đã biết nhau từ lâu, bọn họ bây giờ... đang chơi rất vui vẻ.”

26. Chương 26: Huyết Tộc

(Thượng)

Một hành trình mới lại bắt đầu

Là một quản gia, Mario tuyệt đối có thể nói là đệ nhất quản gia, chẳng những giúp bọn họ chuẩn bị sẵn phòng VIP trong một khách sạn cao cấp, để họ thoải mái như ở nhà, còn đặc biệt lái xe chở hai người một vòng quanh Pari hưởng thụ cảnh đêm tuyệt vời ở đó.

Chính thức kê móng lên giường ngủ là lúc rạng sáng tầm hai giờ.

Đầu Vương Tiểu Minh vừa đặt xuống gối đã trực tiếp ngủ mê mết như chết, đến quá trưa ngày hôm sau mới dậy.

Mặt trời bị bức màn che khuất nhưng một vài tia nắng nhỏ len lỏi qua bức tường thủy tinh, nhẹ nhàng soi rọi, ánh nắng vàng chiếu lên tấm chăn đang phập phồng theo nhịp thở, mềm nhẹ và ấm áp.

Vương Tiểu Minh tỉnh dậy mở to mắt liền bị vài tia nắng xuyên qua bức rèm chiếu thẳng vào. Cậu vươn tay che trước trán một hồi lâu mới chậm rãi thích ứng, sau đó quay lại nhìn sang bên cạnh giường, khuôn mặt ai kia vẫn còn đang chìm trong giấc ngủ.

Đừng thấy Baal lúc bình thường bộ dáng oai phong không ai bì nổi, nhưng khi hấn ngủ thật giống như một đứa trẻ thiên chân vô tà, trên khuôn mặt viết rõ bốn chữ đơn thuần vô tội.

Cậu nhện không được muốn vươn tay ra vuốt tóc hấn.

Cùng là tóc đen như nhau, tóc của Vương Tiểu Minh có vẻ mềm mại còn tóc Baal thì y như tính cách của hấn, kiên cường mà kiêu ngạo.

Nhưng bàn tay mới vươn đến giữa không trung, lại chuyển sang hướng khác, Vương Tiểu Minh yên lặng nhặt một cọng tóc nhỏ rơi trên gối.

Trắng như bông, dưới ánh mặt trời, hơi hơi lấp lánh màu vàng nhạt.

...

Chưa gì đã có tóc bạc rồi.

Trái tim Vương Tiểu Minh vừa mới ngập tràn hạnh phúc và ấm áp lập tức lạnh tanh.

Phải chăng cậu đang sợ hãi điều gì? Càng không muốn già, không muốn chết lại càng già đi nhanh chóng.

Cậu còn có thể ngắm Baal như vậy được bao lâu nữa? Bọn họ còn có thể trải qua những buổi sáng như vậy được bao lâu nữa?

“Người đang suy nghĩ cái gì?”

Vương Tiểu Minh sửng sốt, mới phát hiện Baal không biết đã tỉnh dậy từ lúc nào, đang mở to hai mắt nhìn cậu. “Ta, ta chỉ đang nghĩ, sáng nay sẽ ăn cái gì?”

“Nói dối cái mũi sẽ dài ra đó.”

Vương Tiểu Minh theo bản năng che mũi lại. Nhìn thấy đôi mắt Baal cười híp thành một đường mới ngỡ ra mình quá ngây thơ rồi. Rất nhiều người khi nghe người khác nói những câu thể này đều sẽ cười người bị lừa quá ngây thơ, những lời lừa gạt đơn giản như vậy cũng bị mắc câu, nhưng thực tế thì, hành động của mỗi người đều là do bản năng nhanh hơn lý trí.

Baal vươn tay, nhặt lấy cọng tóc bạc từ khe hở của bàn tay khi cậu ôm lấy mũi, “Của người sao?”

“Ừm.” Ánh mắt Vương Tiểu Minh buồn bã.

“Nguyên lai tóc của nhân loại có hai màu thế này.” Về mặt Baal tỏ ra rất kỳ diệu.

“...” Vương Tiểu Minh giải thích, “Không phải có hai màu, mà theo thời gian tóc sẽ dần từ màu đen sang trắng.”

Baal nói: “Ta biết, bởi vì nhân loại có sinh lão bệnh tử.”

Vương Tiểu Minh hỏi: “Ngoại trừ nhân loại ra, những chủng tộc khác không có sinh lão bệnh tử sao?”

“Có. Bất quá vài chủng tộc cho dù có sinh lão bệnh tử, cũng vì sinh mệnh quá dài dẫn đến người ta xem nhẹ nó.”

Vương Tiểu Minh trầm mặc. Nhân loại vẫn tưởng sinh mệnh của mình so với các loại động vật khác hay ruồi bọ rần rết đều dài hơn rất nhiều, nhân loại trên đời tuy không phải sống thọ nhất nhưng tuyệt đối chẳng phải sinh vật đoản mệnh, thế nhưng bây giờ cậu mới biết được, đây chẳng qua là do trước kia tầm mắt của cậu quá hạn hẹp, kiến thức quá nông cạn mà thôi.

“Sinh mệnh của nhân loại dài khoảng bao nhiêu?” Baal hỏi.

“Rất hiếm người vượt qua được trăm tuổi.”

“Người bao nhiêu rồi?”

“Hai mươi ba.”

Baal nhú mày, “Nói cách khác, người nhiều nhất chỉ có thể sống được hơn bảy mươi năm nữa?”

Vương Tiểu Minh nhìn sợi tóc bạc trong tay hắn, buồn rầu nói: “Có lẽ chẳng sống lâu đến thế đâu.” Sớm như vậy đã có tóc bạc, có lẽ cậu thuộc nhóm người đoản mệnh rồi.

“Vậy người không nên làm nhân loại mới đúng!” Baal đột nhiên ngồi bật dậy, tức giận nói.

Vương Tiểu Minh tự dưng thấy hắn tức giận sợ đến trợn mắt há hốc mồm.

Baal trong đầu nhớ lại khi trước hắn đã cho Vương Tiểu Minh tự lựa chọn. Thiên đường, địa ngục và nhân giới. Vương Tiểu Minh không hề do dự cuối cùng đã chọn cái này. Nếu hồi trước hắn không cho y lựa chọn, có lẽ hiện tại hắn cũng không phải đau đầu thế này.

Vương Tiểu Minh chậm rãi ngồi dậy, hai tay vô thức vò vò tấm ra trải giường nói: “Kỳ thật, ta nghĩ rất nhiều. Ta cảm thấy suy nghĩ trước đây của ta sai lầm rồi.”

Baal nhướn mày, “Nga?” Chẳng lẽ y đã nghĩ thông suốt, chuẩn bị đi thiên đường hoặc địa ngục sao?

“Ta từng nói, ta không thể tưởng tượng ra sinh mệnh vĩnh hằng có thể theo đuổi cái gì.” Câu mà Vương Tiểu Minh nói hoàn toàn không phải cái mà hắn đang nghĩ, “Nhưng bây giờ ta đã biết, sinh mệnh vĩnh hằng có thể theo đuổi cái gì rồi.”

“Là cái gì?” Baal hỏi. Lúc trước Vương Tiểu Minh nói những lời này là lúc y vô cùng kích động. Vì vậy vấn đề đó hắn chưa từng nghĩ đến, thậm chí sau đây cũng không nghĩ ra được đáp án.

“Chính là theo đuổi vĩnh hằng.” Vương Tiểu Minh nói một cách vô cùng kiên định.

Baal không tức giận nói: “Vô nghĩa. Đã có được vĩnh hằng, còn gọi gì là theo đuổi vĩnh hằng nữa?”

“Vĩnh hằng chỉ là sinh mệnh, cũng không phải vĩnh hằng của thứ người muốn có hoặc đã có.” Vương Tiểu Minh cố gắng giải thích suy nghĩ trong đầu cậu, “Ý của ta là, một người nào đó hoặc một việc nào đó khiến người hạnh phúc, người sẽ tiếc nuối không rời, chỉ muốn lao tới giữ chặt nó đến thiên trường địa cửu, đến vĩnh hằng.” Chẳng trách sao tình ca luôn hở ra là động đến thiên trường địa cửu, sông cạn đá mòn, nguyên lai là vì những người đã rơi vào trong sự ám áp hạnh phúc của tình yêu sẽ không bao giờ chấp nhận được nỗi đau tốt cùng khi đánh mất nó.

Ánh mắt sắc bén của Baal lướt kỹ từng tấc da tấc thịt trên mặt cậu, “Hạnh phúc của người là?”

Trong lòng đang vô cùng bối rối. Vương Tiểu Minh cảm thấy hô hấp càng thêm khó khăn, tấm ra giường trong tay cậu đã bị mồ hôi thấm ướt đầm.

“Sao?” Baal thúc giục.

“Ta muốn,” bất cứ giá nào, bằng bất cứ giá nào. Vương Tiểu Minh không ngừng cổ vũ chính mình, sau đó giọng run run nói, “Ta muốn mỗi sáng đều cùng người ngắm bình minh.”

Baal nhìn thái dương bên ngoài đang dần ngả về tây, im lặng không lên tiếng.

Vương Tiểu Minh tựa hồ cũng thấy thổ lộ kiểu này văn chương nhẹ nhàng quá, cắn răng dùng giọng điệu của chiến sĩ đoạn tụ nói: “Ta muốn cùng người ngủ đến vĩnh hằng!”

“...” Khuôn mặt của Baal dưới ánh mặt trời giống như một pho tượng. Hoàn mỹ... nhưng dần thối.

Cậu nói?

Cậu nói...

Cậu nói rồi.

Vương Tiểu Minh vui đầu vào đồng chấn trước mặt.

Cậu nói ra mất rồi!

“Người...” Baal rút cục đã khôi phục lại biểu tình, “Không muốn làm người?”

...

Vương Tiểu Minh đột nhiên ngẩng đầu.

Nếu hiện trường còn có thêm một kẻ thứ ba, nhất định sẽ phát hiện giờ phút này đang diễn ra một đoạn hội thoại vô cùng quỷ dị. Bất quá hiện trường không có bên thứ ba, hai đương sự ở hiện trường không hề phát hiện ra đối thoại của mình có vấn đề gì.

“Ta muốn mãi mãi ở bên người.” Mặt của Vương Tiểu Minh cũng hồng ửng như ngón chân cậu bây giờ, “Ta biết như thế chẳng khác nào là được một tác lại lần một thước, ta cũng hiểu người đã nói chỉ bên ta một đời. Bất quá, ta vẫn nghĩ nên nói ra hết suy nghĩ trong lòng. Thành công hay không ta không thể quyết định, nhưng tranh thủ thời gian là thứ duy nhất ta có thể làm. Ta không muốn khi ta già rồi chết đi, sẽ hối hận chỉ vì nhút nhát mà hôm nay không dám nói ra.”

Baal im lặng.

Trong lòng Vương Tiểu Minh xấu hổ, cười gượng nói: “Kỳ thật, ta chỉ muốn biểu đạt hết suy nghĩ trong ta thôi, không phải là đòi hỏi. Người nghe rồi chế giễu cũng được, lên mặt cũng được, nghe xong cũng không cần để tâm làm gì. Thật sự, ta rất tham lam. Chỉ thế này thôi ta đã cảm thấy hạnh phúc lắm rồi. Cho dù mỗi ngày buổi sáng ăn bánh quẩy, giữa trưa ăn bánh quẩy, buổi tối cũng ăn bánh quẩy, cho dù ăn cả đời...” Cậu nói năng lộn xộn, căn bản cũng chẳng hiểu đang nói cái gì.

Baal đột nhiên nhích qua ôm chầm lấy cậu, giữ chặt cậu trong ngực, “Nói ra rồi, phải chịu trách nhiệm đó.”

“À?” Vương Tiểu Minh ngơ ngác nhìn hắn.

Nhưng suy nghĩ của Baal lại rẽ sang hướng khác, “Không làm nhân loại, làm cái gì được đây?”

“Ha, có phải ta nên chết một lần nữa rồi xuống địa ngục không?” Vương Tiểu Minh lo lắng hỏi. Bởi vì đã từng xuống địa ngục một lần, cho nên với chuyện xuống địa ngục hay không cậu chẳng còn sợ như trước đây nữa, hiện tại cậu chỉ sợ đau đớn vô cùng trước khi chết.

“Người thích xuống địa ngục sao?”

“Cũng được.” Nhớ tới cái nơi không hề có ánh mặt trời, tuyệt đối không tính là thích, nhưng cậu tin tưởng mình có thể thích nghi được. Thạch Phi Hiệp còn có thể vì Isfel mà chấp nhận cả đời ở con thuyền Noah, cậu chẳng lý nào lại không thể.

Baal khước miệng cong lên, “Miễn cưỡng không ý nghĩa.”

“Ta không hề miễn cưỡng.” Vương Tiểu Minh vội vàng nói, “Chỉ cần ở bên người, nơi nào cũng được.” Được Baal cổ vũ cho việc thực hiện ước mơ, cậu không muốn nửa chừng cắt ngang nó.

Baal trầm ngâm nói: “Làm Huyết tộc đi.” Ngoại trừ thiên đường địa ngục ra, chỉ có Huyết tộc mới có thể biến nhân loại thành đồng loại, và đồng thời Vương Tiểu Minh có thể ở lại nhân giới nơi y thích nhất. Hắn tuy rằng được xem như thủy tổ của Thấu Minh nhân, nhưng đó là vì bản thân Thấu Minh nhân đã là bộ tộc trường sinh, hắn chỉ ban cho bọn họ năng lực trong suốt thời. Về phần tinh linh, Titan, người lùn, các tộc khác đều do trời sinh ra thế.

Vương Tiểu Minh lần này thật sự vô cùng sợ hãi. Cậu lắp bắp nói: “Ta không muốn uống máu người đâu.” Cậu thật sự là muốn suốt đời, muốn mãi mãi được ở bên Baal, nhưng không có nghĩa là cậu sẽ quay đầu hãm hại đồng loại của mình.

“Chỉ có những huyết tộc cấp thấp mới phải trải qua một kiếp hút máu để sống. Một Huyết tộc cao cấp chân chính không cần phải uống máu cũng sống được, thực tế thì ngoài việc có thêm năng lực của Huyết tộc và bất tử ra, chúng không khác gì nhân loại bình thường.” Baal nói tới đây, đột nhiên dừng một chút, lạnh nhạt chế giễu, “Quả không hiểu nổi, rốt cục kẻ mà thần thực sự yêu mến là Abel hay Cain đây.”

Vương Tiểu Minh vẫn đang hoài nghi, “Nhưng mà...” Cậu nhớ là cấp bậc của Huyết tộc rất quy củ, còn liên quan đến cái gì mà thánh chiến giữa các gia tộc. Nếu cậu biến thành Huyết tộc, có phải là cậu cũng sẽ bị dính líu đến mấy cái đó không? Tưởng tượng đến viễn cảnh sau này mình phải tham gia giết chóc, sắc mặt cậu không khỏi trắng bệch.

Baal chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấu tâm sự của cậu, nói: “Huyết tộc nhị đại không cần phải tham gia ba cái trò nhảm chán như vậy.”

“Huyết tộc nhị đại?” Vương Tiểu Minh trừng lớn hai mắt. Nếu cậu nhớ không lầm thì Gin tựa hồ cũng chỉ là tam đại.

“Chứ người nghĩ sao?” Baal nhướn mày. Cho dù Cain cũng chỉ miễn cưỡng đủ tư cách mà thôi. Tưởng tượng đến trên cổ Vương Tiểu Minh về sau bị một gã Huyết tộc cắn lên, cơn tức của hắn ỨC CHẾ KHÔNG ĐƯỢC mà sôi ùng ục.

Vương Tiểu Minh lo lắng hỏi: “Thật sự ta sẽ không cần uống máu sao?”

“Người rất muốn uống hả?” Để ý bị người khác cắn một ngụm đã là cực hạn của hắn, lẽ nào y còn muốn đi cắn người khác?

Vương Tiểu Minh cuối cùng ý thức được người nào đó chuẩn bị xì khói trên đỉnh đầu, vô cùng chân thành an ủi hắn: “Người yên tâm, cho dù ta thật sự trở thành kẻ như Hạng Văn Kiệt, ta cũng sẽ không cắn người đâu.” Cậu trong lòng yên lặng thề, vạn nhất cậu giống như Hạng Văn Kiệt sơ ỪNG THẤT BẠI, cậu nhất định sẽ tự chấm dứt chính mình. Trên đời này người ta thà rằng chính mình chết đi, cũng không chấp nhận làm người kia tổn thương dù chỉ là một cọng tóc.

“Sao tự nhiên lại nghĩ đến y?” Baal dừng một chút, lại nhướn mày nói, “Còn nữa, người dựa vào đâu mà cảm thấy người có thể cắn được ta?” Cho dù là Cain, hắn cam đoan còn chưa cắn đến được.

Vương Tiểu Minh đột nhiên nhảy từ trên giường xuống, “Nguy rồi!”

“Đúng là hồng bét rồi đó.” Rốt cục đã nhận ra hắn đang tức giận sao? Hừ!

“Hạng Văn Kiệt sáng nay ăn cái gì?” Sẽ không phải tóm lấy ai đó mà hút máu chứ? Vương Tiểu Minh vội vã đứng dậy mặc quần áo.

Baal: “...” Hắn đột nhiên rất muốn ăn thịt dơi.

(trung)

Một hành trình mới lại bắt đầu

Tình trạng hiện tại của Hạng Văn Kiệt có chút rắc rối. Vốn là là đời thứ mười sáu nay thoát cái đã tiến lên đời thứ sáu, tuy nói là máu dung hợp, nhưng mà sức mạnh bên trong cơ thể lại bài xích nhau kịch liệt.

Vương Tiểu Minh gom góp vốn tiếng Anh từ nhỏ tới giờ mới dùng đến, khoa chân múa tay cả nửa ngày mới vất vả mời người phục vụ ra khỏi cửa, phát hiện Hạng Văn Kiệt một nửa người núp dưới gầm giường, nửa người còn lại treo trên giường, không ngừng run rẩy.

Người phục vụ cũng nói tiếng Anh bập bẹ hỏi: “Ngài ấy không sao chứ? Có cần gọi bác sĩ hay không?”

Vương Tiểu Minh vừa nói NO, vừa đuổi anh ta ra khỏi cửa, sau đó đóng cửa cái rầm, ngăn không cho anh ta tò mò hỏi han.

Tựa hồ nghe thấy trong phòng im lặng lại, Hạng Văn Kiệt chậm rãi thò đầu ra khỏi gầm giường, ngong cổ dậy.

“Anh không sao chứ? Có cần gọi bác sĩ không?” Vương Tiểu Minh ngồi chồm hổm hỏi. Đương nhiên, cậu đang nói bằng tiếng Trung.

Trong cổ họng cậu ta ra phát ra âm thanh khanh khách quái dị, sau đó ngẩng đầu.

Vương Tiểu Minh hoảng sợ nép vào góc tường.

Khuôn mặt Hạng Văn Kiệt như thể vừa mới trang điểm trát phấn quá đà, trắng xanh, chỉ có cặp mắt đỏ au như mắt thỏ, hơn nữa lại còn thoảng ẩn thoảng hiện lên vẻ yêu dã. Hai răng nanh chìa ra ngoài môi, răng trắng đục và môi đỏ tươi đối lập mãnh liệt.

Tay Vương Tiểu Minh vụng trộm cào cào vào tường, nhẹ giọng gọi: “Baal...” Mới nãy đúng là cậu có lo lắng khi biến thành quỷ hút máu sẽ như vậy, nhưng cũng chỉ là tưởng tượng trong lòng thôi, không nghĩ lại lập tức nhìn thấy bộ dạng quỷ hút máu của Hạng Văn Kiệt.

Cậu nhìn Hạng Văn Kiệt chống tay vào giường, chậm rãi đứng dậy, tim sợ hãi vọt lên tận mắt.

Thời điểm thế này hẳn là cậu nên cao giọng kêu cứu chứ nhỉ?

Vương Tiểu Minh khản trương hai chân run lẩy bẩy.

Nhưng mà nếu kêu cứu lớn quá nhất định sẽ bị người ngoài nghe thấy, nếu để người ta nhìn thấy bộ dạng bây giờ của Hạng Văn Kiệt, không đánh chết cũng sẽ bắt cậu ta về nghiên cứu. Như vậy khi cậu trở về làm sao giải thích với Hạng Văn Huân đây?

Thế nhưng... cậu ta cứ sáp lại gần mình làm gì?

“Cứu với!” Vương Tiểu Minh bất giác hét lên. Dù gì thì bảo trọng tính mạng vẫn quan trọng hơn, chuyện gì tới tính sau!

Baal như gió lốc xuất hiện giữa hai người, sau đó thông thả vươn tay búng nhẹ lên trán Hạng Văn Kiệt. (siu nhưn là thế này)

“Nga!” Hạng Văn Kiệt đau đớn ngồi thụp xuống.

Vương Tiểu Minh bắt lấy vạt áo của Baal, “Cậu ta sau thế?”

“Chắc đến bữa ăn rồi.” Baal cười lạnh lẽo liếc nhìn Hạng Văn Kiệt.

Hạng Văn Kiệt đơ người rùng mình một cái, “Ta, răng nanh của ta, không thu lại được... Ta chỉ muốn hỏi, sao thu được đây?” Hơn nữa hai cái răng này vô cùng sắc nhọn, lúc cậu nói chuyện không cẩn thận một cái là tự cắn vào môi mình. Cậu còn không rõ hai cái răng này có độc hay không, lỡ như mà có thật á, chẳng lẽ cậu sẽ trở thành quỷ hút máu đầu tiên bị chết vì chính độc của mình ư?

Vương Tiểu Minh chỉ chỉ răng nanh của cậu ta, “Không thu lại được hả? Vậy anh làm thế nào mà nó chìa ra vậy?”

Hạng Văn Kiệt vẻ mặt đau khổ nói: “Ta cũng không biết, tự dưng đang ngủ nửa đêm tỉnh lại thành ra vậy, hơn nữa...” Trong cổ họng của cậu lại phát ra âm thanh quái dị, “Bây giờ nuốt nước miếng cũng rất khó nha.”

...

Cho nên âm thanh quái dị ban nãy cậu ta phát ra chính là do nuốt nước miếng?

Vương Tiểu Minh lôi kéo tay Baal, “Người dạy anh ta đi?”

“Người cảm thấy ta giống Huyết tộc chắc?” Baal liếc mắt nhìn cậu.

“Hay là,” Vương Tiểu Minh nghĩ nghĩ, “Người thử bày cho anh ta cách thu cánh đi? Có lẽ răng của Huyết tộc và cánh của dọa thiên sứ cũng không khác nhau lắm đâu ha?” (lay em :-j)

Baal khinh thường nói: “Giống với cái thứ sinh vật cấp thấp như Huyết tộc á?”

Vương Tiểu Minh: “...” Hình như mới nãy ai kia còn đề nghị cậu nên biến thành sinh vật cấp thấp trong miệng hắn a.

Hạng Văn Kiệt đột nhiên ra sức gãi mặt, đem khuôn mặt ban đầu trắng như tuyết cào ra mấy đường hồng hồng xiên vẹo trên mặt.

“Anh làm sao vậy?” Vương Tiểu Minh hỏi.

“Ngứa, rất ngứa.” Hạng Văn Kiệt có một loại xúc động dâng trào, chỉ hận một nỗi không thể lột da mặt xuống được.

“Nếu cứ cào như vậy mặt sẽ xước ra đó.” Vương Tiểu Minh muốn ngăn cản rồi lại không dám tiến lên, cuối cùng đành phải lay lay cánh tay của Baal nói, “Chúng ta đi tìm Edwin đi?”

Baal tùy tiện bỏ Hạng Văn Kiệt vào trong không gian, “Đi thôi.”

Đợi Vương Tiểu Minh ngồi lên xe, còn tưởng Baal sẽ tiêu sái đứng bên cạnh không khác gì người bình thường.

Lưng của Vương Tiểu Minh dính chặt vào ghế dựa, cả xe bus giống như mới uống thuốc kích thích, hoàn toàn vượt ra khỏi tuyến đường bình thường, giống như đang bay trên đường.

Hành khách trên xe sớm đã bị dọa đến choáng váng, hai thanh niên gan dạ vọt tới trước mặt tài xế chất vấn.

Tài xế hai chân nhũn ra nhích dần khỏi ghế lái...

Xe bus vẫn lao băng băng như cũ.

Trên xe ngay cả một tiếng hét sợ hãi cũng không có, tất cả đang chìm trong hoảng loạn cực độ.

“Baal...” Vương Tiểu Minh dựa vào trong ngực hắn, “Chúng ta không đi bằng cách khác được sao?” Có lẽ ngôn ngữ của cậu và các hành khách khác là bất đồng, nhưng chung quy vẫn có chút đồng cảm. Nhìn bọn họ sợ muốn ngất đi, cậu cũng không khỏi khó chịu. Hơn nữa, chuyện này tuy không phải do cậu bày ra nhưng không phải không liên quan tới cậu.

Baal hơi nheo mắt, “Hả? Người muốn chúng xuống đường đẩy xe sao?”

“A?”

“Như vậy chậm lắm.” Baal phủ quyết. Từng được bọn Mario, Winston kéo xe cho một lần, hắn vẫn thấy tốc độ như vậy là ổn nhất.

Vương Tiểu Minh: “...”

Hơn nữa tiếng sau, xe điên rồ cực đã chịu dừng lại.

Nhưng dây thần kinh của các hành khách trên xe không những không thả lỏng lại càng thắt chặt thêm. Bởi vì trước mặt bọn họ chính là, một tòa thành cổ kính đứng sừng sững ở đó.

Một nơi thế này luôn làm người ta sinh ra rất nhiều liên tưởng, mà thời khắc như vậy, liên tưởng đó tuyệt đối chẳng có chút liên hệ nào với hai chữ “lãng mạn” đâu.

Tiếng thét chói tai giống như tên bắn, vang lên từ xe bus truyền đến mọi góc ngách trên núi.

Vương Tiểu Minh và Baal còn chưa đứng dậy, cả đám hành khách đã như thủy triều cuốn sạch, chỉ để lại hai phía trước sau cửa mở toang hoang, gió lùa lạnh lẽo.

“Hơ, đến rồi.” Sau một lúc lâu, Vương Tiểu Minh mới phun ra một câu như vậy.

Baal đứng dậy đỡ cậu xuống xe.

Cánh cổng cổ kính chậm rãi mở sang hai bên.

Mario nghiêm chỉnh trước cổng, giống như sáng sớm đã đợi ở đây, “Hoan nghênh Baal đại nhân, Vương Tiểu Minh tiên sinh.”

Baal đi đến trước mặt hắn, ánh mắt hơi hơi nheo lại, “Người biết chúng ta sẽ quay lại sao?” Nói cách khác, bọn chúng biết Hạng Văn Kiệt có vấn đề?

Mario còn chưa kịp nói tiếp, Edwin đã ung dung bước từ trên lầu xuống, cùng một cái mặt lại làm cho người ta cảm nhận khác nhau. Đến cả Vương Tiểu Minh cũng có thể nhận ra, ánh mắt hay đến từng lỗ chân lông trên mặt hắn cũng toát ra vẻ phong tình mị người. (Bởi mới làm cái chiện khiến tinh thần không khỏi sáng khoái a :>)

Edwin đi đến giữa phòng khách, liếc đến xe bus trước cổng, mỉm cười nói: “Các người thật sự khách sáo quá, còn đem cả lễ vật đến tạ lễ.”

Vương Tiểu Minh nhìn ra theo hướng xe bus, mồ hôi chảy ròng ròng cười nói: “Có lẽ có lẽ thế.”

Baal lôi Hạng Văn Kiệt từ trong không gian ra, trực tiếp quăng xuống trước mặt hắn.

Edwin chuyển tay, lại bỏ cậu ta ra ghế sofa gần cửa sổ.

“Xử lý đi.” Baal lạnh lùng nói.

Edwin nhìn Hạng Văn Kiệt đầu óc choáng váng, mỉm cười nói: “Rất hiếm người nào chỉ mới thí nghiệm một lần đã thành công.”

Rõ ràng là nụ cười nhìn qua rất ôn hòa, nhưng rơi vào trong mắt Vương Tiểu Minh lại là một loại hàn ý khó nói nên lời, “Vậy có cách nào giải quyết không?”

“Tiếp tục làm thí nghiệm.” Edwin thực vô lương nói ra đáp án.

Vương Tiểu Minh nhìn về phía Baal.

Baal nói: “Huyết tộc rất khó chết.”

...

Này là cam đoan sao?

Vương Tiểu Minh do dự nhìn Hạng Văn Kiệt.

Edwin nói: “Yên tâm, thành viên của McCorvey không thể nào không vượt qua một chút thử thách cón con như vậy.”

Hạng Văn Kiệt ngồi trên sofa ngược đầu nhìn, “Người đang nói về ta sao?”

“Đương nhiên.” Tuy câu hỏi này thật ngớ ngẩn, bất quá trước mặt Baal và Vương Tiểu Minh, Edwin vẫn phải nhẫn nhịn trả lời.

Hạng Văn Kiệt vẻ mặt cầu xin: “Ta có thể không gia nhập được không?” Cậu chẳng biết có phải do ảo giác hay không, cậu cảm thấy máu trong cơ thể mình không ngừng đầu đá sinh ra phản ứng này nọ, trong đó phản ứng mạnh mẽ nhất nhắc nhở cậu rằng, gã quý tộc nhìn rất ôn hòa trước mắt này kì thật là một người cực kỳ nguy hiểm.

Edwin nói: “Huyết tộc tuy trường sinh, nhưng không có nghĩa là bất tử.”

Hạng Văn Kiệt sắc mặt trắng nhợt.

Vương Tiểu Minh lại tưởng hắn ám chỉ đến quá trình thí nghiệm thực tế có nguy hiểm, lo lắng hỏi: “Nguy hiểm lắm sao? Vậy xác suất thành công thực sự là bao nhiêu phần trăm?”

“Một trăm phần trăm. Ta cam đoan đấy.” Edwin nói.

...

Vương Tiểu Minh bị hai câu trước sau mâu thuẫn của hắn làm rối bời.

Hạng Văn Kiệt nói: “Ta muốn gặp anh ta trước đã.”

Edwin nói: “Chờ người sau khi thân thể hoàn toàn bình phục rồi, bất cứ lúc nào người muốn cũng có thể đi, bất quá hiện tại, người tốt nhất nên ở yên đây. Đỡ phiền ta phải giải quyết nhiều người liên quan.”

Baal nói: “Y có khuynh hướng cắn người sao?”

Edwin nói: “Sản phẩm thất bại đương nhiên có khiếm khuyết.”

‘Sản phẩm thất bại’ cầm nín gục mặt xuống, ngồi về lại sofa.

Baal nói: “Tóm lại, người giải quyết đi.”

Edwin tương đối khoan dung với hành vi bá đạo của hắn, “Xin yên tâm.”

“Còn có một việc.” Baal nói, “Ta muốn tham gia đêm hội máu tươi.”

Edwin hơi sững sốt, “Ta có thể hỏi vì sao không?”

“Không thể.” Giọng Baal lạnh lùng phủ quyết.

Edwin không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Như vậy ta chỉ có thể chúc người thuận buồm xuôi gió.”

Sắc mặt Baal nhất thời băng lãnh.

Khóe miệng Edwin hơi hơi gợn lên nhưng trong mắt vẫn kiên trì không chủ động, “Đêm hội máu tươi là ngày hội vô cùng quan trọng của Huyết tộc. Trong khoảng thời gian này cũng không hoan nghênh người ngoài tới gia nhập.”

Vương Tiểu Minh bị khí thế giương cung bạt kiếm giữa hai người làm hoảng sợ, vội hoà giải: “Chúng ta kỳ thật là vì...”

“Ta không hứng thú với huyết tộc.” Baal cắt ngang lời cậu. Có nói rõ nguyên nhân hay không chẳng quan trọng, nhưng hắn không thích cảm giác bị người ta nắm đằng chuôi. Huống chi chỉ là một gã Huyết tộc đời thứ năm cỏn con.

Edwin nhướng mày.

Baal nói: “Ta chỉ muốn tìm Cain.”

Edwin trầm ngâm nói: “Lấy thực lực của Baal đại nhân, vào được Ngưng Dạ Cung ở Huyết tộc giới chẳng thành vấn đề. Trừ phi...” Ánh mắt hắn quét về phía Vương Tiểu Minh. Trừ phi mang theo một nhân loại không hề có năng lực tự bảo vệ mình.

Baal hừ lạnh nhưng không phủ nhận.

Đang yên đang lành mà dẫn một nhân loại đi Huyết tộc giới tìm Cain, duyên cớ bên trong Edwin cũng đã đoán được, “Nếu như vậy, ta đương nhiên rất vui lòng tương trợ. Dù sao chỗ trống hằng năm của McCorvey tham gia đêm hội máu tươi còn rất nhiều.”

Baal thấy hắn hợp tác như vậy, sắc mặt lập tức dịu xuống.

Vương Tiểu Minh đột nhiên nhìn về phía cầu thang, hiếu kỳ hỏi: “Winston đâu? Không phải hôm qua anh ấy đã nhận lời ở lại mừng sinh nhật với anh sao?”

Edwin cười nói: “Ngày hôm qua hắn rất cao hứng, cho nên giờ còn chưa dậy nổi.”

...

Nhớ tới lời Mario nói tới qua, Vương Tiểu Minh hoang mang suy nghĩ: Chơi vui đến vậy sao?

(hạ)

—
Một hành trình mới lại bắt đầu

Baal chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày mình phải nhẫn nhịn giả trang thành Huyết tộc trà trộn vào Huyết tộc giới. May cái là trước kia hắn bận quây tanh bành ở thiên đường và địa ngục, sau này bị biến thành linh thể lại loanh quanh luẩn quẩn ở Nguyên thù giới và nhân giới cho nên hầu hết Huyết tộc đều chưa từng gặp qua hắn. Edwin cũng nhờ chú ý tới quan hệ giữa hắn và Winston nên mới biết được thân phận thật của hắn.

Quan trọng nhất là, dung mạo và khí chất của hắn mà trà trộn vào Huyết tộc cũng đủ để mắt cá... à không, là trên châu xen lẫn mắt cá.

— đương nhiên, bản thân hắn tuyệt đối không bao giờ thừa nhận chuyện đó.

Vương Tiểu Minh ngồi trong xe, quay đầu sang nhìn Baal mặc một thân áo bành tô màu đen, đầu đội mũ lông, trong tay chống một cây trượng gỗ cổ, khấn trượng nói: “Chúng ta liệu có bị phát hiện không?” Vì sao cậu cứ có cảm giác Baal sẽ xòe cánh ra bất cứ lúc nào? “Nhờ ta diễn không được tự nhiên thì làm thế nào bây giờ?”

Do từ trường đặc thù của Huyết Dạ Sơn, ngoài thần lực của thần ra, tất cả năng lực khác đều mất tác dụng, không gian của Baal cũng thuộc phạm vi đó, cho nên Vương Tiểu Minh muốn vào được Ngưng Vọng Cung chỉ có thể dùng hai chân mà đi vào.

“Hầu hết Huyết tộc đều dưỡng huyết nô, McCorvey cũng không ngoại lệ. Cứ duy trì khuôn mặt sợ hãi như bình thường là đủ để hỗ trợ diễn viên chính rồi.” Edwin đứng bên ngoài xe ngựa, trong tay đang cầm một tấm khăn quàng cổ họa tiết caro màu nâu sẫm, “Nhiệt độ ở Huyết tộc giới thấp hơn nhân giới rất nhiều, choàng thêm cái này.”

“Cám ơn.” Vương Tiểu Minh hai tay nhận lấy khăn quàng cổ.

Baal liếc mắt, có chút khó chịu nhưng vẫn cố không dời mắt khỏi khuôn mặt của Edwin.

“Thứ này cần cho ngươi.” Edwin đưa một cái hộp cho hắn, khoe miệng nhin không được bật cười.

Baal cầm lấy, cũng chẳng buồn xem là cái gì liền trực tiếp quẳng vào trong không gian.

“Vậy thì, ta chúc các ngươi thuận buồm xuôi gió.” Edwin cười tủm tỉm đang định đóng cửa lại.

Vương Tiểu Minh đột nhiên lấy tay chặn cửa, “Hạng Văn Kiệt cậu ta...”

“Ta sẽ chiếu cố đến y nhiều hơn.” Edwin cười khiêm tốn.

“Xin nhờ cả vào anh.” Vương Tiểu Minh nói rất chân thành.

“Yên tâm.” Edwin rốt cục đóng cửa lại.

Hiện tại là nửa đêm — là lúc con đường nối giữa Huyết tộc giới và nhân giới mở ra.

Bầu trời u tối.

Vương Tiểu Minh ngẩng đầu, ngược mắt nhìn tòa thành.

Tòa thành cao ngút như thể một người khổng lồ đứng sừng sững nơi đó, so với màn đêm còn u ám hơn, trong ngực cậu tự dưng thấy khó chịu.

“Làm sao vậy?” Baal búng tay, một đám hơi con bám vào nóc xe từ từ nhấc bổng nó lên.

“Ta bây giờ mới cảm thấy tòa thành này thật có chút âm u. Edwin và Mario ở đây tịch mịch quá nhỉ.” Thân thể Vương Tiểu Minh không kìm lòng được nhích về phía hắn.

Baal vươn tay kéo cậu vào trong ngực.

“Bất quá hiện tại có Winston và Hạng Văn Kiệt ở đó, hẳn là sẽ rất vui ha?” Vương Tiểu Minh lạc quan suy nghĩ.

Baal từ chối cho ý kiến.

Sương mù trước mắt ngày càng dày đặc, một mảnh u ám xám xịt giống như mây đen.

Vương Tiểu Minh thấy xe chậm rãi tiến vào màn sương đen ngòm, trong lòng lại càng thêm khẩn trương, bàn tay bám chặt lấy Baal cũng rịn rịn ra một tầng mồ hôi.

“Người đang sợ cái gì?” Baal nhú mày. Hồi trước đi máy bay còn cao hơn mây cũng không thấy y khẩn trương như vậy.

Vương Tiểu Minh lo lắng quay lại, hai hàng lông mày cơ hồ nhú lại thành một đường, “Ta sợ liên lụy đến người.”

Baal không tức giận nói: “Huyết tộc ngoài Cain có chút năng lực ra, những kẻ khác ai có thể liên lụy đến ta chứ?”

“Vậy lẽ là chính Cain thì sao?”

“Hắn chưa bao giờ rời khỏi Ngưng Vọng Cung,” Baal vẻ mặt không sao cả nói, “Hơn nữa hắn rất ít khi đánh nhau. Lúc nhị đại và tam đại xảy ra một trận đại chiến hắn còn chẳng buồn bước khỏi nơi đó để ngăn cản.”

“Nhị đại và tam đại có chiến tranh sao?” Vương Tiểu Minh trên mặt lộ vẻ tò mò.

Baal thấy cậu đã phân tán lực chú ý, liền giải thích: “Vì tranh quyền.”

“Nhưng mà Huyết tộc không phải rất chú ý đến huyết thống và vai vế sao?” Ở nhân loại từ lâu đã xem nhẹ vai vế cho nên Huyết tộc kiên trì chú trọng đến vai vế cũng đã là một chuyện đáng kinh ngạc rồi.

“Tam đại là ngoại tộc. Sức mạnh của bọn chúng hoàn hảo hơn so với nhị đại.” Baal nói, “Hơn nữa số lượng của tam đại đông gấp bốn lần.”

“...” Vương Tiểu Minh cảm thấy thất vọng với Huyết tộc rồi, có lẽ, ngay cả Gin trốn chui trốn lủi ở tận con thuyền Noah cũng dính vào chuyện này.

Như thể nhận ra sự thất thần của cậu, Baal hiểm khi giải vây cho thành viên của con thuyền Noah, “Gin lúc đầu thuộc phái trung lập, sau khi bị kẻ khác cố tình hãm hại mới phải lao vào chiến tranh.”

“Tựa như tự vệ hả?” Nếu nói như vậy cũng không thể trách hắn.

“Tự vệ?” Baal ngạc nhiên.

...

Bốn con mắt nhìn chăm chăm vào nhau.

Sau một lúc lâu.

Baal vội ho khan một tiếng, “Đại khái là thế.” Dù sao thành viên của con thuyền Noah có mặt mũi hay không cũng chẳng liên quan tới hắn, cho dù là... vì tự vệ nên phải gia nhập chiến tranh cũng không có gì nghiêm trọng.

Vương Tiểu Minh đột nhiên nói: “Chúng ta tập lại kịch bản một lượt đi?”

“Kịch bản?”

“Chính là thân phận của người và ta a.” Vương Tiểu Minh ở trong bụng thầm duyệt lại một lần, sau đó mở miệng nói, “Người tên là Edward • Louis • McCorvey, là huyết tộc đời thứ sáu. Từng là một gã họa sĩ phiêu bạt được Edwin đề mặt tới, cho nên mới gia nhập gia tộc McCorvey.”

“...” Baal đối với thân phận họa sĩ lang thang tự dưng ở đâu chui ra của mình vẫn có chút bài xích.

Vương Tiểu Minh nói: “Ta là sinh viên Trung Quốc đến Pháp du lịch, tên là... Vương Tiểu Minh. Tại sao ta không cần đổi tên chứ?”

Baal nói: “Bởi vì bọn chúng không rảnh mà sang tận Trung Quốc tìm hiểu lý lịch của người đầu.”

Vương Tiểu Minh vẫn cảm thấy hơi bất an, “Huyết tộc có thể xài phép thuật hay mấy trò nguyên rửa linh tinh gì không? Chỉ cần biết được tên của đối tượng ấy?”

“Nếu có thì bọn chúng đã sớm thống nhất cửu giới rồi.”

“Vậy thì may quá.” Vương Tiểu Minh thoáng an tâm, nghĩ đi nghĩ lại một hồi lại nói tiếp, “Đúng rồi, chúng ta quen nhau như thế nào? Gặp nhau ở Khải Hoàn Môn hay là tháp Eiffel?”

“Khải Hoàn môn.”

“Chỗ ngồi thì sao?”

“... Tháp Eiffel đi.”

“Tầng trên hay dưới đất?”

“Tầng trên.”

“Tầng bao nhiêu?”

“...” Baal hít một hơi thật sâu, “Thôi thì dưới đất vậy.”

“Ngày mấy tháng mấy?”

“... Ngày hôm qua.”

“Buổi sáng hay...”

“Buổi sáng!” Trên trán Baal gân xanh bắt đầu nhảy giựt giựt.

“Mấy...”

“Năm giờ.”

“...” Vương Tiểu Minh tim đập mạnh, loạn nhịp nói, “Chúng ta sáng sớm năm giờ đi tháp Eiffel làm cái gì?”

“Ngắm cảnh.” Thanh âm Baal như thể phun qua từ kẽ răng, “Bằng không người cho rằng vì sao ta lại chọn trùng người chứ?”

Vương Tiểu Minh nói: “Không phải người đã nói là do Lucifer sắp xếp sao?”

“Lucifer có no cơm rửng mỡ cỡ nào cũng không rồi việc đến nỗi đi sắp xếp chuyện huyết nô cho một huyết tộc đời thứ sáu.”

Vương Tiểu Minh cười gượng gãi gãi đầu, “Ta hồ đồ rồi.”

Baal nói: “Đến lúc đó người không cần nói cái gì hết, chỉ cần im lặng đi theo ta là được.”

“Nhờ người ta hỏi ta thì thế nào?” Vương Tiểu Minh phiền não quá nhiều.

“Hoặc là coi hắn như không khí, hoặc là tự xem mình như không khí đi.”

Huyết tộc giới ở trong cửu giới từ trước đến nay vẫn tồn tại rất khác biệt, bởi vì nó còn quỉ dị hơn nhiều so với địa ngục.

Nếu như ở địa ngục hiện tại đã công nghiệp hóa hiện đại hóa với những công trình kiến trúc tiên tiến thì ở Huyết tộc vẫn duy trì phong cách cổ xưa mà tao nhã y như cũ.

Ngã tư đường quay qua quay lại đều là xe, xe ngựa có, xe... dơi có, thậm chí ngay cả xe sói kéo cũng có, duy chỉ xe gắn động cơ hay tay lái là không có. Nhà lầu cao nhất cũng không vượt quá năm tầng, hoặc là bốn mặt tiền hoặc là hoa viên rộng lớn, tuyệt đối không có những dãy nhà nối nhau mà lại càng chằng hề phát huy trí sáng tạo hay là hình thể lạ mắt. Kiến trúc sư là nghề dư thừa nhất ở đây, cũng là cái nghề mù mịt nhất trong ngành công nghiệp. Bởi thứ duy nhất bọn họ có thể làm đó chính là quyết định đến màu sắc nhà ở.

Tóm lại, Huyết tộc giới nhìn vào từ bên ngoài, tựa như một quốc gia cổ xưa bảo thủ không tiến hóa.

—— chỉ là bề ngoài mà thôi.

Bởi vì một khi người đã đặt chân vào quốc gia cổ này thì, tất cả những ấn tượng ban đầu đều hoàn toàn trái ngược.

Trên đường đậm đặc mùi máu tươi làm ngoại nhân khi bước vào luôn trong trạng thái xúc động chỉ muốn nôn mửa, thậm chí sẽ nghĩ rằng nơi đây vừa xảy ra một vụ án mạng kinh tâm động phách hoặc là một trận đại chiến. Nhưng trên thực tế, cái này chỉ là mùi rượu bay ra từ các quán bar ven đường. Mùi máu càng thuần khiết hay mới lạ bao nhiêu thì sẽ càng hấp dẫn khách hàng bấy nhiêu, cho nên mấy ông chủ quán bar khi chưa mở cửa kinh doanh đều thích mở bung cửa sổ nhà bếp, sau đó ngồi chồm hổm chế biến một mẻ máu mới. Đến khi nào khách nhân không cưỡng lại nổi sức hút của nó mà nhào đến.

Trong huyết tộc giới, chia ra làm ba khu vực trong ngoài.

Ở giữa trung tâm chính là thánh địa của Huyết tộc —— Huyết Dạ Sơn. Đó là lãnh địa nơi mà chỉ có những người thượng cổ mới có thể ra vào tự nhiên, cho dù có là trưởng lão cũng cần được người thượng cổ cho phép, ngoại lệ duy nhất chính là đêm hội máu tươi. Khi đó sẽ có rất nhiều Huyết tộc mới gia nhập được lựa chọn sẽ có cơ hội bước vào.

Bên ngoài trung tâm là U Âm Thành. Ở nơi này đều là cư dân thường trú của Huyết tộc giới, người ngoài phải được cư dân trong thành mời đến sau đó thông qua thẩm tra mới có thể tiến vào.

Ngoài cùng chính là Thập Tam Liên trấn, là khu vực giao thương buôn bán của mười ba gia tộc lớn. Các giới cũng thường lui tới giao thương, du lịch ngắm cảnh, cũng có Huyết tộc trở về từ nhân giới ở đây, đây là nơi rồng cá lẫn lộn hỗn tạp nhưng cũng là nơi phồn hoa nhất.

Khi Vương Tiểu Minh và Baal đến Thập Tam Liên trấn, nơi này đang rất náo nhiệt.

Không ít tiệm rượu đem trưng bày các loại thịt sống, máu tươi từ trên miếng thịt nhỏ giọt tí tách khiến cho mấy nhóm Huyết tộc đi đường nhìn không được đều sa vào trong quán.

Vương Tiểu Minh từ trên xe bước xuống, lần đầu tiên chứng kiến trông mắt cậu chỉ chực rớt xuống.

“Đây là thịt của động vật.” Baal nói, “Chỉ có Huyết tộc từ đời thứ sáu trở lên mới có thể dưỡng huyết nô để cung cấp máu tươi cho chính mình, nhưng không thể tự ý ăn bọn chúng hoặc tự ý giết chết huyết nô của mình.”

Vương Tiểu Minh vuốt vuốt bụng, chân nhũn ra thiếu chút nữa đứng không vững, “Ta, ta không muốn làm Huyết tộc.”

“Huyết tộc cấp càng thấp thì càng thích ăn sống nuốt tươi. Nhị đại hoàn toàn không chịu ảnh hưởng như chúng.” Baal giải thích. Kỳ thật một màn huyết nhục thể này cũng ảnh hưởng nghiêm trọng đến thị giác và vị giác của hắn.

Vương Tiểu Minh đưa tay giúp hắn bước xuống xe, ánh mắt tận lực không liếc dọc ngó ngang sang hai bên đường, “Chúng ta mau rời đi thôi.”

“Trước hết ta phải đi đăng ký đã.” Baal khó chịu bĩu môi, “Phải kiếm được giấy thông hành qua vòng đầu của đêm hội máu tươi.”

“Đề cử của Edwin có tác dụng không?”

“Nếu không được thì cứ xông vào.” Nếu không phải phiền não lỗ như lúc phá vòng vây xông vào Vương Tiểu Minh có thể sẽ bị thương, hắn đương nhiên khoái dùng cách này hơn.

Baal đột nhiên cúi đầu nói: “Chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

“A?”

“Chúng ta vào thôi.” Baal nắm chặt lấy tay cậu.

...

Phải chăng hắn rất lo cho cậu?

Vương Tiểu Minh ngẩng đầu nhìn hắn.

Bởi vì lo lắng cậu sẽ già sẽ chết, cho nên mới đưa cậu đến Huyết tộc giới.

Bởi vì lo lắng trong quá trình xung đột cậu sẽ bị thương, cho nên không thể không giả làm Huyết tộc trà trộn vào.

Bởi vì lo lắng cậu sẽ không thích ứng được với hoàn cảnh cho nên lại một lần nữa an ủi cậu.

...

Kỳ thật lấy tính cách vội vã giải quyết mọi chuyện, đùng đâu đập đó của hắn, giờ phút này trong lòng nhất định rất nôn nóng đi.

Vương Tiểu Minh nghĩ một hồi, trong tim dâng trào không biết bao ngọt ngào, ngay cả hai bên đường huyết nhục kinh tởm vẫn cảm thấy bình thường như không.

Cậu nhẹ nhàng nắm lấy tay Baal, trấn định gật gật đầu, “Ừm!”

27. Chương 27: Đấu Ấu

(Thượng)

Lâu rồi mới gặp được kẻ có mắt không trông

* Đấu ấu: Đánh nhau

Loners là quán bar nổi tiếng nhất trong Thập Tam Liên trấn.

Ông chủ ở đây là Huyết tộc đời thứ năm, khách hàng với xuất thân cao quý hay không sẽ quyết định thái độ tiếp khách của lão. Từ trước đến giờ, mấy chuyện gây lộn phát sinh ở đây chưa đến năm mươi vụ — bốn mươi chín vụ đương nhiên không thể tính là năm mươi vụ được. Đối với một quán bar lâu đời có bề dày lịch sử hơn ngàn năm mà nói, đây tuyệt đối không phải là một kỷ lục dễ dàng.

Bất quá thông qua bốn mươi chín vụ ấu đả kia, ông chủ ở đây đã luyện được một đôi hoả nhãn kim tinh. Loại khách hàng nào sẽ gây chuyện, loại khách nào an phận, lão chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra ngay.

Tỷ như, hiện tại hai vị khách mới bước vào kia là đại diện tiêu biểu cho hai loại khách nói trên.

Một người nhìn qua kiệt ngạo bất tuân, cho dù hắn ăn mặc nghiêm trang, cử chỉ tao nhã, trên người vẫn tản ra một loại khí tức – chọc phải ta là chết không đất chôn.

Mà người còn lại vô luận là khí chất hay bề ngoài đều mang theo hơi thở nhu hòa, tựa như nói ‘Ta là cừu nhỏ nè, khi dễ cũng không sao’.

Nhìn hai người bọn họ thong thả bước lại gần quầy bar, mũi lão nhảy giật giật. Lão nghĩ thấy trên người ‘kẻ gây rối’ mùi máu của Huyết tộc đời thứ sáu. Nhưng mùi này không phải tiết ra từ thân thể hắn, hình như xuất phát từ trong gói hành lý hắn mang theo thì phải? Độ thính của mũi lão ở Huyết tộc giới này phải xếp số một số hai, lão chắc chắn phán đoán của lão chẳng sai bao giờ.

“Hai vị cần gọi gì?” Cứ việc trong lòng kinh nghi, nhưng vẻ mặt của lão vẫn rất trấn định. Quán bar mở cửa từ lâu, việc lạ trên đời gặp cũng không ít, chuyện gì nên để ý, chuyện gì mắt nhắm mắt mở qua lão đương nhiên biết rõ.

“Nước trái cây.” ‘Kẻ gây rối’ thản nhiên nói.

Ông chủ chớp chớp mắt nhìn, “Màu đỏ hả?”

Màu đỏ đang nói đến chính là máu.

‘Cừu nhỏ’ bên cạnh ‘kẻ gây rối’ nhíu hai hàng lông mày, hiển nhiên là nghĩ thấy mùi máu tươi nồng nặc trên người ông chủ, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Ông chủ vô tội tự dưng phải hứng chịu cái nhìn bom đạn từ ‘kẻ gây rối’ kia.

“Sữa được không?” Lão mỉm cười tự đưa ra lối thoát cho mình.

‘Kẻ gây rối’ và ‘cừu nhỏ’ đương nhiên là Baal và Vương Tiểu Minh.

Tuy rằng Vương Tiểu Minh trước khi tiến vào đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng chỉ số ô nhiễm không khí bên trong quán so với tưởng tượng của cậu còn cao hơn rất nhiều. Cho dù có bịt kín cái mũi, cậu vẫn có thể cảm giác được mùi máu tươi thông qua lỗ chân lông ào ạt xông vào khắp người mình. Mà cái này chưa phải là chuyện đáng sợ nhất đâu, kinh khủng hơn chính là bên tai cậu hiện giờ ong ong một thứ âm nhạc trầm thấp quỷ dị, cộng thêm tiếng trêu đùa ngả ngớn của vài gã quỷ hút máu khác. Tay cậu bịt mũi cho nên chẳng còn cách nào có thể che kín tai lại.

“Có muốn vào trong không gian của ta không?” Baal thấy bộ dạng cậu lơ đãng, nhin không được hỏi.

“Không cần.” Vương Tiểu Minh nhanh chóng lắc đầu, sau đó thấp giọng nói, “Edwin nói rồi, năng lực trong từng lĩnh vực khác nhau là đặc trưng của thiên sứ và dọa thiên sứ. Nếu người sử dụng không gian sẽ bị người khác phát hiện ra thân phận mất.”

Baal nhướng mày. Hẳn thật ra chẳng quan tâm đến việc có bị lộ thân phận dọa thiên sứ hay không, hẳn chỉ lo sau khi bị phát hiện rồi sẽ không còn cách nào vào được Huyết Dạ Sơn. Nghĩ đến đây, hẳn đương nhiên vô cùng bức xúc với sức mạnh đặc thù của Huyết Dạ Sơn.

Ông chủ rất nhanh đã bưng ra hai ly sữa.

Cái ly đặt trước mặt Vương Tiểu Minh ánh lên chút màu xanh lá.

“Là vị bạc hà ấy mà.” Đáp lại ánh mắt nghi hoặc của cậu, ông chủ cười tủm tỉm giải thích.

Vương Tiểu Minh nhẹ nhàng húp một ngụm, nhất thời cảm thấy cả người đều thoải mái hẳn ra, ngay cả mùi máu tươi ồ ạt xông vào mũi cũng không thấy khó chịu như trước nữa.

Baal thấy cậu uống ngon lành, thuận tay đẩy cái ly trước mặt mình qua.

Vương Tiểu Minh ngạc nhiên, “Người không uống sao?”

“Người tưởng ta sẽ thích uống ba cái thứ linh tinh này sao?” Baal không tức giận nói.

Cánh cửa sau lưng họ lại mở ra.

Lần này vào quán là một đám người, mỗi người đều mặc một cái quần bò nhìn không khác nhau là mấy, trên đùi hay đầu gối mỗi chỗ rách ra một ít, làn da trắng thấp thoáng bên trong, mặc trên mình áo khoác da hoặc áo jeans, tóc thì nhuộm xanh đỏ tím vàng đủ loại màu sau đó dùng keo xịt bày ra tùm lum tạo hình, đại bác, hình lập phương, lốc xoáy... Cắn bản thì họ có thể lòi mấy bộ tóc đồ xuồng làm vũ khí cũng được.

Sự xuất hiện của đám người đó nhanh chóng được chào đón bằng một màn vỗ tay nhiệt tình từ các vị khách khác.

Tiếng huýt sáo liên tục vang lên.

Ông chủ nhỏ giọng giải thích cho Vương Tiểu Minh: “Bọn họ là một ban nhạc đình đám ở đây.”

“Hóa ra là ngôi sao a.” Vương Tiểu Minh bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Baal cảnh giới nhìn chằm chằm ông chủ. Nhiệt độ của máu trong người Huyết tộc sẽ quyết định nên độ nhiệt tình đãi khách của chúng, nhìn kiểu gì cũng thấy lão già này nhiệt tình quá đáng.

Đáp lại cái nhìn chòng chọc của hắn, ông chủ ung dung cười nói: “Ta chỉ muốn làm tròn bổn phận của một nhân viên phục vụ thôi.” Lão lôi ra một cuốn sổ nhỏ, đặt lên quầy bar, “Đây là thứ ta đã mang về từ nhân giới, tiêu chuẩn lễ nghi của nhân viên phục vụ tại khách sạn năm sao cao cấp. Ta vẫn đang cố gắng học hỏi.”

Vương Tiểu Minh liếc mắt nhìn sơ, cảm thấy phù hiệu trên cuốn sổ nhỏ kia thật quen mắt, nghĩ nghĩ một hồi, đột nhiên nhớ ra, đây chẳng phải là phù hiệu của tửu *** nơi Tony – anh họ cậu đang làm sao?

“...”

Ông chủ lại vội vã cất cuốn sổ nhỏ đi, “Cho nên tin ta đi, ta chỉ đơn giản là phục vụ một cách chu đáo hết mức có thể, về bí mật của khách hàng a, ta chẳng tò mò đâu.”

Baal nheo mắt, “Người biết cái gì?”

Ông chủ mỉm cười nói: “Ta chỉ biết những chuyện mà khách hàng muốn ta biết thôi.”

Baal đánh giá hẳn, tựa hồ đang xem xét độ tin cậy trong lời nói của lão. Hồi lâu, hẳn thu hồi ánh mắt.

Ông chủ nhẹ nhàng thở ra. Căn cứ vào những kinh nghiệm đi trước của lão, biểu tình của khách hàng như vậy kỳ thật đang ám chỉ đôi bên đã đạt thành kí kết ngầm, ít nhất quả bom ‘gây rối’ này sẽ không gây chuyện trong quán của lão.

Vương Tiểu Minh đột nhiên hiếu kỳ hỏi: “Vì sao bọn họ nói chuyện ta đều hiểu được nhỉ?” Thạch Phi Hiệp nói chuyện cậu hiểu là chuyện đương nhiên, nhưng mà tại sao Gin, Reyton, Isfel, thậm chí ngay cả Edwin nói cậu vẫn hiểu được?

“Bởi vì chúng ta vẫn cứ thế mà nói.” Baal trả lời.

“...” Vương Tiểu Minh lúng ta lúng túng nói, “Tiếng Trung? Tại sao a?” Cậu vẫn nghĩ dọa thiên sứ, thiên sứ hay quỷ hút máu đều thuộc văn hóa phương Tây kia mà, cho nên dù thế nào cũng chẳng đến lượt tiếng Trung đâu.

Ông chủ đột nhiên xen miệng vào: “Nghe nói, bởi vì trên đời có một thứ bánh chỉ biết dùng tiếng Trung để viết văn thôi.”

“A?” Vương Tiểu Minh tròn mắt há hốc mồm nhìn lão. Những lời lão ta vừa nói nhất định không phải tiếng Trung, tiếng Trung không có những tổ hợp ngôn từ kỳ quái như vậy.

“Cái này quan trọng lắm hả?” Baal nhướn mày.

“... Ta chỉ thuận miệng hỏi một chút.” Dù sao nghe hiểu được thì tốt rồi. Vương Tiểu Minh cũng tự nhiên tiếp nhận hiện trạng này.

Một thành viên trong ban nhạc, mặc cái quần bò rách be bét vỡ rầm một cái lên mặt quỳ làm cậu giật mình.

Baal ánh mắt lạnh băng.

Ông chủ vội vàng hoà giải hỏi: “Xin hỏi ngài cần gọi gì?”

“Máu tươi nhất. Phải tinh khiết một trăm phần trăm.” Gã thành viên ban nhạc quay đầu lại nhìn Vương Tiểu Minh, đôi mắt màu xanh nhạt lóe lên một tia quỷ dị.

Baal vươn tay kéo Vương Tiểu Minh vào trong ngực, sát khí tràn ngập không hề kiềm chế phóng ra từ mắt hẳn.

“Đồ uống của ngài đây!” Lần này ông chủ xuất hiện càng nhanh hơn, đặt một ly máu đỏ tươi sừng sừng trước mặt gã thành viên ban nhạc.

Lúc này gã mới chậm rãi thu hồi ánh mắt đối đầu với Baal, nhẹ nhàng hít hà một chút rồi nói: “Đây là máu gà à?”

Ông chủ vội vàng phản bác: “Là máu vịt.”

“...” Thành viên ban nhạc chán ghét nhíu mày, “Không có máu người sao?”

Ông chủ thở dài nói: “Từ sau khi ra luật bảo vệ nhân loại, số lượng huyết nô giảm mạnh, hơn nữa lượng máu lấy từ từng huyết nô mỗi tháng cũng có giới hạn. Thêm vào đó nhân loại đề cao ý thức nhân quyền, người tự nguyện bán máu cũng ngày một ít đi.”

Ánh mắt của gã chuyển một đường từ ly máu sang thẳng người Vương Tiểu Minh, nụ cười điềm nhiên nói: “Nơi này chẳng phải có sẵn rồi sao?”

...

Tim ông chủ lập tức nhảy dựng lên.

Chẳng lẽ vụ đánh nhau thứ năm mươi sẽ phát sinh trong hôm nay sao?

Có lẽ do sát khí trên người Baal rất kinh khủng, những vị khách khác trong quán bar nhanh chóng nhận ra sự bất thường ở đây, những thành viên khác trong ban nhạc cũng túm tụm lại.

Ông chủ từ chối không được, rốt cục nói: “Ta có hai bình máu người vô cùng trân quý, bắt quá giá cả có hơi...”

“Giá cả không thành vấn đề.” Chỉ cần nghe thấy có máu người, sắc mặt của gã thành viên ban nhạc cũng dịu hẳn xuống.

“Giá cả không thành vấn đề, còn sống để uống hay không mới là vấn đề.” Baal cắt ngang lời gã. Hắn đã lâu rồi mới gặp một kẻ khiến hắn muốn phanhtây như thế!

Nguyên bản không khí khẩn trương đã dịu đi đôi chút lại nhất thời lại rơi vào căng thẳng.

Ông chủ cơ hồ phải thở dài, “Nếu các người đồng ý đánh nhau ở ngoài, ta sẽ tặng cho một ly máu tươi làm chiến lợi phẩm.” Lão thực sự ghét dọn dẹp lắm nha, ngoài việc phải tạm ngừng kinh doanh lão còn ghét cả mấy âm thanh rầm rầm bịch bịch nữa. Nên biết là nhà lão nằm ngay sau quán bar a.

Baal nói: “Ta không thích uống máu người.”

“...” Ông chủ nói, “Vậy hai ly sữa mới này miễn phí luôn.”

“Thành giao.” Baal đứng lên.

Vương Tiểu Minh đột nhiên giữ chặt hắn, ghé sát tai hắn nhỏ giọng hỏi: “Ngoài không gian ra người còn có thể dùng phép thuật gì nữa?” Từ khi biết hắn tới nay, cậu tựa hồ chỉ thấy hắn đem người ta quăng tới quăng lui. Cậu lúc này thực sự rất lo cho Baal chỉ có thể xài một phép mà hiện tại chẳng thể dùng đến.

Baal nghe cậu hỏi đờ người ra.

“Hơn nữa người lại không thể xòe cánh ra.” Vương Tiểu Minh càng thêm lo lắng, “Thôi bỏ qua đi ha?”

Thì thầm to nhỏ như thế lại làm thành viên ban nhạc tưởng là hai người đang sợ hãi, không khỏi cười khẩy: “Nếu muốn xin lỗi, nhất định nên làm liền đi. Chứ lát nữa, còn sống để giải thích hay không mới là vấn đề đó.”

Mấy thành viên khác bắt đầu nhộn nhạo theo.

Những vị khách còn lại đều ngổng cổ giương mắt chờ coi kịch vui. Tuy rằng bọn họ ngửi được mùi vị trên người Baal là của Huyết tộc đời thứ sáu — kỳ thật lại là máu của Hạng Văn Kiệt đem theo trong hành trang của Baal, nhưng mấy gã thành viên ban nhạc kia đều thuộc đời thứ sáu, hơn nữa mùi vị rất nồng đậm. Vô luận nhìn từ góc độ nào, Baal thua là cái chắc — đương nhiên, bọn họ không thể nhìn đến góc độ của một đạo thiên sứ.

Vương Tiểu Minh nắm chặt lấy tay áo Baal. Cậu biết, lấy tính cách của Baal tuyệt đối đến chết cũng không thêm giải thích, nhưng còn với cậu, giải thích hay xin lỗi cũng chẳng khó khăn đến thế. Rắc rối bây giờ là làm thế nào thuyết phục Baal và mấy gã Huyết tộc kia đồng ý để cậu ra mặt thay hắn giải thích.

Cậu đang phiền não, chợt nghe Baal cũng nói ra phiền não của hắn, “Ta đột nhiên phát hiện...”

Vương Tiểu Minh quay lại nhìn hắn.

“Ta biết cũng nhiều lắm.” Baal bắt đầu xòe tay đếm, “Nhưng mà lựa chọn nên làm thế nào cũng mệt mỏi ghê nha.”

Thành viên ban nhạc và mấy vị khách hóng chuyện khác bắt đầu ríu rít kéo nhau đổ ra đường.

Baal và Vương Tiểu Minh cũng đang định cất bước, đã thấy đám người mới này lại như thủy triều ào ào đổ về.

“Sao thế?” Một gã thành viên trong ban nhạc khó hiểu hỏi.

“Daniel đến đó.” Bạn hấn hưng phần trả lời.

Về mặt của mấy gã đó bỗng biến đổi, khuôn mặt kích động đỏ bừng bừng, không nói hai lời liền nhào bổ ra cửa.

Vì thế, nguyên bản hai kẻ đang ở trung tâm cơn bão là Baal và Vương Tiểu Minh quang minh chính đại bị gạt sang một bên như thế.

“ ... ”

(trung)

Lâu rồi mới gặp được kẻ có mắt không trông

Người chen chúc ngoài cửa chật ních, sau đó từ từ lùi về phía sau, cuối cùng lại tự động dạt sang hai bên đường. Vì thế, Baal và Vương Tiểu Minh bỗng đứng thành ra đứng giữa trung tâm.

“Này, chúng ta nhường một chút đi?” Vương Tiểu Minh lên lút lỏi kéo tay Baal. Từ nhỏ đến lớn, số lần cậu bị người ta chú mục như vậy chỉ đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa mấy lần đó đều do sự xui xẻo của cậu gây nên thảm án, nhớ lại kỷ ức không vui cộng thêm hàng chục con mắt như lửa thiêu xung quanh khiến cậu chỉ hận không kiếm được cái hố nhảy xuống.

Baal nhường mày, “Nhường?” Y cư nhiên bảo hấn nhường đường cho một con dơi què quặt có mắt không trông kia?

Vương Tiểu Minh nhìn thấy lửa giận tích tụ ngùn ngụt trên mặt hấn, lập tức nhận ra đề nghị vừa rồi của mình đã phản tác dụng, vội sửa lời: “Dẫn ta đi toilet được không?”

Baal khoe miệng giật giật, “Người nghĩ ta sẽ bị lừa bởi cái lý do thôi nát này sao?” Đặc biệt lúc này mới chỉ là thời gian giằng co và tạm hoãn.

Vương Tiểu Minh do dự một chút, đột nhiên ôm bụng ngồi xổm xuống đất, đau khổ kêu lên: “Đau quá, đau chết mất, ta phải đi toilet.”

...

Trên đầu Baal đầy hắc tuyến. Cho dù có diễn trò cũng phải vắt óc suy nghĩ một tí chứ? Loại trình độ nghiệp dư như này nhà nhà người người đều làm được.

Đột nhiên có tiếng vỗ tay vang lên.

Baal sững sốt.

Diễn kiểu đây cũng có người vỗ tay? Cảm nhận nghệ thuật của Huyết tộc thật sự quá rẻ tiền rồi đi.

Nhưng hấn cũng rất nhanh phát hiện màn vỗ tay vừa rồi không phải dành cho Vương Tiểu Minh.

Một thân ảnh cao to xuất hiện trong màn vỗ tay, tao nhã đứng ngay cửa.

Ngọn nến hai bên cửa le lói, ánh sáng rọi lên ngũ quan sắc sảo trên khuôn mặt không thể tuần mỹ hơn kia, làm cho dung mạo của y có chút thần bí khiến người khác càng muốn khám phá.

“Daniel!”

Trong đám người không biết kẻ nào vừa thốt ra, lập tức sau đó là một tràng hoan hô muốn bài sơn đảo hải.

Daniel chậm rãi bước vào, mỗi một bước đi, mỗi một cử chỉ cũng giống như ngũ quan của y, không thể chệch vào đâu được, phong độ mà tao nhã.

Xuất phát từ thói quen bình phẩm ngôi sao từ đầu tới chân của nhân loại, Vương Tiểu Minh đứng dậy, ghé vào tai Baal rử rử rừ rừ: “Ta cảm thấy Isfel vẫn đẹp hơn á.”

...

Hai hàng lông mày của Baal nhăn thành một cục, “Isfel mà đẹp hả?” Cái tên trên mặt vụn nằm chỉ có một biểu tình duy nhất kia có cái gì mà đẹp? Ngoại trừ chim cánh cụt và Thạch Phi Hiệp ra còn ai có khả năng thích nổi tảng băng đó? (có em có em :>) “Ta lại thấy tên trước mặt này nhìn thuận mắt hơn một chút.” So sánh giữa thứ không thích và thứ không biết quả thật là ngớ ngẩn.

Vương Tiểu Minh: “...”

Bước chân của Daniel dừng trước mặt Baal và Vương Tiểu Minh, hàng mi cong vút của y tạo thành một bóng râm nhạt nhợt nơi mắt, vừa vụn với vẻ bí ẩn trên mặt y, càng khiến cho y thêm cuốn hút, “Các người vừa mới nói, ai đẹp hơn ai cơ?”

“...” Baal và Vương Tiểu Minh sửng sốt.

Daniel vì duy trì phong độ tao nhã, động tác cắn răng múm lợi cũng phải làm trong bí mật, “Các người vừa mới nói ai đẹp hơn ta cơ?” (1 chút tự kiêu xuất hiện =__=)

Baal trả lời: “Một tên hỗn đản nào đó.”

Vương Tiểu Minh: “...” Baal nhất định là vì không muốn thân phận bại lộ cho nên mới không nói ra tên Isfel, tuyệt đối không phải vì cảm xúc cá nhân. Trong lòng cậu âm thầm tìm lý do thuyết phục để giải thích cho hành vi của Baal.

Trên trán Daniel rõ ràng mới nhảy dựng lên một cái gân xanh, bắt quá rất nhanh đã dè nén lại, “Tên hỗn đản đó tên là gì?”

Vương Tiểu Minh hiếu kỳ hỏi: “Sao anh cứ nhất định phải biết tên người ta làm gì?”

Một gã thành viên của ban nhạc lúc này nhảy ra nói: “Daniel đại nhân là đệ nhất mỹ nam ở Huyết tộc giới ngoài Cain đại nhân ra! Căn bản không đời nào có một tên Huyết tộc khác đẹp hơn đâu. Nhìn khắp cửu giới, cũng chỉ có mỹ mạo nổi tiếng của Tinh Linh vương Omedetto may ra mới sánh bằng.”

Mấy tên Huyết tộc khác trong quán bar cũng rầm rì phụ họa theo.

Vương Tiểu Minh nói: “Ngoài trừ Cain ra, vậy là xếp thứ hai rồi.”

Gân xanh trên trán Daniel thiếu chút nữa lại nhảy dựng lên.

Thành viên ban nhạc ấp úng nói: “Cain đại nhân không tính.” Dung mạo của Cain chỉ có nhị đại và tam đại nhìn thấy.

...

Fan một khi đã quá cuồng, thị lực và chỉ số thông minh hoàn toàn tỉ lệ nghịch với nhau.

Vương Tiểu Minh – người không bao giờ tham gia tám chuyện về các ngôi sao thần tượng với người khác, cho tới bây giờ mới thật sự hiểu được.

Daniel vẫn chấp nhất với Isfel – gã kinh địch chưa từng gặp mặt, “Người mới này mới nói I gì đẹp hơn?”

Vương Tiểu Minh linh quang chợt lóe nói: “Anh ta là nhân loại, anh chưa từng nghe thấy đâu.”

“Nhân loại?” Daniel nhìn cậu từ trên xuống dưới, “Nhân giới làm gì có sinh vật nào đẹp?”

“...” Tuy rằng Vương Tiểu Minh trước giờ là người yêu hòa bình, nhưng ngay sau khi nghe xong câu này, cậu bỗng dưng sinh ra một cỗ xúc động chỉ muốn vung nắm đấm.

So với xúc động trong lòng cậu, Baal còn trực tiếp hơn. Hắn giơ ngón tay chỉ vào mặt gã thành viên ban nhạc lúc trước, “Vừa rồi ta còn đang định đánh hắn, bắt quá, bây giờ ta quyết định sẽ giải quyết người trước.” Ngón tay hắn rời khỏi người gã thành viên ban nhạc chỉ thẳng vào mũi y.

Daniel ngắt người, “Cái gì?”

Baal đột nhiên ra tay, trực tiếp đánh y bay thẳng ra ngoài.

Bởi tốc độ ra tay của hắn nhanh như chớp, cho nên ngay cả khi hắn đã thu tay về, toàn bộ quán bar vẫn không kịp phản ứng.

“Thế đó.” Hắc thần nhiên trả lời vấn đề mới rồi của y.

...

Quán bar im ắng tưởng chừng kim rơi cũng nghe thấy.

Daniel ôm bụng ngồi dưới đất, trên mặt lộ ra vẻ hoang mang không tin nổi, giống như còn chưa kịp hoàn hồn sau cú đả kích này.

Những tên Huyết tộc khác tựa hồ cũng bị hành động bất thành linh này làm cho tê liệt hết.

“Người, người đánh ta?” Daniel ghen hống nhìn hắc thần trời.

Baal nhún vai nói: “Nếu người muốn phủ nhận, ta cũng không ngại.”

Daniel đột nhiên nhảy dựng lên, phần nộ quát: “Ai cho người dám đánh ta?!”

Những gã Huyết tộc khác đồng loạt gật đầu.

Baal nhíu mày hỏi: “Này có gì mà khó hiểu đâu?”

Ông chủ vươn đầu, ghé sát vào hắc thần, dùng thanh âm cực thấp nói: “Y là đời thứ tư của gia tộc Toreador đó, là một thần tượng cực nổi bên Mật đẳng a.”

Baal gật gật đầu, sau đó quay lại, “Cho nên?”

“... Không có gì.” Ông chủ chậm rãi rụt cổ về như cũ.

Daniel đang hoảng loạn, lửa giận càng thêm bùng bùng.

Một đám huyết tộc đứng xung quanh đều trở mắt ra nhìn. Huyết tộc bình thường gặp xung đột đều tự mình giải quyết, trừ phi đối phương cấp bậc thấp hơn so với mình, như vậy nếu muốn giữ thân phận cao quý sẽ phải ra một Huyết tộc cấp thấp hơn bên phe mình.

Tình huống trước mắt này hắc thần nhiên là sẽ áp dụng cách xử lý như vậy.

Daniel khề khịt khịt mũi, “McCorvey đời thứ sáu?”

Các Huyết tộc khác giật mình.

Ngoại trừ gia tộc diên McCorvey kia ra làm gì có ai dám khiêu khích một trưởng bối trên cấp mình như vậy — đã thế lại còn là Huyết tộc đời thứ tư gần với tam đại nữa chứ?

Baal đột nhiên cảm thấy cái đuôi ‘đời thứ sáu’ dính đẳng sau thật khó chịu.

Vương Tiểu Minh cân nhắc tình hình bốn phía, cười gượng hoà giải: “Hắc thần không phải cố ý đâu.”

...

Tất cả mọi con mắt đều dừng lại trên mặt cậu, tựa hồ không hiểu sao đã tới tình cảnh như này rồi mà cậu còn có thể... Không, là còn mặt mũi nào mà dám nói ra như vậy.

Da mặt Vương Tiểu Minh trước mọi ánh mắt soi mói liền đỏ ửng.

Daniel chậm rãi mở miệng nói: “Gia tộc McCorvey không phải ở nhân giới thì chỉ ở U Âm Thành, rất ít khi giao thiệp với Thập Tam Liên trấn.”

Baal ngạo mạn nói: “Ta thích thì sẽ đến thôi.”

Daniel nói: “Nơi đây là địa bàn của gia tộc Toreador.”

Vương Tiểu Minh giật mình nói: “Chẳng trách sao ở chỗ này có nhiều người sùng bái anh như vậy.”

“...” Gân xanh trên trán Daniel rốt cục nhìn không nổi đã nhảy dựng rõ ràng, “Y là huyết nô của người sao?”

Ánh mắt mang theo mùi nguy hiểm của Baal nheo lại, “Đúng thì sao?”

“Quan hệ của các người không tồi nhỉ.” Daniel cười ả ả một loại ý khác, “Rất hiếm có Huyết tộc nào lại quan hệ tốt với huyết nô đến thế.”

Vương Tiểu Minh gãi gãi đầu nói: “Chúng ta bình thường rất quan tâm đến việc giao lưu tình cảm.”

“Giao lưu tình cảm?” Baal cúi đầu, cười càng thêm ý vị thâm trường so với Daniel.

Daniel bị quăng sang một bên lại càng giận sôi người, ngữ khí lạnh băng, trực tiếp hạ chiến thư: “Người đang đại diện cho gia tộc McCorvey khiêu khích gia tộc Toreador sao?”

McCorvey và Toreador đều thuộc Mật đảng. Edwin lúc trước cấp cho Baal chút nhân tình đại khái không nghĩ là chút nhân tình này lại gây ra xung đột giữa các Huyết tộc trong Mật đảng. Bất quá McCorvey quan hệ đồng minh ở trong Mật đảng không bằng Toreador, cho nên song phương nếu thật sự khai chiến, Toreador càng chiếm thượng phong. Đây cũng là nguyên nhân khiến Daniel tự tin công khai trực tiếp chuyện này.

Vương Tiểu Minh vừa nghe đã hiểu trong những lời này ẩn chứa bão táp. Cậu sợ Baal lại nhất thời xúc động, thật sự sẽ gây phiền toái lớn cho Edwin, vội vàng kéo tay áo của Baal nói: “Không phải. Chúng ta chỉ là... Ừm, giỡn chơi thôi.”

Trên khuôn mặt Daniel ngoại trừ ‘phản kích’ ra quả thật không thể tìm thấy từ nào khác để hình dung, “Giỡn chơi?” Ý nhả ra hai từ này thật chậm thật chậm, chừng ấy thời gian cũng đủ để Vương Tiểu Minh phản bác.

Thế nhưng Vương Tiểu Minh chẳng những không phản bác, lại còn rất kiên định gật gật đầu.

Baal đột nhiên nói: “Trả lời tốt lắm.” Hiếm khi Vương Tiểu Minh nói ra một đáp án làm hắn vừa lòng.

...

Vương Tiểu Minh rất nghiêm túc kiểm điểm lại bản thân, có phải cậu lại chữa lợn lành thành lợn què rồi không.

“Được lắm. Ta rất thích giỡn chơi a.” Biểu tình trên mặt Daniel hoàn toàn không còn phủ lớp mặt nạ thần bí như lúc đầu nữa, hiện tại trên mặt y khắc sâu ý muốn cùng đối phương hảo hảo chơi một trận! “Các người muốn chơi kiểu gì đây?” Tay y chậm rãi xoa xoa chỗ hời nãy bị nắm đấm của Baal thui cho một cú, đau đốn nơi bụng không ngừng kích thích ý chí chiến đấu của y.

Baal nhếch mép, đang tính mở miệng đã bị Vương Tiểu Minh một đường cắt ngang: “Chơi tú lơ khơ đi!”

...

Daniel nhíu mày hỏi: “Cái gì?”

“Đánh tranh thắng thua được chứ?” Vương Tiểu Minh cố gắng duy trì khuôn mặt tươi cười.

Môi Baal giật giật, lại chậm rãi khép lại.

“Tranh thắng thua?” Về mặt Daniel lộ ra vẻ nghi hoặc.

Vương Tiểu Minh chần chờ nói: “Hay anh thích chơi bài Tây hơn?”

Daniel chậm rãi ngẩng đầu, “Đây là mấy trò nhân loại khoái chơi hả?”

Vương Tiểu Minh nghĩ nghĩ, rốt cục đã hiểu vì sao y lại hỏi như thế, “Anh không biết hả? Không sao, tôi dạy cho, bắt đầu cũng dễ chơi thôi mà.”

“Không cần.” Daniel quay lại nhìn Baal, “Nếu là Huyết tộc, chúng ta hãy dùng phương thức của Huyết tộc để giải quyết chuyện này.”

“Phương thức của Huyết tộc?” Baal nhíu mày, trong đầu kim lòng không được hiện lên cảnh tượng hai con dơi bay vòng vòng rồi lao vô căn xé nhau tóe bụi. “...”

Daniel từng chữ gằng giọng nói: “Chúng ta chơi Liệt huyết kì.”

...

Baal và Vương Tiểu Minh hai mặt nhìn nhau.

Daniel cười lạnh hỏi: “Người không biết chơi sao?”

Vương Tiểu Minh sợ Baal sẽ bị vạch trần thân phận, vội vàng nói: “Ai nói không.”

“Không sao, ta dạy ngươi, bắt đầu cũng dễ chơi thôi mà.” Daniel trả lại toàn bộ câu nói ban nãy cho Vương Tiểu Minh.

Vương Tiểu Minh áy náy nói: “Cái kia, bởi vì tôi có hơi chậm tiêu cho nên...”

“Ta có chơi với ngươi đâu.” Daniel ngoắc ngoắc ông chủ.

Ông chủ là người vô cùng hiểu ý, lập tức xách trong quầy bar ra một cái hòm.

(hạ)

Lâu rồi mới gặp được kẻ có mắt không trông

Nhìn theo góc độ của Vương Tiểu Minh mà nói, đây là một cái hòm làm từ... than, một cục đen xì, loằng ngoằng những đường hoa văn xen kẽ nhau, trên nắp có khắc hình một con dơi, hai mắt lóe lên màu đỏ quỷ dị.

“Có máu chảy ra kìa.” Vương Tiểu Minh giật mình chỉ vào vết máu tươi còn dính trên con dơi.

“Ồ, thiệt ngại quá, dính phải thôi.” Ông chủ đặt chén rượu xuống, rút ra một cái khăn sạch chùi vết máu đi, sau đó tiện tay bôi lên miệng mình, “Máu vịt tươi như vậy bỏ sót thật phí phạm. Vì lỡ pha thêm thuốc giữ tươi nên giờ không thể làm tiết canh được rồi.”

Baal và đám người kia: “...”

Vương Tiểu Minh kinh ngạc nói, “Huyết tộc cũng có tiết canh sao?”

Ông chủ cười nói: “Món gì có liên quan đến máu đều trở thành món ăn yêu thích ở Huyết tộc giới.”

Daniel thấy hai người bọn họ càng nói càng lạc đề, nhin không được tự mình giật lấy cái hộp, mở nắp ra nói: “Chúng ta bắt đầu luôn đi.”

Vương Tiểu Minh tò mò nhìn y lấy ra một cái hộp nhỏ hơn từ cái cái hòm đen xì đó.

Mấy gã Huyết tộc khác thấy thế lập tức xúm lại quanh bàn.

Daniel đặt hòm lên mặt bàn, sau đó lôi ra một tệp giấy được xếp rất nhỏ, từ từ mở từng lớp ra.

Sau khi mở xong lớp cuối cùng, rút cục trải ra một tấm bạt vuông lớn ước chừng mỗi cạnh dài đến hơn một mét. Tấm bạt trắng tinh và bóng loáng, phản chiếu trên đó là ánh nền le lói và những vẽ mặt khác nhau của mọi người xung quanh.

Vương Tiểu Minh khần trương. Loại cờ này rõ ràng đã vượt quá khả năng lý giải của cậu.

Bàn tay của Daniel đặt lên tấm bạt.

Tấm bạt giống như màn hình TV, lập tức sáng trưng, những mô hình không gian ba chiều hư ảo bỗng dưng xuất hiện lơ lửng trên tấm bạt, nhưng hình ảnh cực kỳ lộn xộn, không ngừng xoay tối xoay lui.

Vương Tiểu Minh chăm chú quan sát, nhận ra một vài thứ trong số những hình ảnh đó, đáy biển, sa mạc, sao trời, rồi thì vô số cầu vượt trên đường cao tốc...

“Ngươi chọn cái nào?” Daniel cười dài nhìn Baal, trong mắt tràn đầy đắc ý. Y không cần khoe ra ai cũng hiểu đây là sở trường của y.

Baal căn bản không hiểu y đang nói cái gì, lạnh nhạt bảo: “Sao cũng được.”

“Vậy sa mạc đi.” Daniel thả tay xuống, chỉ thấy mô hình hiện lên là một vùng cát vàng trải dài lơ lửng trên không. Từng hạt cát chảy trên sườn dốc xuống, trông vô cùng sống động.

Chỉ nhìn thôi Vương Tiểu Minh cũng đã thấy trên mặt giống như có từng đợt gió khô nóng thổi vào.

Ngươi có thắng nổi không đó?

Cậu dùng ánh mắt hỏi Baal.

Baal bĩu môi.

...

Vậy là không rồi.

Vương Tiểu Minh khấn trương nuốt một ngụm nước miếng, bên tai đột nhiên vang lên giọng đọc diễn cảm nhịp nhàng của thầy giáo dạy ngữ văn cấp hai ——

“Xuất sư vị tiếp thân tiên tử, trường sử anh hùng lệ mãn khâm...”

Hiện tại ngẫm lại mới biết, thơ cổ không phải dùng để giáo dục con người mà chỉ để oán hận thế sự, niềm vui dào dạt sớm nở tối tàn... Cậu miễn cưỡng nhớ đến tiếng pháo giòn giã đêm giao thừa. Nhưng nhìn vào sắc mặt của Daniel, chỉ e là cậu không rảnh để tưởng nhớ giao thừa nữa rồi, giờ chỉ nghĩ đến mối tương lai mai này của hai người bọn họ.

Daniel nhấc một ngón tay, hơi ngoắc ngoắc, một con dơi đột nhiên vọt ra từ trên không, đập cánh bay đến ngón tay y, “Cờ của người đâu?”

...

Vương Tiểu Minh kinh ngạc hỏi: “Con dơi chính là quân cờ hả?”

Daniel lật nắp hộp Liệt Huyết kì lên cho cậu coi, “Chứ người tưởng sao?”

Vương Tiểu Minh bất động, ánh mắt lại nhanh như chớp nhìn về phía Baal. Đọa thiên sứ liệu có thể triệu hồi được con dơi không? Nếu thật sự không thể chắc cũng gọi được chim ưng ha? Cánh giống nhau chắc là sẽ cảm ứng được nhau chứ nhỉ?

Cậu im lặng trầm cầu nguyện.

Nếu Baal mà biết được suy nghĩ của cậu, động tác vươn tay ra nhất định sẽ không nhàn nhã ung dung như vậy.

Tất cả mọi người đều im lặng nhìn hắn.

Dơi cũng chia ra cấp cao và cấp thấp. Huyết tộc cấp cao cũng chưa chắc sẽ triệu hồi ra một con dơi cấp cao hơn so với con dơi mà Huyết tộc cấp thấp triệu hồi, tuy rằng tình huống này rất ít gặp, nhưng không phải là chưa từng xảy ra.

Bọn họ thấy Baal kiêu ngạo như vậy, nhin không được nảy sinh hoài nghi.

Nhưng hành động kế tiếp của Baal lại làm bọn họ mở rộng tầm mắt —— cho dù tầm mắt không vượt ra khỏi phạm vi quán bar.

Bởi vì hắn trực tiếp giật lấy con dơi đang đậu trên ngón tay của Daniel, “Ta sẽ xài cái này.”

Daniel: “...”

Vương Tiểu Minh cùng bọn Huyết tộc khác: “...”

Con dơi bị hắn chụp trong tay sợ hãi vỗ cánh không ngừng, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể cắn phập vào tay hắn.

Baal không vui nhú mày, bàn tay siết chặt hơn.

Không biết có phải do cảm nhận được sức mạnh của hắn và tình hình hiện tại của mình hay không, con dơi liền an phận.

Daniel trải qua một trận tim đập loạn xạ, đột nhiên nở nụ cười, “Xem ra người đâu phải mù tịt Liệt Huyết kì.”

Baal bất động thanh sắc nhìn y.

“Đúng vậy, bình thường một con dơi mạnh hơn đương nhiên sẽ làm đảo lộn thế cuộc. Được rồi, để người tâm phục khẩu phục, ta cũng dành cho người mượn nó.” Daniel cho rằng hành động cướp dơi của Baal là do hấn yếu thế. Y lại ngoắc ngón tay, triệu hồi ra con dơi thứ hai, “Bất quá không phải là con dơi thuộc về mình, làm sao có thể sử dụng thành thạo để thuận buồm xuôi gió được.” Y mỉm cười, ý vị thâm trường.

“Một thứ đã không có giá trị lợi dụng thì cũng không tất yếu phải tồn tại.” Ánh mắt Baal liếc nhìn con dơi trong tay.

Con dơi run rẩy.

Nguyên lai một con dơi cấp cao có thể nghe hiểu được những gì hấn nói. Baal hơi ngạc nhiên.

Daniel thuận tay đặt con dơi lên một góc gần với mình nhất, “Người định bắt đầu ở đâu?”

Baal quan sát kỹ mấy đôi cát vàng trên bàn cờ, im lặng xoay bàn cờ một vòng, sau đó vươn tay đẩy con dơi của Daniel ra chỗ khác rồi đặt con dơi trong tay mình lên đó.

“...” Daniel cố gắng nuốt cục tức đã vọt lên tận yết hầu xuống bụng. Y là Huyết tộc đời thứ tư của gia tộc Toreador cao quý, tuyệt đối không nên so đo với một gã Huyết tộc của gia tộc điền McCorvey —— mà cho dù có so đo cũng không phải dùng vũ lực mà là dùng trí tuệ và đẳng cấp vượt trội của mình để đè bẹp hấn!

Y nhẹ nhàng nhắm mắt lại, mùi thuốc súng từ từ tan biến, trên người y giờ đây tràn ngập tự tin và ý chí chiến đấu.

Y đặt con dơi vào góc đối diện, sau đó lấy từ trong hòm ra một cục xúc xắc bằng gỗ cũng trắng bóng như bàn cờ, “Người đi trước hay là ta đi trước đây?”

Baal nói: “Người đi trước đi.”

Daniel cảm thấy có hơi ngoài ý muốn. Y nguyên bản còn tưởng Baal sẽ không khách khí giành thế chủ động, “Người có thật là biết chơi không đấy?” Trò này là một trong những nghi thức nhập môn của mỗi Huyết tộc.

“Đợi người thua xong sẽ thấy rõ kẻ nào không biết chơi.” Giọng Baal lạnh lùng nói, trong đầu bắt đầu nghĩ ra mọi thủ đoạn gian lận.

Daniel đương nhiên không thể đọc được suy nghĩ trong đầu Baal, cho nên y vô cùng nghiêm túc giờ cục xúc xắc ra, tiếp theo khẽ lắc tay một cái.

Cục xúc xắc rời khỏi tay y nhưng không rơi xuống mà lơ lửng trên không rồi tự xoay rất nhanh. Trong lúc quay, những con số tròn tròn dẹt dẹt đảo qua đảo lại không ngừng.

Đại khái xoay tít được khoảng mười giây, xúc xắc rốt cục chậm lại, từng con số thay đổi đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

32109... Dừng lại.

Vương Tiểu Minh và Baal đều nhìn Daniel.

Daniel mỉm cười chứng tỏ 9 là một con số không tệ.

Con dơi trước mặt y tự động vỗ cánh bay về phía trước rồi lại đứng bất động như cũ.

Bọn Huyết tộc đứng xung quanh đồng thời thở ra, sau đó cổ tình vỗ tay thật to.

Vương Tiểu Minh và Baal hai mặt nhìn nhau.

Con dơi biết bay không phải là chuyện vô cùng bình thường sao? Có cái gì hay ho để mà vỗ tay chứ?

Daniel làm ra tư thế mời, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mặt Baal, “Tới lượt người đó.”

Baal giờ nắm ngón tay chụp lấy cục xúc xắc, cũng lắc tay xoay tròn nó.

Xúc xắc vừa xoay, bọn người bên cạnh tự dưng hét lớn, “0 0 0...”

Vương Tiểu Minh bắt đầu hiểu ra luật của trò chơi. Chẳng lẽ loại cờ gọi là Liệt Huyết kì này kì thật là để con dơi bay trong không gian ba chiều và... về đích sớm nhất?!

Xúc xắc dừng lại, trên mặt lóe lên số 2.

Vì thế tất cả ánh mắt đều tập trung vào con dơi vô tội còn đang nửa tỉnh nửa mê trước mặt Baal.

“Hạ cờ mau.” Daniel thấy hấn bắt động thật lâu, nhin không được vội thúc giục.

Baal cúi đầu nhìn con dơi, chậm rãi vươn tay...

Rõ ràng là một động tác rất đơn giản lại làm cho tất cả mọi người trong quán bar tim muốn ngừng đập.

Ngón tay Baal chỉ về phía trước, vừa vắn chọc vào mũi con dơi (anh có sở thích chọc mũi dơi à, giờ thì em đã hiểu =w=).

Con dơi đột nhiên bị kích thích, vội vã đập cánh, phóng về một đường về phía trước.

...

Daniel không nói gì vươn tay chụp lấy nó, sau đó nói với Baal: “Nó bay quá đà rồi.”

Baal nhú mày nói: “Người dạy kiểu gì thế?”

“...” Daniel thả con dơi về lại điểm xuất phát, sau đó lạnh nhạt chê cười: “Đây là kết cục của những kẻ không biết lượng sức.” Con dơi có chủ, trừ phi cấp bậc của đối phương cao hơn so với chủ nhân của nó hoặc là con dơi bị chủ bỏ rơi, bằng không căn bản nó sẽ chẳng đời nào nghe theo lời chỉ huy của kẻ khác. Y sợ dĩ trơ mắt nhìn Baal cướp lấy con dơi chính là muốn chờ giây phút ngưỡng chín mặt của hấn!

Ánh mắt Baal hơi nheo lại.

Vương Tiểu Minh nhìn trái nhìn phải, cười gượng nói: “Trò này quan trọng là xoay xúc xắc, cái khác không trọng yếu.”

Daniel hình như nghĩ tới cái gì đó, tủm tỉm cười nói: “Vậy để chúng ta nhìn xem người xoay ra con số thế nào.”

Nói xong, con dơi trước mặt Baal liền vỗ cánh bay về trước một đoạn ngắn.

Chỉ thấy cát vàng phía dưới nó bỗng dựng phụt lên như suối trào. Rõ ràng chỉ là ảo ảnh lại chôn vùi toàn thân con dơi trong cát vàng.

“Xem ra kỹ thuật xoay xúc xắc cũng chỉ đến thế mà thôi. Chưa gì đã tự giẫm trúng bẫy.” Lên tiếng chính là thành viên của ban nhạc.

“Tiếp đi!” Sự hiểu thắng Baal bị đả kích rất nặng. Tuy nhiên, Vương Tiểu Minh biết rõ, hấn kích động như vậy chẳng qua là do bắt đầu nghiện trò này thôi.

Daniel nói: “Trước khi trò chơi chấm dứt, chúng ta có nên đặt cược một chút không nhỉ?”

Baal ngẩng đầu.

“Đương nhiên, nếu người không dám thì...” Khóe miệng Daniel lạnh lùng nhếch lên, “Lập tức biến thành con dơi làm nô lệ cho ta ba ngày, chuyện người đánh ta sẽ được tha thứ.” Cờ nhiên dám đánh y! Y nhất định sẽ khiến hấn trả giá thật thảm khốc!

Baal hừ lạnh nói: “Đặt cược cái gì?”

“Người thua... sẽ thề mãi mãi trung thành với người thắng.” Đôi mắt trong xanh như nước của Daniel dày đặc hàn ý.

Hai hàng lông mày Baal khẽ nhăn lại, “Giữ người có ích lợi gì không?”

“...” Đây là vì hấn đang sợ hãi, bởi vì quá sợ cho nên không ngừng dùng ngôn từ khiêu khích để che dấu. Daniel từ tận đáy lòng đang cố gắng lý giải hành vi hống hách của hấn. Y ngoài cười trong không cười nói: “Nếu người không dám, có thể lựa chọn điều kiện ban này a.”

Vương Tiểu Minh biết là chuyện lớn không ổn rồi, nhỏ giọng hỏi: “Chúng tôi có thể chọn cái khác được không?”

“Có thể.” Trong tay Daniel đột nhiên xuất hiện một thanh kiếm dài bằng bạc, hình dạng rất giống như loại kiếm mà quý tộc Châu Âu hay dùng để quyết đấu, Vương Tiểu Minh từng thấy trong phim Zorro có cầm một thanh như thế. Bất quá cái chuôi kiếm của y đang cầm vô cùng tinh xảo, vòng bọc xung quanh phần tiếp giáp giữa chuôi kiếm và thân kiếm được chạm trổ các hạt kim cương và ruby xen lẫn nhau, phát ra ánh sáng lấp lánh.

Bọn Huyết tộc khác khiếp sợ dạt ra xa.

“Đây là thanh kiếm mà Toreador dùng để trừng trị kẻ địch.” Daniel khẽ vung kiếm, chỉ thẳng vào Baal, thản nhiên nói, “Người cảm thấy người nhận nổi nó không?”

28. Chương 28: Hạ Kỳ

(Thượng)

Bạn của bạn, là bạn

* Hạ kì: chơi cờ

Vũ khí bạc là thiên địch của Huyết tộc.

Nhưng Baal và Vương Tiểu Minh hiển nhiên vẫn còn thiếu hiểu biết về mấy kiến thức căn bản này.

Lý giải đầu tiên của Vương Tiểu Minh chính là, thanh kiếm này vô cùng sắc bén, cho nên tất cả mọi người đều rất sợ nó.

Baal lại nhướn mày, “Muốn tặng cho ta?”

Bọn Huyết tộc khác: “...”

Tuy rằng số sáu sau đuôi đúng là để chỉ về thứ tự của đời thứ sáu, nhưng mỗi đời của Huyết tộc đều có một khoảng cách chênh lệch rất xa, hướng hồ đời thứ sáu mà gây sự với đời thứ tư, chỉ có con đường chết mà thôi. Tam đại sở dĩ có thể tiêu diệt được nhị đại ngoài số lượng chiếm ưu thế ra còn có một nguyên nhân cực kỳ đặc thù, thế nhưng loại đặc thù này đâu phải khi nào cũng có thể xuất hiện chứ. Đó cũng là lý do mà tam đại có thể nắm giữ chắc chắn quyền thống trị cao nhất trong Huyết tộc, nếu không thì hôm nay Huyết tộc sớm đã giống như nhân loại, các đời không ngừng đạp đổ nhau để giành quyền thống trị.

Daniel không giận lại cười nói: “Người thật sự muốn nhận nó?”

Ánh mắt Baal đảo qua đảo lại giữa y và bàn cờ. Với hấn mà nói, đánh nhau hay chơi game đều có sức hấp dẫn khó mà cự tuyệt được. Hấn thực nghiêm túc suy đi nghĩ lại một hồi: “Đánh trước vậy, đánh không chết lại tiếp tục chơi.”

Cùng là một câu nói rơi vào tai người khác đương nhiên sẽ sinh ra ý khác.

Daniel bắt đầu thấy nể phục hấn, “Không ngờ người thật sự không sợ chết.” Huyết tộc đương nhiên không dễ chết, nhưng không phải là không thể chết.

Baal lười giải thích, “Thử rồi sẽ biết.” Hấn nói xong, cúi đầu nhìn Vương Tiểu Minh.

Vương Tiểu Minh miệng giật giật, cuối cùng vẫn nuốt lời can gián vào bụng. Sự tình đã đi đến nước này, có khuyên nữa Baal cũng chỉ cho là cậu lảm chuyện thôi, thực tế thì, cậu cũng thấy Daniel có chút quá mức — hiển nhiên cậu đã quên mất ai mới là kẻ ra tay trước đâm vào bụng người ta.

“Người cẩn thận nha.” Cậu nhìn hấn bằng ánh mắt tin tưởng mười phần.

Baal nói: “Những lời này để ta nói mới đúng.” Nơi này, cho dù tất cả bọn chúng có đồng loạt xông lên cũng chẳng phải đối thủ của hắn, nhưng trong tình huống không thể sử dụng được không gian, sự an toàn của Vương Tiểu Minh rất khó đảm bảo.

Thanh âm của Daniel lạnh lùng vang lên: “Người yên tâm. Ta vẫn chưa xuống cấp đến nỗi phải ra tay với một tên nhân loại vô năng.”

...

Ở phương diện cực lực miệt thị khả năng của nhân loại, Baal cũng nhất trí với y, cho nên hắn không thêm phản bác mà trực tiếp chụp lấy sau cổ Vương Tiểu Minh, nhét cậu vào trong quây bar.

Ông chủ trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn, “Ta không giữ người.”

Baal nói: “Ta gửi tạm thôi.”

Ông chủ nói: “Nhưng trong này không gian chật chội.”

Baal khua tay đẩy lão ra, để Vương Tiểu Minh điều chỉnh lại tư thế thoải mái, vừa lòng gật đầu nói: “Như vậy không gian sẽ rộng hơn.”

Ông chủ: “...”

“Nếu đã an bài và di ngôn xong xuôi, giờ chúng ta bắt đầu được rồi chứ?” Daniel huy vài đường kiếm trên không, giống như đang vẽ ký hiệu.

Tay Baal nắm lại thành quyền, chậm rãi siết chặt ngón tay, khoe miệng lộ ra chút cười nhạt lại càng làm phụ họa thêm hai mắt lửa cháy hừng hực, “Ra tay đi.”

...

Daniel thiếu chút nữa muốn cười ra tiếng.

Kẻ điên nhà McCorvey quả nhiên là danh bất hư truyền. Một gã Huyết tộc đời thứ sáu khi đối mặt với đời thứ tư cư nhiên còn nhường đối phương ra tay trước, chẳng lẽ hắn không sợ y vừa ra tay, ngay cả cơ hội chống đỡ hắn cũng không có nổi hay sao?

Làm một Toreador đời thứ tư hoàn mỹ, y không muốn mang tiếng xấu cây mạnh bắt nạt yếu, bởi vậy y lại đành ban cho hắn quyền chủ động, “Người trước đi.”

Nắm đấm của Baal vô thanh vô tức phóng ra.

Tốc độ cũng y như lần đầu tiên, điện quang hỏa thạch.

Bất quá Daniel lần này đã có được chuẩn bị, chỉ thấy thân ảnh hắn chợt lóe, nắm đấm xẹt qua quần áo y.

Trên người Daniel đổ ra một trận mồ hôi lạnh.

Nếu nói lần đầu tiên bị đánh là do y hoàn toàn chưa kịp chuẩn bị tâm lý, như vậy cú đấm mới này y chẳng để bầu víu vào lý do gì nữa. Lúc y vừa nói “Người trước đi”, ánh mắt vẫn dính chặt vào nắm tay của Baal, nhưng khi hắn thật sự ra tay, bản thân y vẫn bị chậm nửa bước. Y sợ dĩ có thể né tránh hoàn toàn không phải vì tốc độ mà là nhờ trực giác.

Trực giác của Huyết tộc rất mạnh, rất nhiều Huyết tộc khi chiến đấu đều dựa vào trực giác. Nhưng một Huyết tộc đời thứ tư đối phó với một gã Huyết tộc đời thứ sáu mà phải vật vờ đến độ dùng trực giác, thật sự quá dọa người.

Y nhìn Baal, cái tay cầm kiếm bất giác run một chút.

Bất quá y khó chịu, Baal lại càng không thích. Cho dù không thể dùng năng lực, hắn cũng không thể nào đánh hụt một con dơi hút máu nho nhỏ như vậy a.

Baal nhú mày nói: “Năng lực đặc thù của người là gì?”

Hắn rất hiếm khi đánh nhau với Huyết tộc, trận đại chiến ở Nguyên Thủ giới lần đó Gin chỉ hỗ trợ chút xíu, căn bản không hề sử dụng hết sức, cho nên Baal cũng không am hiểu năng lực của Huyết tộc cho lắm, lại càng không thể bắt chước năng lực chiến đấu của chúng.

“Năng lực?” Hai mắt Daniel đảo về hướng con dơi ngơ ngác còn đang nằm ngắc ngoải trên bàn cờ, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh, tay chậm rãi vươn ra giữa không trung, làm tư thế chuẩn bị phóng ra.

Đột nhiên, một đám mây đen hàng trăm hàng ngàn con dơi đông ngùn ngụt, không hề báo trước lao ra từ phía sau y, phóng thẳng về phía Baal.

Tuy rằng dùng con dơi để quyết định thắng bại mà không cần ra tay, nhất là ở tình huống con dơi của đối phương đẳng cấp không bằng mình, bất quá vì giữ gìn hình tượng chiến thắng của mình, thủ đoạn nhỏ nhỏ như vậy là lẽ đương nhiên.

Baal khẽ cau mày, cổ kiềm nén xúc động muốn quét một lượt tất cả bọn chúng vào không gian, vươn tay ra, một ngọn lửa đen quấn quanh tay hắn. Ngọn lửa rất nhanh lan ra, vây trụ toàn bộ thân thể hắn.

Đây là kỹ năng sau khi sa đọa hắn học được nhưng rất ít xài, bởi vì mỗi lần xài đến đều tạo ra ảnh hưởng không tốt chút nào.

Bất quá hiện tại, hắn bị đám dơi vây kín xung quanh, từ bên ngoài nhìn vào, chỉ có thể nhìn thấy một khối cầu lớn bị đám dơi bay vèo vèo vòng quanh. Ngọn lửa và hắn hoàn toàn bị che khuất trong đám dơi dày đặc.

Daniel đứng bên ngoài, mày nhíu chặt.

Đám dơi này cùng y tâm linh tương thông, cho nên y có thể cảm nhận được chúng đang chết đi cực nhanh. Nhưng đối phương chỉ là một tên Huyết tộc đời thứ sáu... Làm sao có thể?

“Daniel đại nhân thắng chắc rồi!”

Thành viên ban nhạc không cam lòng yếu thế hô lớn một tiếng, lập tức được một đám người khác phụ họa theo.

Daniel chậm rãi nhắc kiếm lên.

Đám Huyết tộc vừa rồi còn kêu gào cổ vũ lập tức im bật.

Daniel đại nhân thích cổ vũ nhỏ tiếng hơn.

Bọn họ dùng ánh mắt trao đổi thông tin như vậy.

Ánh mắt Daniel nhíu lại, đột nhiên lao vào đàn dơi.

Đám dơi lập đập vỗ cánh tản ra, sau khi y bước vào lại nhanh chóng bu kín mít.

Đám Huyết tộc còn lại hai mắt nhìn nhau. Đây là tình huống gì vậy?

Chờ sau một lúc lâu, một gã thành viên trong ban nhạc tỏ vẻ hiểu biết cười nói: “Daniel đại nhân không hổ là Daniel đại nhân, cái gì cũng muốn trực tiếp tự mình giải quyết, ngay cả chiến đấu cũng không ngoại lệ.”

Một gã thành viên khác vội vàng gật đầu nói: “Đúng vậy. Tiếc là chúng ta không thể nhìn thấy tư thế chiến đấu oai hùng của Daniel đại nhân.”

“Chúng ta chỉ có thể chuẩn bị rượu ngon để nghênh đón đại nhân mang chiến thắng trở về.” Lời đề nghị vừa dứt, tầm mắt của đám Huyết tộc quỷ dị nhìn về phía quầy bar.

Ở đó, Vương Tiểu Minh đang chấp tay thành chữ thập, nhắm chặt mắt cầu nguyện cho Baal.

...

“Ta nghĩ, trước khi khai tiệc, có phải chúng ta còn chuyện gì đó cần giải quyết trước hay không?” Ánh mắt của thành viên ban nhạc nhìn Vương Tiểu Minh rõ ràng rất thâm độc.

Ông chủ nhìn thấy có điểm không ổn, lão nhanh chóng chạy ra che chắn phía trước, lôi ra một lọ máu người vô cùng quý giá nói: “Đồ ngon đây, thứ này dùng để chúc mừng là tốt nhất.” Lão vừa nói, vừa mạnh mẽ đá vào chân của Vương Tiểu Minh.

Vương Tiểu Minh mở to mắt, mờ mịt nhìn lão.

“Nếu người mệt thì ra phía sau nằm nghỉ đi.” Ông chủ nhanh chóng trao đổi ánh mắt với cậu.

Ở thế giới của Huyết tộc, nhân loại nhất định là kẻ chịu thiệt thòi nhiều nhất.

Vương Tiểu Minh dùng khóe mắt nhìn đám khách Huyết tộc đang từ từ tiến lại gần, trong lòng cũng thâm hiểu, không nói nhiều vội lùi ra sau.

“Đứng lại!” Thành viên ban nhạc hét lớn một tiếng, một con dơi nhe răng như tàu lượn bay vòng quanh trên đầu Vương Tiểu Minh. “Nếu là để chúc mừng Daniel đại nhân, vậy chúng ta cần dùng loại máu tươi này.”

Thân thể Vương Tiểu Minh giật bắn.

Gã nhìn ông chủ gần từng chữ một: “Chúng ta muốn ép tươi.”

...

Ép tươi?

Trong đầu Vương Tiểu Minh nhất thời hiện lên quả dưa hấu bỏ vô máy ép nước bắn ra tứ tung, máy ép dừng lại, cậu nhìn thấy trên quả dưa là cái mặt y đúc mặt mình. “...” Cậu rung mình một cái, thấp giọng nói, “Daniel đã bảo sẽ không đụng đến tôi.”

“Daniel đại nhân nói không đụng người, chứ không nói chúng ta không được đụng người a.” Thành viên ban nhạc đi tiên phong, tiến lại gần quây bar.

Vương Tiểu Minh lùi ra sau nửa bước, ánh mắt nhìn về phía quả cầu dơi đang dần thu nhỏ.

Tuy rằng vẫn là một khối cầu đen xì dơi bay tả lả như cũ, nhưng Vương Tiểu Minh lại giống như cảm nhận được mạch đập của Baal có chút xao động.

Hắn chuẩn bị đi ra.

Hắn sắp đi ra rồi.

Nhịp đập của hắn như thể đang nói cho cậu biết điều đó.

Vương Tiểu Minh hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, ngược lại thành khẩn nhìn bọn họ: “Tôi thấy là các anh không làm thế sẽ tốt hơn đấy.”

Các thành viên trong ban nhạc bật cười, hòa theo là âm thanh ồn ào của đám khách nhân.

“Ta lại nghĩ ngược lại với người.” Cái gã thành viên ban nhạc lúc trước gây sự với Baal đột nhiên vươn tay, muốn chụp lấy Vương Tiểu Minh.

...

Khối cầu dơi lập tức nổ mạnh.

Chính xác mà nói, là mấy trăm con dơi bị một dòng khí cực kỳ mãnh liệt xé bung ra.

Lúc ông chủ ngồi thụp xuống, thuận tay ấn đầu Vương Tiểu Minh xuống theo, cho nên hai người dưới sự che chắn của quây bar không bị dòng khí và đám dơi quét trúng.

Tất nhiên đám khách Huyết tộc đứng ngoài quây bar không được may mắn như thế.

Tiếng hét bi thảm và âm thanh rên rỉ không ngừng bên tai, đồng thời có tiếng rơi lộp bộp trên mặt đất.

Giây lát.

Ông chủ và Vương Tiểu Minh vụng trộm ló lên nửa cái đầu sau quây bar.

Chỉ thấy bên ngoài một đồng hồ ồn.

Toàn bộ quán bar nơi nơi đều là xác dơi.

Trong không khí dày đặc một mùi khét lẹt hỗn tạp.

Mùi này bất kỳ ai nghĩ thấy một lần đều chẳng dám nghĩ đến lần thứ hai, bởi vì mùi này còn xen lẫn mùi xác thối và trứng ung, ba loại kết hợp lại đủ để khiến cho thần kinh của người ta... Suy nghĩ phức tạp.

“Baal?” Vương Tiểu Minh nhẹ gọi một tiếng.

Baal quay lại, vẫn là bộ dáng ban đầu, tây trang ngay cả một nếp nhăn cũng không có, trái lại Daniel... so với bộ dạng phong hoa tuyết đại khi trước hoàn toàn là hai người khác nhau.

Một nửa tóc cháy rụi, một bên mặt đen thui, một nửa quần áo cũng bị thiêu sạch, kiếm gãy làm đôi...

Y ngồi phịch mông xuống đất, trên mặt tất cả biểu tình đều là mờ mịt, tựa hồ còn chưa hoàn hồn sau trận đại chiến.

“Anh ta không sao chứ?” Một khi đã xác định Baal bình yên vô sự, tấm lòng từ bi của Vương Tiểu Minh lại bắt đầu phát huy tác dụng.

Baal cúi đầu liếc y, “Đã chết đâu.”

Vương Tiểu Minh, ông chủ: “...”

(trung)

Bạn của bạn, là bạn

Đám khách Huyết tộc lục tục đứng dậy.

Tựa như gió xuân vừa thổi qua, trên mặt đất dần dần bừng lên sự sống, đó là trong trường hợp không ai nghĩ thấy thứ mùi kinh khủng ngập tràn trong không khí.

Nhìn mấy gã khách Huyết tộc ngoi lên như nấm sau mưa, ông chủ vừa lòng gật gật đầu, lời máy tính ra chuẩn bị tính tổng số thiệt hại. Dù sao lão cũng đã chán ngấy nội thất bài trí trong quán rồi, có thể tìm được chút tiền mà sửa sang lại cũng là chuyện tốt.

“Daniel... Đại nhân.”

Thành viên ban nhạc sau khi nhìn rõ thực trạng thảm khốc, run rẩy cất giọng gọi.

Tiếng gọi này với Daniel mà nói, thật giống như sấm giữa trời quang, làm y từ trong cơn mơ chớp mắt cái đã bừng tỉnh, ánh mắt ngơ ngác nhìn bốn phía, từng mảnh vụn trí nhớ trong đầu dần dần chắp ghép lại.

Baal đứng giữa một bầy dơi, nhe răng cười.

Từng con dơi của mình liên tục rụng rơi lả tả.

... Còn y đứng nhìn bất lực.

“Daniel đại nhân?” Tiếng kêu lần này rất giữ ý, không dám quấy nhiễu tâm trạng của y.

Trí nhớ nháy mắt ghép lại đầy đủ.

Daniel đột nhiên đứng phắt dậy, sợ hãi nhìn Baal.

Ngọn lửa màu đen kia, một gã Huyết tộc đời thứ sáu như hắn tuyệt đối không thể nào làm được! Không, phải nói là, ngọn lửa màu đen đó tuyệt đối không thể nào xuất hiện ở Huyết tộc.

Khí thế mạnh mẽ áp bức khiến y không ngừng run rẩy... Hắn làm sao có thể là Huyết tộc đời thứ sáu cơ chứ?!

Daniel răng đánh lập cập nói: “Người đến tột cùng là ai?”

Vương Tiểu Minh vừa che mũi vừa trả lời: “Edward • Louis • McCorvey, là Huyết tộc đời thứ sáu. Từng là một gã họa sĩ lang thang, được Edwin yêu mến, cho nên mới gia nhập vào gia tộc McCorvey.” May là trước đó kịp học thuộc lòng, cậu liền nói hết những lời mà Edwin dặn, không sai một chữ.

...

Không đời nào, một gã Huyết tộc đời thứ sáu không thể nào lại có sức mạnh cường đại như thế.

Nhưng hơi thở và mùi hương trên người hắn đích xác thuộc về Huyết tộc đời thứ sáu.

Suy nghĩ của Daniel bắt đầu rối loạn.

Baal mặc kệ. Hiện tại hắn đang một lòng một dạ chú tâm vào bàn cờ trước mặt.

Hắn giơ tay vẫy vẫy y, “Chúng ta chơi nốt đi.”

Daniel: “...”

Baal thực nghiêm túc nghiên cứu bàn cờ, “Cái này có giấu rất nhiều bẫy sao?”

Daniel đột nhiên cắn răng nói: “Người giết ta đi.” Y vươn tay, muốn sờ mặt mình nhưng lại vội vã buông xuống. Kỳ thật nhìn thấy cảnh tượng ngổn ngang bốn xung quanh, y có thể tưởng tượng ra tình trạng bây giờ của mình — tuyệt đối nhìn không nổi.

Baal nhú mày, “Đã đánh xong đâu.”

...

Nếu muốn chơi cờ, vậy vừa rồi còn động thủ làm gì?

Daniel cầm nín, trong đầu y bây giờ chỉ muốn đập nát bàn cờ đó ra thôi, bị Baal đánh cho tơi bời, cuối cùng về sau lại còn không thể không làm người hầu của hắn nữa.

... Hiện nói gì cũng đã muộn.

Y dần mặt ra nhìn hắn: “Người giết ta đi.”

Baal không kiên nhẫn gằn giọng: “Trước thỏa mãn ta rồi ta sẽ thỏa mãn ngươi.”

Daniel khoe miệng giật giật, “Dù sao cũng phải chết, ta còn chơi tiếp làm gì nữa?”

Vương Tiểu Minh nhin không được lên tiếng, “Tại sao anh cứ muốn chết đến thế? Kỳ thật sống được đã chẳng dễ dàng gì, hơn nữa anh lại đẹp như vậy.”

Daniel chuyển mắt sang nhìn cậu.

Vương Tiểu Minh nghĩ y đã bị mình tác động, không ngừng an ủi y: “Thật đó, anh rất đẹp. Tôi gặp nhiều người đẹp như vậy, anh xếp thứ hai đó!” Cậu vẫn cảm thấy người đẹp nhất là Isfel.

Daniel không ngừng niệm chú trong lòng, y đang tra tấn ta, vô cùng độc ác giẫm đạp lên trái tim ta!

Mặc dù bụng nghĩ như vậy, y vẫn ráng gân cổ gào lên: “Khốn kiếp! Người cảm thấy bộ dạng bây giờ của ta đẹp chỗ nào? Chỗ nào hả?!”

Vương Tiểu Minh thực nghiêm túc hồi đáp: “Nửa mặt bên trái.”

...

“Chứ mặt bên phải của ta làm sao?” Daniel khiếp sợ mở to hai mắt, từ từ rút gương trong tay áo ra soi.

Cạch.

Gương rơi xuống đất.

Daniel run rẩy nắm chặt hai tay, cố gắng giơ chúng lên che đi khuôn mặt mình.

Ngay sau đó, toàn bộ quán bar đều bị một tiếng thét đinh tai nhức óc bao trùm.

“Không —— “

Vương Tiểu Minh rút cổ, che kín lỗ tai bằng hai tay. Ở tình huống mà cả mũi lẫn tai đều cần đến tay bịt lại, hai cái tay quả nhiên phải đưa ra quyết định vô cùng khó khăn.

Baal nhả mây, nhặt lấy xác một con dơi ở dưới đất lên, trực tiếp ném thẳng vào miệng Daniel.

Sự thật chứng minh quyết định của hắn vô cùng sáng suốt.

Miệng Daniel nhanh chóng bị mùi thối xộc thẳng vào làm y ngất luôn.

Những gã Huyết tộc khác từ đầu tới cuối đều trong trạng thái đứng nhìn. Dù sao một gã Huyết tộc có thể dễ dàng đánh bại Huyết tộc đời thứ tư đã đủ chứng tỏ hắn không phải là một gã Huyết tộc bình thường rồi.

Bọn chúng đứng cứng ngắt một chỗ, không dám nhúc nhích để tránh đối phương chú ý đến mình.

Cửa lách cách một tiếng rồi mở ra.

Chân người mới tới vừa đặt vào đã vội rút về, sau đó là một tràng nôn mửa.

Tiếng nôn mửa đại khái kéo dài khoảng hai phút mới chấm dứt.

Bất quá nhờ âm thanh vô cùng sống động đó, nguyên bản đám Huyết tộc và Vương Tiểu Minh đang dần dần thích ứng với mùi của quán bar cũng bắt đầu nhện nhạo lên tận cổ.

Đợi đến khi cái chân kia sải bước bước vào, nghênh đón hắn lại là một tràng ói mửa liên thanh. Vì thế, chân lại rút về.

Bên ngoài một lần nữa vang lên tiếng nôn.

Baal nhìn sắc mặt Vương Tiểu Minh càng nôn càng tái nhợt, im lặng cuốn cả bàn cờ lẫn hai con dơi vào trong không gian. Dẫu sao bây giờ trong quán bar toàn bộ ánh mắt đều tập trung xuống đất hết rồi, chẳng ai rảnh mà chú ý đến cái này.

Vương Tiểu Minh cảm thấy một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên lưng cậu, dìu cậu ra ngoài.

Đám khách Huyết tộc thấy hắn bước đến gần đều đồng loạt nhường đường.

Ông chủ quán bar đứng sau lưng hắn vội lên tiếng: “Chờ chút.”

Baal quay lại. Đôi mắt đen như mực lóe lên hàn quang.

Ông chủ liếm liếm môi, mỉm cười nói: “Hoan nghênh bữa sau ngài lại ghé chơi, mọi chi phí ta sẽ tính vào tài khoản của Daniel.”

Baal hài lòng gật đầu, sau đó đẩy cửa bước ra ngoài.

Những vị khách khác trong quán và ông chủ đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Bất quá không đợi đám khách kịp hô hấp đã thấy ông chủ tươi cười rạng rỡ đứng trước đám người, thông thả nhả chữ, “Ta nghĩ bây giờ cũng dư thời gian để tính hết mọi tổn thất và chi phí ấy nhỉ?” Lão giờ mấy tính lên, bên trên là con số hàng ngàn hàng vạn.

Đám khách Huyết tộc: “...” Bọn họ tựa hồ cũng đã lý giải được tâm trạng chỉ muốn chết quách đi cho xong của Daniel đại nhân.

Baal và Vương Tiểu Minh đi ra khỏi quán bar, đồng thời hít một hơi thật sâu luồng không khí tươi mới.

“Xin chào Baal đại nhân, cả anh bạn trẻ Vương Tiểu Minh nữa.” Một thanh niên bộ dạng bình thường nhưng nụ cười vô cùng sáng lạn đứng trước mặt họ, mái tóc màu cam rũ xuống hai bên má, tóc phía sau tết thành đuôi sam. Mặc dù kiểu tóc rất nữ tính nhưng lại vô cùng hài hòa làm gương mặt y rạng ngời hơn cả ánh mặt trời.

Baal nhíu mày hỏi: “Người là ai?”

Huyết tộc không ai có thể nhận ra hắn cũng chẳng có gì là ngạc nhiên, nhưng lại nhận ra được Vương Tiểu Minh thì hắn vô cùng vô cùng là ngạc nhiên.

“Ta tên là Pripley.” Hắn nhếch môi, cười ầm áp như mặt trời nhỏ, “Là bạn tốt của Edwin.”

Vương Tiểu Minh lúc này mới dám thả lỏng, “Anh cũng thuộc gia tộc McCorvey sao?”

“Không phải. Ta xuất thân từ gia tộc Giovanni.” Pripsey mỉm cười nói, “Nhưng cho dù thuộc về hai thị tộc khác nhau cũng không thể chia rẽ mối thâm tình giữa ta và Edwin.”

Baal đột nhiên lôi Liệt Huyết kì từ trong không gian ra, “Người có biết chơi cờ không?”

Đôi mắt Pripsey nhất thời cong cong như vầng trăng non, “Biết chứ!”

Sau khi nói xong kết quả là, nguyên bản Pripsey còn định dẫn bọn họ vào U Âm thành rồi cục lại tìm một khu nhà vô cùng cũ nát, một nhà trọ nhỏ đã bỏ hoang, hơn nữa còn dùng nguyên đại sảnh để chơi cờ. Tuy rằng đại sảnh của nó cũng không quá mười mét vuông.

“Đầu tiên, xin hãy để ta giải thích một chút về nguyên tắc chơi của Liệt Huyết kì.” Pripsey đằng hắng giọng nói, “Liệt Huyết kì bắt nguồn từ Huyết tộc tam đại, phát sinh trong một trận quyết đấu giữa gia tộc Giovanni và gia tộc Lasombra. Lúc ấy...”

“Cái đó và nguyên tắc chơi có quan hệ gì không?” Baal lạnh lùng hỏi.

“Nếu biết hoàn cảnh ra đời của trò này có thể giúp ngài nhanh chóng hòa nhập vào bầu không khí của trò chơi.” Pripsey cười tủm tỉm nói, “Tin ta đi, sau khi ngài biết rõ câu chuyện về Liệt Huyết kì sẽ thấy vô cùng cảm động, nhất định sẽ làm ngài gia tăng hứng thú đối với Liệt Huyết kì.”

Baal nheo mắt nói: “Ta muốn nghe nguyên tắc.”

Pripsey tiếc nuối thở dài, “Được rồi. Vậy thì ngài phải kiên nhẫn... Nhất định kiên nhẫn... Thật sự cần kiên nhẫn...”

Thiếu chút nữa là Baal đã phun trào sự thiếu kiên nhẫn lên trên mặt.

Pripsey nói: “Liệt Huyết kì tối đa chỉ được bốn người tham gia.” Hắn chỉ vào cục xúc xắc nói, “Cái này chính là xúc xắc. Của nhân loại thì hình lập phương, căn cứ góc độ khi quay, lực mạnh yếu cùng hướng rơi xuống đất hay va chạm trong quá trình quay xúc xắc sẽ quyết định kết quả. Nhưng xúc xắc chỗ chúng ta được quyết định bởi các yếu tố như tốc độ xoay, lực mạnh yếu và thời gian xoay, vì ít đi vài nhân tố khách quan cho nên Huyết tộc có rất nhiều kỳ tài quay xúc xắc.”

Baal đã có chút hiểu được.

“Cái gọi là quân cờ thật ra là những con dơi do mỗi Huyết tộc nuôi dưỡng. Cấp bậc của con dơi cao thấp ra sao cũng ảnh hưởng rất lớn đến tỷ lệ chiến thắng.” Pripsey nói xong, triệu hồi ra một con dơi nói tiếp, “Bởi vì bàn cờ có hạn, khi hai quân cờ đi đến cùng một ô sẽ tự động lao vào cắn xé nhau, đến lúc ấy bên mạnh sẽ thắng. Đó cũng là lý do mà rất hiếm Huyết tộc nào dám so Liệt Huyết kì với một Huyết tộc cấp cao hơn mình.”

Vương Tiểu Minh hiểu kỳ nói: “Daniel bảo có bày ẩn trong đó. Tôi nhìn thấy cát vàng đột nhiên phun lên.”

“Chính xác là thế. Bị đối phương cắn chết không phải là nguyên nhân duy nhất dẫn đến thua cuộc, trên bàn cờ có không ít cạm bẫy, hoàn toàn không theo một quy luật nào cả. Nói cách khác, cho dù ngài có gieo được một con số lớn, ví dụ như số 9, nhưng rất có thể chờ ngài phía trước lại là một thanh kiếm.” Pripsey nói, “Bất quá thanh kiếm đó cũng không thể giết chết con dơi được, cùng lắm là khiến nó gục thôi.”

Baal và Vương Tiểu Minh cái hiểu cái không, gật gật đầu.

Pripsey cười nói: “Còn có cái gì cần hỏi không?”

Vương Tiểu Minh thắc mắc: “Trò này thú vị chỗ nào chứ?”

Pripsey suy nghĩ nói: “Nhìn đến sắc mặt của đối thủ tái xanh khi thua trận, trong lòng sẽ dâng trào khoái cảm.”

Baal xoa tay, “Ta rất mong đợi giây phút đó.”

Pripsey là người mê cờ, được người khác rủ chơi đương nhiên cầu còn không thấy, “Ngài không có dơi cứ dùng của ta đi. Bất quá ta cũng phải nói cho rõ ràng, ta không bao giờ để chúng tự tàn sát lẫn nhau nhưng

đương nhiên lại càng không để chúng nương tay ăn gian, ván cờ lần này phải lấy công bằng làm điểm mấu chốt nha.”

...

Chơi công bằng?

Vương Tiểu Minh lo lắng nhìn Baal.

Baal mặt không đổi sắc nói: “Người làm được thì tốt rồi.”

(hạ)

—

Bạn của bạn, là bạn

Pripley lại triệu hồi ra một con dơi nữa, đặt trước mặt Baal, lấy con dơi triệu hồi mới này đặt trước mặt mình, sau đó cầm xúc xích hỏi: “Ngài trước hay ta trước?”

Baal vươn tay nhận lấy cục xúc xích, “Ta trước.”

“Được, mời.” Pripley làm tư thế mời.

Baal cầm xúc xích, ngón tay khẽ xoay.

Cục xúc xích chuyển động nhanh dần.

Vương Tiểu Minh và Pripley đều tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào những con số khắc trên xúc xích đang xoay như chong chóng kia.

Đột nhiên, lúc xoay đến số 9, nó tự dừng đứng sững lại không hề báo trước.

...

Pripley nhìn Baal.

Baal nói: “Chín, đi thôi.”

“Hơ,” Pripley liếm liếm môi, “Ngài không phải vừa dùng pháp thuật chứ?” Dù nhìn kiểu gì cũng thấy lúc này xúc xích dừng lại vô cùng mất tự nhiên, giống như bị người ta cố tình giữ lại.

“Thuật ngưng đọng đó.” Baal hảo tâm giảng giải.

“...” Pripley uyển chuyển nói, “Nguyên tắc là không được dùng phép thuật can dự.” Nếu không phải bởi thân phận của đối phương, y chỉ hận không thể nhảy lên đập bàn hét lớn, rõ ràng đã nói không được gian lận, hần cứ nhiên còn đường đường chính chính chơi gian, một chút cũng không thêm che giấu!

“Người triệu hồi con dơi không tính là phép thuật chắc?” Baal thập phần bất mãn với cái loại hay nói hai lời như y. (anh khốn nạn wá anh ơi, đã ăn cướp còn la làng :-j)

Pripley thiếu chút nữa muốn sắc luôn, “Con dơi là quân cờ. Thôi thì, lần này bỏ qua, lần sau không được dùng nữa nha?”

“Không được.” Baal suy xét một hồi hạ giọng nói, “Trò chơi chỉ mới bắt đầu thôi mà.”

...

Cho nên, mỗi lần Baal quay xúc xích, nó cứ thế mà ra số 9 sao?

Được rồi, đâu phải cứ quay ra số 9 mới giành được thắng lợi.

Pripley im lặng ra lệnh cho con dơi trước mặt Baal bay về trước chín bước.

Không có chuyện gì xảy ra.

Pripley cầm xúc xích, “Đến phiên ta.”

Baal gật đầu.

Pripley hết sức chăm chú vào xúc xắc. Là một fan hâm mộ chân chính của bộ môn Liệt Huyết kì, y rất tâm đắc khả năng quay xúc xắc của mình. Dùng lực thế nào, tốc độ nhanh chậm ra sao y đều biết rõ. Baal có thể dùng phép thuật xoay ra 9, y vẫn có thể sử dụng thực lực lắc ra.

Nghĩ như thế, ngón tay y khẽ lật.

Nhưng hình ảnh xúc xắc xoay điên cuồng như trong tưởng tượng của y không hề xuất hiện. Sự thật là, xúc xắc căn bản chưa kịp xoay, con số trên mặt nó vừa lật sang mặt bên kia đã ngừng lại.

0.

Baal thấy Pripley trừng lớn hai mắt nhìn cục xúc xắc thật lâu mới ngược mặt lên nhìn hắn, hắn lại hảo tâm giải thích: “Thuật ngừng động.”

...

Cho nên, thuật ngừng động trên bàn cờ chẳng những sẽ giúp Baal quay ra số 9, hơn nữa cứ đến lượt y sẽ quay ra 0?

Miệng Pripley hơi hơi run rẩy, “Trước khi bắt đầu chúng ta đã thống nhất là chơi công bằng mà.”

“Ồ.” Baal gật đầu, “Bởi vậy người ngàn vạn lần không được ăn gian nha.”

...

Pripley nhớ lại người bạn cờ trước đây của y.

Y từng vì đối phương chỉ huy con dơi ăn gian vài bước mà mắng đối phương đến cẩu huyết lâm đầu, cho rằng hành vi của gã làm hổ thẹn danh dự của người chơi cờ, nhưng hôm nay sau khi gặp được Baal rồi y mới phát hiện... Y cảm thấy trước kia mình quá nghiêm khắc. Người kia chỉ nhảy bước mà thôi, nhưng làm lén lút, loại hành vi vụng trộm đó coi như là lương tâm hổ thẹn đi. Ít nhất gã mà gặp Baal, chắc phải vái hắn bằng sự phụng.

“Ta tiếp đây.” Baal không hề ngưng ngừng tiếp tục xoay xúc xắc ra 9, sau đó thúc giục y kêu con dơi bay về phía trước.

Tự biết là bản thân không thể thắng được phép thuật của hắn, Pripley chỉ có thể âm thầm nguyện rửa trong lòng, Baal sẽ gặp cạm bẫy.

Sau đó, hy vọng của y không ngừng ứng nghiệm.

Hai lần cát vàng, hai lần khói đen, cuối cùng một lần bị kiếm đâm. Con dơi cho Baal mượn rốt cục đã quang minh chính đại bị đá khỏi bàn cờ.

Pripley thiếu điều đứng dậy vỗ tay thôi, nhưng cũng rất nhanh, y liền cười không nổi.

Bởi vì Baal coi như chẳng có chuyện gì lớn lao lôi ra một con dơi từ trong không gian của hắn, vừa mới nhìn qua đã thấy cấp bậc còn cao hơn nhiều so với con dơi của y.

“Đây là...” Y dừng một chút, giật mình nói, “Con dơi của Daniel ư? Làm sao ngài có được con dơi của y?” Ở Huyết tộc, con dơi tương đương với sức mạnh của mình, tình huống vô cùng vô cùng không bình thường mới giao cho người khác.

“Tiện tay lấy được.” Baal trả lời thật sự vô tội.

Pripley nhớ tới cái mùi buồn nôn lúc nãy khi y mới đặt chân vào quán bar Loners, “Lúc trước các người ở trong quán bar đã xảy ra chuyện gì?” Hy vọng không phải như trong tưởng tượng của y nha.

Baal toàn tâm toàn ý tập trung nhìn bàn cờ, “Chơi xong rồi nói.”

Pripley không tức giận nói: “Ngài không thể chỉ huy con dơi này được đâu.”

Baal nói: “Người có thể không?”

“Không thể.” Pripley nói xong, không cam lòng bổ sung một câu, “Ta chỉ là một Huyết tộc đời thứ năm.”

Baal chỉ ngón tay, chọc chọc cái mũi của con dơi mặt đang ngây như phỗng kia.

Con dơi chút chit một tiếng rồi rơi từ trên không xuống.

“...” Có thể thấy rằng, chiến lược chọc mũi không phải lúc nào cũng có tác dụng nhỉ.

Vương Tiểu Minh và Priphey câm nín nhìn con dơi còn đang nằm trên bàn cờ giả chết.

Baal bĩu môi, quay sang hỏi Priphey: “Mới nãy người vừa hỏi ta cái gì?”

Vương Tiểu Minh sợ Baal trả lời qua loa, cho nên cướp lời, đem chuyện xảy ra ở quán bar đầu đuôi gốc ngọn gì kể hết, không buồn thêm thắt. Thật ra, cậu cũng muốn nói giảm nói tránh những hành vi ngang ngược của Baal, bất quá lấy những gì Priphey vừa mới chứng kiến Baal thể hiện, e là không thể nói dối được, nói không chừng ngược lại còn chữa lợn lành thành lợn què. Cho nên cậu đều đem sự thật kể rõ ràng.

Priphey nghe xong, mặt mày nhăn chặt như thiếu hơi.

Vương Tiểu Minh cẩn thận hỏi: “Rắc rối lắm sao?”

“Vô cùng rắc rối.” Priphey gật gật đầu, “Ta nghĩ Baal đại nhân hẳn đã nghe qua đêm hội máu tươi của Huyết tộc, như vậy có lẽ ngài biết rõ các gia tộc lớn coi trọng nó thế nào. Hơn nữa, người thắng trong đêm hội máu tươi đều phải thông qua cuộc họp nội bộ của trưởng lão mười ba đại gia tộc quyết định.”

Baal mặt không đổi sắc nói: “Ta không rõ lắm.”

Priphey nói: “Đêm hội máu tươi với thành viên Huyết tộc mà nói, là cơ hội tốt nhất để thăng cấp. Thực ra thì mỗi gia tộc nếu muốn thăng cấp chỉ cần trưởng lão đứng đầu của tộc đó hoàn thành là được. Nếu thế, tại sao thành viên các gia tộc còn muốn tham gia đêm hội máu tươi mà không trực tiếp tiến hành đổi máu với trưởng lão của tộc đó chứ?”

...

Vương Tiểu Minh ngơ ngác nói: “Đúng vậy, vì sao a?”

“Đó là vì nếu trực tiếp đổi máu với trưởng lão của tộc, máu trong người sẽ bài xích lẫn nhau. Giống như trường hợp của Hạng Văn Kiệt.” Y thấy Vương Tiểu Minh tỏ ra vô cùng kinh ngạc, giải thích, “Trong thư hẳn đã kể hết cho ta rồi.”

Chẳng trách Edwin nói Hạng Văn Kiệt chỉ là sản phẩm thí nghiệm thất bại, nguyên lai trước khi anh ta thí nghiệm đã thừa biết có nguy hiểm!

Priphey nói: “Tất cả Huyết tộc đánh nhau sút đầu mẻ trán đều muốn thăng được đêm hội máu tươi, là bởi chỉ có thăng được đêm hội máu tươi mới có thể nhận được máu của Cain đại nhân, như thế mới được thăng cấp hoàn mỹ.”

“Máu của Cain?” Lỗ tai Baal dựng thẳng lên.

Priphey nói: “Cho nên, mười ba đại gia tộc của Huyết tộc đều rất coi trọng đêm hội máu tươi. Theo ta được biết, bởi vì Cain đại nhân vẫn chưa thức tỉnh, cho nên số mà máu trưởng lão nắm trong tay ngày càng ít, mỗi năm số người thăng được đêm hội máu tươi cũng ngày một giảm đi, năm nay chỉ được ba người.”

Vương Tiểu Minh ngạc nhiên thốt lên: “Ba người?” Đây chẳng phải còn khó hơn nhiều so với thi vào trường cao đẳng Thanh Hoa hay sao?

Baal nhú mày hỏi: “Cái đó và cái người nói vô cùng rắc rối có liên quan gì?”

Priphey đáp: “Nghe nói số người tham gia lần này vẫn chưa lên danh sách xong. Vốn là với địa vị của Edwin và ta ở gia tộc McCorvey và Giovanni có lẽ sẽ xin cho ngài một chân tham gia, nhưng ngài đã đắc tội với Daniel... Y là một trong những nhân vật nổi bật ở gia tộc Toreador, trên mọi phương diện, gia tộc Toreador tuyệt đối không phải là một gia tộc thích nói lý. Chỉ sợ lần này các người muốn kiếm được một suất tham gia là vô cùng khó khăn và mạo hiểm.”

Baal nói: “Nếu không được thông qua sẽ không được vào Huyết Dạ sơn sao?” Hắn lại bắt đầu xem xét có nên trực tiếp đánh thẳng vào không. Nếu cần thiết lắm thì trước tiên gửi Vương Tiểu Minh ở lại, sau đó lôi cổ Cain ra đây.

Pripley nói: “Thành viên được xét tham gia, trong đợt kiểm tra sẽ nhận được nhiều sự trợ giúp, có thể dễ dàng qua cửa, nếu không kiếm được một suất thì... Chỉ có thể dựa vào thực lực của mình. Đương nhiên, loại này Huyết tộc không phải chưa từng có, chỉ là cho dù bọn hắn có thành công cũng sẽ bị thành viên của các gia tộc khác cô lập. Vì họ phải làm theo lệnh của trưởng lão.”

Vương Tiểu Minh nói: “Như vậy thật không công bằng.”

“... Đúng vậy.” Pripley thở dài, “Huyết tộc giới cũng không phải nơi quan tâm đến vấn đề công bằng nghiêm minh a.” Y vô cùng tiếc nuối nhìn Liệt Huyết kì, “Muốn kiếm được bạn cờ tuân thủ nguyên tắc chơi công bằng thôi cũng đã khó vậy rồi.”

Một nơi với cơ cấu chính trị trường kỳ bị đồng nhất lâu ngày đương nhiên sẽ hình thành nên nhiều quy luật và thói quen bất thành văn.

Vương Tiểu Minh cảm thấy mình bắt đầu hiểu được vì sao khi nhắc đến Liệt Huyết kì ánh mắt của y lại sáng ngời như vậy.

Khóe miệng Baal đột nhiên lạnh lùng cong lên, “Dựa vào thực lực của mình?”

“Đương nhiên, với thực lực của ngài vượt qua các bài kiểm tra tuyệt đối không phải chuyện khó khăn gì, nhưng mà...” Pripley ngừng một chút nói, “Một khi ngài bị phát hiện không phải là Huyết tộc, như vậy không chỉ mình ngài bị hủy tư cách tham gia, mà ngay cả người đề cử ngài là Edwin đều sẽ bị liên lụy.” Đó cũng là lý do mà Edwin kêu y đến giúp Baal che giấu thân phận.

Baal không kiên nhẫn nói: “Cùng lắm thì khỏi làm Huyết tộc.” Với hắn mà nói, đi thiên đường cũng được, địa ngục cũng chẳng sao, đâu phải là chuyện khó chấp nhận gì.

...

Pripley và Vương Tiểu Minh đồng thời không biết nên đáp lại những lời này như thế nào.

Nhất là Vương Tiểu Minh, cậu không quên sở dĩ Baal dẫn cậu đến Huyết tộc giới chính là muốn biến cậu thành Huyết tộc.

Vương Tiểu Minh thấy biểu tình của Pripley tỏ ra khó xử, an ủi: “Tôi còn hy vọng là có thể dùng trí tuệ để giải quyết chuyện này.”

“Dùng trí tuệ để giải quyết?” Baal nhìn cậu một cách quái dị.

Pripley vội vàng phụ họa: “Chính xác. Lấy thực lực của ngài mà nói, phá tan mọi kỳ kiểm tra là chuyện quá đơn giản. Thế nhưng dùng trí tuệ để chiến thắng mới cảm nhận được thành tựu a.”

Baal nói: “Ý người đang nói, ta không có đầu óc sao.”

Pripley cười gượng: “Ý ta không phải thế.”

“Nếu ta rơi vào phép khích tướng của người thì lúc ấy ta mới là kẻ không óc.” Baal thần nhiên nói.

Pripley hoàn toàn không dám mở miệng.

“Bất quá, chỉ là trò chơi của Huyết tộc, đích thực không nhất thiết phải quá nghiêm túc.” Baal cúi đầu nhìn Pripley hỏi, “Người nói cho ta biết, Huyết tộc ngoại trừ phóng con dơi ra còn biết làm gì nữa?”

“Rất nhiều, tỷ như hóa thân thành con dơi...”

“Chỉ cần không liên quan đến dơi.” Baal sợ y nghe không hiểu, lại thêm vào một câu, “Ta đều làm được.”

Pripley đầu đầy hắc tuyến hỏi ngược lại: “Chứ ngài biết những gì?”

“Rất nhiều.” Baal dừng một chút, “Trừ những thứ có liên quan đến dơi.

29. Chương 29: Trảo Tra

(Thượng)

Công dụng của nhân loại kỳ thật không chỉ có một

* Trảo tra: Tìm phiền toái

Pripley không cần suy nghĩ nói: “Mị hoặc, thuật đọc tâm, nhảy, thuật khống chế, chính là khống chế suy nghĩ của đối phương...” Y dừng một chút, nhìn Baal mặt mày càng lúc càng nhăn chặt, “Có gì trùng hợp sao?”

Baal nói: “Nhảy là?”

“Căn cứ vào thể chất, mỗi Huyết tộc không giống nhau. Ta cũng chẳng rành cái này lắm, ta chỉ có thể nhảy về trước năm mươi mét, nhảy cao được tầm ba mươi mét.” Pripley khiêm tốn nói.

Baal: “...”

Vương Tiểu Minh thấy sắc mặt Baal ngày một đen lại, vội vàng hỏi: “Còn gì nữa không?”

“Cái khác hả?” Pripley nghĩ nghĩ nói, “Nhìn thấu. Bất quá cái này cần thiên phú, cho dù có là Huyết tộc cũng không phải ai cũng có.”

Baal mở miệng hỏi: “Dùng để đánh nhau chứ?”

Pripley rất muốn biện giải, Huyết tộc đánh nhau rất hiếm khi tự mình ra tay, bình thường thích phóng con dơi hơn. Ngoại trừ cái người một khi đã đánh nhau thì dơi nhìn thấy cũng phải quay đầu bỏ chạy là ngoại lệ. Bất quá sau đó hắn đã bị sung quân, à không, bị phải đến con thuyền Noah rồi. Nghe nói bây giờ đỡ hơn rất nhiều.

“Có. Di chuyển cực nhanh.” Pripley nói, “Bất quá chúng ta rất ít dùng, bởi vì so với di chuyển chớp nhoáng, chúng ta lại thích biến thành con dơi hơn.”

Baal nói: “Cực nhanh? Nhanh cỡ nào.”

Pripley cố gắng lục lại trong đầu dị năng vốn đã bị y vứt bỏ từ lâu, sau một lát mới lên tiếng: “Ví dụ nha, từ nơi này...” Y vừa dứt lời, thân thể chớp nháy, xuất hiện ở đầu bên kia của phòng khách. Đương nhiên, bởi vì đại đường cũng chỉ rộng không quá mười mét vuông, cho nên từ đầu này đến đầu kia khoảng cách có ba bước thôi.

Baal chớp mắt, Pripley lại trở về chỗ cũ. “Để ta làm lại.”

Pripley sững người một lúc lâu, mới giật mình hỏi: “Năng lực của ngài?”

Baal nhún vai.

“Cái này cho dù là thiên sứ cũng hiếm gặp a.” Pripley ánh mắt thêm vài phần nể sợ.

Baal nhướn mày hỏi: “Huyết tộc có năng lực đặc biệt không?” Hắn quen tay nhất vẫn là xài năng lực.

“Có.” Đáp án của Pripley làm hai mắt hắn sáng rực.

“Cain đại nhân.”

Baal: “...”

Pripley đột nhiên vỗ tay nói: “Đúng rồi, ngoài di chuyển cực nhanh còn có kẻ biết xài nắm đầm nữa, bất quá cái này chỉ một vài Huyết tộc có tư chất kém cỏi lắm mới có.”

Vương Tiểu Minh kinh ngạc nói: “Số ít mới có, phải nói tư chất rất tốt chứ, vì sao lại gọi là quá kém cỏi?”

Pripley nói: “Bởi vì bọn chúng ngoài việc thượng căng tay hạ căng chân ra chả có kỹ năng gì khác. Ở trong Huyết tộc, chúng bình thường sắm vai trò tiên phong mở đường thôi.”

Đang nói, tường bên cạnh bỗng dựng đổ ụp về phía họ.

Baal không chút nghĩ ngợi, ôm lấy Vương Tiểu Minh phi lên cầu thang.

Ầm một tiếng.

Bụi đất mù mịt.

Bức tường nguyên bản khoét ra một cái động lớn cỡ hai mét.

Pripley ở trong đám bụi chậm rãi đứng dậy. Y hẳn là nên cảm thấy may mắn vì đồng tường này chất liệu cũng bình thường, ít ra trên người y chỉ bị dính chút tro bụi và gỗ mục.

“Kẻ nào dám phá nhà ta hả?” Ông chủ say khướt từ lầu hai nhào đầu ra. Nhưng khi lão đảo mắt đến tình hình ngoài cái động mới bị khoét, lão tỉnh rượu luôn, sau đó vô cùng ngoan ngoãn rút cổ lại.

Ngoài động, một loạt những gã mặc vest đen đứng san sát. (Hitman :”>)

Một tiếng bước chân thanh thúy vang lên, từ xa tiến lại gần. Một gã nam tử tóc ngắn màu xám, diện vest đen, đeo kính râm đứng trước cái động, hai tay bắt chéo trước ngực, “Người chính là kẻ đã đả thương Daniel đại nhân?”

Pripley quay đầu nhìn Baal, lại quay qua nhìn gã kia, chỉ vào cái mũi của mình hỏi: “Người đang nói ta hả?”

Nam tử yên lặng nhìn y, sau đó lắc đầu nói: “Không phải người.” Ánh mắt của gã lập tức dừng trên người Baal, “Là người đó.” Lần này không phải nghi vấn, là khẳng định. Huyết tộc nào mà dám ra tay với Daniel không phải bị điên thì chính là bị khùng.

Baal nghiêng người dựa vào tay vịn cầu thang, từ trên cao nhìn xuống gã.

Vương Tiểu Minh bỗng cười nói: “Hắn là Edward...”

“Ta không nghe nhân loại nói chuyện.” Nam tử lãnh đạm cắt lời cậu, “Nhân loại với ta mà nói, chỉ có một công dụng.”

Mặc dù gã đeo kính râm, nhưng Vương Tiểu Minh vẫn bị hàn ý từ sau cặp kính đó làm cho rét run, không khỏi rút cổ lại, “Công dụng gì?”

“Để hút.”

Cảm giác được Vương Tiểu Minh đang sợ hãi, Baal không vui nhứ mày nói: “Các người cùng lên đi. Ta đang vội.”

Pripley bị kẹt ở giữa có chút không biết làm sao. Lúc trước khi đáp ứng Edwin hỗ trợ, y cũng không nghĩ tới sẽ đối đầu với gia tộc Toreador a. Nhưng lâm trận mà lùi bước thì rất nhục nhã, cho nên y chỉ có thể tìm lời hỏi han: “Vì sao lại vội vàng vậy?”

Baal cúi đầu nhìn nhân tình của Vương Tiểu Minh, “Sắp đến giờ y đi ngủ rồi.”

...

Vương Tiểu Minh rõ ràng cảm thấy ánh mắt đằng sau kính râm ngày càng hung ác hơn, cậu cười gượng nói: “Kỳ thật, ta ngủ trễ một tí cũng được.”

Baal khó hiểu hỏi: “Chẳng phải lúc nào người cũng kiên trì ngủ sớm dậy sớm sao?”

“Ồ.” Nụ cười của Vương Tiểu Minh thiếu chút nữa đông cứng, “Hiếm khi hôm nay gặp được nhiều bạn mới như vậy.”

Nam tử thanh âm lạnh lùng nói: “Ta chưa bao giờ làm bạn của nhân loại. Nhân loại với ta mà nói chỉ có một công dụng.”

Vương Tiểu Minh tuy rằng rất dễ tính, nhưng bị thái độ coi khinh nhân loại của gã chọc tức. Cậu ngẩng đầu, lưng gắt gao dựa vào ngực Baal, như là tập hợp khí lực để nói, “Bạn mà tôi nói đâu phải anh.”

Nam tử vươn tay chậm rãi tháo kính râm xuống, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp như búp bê nhưng thanh âm loại hoàn toàn tương phản, lạnh như băng, “Nhân loại, người nói cái gì?”

Pripley bỗng nhiên thốt lên: “Anak?”

Con mắt của Anak đảo về phía y.

Đồng dạng lạnh lẽo, nhưng lực sát thương có hiệu lực mãnh liệt hơn nhiều so với lúc đeo kính.

Biểu tình nghiêm túc của Pripley cơ hồ muốn sụp đổ, “Nghe nói sau khi người tròng mắt thua Walley liền cứ đeo kính râm phải không?”

Anak mặt không đổi sắc nói: “Ta đeo kính chỉ bởi nơi này có quá nhiều kẻ ta không muốn nhìn thấy.” Chết tiệt, vì sao cái tin gã đồ mắt thua lại lan rộng như vậy!

“Hắn là bạn người hả?” Ý của gã rất đơn giản, bạn của Baal chính là kẻ địch của hắn.

Pripley thực khó xử. Địa vị của gia tộc y là bên phía trung lập, mà y hoàn toàn không muốn kéo tộc mình vào thánh chiến chút nào.

Baal không kiên nhẫn cắt lời y: “Ta nhớ đã nói là ta rất vội.”

Pripley lui ra sau nửa bước, dùng thanh âm không nhỏ oang oang giới thiệu: “Vị này chính là Anak • Toreador, là đời thứ năm thuộc gia tộc Toreador, rất có tiếng.” Y nói xong, đưa mắt vào vị trí trung gian giữa Baal và Anak, “Thủ hạ lưu tình.” Hiển nhiên lại đặt mình vào vị trí trung lập.

Bởi vì ánh mắt của y có vị trí đặc thù, Baal lẫn Anak đều đương nhiên nghĩ là câu này là nói với mình.

“Hừ.”

“Đừng có mơ.”

Cùng trả lời một lúc nhưng thái độ bất đồng.

Baal quay sang nói với Vương Tiểu Minh: “Nếu mệt mỏi, cứ về phòng ngủ trước đi.”

“Người cẩn thận một chút.” Vương Tiểu Minh kiễng mũi chân, nhích đến gần cổ hắn, hạ giọng nói, “Vạn bất đắc dĩ, cho dù bại lộ thân phận cũng không sao. An toàn là trên hết.”

...

Lúc còn ở thiên đường và địa ngục, đủ loại khiêu khích, đủ loại tin tưởng, thậm chí mọi lời ca ngợi hắn cũng đều nghe qua. Nhiều đến nỗi hắn cảm thấy khi đánh nhau, nói quả là một hành vi vô cùng lãng phí thời gian.

Nhưng cái câu ‘An toàn trên hết’, vẫn là lần đầu tiên hắn nghe được.

Baal nhìn Vương Tiểu Minh, đôi mắt chậm rãi sâu thẳm.

Đã ở chung với hắn lâu như vậy, Vương Tiểu Minh đương nhiên hiểu được ánh mắt này mang ý nghĩa thế nào, cậu ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Baal cúi đầu, nhắm ngay môi cậu, hung hăng hôn lấy.

Từ Trung Quốc đến Pháp, lại từ Pháp đến Huyết tộc giới. Bọn họ giống như con quay, không ngừng xoay tròn, hai người đã thật lâu không ở yên một chỗ mà hưởng thụ khoảng thời gian ấm áp bên nhau.

Cho nên khi bốn phiến môi chạm vào, cả hai mới nhận ra mình đã thêm khát nhau rất lâu rồi.

Anak ngạc nhiên nhìn cái tên suốt ngày mở miệng ra là vội thế này thế kia lại ngang nhiên đứng trên cầu thang, bá đạo ôm chặt cứng nhân loại, lúng ta lúng túng hỏi: “Bọn chúng... Là quan hệ này hả?”

Gã không phải chưa thấy Huyết tộc dưỡng nhân loại làm tình nhân, nhưng nếu đã yêu thì bình thường sẽ thông qua sơ ửng biến đổi phương thành đồng loại chứ, tùy tiện chơi đùa sao lại dám dẫn về Huyết tộc giới.

...

Tình huống của Baal và Vương Tiểu Minh giờ phút này hiển nhiên nằm ngoài phạm vi lý giải của gã.

Pripley sợ thân phận của Baal bị vạch trần, cười gượng nói: “Đây là thủy triều.”

Anak không nói gì nhìn về phía y.

Pripley kiên trì nói tiếp: “Thật đấy. Ở nhân giới rất phổ biến. Vì thế, nhân loại còn viết một bộ... Nhân quỷ tình vị liễu .”

“Không phải Một quang chi thành sao?” Anak thấp giọng phản bác.

“... A?” Pripley kinh ngạc trừng lớn hai mắt, Anak lại quay đi.

Baal và Vương Tiểu Minh vẫn còn chưa tách ra.

Anak cao giọng nói: “Các người hút đủ rồi chứ?”

Mặt Vương Tiểu Minh một đường từ cổ trở lên đều hồng một mảng, đầu hơi hơi ngửa về sau.

Baal khó chịu ngẩng đầu, con mắt trừng Anak có thể dùng đến chớp giật sấm vang để hình dung.

“Ta đi ngủ trước đây.” Không dám nhìn biểu tình của đám người phía sau, Vương Tiểu Minh vội vội vàng vàng chạy đi.

“Chờ đã.” Baal giữ chặt tay cậu.

“Còn muốn sao?” Vương Tiểu Minh vừa sợ vừa thẹn quay lại, lập tức nhận ra trong tay Baal đang cầm một cái giày của cậu.

...

Cúi đầu nhìn xuống chân mình, lúc này cậu mới phát hiện một cái giày của mình trong quá trình do quá khẩn trương đã bị tuột ra từ lúc nào.

“Chờ ta giải quyết xong bọn chúng... Chúng ta sẽ tiếp tục.” Baal cười đến thập phần tà ác.

Mặt Vương Tiểu Minh nhất thời biến thành một quả táo đỏ rực, chẳng có chỗ nào trắng. Nhanh chóng giật lấy giày trong tay hắn, còn chẳng kịp mang vào, liền chạy biến lên trên.

Baal chờ cậu hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, mới quay lại, dùng âm thanh băng lãnh y chang nói: “Các người định xếp hàng đến, hay là nhào vô một lần?” Nếu không phải vì cái đám lôm côm này, hắn bây giờ đâu rảnh mà đứng ở đây, chỉ sợ đã bỏ nhào lên lâu rồi.

Nghĩ đến đó, sắc mặt hắn càng trở nên khó coi.

“Chỉ là một gã Huyết tộc đời thứ sáu nhưng người thật sự quá kiêu ngạo khiến người khác không khỏi ngạc nhiên.” Anak toàn thân đều tản ra hàn ý.

Baal khinh thường nói: “Nhìn vào tố chất của Daniel, ta hoàn toàn có lý do chính đáng để coi thường toàn bộ gia tộc các người.”

...

Pripley im lặng tìm địa phương tị nạn.

Quả nhiên, sắc mặt Anak nháy mắt xanh mét. Tay gã vung lên cao.

Nhất thời, vô số con dơi màu đen như lốc xoáy đến, thổi vào từ cái động kia.

Thừa dịp tất cả con dơi ngăn trở tầm mắt, Baal di động chớp nháy bắn mình ra ngoài cửa, ngay sau lưng thành viên của gia tộc Toreador.

(trung)

—

Công dụng của nhân loại kỳ thật không chỉ có một

Tiếng đập cánh phát ra âm thanh vang dội khắp khu phố cổ, giữa đêm tối lại càng thêm khủng bố.

Baal nhìn hai bên ngã tư đường ngọn đèn ngày càng thưa thớt, buồn chán vươn tay mân mê cánh môi.

Bọn chúng rốt cục phải mất bao lâu mới nhận ra mục tiêu đã di chuyển ra khỏi cửa rồi nhỉ?

Ngay khoảnh khắc hần cúi đầu xuống, tất cả cửa kính của nhà trọ lập tức nổ tung, vỡ vụn, đám dơi giống như xe lửa chệch đường ray, điên cuồng ào ra từ hai khung cửa sổ, cái động mới phá và cửa chính, lao về phía Baal.

Đám Huyết tộc đứng quay lưng về phía Baal cũng rất nhanh đã đồng loạt xoay lại. Nhưng mấy gương mặt tái nhợt lại mau chóng được đàn dơi che chắn.

...

Nếu hần nhớ không lầm thì năng lực của Huyết tộc là sức mạnh và khả năng di chuyển cực nhanh đúng không?

Baal khòe miệng khê nhếch, nháy mắt lùi về sau năm mươi mét, thuận tay đập nát bức tường bên cạnh, rồi coi nó như cái vỉ đập ruồi mà ném phía đám dơi bu đen nghịt.

Tiếng kêu thảm thiết của đám dơi bị tiếng tường đổ rầm rầm lấn át.

Những con dơi tránh được kiếp nạn giống như thể thiêu thân, liều mạng lao về phía trước.

Baal lại lùi về sau năm mươi mét, lại phá tường, lại ném.

Nhưng đám dơi còn lại hiển nhiên đã trải qua huấn luyện kỹ lưỡng, ít ra trong một thời gian ngắn, không thể nào hy vọng chúng chỉ nhìn thấy Baal như thể thấy Gin, gặp cái là quay đầu bỏ chạy. Theo một trình độ nào đó mà nói, còn chưa đến ba người vinh dự được liệt vào sổ đen của chúng nó.

Hơn nữa, sau khi Baal phá nát bức tường thứ mười, liền phát hiện sau lưng mình không còn đường nữa, chỉ có một con sông sâu thẳm.

Bờ bên kia sông là một tòa thành cao mấy chục thước, trên nóc tòa thành có treo một lá cờ in hình con dơi, một mặt trắng một mặt đen.

Gió thổi, lá cờ bay phấp phật.

Với khả năng của Baal mà nói, từ bên này nhảy sang tường thành bên kia chẳng cần tốn nhiều sức, nhưng đối với Huyết tộc mà nói, này vừa phải vận dụng khả năng nhảy hoặc là năng lực biến thân thành con dơi gì gì đó. Vừa hay, những khả năng đặc biệt này hần lại không có.

Baal nhú mày, ước chừng khoảng cách của đám Huyết tộc kia, sau khi xác định bọn chúng còn cách đây khoảng một trăm mét, ngọn lửa màu đen quỷ dị rốt cục xuất hiện.

Tay hần vung lên, ngọn lửa là cái vỉ đập ruồi ác liệt hơn nhiều so với bức tường, nuốt ngùn bao lấy đám dơi.

Đám dơi bị ngọn lửa đen bao vây ngay cả cất tiếng kêu thảm thiết còn không kịp, lập tức bị đốt thành xác khô.

Ngọn lửa tới nhanh mà đi cũng nhanh.

Đợi đến khi Anak dẫn theo quân đoàn gia tộc Toreador chạy lại, trên mặt đất còn lại chỉ toàn xác dơi.

Anak nhìn đám dơi do một tay mình huấn luyện kỹ lưỡng tất cả đều đã hóa hư không, không nhìn được hết lên: “Cái gì thể này? Người đã làm cái gì?”

Baal vươn tay, khoan thai kéo kéo tay áo vest, vuốt lại áo sơ mi bên trong, “Tuy rằng ngửi khí của người làm ta không vui, nhưng câu hỏi người đặt ra lại làm ta cực kỳ thỏa mãn. Cho nên ta quyết định sẽ trả lời người. Một, đây là xác chết. Hai, ta chính là người đã biến chúng thành xác chết.”

“Này không phải là sức mạnh của Huyết tộc.” Anak nhớ tới tình trạng lúc trước khi đến quán bar Loners giống y chang thể này, về mặt ngưng trọng, “Chuyện tối nay, Daniel đại nhân một chữ cũng không chịu nói. Nhưng ta nghĩ hần là người sẽ không ngại nói ra đi?”

Baal nói: “Ta không ngại, nhưng ta không thích nói.”

Anak nheo mắt, “Mặc kệ người đã dùng cái gì, ta nghĩ ta vẫn sẽ tìm ra đáp án thôi!” Kỳ thật ý tưởng trong đầu gã là, Baal có được một thứ vũ khí không muốn ai biết đến. Dù sao hắn cũng đem theo một nhân loại bên người, mà người người đều biết ở trong cửu giới, nhân loại và người lùn là hai kẻ nghiên cứu và am hiểu về vũ khí nhất.

Baal nói: “Dùng miệng tìm đáp án thật là một phương pháp mới mẻ.”

Trên khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp như búp bê của Anak dần dần ngưng tụ thành sương, trắng đến dọa người, đồng tử hai mắt đều bắt đầu chuyển sang đỏ.

Đám Huyết tộc sau lưng gã cũng vậy, nguyên bản khuôn mặt đã trắng lại càng trắng hơn như thể mới đắp lên một lớp phấn, chỉ cần khoe miệng khe nhếch, phấn sẽ lác rắc rơi xuống từng mảng. (Cái này làm tớ nhớ bạn Gà móng đỏ quá =w=!)

Baal có chút không kiên nhẫn nói: “Các người không thể lo trang điểm sẵn trước khi xuất phát được sao? Ta ghét nhất là lãng phí thời gian.”

Anak đột nhiên tung người nhảy lên.

Ngay sau đó là đám Huyết tộc kia.

Hơn mười đạo thân ảnh trong đêm tối xẹt qua xẹt lại như những chấm đen nho nhỏ.

Baal cúi đầu phui phui ống tay áo của mình, coi như căn bản không nhận ra nguy cơ từ trên đỉnh đầu đang đến gần.

Đột nhiên ——

Những chấm đen càng lúc càng lớn, mãi đến khi thân ảnh xuất hiện, từng gã Huyết tộc trên tay đều cầm một thanh kiếm bạc dài nhỏ.

Mũi kiếm hướng xuống dưới, vô cùng sắc nhọn, lao về phía Baal.

Khóe miệng Baal cong lên, thân thể mau chóng nhích về trước.

Kỳ thật hắn sử dụng di chuyển chớp mắt, nhưng lại bắt chước như thể di chuyển cực nhanh của Huyết tộc, hắn không thể không để bản thân cứ vài bước lại hiện ra một lần. Như vậy, ở trong mắt người khác, quá trình di chuyển của hắn vẫn để lại bóng dáng. Tuy rằng nhìn qua so với di chuyển cực nhanh vẫn có chút khác biệt nho nhỏ, nhưng ngay tại thời khắc chiến đấu nước sôi lửa bỏng, không ai rảnh mà quan sát cẩn thận như vậy.

Anak và Huyết tộc đều rơi xuống đất.

Kiểm cắm vào đất như cọc tiêu.

Baal trở lại, nói với Anak đang ngồi chồm hổm: “Đây phương thức tấn công hiệu quả nhất của các người đó hả?”

Tay Anak nắm chặt chuôi kiếm, đầu hơi nghiêng sang một bên, dùng khóe mắt liếc hắn.

Baal nghiêng đầu, “Vậy thì, đến lượt ta.”

Hắn vừa dứt lời, thân ảnh liền như vừa rồi, Huyết tộc nhanh chóng cảm nhận được nguy hiểm sắp tới gần cũng dùng di chuyển cực nhanh tránh đi. Bọn họ tuy rằng cảm nhận được nguy hiểm, cũng biết phản ứng mà tránh ra, nhưng so với Baal vẫn chậm hơn vài bước.

Chỉ nghe liên tiếp vang lên những tiếng bị bơm rơi xuống nước, đám Huyết tộc nhanh chóng bị nắm đầm của hắn đánh bay đi.

Mặt sông êm đềm bị phá vỡ.

Huyết tộc chạt vật ngã nhào xuống sông, lại không thể lập tức trôi lên.

Anak hô hấp ngày một dồn dập. Gã đã ý thức được, e rằng đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra đến giờ gã phải đối đầu với kẻ địch cường đại đến vậy. Loại dự cảm thế này khi gã đối mặt với Daniel đại nhân cũng

chưa từng xuất hiện. Gã thậm chí bắt đầu tin rằng, thất bại của Daniel đại nhân không phải do thứ vũ khí nào đó, mà là bởi tên nam tử có cơ thể thoát ra mùi của đời thứ sáu trước mặt gã.

Baal ra tay nhanh, giải quyết lại càng nhanh.

Anak trở mắt nhìn đồng bọn bên người mình càng ngày càng ít, gã muốn đi cứu viện, nhưng bước chân gã chỉ mới nhúc nhích, tiếng rơi xuống nước lại vang lên sau lưng.

Tốc độ của Baal chớp nhoáng đến nỗi gã hoàn toàn không tin hấn chỉ là một Huyết tộc đời thứ sáu.

Tốc độ như này, hẳn là chỉ có Huyết tộc tam đại mới có được.

Baal đột nhiên dừng lại, mặt đối mặt đứng trước Anak.

Tay cầm kiếm của Anak từ từ siết chặt.

Vô luận kẻ địch có cường đại thế nào, thành viên của gia tộc Toreador cũng không bao giờ lùi bước! Hơn nữa sau lưng gã, lá cờ của gia tộc Toreador còn đang tung bay.

“Thuật đọc tâm với ta là vô dụng.” Được Pripsey giảng giải, Baal đã khá hiểu biết với những dị năng của Huyết tộc, hấn thần nhiên nói.

Anak thu hồi thuật đọc tâm, màu đỏ trong mắt lui dần, biến thành xanh biếc trong suốt, không chớp mắt nhìn hấn.

Baal cúi đầu, tự nhiên hào phóng đem ánh mắt tặng lại cho gã.

Đôi mắt xanh biếc sóng sánh như nước hồ mùa thu, lại như một khối phỉ thúy lấp lánh trắng sao trên đó, xinh đẹp câu tâm, giống như muốn hút hồn người nào nhìn vào đó.

Anak nhìn chằm chằm vào Baal đang rơi vào trầm mặc, khóe miệng chậm rãi hiện lên một nụ cười.

“Đây là mị hoặc hả?” Ngữ khí của Baal mang theo mùi thất vọng tràn trề, “Ta còn nghĩ nó sẽ phát ra ánh sáng bảy sắc cầu vồng chứ.”

...

Ánh sáng bảy màu?

Bộ hấn tưởng gã là cái đèn pin chắc?

Đôi mắt Anak lại hiện lên màu đỏ thẫm lần nữa.

“Ta cho ngươi một lựa chọn, tự mình nhảy xuống đi.” Baal nói.

Anak lạnh lùng hỏi ngược lại: “Ngươi cảm thấy ta sẽ làm như thế sao?”

Baal vuốt cằm, miệng hiện lên tia cười lạnh nói: “Nếu ta là ngươi, nhất định sẽ ngoan ngoãn làm theo.”

Anak khinh miệt: “Cho nên, nếu ngươi thua, sẽ ngoan ngoãn đầu hàng ư?”

Baal nói: “Ta nguyên bản tưởng ngươi khả năng rất thấp, ai ngờ chỉ số thông minh còn thấp hơn. Điều kiện tiên quyết đặt ra nếu ta là ngươi, nhưng ta sao lại thành ngươi được? Cho dù ngươi chuyển kiếp một vạn lần cũng không thể biến thành ta. Không, ngươi ngay cả tư cách biến thành Gin còn không có. Cho nên điều kiện tiên quyết này không có khả năng thành lập. Nếu điều kiện tiên quyết đã không được xác lập, làm sao có thể viết ra kết luận chứ hả?”

Hai mắt Anak đột nhiên trừng lớn, “Ngươi dám vũ nhục Gin?”

“...” Baal ngay cả trả lời cũng lười, trực tiếp một đám tiễn gã vào lòng sông.

Giải quyết xong xuôi, Baal trực tiếp di chuyển chớp mắt, đưa mình về nhà trọ.

Nhưng chân trước chân sau vừa bước vào nhà trọ xong, sắc mặt của hấn liền thay đổi.

Nếu vừa rồi bởi hấn rời đi quá xa nên không cảm giác được hơi thở của Vương Tiểu Minh, như vậy bây giờ Vương Tiểu Minh đã rời khỏi nơi này, cho nên hấn vẫn không cảm giác được.

Pripley chống má ngồi trên đồng tàn tích, nhìn thấy hắc trở về, vội vàng đứng lên gọi: “Baal đại nhân.”

Baal duỗi tay, lôi y đến trước mặt, nắm lấy cổ áo, hung tợn hỏi: “Y đâu rồi?”

Pripley bị ánh mắt sắc bén và điên cuồng của hắc dọa mất hồn, trả lời theo bản năng: “Đang được mời đến U Âm thành làm khách.”

“Mời?” Biểu tình trên mặt Baal lạnh hơn cả mùa đông, “Là ai cho phép?”

Pripley thiếu chút nữa bị hắc bóp chết trong tay, cái mặt đỏ ửng, hai tay chụp lấy tay Baal, cố gắng kéo xuống.

Baal đột nhiên buông tay.

Pripley ngã phịch mông xuống đất, thở dồn dập.

“Là ai?” Trong thanh âm của hắc đậm đặc sát ý.

Pripley thở không ra hơi, liền giải thích: “Kỳ thật, là mời với thiện ý, tuyệt đối không có nửa điểm ác ý.”

“Là ai?”

Ngữ khí của Baal càng bình tĩnh bao nhiêu, Pripley lại cảm thấy nỗi sợ của mình càng lớn bấy nhiêu.

“Là Wudlens trưởng lão của gia tộc Ravon...” Y cẩn thận nhìn sắc mặt hắc, “Và trưởng lão của Giovanni, Singh.”

“Giovanni?” Baal cúi xuống đưa mắt liếc y. Nếu hắc nhớ không lầm, Pripley chính là thành viên của gia tộc Giovanni.

Pripley chậm rãi đứng dậy, thấp giọng nói: “Ngài yên tâm, ta cũng không để lộ thân phận của ngài, Singh trưởng lão cũng tuyệt đối không gây khó dễ cho Vương Tiểu Minh đâu. Ngài ấy đã cam đoan với ta. Bọn họ chỉ muốn mời các người đến làm khách.”

“Lý do?” Baal không tin, thân là hai trong số mười ba người đứng đầu ở Huyết tộc giới, sẽ không vô duyên vô cớ chạy tới mời một gã Huyết tộc đời thứ sáu và huyết nô của hắc.

...

Nếu y biết được thì tốt rồi. Thật ra thì một người rất hiếm khi lộ mặt như Singh trưởng lão lúc xuất hiện trước mặt y, tim phổi của y như muốn ngừng đập, lại càng không dám hỏi hắc vì sao lại đến đây.

Ngay cả cam đoan không thương tổn Vương Tiểu Minh đều do chính Singh chủ động nói ra.

Y đột nhiên thật sâu não. Kỳ thật y đáng lẽ nên biểu hiện tốt hơn một tí, ít ra không nên để Singh trưởng lão cảm thấy y là một kẻ suốt ngày ngơ ngẩn chỉ biết đứng nhìn.

Dưới cái nhìn bom đạn của Baal, Pripley ra vẻ thật vô tội, cũng thật uể oải.

Y nhìn nhìn bốn phía, đoán mò: “Có lẽ lại nhà trọ này nát quá chăng?”

(hạ)

—

Công dụng của nhân loại kỳ thật không chỉ có một

Không khí trong U Âm thành ngưng trọng hơn nhiều so với Thập Tam Liên trấn, nhất là bây giờ trời đã về khuya, Vương Tiểu Minh ngồi trong xe ngựa có thể cảm giác từ hai bên ngã tư đường truyền tới hàn ý.

Wudlens và Singh ngồi đối diện cậu.

Hai người bọn họ đều là trung niên, một người có khuôn mặt chữ điền vuông vức, nhìn qua thật nghiêm túc và cổ hủ; người kia đeo một cặp kính gọng vàng, lịch sự nho nhã mà lại phong độ nhẹ nhàng.

Vương Tiểu Minh nhìn bọn họ, không khỏi nhớ tới thầy chủ nhiệm và phó chủ nhiệm hồi học trung học, một người luôn luôn đóng vai phản diện, người còn lại luôn luôn đóng vai hiền hậu.

“Lần đầu đến Huyết tộc giới, có cảm thấy thích ứng không?” Như thế cảm nhận được sự rụt rè của cậu, Singh chủ động lên tiếng.

Thất lừng Vương Tiểu Minh hơi khom xuống lập tức thẳng đơ ra, “Cũng được.”

“Không cần khẩn trương thế đâu.” Singh cười tủm tỉm trấn an, “Chúng ta chỉ muốn mời hai người đến làm khách mà thôi. Nhà trọ kia thật sự cũ nát, không thích hợp để tiếp đón anh bạn nhỏ đến từ nhân giới.”

Vương Tiểu Minh trong lòng biết bọn họ sợ dĩ mời cậu hoàn toàn là vì Baal, nhưng vẫn cảm thấy ảm áp. Ngụy quân tử sợ dĩ được yêu thích hơn bọn tiểu nhân, là bởi hắn thật biết cách nắm bắt lòng người, chưa bao giờ khiến kẻ khác mất mặt, lại luôn tung người ta lên thật cao.

“Kỳ thật, tôi nghĩ... tôi ở nhà trọ chờ hắn thì tốt hơn.” Vương Tiểu Minh vẫn thấy bồn chồn không yên.

“Xin đừng quá lo lắng.” Singh nói, “Pripeley giải quyết ổn thỏa thôi, Edward sẽ mau chóng đến gặp cậu. Ở đó là phạm vi của gia tộc Toreador, chúng ta còn chưa biết họ có phải thêm nhiều người ra không, cậu ở đó sẽ an toàn đâu.”

Vương Tiểu Minh nghĩ đến tính cách của Baal, không khỏi lo lắng cho Pripeley phải một mình lưu lại.

Singh nói: “Nếu cậu đang lo cho Edward thì lại càng không cần thiết. Một Huyết tộc có thể đánh bại Daniel tuyệt đối không thể thua Anak được.”

Vương Tiểu Minh thấy mình nên cảnh báo trước cho hắn, cậu lúng túng nói bóng gió: “Baa... Để Pripeley ở lại đó tôi cảm thấy thật sự có lỗi.” Cậu nói xong, mới phát hiện mình chuyển câu chẳng đúng nhịp, vội vàng nói thêm, “Ý của tôi là, tính cách của Edward không tốt lắm, tôi sợ hắn...”

“Yên tâm. Pripeley sẽ giải quyết được thôi.” Singh vẫn trưng ra nụ cười tỏ vẻ không sao hết.

Vương Tiểu Minh há miệng thở dốc, không biết cậu có nên cảnh báo mãnh liệt hơn không.

Wudlens đột nhiên nói: “Tối rồi.”

Vương Tiểu Minh đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ theo hướng hắn nói.

Chỉ thấy bên ngoài bầu trời tối đen không chút tia sáng, một chữ thập khổng lồ cắm trên nóc nhà rất cao, ánh đèn chung quanh chiếu vào, phản xạ lại ánh bạc lạnh lẽo âm u.

Xe ngựa dừng lại.

Người đánh xe bước tới, cung kính mở cửa xe.

Singh và Wudlens kẻ trước người sau xuống xe, cuối cùng là Vương Tiểu Minh.

Chân Vương Tiểu Minh vừa rơi xuống đất, đã ngược đầu nhìn lại chữ thập đó một lần, cảm giác tim đập đột nhiên nhanh hơn.

Chữ thập kia rõ ràng từng từng đặt ở đó, nhưng cậu cứ cố tình cho rằng một lúc nào đó nó sẽ rơi xuống, đập vào cậu, cảm giác như nó sẽ trối chết linh hồn và thân thể cậu.

“Đúng vậy, nó không giống với chữ thập của nhân giới.” Singh thấy cậu nhìn chằm chằm thập giá, tưởng cậu tò mò, bèn giải thích, “Ta nghĩ Edward hẳn đã nói với cậu, thập giá của Huyết tộc đều là chữ thập ngược.”

Nghe hắn nói như thế, Vương Tiểu Minh mới phát hiện thập giá này phần trên dài hơn phần dưới.

“Được rồi, chúng ta vào nhà rồi nói sau. Nơi này khí hậu rất lạnh, không thích hợp để nhân loại đứng lâu.” Singh làm động tác mời.

Nơi có thể cắm một chữ thập lớn như vậy, bên trong đương nhiên là không nhỏ.

Một biệt thự cao ba tầng, tả hữu đối xứng, ở chính giữa là một cái cửa vòm cao hai mét.

Trước biệt thự có một hành lang màu trắng, phòng ốc bên trái lộ ra, thẳng một đường sang bên phải, tựa như một cái khăn quàng cổ màu trắng, quần quanh, bao bọc toàn bộ ngôi biệt thự.

“Đây là nhà của ta. Mong là không làm cậu quá thất vọng.” Singh vừa nói vừa đẩy cái cửa vòm kia.

Cửa rất dày và nặng, nhưng khi đẩy vô lại không vang lên tiếng kéo kẹt thật lớn như trong tưởng tượng của Vương Tiểu Minh.

Khi cửa mở ra một khe nhỏ, Vương Tiểu Minh tinh mắt nhìn thấy phía bên trong tối om, nhưng khi hai cánh cửa mở ra chừng hai mươi phân sang hai bên trái phải, những bóng đèn hình ngọn nến treo trong phòng khách và cả những bóng đèn treo trên tường đều tự động sáng lên.

Ánh sáng màu cam soi rọi đường đi dưới chân họ.

Đối với những Huyết tộc trưởng lão khác mà nói, biệt thự như này chỉ có thể dùng hai chữ ‘mộc mạc’ để miêu tả, nhưng đối với Vương Tiểu Minh, một người ‘hơi nghèo’ chưa từng ở một căn phòng có diện tích trên năm mươi mét vuông mà nói mà nói, biệt thự này mà dùng ‘Xa hoa’ để hình dung cũng còn thấy hai từ ‘Xa hoa’ này thật khó nghe. Nhất là khi ánh sáng trong phòng soi rõ diện tích hơn ba trăm mét vuông, lại còn có tám cái ghế sofa đặt xung quanh bàn trà chính giữa.

“Ta không rành cách bày trí cho lắm.” Singh nhún vai, từ dưới gầm bàn lôi ra một cái chuông bằng bạc, lắc lắc, “Những gì ta thường thức đều ngưng tụ nơi đầu lưỡi.”

Vương Tiểu Minh cười vô cùng mất tự nhiên. Bởi vì khi hần nhắc đến đầu lưỡi khiến cậu không thể không nhớ tới răng nanh.

Bọn họ ngồi vào sofa, rất nhanh có một quản gia Huyết tộc với phong cách ăn mặc y chang Mario từ một cửa khác bước ra phòng khách, một bàn tay mới bưng ra ba cái mâm đòi hỏi một kỹ năng hết sức thuần thực, mỗi cái chồng lên nhau, Vương Tiểu Minh cảm thấy khâm phục nhất là ba cái mâm giữ yên không lay động, cho dù mấy cái nắp trên mỗi cái mâm đó đều úp cong. Ba cái mâm chồng lên một lúc khó mà giữ cho cân được. Ấy vậy mà vị quản gia kia có thể giữ nó đứng yên như thế, thậm chí tay bên kia của y còn cầm ba cái ly, dưới nách kẹp một chai vang đỏ.

Vương Tiểu Minh trợn mắt há hốc mồm nhìn y bước tới, vô cùng nhিপ nhàng đặt xuống, sau đó mặt không đổi sắc khui rượu rót ra ly.

Singh cười giới thiệu: “Đây là quản gia của ta, Louis. Y ghét nhất là đêm hôm khuya khoắt phải làm việc, cho nên cái mặt mới lăm lăm lì lì như vậy.”

Louis từ trong túi lấy ra một bọc giấy nhỏ, từ trong bọc giấy nhỏ lại lôi ra cái nút đem bịt chai rượu lại, sau đó cúi người nói: “Singh đại nhân, từ tận đáy lòng ta hoàn toàn bác bỏ những lời ban nãy của người.”

Singh nói: “Vinh hạnh của ta.”

Louis tươi cười vô cùng chuyên nghiệp nhìn cậu, lại phong độ nhẹ nhàng biến mất ở nơi y đã xuất hiện.

“Hần thật ra là một người hài hước và dễ thương.” Singh nói với Vương Tiểu Minh nói, “Ta tin là cậu ở với hần sẽ cảm thấy rất vui vẻ.”

Vương Tiểu Minh kinh ngạc chỉ vào mũi mình, “Tôi và anh ta?”

“Đúng vậy. Nếu cậu có gì bất mãn với ngôi biệt thự này, cứ việc nói ra. Mặc dù cách bày trí và mất thẩm mỹ của ta tệ như nhau, nhưng ta lại quen biết rất nhiều chuyên gia trong lĩnh vực này.” Singh vỗ vỗ tay vịn sofa nói, “Nhà mà bày trí theo kiểu mình thích mới là tuyệt nhất.”

“Nhà?” Vương Tiểu Minh càng giật mình.

“Đúng vậy.” Singh lòng vòng một đường thật dài, rốt cục quyết định kéo đề tài trở lại quỹ đạo, “Ở trong này, trước mắt để ta giải thích với cậu. Bởi vì chưa được sự cho phép của các người, ta đã tiến hành điều tra một vài điểm thắc mắc với những chuyện phát sinh sau khi hai người đến Huyết tộc giới. Do thời gian quá ngắn ngủi, ta cũng chẳng thể biết được nhiều. Bất quá với những gì trước mắt, ta có thể hiểu đại khái một việc.”

Vương Tiểu Minh lập tức khẩn trương, theo bản năng tìm kiếm thân ảnh của Baal. (dựa vào chồng hoài là ko tốt nghe em =w=)

“Xin đừng lo lắng.” Singh tận lực bày ra nụ cười thân thiện, thân thiện lại càng thêm thân thiện, “Ta đã mời cậu đến đây, có nghĩa là chúng ta tuyệt đối không phải kẻ địch.”

Wudlens mở cái nắp bạc trước mắt ra, mùi thơm của bít tết nhất thời lan tỏa.

“Toàn bộ đều chín?” Hấn nhíu nhíu mày, sau đó bất mãn trừng mắt nhìn Singh, “Người định bao giờ đuổi gã quản gia này đi?”

“Ta đành giao hẳn cho Edward và anh bạn nhỏ này phiền não giùm vậy.” Singh mỉm cười, nói với Vương Tiểu Minh, “Cậu yên tâm, tên quản gia này có nhiều tật xấu, nhưng khả năng bếp núc của hắn là đặc biệt.”

Người thấy mùi thơm như vậy, Vương Tiểu Minh cảm thấy bụng sôi ùng ục, cũng mở nắp ra, mùi thơm không ngoài dự liệu nhẹ nhàng bay đến.

“Ta nghĩ vừa ăn vừa nói chuyện là một chủ ý không tồi nhỉ.” Singh rút từ trong túi ra một cái khăn ăn, buộc vào trên cổ, sau đó cầm lấy dao nĩa, “Cảm tạ Cain đại nhân đã ban ân.” Hấn nhẹ giọng niệm xong, mới bắt đầu động dao.

Nhưng bên phía Wudlens đã đặt dao xuống rồi.

Vương Tiểu Minh câu nệ một hồi mới chậm rãi thoải mái ăn. Thịt bò vào trong miệng, vừa mềm vừa thơm, nhanh chóng đánh vào vị giác trong tận yết hầu. Cậu ăn mê mết.

“Uống chút rượu.” Singh lau lau miệng, cầm lấy ly rượu cùng ly với cậu.

Vương Tiểu Minh nhanh nhẹn cầm lấy cái ly, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Uống vang đỏ vào có chút nhạt miệng, lại lơ lửng, cậu vô thức nhíu mày.

“Xem ra cậu không phải người mê vang đỏ a.” Singh luôn chú ý đến nhất cử nhất động của cậu, trêu ghẹo nói, “Cuộc đời của cậu thế là mất đi nhiều thú vui rồi.”

Vương Tiểu Minh nói: “Tôi thích uống Sprite.” (còn tôi thích Sting =A=)

“Nga. Loại nước ngọt này cũng không tốt cho sức khỏe nhân loại đâu.” Singh chớp chớp mắt nhìn cậu, “Cậu ở đây lâu về sau sẽ càng ngày càng yêu thích vang đỏ đấy. Trong hầm rượu của ta giấu không ít hàng hiếm, rất nhiều bọn con cháu bao giờ cũng thèm nhỏ dãi, bắt quá ta lại không cho họ. Ta thích nhìn bộ dạng ngứa ngáy ghen tị của họ hơn.”

Vương Tiểu Minh cười gượng.

“Đương nhiên, sau này cậu có thể coi nó như một thứ lễ vật. Như vậy cậu sẽ mau chóng trở thành một tân Huyết tộc được yêu mến. Chưa biết chừng còn có thể trở nên nổi tiếng giống Daniel.”

Tay cầm dao của Vương Tiểu Minh dừng lại, dao va vào chén đĩa, vang lên âm thanh đinh đing, “Ngài nói, tân Huyết tộc?” Chẳng lẽ mọi suy tính của bọn họ đã bị phát giác?

Ngón tay của Singh khẽ vuốt quanh đế ly, cười nói: “Ta nói rồi, ta đã làm một cuộc điều tra nho nhỏ về hai người. Edward là Huyết tộc đời thứ sáu của gia tộc McCorvey, nhưng năng lực của hắn so với Daniel đời thứ tư của Toreador còn cường đại hơn nhiều.”

Ánh mắt sắc bén của Wudlens nhìn về phía Vương Tiểu Minh.

Tay nắm dao của Vương Tiểu Minh đổ ra một tầng mồ hôi.

“Chúng ta cũng không rõ trong đó rốt cục cất chứa nguyên nhân gì, hoặc có thể nói là đã xảy ra chuyện gì. Nhưng hiển nhiên đây là một việc tốt, ít nhất chứng minh Huyết tộc chúng ta tuy bị thần vứt bỏ, nhưng không phải mãi mãi không thể tiến bộ, kỳ tích rốt cục đã xảy đến với chúng ta.” Singh nói tới đây, nâng ly nhẹ nhàng nhấp một ngụm, “Chúng ta tuy rằng chưa từng gặp qua Edward, nhưng theo những gì người khác miêu tả, ta cảm thấy linh hồn của hắn cực kỳ kiêu ngạo. Một gã Huyết tộc vừa kiêu ngạo lại vừa cường đại thì vì cái gì mà phải tham gia đêm hội máu tươi chứ? Chúng ta bắt đầu chuyển nghi ngờ sang một nguyên do khác, mãi đến khi... gặp được cậu. Hấn rất quan tâm tới cậu, nhưng lại không biến cậu thành Huyết tộc. Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có một lý do, hấn muốn điều tốt nhất cho cậu, tham gia đêm hội máu tươi sẽ có cơ may nhận được máu của Cain đại nhân. Chỉ cần có được nó, cậu có thể trở thành Huyết tộc nhị đại.”

30. Chương 30: Giao Dịch

(Thượng)

Giao dịch mà mỗi người đều đạt được mục đích

Vương Tiểu Minh mồ hôi lạnh ứa ra.

Dù rằng Singh vẫn chưa đoán ra thân phận thật sự của Baal, nhưng hắn đã nắm được mục đích của bọn họ đến bảy tám phần. Nghĩ đến viễn cảnh Singh có thể sẽ vạch trần lớp ngụy trang của Baal, cậu liền đứng ngồi không yên, ngay cả dư vị thơm ngon của miếng bít tết trong miệng cũng trở nên đắng chát.

Singh thấy ánh mắt cậu hoang mang, mỉm cười trấn an: “Khi trước ta đã nói rồi, ta mời hai người đến đây làm khách thì tuyệt đối không phải là kẻ thù của cả hai, thậm chí còn có thể trở thành bằng hữu thân thiết.”

Vương Tiểu Minh nói: “Ngài rốt cục muốn làm gì?”

“Rất đơn giản, hợp tác.” Hắn tươi cười, đi về phía cửa trước.

Bất quá hắn chưa kịp bước tới cửa, cửa tựa như điều giấy bay ra, nặng nề đập vào bức tranh treo trên bức tường đối diện.

Singh tao nhã dừng bước, mỉm cười vươn tay nói: “Hoan nghênh quang lâm.”

Một thân ảnh chậm rãi từ ngoài cửa bước vào, sát ý nồng đậm trong mắt không hề kiêng nể.

Pripley thật cẩn thận theo sát sau hắn. Mặc dù trên đường đi đến đây y đã phải dùng đến sinh mệnh của Cain đại nhân để thề thốt, nhưng sát khí trên người Baal cứ qua mỗi giây lại tích tụ ngày một nhiều thêm.

“Baa... Chỉ mong người tới!” Vương Tiểu Minh nhanh chóng kéo ghế đứng dậy, đang định đi qua thì bị Wudlens lơ đãng nhắc chân cản đường.

Không khí ban đầu còn đang thư thái bỗng chốc đông cứng.

Singh chậm rãi thu hồi tay, cười nói: “Sao người có thể ngăn cản đôi tình nhân gặp mặt chứ?”

Wudlens hồ hững thả chân xuống.

Cùng lúc, thân ảnh của Baal như sấm chớp xẹt qua phòng khách.

Pripley cảm thấy trong nháy mắt, cảnh tượng trước mặt đã thay đổi.

Wudlens đứng dựa vào cửa sổ, nếu nhìn kỹ, khóe môi nhếch lên còn vương tơ máu. Đồng tử trong mắt hắn cũng như khóe môi dần tím lại. Đây là dấu hiệu báo trước hắn sắp tấn công.

Còn Vương Tiểu Minh lại đang được Baal ôm chặt cứng trong ngực.

Singh đột nhiên cười nói: “Wud, không ngờ người cư nhiên thất thủ trước một vãn bối.”

Wudlens không nói, miệng càng mím chặt hơn.

Singh nói: “Vì sao tất cả lại đứng hết thế này, ta nghĩ, cùng ngồi xuống sẽ tạo ra bầu không khí ấm áp hơn đây. Đứng miết thế khiến ta cảm thấy áp lực lắm.” Hắn khoan thai trở về vị trí ban đầu, đối với không khí giương cung bạt kiếm trước mắt làm như không thấy, vẫn cười tủm tỉm như trước, “Wud, người còn chưa ăn hết bít tết mà.”

Wudlens yên lặng nhìn hắn giãy lắt, màu đỏ tím trong mắt dần tan, nhưng hắn không quay về vị trí ngồi lúc đầu mà ngồi bên cạnh Singh.

Vương Tiểu Minh thấy Baal còn lạnh lùng đứng đó, nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo của hắn nói: “Chúng ta cũng ngồi xuống chứ?”

Cậu không mở miệng thì không sao, vừa mở miệng đã khiến cho lửa giận của Baal bùng nổ phun trào, “Là ai cho phép người không được sự đồng ý của ta đã tự tiện rời đi?”

Vương Tiểu Minh cúi đầu túm chặt góc áo, nhỏ giọng nói: “Thực xin lỗi.”

Baal cảm thấy hấn cần lên giáo huấn y nhiều hơn, tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho y, nhưng khi nói ra ngoài miệng, ngữ khí và thanh thế giữ nguyên, chỉ có ngôn từ là thay đổi, “Có bị thương không?”

Vương Tiểu Minh lắc đầu, sau đó chỉ vào vết thương nói: “Còn được ăn chút gì và uống vang đỏ nữa đó.”

...

Hấn không ở đây, y cứ nhiên ngồi ung dung ăn chút gì uống vang đỏ sao?

Cơn tức có chút hạ nhiệt lại sôi ùng ục thêm lần nữa, hấn hung tợn quát: “Ta vừa rồi mới nói thế nào?”

“A? Có bị thương không?” Về mặt Vương Tiểu Minh ngơ ngác.

“Câu trước đó kia!”

Vương Tiểu Minh nghĩ nghĩ nói: “Thực xin lỗi.”

“... Không phải cái câu ngươi nói, là câu mà ta nói cơ.” Cơn giận của Baal rũ xuống lại thẳng lên.

Vương Tiểu Minh lúng túng nói: “Ta nói, thực xin lỗi, trước đó thì ta không nhớ.”

Baal: “...”

“Chỉ bằng chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.” Singh hoà giải.

Đang nói, Louis quản gia lại long trọng bày tiệc. Bất quá vì muốn biểu đạt sự bất mãn của y khi nửa đêm khuya khoắt bị quấy rầy, y mặc áo ngủ bước ra, một bộ kẻ sọc trắng vàng xanh, trước ngực và sau lưng còn in hình hai con mèo Kitty đáng yêu.

Y mặt không đổi sắc đặt mâm chút gì và ly rượu mới xuống trước mặt Baal và Pripely, sau đó không nói lời nào trừng mắt nhìn Singh.

Singh mỉm cười nói: “Ta cam đoan, đây là những vị khách cuối cùng của hôm nay.”

Louis nói với hấn: “Ta ngủ nửa giấc bị đánh thức sẽ mất ngủ.”

Singh cười làm lành.

“Mất ngủ chỉ có thể uống thuốc ngủ.”

Singh tiếp tục cười làm lành.

“Uống thuốc ngủ xong để bị mộng du.”

Singh cười không nổi.

Nụ cười chuyên nghiệp lại xuất hiện trên mặt Louis, “Cho nên, nếu lát nữa Singh đại nhân nhìn thấy một Huyết tộc chỉ vì mộng du mà phá nhà, ngàn vạn lần xin đừng đánh thức y.”

Singh nhìn y đi xa, chậm rãi nâng ly vang đỏ lên, quay lại nói với Vương Tiểu Minh: “Yên tâm, căn phòng này rất chắc chắn, cho dù có phá đến ba mươi năm người vẫn ở được.”

Pripely thấp giọng lầm bầm: “Cuối cùng ta đã biết tại sao Singh đại nhân ngày nào cũng đi kiểm nhà mới để chuyển đi.”

“...” Singh vội ho một tiếng, ánh mắt chuyển sang Baal, kẻ đang ‘tao nhâ’ gặm chút gì, “Edward tiên sinh, thỉnh cho phép ta xưng hô với ngươi như vậy.” Là một Huyết tộc tam đại lại xưng hô trịnh trọng với một Huyết tộc đời thứ sáu như thế quả là vinh hạnh cho đối phương, nhưng nghĩ đến cú đấm mà Wudlens – cũng là một Huyết tộc tam đại trưởng lão phải hứng chịu, chút vinh hạnh đó chẳng đáng nhắc tới.

Baal buông dao nĩa xuống, nâng mắt nhìn hấn.

Singh nói: “Ta vừa rồi đã giải thích với vị bằng hữu nhân loại này về lý do mời các người đến đây, nói ngắn gọn, ta nghĩ ta có thể giúp các người đạt thành tâm nguyện. Nếu ngươi thật sự muốn biến anh bạn nhỏ đến từ nhân loại này trở thành Huyết tộc.”

Bởi vì hấn cắt bỏ phần đầu và trực tiếp đưa ra kết luận, cho nên biểu tình của Baal có vẻ vô cùng kinh ngạc.

“Ta nghĩ người rất rõ ràng, máu của Cain đại nhân là do mười ba trưởng lão chúng ta bảo quản.” Singh đan mười ngón tay lại, thông thả nói, “Có được sự hỗ trợ của chúng ta, mọi chuyện của người hết thảy sẽ trở nên thuận lợi. Đời cha chú của người hẳn đã nói qua về đêm hội máu tươi nhỉ.”

Pripley nói: “Ta cũng nói qua.” Ánh mắt y nhìn Baal, trong lòng đột nhiên có một dự cảm không tốt, bởi vì y nhận ra, dường như Singh đang muốn mượn sức Baal đặt thành một giao dịch nào đó. Nhưng y biết rõ bộ mặt thật của Baal. Y biết rõ vị khách ngồi kia, một nam tử bộ dạng dường như chẳng ai bì nổi kia kỳ thật là một đạo thiên sứ, hơn nữa còn là một đạo thiên sứ siêu cấp.

Nên vạch trần hay tiếp tục giấu diếm đây? Y rơi vào bế tắc.

“Tốt lắm, ta nghĩ như vậy sẽ làm cho cuộc nói chuyện của chúng ta càng thêm thuận lợi.” Singh nói, “Điều đầu tiên ta muốn nói là, đêm hội máu tươi đã chính thức bắt đầu, suất tham dự cũng đã được quyết định, nếu các người muốn trở hết tài năng, như vậy cần phải dựa vào sự liên minh của ba gia tộc lớn là Ravon, Giovanni và McCorvey.” Sợ bọn họ không hiểu, hẳn lại bổ sung, “Chỉ có như thế mới có thể loại bỏ người mà Toraedor đề cử.”

Baal cười lạnh.

“Đương nhiên, đây là một giao dịch. Cho nên chúng ta sở dĩ cố gắng giúp đỡ các người như vậy không phải hoàn toàn miễn phí. Chúng ta hy vọng Vương Tiểu Minh sau khi trở thành Huyết tộc nhị đại rồi, có thể thành lập gia tộc mới, liên minh cùng chúng ta, trở thành một đảng phái hoàn toàn mới.” Ánh mắt Singh trước giờ vẫn tràn ngập ý cười, bây giờ ngay trong đồng tử lại lóe lên dã tâm.

Vương Tiểu Minh kinh ngạc hỏi: “Vì sao?”

Singh nói: “Ravon và Giovanni trước giờ là gia tộc trung lập, bởi vì lý tưởng của Ma đảng và Mật đảng không hợp với lý tưởng của chúng ta. Nhưng nếu muốn lập ra một đảng phái khác sẽ khiến cho Ma đảng và Mật đảng liên thủ đả kích, hơn nữa hiện tại tộc trưởng đứng đầu Huyết tộc lại là Leslie của Mật đảng.”

Baal nói: “McCorvey cũng là Mật đảng.”

“Cũng chỉ là kẻ điên bị Mật đảng bài xích mà thôi.” Nụ cười của Singh mang theo chút thêm khát, “Chúng ta hướng tới tự do, phát triển. Các người đã từng ở nhân giới, hẳn là biết đến sự tiến bộ của nhân loại. Nếu đem ra so sánh thì Huyết tộc giới rõ ràng lâu đời hơn nhân giới, nhưng vẫn trì trệ không tiến bộ. Chúng ta cần một động lực để xúc tác sự tiến hóa đó.”

Baal khinh thường nói: “Đây là giao dịch mà người nói đến sao?”

Singh không chấp nhất thái độ của hắn, “Tin ta đi. Các người chỉ cần đồng ý giao dịch này, nó cũng chẳng gây tổn thất gì cho các người. Có được thân phận nhị đại, đề nghị tạo ra một gia tộc của riêng mình, ta nghĩ đây là ước mơ tha thiết của mọi Huyết tộc. Nếu không phải bởi ta đã là Huyết tộc tam đại, ta sẽ không vứt bỏ một cơ hội tốt như vậy.”

Baal trầm ngâm nói: “Có thể tiến vào Huyết Dạ sơn không?”

Singh cười nói: “Đương nhiên. Máu của Cain đại nhân đều được cất giữ ở Huyết Dạ sơn, đó là nơi cử hành nghi thức.”

Trong lúc Baal đang mìn môi tính toán, Pripley cảm thấy ruột gan phèo phối bị ngọn lửa khấn trương thiêu đốt, tình bằng hữu và lợi ích gia tộc đứng trên hai đầu cân lắc lư không ngừng, cuối cùng y làm ra quyết định. “Ta cảm thấy giao dịch này có điểm không tốt.”

“Nga?” Singh cũng không khó chịu khi y tự dưng xen vào, chỉ mỉm cười hỏi han, “Vì sao?”

“Bởi vì,” Pripley trầm giọng nói, “Hắn đã đắc tội với gia tộc Toreador, gây thù chuốc oán sâu đậm, gia tộc Toreador tuyệt đối không bỏ qua. Nếu chỉ vì chút ích lợi mơ hồ của gia tộc mà đối địch với một gia tộc cường đại lâu đời, e là không sáng suốt.”

Y không muốn bán đứng tình bạn, nhưng đồng thời cũng không muốn phản bội gia tộc, cho nên biện pháp tốt nhất chính là ngăn cản hết thảy.

Baal nhìn hắn, ánh mắt có chút sở ngộ.

Singh cười nói: “Nghe qua, giao dịch này có vẻ bất hợp lý.”

Pripley vừa thấy hấn lên tiếng, liền mạng gật đầu.

“Bất quá, lợi nhuận cực cao tất nhiên ẩn chứa rủi ro vô cùng lớn.” Singh nói, “Gia tộc Toreador có cường đại cỡ nào, cũng không phải đối thủ của ba gia tộc lớn liên thủ. Điểm ấy người không cần lo lắng.”

Pripley biến sắc: “Nhưng mà...”

Singh nâng tay, vẫy vẫy y, “Lại đây.”

Pripley chậm rãi đứng dậy, vừa nhích về phía hấn hai bước đã hiểu ra hấn muốn làm gì, lập tức liền lĩnh quát lớn: “Kỳ thật hấn không phải...”

Nhưng y chậm mắt rồi.

Y trở mắt nhìn cơ thể mình teo nhỏ lại, sau đó đập cánh giãy giụa trong tay Singh.

Singh cười tùm tùm nhéo nhéo cánh y, “Người hãy làm một con dơi quan sát viên đi, đứng một bên theo dõi cuộc mua bán này là được rồi.”

Khóe miệng Baal cong lên, đột nhiên mở miệng nói: “Thành giao.”

“Đúng rồi. Tòa biệt thự này là lễ vật ta tặng người, hy vọng người sẽ vui vẻ nhận nó.” Singh đứng dậy, vươn tay.

Baal ngay cả khóe mắt cũng chẳng buồn liếc, “Nếu tặng cho ta, vậy sẽ do ta làm chủ chứ?”

“Đương nhiên.” Singh giữ vững phong độ thu hồi tay.

“Các người có thể lăn được rồi.” Baal thuận tay kéo Vương Tiểu Minh, vội vã chạy lên lầu. (Khẩn cấp cứu hỏa =w=)

(trung)

Giao dịch mà mỗi người đều đạt được mục đích

Mặc dù đêm qua bị đuổi đi một cách thô lỗ, Singh và Wudlens giữa trưa vẫn đến biệt thự.

Vết thương nơi khóe miệng của Wudlens đã lành lại, hoàn toàn không nhìn ra dấu vết.

Singh ngẩng đầu nhìn tòa nhà so với trước khi rời đi đã bay mất một nửa phòng ốc, mỉm cười nói: “Xem ra những vị khách này đối với việc trang trí lại nhà cửa vô cùng tích cực a.”

Wudlens nói: “Người có chắc đây không phải là thành tích do quản gia của người gây ra?”

Singh đến gần quan sát, nhìn một vài ‘bộ phận’ còn sót lại của căn phòng, vuốt cằm nói: “Phía bên phải rất giống phong cách của Louis. Người biết không, mỗi lần y mộng du đều chui xuống bếp lấy dao bấm thật chém vào chân tường đến khi nào nó sụp xuống. Cho nên phòng ở tầng trên hầu như còn nguyên.”

Wudlens cái gì cũng chưa nói, chỉ quay đầu nhìn sang đồng phế tích còn sót lại ở một góc khác, gần như đã bị phá hủy hoàn toàn.

“Ta nhớ ở chỗ đó là phòng của ta, ” Singh dừng một chút, lại nói tiếp, “Chỗ đó ta còn nhớ rõ lắm, từng có một cánh cửa sổ hình vòng cung, ta rất thích đứng ở đó nhìn ra bầu trời... Chỉ là quá khứ mà thôi.”

Wudlens mặt không đổi sắc nói: “Chúng ta đến đây sẽ tìm thấy thân khô của nhân loại, hay là nhìn thấy một văn bối mới chào đời nhỉ?”

Singh cười nói: “Có lẽ là hai thân thể còn đang xích lõa.”

Wudlens kinh ngạc nhìn hấn một cái.

Singh cười, thở dài: “Tuổi trẻ mới cuồng nhiệt làm sao.”

Cánh cửa bởi vì tối qua bị tàn phá mà bung ra, treo lắt lẻo trên khung cửa.

Wudlens giơ tay giật bung nó xuống bỏ sang bên cạnh, cùng với Singh từ từ bước vào phòng khách.

Bị liên lụy do căn phòng sụp đổ, hai bên tường treo mấy thứ linh tinh nứt thành hai khe hở lớn, gió thổi vào ù ù. Ngọn nến sáng lên, bám đầy tro bụi, một đồng hồ hỗn độn, so với đêm qua đúng là hai khung cảnh trái ngược.

“Dựa theo tình hình lúc bị tàn phá và tàn tích còn lại cho thấy, căn biệt thự này thiết kế chịu lực thật sự không tệ ha.” Singh tán thưởng, “Ít ra chỉ có hai bên đông tây là bị phá hủy.”

Wudlens nói: “Người còn định đứng đây tự hào đến bao giờ?”

Singh cười khẽ, quay đầu hướng ra phía cầu thang nói: “Edward tiên sinh, thực mạo muội, sáng sớm đã đến quấy rầy.” Thanh âm của hắn không quá lớn, tựa hồ chắc chắn đối phương nhất định nghe thấy.

Hắn đi đến cạnh sofa, lấy tay phủi đi lớp bụi bên trên, quay đầu nhìn Wudlens nói: “Không ngồi à?”

Wudlens nói: “Ta chấp nhận đứng.”

Singh cười nói: “Ta nghĩ một người thích đi ngao du như ngươi sẽ nhanh chóng thích ứng hoàn cảnh như này chứ.”

“Thói quen thích ngao du không có nghĩa là sẽ nhanh chóng hạ thấp tiêu chuẩn sinh hoạt xuống.”

Singh nhún vai, quay đầu nhìn lên lầu, “Người có nghĩ là chúng ta nên đi lên trên không?”

Wudlens triệu hồi ra một con dơi.

“Nhắc đến dơi, ta đang có một con rất được đây.” Hắn huýt gió một tiếng, sau một lát, một con dơi đập cánh bay vào. Hắn vươn tay để con dơi đậu lên tay mình, cười nói: “Pripsey và Edward quan hệ không tồi, ta nghĩ nên để y đi lên, hẳn là độ an toàn cao hơn nhiều.”

Cánh của Pripsey đập phành phạch, theo biên độ đập cánh của y mà nói, không giống như là đang phụ họa.

“Đi thôi.” Singh dùng tay kia búng vào con dơi đang đậu trên cánh tay.

Mặc dù trong đầu Pripsey tràn ngập phản đối, lại vẫn không thể không bay lên trên. Y đã từng chứng kiến Baal nổi cơn, trong lòng y chỉ ôm một tia hy vọng mong manh, rằng tâm trạng hôm nay của Baal xin đừng quá tệ.

—— như y mong muốn.

Hôm nay tâm trạng âm u không phải Baal mà là Vương Tiểu Minh.

Để mặc cho ai kia tra tấn suốt một buổi tối, ngay cả khi phòng đã bị phá hủy vẫn không được yên, tâm trạng làm sao mà tốt cho được.

Baal lại hoàn toàn tương phản, tất cả oán khí và lo lắng của ngày hôm qua trong một buổi tối đều tan thành mây khói.

Thậm chí khi thấy Pripsey bay vào, hắn cũng chỉ vươn tay chụp lấy nó đang bay lơ lửng, sau đó một cước đá văng ra khỏi phòng thôi.

“Cái gì vậy?” Vương Tiểu Minh đang nằm trên giường mơ mơ màng màng, con mắt mở ra một cái khe nhỏ xíu. Không phải cậu không muốn mở lớn hơn, mà cậu thật sự quá mệt mỏi, đến nỗi khí lực để nâng một ngón tay lên cũng chẳng có. Nguyên bản nghĩ là khi phòng ngủ sụp xuống cậu sẽ có cơ hội kết thúc, ai biết Baal vô sỉ đến mức bế cậu ra phòng khách để tiếp tục lẫn lộn.

Hiện tại ngẫm lại, một căn nhà chỉ nên có một gian phòng là tốt nhất.

“Không có gì. Ruồi bọ thôi.” Baal cười tủm tỉm trả lời.

Pripsey giãy dụa đang tính bay vào lần nữa, nghe thấy vậy thiếu chút nữa rơi cái bịch xuống sàn. Ruồi bọ, hắn dám gọi y là ruồi bọ! Có lẽ ở trong phòng này y không có quyền lên tiếng, nhưng y dù sao cũng là một Huyết tộc đời thứ năm, Methusalem, ở Huyết tộc giới này, địa vị của y cũng rất cao đó nha.

Nhìn Pripsey chưa từ bỏ ý định bay lại đây, Baal trực tiếp nháy mắt chuyển y đến bên cửa sổ.

Vì thế Pripely – kẻ đang nhắm mắt bay về phía trước lại cứ thế mà lao ra ngoài cửa sổ.

“A. Trời mau sáng quá.” Vương Tiểu Minh nhìn cửa sổ.

Kỳ thật không tính là sáng, ngoài trời vẫn âm u nhưng có thể mơ hồ nhìn thấy cảnh vật bốn xung quanh.

“Không phải mau sáng mà đã sáng rồi.” Baal nói, “Đây là sắc trời sáng nhất ở Huyết tộc giới.”

“Sắc trời sáng nhất?” Vương Tiểu Minh mở mắt lớn hơn một chút, đột nhiên hỏi, “Vậy bây giờ mấy giờ rồi?”

“Hơn mười hai giờ rồi.”

“A.” Khuỷu tay của Vương Tiểu Minh mượn chút lực, muốn đứng dậy, nhưng chỉ nâng được mỗi cái cằm.

Lý giải từ góc độ của Baal thì, đó là cố ý phơi bày cái cổ trắng nõn và xương quai xanh tinh xảo, rõ ràng đây là một lời mời hàm súc hấp dẫn vô cùng.

“Đúng là có hơi sớm.” Baal cười tùm tùm bắt đầu cúi người xuống.

Vương Tiểu Minh còn đang bận nhúc nhích để rời giường nhìn thấy thân hình đang chuẩn bị đè xuống người cậu, hoảng sợ mở to hai mắt, “Không...”

“Không tệ. Ta biết mà.” Baal hôn thật sâu ngăn cản miệng cậu khép mở.

“...” Không, không phải, không phải mà!

Vương Tiểu Minh trước khi hoàn toàn rơi vào ý loạn tình mê, dùng ánh mắt nước mắt lưng tròng ghen ngào khiêu nại.

Baal một bên phiên giang đảo hải trong miệng cậu, một bên tiếp nhận khiêu nại của cậu, sau một lúc lâu mới dời môi ra một tí, “Nguyên lai là không đủ. Không thành vấn đề.”

“Không...” Miệng của Vương Tiểu Minh khôi phục tự do còn chưa đến một giây đồng hồ, lại rơi vào tay giặc.

Louis tỉnh ngủ xong đã quét tước dọn dẹp phòng khách thật sạch sẽ.

Singh và Wudlens ngồi trên sofa, nhàn nhã nhấp nhấp sườn cừu và vang đỏ pha máu. Bất đồng so với hôm qua chính là, sườn cừu hôm nay chỉ nướng chín tái.

“Ta nghĩ, chúng ta có thể sẽ phải lưu lại ăn bữa tối.” Singh ngẩng đầu đưa mắt nhìn trần nhà.

Có lẽ là tòa biệt thự này đã có tuổi, hoặc có thể là vì hai bên tường trống hoác, gió thổi vô ào ào, hoặc cũng có thể là do tình hình chiến đấu trên lầu thật sự quá mức kịch liệt, tóm lại, khi bọn họ dùng cơm, ngoại trừ vị giác đang thưởng thức ra còn được hưởng thụ thính giác nữa.

Pripely từ trong khe hở thật lớn phía bên phải bay vào, đậu lên tay vịn sofa mà Singh đang ngồi.

Wudlens đem miếng sườn cừu cuối cùng nuốt xuống bụng nói: “Cho dù sinh mệnh vô hạn, ta cũng không muốn lãng phí thời gian.” Hắn đứng dậy, tay không tự chủ được sờ lên khóe miệng, “Chuyện tiếp theo, người có thể tự mình hoàn thành.”

Singh cười nói: “Việc này ta vốn có thể tự mình hoàn thành. Chỉ vì lâu rồi chúng ta không gặp nhau, cho nên ta rất muốn cùng người kéo dài bữa cơm.”

Wudlens hạ mắt nhìn hắn, “Khi người nói dối, ánh mắt sẽ trở nên đặc biệt chân thành.”

“Khi ta nói thật cũng thế.” Singh bổ sung.

Wudlens nói: “Vậy nên ta thà tin rằng những lời người nói là dối trá còn hơn.”

“Vậy thì thật đáng tiếc.” Singh cầm lấy ly rượu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, cười tùm tùm nhìn Wudlens hóa thành một con dơi, vỗ cánh xẹt qua khung tường đã không còn cánh cửa, bay ra ngoài.

“Louis.” Hắn quơ quơ ly rượu.

Louis đang bê cái mâm và ly rượu thần nhiên đi đến trước sofa, đặt từng thứ xuống, sau đó cầm lấy dao nĩa cắt xoèn xoẹt.

Singh thở dài nói: “Ta mời người cùng ăn với ta chứ không phải muốn thưởng thức tương ăn của người.”

Louis ngẩng đầu nói: “Đây là điều duy nhất ta nguyện ý làm cùng ngài.”

“Không an ủi ta vài câu ư?”

Louis lại lộ ra nụ cười chuyên nghiệp: “Là một Huyết tộc trường kỳ bị mất ngủ do thời gian làm việc quá ngẫu hứng, xin hãy cho phép ta giữ lại quyền lợi bảo trì im lặng và vui mừng nhìn người khác gặp họa.”

Xế chiều, bốn giờ bốn mươi bốn phút, sắc trời bắt đầu tối dần, phòng khách tan hoang càng lúc càng lạnh hơn.

Baal rút cục bế Vương Tiểu Minh từ trên lầu đi xuống.

Singh ngẩng đầu khỏi tờ báo, mỉm cười nói với hắn: “Thật cao hứng là người có thể nhớ ra mình đang có khách.”

“Người còn chưa đi hả?” Baal nhú mày.

Singh tự giễu cười nói: “Xem ra ta cao hứng quá sớm rồi.”

Louis bưng mâm ra. Trên đó là một ổ bánh mì nhỏ và hai ly sữa nóng.

Singh nói: “Ta đột nhiên có chút không chịu nổi người.”

Louis mí mắt cũng chẳng buồn nâng lên nói: “Này thật sự là tin xấu.”

Singh mỉm cười: “Xin cho phép ta tự giới thiệu lại, ta là trưởng lão của gia tộc Giovanni.”

Louis đặt ổ bánh và ly sữa lên bàn, thu hồi mâm nói: “Đây là tin xấu thứ hai mà ta nghe được.”

Singh tươi cười không đổi nhìn y khiêm nhường lễ độ gạt đầu, sau đó biến mất vào trong bếp.

Baal nhẹ nhàng đặt Vương Tiểu Minh xuống ghế sofa.

Vương Tiểu Minh vẫn không nhúc nhích, thật sự thì bây giờ ngay cả sức lực để đỡ mặt cậu cũng chẳng có.

“Người còn chưa lặn sao?” Baal không vui nhìn về phía Singh.

Singh thần nhiên xoa bóp tay nói: “Xem ra sự đấng trí của ta đã chứng minh được địa cầu là hình tròn.”

“Có việc gì?” Baal vừa hỏi vừa xé nhỏ bánh đút vào miệng Vương Tiểu Minh.

Vương Tiểu Minh u oán trừng hắn.

Singh đang định lên tiếng, chợt nghe Baal cười nhẹ uy hiếp Vương Tiểu Minh, “Hay là người thích ta cắn nhỏ rồi mớm cho người?”

... Singh biết điều ngậm miệng lại.

Vương Tiểu Minh tưởng tượng đến cảnh đó, thức thời mở miệng ra.

Baal vừa lòng gật gật đầu, “Phải cố ăn cho nhiều mới có sức.”

... Có sức?

Oán khí của Vương Tiểu Minh lại có xu thế tràn ra xung quanh.

Baal sợ cậu nghẹn, bưng ly sữa chậm rãi kê sát bên miệng cho cậu uống.

Singh đợi Vương Tiểu Minh ăn xong, thấy Baal bắt đầu thông thả ăn vội nói: “Chỉ có ba ngày thôi, quả thắng lợi đã sắp được phân phát xong. Hôm nay ta vốn định dẫn các người đi tham quan.”

“Quả thắng lợi?” Hiểu biết của Baal đối với đêm hội máu tươi vốn vẹn chỉ giới hạn trong hai chữ kết quả.

“Đúng vậy. Trận đầu tiên là thi đấu thể thao, mỗi ngày vào lúc tám giờ, mười hai giờ và mười sáu giờ sẽ thả ra một quả thắng lợi, chỉ có dành được nó mới đạt tư cách để bước vào vòng tiếp theo.” Singh nhìn thấy biểu tình nghi hoặc trên mặt hắn như thể đang muốn nói: sao hắn không trực tiếp đem quả thắng lợi đến đây, liền giải thích, “Cho dù có chúng ta hỗ trợ, nguyên tắc của trận đấu vẫn không thể thay đổi. Bất quá với thực lực của người, này chỉ là chuyện cỏn con.”

Baal nghe vậy nhú mày, “Bộ không có cách nào chơi một trận phân thắng thua rồi trực tiếp tiến vào Huyết Dạ sơn được sao?”

Singh chớp mắt nhìn hắn sau một lúc lâu, mới mỉm cười nói: “Chờ sau khi chúng ta thành lập được đảng phái của riêng mình, có thể ban hành cải cách như thế.”

(hạ)

Giao dịch mà mỗi người đều đạt được mục đích

Giữ sức vì ngày mai còn phải dành cho bằng được quả thắng lợi, Vương Tiểu Minh cuối cùng đã có được nguyên một đêm quý giá để nghỉ ngơi.

Singh cũng thực vinh hạnh được phá lệ ở lại biệt thự, và rồi ngày hôm sau đúng mười một giờ lên đường, cùng bọn họ ngồi xe ngựa chạy đến khu vực thi thể thao – phần thi đầu tiên. Sau khi trải qua một đêm nghỉ ngơi dưỡng sức, Vương Tiểu Minh rốt cục đã khôi phục lại quyền điều khiển thân thể, ít ra lúc thức dậy, ăn cơm và leo lên xe ngựa cậu đều tự mình làm được.

Khu vực thi thể thao đầu tiên nằm ở phía đông của U Âm thành, hình quả trứng, có thể chứa được một vạn Huyết tộc, bất quá số ghế đáp ứng được chỉ có hai mươi phần trăm thôi. Đối với Huyết tộc mà nói, phải chui vào một không gian chật hẹp như vậy với bọn Huyết tộc của gia tộc khác, đương nhiên là một chuyện khó mà chấp nhận nổi.

Vương Tiểu Minh thấy Singh đưa cho Baal một cái ống nghiệm nhỏ, “Người nhỏ vào đây vài giọt máu để làm hàng mẫu.”

Vương Tiểu Minh lập tức khấn trương.

Huyết tộc rất mẫn cảm với máu, máu của Baal nhất định sẽ làm bọn họ phát hiện ra thân phận thật của hắn. Nhưng giả bộ không làm cũng đâu có dễ, dù sao Singh đang ở ngay bên cạnh.

Baal bình tĩnh cầm lấy ống nghiệm, sau đó xoay người.

Rất nhiều Huyết tộc không thích để người khác nhìn thấy vết thương của mình, chuyện này Singh có thể lý giải tương đối, cho nên hắn lại ngoài tưởng tượng của Vương Tiểu Minh mà quay mặt đi.

Động tác của Baal rất mau lẹ, từ đầu đến cuối không vượt quá hai giây, dưới đáy ống nghiệm lập tức có ba giọt máu.

Vương Tiểu Minh nhớ tới sở trường mà Baal khoái nhất —— chuyển dịch không gian, trong lòng thở phào.

Singh đưa ống nghiệm cho người quản lý, sau đó cầm lấy một tấm thẻ nhỏ đi vào.

Chưa đến giờ mà giữa sân thi đấu đã có mấy tốp Huyết tộc đứng tùm năm tùm ba.

Singh giải thích: “Hầu hết Huyết tộc đều đến xem thử vận khí. Người biết đấy, đâu phải trận nào cũng sẽ gặp trúng một đối thủ lợi hại hơn mình được.”

Mấy gã Huyết tộc vốn đang cảm thấy may mắn là lần này không gặp được đối thủ cường đại, ai ngờ vừa ngược mắt lên đã nhìn thấy trưởng lão của Giovanni tự mình giá lâm, trong lòng lập tức xui xuống. Dù sao thời gian còn lại càng lúc càng ít, chẳng ai biết được ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì. Tựa như những Huyết tộc ngày hôm qua đã bỏ lỡ cơ hội đâu có ngờ rằng hôm nay lại nhìn thấy một nhân vật cấp cao như trưởng lão trực tiếp ra ngựa a.

“Quả thắng lợi là một quả cầu kim loại với gai nhọn bọc xung quanh, nó xoay tròn rất nhanh, người phải di chuyển cực nhanh tương đương với tốc độ của nó mới có thể lấy được.” Singh cười tủm tỉm nhìn hấn, “Đương nhiên, cái này với người mà nói chẳng thành vấn đề, đúng không nào?”

Baal nhú mào, dắt theo Vương Tiểu Minh tiến vào khu vực trung tâm của sân thi đấu.

Singh nói: “Người tốt nhất nên để cậu ta lại chỗ này. Huyết tộc chưa bao giờ là chủng tộc sống vinh quang dưới ánh mặt trời cả.”

Đôi mào của Baal lại nhả thành một hàng.

Vương Tiểu Minh mỉm cười thả tay hấn ra, nói: “Yên tâm, ta sẽ cố gắng tự bảo vệ bản thân mà.”

...

Ai cũng biết những lời này chỉ để an ủi mà thôi. Trên địa bàn của Huyết tộc, nhân loại ngoài việc cam tâm biến thành thức ăn ra chẳng có một ai có thể bảo vệ lấy mình.

Baal trừng mắt nói với Singh: “Nếu y có mất một cọng tóc...”

“Người sẽ tìm ta tính sổ.” Singh cười cười nói tiếp.

Baal lạnh lùng nói: “Ta sẽ hủy diệt toàn bộ Huyết tộc giới.” (Được lắm anh *giơ ngón cái* có chí khí!)

Singh kinh ngạc nhìn hấn. Hiếm có Huyết tộc nào lấy Huyết tộc giới ra uy hiếp, này chẳng khác nào là tự sát.

Baal vuốt vuốt mái tóc của Vương Tiểu Minh, xoay người bước về hướng trung tâm của sân thi đấu.

Ban đầu mấy gã Huyết tộc nhìn hấn cứ như thể vừa ra quân đã đối mặt với kẻ mạnh, sau khi ngửi thấy mùi máu trên người hấn thuộc đời thứ sáu, nhẹ nhàng thở ra một hơi, còn vài gã khác thì sắc mặt lại trở nên rất khó xem.

Dựa theo biểu tình của bọn họ, Baal có thể đoán được cái đám Huyết tộc thở phào nhẹ nhõm thuộc cấp trên đời thứ sáu. Mà cái đám sắc mặt đen xì kia nhất định là bằng hoặc dưới đời thứ sáu rồi, hơn nữa có khả năng là một nhóm đang thương lượng chiến lược, còn sự xuất hiện của mình hiển nhiên đã phá vỡ tính toán của bọn chúng.

Phía đông của sân thi đấu đột nhiên hiện lên một cái đồng hồ thật lớn, dựng sừng sững nơi đó, kim phút bắt đầu quay.

Baal nghe thấy trên mặt đất có chút chấn động nhỏ, một khối đất màu đỏ sụp xuống, lộ ra một cái tay rất lớn đang nhô lên.

Mấy gã Huyết tộc khác sắc mặt nghiêm trọng hấn, nhưng không phải nhìn cái hồ trên mặt đất mà là nhìn sang đối thủ.

Baal ôm ngực, vẻ mặt nhàn nhã.

Vô luận là lấy đồ từ dưới đất lên, hay là giật từ tay kẻ khác, với hấn mà nói đều dễ như húp cháo. Chỉ cần hấn biết được có vật như thế tồn tại.

Chỉ nghe vù một tiếng, một đường sáng màu vàng xẹt qua, một quả cầu bay vọt lên trời, sau đó từ từ rớt xuống rồi xoay tròn giữa không trung, ngay tại giữa bọn họ.

Những gã Huyết tộc khác đều không dám ra tay.

Tiếp theo, cho dù kẻ nào ra tay trước đều sẽ trở thành đối tượng bị tấn công của những gã khác. Nếu bắt đi một hai đối thủ đồng nghĩa với việc bọn họ nắm chắc thêm một phần thắng lợi.

Baal có chút không kiên nhẫn, hấn trực tiếp hóa thành ảo ảnh di chuyển cực nhanh, sau đó không chệch chút nào quả thắng lợi trong không gian của mình.

Những gã Huyết tộc khác quả nhiên ra tay.

Chung quanh, mỗi góc độ đều có ít nhất một gã tấn công hấn.

Nhưng động tác của chúng theo cách nhìn của Baal thì, quả thực y chang rùa bò.

Hắn dùng thuật ngưng đọng cố định quả thắng lợi, sau đó chụp lấy nó, thản nhiên lách người ra khỏi đám đông công kích.

Singh nhìn Baal đang đi về phía mình, trong mắt hiện lên một tia lo lắng, nhưng lại rất nhanh mỉm cười nói: “Làm rất tốt. Ta chưa từng nghĩ cư nhiên lại có một Huyết tộc làm việc nhanh – gọn – nhẹ như vậy.”

Baal nói: “Người nên phát huy trí tưởng tượng thêm đi.” Hắn dùng ngón tay cầm lấy gai nhọn trên mặt quả thắng lợi, trên bề mặt có quá nhiều gai nhọn khiến nó giống như một con nhím bằng kim loại do con người tạo ra.

Singh nói: “Bây giờ người chỉ cần ấn một trong những cái gai đó xuống, sau đó những cái gai nhọn của nó sẽ tự động rút vào trong.”

Baal nửa tin nửa ngờ làm theo, quả nhiên nghe soạt một tiếng, quả thắng lợi trở thành một quả cầu bạc trụi lõi.

“Tiếp theo chúng ta phải làm gì nữa đây?” Vương Tiểu Minh tò mò cầm lấy quả cầu.

“Nếu đã đạt được một suất tham dự, đương nhiên sẽ được tham gia trận đấu chính thức rồi.” Thanh âm của Singh đột nhiên trở nên trầm thấp, “Bất quá trận đấu chính thức sẽ càng thêm gian nan, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

Ba người một lần nữa leo lên xe ngựa, chạy về phía nam của thành.

Singh nói: “Đêm hội máu tươi có tất cả ba vòng, hai vòng đầu đều được tổ chức ở U Âm thành. Đến vòng thứ ba, sẽ được đích thân trưởng lão của mười ba gia tộc trực tiếp kiểm tra.” Hắn nhìn Baal mỉm cười nói, “Đương nhiên, chỉ cần người tới cửa thứ ba rồi sẽ hoàn toàn không cần lo lắng. Hiện tại chân chính phải lo chính là cửa thứ hai.”

Vương Tiểu Minh nghe hắn nói rất thận trọng, không nhịn được hỏi: “Rất khó sao?”

“Bởi vì đó là vòng đấu loại trực tiếp. Từ lúc bắt đầu tới nay, đã có không dưới một trăm Huyết tộc tham gia, nhưng hiện tại chỉ còn lại trên dưới mười người.”

“A, chúng ta đây chiếm tiện nghi rồi.” Vương Tiểu Minh cao hứng nói.

Singh lắc đầu: “Không, như vậy mới là nguy hiểm nhất. Bởi vì số người có thể tiến vào vòng thứ ba cũng chỉ có mười người.”

Vương Tiểu Minh còn đang thắc mắc, Baal đã hiểu ra. “Bọn họ sẽ liên thủ sao?”

“Còn lại mười Huyết tộc, có ba kẻ thuộc Ma đảng, hai kẻ thuộc bên trung lập, và năm gã Mật đảng. Để chống lại Mật đảng, những kẻ trung lập và Ma đảng tạm thời liên minh. Nói cách khác, trước khi người tiến vào, bọn họ đang ở trong thời kỳ hòa bình hiếm có.”

Vương Tiểu Minh nói: “Nhưng McCorvey là Mật đảng, hắn là sẽ được Mật đảng giúp đỡ chứ?”

Singh nói: “McCorvey là một gia tộc đặt biệt ở trong Mật đảng.” Hắn đang tìm từ để nói giảm nói tránh, “Ở nhiều sự kiện, những người thuộc dòng họ McCorvey này có khuynh hướng thích độc lập làm việc hơn.”

Baal nói: “Người có thể nói trắng ra là bị điên.”

Singh cười nói: “Ta chỉ lo nếu ta nói thế, người sẽ đá ta văng khỏi cửa sổ.”

“Ai nói.” Baal dùng một chút nói tiếp, “Người bây giờ vẫn còn giá trị lợi dụng.”

Singh bật cười nói: “Người thật sự rất thẳng thắn. Ở Huyết tộc, e là chỉ có mỗi gia tộc McCorvey mới tạo ra được một nhân tài như người.”

Baal nhìn hắn, đôi mắt chậm rãi thâm trầm, trong đầu tựa hồ đang cân nhắc cái gì đó.

Singh nhìn về phía Vương Tiểu Minh nói: “Đến lúc đó, cậu hãy theo ta trở về.”

Vương Tiểu Minh trong lòng căng thẳng. Cậu ở Huyết tộc giới chẳng khác nào cừu non ở giữa một bầy sói, chung quanh đều là nguy hiểm. Người duy nhất cậu có thể tin tưởng mà dựa vào chỉ có mỗi Baal, cũng vì tin tưởng Baal, cậu không cần nói nhiều đã lợi theo đến Huyết tộc giới. Nhưng cho dù như thế cậu cũng không muốn mình trở thành sợi dây trói buộc Baal. Có lẽ cậu nên ở lại với Singh giống như mới nãy, cậu đã từng chết một lần, cũng đã từng thấy Baal trong trạng thái linh thể, cậu biết rõ nỗi thống khổ khi mất đi thân thể, cho nên cậu càng không thể để Baal vì cậu mà gặp nguy hiểm. (em lo xa wá =w= họa chăng chỉ có Luc đại nhân và Mic đại nhân liên thủ mới có thể đập bẹp anh nhà)

“Ừm.” Cậu gật đầu.

Lông mao trên người Baal nhất thời nổ tung. “Không được ta đồng ý, ai cho phép ngươi rời khỏi tầm mắt của ta chứ.”

Singh nói: “Cậu ta là nhân loại, ngươi mang cậu ta theo chỉ tổ vướng tay vướng chân thôi.” Hắn nói thực hàm súc.

Vương Tiểu Minh cũng nói: “Ta không muốn làm lỡ việc của ngươi.” Nghe thấy Singh giới thiệu sơ sơ, cậu đã thấy việc này nguy hiểm rất cao, nếu cứ bám lấy hắn, Baal cho dù có thể miễn cưỡng ứng phó, cũng sẽ bị lộ thân phận do bất đắc dĩ. Đến lúc đó e là bị bao vây không phải chỉ có mười Huyết tộc.

Baal ngạo nghễ nói: “Ngươi nghĩ ta là cái loại... Huyết tộc mà ngươi muốn cản trở, ta liền bị ngươi cản trở chắc?”

Vương Tiểu Minh quay lại nhìn hắn, trong mắt tràn đầy nghiêm túc, “Vậy ngươi phải đáp ứng với ta một chuyện.”

“Ta đáp ứng ngươi.” Baal cũng chẳng buồn hỏi là chuyện gì.

Vương Tiểu Minh ngạc nhiên nói: “Ngươi không hỏi là chuyện gì sao?”

“Mặc kệ là chuyện gì.” Baal thản nhiên nói.

Vương Tiểu Minh nhìn hắn, khóe miệng chậm rãi, chậm rãi kéo lên.

Baal đột nhiên trừng mắt nhìn Singh: “Ngươi muốn tự cút hay muốn bị đá văng đi?”

Singh cười khở: “Ngươi mới nãy còn bảo ta có giá trị lợi dụng mà.”

Baal nói: “Bởi thế chúng ta mới có ý định hợp tác.”

Singh không chớp mắt nhìn hắn, sau khi xác định những lời này của hắn là thái độ hoàn toàn nghiêm túc, bất đắc dĩ thở dài, mở cửa xe, thân ảnh nhanh chóng biến mất.

Baal thuận tay đóng cửa, một phen ôm chầm lấy Vương Tiểu Minh, cười xấu xa nói: “Chúng ta còn rất nhiều thời gian.”

...

“Tối rồi.”

Môi Baal vừa mới đụng tới Vương Tiểu Minh, liền cảm thấy xe ngựa dừng lại, thanh âm của Singh từ bên ngoài vọng vào.

Baal tức giận gặm Vương Tiểu Minh một miếng.

Huyết tộc giới thật sự là cái nơi khiến người khác ghét cay ghét đắng.

Khác với cửa thứ nhất, chỗ này là trung tâm trò chơi.

Đương nhiên đẳng cấp của trung tâm trò chơi ở Huyết tộc giới vẫn cách xa so với nhân giới. Tỷ như mấy gian phòng bên trong, nhìn theo bố cục thì, càng giống nhà ma của nhân loại hơn.

Vương Tiểu Minh đứng trước cửa, từng cọng tóc dựng thẳng lên, giống như đang múa balê vỡ hồ thiên nga.

Singh nói: “Mật đảng có hai gã đến từ gia tộc Ventrue, bọn họ là một cặp anh em song sinh, hai gã đến từ Nosfera, một đến từ Toreador, ta nghĩ có lẽ là các người biết gã.”

Baal nói: “Daniel?”

“Không, là Anak.”

Vương Tiểu Minh cảm thấy đau đầu.

“May mắn chính là, hai người đến từ gia tộc trung lập có một người đến từ Giovanni, một người đến từ Ravon. Ta nghĩ các người đã rõ ai đáng tin rồi chứ. Ngoài ra ba kẻ đến từ Ma đảng, một kẻ Lasombra, hai gã Jimmis.” Singh nhìn Baal không kiên nhẫn muốn lập tức đi vào vội nói, “Trước khi tiến vào, xin cho phép ta nhắc một câu cuối, Jimmis có thể tùy ý biến hóa dung mạo.”

Vương Tiểu Minh há hốc mồm, “Biến hóa dung mạo?” Cậu cảm thấy bóng ma ám ảnh trên phim truyền hình đã trở lại. Từng có một bộ phim võ hiệp, nội dung nói về một gã sát nhân giết mẹ của vị quan nào đó, sau lại dịch dung thành bà ta ở lại phủ tác oai tác quái, gây nên bao sóng gió mà chẳng ai nhận ra. Bộ phim đó cậu không coi được kết thúc, bởi vì quá sợ hãi. Mấy ngày sau đó cậu thậm chí không dám nói chuyện với ba mẹ và anh hai, bởi lẽ cậu không biết đằng sau mấy khuôn mặt đó có phải đang cất giấu một bộ mặt khác hay không.

Baal thấy cậu sắc mặt trắng bệch, nhíu mày hỏi: “Người lại nghĩ vẫn vợ gì đó?”

“Chúng ta hay cứ ra một ám hiệu trước đi.” Cậu túm chặt tay áo của hắn.

“Ám hiệu gì?”

Vương Tiểu Minh nói: “Vạn nhất chúng ta bị tách ra rồi muốn gặp lại, chúng ta có thể dùng ám hiệu để nhận nhau.”

“Ví dụ coi?”

“Thiên vương cái địa hổ, bảo tháp trấn hà yêu.” Vương Tiểu Minh thốt lên.

Baal: “...”

“Không được sao?” Vương Tiểu Minh cười gượng nói, “Hay là chúng ta đặt một câu đơn giản hơn.”

“...”

“Như là: em trai của Hạng Văn Huân là ai?”

Baal nhướn mày: “Người thật nhớ thương Hạng Văn Huân nhỉ?”

Vương Tiểu Minh : “Ta không phải ý này.”

Baal yên lặng nhìn cậu trong chốc lát, “Ta sẽ không nhận nhầm người đâu.”

Singh đứng bên cạnh nói: “Kỹ năng này của Jimmis chỉ có thể dùng để đối phó với chủng tộc ngoài Huyết tộc. Bởi vì so với khuôn mặt, Huyết tộc thích dùng khướu giác để nhận ra thân phận đối phương hơn.”

Vương Tiểu Minh lại càng lo lắng, “Ta sợ mũi ta không đủ minh mẫn.”

Singh nói: “Ta cũng không cho rằng cậu tham dự vào trận đấu này là chuyện sáng suốt. Trận đấu một khi đã bắt đầu, cho dù ta là trưởng lão cũng không thể can thiệp vào những gì diễn biến trong trận đấu, những gì phát sinh trong trận đấu đều do bọn hắn chịu trách nhiệm. Nói cách khác, đến lúc đó cho dù cậu có muốn rời khỏi, chỉ e là không dễ đâu.” Hắn nhìn về phía Baal, “Ta vẫn nghĩ vậy đấy.”

Baal nói: “Kệ người.”

Vương Tiểu Minh nhỏ giọng nói: “Singh trưởng lão chỉ muốn tốt cho chúng ta.”

...

Thật không?

Baal liếc mắt nhìn ánh mắt chân thành của Singh, trong lòng cười lạnh.

“Như vậy, các người mau vào thôi. Chúc các người thành công. Ta sẽ chờ ở Huyết Dạ sơn để chúc mừng các người.” Singh mỉm cười nói.

Baal kéo Vương Tiểu Minh đi vào trong.

Vương Tiểu Minh quay lại vẫy vẫy tay với Singh, “Cám ơn ngài, Singh trưởng lão!”

Pripley từ bên ngoài bay tới, đậu trên vai Singh.

Vương Tiểu Minh cảm thấy trong đầu âm áp dào dạt, tuy rằng những nguy hiểm rình rập bên trong làm cậu thấy sợ hãi, nhưng ít nhất khoảnh khắc hiện tại, cậu cảm thấy thật hạnh phúc, bởi vì có mấy người bạn Huyết tộc tận tâm hết sức giúp đỡ bọn họ. Điều duy nhất cậu cảm thấy áy náy chính là, bọn họ không thể tiết lộ thân phận thật sự của Baal. Lừa gạt những người bạn tốt như vậy, trong lòng cậu tự dưng thấy bất an.

“Baal.” Vương Tiểu Minh nhỏ giọng nói, “Ta nghĩ trước mắt nên thực hiện nguyện vọng của Singh trưởng lão.”

“Người muốn thành lập gia tộc à?” Baal cảm thấy cái này chẳng vấn đề gì. Lại nói, Thấu Minh nhân cũng coi như một tộc do hắn lập ra, bởi vì hắn đã chọn ra những kẻ sống lâu trong số tổ tiên bình thường của họ và ban cho họ năng lực trong suốt đặc biệt. Tuy là hắn chẳng thấy đây là một chuyện đáng khen ngợi cho lắm.

“Không. Ta chỉ là muốn thực hiện nguyện vọng của bọn họ thôi.” Vương Tiểu Minh đơn giản là xuất hiện cái suy nghĩ này trong đầu, cụ thể nên làm như thế nào hoàn toàn không biết. Cậu suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra được cái gì rõ ràng, đành nói, “Bất quá phải chờ chúng ta trở về từ Huyết Dạ sơn đã rồi nói sau.”

Cửa vào của trung tâm trò chơi gần ngay trước mắt.

Đây là một cánh cửa lớn đỏ thẫm, trên cửa một đồng con dơi bay nhảy xung quanh, lớn có nhỏ có, con nào con nấy rất nặng động.

Chính giữa cửa lớn có một ô lõm hình tròn, kích thước vừa với quả thắng lợi.

Baal thả quả thắng lợi vào.

Chỉ thấy quả thắng lợi giống như bị nuốt xuống, chậm rãi lọt vào, sau đó cách một cái, trực tiếp rơi vào trong cánh cửa. Tiếp theo là âm thanh lặn lộn va chạm. Quả thắng lợi như thể chạy vòng mê cung, lăn một vòng lớn trong cánh cửa rồi mới dừng lại ở dưới.

Toàn bộ hành trình ước chừng hai phút, cửa kéo kẹt một tiếng, rốt cục mới chậm rãi nâng lên.

Baal và Vương Tiểu Minh còn chưa kịp nhìn rõ cảnh sắc sau cánh cửa, đã ngửi thấy một mùi máu tươi nồng đậm trực tiếp vọt ra.

31. Chương 31: Du hí

(Thượng)

Muốn qua được ải trò chơi cần có một cao thủ, cao thủ trò chơi

* Du hí: Trò chơi

Vương Tiểu Minh trừng mắt nhìn ao máu thật lớn ngay trước mặt, còn có hai bên tường bị màu đỏ rực của ao máu phản chiếu lên, cậu nghĩ người hồi lâu mới nói: “Ta không mang theo quần bơi.”

...

Quần bơi?

Ánh mắt Baal theo bản năng lại nhìn xuống dưới, yết hầu một trận khô khốc, một lúc sau mới nói: “Không mặc cũng được.” (Anh nha, thả dè mọi lúc)

“...” Trong đầu Vương Tiểu Minh hiện lên cảnh toàn thân đầm máu, yết hầu cũng khô khốc theo.

Hai người người xem ta ta xem người cứ đứng như vậy một lát.

Vương Tiểu Minh đột nhiên nhận ra vừa rồi mình cảm khái có điểm không thích hợp, “Chúng ta có nên nghĩ xem làm thế nào để vượt qua cái ao máu kia không?”

Ánh mắt Baal hơi nheo lại. Với hắn mà nói, bay qua một cái ao máu như này là chuyện đơn giản, nhưng mà... Hắn nhìn về phía bờ bên kia ao máu, một cái động sâu hút tối như mực. Mặc dù không nhìn thấy gì hết, nhưng hắn rõ ràng vẫn cảm giác được có mấy cặp mắt đang chăm chú nhìn hai người họ ở bên này. Cái cảnh hắn vỗ cánh bay qua hiển nhiên là không hợp với tiêu chuẩn của một Huyết tộc.

Vương Tiểu Minh thấy Baal vẻ mặt ngưng trọng, nhỏ giọng hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Baal xoa xoa đầu cậu, đột nhiên xoay người nhìn ra phía sau.

Một con dơi bay vào.

Baal nhướn mày, sau đó vươn tay.

Con dơi đậu trên ngón tay hắn.

Vương Tiểu Minh từ trước đến giờ vẫn thấy trong đám dơi con nào con nấy giống nhau y đúc, nhưng con dơi này lại làm cậu cảm giác không giống bình thường. Cậu suy nghĩ, rốt cục nghĩ là do ánh mắt của nó làm cậu cảm thấy thật thân thiết, giống như một ai đó đang chào cậu.

“Pripley.” Baal giới thiệu.

...

Vương Tiểu Minh giật mình nhìn hắn, “Làm sao ngươi biết?”

Baal nói: “Sờ thấy.”

Vương Tiểu Minh: “...”

Pripley đập đập cánh, hiển nhiên là muốn quăng hết mọi thống khổ mà y đã từng trải qua, ánh mắt lập tức oán hận trợn to nhìn Baal.

Vương Tiểu Minh kinh ngạc nói: “Hình như nó đang nhìn ngươi.”

Pripley: “...”

Baal phụ họa: “Nó đâu có mù.”

“Nhưng nó là một con dơi a...” Vương Tiểu Minh da đầu nhức nhức. Không biết mình đã từng nhìn thấy ở đâu đó, ánh mắt thoắt hóa của con dơi.

Baal nói: “Y là một Huyết tộc nhìn qua rất giống con dơi.”

“... Nga.” Vẻ mặt Vương Tiểu Minh rơi vào trạng thái bưng bít đại ngộ.

Pripley: “...” Chẳng lẽ bọn họ đã quên lần đầu tiên y xuất hiện trước mặt họ là trong hình dạng một con người sao?

“Tình hình trước mắt là vậy đó, ngươi có đề nghị nào hay ho không?” Baal liếc nhìn y. Ánh mắt rõ ràng như đang nói, nếu không có gì mới mẻ, vậy thì kết cục của y rất đơn giản...

Pripley nhớ tới cái lần y từng bị ném ra ngoài cửa sổ, thật vô tội rứt cổ lại, sau đó bay lên, đảo một vòng trên đầu Baal, lại bay vòng vòng trên đầu Vương Tiểu Minh, móng vuốt chụp lấy cổ áo cậu.

Vương Tiểu Minh giật mình thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Pripley kiên kị Baal, mau chóng thả móng vuốt ra, rồi lại không ngừng bay vòng vòng trên đầu họ.

Đôi mày Baal nhíu thành một cục, lúc sau trong lòng không cam thâm tình nguyện nói: “Được.”

Vương Tiểu Minh dường như cũng hiểu được ý đồ của nó, “Anh muốn cấp tôi bay qua?”

Pripley một lần nữa nhắm đến cổ áo cậu, chụp lấy cổ áo chậm rãi kéo lên. Vương Tiểu Minh nhất thời bị treo lơ lửng, cổ áo giống dây thừng siết chặt lấy cổ cậu, lập tức cắt ngang hô hấp, chẳng khác nào đang treo cổ, yết hầu chỉ có thể phát ra âm thanh ‘ậm ừ’.

Ánh mắt Baal nhú lại, bay lên ôm lấy Vương Tiểu Minh, thuận tay bắn Pripley ra thật xa.

Vương Tiểu Minh ngã vào cái ôm của hắn, hai tay không ngừng vuốt vuốt cổ, thở hỗn ha hỗn hển.

Baal nói: “Hay là chúng ta...”

“Không sao.” Vương Tiểu Minh phát tay cắt lời hắn, “Kỳ thật là do tư thế không đúng chứ cách này được lắm, ít nhất có thể nhắc nhở ta”

Ba con dơi có thể nhắc được cả một chiếc Cadillac, huống chi Vương Tiểu Minh chỉ có một người lại còn gầy nhom.

Baal thả Vương Tiểu Minh xuống, bắt mắt nhéo nhéo mắt cậu.

Vương Tiểu Minh quay đầu nói với con dơi Pripley vừa bị hất đi quay mòng mòng: “Anh chụp lấy dây lưng trên quần tôi á.”

...

Quần? Dây lưng?

Ánh mắt của Baal lại không tự chủ được quét xuống dưới một lượt.

“Là phía sau.” Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Baal, Vương Tiểu Minh e dè xoay người lại.

...

Phía sau?

Baal vuốt cằm. Phía sau lại còn nhiều liên tưởng hơn a.

Pripley ủy ủy khuất khuất bay qua lần nữa, lần này động tác của y lại càng thêm cẩn trọng, trên cơ bản là nhìn theo sắc mặt của Baal mà hành động.

Vương Tiểu Minh cảm thấy lưng quần mình bị kéo căng, sau đó suýt nữa chúi xuống đất.

Baal nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy vai cậu.

Pripley chờ bị bung đi tập hai.

Không ngờ Baal chỉ chậm rãi buông tay. Vương Tiểu Minh dùng sức giữ thăng bằng cho thân thể mình.

Pripley lão đảo kéo Vương Tiểu Minh xuất phát.

Bởi vì thắt lưng bị kéo lên cho nên đầu Vương Tiểu Minh lúc nào cũng chúi xuống. Kỳ thật lúc Pripley nhắc cậu lên, trong lòng sao không sợ cho được. Nỗi sợ này không giống như đi máy bay, đi lên máy bay có thể đứng trên bề mặt được, cùng lắm thì còn có dù cứu trợ. Nhưng mà hiện tại chỉ cần Pripley thả lỏng móng vuốt, bản thân không còn nghi ngờ gì mà rớt xuống. Nhìn xuống bóng mình in trên mặt ao máu trông chẳng khác nào âm hồn dã quỷ, nỗi sợ trong lòng cậu dâng đến cực đại.

Máu loãng không gợn sóng, giống như gương, nhưng mà trong đầu Vương Tiểu Minh không ngừng hiện lên cảnh mình rơi xuống phá vỡ mặt gương êm đềm này.

Bỗng nhiên.

Vương Tiểu Minh cảm thấy thân thể đang lơ lửng giữa không trung của mình căng thẳng, lực kéo trên dây lưng biến mất. Chỉ trong nháy mắt, hai chân trượt thẳng xuống.

Cậu nhún hết cả người, hai tay nhịn không được quờ quạng lung tung hai bên, sau đó nhanh chóng rơi vào cái ôm không thể quen thuộc hơn.

“Baal?” Cậu ngạc nhiên nhìn hắn. Cậu biết rõ thực lực của Baal, cũng hoàn toàn tin tưởng hắn có đủ khả năng đưa cậu qua ao máu, nhưng nếu hắn đã đồng ý với kế hoạch của Pripsey thì chẳng có lý do gì để ra tay, vậy tại sao lại đổi ý?

Ánh mắt Baal lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía ao máu.

Sau một hồi, một con dơi ló cái đầu ra.

Vương Tiểu Minh lưỡng tự gọi: “Pripsey?”

Pripsey bay lên khỏi ao máu, dừng lại bên cạnh ao, ánh mắt dò dẫm nhìn Baal. Mặc dù đôi mắt của y không lớn, nhưng Vương Tiểu Minh vẫn nhận thấy trong đó là ngọn lửa thiêu đốt hừng hực.

Vương Tiểu Minh kéo kéo tay áo Baal.

Baal nói: “Hừ. Loại này kỹ thuật thổi nát này lại còn không biết xấu hổ mà dám đề nghị sao.”

Vương Tiểu Minh ngăn người, cuối cùng đã nghĩ thông suốt, Baal sở dĩ ra tay nhất định là bởi hắn nhìn thấy tim cậu đang run lên vì sợ hãi, nỗi khiếp sợ đó tuy vẫn chưa tiêu tán nhưng tạm thời bị một cổ mặt ngọt dâng tràn thay thế, thấp giọng nói: “Anh ta không phải cố ý.”

Baal nói: “Ngộ sát cũng là giết người vậy.”

“Nhưng định tội so với cổ sát phải nhẹ hơn.” Vương Tiểu Minh nói xong, mới phát hiện mình kéo nó đi quá xa, lại vội về nói, “Pripsey chỉ muốn giúp chúng ta.”

Baal nhướn mày nói: “Cho nên, y vẫn có chút hữu dụng?”

Vương Tiểu Minh: “...” Tuy rằng những lời này đúng là dùng để miêu tả tính chất, nhưng lại gọi một con dơi... À không, gọi một Huyết tộc mà dùng ‘Hữu dụng’ hay ‘Vô dụng’ để hình dung, hiển nhiên là rất không thích hợp.

Quả nhiên, tự tôn của Pripsey đã thực sự bị đã kích, chuẩn bị vỗ cánh bay về phía cửa.

Nhưng so với y Baal vẫn nhanh hơn.

Vương Tiểu Minh nhìn Pripsey biến mất ngay trước mắt, chậm rãi nói: “Hình như trong không gian có giường đúng không?”

“Có.” Cái giường lần trước hắn chồm từ con thuyền Noah vẫn để yên trong không gian, chưa từng dịch chuyển.

Vương Tiểu Minh gật gật đầu, “Vây là tốt rồi.” Trong đầu cậu, hình ảnh một con dơi nhỏ đáng thương run rẩy trong đêm tối mau chóng bị thay thế bởi cảnh một con dơi lặn qua lặn lại trên giường lớn, ngủ đến không biết trời trăng gì. Về phần con dơi ngủ có ngáy hay không... trí tưởng tượng trong đầu cậu vẫn có chút hạn chế.

“Chúng ta hiện tại nên làm cái gì đây?” Vương Tiểu Minh nhìn hang động chiếm hết nửa bức tường trước mặt.

“Đây là trung tâm trò chơi.” Baal nói.

Vương Tiểu Minh thò đầu vào thám thính tình hình, ánh sáng ngoài động chỉ chiếu vào được ba mét, “Hình như...” Cậu dừng một chút, giật mình nói, “Đua xe hả?”

“Đi vào là biết.” Baal ôm lấy thắt lưng cậu nhảy vào trong động. Cảm giác bị người khác nhìn trộm đã biến mất, đối phương nhất định đang ngồi yên một chỗ chờ hắn. Hắn lạnh lùng cười, ánh mắt nhìn vào con đường loằng ngoằng như ruột dê trong cái động tối om.

Vương Tiểu Minh ngồi chồm hổm, nhìn một miếng gỗ cao rộng vừa phải, phía dưới có gắn bốn cái bánh xe, “Này hình như là một chiếc xe.” Cậu thử đẩy xe về trước, bánh xe ma sát trên đất, phát ra âm thanh lộc cộc lộc cộc.

Baal nhắc chân đạp một cước, xe văng ra khỏi tay Vương Tiểu Minh, rất nhanh bay vèo ra chỗ khác.

Ước chừng hai ba giây sau, dưới bánh xe tự dừng phun ra tia lửa đỏ đỏ vàng vàng, giống sao chổi xoẹt qua động, chiếu sáng mọi góc ngách bên trong.

Xe chạy đã nhanh, lao đến còn nhanh hơn.

Chỉ thấy xoẹt xoẹt trong động, xe như thể người mù lao vào vách động, sau đó, biến mất. Tia lửa cũng biến mất luôn, trong động lại khôi phục nguyên trạng.

Vương Tiểu Minh nghẹn họng nhìn trần trời, nhỏ giọng hỏi: “Người thấy rồi chứ?”

“Ồ.” Baal nhú mày.

Bọn họ nghe dưới chân lộc cộc một tiếng, lại một chiếc xe khác xuất hiện trước mặt.

“Nó muốn chúng ta ngồi lên sao?” Vương Tiểu Minh hỏi.

Baal nói: “Không người lái xe sẽ không tự điều khiển được, để tông phải chướng ngại vật. Nói cách khác, cái xe này cần được khống chế.”

“Khống chế kiểu gì? Đâu có tay lái.” Vương Tiểu Minh sờ soạng từ trên xuống dưới khắp cái xe, “Ai.” Cậu đột nhiên lên tiếng.

Baal nhìn theo tay cậu.

Ngón tay cậu đang chỉ vào một cái lỗ nhỏ... chỉ bằng cái móng tay. Lỗ nhỏ màu đỏ thẫm.

Baal nghĩ nghĩ, lôi từ trong người ra một cái bình lớn chứa máu của Hạng Văn Kiệt, dùng thuật di chuyển không gian lấy ra ba giọt máu nhỏ vào cái lỗ.

Bất đầu xuất hiện biến hóa.

Cái lỗ kéo kẹt một tiếng, chậm rãi chui lên một cái cán dài.

Bởi vì hình ảnh khác xa, Vương Tiểu Minh đành nói: “Ta nghĩ, cái này chắc là tay lái.”

Baal nói: “Thử qua biết liền.” Hắn nhắc chân bước lên, sau đó vươn tay ra, “Lên nào.”

Vương Tiểu Minh nắm lấy tay hắn rồi trèo lên xe, sau đó ôm lấy thắt lưng hắn.

Baal thử đẩy cái cán về trước.

Không chờ hắn kịp phản ứng, xe như cung đã lên dây bắn ra ngoài.

...

Trực tiếp lao vào vách động.

Vương Tiểu Minh chỉ cảm thấy gió thổi ù ù bên tai, trên mặt lạnh toát, thân thể giống như xuyên qua cái gì đó. Sau một hồi mí mắt như thể bị một luồng sáng chiếu thẳng vào, xe dưới chân đột nhiên dừng lại, cậu theo quán tính lao về trước, mũi đập cái bẹp vào lưng Baal.

Cậu vuốt vuốt cái mũi chậm rãi đứng thẳng người, chỉ thấy Baal đen mặt nhìn về phía bên cạnh.

Ngay đó, Singh mang theo vẻ mặt khiêm tốn mỉm cười nói: “Ta nghĩ, chúng ta hẳn là còn kịp dùng bữa tối cùng nhau.”

(trung)

Muốn qua được ải trò chơi cần có một cao thủ, cao thủ trò chơi

“So với cái đó, ta càng muốn nghe lời giải thích từ ngươi hơn.” Baal mặt thối hoặc có thể diệt chết hết ruồi bọ trong vòng một trăm mét.

Singh vẫn giữ nguyên bộ dáng cười tủm tỉm, “Chắc hẳn đây là lần đầu tiên ngươi tới trung tâm trò chơi của Huyết tộc đúng không. Nơi này có rất nhiều loại trò chơi, mỗi một loại đều có nguyên tắc và cách chơi khác nhau. Nếu thua, sẽ trực tiếp bị quảng về điểm xuất phát.”

Baal nói: “Tại sao người không nói ngay từ đầu?”

“Ta quên khuấy.” Singh thở dài, “Chừng nào người sống đến cái tuổi này của ta là biết, từng cử động nhỏ thôi cũng đủ ảnh hưởng đến trí nhớ rồi.”

Baal hừ lạnh: “Cái đó không phải là vấn đề về tuổi tác mà là chỉ số thông minh có vấn đề.”

Vương Tiểu Minh thấy nụ cười của Singh thiếu đi vài phần tự nhiên, vội vàng hoà giải: “Chuyện gì không đáng nhắc thì đừng nên nhắc tới, chúng ta đi ăn cơm trước đã.”

...

Singh lại cười càng mất tự nhiên hơn.

Vương Tiểu Minh rất muốn lập tức cắt đứt lưỡi mình. Rõ ràng mới nãy cậu muốn nói là ‘Chuyện không nên nói ra lời’, vì sao khi đến bên miệng rồi lại biến thành ‘chuyện không đáng nhắc tới’ chứ? Thật đúng là sai một ly đi một dặm a.

Một đoàn ba người một lần nữa quay lại biệt thự ăn cơm.

Vẫn ăn thịt như cũ, bắt quả lần này là thịt gà.

Singh ăn hết ba đĩa.

Sau khi Louis đặt cái đĩa thứ tư lên bàn, nhin không được lên tiếng: “Singh đại nhân, cho dù ngài có muốn dùng phương thức này để tự sát cũng không sáng suốt lắm đâu, bởi lẽ nó vừa thông thả lại vừa khó chết.”

Baal nhắc chân bắt chéo, khoan thai nói: “Người mong là hấn có thể lĩnh hội được sao?”

Singh bất động thanh sắc tiếp tục ăn.

Louis kinh ngạc nhìn hấn một cái, “Là một Huyết tộc, lá gan của người thật sự to lớn dị thường.” Huyết tộc đặt nặng vấn đề về quan niệm cấp bậc, huống chi kẻ hấn đối mặt lại đường đường là trưởng lão của một gia tộc.

Vương Tiểu Minh hiện tại sợ nhất là nghe thấy hai chữ ‘dị thường’, vội vàng nói: “Hấn là thành viên của gia tộc McCorvey mà. Thỉnh thoảng lên cơn điên điên khùng khùng cũng là chuyện bình thường.”

Baal: “...”

Louis khom người cáo lui.

Sau khi Singh ăn xong đĩa thịt gà thứ tư, rốt cục lấy khăn chấm chấm miệng nói: “Nếu Edward tiên sinh cần nghỉ ngơi, ta sẽ tạm rời đi.”

Baal liếc hấn, không nói cũng không động.

Singh mỉm cười, dần dần thả lỏng thân thể, tựa vào ghế sofa, từ trong túi áo móc lấy một hộp xì gà đen, rút ra một điếu kẹp trên ngón tay, chưa vội châm lửa.

Vương Tiểu Minh nhìn trái nhìn phải, đang lựa đề tài để nói: “Huyết tộc không có TV cũng chán quá ha.” Nếu có TV, cho dù bầu không khí có xấu hổ và cứng nhắc cỡ nào thì ít ra còn có thể nhờ chút thanh âm che lấp, tốt hơn nhiều so với tình cảnh ta xem người người xem ta như bây giờ.

Baal, Singh: “...”

“Không biết hai người có muốn ăn chút trái cây không?” Vương Tiểu Minh nói, “Chi bằng để ta xuống phòng bếp tìm thử?”

Không đợi cậu đứng dậy, Louis đã cầm trên tay một mâm đủ loại quả đi ra. Y đặt mâm trái cây trước mặt Baal và Vương Tiểu Minh, “Singh đại nhân không thích nhìn thấy cái gì còn nguyên dạng.”

Vương Tiểu Minh nhìn những quả táo tròn trịa hoàn hảo, nhỏ giọng hỏi: “Tại sao anh không cắt nó ra thành từng khúc?” Như vậy chẳng phải sẽ không còn nguyên trạng nữa sao.

Louis đáp: “Bởi vì nếu nói vậy, có lẽ Singh đại nhân sẽ muốn ăn.” Y thu dọn bàn ăn rồi rời đi.

Vương Tiểu Minh: “...” Ngay trong tòa biệt thự này, giao tiếp ngôn từ là một bộ môn rất rất rất là ‘nghệ thuật’.

Singh rất cục đã châm điều xì gà, “Trung tâm trò chơi tổng cộng có sáu loại sân chơi chính, từng loại trò chơi lại hỗ trợ và không chế lẫn nhau. Trò đầu tiên tên là ‘đường trượt như bay’, các người có lẽ đã trải qua.”

Vương Tiểu Minh gật đầu nói: “Tụi tôi đứng trên một tấm gỗ có gắn bánh xe rồi lao qua vách tường.”

“Nếu nói trận chiến tranh đoạt quả thắng lợi cần yếu tố là tốc độ, thì ‘đường trượt như bay’ cần nhất chính là phản xạ và sức chịu đựng. Khe trượt dài hai vạn mét, uốn lượn quanh co, càng về sau tốc độ càng nhanh.” Singh chậm rãi rít một ngụm xì gà, phun ra từng vòng khói, nhìn Baal mỉm cười, “Bất quá ta tin là, với thực lực và chỉ số thông minh như Edward tiên sinh đây tuyệt đối không thành vấn đề.”

Baal nhướn mày: “Chỉ cần người mau nói cho rõ ràng nguyên tắc chơi.”

“Đương nhiên.” Singh đáp, “Cửa thứ hai là ‘nhảy trên gỗ bông bênh’. Mỗi lần người dẫm vào một khúc gỗ đang trôi, trên khối gỗ sẽ xuất hiện một bài toán, mà để tiến lên phía trước cần phải dẫm vào một trong ba khúc gỗ viết sẵn đáp án, lựa chọn được đáp án chính xác mới được đi tiếp, đến khi nào qua cửa mới thôi.”

“Làm toán?” Baal nhú mày.

Vương Tiểu Minh hỏi Singh: “Chỗ này có bán máy tính không?”

“Có. Bất quá khi cậu tiến đến khúc gỗ trôi nổi, những con số trên máy tính sẽ bị từ trường làm cho sai lệch.” Singh cười nói.

Vương Tiểu Minh nói: “Vậy cũng không sai. Có thể loại trừ việc ăn gian a.”

Tro tàn trên điều xì gà của Singh rơi xuống. Hắn lại rít thêm một ngụm nữa, chậm rãi nói: “Cái này trước đây ta cũng không ngờ.” Nói tới đây, không khỏi liếc nhìn về phía Vương Tiểu Minh. “Trò thứ ba là mê cung. Trước khi tiến vào mê cung, người sẽ nhìn thấy một đoạn văn ẩn ý. Người cần nhớ kỹ nó, sau đó căn cứ vào những ẩn ý trong đoạn văn đó mà dò đường ra khỏi mê cung.”

Vương Tiểu Minh nói: “Ý của ngài là, chỉ cần căn cứ vào ẩn ý và lựa chọn chữ trên cửa là có thể thuận lợi thông qua sao?”

“Đúng vậy. Nó chỉ kiểm tra trí nhớ thôi.”

Vương Tiểu Minh nhớ tới thiên đường văn của Baal, vô cùng nghiêm túc hỏi: “Ẩn ý được viết bằng ngôn ngữ nào?”

Singh trầm mặc nói: “Là ngôn ngữ cao cấp nhất của Huyết tộc.”

Vương Tiểu Minh trừng lớn hai mắt, “Có phải là tiếng Trung không?”

“Đương nhiên không phải.” Singh đáp.

...

Chết rồi.

Cậu và Baal làm thế quái nào mà biết được ngôn ngữ cao cấp nhất của Huyết tộc được chứ.

“Có thể mang theo máy ảnh không?” Vương Tiểu Minh ôm một tia hy vọng cuối cùng.

“Rất nhiều người thử qua, nhưng đều thất bại.” Singh hít nhả xì gà, cười dài nói, “Bất quá cậu có thể thử chép lại. Không ít Huyết tộc dựa vào cách này mà thành công a.”

Vương Tiểu Minh yên lặng ghi nhớ: phải mang theo máy tính, phải mang theo một đôi giấy bút. Cậu chép đoạn đầu, Baal chép đoạn cuối.

“Cửa thứ tư là nhảy.” Singh dừng một chút, nói, “Ta không thể không đề nghị cậu một lần nữa hãy ở lại đây. Bởi vì khoảng cách nhảy xa khá lớn, sai kém một chút chênh lệch cũng có thể gây ra thất bại hoàn toàn. Sức nặng mang thêm của nhân loại bình thường chẳng vấn đề gì, nhưng tại thời điểm kia bốn phía có

thể xuất hiện cuồng phong, từng đàn dơi hoặc các bắt trắc khác khó mà đoán hết được. Thêm một người với hấn mà nói, chẳng khác nào thêm một gánh nặng thêm phần khó khăn.”

“Chẳng việc gì đến người.” Baal hồ hững đáp.

Singh nhún vai, “Được rồi. Vậy thì ta chúc các người may mắn. Tình hình lúc tính toán và kiểm tra trí nhớ cần lưu ý, cái này rất trọng yếu.”

Vương Tiểu Minh nói: “Không phải ngài nói có sáu cửa sao? Nãy giờ mới nói có bốn cửa.”

“Cửa thứ năm là đào thải, cửa thứ sáu là tiếp nhận.” Singh cười nói, “Hai cửa này không liên quan gì tới khu trò chơi, đương nhiên cũng chẳng liên quan tới ta.”

Baal nheo mắt, “Có thể có vài Huyết tộc nào đó thay đổi trật tự các cửa không?” Hấn nhớ lại cảm giác bị người giám thị.

Singh chậm rãi gạt xì gà vào trong gạt tàn, diệt lửa, “Huyết tộc do mười ba gia tộc tạo thành, ta không thể hiểu hết mọi thói quen cũng như năng lực của các Huyết tộc gia tộc khác, nhưng với ta mà nói, ta không tài nào lý giải nổi ai có thể đủ năng lực để đảo lộn các cửa.”

“Thật không?” Ngón tay Baal đặt trên tay vịn nhẹ nhàng gõ nhịp.

Singh hơi nghiêng người, nhìn Vương Tiểu Minh nói: “Pripley đâu? Ta phái nó đi trợ giúp các người mà.”

“Hơ,” Vương Tiểu Minh quay lại nhìn Baal. Ở tình cảnh này, hiển nhiên đâu thể nào quang minh chính đại thả Pripley ra được. Nhưng mà giải thích, giải thích thế nào đây... Trong đầu lóe ra ý tưởng, “Anh ta đi tắm rồi.”

“Tắm?” Singh ngạc nhiên.

Vương Tiểu Minh liếc mạng gậy đầu, “Đúng vậy đúng vậy. Ngài có biết trong khu trò chơi có một cái ao máu thiết là lớn không...” Mặt cậu không tự chủ được đỏ ửng, mũi bàn chân hai bên lại cọ cọ không ngừng, “Anh, anh ta rất muốn xuống đó tắm. Khi chúng tôi đi ra anh ta chưa tắm xong. Hơ, là vậy đó.”

“Thật à?” Singh nhếch khóe miệng, bộ dạng sâu xa khó lường, không biết là hấn đối với chuyện Vương Tiểu Minh mọc ra có thật là tin vài không, “Cứ vậy đi. Hôm nay tạm dừng ở đây. Ngày mai ta lại đến đưa các người tới sân thi đấu thể thao.”

“Nhớ đến sớm.” Baal nói.

Singh có chút ngoài ý muốn.

Baal không giải thích nhiều, hất móng đi thẳng lên lầu.

Vương Tiểu Minh nhìn bóng dáng của Baal, lại nhìn sang Singh, đành đứng dậy nói: “Ta tiễn ngài ra cửa vậy.”

“Cậu thật sự là một đứa trẻ ngoan.” Singh chậm rãi đứng lên, cất hộp xì gà vào túi áo, “Không cần tiễn, ta cũng không muốn khiến cho Edward tiên sinh chỉ vì ta làm kỳ đà mà đâm ra ấn tượng không tốt.”

Vương Tiểu Minh vội vàng nói: “Không phải, hấn không phải có ấn tượng xấu về ngài, tính tình của hấn trước giờ đều như vậy, không phải chỉ riêng ngài.”

“Ta hiểu mà. Có lẽ ở trong mắt Edward, chỉ có cậu mới là đồng loại của hấn chẳng.” Singh cười lại thở dài, “Như vậy là tốt rồi. Có thể tìm được một Huyết tộc bầu bạn với mình cả đời kỳ thật vô cùng hạnh phúc a.”

Vương Tiểu Minh nói: “Vậy Singh tiên sinh ngài...”

Singh cười xua tay: “Xin dừng bước. Chúng ta ngày mai gặp lại sau.”

Vương Tiểu Minh nhìn bóng dáng rời đi của hấn, nghĩ nghĩ một lát, lại xoay người lên lầu.

Trong phòng trên lầu, Baal đứng trước cửa sổ, im lặng nhìn ra ngoài.

Vương Tiểu Minh tưởng hấn đang nhìn Singh, nhưng lúc đến gần mới phát hiện, hấn kỳ thật chỉ tùy tiện nhìn ra ngoài rồi gằn người.

“Người đang nghĩ cái gì?” Cậu nhẹ giọng hỏi.

Baal trả lời: “Có người đang âm thầm giám thị chúng ta.”

Vương Tiểu Minh cả kinh, “Là ai?”

Baal mím môi, sau một lúc lâu mới đáp: “Ồ Huyết tộc giới, e là chỉ có mình hấn mới có thể làm được chuyện này.”

Vương Tiểu Minh không biết hấn đang nói về ai, nhưng cậu biết người này là độc nhất vô nhị ở Huyết tộc.

Sáng sớm ngày hôm sau, Singh đến rất sớm, hấn thậm chí còn chưa kịp ăn điểm tâm. Nhưng mà khi đến biệt thự rồi hấn mới biết mình đã tính sai, bởi vì Baal và Vương Tiểu Minh đều đang đứng trước cửa chờ hấn.

“Ta vốn nghĩ mình còn kịp giờ ăn sáng.” Singh ngay cả cửa xe còn chưa bước xuống đã trực tiếp mở cửa mời bọn họ leo lên.

Vương Tiểu Minh từ trong hộp thức ăn rút ra một miếng sandwich nóng hổi đưa cho hấn, “Louis chuẩn bị cho ngài đó.”

Singh nhận lấy sandwich cười khỏ nói: “Xem ra mấy năm nay ta đối xử với y không được tốt.”

“Nếu ngài yêu mến, ngài có thể mời anh ta trở về a.” Vương Tiểu Minh trước sau vẫn cảm thấy mình và Baal cuối cùng rồi cũng sẽ về nhân giới thôi.

Singh lắc đầu: “Ý của ta là, y rõ ràng đã biết ta thích ăn thịt bò, ghét nhất là ăn cà rốt, y lại đem nhồi hai thứ đó vào với nhau.”

Đối với oán giận của hấn, Vương Tiểu Minh lại không đồng ý, “Singh tiên sinh, kén ăn không tốt đâu.”

“...” Singh giải thích, “Không có một Huyết tộc nào thích ăn cà rốt cả, nói đúng hơn, ngay cả người thôi cũng cảm thấy khó chịu.”

Vương Tiểu Minh nói: “A, như vậy Louis thật sự nghĩ cho ngài rất nhiều. Vì để ngài không kén ăn, anh ta phải gọt cà rốt, ráng chịu đựng cái mùi của nó để làm bữa sáng cho ngài.”

Singh: “...” Hấn chậm rãi nhét hết sandwich vào miệng.

(hạ)

Muốn qua được ải trò chơi cần có một cao thủ, cao thủ trò chơi

Tới sân thi đấu thể thao, bọn họ nhìn thấy không ít gương mặt quen thuộc.

Đám Huyết tộc này tựa hồ cũng không kinh ngạc khi thấy bọn họ trở về. Dù sao số người có thể thông qua trung tâm trò chơi vô cùng ít.

Tám giờ, quả thắng lợi một lần nữa bắn ra.

Như thể nắm rõ thực lực của Baal, bọn họ căn bản không có ý định tranh giành.

Baal cơ hồ chẳng mất tí sức nào đã có thể nắm được quả thắng lợi trong tay.

Singh nhìn hấn trở về, cười nói: “Như vậy, bây giờ chúng ta cổ vũ một tiếng cho tinh thần hăng hái rồi tiến lên đập đổ trung tâm trò chơi nào.”

“Chờ đi.” Baal kéo Vương Tiểu Minh ngồi xuống bên cạnh.

Singh sững sốt, “Chờ cái gì?”

“Mười hai giờ.” Baal nói.

Singh đoán được ý định của hấn, nhúu mày nói: “Cách này không được hợp lý cho lắm.”

Baal nghĩ một chút nói: “Có cần lôi đám kia ra diệt khẩu luôn không?” Hấn chỉ vào đám Huyết tộc không ngừng nhòm ngó sang bên này.

Khóe miệng Singh khẽ nhúc nhích, hình như nhớ tới cái gì đó, cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Trước khi mười hai giờ đến, Baal và Vương Tiểu Minh mở hộp thức ăn ra, mùi chân gà và sườn dê nướng thơm ngào ngạt bốc lên.

Singh giật giật cái mũi, nhịn không được nhấc mõng nhích về phía bọn họ, lại nhích một tí, nhích thêm tí nữa. Trước khi hấn định nhấc mõng lên lần nữa, một bàn tay chắn ngang trước mặt hấn. Trên cái tay này còn cầm theo một cái hamburger.

Singh vừa cầm lấy hamburger vừa khụt khịt mũi ngửi, “Ta hy vọng ta đã đoán sai nhân bên trong.”

Vương Tiểu Minh đang gặm sườn dê, ăn đến nỗi nguyên cái miệng mở dính bóng nhẫy, “Ngần vạ lần xin đừng cô phụ nỗi khổ tâm của Louis a.”

Singh chậm rãi cầm lấy hamburger kề sát miệng, bởi vì khoảng cách rút ngắn mà đôi mày hấn nhăn càng chặt hơn.

Vương Tiểu Minh lo lắng nhìn hấn.

Singh cuối cùng chỉ đành thở dài, trong tay vẫn cầm lấy hamburger, cười tủm tỉm đứng lên nói: “Ta muốn ra ngoài một chút.”

Trong miệng Vương Tiểu Minh còn đang ngậm một miếng sườn dê thật lớn, trơ mắt nhìn hấn đi ra ngoài.

Baal giơ tay dè đầu cậu, xoay mặt cậu lại, “Còn có thời gian để ngắm kẻ khác chỉ bằng nhìn ta nhiều hơn đi.”

...

Vương Tiểu Minh nuốt miếng thịt xuống, thấp giọng nói: “Ta cảm thấy Singh đại nhân có vẻ rất đáng thương.”

Baal nhấc tay nhét chân gà vào miệng cậu, “Ta hiện tại cảm thấy hấn rất đáng giận.”

Vương Tiểu Minh: “...”

Sau đó chỉ còn tiếng nhai nuốt.

Mười hai giờ đã điểm.

Baal một lần nữa ra sân.

Đám Huyết tộc khác đều giật mình nhìn hấn, giống như thể đang nhìn quái vật ngoài hành tinh.

Baal mặt không đổi sắc.

Trong đám đó có một gã Huyết tộc cố lấy hết dũng khí lên tiếng: “Từng người tham gia mỗi lần chỉ có thể lấy một quả thắng lợi.” Bằng không chỉ cần kẻ nào đó thực lực cường đại là có thể thu tóm hết quả thắng lợi, sau đó phân phát cho những người cùng gia tộc, thậm chí giữ hết lại cho mình.

Baal nói: “Ta muốn đi WC thì đi đường nào?”

Đám Huyết tộc khác: “... Hả?”

Quả thắng lợi quả đột nhiên bắn ra.

Ngay tại khoảnh khắc những kẻ kia đang đàn mặt ra, Baal xuất thủ, giống như lấy đồ ra từ túi hấn, quả thắng lợi lại nằm gọn trong tay.

Baal ngắm nghía quả thắng lợi rồi trở về chỗ cũ.

Chờ sau khi hấn rời khỏi khoảng một phút đồng hồ, cái gã Huyết tộc bản nãy đột nhiên thốt lên: “Bộ không có ai nói cho hấn biết trong trung tâm trò chơi có toilet chuyên dụng hay sao?”

Một gã Huyết tộc khác đoán mò: “Có lẽ hần căn bản chưa từng đi tới cái nơi gọi là toilet a?”

Huyết tộc: “...”

Sau mười hai giờ lại phải chờ thiệt lâu.

Đám Huyết tộc khác tựa hồ cho rằng phá đám là hành vi theo thói quen của hần, sau khi thương lượng với nhau một lúc lâu, một gã Huyết tộc đại diện đi ra.

Gã cố kiềm chế sợ hãi và sùng bái đối với một trưởng lão Huyết tộc tam đại, run rẩy run rẩy nhích lên trước từng bước, hành lễ với Singh rồi nói: “Giovanni trưởng lão đại nhân cao quý, ta là Maliss • Ventrue, là Huyết tộc đời thứ bảy của gia tộc Ventrue, thực vô cùng vinh hạnh được diện kiến ngài ở đây, chỉ xin dâng kính lòng thành chúc ngài quý thể an khang.”

Singh mỉm cười gật đầu, “Ta xin nhận lời chúc phúc từ người.”

Maliss thấy thái độ hần hiền hòa, thoáng yên tâm, “Ta đại diện cho những Huyết tộc đang tham gia thi đấu đến thỉnh cầu đại nhân đứng ra đòi lại công bằng cho chúng ta, bởi lẽ đó là biểu tượng đã cam đoan sẽ kéo dài đến vạn năm, để có thể bảo trì được lý tưởng cao đẹp và công bằng công chính của đêm hội máu tươi.”

Đòi lại công bằng thế nào Singh trong lòng đều rõ.

Hần không khỏi liếc mắt nhìn sang Baal một cái, mỉm cười nói: “Huyết tộc từ trước đến nay đề cao công bình công chính, điểm ấy không thể nghi ngờ. Bởi vì nguyên nhân đó, cho nên mười ba gia tộc chúng ta vẫn áp dụng phương thức thương thảo hoặc bỏ phiếu để giải quyết vấn đề, lại càng không dễ gì xen vào nội vụ của gia tộc khác. Nếu gia tộc Giovanni có vấn đề gì, ta vô cùng hoan nghênh các người đưa ra góp ý.”

Maliss nhất thời ghen hòng.

Gã nguyên bản còn không hiểu sao một gã diên của McCorvey lại ở cùng một chỗ với trưởng lão của Giovanni, nhưng chỉ cần có mắt là nhận ra hai người bọn họ đều cùng thuộc một loại người. Rốt cục bây giờ đã hiểu được nguyên nhân. Hai người bọn họ đều rất vô sỉ. Một kẻ vô sỉ đến trắng trợn, một kẻ vô sỉ rất thần nhiên.

Đám Huyết tộc khác thấy gã ủ rũ trở về, đại khái cũng đoán được kết cục. Vì thế lúc mười sáu giờ, trên sân thi đấu chỉ còn lại một thân ảnh.

Baal thoải mái cầm lấy quả thắng lợi trong tay.

Singh đi tới bên cạnh hần, cười yếu ớt nói: “Một người tham gia cùng một lúc có được ba quả thắng lợi. Người là người đầu tiên đấy.”

Baal nhìn hần: “Người không biết tại sao trên thế giới này phải đặt ra quy tắc ư?”

...

Người cư nhiên không biết xấu hổ lại còn hỏi.

Singh cười ý vị thâm trường, “Bởi vì quy tắc quyết định trật tự.”

“Sai.” Baal lắc lắc ngón tay, “Bởi vì nó đang chờ người đầu tiên đến dám đập đổ nó.”

Singh tươi cười như trước, “Giải thích của người thật sự là... khác người.”

Baal nói: “Bởi vậy trên thế giới này số sinh vật được gọi là thông minh quá ít.”

Singh: “...” Hần nở nụ cười nhiều năm như vậy, lần đầu tiên cảm thấy kỳ thật cứ phải duy trì nụ cười như thế là một chuyện cần có tính nhẫn nại cao.

Rèn sắt khi còn nóng.

Baal cầm ba quả thắng lợi một lần nữa xuất phát về trung tâm trò chơi.

Ngoài trung tâm trò chơi, Singh đưa cho Vương Tiểu Minh giấy bút và máy tính, “Chúc các người hết thắng thuận lợi.”

Baal nhìn hần khê gập đầu, xem như là biểu đạt khen ngợi đối với những lời này, sau đó kéo tay Vương Tiểu Minh bước về phía trong.

Cửa vẫn thế mà ao máu vẫn thế.

Baal dùng phương pháp như lần đầu tiên thuận lợi thông qua, lại đến ‘đường trượt như bay’.

Vương Tiểu Minh đứng trên xe, gắt gao ôm lấy thắt lưng của Baal, thở sâu nói: “Ta lo quá à.”

Baal với một cánh tay ra sau nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cậu, sau đó nghiêm mặt nói: “Đứng cho vững.”

“Ừm.”

Thanh âm của Vương Tiểu Minh vừa dứt, xe liền lao ra ngoài.

Có được kinh nghiệm lần trước, Baal ở đường quẹo đầu tiên xử lý vô cùng bình tĩnh, hai tay cầm lấy cái cột lắc về bên trái, xe chuyển mạnh, lướt sát qua vách động. Còn chưa kịp ăn mừng, bọn họ ngay tại đường quẹo thứ hai đã lập tức văng ra ngoài.

...

Singh đứng ở bên ngoài, trong tay cầm cái hamburger hồi trưa, đang do dự có nên ăn hay không liền thấy hai người bọn họ vọt ra.

Hần nghĩ nghĩ, buông hamburger xuống, đang định chào đón bọn họ, nhưng miệng hần còn chưa kịp mở ra, Baal mặt không đổi sắc liền kéo Vương Tiểu Minh đi ngang qua mặt hần, mắt không chớp lấy một cái, như thể coi hần là không khí vậy.

“...”

Singh nhìn bóng dáng hai người ngày càng nhỏ dần, hơn nữa tuyệt đối không có vẻ như sẽ đột nhiên quay đầu nhìn lại, cầm nín nhét hamburger vào miệng.

Lần thứ ba đứng trước đường trượt, vẻ mặt của Baal lạnh nhạt, nhưng tâm tình của Vương Tiểu Minh thì rất phức tạp.

Nhìn Baal kiên định leo lên xe, cầm chặt lấy cái cột, Vương Tiểu Minh muốn nói lại thôi.

“Lên xe.” Trong thanh âm của hần tiềm tàng ý chí chiến đấu điên cuồng, “Lần này ta nhất định sẽ thông qua cái khe trượt chết tiệt này!”

Vương Tiểu Minh đem những lời muốn nói nuốt xuống, yên lặng leo lên xe, ôm thắt lưng hần, duy trì im lặng.

“Xuất phát!” Theo tiếng gầm nhẹ của Baal, xe lại một lần nữa vọt đi.

Có được kinh nghiệm lúc trước, Baal càng thêm trấn định và vững vàng. Điểm ấy có thể thấy được vì hần kiên trì mãi đến khúc cua thứ sáu mới chính thức bị văng ra.

Singh có chút ngoài ý muốn khi thấy bọn họ đi ra.

Bởi vì hamburger của hần đã ăn xong từ lâu rồi, trước đó hần còn nghĩ bọn họ sẽ ra sớm hơn một chút.

Baal lại định phớt lờ hần một lần nữa, hần vội vàng nói, “Ta chờ hai người trở về cùng dùng bữa tối.”

“...” Baal cái gì cũng chưa nói, nhưng nhìn cước bộ kiên định hữu lực của hần là đủ rõ, trong lòng hần bây giờ vô cùng vô cùng... Khó chịu!

Thành thạo giải quyết nhanh gọn hai cửa kia, Baal và Vương Tiểu Minh lần thứ tư đi vào đường trượt.

Ba quả thắng lợi chuẩn bị dùng hết rồi, nói cách khác, nếu lần này tiếp tục thất bại, bọn họ thật sự phải cùng Singh trở về ăn tối.

Trước khi Baal nhắc chân leo lên xe, Vương Tiểu Minh nói: “Baal, để ta thử xem đi.”

Cái chân của Baal cứng đơ giữa không trung.

Vương Tiểu Minh nuốt nước miếng một cái.

Không khí hiện tại làm cậu có cảm giác đã thật lâu không thấy. Y như cái lần hồi cậu mới quen biết Baal, không có lúc nào là không bị bao vây bởi cơn giận bất chợt của hắn.

Baal chung quy thu chân về, sau đó xoay lại, liếc cậu hỏi: “Người có chắc không đó?”

“Không có.” Vương Tiểu Minh trả lời hết sức thành thật, “Nhưng mà ta rất muốn làm cái gì đó.” Cậu cúi đầu, “Vô luận ở nhân giới hay là Huyết tộc giới, trước sau vẫn chỉ có người bạn tới bạn lui, ta chẳng làm được cái gì hết hoặc có thể chẳng biết làm cái gì hết. Có lẽ, có lẽ ta thật sự quá yếu ớt chẳng.”

Một bàn tay to lớn chậm rãi đặt lên đầu cậu, nhẹ nhàng xoa xoa.

Vương Tiểu Minh ngẩng đầu, lại nhìn thấy hai mắt Baal hiện lên một tia ôn hòa hiếm thấy. “Nếu lần này tiếp tục thất bại, cứ kêu Louis làm một chậu cà rốt trộn tạt cho Singh.”

“... Ừm.” Vương Tiểu Minh dùng sức gật đầu, sau đó thật cẩn thận leo lên tấm ván gỗ. Trong lòng cậu bắt đầu vẽ ra một cảnh tượng hào hùng bước ra chiến trường, nhiệt huyết khó mà ức chế được sôi trào.

Baal đứng phía sau, ôm lấy thắt lưng cậu. Bởi vì thân hình của Baal cao hơn so với Vương Tiểu Minh, cho nên lúc hắn ôm thắt lưng cậu không thể không hạ thắt lưng mình xuống một đoạn. Hắn điều chỉnh chính mình xong xuôi, cuối cùng còn đặc biệt gác cầm lên vai cậu, “Được rồi.”

Vương Tiểu Minh cố gắng làm cho nhịp tim chậm lại, hai tay nắm lấy cột, chậm rãi thả lỏng thân thể, “Vây thì, xuất phát.”

Cậu nói xong, từ từ đẩy cột về phía trước.

Xe như tên lửa phóng đi.

Trong khoảnh khắc, trí não cậu vô cùng thanh minh, giống như là thân thể hợp nhất hoàn toàn với tấm ván, mắt thấy sắp tông vào vách đá, cậu không hề chần chừ lắc cột về bên trái. Xe thuận thế quẹo theo.

Baal đứng phía sau cậu, thân thể nhện không được gồng lên, cái tay ôm Vương Tiểu Minh cũng ngày càng gấp. Nhưng Vương Tiểu Minh tựa như không hề nhận ra, giờ phút này cậu hoàn toàn đạt tới cảnh giới người và xe trở thành một thể thống nhất.

Sau khoảng chừng hai mươi mấy con rẽ, tốc độ của xe càng lúc càng nhanh. Gió đập rất mạnh làm cậu không khỏi nheo mắt lại, tầm nhìn nhất thời trở nên nhỏ hẹp.

Sau hai lần xém nữa bị cản trở, Baal khởi tạo một kết giới.

Gió lập tức bị ngăn ra bên ngoài kết giới.

Trạng thái của Vương Tiểu Minh khôi lại phục như lúc trước.

Hai vụn cây số nói ngắn cũng chẳng ngắn, nhưng với kẻ đã rơi vào tình trạng tập trung đến nhập thần, thời gian sẽ trôi đi rất nhanh.

Khi Baal gần như quên mất sự tồn tại của thời gian, bọn họ nhìn thấy cửa ra.

Tốc độ như điên tự động chậm lại cho đến khi dừng hẳn.

Vương Tiểu Minh đứng trên xe hồi lâu, mãi đến lúc Baal ôm cậu xuống, cậu mới phát hiện chính mình toàn thân đã cứng ngắc như tượng đá, thiếu điều chưa tắt thở mà chết, cánh tay chỉ biết lắc qua lắc lại, về phía trước, về hai bên trái phải.

“Chúng ta... qua cửa rồi ư?” Cậu run giọng hỏi.

“Đúng vậy.” Lòng tự tôn của Baal hoàn toàn bị đả kích bầm dập, cho nên sắc mặt không hề tốt chút nào.

Vương Tiểu Minh chậm rãi khởi động lại tay chân, đợi chúng nó có thể tự do hành động rồi, đột nhiên bỏ nhào vào lòng Baal, gắt gao ôm chặt hắn nói, “Thật tốt quá! Chúng ta thành công rồi! Cảm ơn người nhiều lắm, Baal à.”

“Cảm ơn ta cái gì?” Baal nhướn mày.

“Không có kết giới của người, chúng ta thua là cái chắc.” Vương Tiểu Minh ngẩng đầu, giơ ngón cái lên nói, “Người thật sự quá lợi hại! Quả thực chính là vua chắn gió!”

...

Nếu hẳn nhớ không lầm, đây là lần đầu tiên Vương Tiểu Minh khen hẳn lợi hại. Nếu là lần đầu tiên, cái tính so đo chuyện vặt giống tiểu nhân của Baal ít nhiều đã biến chuyển.

“Cửa tiếp theo của chúng ta có phải là làm toán không?” Vương Tiểu Minh nhìn ngó xung quanh.

Phía trước là một con sông màu đen.

Trên bờ sông có hai gian phòng nhỏ.

“Đây là cái gì?” Vương Tiểu Minh tò mò chạy đến căn phòng đầu tiên, hết sức cẩn thận gõ cửa, không thấy hồi âm mới chậm rãi mở ra.

Một cái toilet vô cùng hiện đại xuất hiện trước mắt cậu.

Vương Tiểu Minh kinh ngạc nói: “Nguyên lai nơi này cũng có toilet ha.”

Baal mở một cánh cửa khác ra, sau đó vội vã đóng lại.

Vương Tiểu Minh hiếu kỳ hỏi: “Đó là chỗ nào?”

Baal nhú nhú mày nói: “Căntin.”

“A. Ta vừa hay đã đói bụng, chúng ta ăn một chút đi.”

Cậu nói xong liền chuẩn bị vươn tay đẩy cửa, nhưng Baal rất nhanh chụp lấy tay cậu, “Là căntin của Huyết tộc.”

“Ta đương nhiên biết nơi này là căntin của Huyết tộc...” thanh âm của Vương Tiểu Minh nhỏ dần, trên mặt lộ ra biểu tình giật mình, “Bên trong, tất cả đều là chất lỏng sao?”

“Cũng có thể ngưng kết thành thể rắn mà.”

Vương Tiểu Minh tưởng tượng xong, nuốt nước miếng nói: “Chúng ta thôi thì cứ ăn đồ Louis chuẩn bị đi.”

Ngoại trừ chân gà và sườn dê nướng bỏ trong hộp cơm ra, Baal và cậu còn cất sẵn rất nhiều món ngon trong không gian.

Vô luận trung tâm trò chơi hiện tại có tác dụng gì, ít nhất nó vẫn là trung tâm trò chơi.

Một đôi tình nhân ngồi bên trong ăn cơm đã ngoại cũng xem như là lãng mạn lắm rồi.

Sau khi Vương Tiểu Minh và Baal ăn uống dọn dẹp xong xuôi, liền đi về phía sông.

Trên sông quả nhiên có từng khối gỗ trôi theo dòng.

Vương Tiểu Minh nhìn hàng loạt khối gỗ to nhỏ không đều trôi trước mắt, nhỏ giọng hỏi Baal: “Chúng ta giẫm khúc nào đây?”

Baal nhìn nhìn nói: “Lớn nhất đi.”

Vương Tiểu Minh và Baal đồng thời nhảy sang.

Tầm gỗ dưới chân bọn họ lập tức sáng lên.

Một đề toán xuất hiện trước mũi chân:

$55-44*1=?$

Rồi thì trên dòng chảy trước mặt lại có ba khối gỗ di chuyển tự dưng sáng lên.

Từ trái sang phải lần lượt là ——

1, 11, 33

Vương Tiểu Minh: “...”

Cậu và Baal im lặng nhảy vào khúc gỗ ở giữa. Vương Tiểu Minh vắt óc nghĩ, đây là đề toán trong truyền thuyết ư.

Tấm ván gỗ lóc lên một cái, nguyên bản là số 11 lập tức biến thành một đề toán khác ——

$23 \times 88 \times 6 = ?$

Đáp án lần lượt là ——

12144, 21556, 18322

Baal khẽ cau mày, đang muốn gì đó, chỉ thấy Vương Tiểu Minh không chút do dự giẫm vào khối gỗ bên trái.

Baal nhảy sang theo.

Tấm ván gỗ xuất hiện cái đề tiếp theo.

“Người tính ra được hả?” Baal hơi sững sốt.

Vương Tiểu Minh nhỏ giọng cười nói: “Ta không tính phức tạp như vậy, dù sao 3 nhân với 8 rồi nhân với 6 kết quả cuối cùng ở hàng đơn vị là 4 a. Thế thì sẽ tính ra dễ dàng thôi.”

Baal nhìn Vương Tiểu Minh bằng cặp mắt khác xưa. Hình như từ lúc bước vào trung tâm trò chơi, khả năng đặc biệt của Vương Tiểu Minh bắt đầu bộc lộ rồi.

Bài toán dần dần khó hơn.

Lúc đầu Vương Tiểu Minh còn có thể dùng được cộng trừ nhân chia, nhưng đề toán lại tiến hóa đến phương trình, xác suất, đề toán ra ngày một nhiều mà máy tính lại không tính được. Vương Tiểu Minh từ cấp độ chuyên nghiệp tụt hạng dần. Toán học cậu đã bỏ lâu lắm rồi, lâu đến nỗi cậu cơ hồ cậu cũng quên luôn cạnh huyền của một tam giác vuông cân tính thế nào.

Cậu chần chừ nhảy sang một khối gỗ, sau đó cảm nhận được khối gỗ đó đang dần chìm xuống. Không kịp thét lên vì sợ hãi, Baal đã ôm lấy cậu dùng dịch chuyển không gian nhảy sang bờ bên kia.

Vương Tiểu Minh ngơ ngác nhìn hấn, lại nhìn ra mấy khối gỗ và con sông phía sau, hồi lâu mới hỏi: “Nếu có thể trực tiếp sang đây, vì sao mới nảy người không...”

Baal nói: “Ta thấy người làm rất phấn khích nên muốn người vui vẻ một lát.” Không gian của hấn có thể di chuyển đến những nơi thấy được hoặc những chỗ mà hấn biết.

“...” Cậu vừa rồi vắt óc suy nghĩ tưởng chừng muốn nhảy xuống sông tự sát a!

Ánh mắt của Baal nhìn về phía trước.

Chỗ đó là một căn phòng thấp, rộng và tròn. Trước phòng có dựng một cái bàn gỗ cao bằng hai người, trên đó là những đường cong đẹp đẽ.

Vương Tiểu Minh thấy trong mắt Baal sáng lên, nhin không được hỏi: “Người biết loại ngôn ngữ đó sao?” Chẳng lẽ ngôn ngữ cao cấp trong truyền thuyết của Huyết tộc là...

“Thiên đường văn.” Baal chậm rãi đáp lời.

—

32. Chương 32: Địch Hữu

(Thượng)

Là địch hay bạn, khó mà phân biệt

Vương Tiểu Minh lẳng lẳng lấy giấy bút trong túi ra đưa cho hấn.

“?” Baal không nói gì nhận lấy.

Vương Tiểu Minh hỏi: “Trên đó viết cái gì?”

Baal nói: “Phàm là tuyển thủ dự thi đi vào trung tâm trò chơi, phải tuân thủ những quy định dưới đây: Giữ gìn của công, không được khạc nhổ lung tung, vứt giấy báo và vỏ trái cây vào thùng rác, không được lớn tiếng ồn ào ảnh hưởng đến những khách tham quan khác.”

Vương Tiểu Minh nói: “Nghe qua hình như rất quen tai.”

“Trước kia người từng thấy rồi à?”

“Ừ. Rất giống những quy tắc dùng để răn dạy học sinh tiểu học.” Vương Tiểu Minh ngạc nhiên là chính mình hóa ra còn nhớ rõ.

Baal: “...” Đây xem như trí thông minh vượt quá giới hạn nhỉ?

Vương Tiểu Minh nói: “Chúng ta phải nhớ kỹ cái này hả?” Nếu thật sự là quy tắc đặt ra cho học sinh tiểu học, cậu có nhớ cũng không đầy đủ, nhưng vẫn có thể đoán ra được bảy tám phần. Tóm lại cứ coi mình như búp sen nhỏ của tổ quốc là được.

Baal nói: “Không phải.” Hắn lấy cái chai đựng máu của Hạng Văn Kiệt ra, nhỏ một giọt lên tấm bảng.

Vương Tiểu Minh: “...” Cậu nhớ rõ Edwin đã dặn, nếu đồng máu đó dùng xong còn dư, có thể truyền lại vào trong cơ thể Hạng Văn Kiệt. Nhớ lại lúc gần đi, gương mặt của Hạng Văn Kiệt tái nhợt suy yếu, sợi lý trí ấy nảy trong cậu lại điên cuồng rung động.

Baal vặn chặt cái nắp xong, lại bỏ bình vào không gian.

Màu sắc trên tấm bảng dần dần nhạt đi, lại từ từ sáng lên. Thiên đường vẫn giống như những dải ruy-băng, từ góc trên cùng bên trái chậm rãi giãn ra, nhảy lên nhảy xuống, lại vòng quanh uốn éo giống như đang khiêu vũ.

Vương Tiểu Minh nghe thấy có một tiếng nhạc dịu nhẹ êm ái vang lên bên tai, tiếng ca mờ ảo đan xen trong đó, như có như không, ngắt nhịp, nghe tựa thiên âm. Trong lúc ngẩn ngơ, trước mắt như thể xuất hiện từng cụm mây tím xinh đẹp, lại giống như tiếng suối chảy róc rách trong trẻo giữa khe núi, làm tim cậu dần dần bình tĩnh hơn.

Cậu lắc đầu, nhin không được muốn hỏi Baal đây rốt cục đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy hắn đang hết sức chăm chú nhìn chòng chọc vào tấm bảng, mắt không chớp lấy một cái, biểu hiện nghiêm túc hiếm có, miệng cậu thúc thời ngập lại.

Sau khi đoạn thứ nhất viết ra rồi, đoạn thứ hai nhanh chóng xuất hiện, đoạn thứ nhất giống như thiên đường vẫn lúc trước từ từ biến mất.

Vương Tiểu Minh trong lòng hơi căng thẳng, không biết Baal nhớ được nhiều hay ít. Cậu vừa nghe nhạc vừa cố gắng nhớ những đường cong xoay bên này rẽ bên nọ, nhớ khi nào Baal quên mình có thể gợi ý cho hắn được chút nào hay chút đó.

Tốc độ xuất hiện của thiên đường vẫn trên tấm bảng càng lúc càng nhanh, tiếng ca lại ngày một yếu đi, sau đó cùng với thiên đường vẫn trên tấm bảng biến mất không chút tăm hơi.

Chép xong, hai con mắt của Vương Tiểu Minh quay mòng mòng toàn là những đường cong xoay tới rẽ lui, nhìn xung quanh thấy cái gì cũng loằng ngoằng một đường. Thế nên lúc Baal kề mặt hắn lại sát mặt cậu, cậu tự động đơn giản hóa ngũ quan của hắn trở thành những đường cong cong luôn.

“Người đang nhìn cái gì?” Baal vươn tay búng lên trán cậu.

Vương Tiểu Minh đau nhói, lập tức bưng tĩnh, vội vàng hỏi: “Người nhớ rõ hết không?”

Sắc mặt Baal khá cổ quái, “Cái đề này... Chắc là do Cain ra.”

Vương Tiểu Minh nói: “Sao biết? A, chẳng lẽ tất cả những chữ trên đó đều có liên quan tới Cain sao?”

Baal nói: “Không. Không hề dính dáng một chút nào tới Cain, nhưng lại có quan hệ với thiên đường.”

...

Cain? Thiên đường?

Vương Tiểu Minh đang cố gắng tìm ra mối liên hệ của cả hai, nhưng bởi móc nửa ngày vẫn không thu được kết quả.

Baal nói: “Trên đó viết những giáo điều căn bản của thiên đường.”

Sắc mặt Vương Tiểu Minh cũng cổ quái theo, “Giống như không được khắc nhỏ bùa bài và nhớ vứt giấy hay vỏ trái cây vào thùng rác á hả?”

Baal chậm rãi nói: “Giữa trời đất, trong cửu giới, chỉ một vị thần duy nhất. Ngoại trừ Cain ra, hẳn là có rất ít Huyết tộc được diện kiến người đó.”

Vương Tiểu Minh ngẩn người, mối quan hệ ‘xa xôi’ như vậy khiến cậu mất nửa ngày nữa mới lấy lại được tinh thần. Cái gọi là lý luận liên hệ với thực tiễn, cậu chỉ quan tâm đến vấn đề quan trọng nhất, “Vậy người nhớ kỹ chưa?”

Baal không tức giận nói: “Cái thứ giáo điều chết tiệt này ta đã học những mấy vạn năm, người nghĩ sao?”

Vương Tiểu Minh vỗ tay nói: “Thật tốt quá!”

...

“Người bảo ta học thứ này những mấy vạn năm thật tốt quá?” Baal ánh mắt lóe lên nguy hiểm.

Vương Tiểu Minh vội vàng phủ nhận: “Ta muốn nói, lần này chúng ta chắc chắn có thể dễ dàng qua cửa, thật tốt quá.”

Baal nghĩ nghĩ, “Nói ra thì cái đề này cũng không tệ.”

“Quả thật là lượng sức mà ra đề.” Vương Tiểu Minh cảm khái.

Baal nghĩ: Nể tình Cain ra đề còn có chút trình độ hiểu biết, hẳn đang suy xét chờ đến khi Cain giúp Vương Tiểu Minh sơ ửng xong sẽ không đánh y quá thảm... Cùng lắm chỉ để y ngủ thêm mấy vạn năm nữa thôi.

Đương nhiên, trong đầu hẳn tuyệt đối chẳng hiểu nghĩa của mấy từ như lấy oán trả ơn, cho nên lại càng chưa bao giờ xài đến những từ ở mức độ tương đương, ví dụ như cảm giác áy náy hay là lương tâm cắn rứt gì gì đó.

“Chúng ta mau vào đi thôi.” Vương Tiểu Minh hoàn toàn tự tin rằng mình có thể vượt qua.

Hai người ngẩng đầu bước vào, đồng thời đẩy cái cửa nhỏ ra, sau đó ——

Baal khẽ rửa một tiếng.

Vương Tiểu Minh mở mắt nhìn hai cánh cửa giống nhau như đúc, trên cửa tiếp tục có những đường cong na ná nhau, tò mò hỏi: “Làm sao vậy?”

“Lại phải học tiếp.” Baal nhú mày.

Vương Tiểu Minh: “...” Đừng nói là những quy chế thủ tục linh tinh dành cho học sinh tiểu học, cho dù là một công ty bình thường muốn bắt người ta học thuộc quy định có phải đã làm khó rồi không.

Cậu yên lặng đưa giấy bút cầm trong tay giao cho Baal, thành khẩn nói: “Trí nhớ có tốt đến mấy cũng không bằng một đầu bút nát a.”

Baal: “...”

Vương Tiểu Minh nghiêng mắt nhìn Baal đang cầm đầu cầm cổ viết viết giáo điều căn bản của thiên đường.

Những đường cong trôi chảy tuôn ra dưới ngòi bút của hắn, giai điệu giống như thiên âm kia một lần nữa vang lên luẩn quẩn trong đầu cậu.

“Baal...” Vương Tiểu Minh thấy hắn dừng bút lại, nhỏ giọng hỏi, “Người có nghe thấy tiếng ca đó không?”

“Tiếng ca?” Baal hết sức sốt xong lại giật mình nói, “Đừng bảo là người nghe thấy giọng một đám bắt nam bắt nữ đang ca hát nha.”

“...” Vương Tiểu Minh không biết nên đáp lại hay là giữ im lặng.

“Mấy cái đó lâu lâu nghe một chút cũng không đến nỗi.” Baal hình như đang nhớ lại vài chuyện khủng khiếp nào đó.

Vương Tiểu Minh nói: “Ta cảm thấy rất êm tai a. Nếu thu thành CD đem bán chắc là cháy hàng luôn đó.”

“Cho dù có hay đến thế nào mà buộc phải nghe những mấy vạn năm cũng chịu không thấu.” Baal bĩu môi.

Vương Tiểu Minh nói: “Còn ta mỗi lần nghe quốc ca, vẫn không kiềm chế được nhiệt huyết sôi sục, nghe hoài không chán.”

“Đó là bởi người mới sống có hai mươi mấy năm thôi.”

“...” Vương Tiểu Minh cố gắng tưởng tượng đến tính cách của mình sau mấy vạn năm, cuối cùng vẫn không nghĩ ra được kết quả, “Baal, trường sinh bất lão với người mà nói, có phải là chuyện vô cùng thống khổ không?”

Baal nhú mày: “Vì sao lại hỏi như vậy?”

“Không có gì. Ta chỉ là không có cách nào tưởng tượng ra, nếu một mai ta được trường sinh bất lão rồi sẽ làm những gì.” Vương Tiểu Minh đột nhiên có chút sợ hãi. Trong vài bộ phim nói về quỷ hút máu, có nhắc đến rất nhiều gã phải trải qua cô đơn tịch mịch đến nỗi không muốn sống nữa. Cậu sợ một ngày nào đó mình cũng sẽ rơi vào tình trạng như thế, sau đó phát điên.

“Vậy thì đừng tưởng tượng nữa.” Baal nhún vai, “Không phải người đã từng nói rồi sao, người không thể tưởng tượng được sinh mệnh vĩnh hằng có thể theo đuổi những gì?”

Vương Tiểu Minh lúng túng: “Người còn nhớ rõ ư?”

“Ta hiện tại nói cho người biết đáp án của ta. Sinh mệnh vĩnh hằng không nhất thiết phải theo đuổi cái gì.” Baal ngạo nghễ nói, “Mãi đuổi theo là bởi sinh mệnh của nhân loại có hạn, nên mới đặt ra cho mình mục tiêu và trình tự thực hiện nó. Nhưng sau khi người hưởng thụ sinh mệnh vĩnh hằng rồi, người sẽ không bị hạn chế thời gian. Bởi vì người có thể tùy ý tiêu xài những mấy ngàn năm sinh mệnh, cho đến khi nào người nghĩ ra việc người muốn làm.”

Vương Tiểu Minh nghe xong trợn mắt há hốc mồm.

“Ta còn nhớ người cũng nói cái gì mà con cá hay là cá con rồi thì vui vẻ đại loại thế...” Baal cố gắng nhớ ra cái câu mà trước kia cậu đã nói.

Vương Tiểu Minh nói: “Không phải cá làm sao hiểu được niềm vui của cá?”

Baal nhướn mày nói: “Ồ. Đại khái là câu đó đó. Người sẽ nhanh chóng có được sinh mệnh vĩnh hằng thôi, cho nên từ giờ trở đi, người có thể bắt đầu thay đổi góc nghĩ mà suy xét vấn đề.”

Vương Tiểu Minh thấp giọng lặp lại: “Thay đổi góc nghĩ?”

“Thì như là, từ giờ trở đi người không cần quan tâm tới thời gian nữa.”

“A.” Khóe mắt của Vương Tiểu Minh nhìn lên hai phiến cửa kia, nhận không được kinh hô một tiếng.

Baal nói: “Sao thế?”

“Hết thời gian rồi!”

Baal: “...” Đây đúng là phá hỏng tâm trạng mà.

“Con số trên cánh cửa đang đếm ngược kia!” Vương Tiểu Minh khẩn trương trừng lớn hai mắt.

Baal quay đầu. Quả nhiên, hai cánh cửa ngoài thiên đường vẫn chẳng chịt ở trên ra còn có một con số đang đếm ngược, hiện tại con số đã nhảy từ 43 sang 42.

“Chết tiệt!” Baal ôm chặt lấy Vương Tiểu Minh rồi kẹp cậu vào nách, thân thể nhanh như chớp giật phóng qua cánh cửa bên phải.

Trong toàn bộ quá trình, Vương Tiểu Minh chỉ nghe thấy tiếng cửa đóng mở không ngừng, còn đầu mình thì không ngừng lúc lắc, cảnh vật trước mắt không ngừng lộn lên lộn xuống.

Thế cho nên sau khi Baal dùng 30 giây lao ra khỏi mê cung, còn dành ra những 12 giây chờ cửa mê cung chậm rãi đóng, nhưng cảm giác của Vương Tiểu Minh lại chưa dừng ở đó, chẳng hiểu sao cứ lắc lư sang hai bên trái phải.

“Người không sao chứ?” Baal thả Vương Tiểu Minh xuống.

Vương Tiểu Minh lảo đảo ngã về trước lại ngửa ra sau, vất sang bên phải lại vẹo sang bên trái, mới chậm chạp phát tay với hần, “Ta không sao... Ừ!”

“...” Baal giúp cậu nôn đến khi không biết trời trăng gì nữa, chậm rãi nói, “Vậy là được rồi.”

Mặc kệ quá trình vượt ải có bao nhiêu là dập dờn uốn lượn quanh co, tóm lại, mê cung này đã vượt qua rồi.

Cửa tiếp theo là ——

Vương Tiểu Minh và Baal đồng thời nhìn xuống vực sâu vạn dặm dưới chân và khoảng không mơ hồ phía trước, bởi vì khoảng cách quá xa cho nên chỉ nhìn thấy đằng trước là một điểm đen vô định.

“Từ nơi này nhảy đến chỗ đó sao?” Vương Tiểu Minh thắc mắc nghĩ: cái này chắc là không khó đâu ha? Dù sao Huyết tộc cũng có thể biến thành con dơi mà, chỉ cần biến thành con dơi rồi bay qua là thắng được cửa này.

Baal nhặt một viên đá nhỏ dưới đất, ném về phía trước mặt.

Bốn phía mới nãy còn hết sức tĩnh lặng đột nhiên có một cơn gió mạnh quạt tới, nháy mắt cuốn viên đá biến mất khỏi tầm nhìn.

Mặt Vương Tiểu Minh lập tức trắng bệch. Gió lớn như vậy, liệu cánh của Baal có chống đỡ nổi không? Cho dù ở giữa không trung là Huyết tộc cũng sẽ dễ dàng bị thổi bay mất thôi.

Baal vỗ vỗ tay, đột nhiên cúi người, bế ngang người cậu.

Vương Tiểu Minh theo bản năng ôm lấy cổ hần, “Baal?”

Khóe miệng Baal cong lên, “Thoạt nhìn đường khá dài đấy, người có thể đánh một giấc.”

Hai tay Vương Tiểu Minh đang bám vào cổ hần căng thẳng, hơi nhích nửa người trên, hôn nhẹ lên hai má hần, “Cổ lên nào.”

Baal nghiêng đầu, thừa dịp cậu còn chưa kịp rút lại, khẽ cắn nhẹ lên môi cậu một chút, “Người có thể nhắm mắt.”

Vương Tiểu Minh ngoan ngoãn khép hai mắt lại.

Baal mở to hai cánh, giăng kết giới bọc xung quanh mình, sau đó giữa cảnh gió bão điên cuồng trước mắt, chậm rãi tung người vào giữa không gian tối đen như mực, bay về phía đối diện.

(trung)

—

Là địch hay bạn, khó mà phân biệt

Vương Tiểu Minh ngẩng đầu nhìn khung trời phía trên.

Tình hình dưới chân mới nãy cậu đã thấy qua, là vực sâu đen ngòm nhìn mãi không tới đáy. Cảnh tượng như vậy đừng nói là tận mắt chứng kiến trong hiện thực, cho dù chỉ là phim ảnh trên TV thôi, mỗi lần cậu nhìn đến đã cảm giác tim đập như sấm, vậy mà giờ phút này lại hoàn toàn khác biệt. Đôi tay mạnh mẽ đang ôm chặt lấy mình giống như một bức tường thành kiên cố nhất trên thế giới, vì hần đã tạo ra một vùng trời bao bọc lấy cậu không gì có thể phá vỡ, để cậu có thể yên tâm cuộn mình nằm trong đó, chẳng cần bận khoăn lo lắng đến phong ba bão táp bên ngoài.

Baal đột nhiên hạ cánh.

Vương Tiểu Minh chớp chớp mắt, “Tối rồi sao?” Sao lại ngán như vậy? Sao mà cảm thấy cứ như chưa đi hết nửa đường a.

Baal đứng trên một mô đất. Vị trí đặt chân có diện tích đại khái chỉ to bằng hai quả bóng rổ, vừa đủ để hai chân hắn có thể đứng trên đó.

Vương Tiểu Minh thấy Baal thu hồi cánh, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía trước, bất an hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì ư?”

“Bên bờ đối diện có Huyết tộc đang theo dõi.” Baal nói.

Vương Tiểu Minh nghiêng đầu nhìn sang.

Đạp vào tầm nhìn chỉ là một mảng xám mờ hồ. Đừng nói Huyết tộc đang ở phía bên kia, ngay cả mép vực bên đó còn chẳng thấy đâu.

“Chúng ta bây giờ phải làm sao đây?” Vương Tiểu Minh lo lắng.

Khóe miệng Baal nhếch lên: “Cái trò đơn giản như vậy thật sự đã quá sỉ nhục chỉ số thông minh của ta.”

Vương Tiểu Minh ngẩn người, rồi mau chóng phát hiện cảnh sắc trước mắt mình cứ như thể ảnh chụp, không ngừng chớp nháy đổi cảnh liên tục. Ước chừng sau hai giây, cậu mới hiểu ra là Baal đang sử dụng dịch chuyển tức thời.

Chính xác. Nhìn theo một góc độ nào đó, dịch chuyển tức thời giống như đã đạt tới tốc độ cực hạn, là di chuyển cực nhanh khiến cho mắt thường không thể theo kịp.

So với bay, hiển nhiên tốc độ của dịch chuyển tức thời nhanh hơn nhiều.

Bất quá chỉ ba bốn phút sau, Baal đã ôm Vương Tiểu Minh tới được bờ đối diện.

Vương Tiểu Minh từ trên tay Baal trượt xuống, kinh ngạc khi nhìn thấy trước mắt mình tự dưng xuất hiện một khu rừng khổng lồ, “Đây là...”

“Ảo thuật.” Baal nhú mày nói. Cho tới tận bây giờ hắn vẫn không sao hiểu được vì cái gì lại có nhiều người thích xài ảo thuật đến thế? Ba cái đồ yêu này chỉ cần bị nhìn thấu, căn bản rất khó mà phát huy hết tác dụng thật sự của nó.

Vương Tiểu Minh nói: “Cái cây vừa vàng vừa tím, nhìn đẹp đó.”

Baal nói: “... Cũng chỉ có tác dụng đến thế thôi.”

Vương Tiểu Minh hỏi: “Ý ngươi là mấy thứ này đều là giả cả sao?”

“Không tính là giả nhưng bộ dạng thật sự của chúng không phải như thế.” Baal nói, “Muốn ta từng bước giải thích cho ngươi hiểu không?”

“Không cần.” Vương Tiểu Minh nói, “Cho dù đại đa số phim ảnh đều hư cấu mà thành nhưng ta vẫn rất thích coi phim mà.”

Baal không tức giận nói: “Cho nên đã bảo rồi, lừa mình dối người là bản tính của nhân loại.”

“Đây là một loại hưởng thụ nha.” Vương Tiểu Minh thấp giọng phản bác.

Baal nhún vai, “Sao cũng được.”

“Đúng rồi,” Cậu đột nhiên hạ giọng hỏi, “Không phải vừa rồi ngươi nói có người ở bờ bên này sao? Hắn đang ở đâu?”

“Trong rừng cây.” Baal lạnh lùng cười nói, “Ta rất ngạc nhiên không biết hắn định giấu mình đến bao giờ mới xuất đầu lộ diện đây.”

“Hắn có phải đang sẵn sàng tư thế để phục kích chúng ta không?” Vương Tiểu Minh thực khẩn trương, nhưng trong khẩn trương lại mang theo vài phần hưng phấn muốn chiến đấu. Dù sao tất cả những thăng nhót tận sâu trong tim chúng, ít hay nhiều đều có một vài ham muốn hướng tới nguy hiểm.

Baal nheo mắt lại, nụ cười lạnh lẽo: “Ta thực chờ mong.”

Vương Tiểu Minh: “...” Từ lúc bên cạnh có Baal, tư tưởng đồng cảm của cậu đạo này hơn phân nửa là dành cho đối phương.

Lúc họ định nâng bước đi về phía rừng cây, một thiếu nữ tóc dài màu nâu sẫm, mặc trang phục đi săn cười tủm tỉm từ trong rừng cây bước ra, bộ ngực vĩ đại cộng thêm đôi chân thon dài khiến cả người cô đều toát lên vẻ quyến rũ tựa như gió thu dào dạt. Trên tay cô nàng còn cầm theo cả súng săn nhưng tất nhiên họng súng không chĩa về phía họ. “Không ngờ các người nhanh như vậy đã giải quyết được bốn cửa phía trước, thật sự làm người khác hâm mộ không thôi.”

Vương Tiểu Minh mỉm cười đáp lại: “Xin hỏi cô là..”

“Ta tên là Michelle, đến từ Giovanni.” Cô dừng bước trước mặt họ, “Trước khi các người bước vào đây Singh trưởng lão đã giới thiệu qua với ta. Hoan nghênh các người gia nhập, ta chân thành hy vọng chúng ta có thể kề vai chiến đấu, cùng nhau bước tới Huyết Dạ sơn.”

Vương Tiểu Minh mỉm cười nói: “Cảm ơn.”

Michelle nhìn về phía Baal, trong mắt hiện lên một tia tán thưởng, vươn tay nói: “Hy vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.”

Baal ngay cả khóe mắt cũng lười liếc đến, “Ta không cần đồng bọn.”

“Người sẽ cần đấy.” Trong lời nói của Michelle tràn ngập tự tin, “Ta không thể không thừa nhận mới này người toát lên một vẻ rất là... khiến ta kính sợ. Nhưng ở trong này, người vẫn phải cần sự hợp tác đáng tin cậy và hỗ trợ từ đồng bọn. Cho dù không phải vì bản thân người, chí ít cũng nên lo cho người bên cạnh a.”

Baal mím chặt môi.

“Singh trưởng lão đã nói cho ta biết, người và gia tộc Toreador từng xảy ra xích mích. Toreador thuộc Mật đảng, mà người lại là kẻ duy nhất đến từ McCorvey. Cho nên nhìn vào tình huống bây giờ, người chỉ có thể tạm thời hợp tác với chúng ta thôi.” Đôi môi đỏ mọng của Michelle hơi nhếch lên, “Chúng ta gồm Giovanni, Ravon cùng với Jimmis, Lasombra của Ma đảng.”

Hai hàng lông mày Baal nhăn nhó.

Michelle lập tức nói: “Đương nhiên, ta biết một Mật đảng phải liên thủ với Ma đảng là chuyện không dễ dàng. Nhưng ta nghĩ, gia tộc McCorvey trước giờ có khi nào chịu cúi đầu trước những quy tắc đâu. Hướng chi, việc thăng cấp của mình mới là việc quan trọng nhất. Nếu người thật sự muốn thăng cấp trở thành Huyết tộc đời thứ tư, trưởng lão của các người cũng không thể nào trách tội, có khi lại khen ngợi ấy chứ. Đến lúc đó đừng nói là Anak, cho dù Daniel lại gây sự, người cũng không cần phải sợ y.”

...

Hắn sợ y hỏi nào?

Baal cảm thấy cô ả trước mặt nói liên miên không dứt này cực kỳ cực kỳ là ngứa mắt.

Vương Tiểu Minh ở bên Baal lâu như vậy, đối với tính tình sớm nắng chiều mưa của hắn rất miễn cảm, thấy cánh tay hắn ép chặt bên thân, vội vàng giải vây: “Nói lâu như vậy, trời chưa gì đã tối om om, chúng ta trước mắt cứ vào rừng đã rồi nói sau.”

...

Michelle mỉm cười giải thích: “Trung tâm trò chơi này là không gian do Cain đại nhân tạo ra, bầu trời thật sự ở đây chưa tối đâu.”

Hèn chi.

Khóe miệng Baal chậm rãi hiện lên một nụ cười khinh miệt.

Vương Tiểu Minh trước khi bước vào rừng, còn tưởng rằng rừng rậm này chỉ do đám cây tím tím vàng vàng tạo thành, nhưng bước vào rồi mới phát hiện, cây cối ở đây đủ màu sắc.

Nguyên bản ở bên ngoài nhìn vô là những cái cây màu tím, sau khi tiến vào chúng nó mới chậm rãi biến đổi, rồi trở thành những cái cây màu xanh nước biển. Trên đó còn có một mảng sáng mờ hồ tựa như những con đom đóm.

“Đây là cái gì?” Vương Tiểu Minh tò mò vươn tay, muốn bắt lấy chúng.

Michelle nói: “Chúng ta cũng không biết. Nghe trưởng lão kể lại, từ rất lâu đã xuất hiện, nhưng chưa một ai biết chúng thật ra là cái gì.”

Baal lạnh nhạt nói: “Là hàng nhái thôi.”

“Hàng nhái?” Michelle và Vương Tiểu Minh khó hiểu cùng quay sang nhìn hắn.

Baal bĩu môi, nhưng không thêm giải thích.

Michelle thức thời nói sang chuyện khác: “Chúng ta tìm một chỗ dừng chân trước đã, Andy đang đi tìm thức ăn... Andy là đại biểu của Ravon. Chúng ta sẽ làm một cái tiệc chào mừng nho nhỏ.”

Vương Tiểu Minh hỏi: “Ma đảng cũng tới sao?” Cậu không rõ Mật đảng và Ma đảng phân chia thế nào, cậu chỉ đơn thuần cảm giác Ma đảng nghe qua có mùi nguy hiểm hơn Mật đảng, hơn nữa nghe nói bọn họ còn có thể thay đổi hình dạng.

Michelle nói: “Không, đại đa số thời điểm chúng ta đều tách ra tự mình hành động, trừ phi gặp phải sự khiêu khích của Mật đảng.”

Vương Tiểu Minh hỏi: “Như vậy hai cái cửa tiếp theo rốt cục là thế nào?”

Michelle kinh ngạc nhìn cậu, “Chẳng lẽ Edward tiên sinh chưa từng nói cho người biết ư?”

...

Bởi vì Edward tiên sinh cũng có biết đâu.

Vương Tiểu Minh cúi đầu, cố gắng không để tầm mắt mình hướng về phía Baal.

Baal ngạo mạn hếch cằm, cứ như thể mình rất khinh thường không muốn giải thích vấn đề này.

Michelle đành phải nhận lấy nhiệm vụ giải thích: “Hai cửa cuối cùng chính là đào thải và tiếp nhận. Cái gọi là đào thải chính là, nếu số lượng tham gia đã thông qua mấy cửa trước vượt quá mười người, như vậy chúng ta phải chủ động giải quyết số dư. Mà tiếp nhận chính là, mặc dù còn lại chỉ có mười, nhưng chỉ cần chúng ta không muốn đối phương bước vào Huyết Dạ sơn, chúng ta cứ như trước tiếp tục đào thải chúng.”

Vương Tiểu Minh sợ hãi nói: “Cho nên chúng ta ở trong rừng cây này là để...”

“Sẵn thú và sẵn bắn.” Michelle giơ giơ cây súng trong tay.

Baal đột nhiên cảm thấy thú vị: nếu hắn hát hết mười tên Huyết tộc khác ra khỏi trận chiến, không biết cái mặt tên kia sẽ thế nào nhỉ? Thật sự... nghĩ lại cũng thấy rất thú vị a.

Michelle đương nhiên không biết trong đầu Baal đang có chủ ý một lưới bắt hết. Cô rất có trách nhiệm tiếp tục giải thích: “Bất quá loại chuyện này rất hiếm khi phát sinh, bởi vì sau khi trải qua quá trình đào thải, những Huyết tộc còn lại bình thường cũng đã bị thương tới tấp, cho dù có tiếp tục chém giết nhau cũng không ai dám nắm chắc rằng mình sẽ là người ở lại.”

Vương Tiểu Minh nhớ tới lời dặn của Singh trước khi bọn họ rời đi, thấp giọng la lên: “Không xong rồi.”

“Cái gì?” Michelle hỏi.

“Ta nhớ khi trước Singh trưởng lão đã nói qua, trước khi chúng ta tiến vào, Huyết tộc ở nơi này đã đủ mười người rồi phải không?” Vương Tiểu Minh chỉ nhớ mang máng là có mười người được vào Huyết Dạ Sơn. “Vậy hiện tại dư một rồi nhỉ?”

Michelle nhìn cậu bằng ánh mắt quái đản, chậm rãi lắc lắc đầu.

... Chẳng lẽ cậu và Baal không được tính một suất sao?

Vương Tiểu Minh an tâm rồi. Cậu và Baal đều là người ngoài, nếu vì mục đích riêng của hai người mà khiến cho mấy Huyết tộc khác bị nốc-ao, lương tâm cậu sẽ cắn rứt lắm.

“Không phải dư một, mà là hai lận.” Michelle nói.

Vương Tiểu Minh giật mình.

Michelle cười nói: “Chẳng lẽ ngươi không nghĩ tới ngươi có thể lấy danh phận là huyết nô của Edward để tiến vào Huyết Dạ sơn à?”

Vương Tiểu Minh lúng ta lúng túng: “Nhưng tôi là nhân loại mà.”

“Nếu thế, chẳng phải là ngươi chuẩn bị trở thành Huyết tộc sao?” Michelle cười khê, chất vấn như vậy nhưng trong mắt vẫn hiện lên vẻ đáng tin.

Vương Tiểu Minh trước giờ không giỏi nói dối, huống chi đối phương nhìn như thể đã vạch mặt cậu. Cậu theo phản xạ co rúm lại, lui về sau nửa bước.

Baal không vui kéo cậu ôm vào trước ngực, “Ta mặc kệ có bao nhiêu suất, cũng chẳng cần biết có thể có Huyết tộc khác bước vào Huyết Dạ sơn hay không, tóm lại, ta và y nhất định sẽ vào được.”

Đối mặt với những lời ngông cuồng của hắn, Michelle không chút nao núng, “Ta nghĩ, điều đó là mục tiêu chung của tất cả chúng ta.”

Vương Tiểu Minh kéo tay áo của Baal, mắt chớp chớp nhìn hắn.

Baal nhú mày liếc sang Michelle.

Michelle thức thời đi sang phía khác.

Vương Tiểu Minh đợi cô ả đi rồi mới nhỏ giọng hỏi: “Chúng ta có nhất thiết phải mượn hai suất để tiến vào đó không?”

“Mượn?” Sắc mặt Baal cổ quái.

Vương Tiểu Minh nói: “Chúng ta vốn không phải Huyết tộc, tự dưng đá văng người khác ra như vậy không hay đâu.” Bởi vì đã vượt qua được các cửa kia, cho nên cậu hiểu rằng, muốn qua được hết mấy cửa đó khó khăn thế nào. Ngay cả Baal còn bị văng ra nhiều lần ở cửa thứ nhất, có thể tưởng tượng ra những Huyết tộc khác đã trải qua những gì.

Baal nói: “Vấn đề này ngươi có thể chờ đến khi bọn chúng trở thành đồng loại của ngươi rồi hẵng lo lắng cho chúng.”

...

Lúc ấy lo lắng hay không lo lắng có gì khác biệt đâu?

Vương Tiểu Minh thở dài.

Tối nửa đêm, trời lại hết tối.

Nếu không nhờ Vương Tiểu Minh mang theo đồng hồ, cậu căn bản sẽ chẳng biết thời gian đã trôi qua nhiều đến thế.

Andy rốt cục mang theo lương thực trở về. Là một loại động vật mà Vương Tiểu Minh chưa từng nhìn thấy bao giờ.

“Đây là cái gì?” Cậu tò mò đánh giá.

Con vật có đầu nai, thân thể giống sư tử còn cái đuôi lại giống sói.

Nó phủ phục thân mình đứng im tại chỗ, cảnh giới nhìn bọn họ.

Andy rút ra từ thắt lưng một con dao nhỏ, nhanh chóng cắt đứt cổ nó, sau đó đặt một cái bát dưới cổ, để máu chảy vào trong bát. Con vật kia chẳng kịp giây dựa đã trực tiếp lăn ra chết.

Vương Tiểu Minh tuy rằng không đành lòng, nhưng cậu biết đây là phương thức sinh tồn của người khác. Huống chi, chính cậu cũng chẳng phải người ngồi không.

Sau khi rút cạn máu, Andy lại thuần thực cắt riêng từng phần da lông và thịt của con vật.

Michelle chia máu ra làm ba chén nhỏ, đưa một chén cho Baal.

Baal trực tiếp gạt sang một bên.

Michelle hơi sững sốt. Mặc dù Huyết tộc cấp cao đích xác không cần uống máu cũng nhịn được, nhưng rất hiếm có Huyết tộc nào sẽ cự tuyệt. Nhất là những lúc thế này, bổ sung máu sẽ làm tăng thể lực của họ, để cho thân thể họ luôn trong trạng thái chiến đấu hoàn mỹ nhất.

Bất quá cô đã nhanh chóng nghĩ ra lý do của hắn. Có thể là hắn chỉ uống máu của Vương Tiểu Minh vậy nên mới chê máu của kẻ khác chẳng. Hoặc có lẽ là do Vương Tiểu Minh bây giờ vẫn còn là nhân loại, hắn không muốn lôi bộ dạng đáng sợ của mình ra dọa y.

Michelle nghĩ vậy, uống hết một chén máu rồi đem cái chén còn lại san cho Andy một nửa.

Andy cắt thịt thành từng miếng nhỏ, lại dùng cành cây xiên thành một dãy, rắc gia vị lên, rồi đặt lên đồng lửa nướng.

Mùi thịt lập tức lan tỏa bốn phía.

Vương Tiểu Minh ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt, nhìn từng xiên thịt bóng loáng, kìm lòng không được nuốt nước miếng cái ực.

Baal cũng bỏ rơi ý định cùng Vương Tiểu Minh chuồn ra ngoài lén gặm đồ ăn do Louis chuẩn bị từ trước.

Chờ đợi là một chuyện thống khổ, nhất là những lúc đói bụng như vậy. Mà nhiều nỗi thống khổ tụ tập lại một đám sẽ khiến tinh thần và thể lực bị hao tổn ghê gớm. Đợi đến lúc Andy đưa mấy xiên thịt cho hai người, Vương Tiểu Minh đã đói muốn lả đi. Bất quá thịt vừa vào miệng, tâm hồn ăn uống của cậu một lần nữa được vực dậy.

Michelle và Andy e ngại Vương Tiểu Minh kinh sợ khi nhìn thấy bộ dạng uống máu của bọn họ cho nên đặc biệt bưng bát tránh ra xa vài mét.

Vương Tiểu Minh mút mút ngón tay rồi chỉ trỏ, nhỏ giọng hỏi: “Đây là thịt gì a?”

“Thịt heo.” Baal nói.

“... Sao có thể thế được?” Thế giới này làm gì có con heo nào phát triển thành một thứ vừa giống nai vừa giống sư tử lại giống cả sói nữa, có chỗ nào giống heo đâu?

Baal nói: “Những thứ ngươi nhìn thấy chỉ là ảo giác thôi.”

Vương Tiểu Minh sững sốt: “Ý của ngươi là ngoại hình của nó không phải thế này.”

Baal gật đầu.

Vương Tiểu Minh mang vẻ mặt hoài nghi, rón rén tới gần cái đầu nai bị chặt xuống và nằm lẫn lốc ở bên kia, vươn tay chọc chọc thử vào hai cái sừng giống sừng nai đó, “Nhưng ta sờ được đây này.”

“Nhìn thấy sờ không thấy chỉ là ảo thuật nhập môn, với năng lực của Cain, làm sao có thể phạm sai lầm căn bản như thế được.” Baal nhét thịt vào miệng.

Vương Tiểu Minh hỏi: “Vậy những thứ mà ngươi nhìn thấy khác những thứ ta nhìn thấy hả?”

“Có thể giống cũng có thể khác.” Baal nói xong, ánh mắt đột nhiên lóe lên, vươn tay kéo Vương Tiểu Minh về bên mình.

Michelle và Andy cùng nhau trở về, phía sau còn có một thân ảnh cao to, là một thanh niên tóc dài mặc áo cổ lá sen.

Michelle thấy vẻ mặt Baal tỏ ra phòng bị, vội vàng giới thiệu: “Hắn là Shar, đến từ Lasombra.”

Shar chậm rãi từ sau lưng Michelle và Andy bước ra, đôi mắt nhỏ dài tựa như một lưỡi kiếm sắc bén nhanh chóng liếc sang Baal và Vương Tiểu Minh, khóe miệng lập tức kéo lên: “Ha, ta cảm nhận được một sức mạnh rất cường đại, thật thú vị.”

Câu trả lời của Baal là một tiếng cười nhạt khinh khỉnh.

Vương Tiểu Minh mỉm cười nói: “Xin chào, rất vui được gặp anh.”

“Một tên nhân loại không hề có chút năng lực tự vệ.” Ánh mắt của Shar hơi thâm trầm, “Dẫn theo một kẻ như thế xuất hiện ở rừng Áo Diệt... Người tự tin đến nỗi khiến người khác phát ghét.”

Michelle thấy Baal nhú mày, vội vàng nói sang chuyện khác: “Shar, sao ngươi lại đến đây?”

“Cane Corso nói có đồng bọn mới tiến vào, thế nên ta đến để coi thử.” Shar nghiêng đầu, nụ cười mang theo vài phần tà khí khó nhận ra, “Một tổ hợp pha trộn giữa kinh hỉ và thất vọng, thật là hài quá đi.”

Trong mắt Baal đã bắt đầu ngưng tụ bão táp. Hắn đứng dậy, lạnh lùng nói: “Nếu đã dư ra hai người, chi bằng bắt đầu thanh lý từ người trước đi?”

Ánh mắt Shar hiện lên một tia dị sắc, tự dưng ngắt nga ngắt ngừng phá lên cười ha hả.

Cơn giận của Baal lại tích tụ nhiều hơn.

Michelle thấy tình thế như vậy liên tục nháy mắt ra hiệu cho Andy.

Xui thay Andy đang trong trạng thái lão tăng nhập định, đừng nói là y nhận ám hiệu của cô, ngay cả một trận gió thổi mưa phun trước mắt này cũng không nhìn đến.

Tiếng cười của Shar rốt cục ngừng lại, “Trước mắt không được rồi. Nơi này trò hay còn nhiều như thế, chúng ta cứ thông thả mà hưởng thụ, cần gì phải nhanh chóng bày ra tàn cục chứ?”

(hạ)

Là địch hay bạn, khó mà phân biệt

Baal cười khinh: “Người thật sự cảm thấy đây không phải là điềm báo kết cục của ngươi sao?”

Biểu tình của Shar trống rỗng khoảng hai giây, lập tức nhịn không được cười to: “Ha ha, người thật sự là một Huyết tộc làm ta thấy hứng thú nhất trong vòng mấy trăm năm qua. Chắc chắn, nếu được quen biết người sớm hơn có lẽ ta đã không nhầm chán lâu đến thế.”

Giọng Baal lạnh lùng nói: “Nếu khi ấy ngươi biết ta thì bây giờ ngươi đã chẳng còn tồn tại.” Hắn của mấy trăm năm trước, tuyệt đối chẳng dễ bắt chuyện như hiện tại, nghĩ đến đây, hắn cúi đầu nhìn xuống Vương Tiểu Minh đang nép vào bên người hắn.

Khi xưa hắn cũng tuyệt đối không bao giờ tin, chính mình lại có một ngày cư nhiên cam tâm tình nguyện sống cùng nhân loại cả đời.

Nụ cười của Shar thu lại, “Người tới tham gia đêm hội máu tươi là vì y sao?”

Baal nhanh chóng quay đầu, trong mắt hiện lên tia cảnh cáo rất rõ rệt.

“Người yên tâm, tham gia đêm hội máu tươi với ta mà nói, thú vị chỉ có quá trình, về phần kết quả... Ta chẳng quan tâm.” Trong nụ cười của Shar mang theo chút châm biếm, “Đây bất quá chỉ là một trò chơi được định sẵn vô nghĩa mà thôi.”

Michelle thấy lời hắn nói có chút khác thường, vội vàng ngắt lời: “Người ăn cơm chưa? Chi bằng cùng ăn đi?”

Shar ngồi xuống đất, “Nào dám cự tuyệt lời mời của mỹ nữ chứ.”

Andy đưa xiên thịt thơm phức cho hắn.

Shar ngửi một chút nói: “Ừm. Không hổ danh là thành viên của gia tộc Ravon, cho dù săn bắn hay nấu nướng đều vô cùng đặc biệt.”

Andy chớp chớp mắt, coi như là đáp lại lời khen của hắn.

Michelle hiển nhiên vẫn có vài phần kiêng kị, mở miệng thăm dò: “Cane Corso và Rosatt đâu?”

“Cô sợ bọn họ đang núp ở nơi xó xỉnh nào đó chờ dịp đánh úp các người sao?” Shar tao nhã thường thức xiên thịt.

Michelle mỉm cười, nheo mắt che dấu mọi tâm tư, “Chúng ta là chiến hữu, không phải sao? Đã là chiến hữu thì phải tin tưởng nhau, kẻ vai chiến đấu.”

Shar nghiêng đầu, có thâm ý khác cười nói: “Đúng vậy, chúng ta là chiến hữu.”

Baal hừ lạnh nói: “Ta từ chối.”

“Vì sao?” Shar cảm thấy hứng thú lên tiếng hỏi.

Baal nói: “Bộ người chưa từng nghe qua câu này ư? Có chiến hữu là một con heo so với đối thủ bên kia là một con sói còn đáng sợ hơn.”

Shar sờ sờ cằm: “Ta không mập.”

Baal nói: “Heo không mập vẫn là heo.”

Vương Tiểu Minh thấy bom đạn của Baal càng ném sức công phá càng lớn, vội vàng đỡ lời: “Hắn đang giỡn thôi.”

Baal bất mãn liếc cậu.

Vương Tiểu Minh kiên trì nói: “Hắn hay giỡn lắm. Nhất là sau khi cơm nước xong xuôi, hắn nói làm thế sẽ tốt cho tiêu hóa.”

...

Cái này mới thật sự là giỡn à?

Baal tiếp tục trừng mắt.

Shar đột nhiên nói: “Nếu ta là người, nhất định sẽ không biểu hiện rõ ràng như vậy đâu.”

“Sao cơ?” Vương Tiểu Minh hỏi.

“Ta không phải nói người. Ta đang nói hắn.” Shar chỉ một ngón tay về phía Baal.

Baal quay đầu lại, lạnh nhạt liếc nhìn hắn, giống như chẳng hề để tâm đến lời hắn nói nhưng sự thật là hai lỗ tai đã dựng thẳng lên rồi.

“Ở trong rừng Áo Diệt này, thứ gì cũng có thể xảy ra, thứ gì cũng có thể tan biến.” Khóe miệng Shar vẫn nhếch lên như trước nhưng lại khiến người đối diện không tự chủ mà rét run, “Cho nên đừng bao giờ để lộ nhược điểm của mình ra, bởi vì người vĩnh viễn chẳng thể biết được, rốt cục đối thủ của người đang núp trong xó xỉnh nào.”

Baal thần nhiên nói: “Lo lắng vì không biết được tương lai là hành vi của những kẻ yếu kém. Bởi bọn chúng không thể nắm giữ được vận mệnh.”

Shar hơi ngạc nhiên rồi lại tuôn ra một tràng cười to, cười đến nỗi cái tay cầm xiên thịt rung rung nhiều lần chọc vào ngực của Michelle.

Michelle đẩy ra hai lần, đến lần thứ ba, rốt cục nhìn không được phải đổi chỗ với Andy.

Sau đó, cô bực bội khi phát hiện xiên thịt của Shar cũng đổi sang hướng khác.

...

“Đúng vậy. Không thể nắm giữ vận mệnh đích thật là hành vi của kẻ yếu.” Shar ngừng cười, “Nhưng ai có thể chân chính nắm giữ vận mệnh đây? Là các vị trưởng lão của mười ba gia tộc trong tay thâu tóm quyền lực lớn nhất ở Huyết tộc ư? Nếu bọn họ có thể nắm giữ vận mệnh, có lẽ Huyết tộc chẳng phải chia ra tận mười ba gia tộc mà đã sớm trở thành một thị tộc duy nhất.”

Baal trầm mặc.

Vương Tiểu Minh ngập ngừng nói: “Tôi nghĩ không phải ai cũng cho là như vậy đâu.”

Shar quay đầu nhìn cậu.

“Ít nhất, tôi cảm thấy quan hệ giữa Singh tiên sinh và Wudlens tiên sinh vẫn rất hòa hảo mà.”

Shar yên lặng qua sát cậu, đột nhiên mỉm cười nói: “Thật không? Vậy thì tốt.”

Vương Tiểu Minh bị sự thay đổi nhanh như chớp nhoáng của hắn làm đơ ra, chẳng biết đang nghĩ gì nữa.

“Được rồi, mặt cũng gặp rồi, cơm cũng ăn rồi, xem ra, đã đến lúc ta nên tách khỏi cái hội này.” Shar phải phủi quần áo đứng dậy.

Michelle và Andy đồng thời đứng lên theo.

“Tối nay cứ thoải mái mà nghỉ ngơi. Theo ta được biết, Mật đảng còn đang ở phía bên kia rừng, tạm thời không xuất hiện ở đây đâu.” Shar nói, “Từ ngày mai, chúng ta sẽ thật sự bắt đầu cuộc săn.” Hắn cười tùm tùm xoay người rời đi, tư thế tiêu sái giống như một quý tộc ngạo nghễ bước trên đường lớn.

“Kỳ thật,” Sau khi Shar rời khỏi đây thật lâu, Michelle đột nhiên lên tiếng, “Gần như là đêm hội máu tươi nào cũng có hắn tham gia.”

Vương Tiểu Minh mở to hai mắt giật mình hỏi: “A? Sao vận số của anh ta lại kém như vậy?” Nếu không phải vận khí quá thảm thì tại sao năm nào cũng tham gia mà lại không trúng lấy một lần.

Michelle nói: “Không phải vận khí kém, mà là năm nào hắn cũng tới vòng cuối rồi bỏ cuộc.”

“Vì sao?” Không chỉ Vương Tiểu Minh, ngay cả Baal cũng dâng lên vài phần hứng thú.

Michelle nói: “Bởi vì mục đích của hắn là tới đây để hoài niệm. Người yêu của hắn đã chết trong khu rừng này.”

Vương Tiểu Minh giật mình.

Baal nhú mày nói: “Bởi đêm hội máu tươi sao?”

Michelle gật gật đầu, “Bất quá cho tới tận bây giờ vẫn chưa tìm được hung thủ.”

Trong lòng Vương Tiểu Minh đột nhiên phủ kín bi thương.

Baal nói: “Tính cách của hắn không giống loại người sẽ để hung thủ an ổn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật.”

Michelle mỉm cười nhưng lại không dây dưa đề tài này thêm nữa.

Đồng hồ đã báo hiệu rạng sáng thế mà sắc trời vẫn hỗn loạn như cũ.

Vương Tiểu Minh bắt đầu thiu thiu ngủ, cuộn mình rúc vào trong ngực Baal.

Baal có ngủ hay không cũng chẳng sao, nhưng để Vương Tiểu Minh khỏi cảm thấy tịch mịch, hắn cũng nhắm hai mắt lại.

Michelle và Andy đều tự động tìm một chỗ khác nghỉ ngơi.

Ở trong rừng Áo Diệt này, cho dù ai là đồng bạn cũng chỉ tạm thời mà thôi. Thứ mà họ tin tưởng đều nằm trên cột mốc lợi ích vô cùng hữu hạn.

Vương Tiểu Minh ôm lấy thắt lưng của Baal, trong lúc thần trí đã rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, cậu vẫn cố ngăn không để mình chìm vào giấc ngủ, “Baal.”

“Sao?” Baal dựa vào thân cây, tay chậm rãi vuốt ve tóc cậu.

“Ta cảm thấy Shar thật đáng thương.” Nhất là sau khi nghe kể về chuyện của hắn xong. Tuy rằng Michelle kể rất sơ sài nhưng cậu vẫn cảm thấy có một loại áp lực sôi sục và bất đắc dĩ.

Tay Baal dừng lại, “Vậy người có cảm thấy ta đang cực kỳ bức bối hay không?”

“... Không thấy.” Vương Tiểu Minh trả lời rất thành thật. Đã ở cạnh Baal lâu như vậy, dường như cậu có thể cảm nhận được chính xác đến bảy tám phần những sắc thái hỷ nộ ái ố của hắn. Nhưng đương nhiên lần này đã nằm ngoài bảy tám phần đó.

Baal gằng giọng: “Hừ, ai bảo hắn vô dụng ngay cả người mình yêu còn không bảo vệ nổi.”

Hai tay Vương Tiểu Minh đang ôm lấy hắn đột nhiên siết chặt hơn, “Baal. Nếu người xảy ra chuyện gì, ta sợ là cũng chẳng thể bảo vệ được người.”

...

Này có gì mà ‘sợ là’ nữa? Chẳng lẽ sự thật không phải thế chắc?

Baal mở to mắt, có chút khó hiểu nhìn cậu.

“Ta tuyệt đối đánh không lại Isfel đâu.” Về chuyện ân oán giữa Isfel và Baal, không cần hỏi, chỉ cần có mắt đều có thể thấy rất rõ ràng.

Baal: “...”

“Ta thậm chí còn rất phân vân không biết mình có thể đánh lại Thạch Phi Hiệp không nữa.” Vương Tiểu Minh nghiêm túc vẽ ra chiều cao và thể trạng hai người trong đầu rồi đem so sánh.

Baal: “...” Cái này có hơi quá trớn rồi đấy.

Vương Tiểu Minh vẫn đang lo lắng, thấp giọng lẩm bẩm: “Ta biết làm thế nào để bảo vệ người đây?”

...

Trước khi trả lời câu hỏi này, Baal lại càng muốn hỏi cho rõ, rốt cục y lời đâu ra nguyên nhân hắn cần được bảo vệ chứ?

Bất quá không đợi hắn hỏi, Vương Tiểu Minh lại tiếp tục lẩm bẩm: “Cho nên ta quyết định.”

“Quyết định cái gì?” Baal rốt cục lên tiếng.

“Ta muốn làm Huyết tộc.”

“...” Chuyện này không phải sớm đã quyết định rồi sao?

“Có như thế, vạn nhất gặp phải nguy hiểm cho dù ta không giúp được người, cũng tuyệt đối sẽ không trở thành vật ngáng đường.” Vương Tiểu Minh cảm thấy hình như mình đã vượt qua nỗi sợ hãi đối với số mệnh vốn được giấu kín trong lòng từ lâu. Bởi giờ đây, cậu đã có một lý do không thể không vượt qua nó.

Baal trầm mặc sau một lúc lâu, mở miệng nói: “Ừ. Như vậy người có thể đánh bại Thạch Phi Hiệp rồi.”

Vương Tiểu Minh: “...”

Cậu được cậu mất tí tê một hồi.

Mí mắt Vương Tiểu Minh từ từ nặng trĩu.

Baal điều chỉnh lại tư thế, để cậu nằm ngủ được thoải mái hơn.

Bốn phía dần dần tĩnh lặng.

Vương Tiểu Minh tiến vào mộng đẹp.

Đột nhiên, thất lưng của cậu bị giật mạnh một cái.

Baal ôm cậu nhanh chóng lùi ra xa hai mét.

Vị trí lúc trước của họ có một mũi tên đỏ tươi nhọn hoắc cắm trên thân cây, như tuyên bố rằng bọn họ đã trở thành con mồi.

Baal vô cùng tức giận nhìn về chỗ mũi tên.

Michelle và Andy nghe thấy động tĩnh đều chạy tới.

Michelle đưa mắt nhìn mũi tên, “Là Nosfera. Xem ra hắn tới đây để thăm dò.”

Vương Tiểu Minh lấy lại bình tĩnh hỏi: “Chẳng phải Shar đã nói tối nay rất an toàn sao?”

Michelle giải thích hàm súc: “Có đôi khi, cho dù là đồng bạn, người cũng không cần nhất nhất đều tin vào những lời hắn nói.”

Baal cười nhạt: “Ta chẳng dám đặt yêu cầu quá cao như thế với y.” Hắn dừng một chút, “Ta chỉ hy vọng y không tin vào những gì kẻ địch nói là đủ rồi.”

“...” Vương Tiểu Minh rất muốn phản bác, nhưng trước khi phản bác, cậu đang cố nhớ xem mình có từng làm chuyện ngớ ngẩn như vậy chưa.

Michelle kéo đề tài trở về, tiếp tục nói: “Xem ra mũi tên này không chỉ để thăm dò. Bất quá nếu Nosfera đã đến đây, như vậy những kẻ khác nhất định vẫn chưa đến, cho nên từ giờ sẽ rất yên ổn.”

Vương Tiểu Minh nói: “Những lời này của cô thuộc về phạm vi có thể tin tưởng hay là bên phía không thể tin được vậy?”

Michelle không lưu tâm cười nói: “Người nói xem?”

Baal liếc cô một cái liền nói: “Không tin.”

Michelle ngẩn người: “Lần này ta nói thật đấy.” Cô nhấn mạnh ngữ khí.

Baal lạnh nhạt nói: “Chẳng lẽ lại có người sau khi lừa dối phương rồi sẽ quay sang nói cho hắn biết ‘ta đang nói dối’ chắc?”

Sắc mặt Michelle lúc xanh lúc trắng, cuối cùng nhún vai nói: “Quên đi, tùy các người vậy.” Cô giận dỗi bỏ đi.

Andy nhìn bọn hắn, lại nhìn sang phía Michelle rồi cũng rời đi.

Vương Tiểu Minh nói: “Ta cảm thấy thấy cô ấy nói thật đó.”

“Ta biết.” Đáp án của Baal vượt ngoài dự kiến.

“Vậy tại sao người lại còn nói thế?” Vương Tiểu Minh trừng lớn hai mắt.

Baal nói: “Người không thấy cô ấy nói nhiều quá sao?” Về mặt của hắn rõ ràng là không kiên nhẫn.

Vương Tiểu Minh: “...” Cho nên, hắn nói thế cốt để đuổi cô ta đi thôi sao?

33. Chương 33: Hỗn Chiến

(Thượng)

Ai mới là hai kẻ dư thừa?

Vô luận có thể nào, lời Michelle cam đoan đã ứng nghiệm.

Một đêm bình yên.

Trời tờ mờ sáng, lá trên cây cũng từ từ chảy ra một thứ chất lỏng giống như nước.

Sau khi Vương Tiểu Minh bị ba giọt nhỏ tong tong trên đầu, nhin không được mở to mắt.

Sáng sớm trong rừng rậm Áo Diệt lại hiện ra một khung cảnh khác.

Đám cây cối nguyên bản màu xanh lam lại dần chuyển sang xanh lá, từ thân cây đến lá cây, tất cả đều xanh biếc đến trong suốt, cứ như từ ngọc bích mài ra.

Vương Tiểu Minh đứng dậy, nâng tay khẽ sờ soạn thân cây. Quả nhiên là cảm giác giống như đang vuốt ve từng phiến ngọc, so với mấy cái cây ở nhân giới hoàn toàn khác hẳn. “Đây cũng là ảo giác ư?”

“Ồ.” Baal thấy Michelle và Andy không luẩn quẩn quanh đây, từ trong không gian lòi ra bàn chải và khăn mặt, cùng Vương Tiểu Minh hai người dùng nước trên cây nhỏ xuống chải chuốt.

Vương Tiểu Minh chờ hẩn dọn dẹp xong mọi thứ mới hỏi: “Nếu thức ăn hôm qua là thịt heo thì nước từ mấy cái cây này chảy xuống là cái gì á?” (Dạo này thấy Boss jông ôsin ghê á :-?)

“Sương sớm.” Nếu không phải là nước, hẩn đời nào yên tâm thoải mái dùng như vậy.

Vương Tiểu Minh có chút thất vọng. Cậu còn tưởng đáp án sẽ là một thứ gì đó không ngờ tới, ví dụ như mật ong hay là cái gì đấy.

Michelle và Andy từ xa xa đi tới.

Baal lạnh lùng trừng mắt nhìn họ.

“Chào buổi sáng.” Michelle ngủ qua một đêm nhìn không giống hôm trước, dường như cơn bực tức tối qua chẳng ảnh hưởng gì đến cô, “Ta và Andy đã thương lượng rồi. Từ giờ cho đến kì khảo sát còn hai ngày nữa, cho nên trong hai ngày này, chúng ta chẳng những phải cố gắng sinh tồn ở trong rừng mà còn phải hạ gục hai gã đến từ Mật đảng.”

Vương Tiểu Minh hỏi: “Làm thế nào mới tính là hạ gục?”

Michelle nói: “Rất đơn giản. Rừng Áo Diệt sẽ tự phán quyết.”

“A?” Vương Tiểu Minh chẳng hiểu gì cả.

Michelle kiên nhẫn giải thích: “Rừng Áo Diệt là một sinh vật sống, chừng nào nó cho rằng người tham gia không có tư cách dự thi thì nó sẽ tự động dời người đó đến một nơi khác.”

Dịch chuyển không gian?

Vương Tiểu Minh ngẩn ra, nhìn về phía Baal.

Baal không hề phủ nhận gật đầu.

...

Nhưng mà Baal không phải đã nói, người duy nhất ở Huyết tộc giới có thể dịch chuyển không gian là Cain sao? Hơn nữa trước đây hẩn còn bảo có một Huyết tộc năng lực độc nhất vô nhị đang theo dõi hẩn. Chẳng lẽ...

Vương Tiểu Minh hai con mắt liên tục xoay vòng vòng, lóe lên vẻ nghi hoặc.

Nhưng mà ý nghĩ này của cậu rất phức tạp, cho nên Baal nhất thời không hiểu ra, cứ tưởng rằng cậu không tin tưởng hẩn, vì thế hùng hổ nói: “Yên tâm, cho dù có đến mười kẻ bị hạ gục cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta.”

Đổi lại là Huyết tộc khác, đối diện với sự khiêu khích trắng trợn như vậy đã sớm nổi trận lôi đình hoặc là sẽ rống lên ầm ĩ. Nhưng nhìn Michelle và Andy lúc này lại chẳng có chút tức giận nào cả.

Vương Tiểu Minh đột nhiên hỏi: “Nếu mới nãy nói kết quả sẽ bị chuyển ra ngoài, vậy tại sao người yêu của Shar lại chết trong rừng rậm Áo Diệt chứ?”

Michelle sững sốt, đại khái không ngờ cậu cư nhiên còn để bụng chuyện này mãi không thôi, bất quá cô nhanh chóng lấp liếm: “Cái này chỉ có thể là do một tình huống đặc biệt nào đó xảy ra.”

“Tình huống thế nào?” Vương Tiểu Minh vẫn cứ đầu truy vấn y như cô nghĩ.

“Trước khi bị rừng Áo Diệt đá ra ngoài, người đó đã bị giết.” Người trả lời cậu chính là Baal.

Michelle mỉm cười.

Vương Tiểu Minh trong lòng không khỏi phát lạnh. Nói như vậy, gã hung thủ đó nhất định đã ra tay rất nhanh, hơn nữa còn quyết tâm giết người cho bằng được.

“Có thể vào được rừng Áo Diệt đều không phải là Huyết tộc bình thường.” Michelle tiếp lời, “Ta nhớ rất rõ, người yêu của Shar là đời thứ năm.”

Có thể trong giây lát giết chết một Huyết tộc đời thứ năm thì tối thiểu cũng phải là đời thứ tư trở lên. Nhưng trưởng lão thì không phải tham gia những cuộc thi thế này, mà Huyết tộc đời thứ tư cũng đâu cần tham gia làm chi, bởi lẽ cho dù có tham gia, bọn họ chẳng có cách nào nâng cấp thêm được nữa. Như vậy đáp án duy nhất chỉ có thể là, hung thủ đặc biệt tới đây để giết chết người đó.

“Chẳng lẽ ngay cả một chút manh mối cũng không có sao?” Vương Tiểu Minh kiềm lòng không được lại nổi cơn tò mò về câu chuyện xa xưa.

Michelle nhún vai: “Có lẽ chân tướng của chuyện này chỉ có Cain đại nhân mới trả lời cậu được.”

Vương Tiểu Minh thở dài.

“Chúng ta xuất phát thôi. Nếu Mật đảng đã thám thính được vị trí của chúng ta, bây giờ đến phiên chúng ta đáp trả bọn chúng.” Michelle xoay người đi trước dẫn đường.

Baal nhú nhú mày, cúi đầu nhìn Vương Tiểu Minh hỏi: “Đã đói bụng chưa?”

Vương Tiểu Minh rất thành thật gật đầu, sau đó quay đầu nhìn bóng dáng của Michelle và Andy ngày càng nhỏ, “Không sao đâu, dù có nhịn đói thêm chút nữa cũng không sao cả.”

“Người bây giờ vẫn đang là nhân loại, lỡ như chết đói thì biết làm thế nào?” Ở trong mắt Baal, nhân loại luôn được xếp vào danh mục ‘sinh vật yếu đuối mong manh’ nhất. (Chỉ có kon cừu nhà anh mới thể thây :’> Anh thành gà mẹ chăm con rồi đấy =__=)

Vương Tiểu Minh mặt thộn ra nói: “Chẳng có ai chịu đói một chút sẽ chết cả.”

“Những chuyện như thế luôn có người đi tiên phong mở đường đó.” Baal vừa nói vừa lôi sandwich từ trong không gian ra.

Vương Tiểu Minh phụng phịu cầm lấy, “Không xui xẻo vậy chứ?” Nói xong, cậu lại cảm thấy mình lo không đủ rồi. Sau bao nhiêu năm vận thối như vậy, có cái gì không thể xảy ra đâu.

Baal cầm lấy tay cậu, giúp cậu nhét sandwich vào miệng, “Cho nên từ bây giờ hãy ngoan ngoan ăn cho no đi.”

...

Trong đầu Vương Tiểu Minh toát ra một suy nghĩ kỳ quái. Người khác một ngày ăn ba bữa đúng giờ là để khỏe mạnh, còn cậu một ngày ăn ba bữa đúng giờ là để... không chết.

Cậu có chút khó chịu nhắm nháp sandwich, đột nhiên ngẩng đầu la lên: “Chết rồi, không thấy Michelle và Andy đâu nữa.”

“Yên tâm, bọn chúng sẽ quay lại ngay.” Khóe miệng Baal nhếch lên.

Vương Tiểu Minh cẩn thận quan sát vẻ mặt của hắn, xác nhận đây không phải là cười mà nó chỉ xuất hiện khi nào hắn giở giọng châm biếm, rốt cục nhịn không được nói: “Hình như người không thích bọn họ.”

Baal đáp: “Không phải.”

Vương Tiểu Minh sững sốt, “Chẳng lẽ người thích bọn họ sao?”

“Ý của ta là, ta không phải không thích bọn chúng. Mà là rất rất ghét bọn chúng.”

“Vì sao thế?” Vương Tiểu Minh cảm thấy lúc nào Baal cũng cố tình gây sự. Dù gì đối phương ngay từ lúc đầu đã luôn thể hiện thành ý với họ, hơn nữa bọn họ còn có người tiền cứ —— Singh đại nhân, nghĩ đi nghĩ lại vẫn là loại người đáng tin cậy a.

Baal không đáp hồi ngược lại cậu: “Bộ người rất hi vọng ta thích bọn chúng chắc?”

Vương Tiểu Minh đáp: “Ta chỉ nghĩ, bây giờ chúng ta và họ đã là đồng minh đồng tâm hiệp lực, đáng lẽ nên tin tưởng, giúp đỡ lẫn nhau mới đúng.”

Về mặt của Baal không đồng ý nhưng cũng chẳng buồn phản bác.

Kết quả như vậy với Vương Tiểu Minh mà nói đã hiếm có lắm rồi. Đổi lại là Baal trước kia, nhất định sẽ bẻ ngược suy nghĩ của cậu.

Hai người họ ăn xong sandwich, lại ngồi dưới gốc cây một lát chờ Michelle và Andy trở về.

“Các người lạc đường sao?” Michelle không hề đề cập tới chuyện bọn họ không hề đi lên, “Thật có lỗi, chúng ta đi nhanh quá.”

Cô càng nói vậy Vương Tiểu Minh lại càng thấy áy náy, vội vàng nói: “Không phải, không phải... Là do bọn tôi, bọn tôi, ừm, rất mệt mỏi, cho nên ngủ gật một chút.”

...

Nếu có lớp đào tạo kỹ năng nói dối, Baal rất muốn thay cậu đi đăng kí một khóa.

Vương Tiểu Minh cũng hiểu chính mình trong lúc lúng túng đã bịa ra một lý do quá là gượng ép, vì thế lại vẽ rắn thêm chân bổ sung một câu: “Tôi mỗi ngày cứ ngủ một giấc xong lại phải ngủ thêm một giấc nữa.”

“...” Michelle quyết định không nên dây dưa đề tài này, nói sang chuyện khác, “Vậy chúng ta tiếp tục xuất phát đi?”

Vương Tiểu Minh đôi mắt mong mỏi nhìn Baal, “Được...”

Baal bất đắc dĩ cầm lấy tay cậu đi về phía trước.

Michelle và Andy lúc này mới nhích người.

Trên đường đi, Michelle giảng giải về rừng Áo Diệt một hồi.

Rừng Áo Diệt đại khái chia làm ba khu vực chính.

Vị trí hiện tại của bọn họ đang ở vòng ngoài cùng, vòng thứ hai thường có dã thú lui tới, cuối cùng là vùng trung tâm nơi thường xuyên xuất hiện ma thú.

Con mồi mà ngày hôm qua Andy săn được chính là thuộc phạm vi dã thú.

Vương Tiểu Minh nhỏ giọng hỏi Baal: “Ta rất tò mò không biết nguyên hình của ma thú là cái gì ha?”

Baal vuốt cằm nói: “Ta cũng rất tò mò nha.” Nơi có nhiều ma thú nhất chính là Lang Nhân giới hoặc Titan giới, nhưng mà không biết ma thú ở Huyết Tộc giới hình dạng ra sao. Hoặc có thể căn bản vẫn là heo biến ra nhưng bề ngoài chấp vá thôi.

Michelle hình như không nghe thấy hai người họ rủ rủ với nhau đằng sau, vẫn đang giảng: “Đêm qua chúng ta đã âm thầm thăm dò vị trí của hai gã đến từ gia tộc Nosfera. Bọn họ ghét những nơi có mặt trời, những chỗ nhiều ánh sáng, cho nên chắc chắn là đang trốn trong sơn động. Vòng ngoài tổng cộng có ba mươi sáu sơn động. Ta và Andy đã kiểm tra hết rồi, nếu đoán không sai có lẽ bọn họ đang ở trong sơn động trước mặt.”

“Cô nói nếu đoán không sai là chỉ...” Vương Tiểu Minh tò mò lại hỏi thêm một câu.

Michelle dừng bước kiên nhẫn giải thích: “Chúng ta đoán sai, hoặc là bọn họ chuyển đi rồi.”

Sự thật chứng minh, không hề xuất hiện sự cố.

Khi bọn họ tới gần sơn động, chợt nghe từ trong động truyền ra sóng âm tựa như một lời cảnh cáo.

Vương Tiểu Minh là nhân loại, tuy cậu không nghe được sóng âm này nhưng trong người vẫn cảm thấy hết sức khó chịu, có cảm giác buồn nôn nhờn nhợt khó tả.

Baal ôm lấy cậu quay người lại.

Michelle ngạc nhiên hỏi: “Các người đi đâu vậy?”

“Nghỉ ngơi.” Baal lạnh lùng bỏ lại một câu, cũng chẳng thèm để ý đến sắc mặt của cô, trực tiếp rời xa khỏi sơn động kia.

Michelle và Andy trao đổi ánh mắt, từ sau đuổi theo.

“Edward,” Cô bước thật mau chắn trước người hắn, “Nosfera là kẻ yếu nhất trong Mật đảng, chỉ cần hạ gục bọn họ là chúng ta đã cầm chắc chiến thắng rồi.”

Baal lạnh nhạt phủ nhận: “Cho dù bọn chúng có bị loại hay không ta nhất định sẽ thắng.”

“Cho dù người nắm chắc phần thắng nhưng cậu ta thì tính sao?” Michelle có chút bực bội, “Một khi đã đến thời hạn, chỉ cần số người trong rừng Áo Diệt vượt quá mười, nó sẽ dựa vào năng lực cao thấp của từng Huyết tộc để chọn ra mười kẻ ưu tú nhất. Lúc ấy cậu ta đảm bảo sẽ bị loại đầu tiên.”

Baal lạnh lùng nhìn cô, “Người nhiều chuyện quá đi.”

Michelle ghen lời. Cô trở mắt nhìn Baal và Vương Tiểu Minh càng lúc càng xa, mặt chậm rãi xị xuống.

“Làm sao đây?” Andy rốt cục lên tiếng, giọng khàn khàn như mài đao.

Ánh mắt Michelle lộ ra một tia hung ác, “Nếu hắn đã không muốn phối hợp theo kế hoạch, chủ động đá văng hai tên Nosfera đáng ghét kia ra, vậy thì chúng ta đành phải thực hiện kế hoạch hai thôi.”

“Ý của người là?”

“Nosfera không bị loại có sao đâu, loại Edward và tên nhân loại kia ra cũng được mà.” Michelle lạnh lùng cười nói, “Chúng ta chỉ cần duy trì đúng mười người trong rừng Áo Diệt là ổn thôi.”

Andy nói: “Nhưng mà Singh trưởng lão đã dặn...”

Tia hung ác trong mắt Michelle lại từ từ chuyển sang suy nghĩ sâu xa, “Kỳ thật, chính Singh trưởng lão đã nói với ta kế hoạch hai...”

(trung)

Ai mới là hai kẻ dư thừa?

Baal dẫn Vương Tiểu Minh đến dưới một gốc cây lớn, “Người sao rồi?”

Vương Tiểu Minh dựa vào thân cây ngồi thụp xuống, vỗ vỗ ngực cho thuận khí: “Đỡ hơn nhiều rồi.”

Baal lấy chai nước khoáng từ trong không gian ra đưa cho cậu. Trước khi khởi hành, bọn họ đã làm công cuộc chuẩn bị có thể nói là chu toàn lắm.

Vương Tiểu Minh cầm lấy, mở nắp ra uống một ngụm, ánh mắt đột nhiên dừng lại trên cái nắp.

“Làm sao nữa?”

“Hình như quá đất rồi.” Vương Tiểu Minh cẩn thận nhìn lại ngày tháng, “Hết hạn từ hôm qua.”

Baal gầm gừ: “Chờ khi nào về sẽ đến đập nát xương sản xuất.”

“... Là do ta nhìn lầm rồi, kỳ thật không phải quá hạn đâu.” Vương Tiểu Minh vội bào chữa.

“...” Hai mắt Baal đảo qua cái nắp trên tay cậu, không tức giận hỏi, “Bộ người tưởng ta không biết đọc số sao?”

Vương Tiểu Minh mở to hai mắt, “Người biết hả?” A, đề toán đầu tiên lúc qua cửa là do hắn giải mà. Vương Tiểu Minh âm thầm tự trách mình.

Baal: “...”

Nhìn sắc mặt có xu hướng càng lúc càng đen của hắn, Vương Tiểu Minh thức thời không tiếp tục dây dưa vấn đề này nữa, “Đúng rồi. Chúng ta cứ bỏ đi như thế, Michelle và Andy liệu có giận không nhỉ?”

Baal khó hiểu hỏi lại: “Bọn họ tức giận hay không thì liên quan quái gì đến ta chứ?”

Từ nhỏ đến lớn sống cùng với số phận ‘xúi quẩy’ đặc biệt vì thế Vương Tiểu Minh đã hình thành nên một đức tính, chỉ cần người kia đối với cậu tốt một chút thì cậu sẽ đáp lại gấp đôi. Bởi vì những người có thể ‘sống sót’ sau khi bị ảnh hưởng bởi thể chất tương đối ‘đặc biệt’ của cậu thật sự rất hiếm. Cho nên mặc dù Baal cứ đem Andy và Michelle gạt ra như vậy, cậu trước sau vẫn cảm thấy áy náy.

Nhưng thật sự lối suy nghĩ của Baal và cậu hoàn toàn tương phản. Ở trong cảm nhận của hắn, sinh vật tổng cộng chia thành bốn loại —— đổi lại phiên bản cũ.

Loại thứ nhất, hắn.

Loại thứ hai, Vương Tiểu Minh.

Loại thứ ba, đối thủ như Lucifer, Michael hoặc đám người Isfel.

Loại thứ tư, sinh vật khác.

Mà đối với loại thứ tư, hắn chưa bao giờ cảm thấy cần thiết phải để tâm đến chúng làm gì.

Vương Tiểu Minh muốn phản bác, nhưng lại không dám công khai phản bác, đành phải nhỏ giọng lẩm bẩm: “Nói thế nào đi chăng nữa thì chúng ta cũng đang ở địa bàn của người ta mà.”

Baal ngạo mạn nói: “Thế thì sao? Với đám đối thủ lố nhố như heo này mà còn phải để ý tới lợi thế ‘chuồng’ nhà của chúng à?”

Vương Tiểu Minh thấy hắn cứ đắc ý vênh vác không thôi liền nghĩ ngay đến nhắc nhở hắn một chút, “Nhưng chúng ta đến đây để xin giúp đỡ mà.”

Baal ngạc nhiên nhìn cậu, “Ai bảo là chúng ta tới xin giúp đỡ?”

Vương Tiểu Minh cũng ngạc nhiên. Bọn họ chẳng phải đến nhờ Cain biến cậu thành Huyết Tộc sao? Tuy rằng cậu cảm thấy làm vậy có chút dư thừa, chỉ cần không thích máu, không có di chứng, cậu thấy mình làm một Huyết Tộc đời thứ tư thứ năm là đủ rồi, thậm chí có làm đời thứ sáu cũng chẳng sao.

“Hừ. Nếu không phải tại Huyết Dạ sơn không thể sử dụng được quyền năng, ta còn định đánh thẳng một đường vào trong, sau đó lôi hắn từ trong quan tài ra.”

Vương Tiểu Minh: “...” Có lẽ bởi thế cho nên Huyết Dạ sơn mới không thể sử dụng được quyền năng chẳng. Cậu cảm thấy Cain kỳ thật đã dự đoán trước được chuyện này.

Cành lá rậm rạp bốn phía đột nhiên lao xao.

Một chiếc lá xanh chính giữa có một vết nhạt màu cam nhẹ nhàng rơi xuống, xẹt qua sống mũi Vương Tiểu Minh, hạ xuống trong tay cậu.

“Mùa thu chưa gì đã đến rồi ư?” Cậu tò mò ngẩng đầu.

Baal trả lời: “Không phải mùa thu đến, mà là một kẻ ăn xin đáng ghét mò đến.”

Hắn vừa dứt lời, một gã Huyết tộc mặc chiếc áo măng-tô đen, đầu đội mũ hiệp sĩ cùng màu và đeo găng tay chàm rãi từ sâu trong rừng cây đi ra. Trong tay hắn chống một cái gậy dài khiến cho người khác nhìn vào cảm thấy hắn có chút phong vị nho nhã của người Anh.

Hắn thông thả đi đến trước mặt Baal và Vương Tiểu Minh, chậm rãi cởi bao tay và mũ ra, hơi nghiêng về trước cúi đầu chào hỏi: “Rất vui được quen biết hai vị. Ta là Allen • Ventrue.”

Vương Tiểu Minh cũng rất năng nổ, phủ phủ bụi cỏ bám trên lông mày, cũng làm y như tư thế mới nãy của hắn, “Ta là Vương Tiểu Minh. Hắn là Edward • McCorvey.” Nói dối quen rồi cho nên mở miệng vô cùng lưu loát.

Allen mỉm cười nói: “Hai vị bằng hữu mới đến mà hôm qua Nosfera nhắc tới nhất định là hai vị rồi. Thật có lỗi, mãi cho đến giờ mới ra mắt hai vị.” Hắn chẳng hề lấy làm kinh ngạc khi rừng Áo diệt này tự động xuất hiện một nhân loại như Vương Tiểu Minh.

Ánh mắt của Baal nguy hiểm nheo lại, “Kẻ bán tên hôm qua chính là người của người?”

“Phải nói là người của chúng ta.” Allen nói, “McCorvey cũng là thành viên trung thành của Mật đảng.”

Chưa cần bàn đến chuyện Baal có phải là thành viên của McCorvey hay không, cho dù hẳn phải đi chẳng nữa... Cứ nhìn mối quan hệ giữa hắn và địa ngục là đủ biết sợi dây ràng buộc này mong manh cỡ nào.

“Mục đích.” Baal trực tiếp vào thẳng vấn đề.

“Hợp tác.” Allen liếc sang Vương Tiểu Minh nói, “Nhìn sơ sơ, chúng ta còn cần cố gắng để giành lấy hai suất.”

Baal ngay cả mí mắt cũng lười nâng, “Không hứng thú.”

Allen hình như đối với đáp án của hắn của không ngoài ý muốn. Hắn ta mỉm cười nói: “Có thể mượn tay kẻ khác để hoàn thành lúc nào cũng tiện hơn so với đích thân ra tay, chẳng phải sao?”

Baal rốt cục đứng dậy nhìn thẳng vào hắn.

Bốn mắt đối diện, một bên sắc bén, một bên trầm ổn.

Sau một lúc lâu.

Khóe miệng Baal nhếch lên: “Có chút hợp lý.”

Allen nói: “Nếu không ngại, trước mắt ta sẽ nói sơ bộ về kế hoạch. Đương nhiên, đây chính là để biểu đạt thành ý của ta, cũng không hề thêm bớt hay kèm theo điều kiện bắt buộc.”

Baal miễn ý kiến.

Allen đầu tiên nhét bao tay vào túi áo bên trái, sau đó từ trong túi bên phải lại lôi ra một tập giấy, chậm rãi mở ra.

Đây là một tấm bản đồ, tuy rằng chỉ có vài dấu khoanh tròn và một ít ghi chú trong đó.

“Đây là rừng rậm Áo Diệt, chúng ta đang ở vị trí này.” Ngón tay hắn vẽ một vòng quanh đường viền ngoài cùng, nhưng sau đó lại vòng mấy vòng gần đường viền thứ hai. “Buổi tối, tất cả những người tham dự đều lựa chọn ở vùng ngoài cùng để nghỉ ngơi. Bởi vì nơi này không có dã thú, cũng không có ma thú, rất an toàn.”

Vương Tiểu Minh chỉ vào mấy cái chấm nhỏ nhỏ hỏi: “Đây là cái gì?”

“Này chính là mười điểm đại biểu cho mười tuyến thủ trước mắt này. Đương nhiên bao gồm cả ta. Cái vòng nhỏ ở bên cạnh chính là lãnh địa nghỉ ngơi của bọn ta.” Hắn cười nói, “Nên nhớ, với Huyết Tộc chúng ta mà nói, lãnh địa rất là quan trọng. Lúc trước khu vực nghỉ ngơi của các người thuộc về Giovanni và Ravon.”

Baal không kiên nhẫn xen vào: “Người có nhất thiết phải báo địa chỉ của các người cho ta biết không?”

Allen mỉm cười lắc đầu: “Đương nhiên không chỉ có vậy. Đích đến của trận đấu này là đào thải và tiếp nhận, kỳ thật trong phương diện này còn có ẩn ý.”

Trong lòng mỗi người đều gắn một cái radar ‘nhiều chuyện’, Vương Tiểu Minh và Baal cũng không ngoại lệ, cho nên hai người họ vô cùng im lặng lắng nghe hắn nói.

“Đào thải đương nhiên là làm giảm số người tham dự xuống mười. Nhưng tiếp nhận, kỳ thật không phải ý nói được đồng bọn tiếp nhận, mà là làm cho rừng Áo Diệt tiếp nhận.” Allen dừng một chút, lại nói, “Bí mật này chỉ có một số ít thành viên Mật đảng mới biết được. Ta cũng chỉ mới biết đến nó là nhờ trước khi tiến vào trung tâm trò chơi có người báo cho thôi.”

Vương Tiểu Minh nghe xong cứ như lọt vào trong sương mù, “Cái gì gọi là làm cho rừng Áo Diệt tiếp nhận?”

“Chính là được khu rừng này chấp nhận.”

...

Vương Tiểu Minh nghĩ, câu giải thích này so với giáo viên tiểu học biến chữ ‘bị’ thành chữ ‘được’ cũng chẳng khác gì nhau.

Allen tựa hồ nhận ra thắc mắc của cậu, lại nói tiếp: “Khu rừng nơi chúng ta đang đứng có linh tính, nó có thể đọc được nội tâm của người, sau đó lựa chọn xem có nên chọn người hay không.”

Vương Tiểu Minh nghĩ một hồi, hỏi tiếp: “Cho nên, chúng ta phải biết quý trọng hoa cỏ sinh vật nơi này đúng không?”

Baal á khẩu nhìn cậu.

Nhưng càng á khẩu hơn chính là, Allen cứ nhiên gật đầu đáp: “Có thể nói như vậy.”

“Kỳ thật,” Baal rốt cục lên tiếng, “Cách thức đào thải và tiếp nhận hình như đều giống nhau cả?” Nếu mười suất là ổn định, như vậy chỉ cần đá văng đám đối thủ còn lại dưới mười người là được, như vậy cho dù khu rừng này có không tiếp nhận, cũng không thể ngăn hấn tiến vào Huyết Dạ sơn.

Allen hỏi: “Như vậy lựa chọn của hai vị là?”

“Tiếp nhận.”

“Đào thải.”

Vương Tiểu Minh và Baal đồng thời mở miệng, sau đó im lặng không nói gì nhìn đối phương.

Allen nhún vai: “Nếu ý kiến khác nhau, tại sao không thử cùng lúc làm hai chuyện xem sao?”

“Cùng lúc làm hai chuyện?”

“Như ta vừa nói, nếu đã có thể mượn sức kẻ khác thì tội tình gì phải tự lực cánh sinh chứ.” Allen nói, “Chúng ta đều là Mật đảng, tại thời điểm như này hấn nhiên là nên quan tâm lẫn nhau. Đối phó với Ma đảng là lẽ thường tình phải làm.”

Baal hừ lạnh: “Các người chẳng qua là muốn ta đối phó với Ma đảng?”

“Không. Hoàn toàn ngược lại.” Đáp án của Allen lại vượt ra khỏi dự kiến của hấn, “Trong lúc chúng ta đối phó với Ma đảng, việc các người cần làm chính là có được sự tiếp nhận của khu rừng này. Như vậy cho dù chúng ta thất bại, các người cũng có thể thành công tiến vào Huyết Dạ sơn, vậy chẳng phải là trọn vẹn đôi bên sao?”

Baal hồ nghi nhìn hấn, “Lý do?”

“Bởi vì ta không hy vọng người sẽ gia nhập Ma đảng.” Allen rất thẳng thắn.

“Chỉ có vậy thôi?” Baal cảm thấy hình như mình chiếm tiện nghi hơi nhiều một chút.

Allen nói: “Ta có thể cảm nhận được sức mạnh của người. Tuy rằng ta cũng hiểu tại sao người rõ ràng chỉ là một Huyết tộc đời thứ sáu lại có thể ẩn chứa một sức mạnh khiến ta sợ hãi đến thế, nhưng ta tin rằng, cho dù là ta hay là toàn bộ gia tộc Ventrue tuyệt đối không muốn mất đi một người bạn và tăng thêm một kẻ địch mạnh như vậy.”

Baal sắc mặt hơi nguôi. Đối với ca ngợi và kính sợ, hấn chưa bao giờ từ chối tiếp thu cả.

Allen nói tiếp: “Huống chi, McCorvey là thành viên Mật đảng. Ta không muốn chỉ vì đêm hội máu tươi mà khiến cho nó và Mật đảng nảy sinh rạn nứt.” Gia tộc Ventrue đứng đầu Mật đảng, cho nên mối lo lắng của bọn họ theo lẽ thường càng thêm kỹ lưỡng tinh tế hơn so với mấy thành viên Huyết tộc khác.

Baal trầm ngâm, tựa hồ đang suy xét xem chuyện này có được tính hay không.

Vương Tiểu Minh lén lút lôi kéo tay áo hấn, thấp giọng nói: “Mặc kệ chúng ta và Michelle, Andy có chuyện hiểu lầm gì, chúng ta đã là bạn thì không thể bán đứng họ.”

Bởi vì khoảng cách giữa đôi bên không xa, cho nên mặc dù cậu thì thầm rất nhỏ nhưng Allen vẫn nghe rõ mồn một. “Các người không phải bán đứng họ.” Hấn dâng lên một điều kiện khá là hậu hĩnh, “Các người chỉ cần không đứng về phía họ là được.”

Một kẻ vui vẻ tặng nón lá cho người, một kẻ sống chết năn nỉ người làm ngư ông, chờ đến khi hấn và kẻ kia trai sò đánh nhau cả hai cùng hấp hối, cho người đắc lợi, người nữ cự tuyệt sao, như vậy người tuyệt đối không phải là heo mà là máy bay chiến đấu, máy bay chiến đấu giữa bầy heo.

Baal tất nhiên chẳng phải heo, càng không phải là máy bay chiến đấu, cho nên hấn rất sáng khoái đồng ý: “Được thôi.”

Allen đem mũ đội lại lên đầu, lôi bao tay từ trong túi áo ra đeo vào, đưa bản đồ cho hai người họ. “Theo ta nghĩ các người sẽ cần đến nó.”

Vương Tiểu Minh thấy Baal đã đồng ý, cũng không nói nhiều, vươn tay nhận lấy bản đồ, “Cám ơn.”

Allen nói: “Tin ta đi. Chờ các người đến được Huyết Dạ sơn rồi, các người sẽ hiểu ra quyết định này là vô cùng đúng đắn.”

Baal đáp lại: “Câu này trước mắt ta tặng nó cho người.”

Allen cười cười, “Vậy thì ta xin cáo từ. Hy vọng sẽ nhanh chóng gặp lại ở Huyết Dạ sơn.”

Chờ hấn đi rồi, Vương Tiểu Minh hỏi: “Chúng ta thật sự cái gì cũng không cần xen vào sao?”

Baal khinh thường lạnh nhạt trào phúng: “Một tên từ trong một đám mù mờ nào đó làm ra một đồng chuyện mù mờ. Nếu ta mà làm theo lời hấn mới thật sự là mù mờ a.”

(hạ)

Ai mới là hai kẻ dư thừa?

Vương Tiểu Minh và Baal ăn uống no đủ rồi mới thông thả tiến vào khu vực thứ hai.

Khu vực thứ hai có rất nhiều loại sinh vật, phần lớn trông đều vô cùng kì quái, bất quá kì quái nhất vẫn là thứ mà đêm qua họ đã xoi, một con heo được ‘trang điểm’ khiến cho dung nhan của nó thay đổi hoàn toàn.

Vương Tiểu Minh ra vẻ an ủi nó: “Kỳ thật heo nhìn cũng đẹp lắm mà.”

“...” Heo nhìn đẹp lắm? Baal không thể lý giải nổi.

“Ít ra so với bộ dạng kì quái này đẹp hơn rất nhiều.” Vương Tiểu Minh hiếu kỳ hỏi, “Không biết mấy con heo khi nhìn thấy ảnh phản chiếu của mình dưới hồ nước sẽ nghĩ thế nào nhỉ.”

“Nếu đã là ảo thuật cao cấp thì nó đương nhiên cũng sẽ không cảm thấy đáng vẻ bên ngoài của mình kì quái, bởi vì từ trước đến giờ nó đều cho rằng đó chính là bộ dạng thực sự của mình.” Baal dừng một chút, đột nhiên hỏi, “Người cảm thấy vẻ ngoài của ta thế nào?”

“A?” Vương Tiểu Minh bị hấn thành linh nảy ra vấn đề như vậy không khỏi ngớ người.

“Chẳng lẽ không nghĩ ra từ nào sao?” Baal nhú mày.

“Người nhìn cũng đẹp lắm đó!” Vương Tiểu Minh không những nói thật lòng còn đặc biệt nhấn mạnh ngữ khí.

Baal lẩm bẩm: “Vì sao ta chẳng thấy cao hứng chút nào thế?”

“Đúng vậy, vì sao a?” Vương Tiểu Minh cảm thấy biểu hiện của mình cũng chân thành lắm mà.

Baal rất nhanh đã thông suốt được nguyên nhân, “Bởi vì mới nãy người vừa khen mấy con heo rất đẹp.” Cho nên, khi nghe Vương Tiểu Minh khen mình đẹp thế này thế nọ lập tức cảm giác như cấp bậc của mình bị tụt xuống.

...

Vương Tiểu Minh thử thăm dò sửa lại: “Vậy, ta cảm thấy người thật xấu xí thì sao?”

Baal liền thấy khó chịu tăng vùn vụt, “Tại sao người không dứt khoát nói lũ heo đó xấu?”

“... Bởi vì đó đâu phải là sự thật.”

Cho nên, y thà rằng bảo hắc xấu xí chứ không chịu chấp nhận nói là heo xấu xí?!

Baal cảm nhận được cơn giận của mình từ dưới lòng bàn chân vọt thẳng tới đại não, sau đó vọt một phát, hắc biến mất trong chớp mắt.

...

“Baal?” Vương Tiểu Minh ngơ ngác đứng im một cục, cẩn thận gọi tên hắc.

Đáp lại cậu chỉ có tiếng gió thổi qua lá cây xào xạc.

Vương Tiểu Minh tìm một gốc cây gần đó, dựa vào thân cây chậm rãi ngồi xuống.

Đây là lần đầu tiên cãi nhau với Baal khiến hắc bỏ đi không nói lời nào, tuy rằng trong bụng cậu cũng chẳng hiểu là mình sai ở đâu.

Trời cứ âm u mãi.

Vương Tiểu Minh ngồi một hồi lâu, thấy Baal vẫn chưa trở về, trong lòng bắt đầu lo lắng.

“Không phải là lạc đường chứ?” Cậu lẩm bẩm.

Đang bay lòng vòng trên đầu cậu cách đó không xa, Baal từ trên cao trừng mắt nhìn cậu chỉ hận không thể lập tức lao xuống. Với chỉ số thông minh của hắc mà còn sợ lạc đường? Hừ!

Vương Tiểu Minh đứng dậy, nhìn dáo dác bốn xung quanh. Bản đồ còn đang nằm trong tay cậu, cậu bắt đầu khoả tay múa chân xác định vị trí, rồi sau đó nhắm về khu vực trung tâm thẳng tiến.

Baal câm nín nhìn theo hướng cậu đi. Cho dù có thế nào, trong tình huống không có hắc ở bên cạnh, nếu là nhân loại bình thường hắc đã chạy ra vòng ngoài cùng để được an toàn mới đúng.

Khu vực thứ hai, sinh vật cũng không thuộc loại tấn công cho nên Vương Tiểu Minh vượt qua rất thuận lợi.

Tới được khu vực trung tâm, cậu cảm thấy bất đồng rõ rệt.

Đầu tiên, cây cối bốn phía biến thành một mảnh xám xám nâu nâu, từ vị trí cậu đang đứng nhìn ra, thật giống như ra khỏi chốn bồng lai tiên cảnh tiến vào Ma Vực vậy.

Trên cây dường như chẳng còn lá, tất cả chỉ toàn là những cành khô đen như mực.

Vương Tiểu Minh âm thầm nuốt nước miếng một cái, chôn chân tại chỗ do dự.

...

Nếu sợ hãi thì đừng tiến vào nữa.

Baal không tức giận mà nghĩ.

“Baal, có lẽ hắc ở trong đó ha?” Vương Tiểu Minh vô thức gom Baal trong hiện thực và trong game thành cùng một người.

Baal: “...” Y rốt cục dựa vào cái gì mà nghĩ là hắc sẽ ở trong đó a?

Vương Tiểu Minh mau chóng giải đáp thắc mắc cho hắc, “Baal có lẽ sẽ thích ở nơi này nhỉ.”

...

Y rốt cục vì cái gì lại nghĩ là hắc sẽ thích...

Trong đầu Baal bây giờ là một mớ bòng bong.

Vương Tiểu Minh thử hướng vào trong, lại nhỏ giọng gọi tên hắc, “Baal... Baal...”

...

Rõ ràng ngữ điệu vô cùng bình thường, tại sao rơi vào trong tai hắc thì đâm ra ngứa ngáy không chịu nổi? Thân thể hình như có gì đó đang rục rịch.

Baal bắt đầu cảm thấy bỏ đi như thế cũng không phải là quyết định sáng suốt. Bất quá làm sao có thể trở về được đây? Nếu Vương Tiểu Minh chỉ mới gọi một hai tiếng mà hắn đã xuất hiện, không khỏi vô cùng mất mặt. Hắn vuốt cằm suy nghĩ.

“Gừ ừ ừ —— “

Trước mặt đột nhiên vang lên tiếng gào y chang tiếng sói tru trong TV.

Vương Tiểu Minh sợ tới mức hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngồi bẹp xuống đất.

...

Baal thấy vậy, trong đầu thỉnh linh nảy ra một ý tưởng vô cùng sáng tạo: chờ khi nào y gặp nguy hiểm, mình xuất hiện với tư thế của một anh hùng cứu nạn, nhất định sẽ làm y cảm động khôn nguôi. (Chắc chàng ta vừa mới coi siu nhưn Gao wá =____=)

Hắn mong mỗi chờ đợi.

Bất quá tình cảnh tiếp theo lại hoàn toàn tương phản với kỳ vọng của hắn.

“Tốt nhất là cứ quay về thôi.” Vương Tiểu Minh im lặng nuốt nước miếng, quay đầu đi ngược lại.

...

Y không phải đã nói hắn nhất định sẽ thích những nơi thế này, nhất định lại sẽ ở trong đó sao? Chẳng kiên trì chút nào!

Baal ôm một cục tức tối!

Vương Tiểu Minh chậm rãi đi về phía giáp ranh giữa khu vực thứ hai và vùng trung tâm, đột nhiên dừng lại, tự lẩm bẩm: “Nếu mình gặp nguy hiểm, Baal sẽ xuất hiện chẳng?” Giống như trong rất nhiều bộ phim cũng từng có những cảnh như thế. Nhân vật chính đi tìm một người, tìm cả tám trăm năm còn chả thấy mặt mũi đâu, tự dưng gặp nạn một cái thì người đó đột nhiên từ trong sơn cốc hoặc là vách núi xông ra, sắm vai anh hùng cứu thế.

...

Sẽ.

Baal bay lòng vòng trên đầu cậu trả lời chắc nịch, đồng thời cổ vũ cậu dũng cảm tiến tới trong câm lặng. Chỉ có như vậy, hắn mới có cơ hội biểu diễn. (Bộ anh đang mãi nghệ à =A=)

“Nhưng lỡ như vẫn không xuất hiện thì...” Nếu không xuất hiện thì lấy đâu ra đạo diễn để hô một tiếng ‘cắt’, sau đó diễn lại một lần a. “Tốt nhất là bỏ đi.” Vương Tiểu Minh quyết định quý trọng sinh mệnh, rời xa tiếng sói tru.

Baal không nói gì nhìn cậu bước thấp bước cao quay về với đồi cỏ xanh mượt.

Trong giây lát ——

Một con sói toàn thân hoa râm từ trong bụi cây nhảy ra, tốc độ cực nhanh, cơ hồ phải dùng đến một phần ngàn giây để hình dung.

Bất quá tốc độ như vậy ở trong mắt Baal mà nói là thừa sức tránh.

Hắn nhẹ nhàng đóng băng con sói giữa không trung, sau đó nhìn Vương Tiểu Minh không hề hay biết vẫn cứ ung dung sải bước hướng về khu vực thứ hai.

“...” Baal từ trên cao nhảy xuống trước mặt cậu.

Vương Tiểu Minh giật mình, lập tức cao hứng sà vào người hắn: “Baal!”

“...” Xét thấy thái độ nhiệt tình chân thành của cậu, Baal quyết định sẽ bỏ qua chuyện cũ, “Người quay ra sau nhìn kia.”

Vương Tiểu Minh quay đầu. Chỉ thấy một con sói màu xám bạc đang treo lơ lửng giữa không trung, hai con mắt màu xanh biếc sâu thẳm thẫn thờ mở to.

“A...”

Baal đang chờ Vương Tiểu Minh thể hiện sự cảm kích và ngưỡng mộ.

“Hóa ra đây là ma thú à!” Vương Tiểu Minh hưng phấn nói, “Giải ghê ha! Nó có thể tự treo lơ lửng giữa không trung luôn nè!”

Baal: “...” Vì sao sự thật luôn khác xa những gì hần tưởng tượng chứ?

“Bất quá nó treo lên giữa không trung để gì thế nhỉ?” Bởi vì cậu thường hay tò mò và ảo tưởng về thế giới khác, cho nên Vương Tiểu Minh theo bản năng đem hết thấy mọi thứ lạ lùng không giống bình thường biến thành phong tục ở thế giới khác.

Baal âm ừ: “Nó không tự nguyện treo lủng lẳng trên đó.”

“A?”

“Là do ta đã treo nó lên.”

“Vì cái gì?” Vương Tiểu Minh không dám gạt bừa nhìn hần.

Baal gằng từng chữ một nói: “Chẳng lẽ ngươi không nhận ra là nó đang hướng về phía ngươi sao?”

...

Vương Tiểu Minh bừng tỉnh đại ngộ, sau đó chảy ra một tầng mồ hôi lạnh muồn màng.

“Baal.”

“Gi?” Cảm động không?! Baal hơi nhấc cằm lên. Tuy rằng thời gian gián đoạn khá lâu làm giảm không ít chỉ số chờ mong của hần, nhưng méo mó có hơn không.

“Ngươi vẫn luôn đi theo ta đúng không?” Tay Vương Tiểu Minh lén lút ôm lấy thắt lưng hần, đầu ra sức dụi dụi vào ngực hần.

Trong đầu Baal tự động chuyển những lời này của cậu thành câu cảm ơn.

“Được rồi!” Vương Tiểu Minh nâng quả đầu với mái tóc đã bị cọ đến rối bù lên, nắm chắc tự tin nói, “Chúng ta bắt đầu nỗ lực hết mức để được khu rừng này chấp nhận đi!”

Baal hỏi: “Ngươi định bắt đầu thế nào?”

“Bắt đầu từ hoa cỏ đi.” Đối với điểm này, Vương Tiểu Minh đã gần như vẽ ra một kế hoạch toàn diện, “Bảo vệ rừng, bảo vệ thiên nhiên là trách nhiệm của mỗi người. Cho nên việc chúng ta cần làm bây giờ là phải cố gắng bảo vệ khu rừng đến từng nhánh cây ngọn cỏ, còn có cả động vật nhỏ và mấy thứ khác nữa.”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như là...” Vương Tiểu Minh nhìn quanh bốn phía, sau đó chỉ vào con sói vô tội này giờ vẫn bị treo trên không, cậu đề nghị, “Thả nó ra đi.”

Baal nói: “Bộ ngươi không sợ bị nó phản công sao?”

“Chẳng phải đã có ngươi ở đây rồi mà?” Vương Tiểu Minh không cần suy nghĩ đáp ngay.

Tốc độ trả lời của cậu khiến Baal cảm thấy vô cùng hài lòng, cho nên hần búng tay một phát, sói từ trên không rơi xuống, lăn ra đất, hai mắt cảnh giới nhìn bọn họ, không dám tiến lên lại càng không dám lùi ra sau.

“Nghe nói sói là bạn đường trung thành nhất trên thế giới.” Vương Tiểu Minh nghĩ tới cái gì đó bèn quay đầu hỏi, “Phải rồi, nguyên hình của nó chắc không phải là sói đâu ha?” Nếu so sánh bộ dạng bên ngoài thì, cậu cảm thấy mấy con heo có bộ dạng bên ngoài không giống heo kia càng giống ma thú hơn.

“Là sói.” Baal bổ sung, “Bất quá lông của chúng màu sắc không giống thế.”

Nghe hẳn nói vậy, Vương Tiểu Minh mới phát hiện con sói trước mắt này có bộ lông thỉnh thoảng lóe lên ánh bạc. Nếu không phải sắc trời quá u ám, bốn phía tối om om, màu lông của nó nhất định càng thêm chói lóa. “Vậy thì, dã thú của Huyết tộc giới là heo còn ma thú là sói chẳng?”

Baal nhún vai: “Đại khái là thế.”

“Ta rất tò mò nếu trong này có con hổ thì bộ dạng của nó sẽ ra sao ta?” Vương Tiểu Minh vừa dứt lời, chợt nghe thấy một tiếng hổ gầm.

Con sói đang đứng đó lắc lắc đuôi, sau đó xoẹt một tiếng biến mất ngay tức khắc.

“Tốc độ ghê thật.” Vương Tiểu Minh trợn mắt há hốc mồm, “Chẳng trách chi nó là ma thú.”

Còn đang nói dở chừng, một con hồ toàn thân lấp lánh ánh vàng u ám xuất hiện.

Baal hỏi: “Trước đây người có từng nghĩ đến chuyện đổi sang nghề thầy bói không?”

Vương Tiểu Minh đáp: “Bây giờ ta cũng nên nghĩ xem sao.”

Con hổ kia chậm rãi đi về phía Vương Tiểu Minh, đứng cách cậu khoảng ba mét, chậm rãi nằm ụp người xuống, sau đó phát ra một tiếng —— “Meo.”

...

“Ta có nghe nhầm không vậy?” Vương Tiểu Minh thân thể cứng đờ.

“Nó là con hổ.”

“Cho nên, tiếng kêu mới nãy của nó hẳn là... bị lạc nhịp chẳng?”

Con hổ lại lặng lẽ nhích về phía cậu, hai con mắt đều bắn ra tia sáng nhu hòa dịu ngoan.

“Gừ ừ...”

” Gừ ừ Gừ ừ Gừ ừ...”

Đột nhiên liên tiếp vang lên tiếng sói tru từ bốn phương tám hướng vọng đến.

Con hổ bỗng dừng đứng phắt dậy, quay người lại, mông hướng về phía Vương Tiểu Minh, đầu hướng về phía con sói vừa biến mất, phát ra một tràng gầm gừ tràn đầy khí thế!

...

“Nó là con hổ.” Vương Tiểu Minh khẳng định một lần nữa. Lần đầu tiên cậu biết đến, hóa ra trên đời này có sinh vật vừa có thể kêu như mèo lại vừa có thể gầm như hổ.

Đột nhiên, vô số cặp mắt xanh thẫm từ bốn xung quanh sáng lên, giống như những đốm lửa ma trôi âm u, khiến người ta nhìn thấy không rét mà run.

Baal thấy thân thể Vương Tiểu Minh liên tục lùi về phía mình, vươn tay kéo cậu vào trong ngực.

Con hổ đột nhiên bước lên trước một bước, nặng nề đạp đất, mặt đất chấn động mãnh liệt!

“Gào —— “

Tiếng hổ gầm lại vang lên, âm âm như như thể địa lôi phát nổ!

...

Ai có thể nói cho cậu biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì không?

Vương Tiểu Minh mở mắt nhìn tình cảnh giường cung bật kiếm trước mắt —— chẳng lẽ cậu đang tham gia trực tiếp trong chương trình thể giới động vật sao?

—

34. Chương 34: Ma Hổ

(Thượng)

Đây là một con hổ chỉ biết kêu “Meo meo”

Tiếng sói tru như bão táp ào ạt không ngừng, từng đợt từng đợt đánh úp lại.

Tiếng hổ gầm mặc dù to khỏe, nhưng dẫu sao một bàn tay chẳng vỗ ra tiếng, nó nhanh chóng rơi xuống hạ phong.

Vương Tiểu Minh và Baal hoang mang nhìn một hồi.

Vương Tiểu Minh nhỏ giọng nói: “Chúng nó lúc này... đang hát đối dân ca sao?”

Baal mờ mịt hỏi lại: “Cái gì gọi là hát đối dân ca?”

“Thì giống như bây giờ nè, người hát một câu, ta đối một câu.”

Không biết có phải do ảo giác hay không. Baal cảm thấy mới nãy đuôi con hổ đột nhiên duỗi ra một chút.

Đúng lúc này.

Bầy sói bỗng dừng từ bốn phía ào ào xông tới như gió bão, trong giống một tấm bạt đen thật lớn che khuất cả bầu trời.

Baal thuận tay dựng kết giới lên, bất động thanh sắc quan sát màn diễn trước mắt.

Tốc độ của bầy sói rất nhanh.

Nếu không phải bọn chúng con trước ngã xuống con sau ào lên, số lượng nhiều không kể xiết, hai mắt của Vương Tiểu Minh tuyệt đối không dám chứng kiến cảnh này.

Thân thể cậu nháy mắt đã cứng ngắt, hai tay giữ chặt lấy gấu áo của Baal, tiếng hét đáng lý phải bật ra từ trong cổ họng lúc này vì quá sợ hãi mà tắt nghẹn.

Con hổ to xác chưa gì đã bị bầy sói bao phủ kín mít.

“Cứu nó đi...” Vương Tiểu Minh kéo kéo áo Baal.

Baal từ trước đến giờ rất ghét xen vào những chuyện vô vẩn như thế này. Rừng tất sẽ có luật của rừng, cá lớn nuốt cá bé là lẽ đương nhiên. Nếu không thể tự bảo vệ được mình chứng tỏ chúng nó quá vô dụng. Cho dù có cứu được lần này, lần sau chắc chắn cũng chẳng sống nổi. Thế nên mắc gì phải phí sức làm chuyện không đâu?

Nhưng câu tiếp theo của Vương Tiểu Minh lại nhanh chóng thay đổi suy nghĩ trong đầu hắn.

“Bất quá người cũng đừng nên gắng sức.” Tuy là có chút ích kỷ, nhưng trong lòng Vương Tiểu Minh luôn đặt Baal lên vị trí cao nhất. Cho nên hy sinh Baal để cứu một con hổ là chuyện cậu không bao giờ dám nghĩ tới.

Cùng là một câu rơi vào trong tai Baal đã không còn mang ý nghĩa ban đầu.

Hắn, đường đường là Baal (a.k.a Boss đại nhân), cứ nhiên đi cứu một con hổ chỉ biết kêu meo meo lại là chuyện cần gắng sức sao?!

Hắn vươn tay, năm ngón siết lại.

Con hổ nháy mắt đã bị chuyển vào trong kết giới.

Bất quá nhìn sơ sơ thì nó cũng không đến nỗi thê thảm như trong tưởng tượng của bọn họ. Ngoài một số vết cào xé trên người ra, tinh thần của nó vô cùng phấn khích, hoàn toàn không giống như bộ dạng bị ‘đánh hội đồng’ chẳng còn tí sức lực phản kháng.

Con hổ dùng một phát thoát khỏi vòng vây, còn chưa kịp lấy lại tinh thần, thiếu chút nữa là nhào vào người Vương Tiểu Minh. Bất quá sau khi nó định hình lại tình cảnh trước mắt, lông mao dựng đứng trên người

lập tức xep xuống liền, ngay cả hai chân trước cũng gập xuống, giống như đang quỳ lạy thần phục trước mặt Vương Tiểu Minh.

...

Baal nhin không được hỏi: “Người quen nó hả?”

Vương Tiểu Minh cảm thấy tình huống như vậy mà nói là không quen thì có hơi kiêu ngạo, cho nên cậu gật gật đầu nói: “Vừa mới quen đó.”

Baal: “...”

Bên ngoài kết giới, bảy sói dùng cặp mắt xanh biếc ghê người trừng mắt nhìn bọn họ.

Bởi vì kết giới trong suốt, cho nên Vương Tiểu Minh có thể cảm nhận rõ ràng khí thế bức bách của bọn nó truyền đến.

Áo của Baal bị siết lấy càng lúc càng chặt hơn, hần bắt đắ dĩ đành bung tay một cái.

Bảy sói hoàn toàn biến mất.

Tâm trạng của Michelle lúc này rất tệ.

Từ khi cô ả quyết định đối phó với Baal và Vương Tiểu Minh, cô cứ luôn lần theo dấu vết của bọn họ. Nhưng vị trí của hai người họ ở trong khu rừng này bỗng dưng hoàn toàn bốc hơi.

Edward lo lắng chăm sóc cho Vương Tiểu Minh như vậy, hần tuyệt đối không đời nào dẫn y vào khu vực trung tâm đâu. Dù sao trong đó đầy rẫy ma thú ẩn nấp, mà mỗi loại chỉ cần một con thôi cũng dư sức dồn Vương Tiểu Minh vào chỗ chết rồi.

Nhưng khu vực phía ngoài cô đã lượn đi lượn lại mấy vòng. Ngay cả địa bàn của Mật đảng, cô còn nhờ cả Cane Corso và Rosatt của gia tộc Jimmis ra tay, cải trang thành Mật đảng trà trộn điều tra, ai ngờ cũng chỉ là phí công vô ích.

“Chẳng lẽ bọn họ thật sự đi vào khu vực trung tâm sao?” Cô lẩm bẩm khẽ rửa. Nghĩ lại thì, đúng là chỉ còn sâu trong khu vực thứ hai và khu trung tâm là chưa tìm qua.

“Chúng ta vào trung tâm đi!” Cô ả nhìn sang Cane Corso và Rosatt đang nằm nghỉ dưới gốc cây đề nghị.

Rosatt khép hờ con mắt từ chối, “Không đi đâu.”

Cane Corso trực tiếp khép mắt lại bỏ sung, “Tụi này mệt lắm.”

Bọn họ mới cuộc bộ có mấy tiếng, đã làm được cái khỉ gì mà than mệt chứ? Hơn nữa họ đâu phải là nhân loại!

Michelle cảm thấy vô cùng bất mãn với thái độ nhàn nhã của họ, nhưng nghĩ đến quan hệ hợp tác giữa đôi bên, cô ả đành cố nén khó chịu an ủi: “Ta đảm bảo đây là lần cuối cùng trong ngày đó.”

“Nga, lần cuối cùng trong ngày.” Rosatt tự dưng nhấn mạnh giọng điệu nhái lại lời của cô, “Sao cô không nói trắng ra lần cuối cùng trong ngày này sẽ kéo dài đến tận sáng mai luôn đi? Sau đó cô lại giả giọng an ủi tụi này, đó ngày mai tới rồi, chúng ta tiếp tục cố gắng thôi!”

Lòng ngực Michelle phập phồng kịch liệt, bàn tay đặt hai bên sườn siết chặt lại, trong bụng không ngừng suy xét nếu muốn đá văng hai tên lười biếng chúa này ra khỏi đội thì bản thân sẽ nắm chắc bao nhiêu phần thắng.

Đột nhiên, Cane Corso và Rosatt đồng thời bật dậy.

Michelle đang định hỏi làm sao vậy, bốn phía đột nhiên hiện ra vô số cặp mắt xanh biếc.

...

Ma sói?

Không cần nghĩ ngợi nhiều, Cane Corso, Rosatt, Michelle, còn có cả Andy từ đầu tới cuối chưa từng lên tiếng đều lập tức biến thành dơi bay lên.

Nhưng cho dù có làm vậy cũng không ngăn nổi dự vọng tấn công mãnh liệt của bầy sói.

Từng con sói cứ như phát cuồng liên tục nhảy lên nhảy xuống không ngừng.

Michelle liều mạng thoát khỏi hàng loạt móng vuốt lao đến, bay lên một cành cây, sau khi chắc chắn chúng không thể nhảy cao tới đây mới thở hắt một hơi rồi biến lại thành hình người, “Ồ chỗ này sao có thể xuất hiện ma sói được chứ?”

“Ta không biết làm thế quái nào chỗ này lại có sói, ta chỉ biết ta vô cùng vô cùng căm ghét lũ sói đó!” Rosatt và Cane Corso đang ở cách cô không xa cũng đã biến lại thành người.

Căn nguyên khúc mắc giữa Lang Nhân và Huyết tộc từ xa xưa đến nay... Bọn họ ghét sói như vậy không hẳn là không có lý do.

“Andy?” Michelle đột nhiên đảo mắt nhìn ra xung quanh tìm kiếm.

Rất lâu sau, một con dơi trên người mang chi chít thương tích ủ rũ bay loạng choạng đến chỗ nhánh cây cô đang ngồi, biến lại về hình người.

“Người không sao chứ?” Michelle nắm lấy tay hắn.

Ánh mắt Andy hơi lóe lên, khẽ lắc đầu.

“Thật sự là một màn cảm động a.” Cane Corso vừa ngáp vừa nói.

Rosatt sửa lại: “Chúng ta không phải nhân loại.”

“Đúng thế. Cho nên ta đâu có bị cảm động lấy.”

Michelle không thể nhịn được nữa khẽ quát: “Các người câm miệng cho ta!”

“Nga, ngực bị tức rồi kìa.” Tinh thần của Cane Corso thoáng chốc phấn chấn hẳn, “Người đoán coi chốc nữa cô ả có tức đến nổi thoát y luôn không?”

Rosatt nhú mày hỏi: “Bao giờ người mới bỏ được cái tật hạ lưu này thế?”

“Ta từ trước tới giờ đều cho rằng đây là phong lưu.”

Michelle cắn chặt hàm răng. Andy bị thương, bây giờ tuyệt đối không phải là cơ hội trả đũa. Cô không ngừng thuyết phục chính mình.

“Thoạt nhìn tình trạng của các người bây giờ không ổn lắm nhỉ.” Một nam tử đầu đội mũ hiệp sĩ, ăn mặc nho nhã xuất hiện trên một cái cây cách bọn họ không xa lắm.

“Allen!” Michelle khẩn trương đứng dậy.

Ngay cả vẻ mặt của Cane Corso và Rosatt lúc này cũng không còn bình tĩnh như trước.

“Vì lo cho tổ chất của toàn thể Huyết tộc, ta nghĩ chúng ta nên kiểm tra một chút được chứ.” Allen mỉm cười.

Phía sau Cane Corso và Rosatt đột nhiên xuất hiện hai bóng dáng lưng gù.

Bọn họ nhanh chóng quay đầu lại liền bắt gặp hai gương mặt vô cùng xấu xí, khiến cho họ lập tức mặt nhăn mày nhí. Hiển nhiên khuôn mặt như thế không phù hợp với thẩm mỹ của Huyết tộc chút nào. “Nosfera...” Do bị nguyên rửa, những Huyết tộc gia nhập vào gia tộc Nosfera đều phải mang khuôn mặt xấu xí như thế.

Bên người Michelle lại xuất hiện thêm một Huyết tộc cũng ăn mặc nho nhã giống như người kia.

“Gia tộc Nosfera, gia tộc Ventrue...” Michelle bất động thanh sắc đánh giá bốn phía, “Mặt đàng lợt vào đây không phải có đến năm người sao? Anak của gia tộc Toreador đâu? Đừng nói là các người cho rằng lấy bốn chọi bốn là đủ rồi chứ?” Kỳ thật điều cô lo sợ chính là Anak nấp ở chỗ tối, chờ họ lơ sơ hờ lập tức ra tay.

Allen liếc mắt một cái đã nhìn thấu bản khoăn của cô ả, “Ta nghĩ chúng ta không nhất thiết phải dùng thủ đoạn đánh lén như vậy. Bởi vì chúng ta còn có người khác giúp đỡ...”

...

Chẳng lẽ là Edward?

Trong đầu Michelle lập tức vẽ ra sẵn một lý do động lòng người để chuẩn bị chuồn êm, nhưng sau khi cô ả quay đầu lại, cơ hội chuồn êm và biểu tình mặt đều đã bị đóng băng lại rồi.

“Shar?”

Cane Corso và Rosatt hô to.

Shar mỉm cười nói: “Nếu bây giờ ta mời các người gia nhập vào phe ta, các người hẳn là không cự tuyệt đúng không?”

Cane Corso và Rosatt liếc nhau, không chút do dự đáp: “Đương nhiên.” Bọn họ sẵn dĩ đi theo Michelle chạy tới chạy lui là bởi vì Shar đột nhiên biến mất, lúc này hẳn đã xuất hiện trở lại, bọn họ đương nhiên chẳng cần phải đi theo Michelle trong vô vọng nữa.

Michelle khẩn trương nuốt một ngụm nước miếng, cười gượng nói: “Có lẽ, chúng ta nên đổi một phương thức khác để giải quyết vấn đề.”

“Được thôi.” Allen rất dễ chấp thuận gật đầu nói, “Chúng ta lúc này cần có hai suất.”

Michelle: “...”

Tình huống trước mắt đã biểu hiện vô cùng rõ ràng, ai mới là hai kẻ dư thừa.

Baal giải trừ kết giới.

Vương Tiểu Minh ngồi xổm xuống đất, tò mò nhìn con hổ.

Con hổ cũng mở to hai mắt nhìn cậu, sau đó lén lút nhích dần về phía cậu.

Vương Tiểu Minh lập tức lùi ra sau.

Con hổ liền nằm sụp xuống bất động, hai mắt tội nghiệp nhìn cậu chằm chằm.

“Người... sẽ không ăn ta chứ?” Vương Tiểu Minh cẩn thận hỏi nó.

Con hổ chớp chớp mắt.

“Người hiểu được ta nói gì sao?” Cậu nhớ ma thú trong tiểu thuyết có sẵn nhân tính, hơn nữa chỉ cần nuôi vài năm là biết nói, có khi còn biến thành người nữa.

Nhưng mà con vật trước mặt này hình như phẩm chất không được tốt cho lắm, thế nên nó vẫn như trước gương đôi mắt tội nghiệp lên nhìn cậu.

Vương Tiểu Minh quay đầu hỏi Baal: “Người nói xem bây giờ nó đang muốn làm gì?”

Baal đáp liền: “Ăn thịt.”

Vương Tiểu Minh như sao xẹt nhảy ra núp sau lưng hắn.

Con hổ do mặt mũi bị lông phủ kín không nhìn ra biểu tình gì, nhưng nhìn vào hai mắt sáng quắc to tròn của nó mà phân tích, rõ ràng nó đã bị tổn thương vì Vương Tiểu Minh trốn tránh nó.

Cảm giác áy náy lập tức bao phủ trái tim Vương Tiểu Minh. Cậu từ sau lưng Baal thò đầu ra, “Người muốn nhờ chúng ta giúp đỡ hay là muốn cảm ơn chúng ta? Nếu cần giúp đỡ hãy chớp mắt một cái, nếu là cảm ơn chúng ta thì... kêu một tiếng đi.”

Con hổ “Meo” một tiếng.

...

Vương Tiểu Minh rồi như mớ bông bong.

(trung)

Đây là một con hổ chỉ biết kêu “Meo meo”

Con hổ im lặng nhìn biểu tình đã hóa thành của Vương Tiểu Minh, nó lắc lắc cái đuôi, đột nhiên đứng dậy, xoay người đi vào sâu trong rừng.

“Nó thất vọng với chỉ số thông minh của ta sao?” Vương Tiểu Minh có chút không cam lòng.

...

Baal thở dài, “Thất vọng không phải nó mà là ta.”

“A?” Vương Tiểu Minh đang tính hỏi tại sao thì cả người đã bị Baal ôm lấy bay vào trong rừng.

Con hổ cứ chạy được khoảng năm sáu mét liền quay lại nhìn một cái, xem bọn họ có đuổi kịp hay không.

Vương Tiểu Minh nhìn bóng dáng hiếu động của nó, trong lòng đột nhiên dâng trào cảm xúc của bậc làm cha mẹ.

“Sao thế?” Baal cúi đầu nhìn Vương Tiểu Minh đang bóp vụn mặt mình đủ kiểu.

...

Chuyện này có đánh chết cậu cũng chẳng dám nói đâu.

Vương Tiểu Minh cười gượng: “Ta chỉ muốn kiểm tra độ đàn hồi của da mặt thôi.”

Baal nhin không được vươn tay khê búng lên mặt cậu một cái.

Vương Tiểu Minh: “...”

Baal dùng giọng điệu của chuyên gia đánh giá nó: “Co giãn quá kém đi.”

Vương Tiểu Minh: “...”

Cây cối bốn phía ngày càng thưa thớt, phía trước mặt thỉnh thoảng lấp lánh ánh nước.

Con hổ đột nhiên nhảy về trước, chui vào bụi cỏ rậm rạp rồi chả thấy đâu.

Vương Tiểu Minh bước chậm lại.

“Lại làm sao nữa?” Baal hỏi.

“Đằng trước chắc là có cái hố to lắm ha?” Nếu không sao nó lại biến mất nhanh như vậy.

Baal nói: “Nếu có hố to chắc chắn nó sẽ rổng rất thảm.”

“Biết đâu nó ngã xuống ngất luôn thì sao.” Vương Tiểu Minh cẩn thận dò dẫm bước từng bước về trước, ước chừng đi được khoảng hai ba mét, liền nhìn thấy con hổ đang ngả người vào bụi cỏ rậm rạp, không ngừng liếm liếm móng vuốt của nó.

...

Vương Tiểu Minh ngơ ngác hỏi: “Vì sao nó đang đi nửa chừng lại dừng lại liếm móng vuốt nhỉ?”

Baal nói: “Bởi vì nó không biết ăn cỏ.”

Vương Tiểu Minh: “...”

Con hổ liếm móng vuốt xong lại đứng lên, hùng dũng uốn người khí phách hiên ngang tiếp tục đi về phía trước.

Ánh nước dần dần lộ rõ diện mạo của nó, hóa ra là một cái hồ rộng thênh thang, bờ bên kia rất xa, nhìn qua chỉ thấy một đường kẻ màu đen. Giữa hồ nhô lên một ụ đất cao —— có lẽ nên gọi là đảo nhỏ. Trên đảo có một cái cây.

Nhìn theo góc độ của Vương Tiểu Minh mà nói, cái cây này rất là không bình thường. Bởi vì chẳng hiểu sao nó lại giống y đúc cây đào ở nhân giới! Ở Huyền tộc giới, bởi vì cậu đã được nhìn thấy đủ loại cây, từ những cây toàn thân xanh lá xanh lam cho đến những cây biến sắc đẹp như chạm trổ từ ngọc, thế nên khi cậu thấy một cái cây bình thường, hoa nở tựa hoa đào thì trái lại cậu còn thấy nó bất thường hơn.

Con hổ đứng ngay mép hồ vung vẩy cái đuôi thẳng tưng, hai con mắt to tròn trong veo thỉnh thoảng nhìn về phía cái cây, thỉnh thoảng lại quay đầu trông mong nhìn sang Vương Tiểu Minh.

...

Vương Tiểu Minh hỏi: “Người muốn đi đâu?”

Con hổ tiếp tục ngoe nguẩy cái đuôi.

“Nhưng mà người to quá.” Vương Tiểu Minh thật lo lắng, một khi con hổ trèo lên đó thì ụ đất ấy sẽ biến thành tàu ngầm mất.

Con hổ chưa chịu từ bỏ ý định liên lộn quanh Vương Tiểu Minh một vòng, sau đó nhìn sang cái cây kêu “meo meo”.

Vương Tiểu Minh quay đầu nhìn Baal.

Baal ôm ngực nói: “Theo ta biết thì loài hổ có thể bơi được.”

Vương Tiểu Minh chớp chớp mắt, “Người đang nói về con hổ ở nhân giới hay là con hổ ở đây?”

Trong đầu Baal liền trôi lên một vấn đề —— con hổ còn phải chia theo từng giới sao?

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Vương Tiểu Minh, hắn lựa chọn phương pháp cực kỳ đơn giản để chứng minh —— trực tiếp giơ cước đá bay con hổ vào trong hồ.

Vương Tiểu Minh giật mình, suýt nữa hét toáng thì lại thấy con hổ trôi lên, tà tà bơi lóp ngóp về hướng đảo nhỏ.

...

“Nó quả nhiên là một con hổ.” Vương Tiểu Minh kết luận xong lại vò đầu hỏi, “Chúng ta bây giờ nên làm gì đây?”

Baal ôm lấy cậu, mở rộng cánh, vèo một cái bay lên cao.

Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên cậu được bay, nhưng Vương Tiểu Minh vẫn cứ khẩn trương, ngón chân đều căng cứng, hai tay ôm chặt lấy Baal.

Tốc độ của Baal nhanh hơn nhiều so với con hổ.

Chờ con hổ hùng hục bơi tới nơi, Baal đã lượn xung quanh đảo nhỏ được vài vòng.

“Ta, ta không chịu nổi nữa...” Vương Tiểu Minh bị hắn xoay đến choáng váng đầu óc.

Baal bây giờ vẫn còn hăng máu nhưng cũng đành dừng lại.

Chỉ thấy con hổ chậm rãi ngoi lên trên đảo nhỏ, bốn chân co quắp nằm dưới tán cây, cẩn thận vẩy lông cho khô, sau đó đột nhiên nhào lên trên!

Móng vuốt khó khăn mới với được tới hai phần bảy thân cây, cách cành cây còn một khoảng xa —— theo chiều cao mà nói, cây đào này có thể sánh ngang với từng bách.

Vương Tiểu Minh thấy ánh mắt nó không cam lòng nhìn lên trên, cậu thử quay lại quan sát.

Chỉ thấy giữa những đóa hoa đào có những quả màu trắng chỉ nhỏ bằng long nhãn treo lủng lẳng trên cây, số lượng không nhiều lắm, có khoảng mười quả.

“Người muốn cái này hả?” Vương Tiểu Minh kêu Baal bay xuống thấp một chút, sau đó thuận tay hái lấy một quả màu trắng.

Hai mắt con hổ lập tức tỏa sáng, giống như hai bóng đèn pin chớp nháy, long lanh tròn xoe nhìn cậu.

Vương Tiểu Minh để trước mũi ngửi thử, “Người có chắc là cái này ăn được không đây?”

Con hổ thấy cậu chậm chạp không chịu thả xuống, nhin không được “meo” một tiếng.

“Thôi được rồi.” Vương Tiểu Minh thả xuống cho nó.

Con hổ mở miệng thật to chụp được.

Vương Tiểu Minh thấy nó nhai còn chẳng buồn nhai đã nuốt cái ực, trong lòng cảm thấy khó hiểu. Ăn như vậy thì có vị gì chứ.

Hai mắt của con hổ lại tiếp tục thèm khát nhìn cái cây.

“Còn muốn nữa sao?” Vương Tiểu Minh lại đuổi tay với lấy.

Đại khái là sợ tốc độ của cậu quá chậm, con hổ há miệng ra, lại thúc giục thêm tiếng nữa. Nhưng tiếng hối thúc lần này đã khiến Vương Tiểu Minh sợ tới mức run tay, chỉ chụp được đóa hoa. Bởi vì con hổ vừa mới kêu chính là ——

“Gâu!”

“Baal, hồi nãy người có nghe thấy không?” Vương Tiểu Minh nuốt nước miếng hỏi.

So với vẻ mặt kinh hoàng của cậu, Baal bình tĩnh hơn nhiều. “Có.”

“Rốt cục nó là con gì vậy?” Chẳng lẽ trong thế giới động vật cũng có khả năng nhái giọng sao, phải chăng nó có thể bắt chước được các loại thanh âm?

Baal đáp: “Nguyên hình của nó đúng là con hổ.”

“Nhưng nó biết kêu meo meo a...” Vương Tiểu Minh dừng một chút, lại nói, “Còn có thể sủa như chó nữa.” Đây có được tính là đa tài đa nghệ không?

Ánh mắt Baal đảo qua mấy quả trên cây, “Có lẽ là do loại quả này.”

Con hổ đứng dưới lại “gâu gâu” hai tiếng.

Vương Tiểu Minh thắc mắc: “Ý của người là, do nó ăn phải loại quả này cho nên mới có thể phát ra tiếng kêu của các loài vật khác?”

“Ừ.” Baal đột nhiên cảm thấy hứng thú, “Người thử thả cho nó một quả nữa xem.”

...

Vương Tiểu Minh lo lắng: “Lỡ như có tác dụng phụ thì sao?” Cậu nhìn đôi mắt toàn tâm toàn ý tin tưởng của con hổ, không nỡ ra tay.

Baal ung dung nói: “Dẫu sao nó cũng muốn ăn mà.”

“Nhưng mà...”

“Có lẽ thân thể nó cần bổ sung dinh dưỡng từ cái này.” Khi lòng hiếu kì của một người đạt tới trình độ nào đó, chỉ số thông minh và tài miệng lưỡi nháy mắt có thể tăng lên theo cấp số nhân. Baal hiện tại chính là như thế.

Vương Tiểu Minh nhìn ánh mắt mong ngóng của con hổ, đành phải hái thêm một quả thả xuống.

Lần này con hổ ăn kĩ hơn, hai mép nhai nhồm nhoàm.

Vương Tiểu Minh khẩn trương chờ nó mở miệng, nhưng con hổ dường như đã ăn uống no đủ, trực tiếp nằm bẹp xuống liềm liềm móng vuốt.

“...” Móng vuốt rốt cục có gì ngon mà liềm?!

Trong đầu Baal và Vương Tiểu Minh đồng thời hiện lên vấn đề này.

Baal một tay ôm Vương Tiểu Minh, một tay hái thêm quả nữa, sau đó trực tiếp ném cái búp xuống đầu con hổ.

Quả đó rơi xuống đầu nó nảy lên một tí, sau đó thẳng bánh lặn vào trong hồ.

Con hổ mờ mịt ngẩng đầu nhìn hần.

Baal nhếch mi khiêu khích nó.

Con hổ lại lập tức ngoe nguẩy cái đuôi.

...

Là chúa tể rừng xanh mà nó chả có tí cốt khí nào!

Biểu hiện của Baal tỏ ra tương đối khinh bỉ.

Đại khái cảm nhận được sự khinh bỉ, con hổ lại lười nhác đứng dậy, sau đó nhìn cái cây “meo” một tiếng thúc giục.

Vương Tiểu Minh nhẹ nhàng thở ra, “Đại khái nó dùng ba thứ tiếng để biểu đạt tâm trạng bất đồng chẳng.”

Trong mắt Baal còn mang theo vài phần do dự.

Con hổ thấy Baal và Vương Tiểu Minh cứ nhìn nó chẳng nói lời nào, nhin không được lại mở miệng kêu: “Gào!”

Vương Tiểu Minh, Baal: “...”

Baal nheo mắt lại, “Ta đang đặt giả thiết những chuyện từng xảy ra... Trước đây từng có một kẻ (rối hơi) nào đó cho con hổ ăn quả này, khiến cho nó có thể kêu “meo meo”. Về sau, con hổ ăn quen miệng, rất muốn được ăn thêm, cho nên mới cố ý lấy lòng chúng ta, mục đích cũng chỉ để kiếm một bữa no.”

Vương Tiểu Minh vắt óc nghĩ một hồi: “Ta cảm thấy thật hợp lý.”

“Ta hiện tại rất muốn biết...” Baal cau mày, “Gã Huyết tộc kia rốt cục thông qua hay là không thông qua đây?”

“Không thông qua!” Gin thuận tay điều chế một ly rượu vàng đặc quánh đặt xuống trước mặt Thạch Phi Hiệp.

Thạch Phi Hiệp chán ghét nhú mày, “Khẩu vị của ngươi thật sự ngày càng xa rời phạm vi lý giải của người bình thường.”

“Một nghệ nhân vĩ đại bao giờ khởi đầu cũng phải chịu sự nhạo báng và châm chọc của người đời, nhưng thời gian sẽ chứng minh được, họ mới là những kẻ sẽ cười vào phút cuối.”

Thạch Phi Hiệp lưỡng lự ném thử một ngụm, sau đó trực tiếp nhổ ra giấy ăn, suýt xoa: “Ta đã hiểu tại sao bọn họ sẽ cười vào phút cuối.”

“Tại sao?”

“Bởi vì những kẻ đã nhạo báng và châm chọc họ đều bị đầu độc chết hết trơn.” Lực sát thương của hương vị này so với thạch tín thật sự còn ghê gớm hơn vạn phần.

Gin lập tức chụp lấy cái ly hút vô một ngụm, sau đó mặt không đổi sắc phun ra toàn bộ, “Ta mới này nói đến đâu rồi?”

“Một nghệ nhân vĩ đại?” Thạch Phi Hiệp đẩy đẩy ly rượu về phía hần.

Gin lập tức hủy thi diệt tích, sau đó coi như không có chuyện gì kể tiếp: “Nga, ta mới này đã nói đến đoạn đêm hội máu tươi.”

“Ngươi tham gia nhưng không được thông qua.”

Gin tức giận: “Ngươi có thể tin nổi không? Cuối cùng trong rừng Áo Diệt còn lại tổng cộng là mười một mạng, nhưng ta... một Huyết tộc tam đại vô cùng vĩ đại cư nhiên trở thành kẻ duy nhất bị đào thải!”

“Có lẽ là do cấp bậc của ngươi cao quá rồi?” Thạch Phi Hiệp hiềm khi được dịp an ủi, “Cho nên không phù hợp điều kiện thăng cấp.”

“Nhưng mà Singh và Leslie đều được thông qua!” Đây mới là điểm khiến hắn không khỏi bất bình tức giận. Cùng là trưởng lão Huyết tộc, ba kẻ đi vào lại chỉ có hai người được thông qua... Quả thực khiến cho thể diện của hắn bị ném sạch xuống thác máu địa ngục!

Bởi vì sự kiện đó mà hắn phải chạy tới nhân giới những một năm để tránh ồn ào. Nhưng sự thật chứng minh, trí nhớ của Huyết tộc so với trong suy nghĩ của hắn khá hơn nhiều, một năm sau lúc hắn trở về vẫn bị đám bạn nhiệt tình ‘Chú ý’ như trước!

Mỗi khi nhớ lại chuyện này, Gin điên tiết không có chỗ trút hận. Mà bức mình nhất là mãi cho tới bây giờ hắn vẫn không biết rốt cục vấn đề do đâu mà ra.

“Để được khu rừng chấp nhận, ta thậm chí còn phải chạy tới cho hổ ăn.” Hắn kể lể vô cùng ủy khuất.

“Vì sao phải cho hổ ăn?” Thạch Phi Hiệp nghe xong mặc danh kỳ diệu.

“Nó không phải là chúa tể rừng xanh sao?” Hắn nhớ rõ có câu —— cầm tặc tiên cầm vương mà?

“...” Thạch Phi Hiệp nghĩ nghĩ nói, “Có lẽ người cho nó ăn nhầm cái gì rồi.”

Gin nhú mày: “Ờ thì nào? Ta thấy nó ăn vui vẻ lắm.”

Thạch Phi Hiệp hỏi: “Làm sao người biết?”

“Nó một ngụm nuốt sạch.” Gin còn ngửa mặt khoa tay múa chân làm chút minh họa.

...

“Ta chỉ khi nào uống thuốc mới một ngụm nuốt sạch thôi.” Thạch Phi Hiệp chậm rãi nói.

(hạ)

—

Đây là một con hổ chỉ biết kêu “Meo meo”

Baal ôm ngực nhìn con hổ vui vẻ bơi qua bơi lại trong hồ, “Ta cuối cùng vẫn cảm thấy có điểm không đúng.”

“Cái gì không đúng?” Cậu thấy hợp lý lắm mà. Tuy rằng lúc đầu con hổ kêu “meo meo” làm cậu cảm thấy có chút , nhưng sau khi nghe một hồi cậu lại nghĩ không đến nỗi nào. Nhân loại chẳng phải cũng học ngôn ngữ nước khác đó thôi. Có lẽ đây là do động vật bắt đầu tiến hóa nhỉ?

Vương Tiểu Minh càng nhìn con hổ càng thấy thích. Cậu nghĩ chốc nữa con hổ lên bờ rồi, có lẽ cậu sẽ vượt qua sợ hãi, chạy lại vuốt ve nó thử xem.

Baal đột nhiên buông tay xuống.

Vương Tiểu Minh khó hiểu nhìn biểu tình nghiêm túc của hắn.

“Chúng ta đi tìm mấy gã Huyết tộc kia thôi.”

“Chi vậy?” Vương Tiểu Minh ngăn người. Bọn họ hình như đã thỏa thuận, Allen lo chuyện đào thải, còn hai người họ cố gắng để khu rừng chấp nhận là được mà?

Baal hỏi: “Người nghĩ là mình sẽ được khu rừng chấp nhận hả?”

“Có thể lắm chứ.” Ánh mắt Vương Tiểu Minh quét ra bốn phía, chỉ vào con hổ quả quyết, “Nó là chúa tể rừng xanh a!”

Baal nhú mày: “Bộ cứ thế là khu rừng sẽ chấp nhận sao?”

“Biết đâu đấy.” Vương Tiểu Minh cũng không chắc lắm.

Baal nghĩ nghĩ, vẫn cảm thấy chẳng có gì đảm bảo, “Ta ghét làm những chuyện không xác định lắm.”

“Vậy chứ người muốn làm thế nào?”

“Biến nó thành chuyện chắc chắn đi.” Khóe miệng Baal nhếch lên một tia cười lạnh.

Không phải khoe, nhưng ở trong rừng rậm có được một tấm bản đồ thật sự tiện lợi nhiều lắm. Nhất là khi nó chỉ sẵn địa điểm của con mồi.

“Chúng ta đầu tiên tìm ai?” Vương Tiểu Minh nhỏ giọng hỏi. Theo như ý Baal, có lẽ hắn đang định tự mình loại bỏ hai người đi? Cho nên lúc này, bọn họ mà tìm thấy ai thì kẻ đó chắc chắn trở thành người phải biến mất. Ở chung với hắn lâu ngày như vậy, cậu chẳng chút nghi ngờ về thực lực của Baal.

Baal nhìn ký hiệu đánh dấu lãnh địa nghỉ ngơi của bọn họ trên bản đồ, “Singh.”

Vương Tiểu Minh mặt nói: “Ông ta đâu có đến đây.”

“Nhưng nơi này có thành viên của gia tộc hắn.”

Vương Tiểu Minh cố gắng nghĩ một hồi, mới nhớ ra người tham gia của gia tộc họ là Michelle. Cậu không khỏi giật mình: “Người định đuổi cô ta ra khỏi trò này sao?” Nhân loại luôn ích kỷ, cứ hay dựa vào cấp bậc thân sơ để chia ra. Michelle cũng thế mà Singh cũng thế, ở trong lòng cậu tệ nhất thì vẫn thuộc vào cấp bậc bằng hữu. Cho nên nếu nhất định phải ra tay, cậu muốn loại bỏ những người không quen cơ.

“Không phải.” Đáp án của Baal làm cậu thoáng yên tâm.

Chuyện giải quyết Michelle và Andy cũng không kéo dài lâu.

Nhất là khi ngay cả Anak bị lạc đường mò tới nơi, cục diện trở thành tám đánh hai. Michelle và Andy căn bản là tự mình thu dọn đồ đạc này nọ, ôm của chạy lấy người, lúc này có phản kháng đi chăng nữa cũng chỉ là dư thừa.

Nhưng mà tám người chơi còn lại khiến cho không khí càng thêm kì quái.

Mật đẳng năm, Ma đẳng ba, gia tộc trung lập bị loại hoàn toàn.

Cán cân rõ ràng lệch sang một bên.

Cane Corso nhìn ánh mắt ngày một quỷ dị của Mật đẳng, trong lòng âm thầm đề phòng, cước bộ không ngừng lùi về hướng Shar và Rosatt đang đứng.

Rosatt cười lạnh: “Trên đời này có hai kẻ tuyệt đối không thể tin tưởng, một là Lang Nhân, kẻ còn lại là Mật đẳng.”

Cane Corso nói: “Ta cảm thấy nếu so với Mật đẳng, Lang Nhân xem ra còn thuần khiết hơn.”

Allen mỉm cười: “Ta chưa từng hứa hẹn cái gì.”

Rosatt và Cane Corso sững sốt, quay đầu nhìn Shar.

Shar gật đầu: “Đúng vậy. Để Michelle và Andy bị loại hoàn toàn là chủ ý của ta.”

Rosatt và Cane Corso không thể tin nổi nhìn y.

Nên biết Michelle và Andy mới này khi chưa bị loại vẫn là chiến hữu của phe y. Nếu không phải bọn họ bị đá đi, cán cân bây giờ đã cân bằng chứ không phải nghiêng về phía Mật đẳng như thế. Bọn họ thật sự không nhận ra Shar bình thường khôn khéo là vậy, sao có thể phút chốc hóa dần dòn a.

Shar nhìn đám người Mật đẳng trên mặt không thể kiềm chế đắc ý, lạnh nhạt nói: “Thế giới này luôn tồn tại những chuyện ngoài ý muốn. Có rất nhiều chuyện, không phải do người muốn thế nào nó sẽ là thế ấy.”

Allen cười nói: “Ta hoàn toàn đồng ý với những lời này.”

Shar nói: “Người cho rằng, người là xứng đáng làm đối thủ của ta sao?”

Allen thẳng thắn chối: “Không xứng.” Hắn dừng một chút, “Nhưng mà người không thể chống nổi ta và Anak liên thủ. Hơn nữa nhân số của chúng ta còn nhiều hơn hai người.”

“Đúng là thế thật.” Shar thở dài, “Bởi vậy, lần sau ta sẽ lôi kéo thêm nhiều đồng bọn vô chơi cùng các người.”

“Lần sau?” Anak lạnh lùng nói, “Có lẽ người thì có, nhưng đối thủ của người nhất định không phải bọn ta.”

“Nói trước bước không qua đâu.” Nụ cười của Shar có thâm ý khác.

Allen nhíu mày. Hắn rất hiểu con người Shar, y không phải loại người cung đã lên dây sẽ buông tay. Y từ trước tới nay đều hành động rõ ràng dứt khoát, thua là thua, thắng là thắng. Y nói như vậy nhất định là có nguyên nhân gì đấy. Thế nhưng rốt cục... là nguyên nhân gì đây?

Anak nói: “Thời gian sắp đến rồi.”

Shar bỗng nhiên cười nói: “Đã đến rồi.”

“Nhân loại?” Allen quay đầu.

Ngay tại khoảnh khắc ấy ——

Tất cả giác quan trên người họ đều ngừng lại, thân thể bị một lực rất mạnh kéo đi, cảnh vật trước mắt bắt đầu dần dần vẩn vơ.

“Năng lực?”

Bọn họ kinh hãi khó hiểu.

Thời gian còn chưa tới, số lượng vừa đủ, rừng Áo Diệt không có cơ gì lại đẩy bọn họ ra ngoài!

Shar thả lỏng suy nghĩ mà hưởng thụ lạc thú ngắm nhìn cảnh vật trước mặt thay đổi.

Đám người Allen còn đang cố gắng muốn thoát ra, nhưng chênh lệch sức mạnh khiến bọn họ vùng vẫy trong vô vọng.

...

Vương Tiểu Minh trợn mắt há hốc mồm nhìn đám Huyết tộc chỉ mới đây thôi còn đang đứng trước mặt, lúc này họ đã hoàn toàn biến mất.

“Người... không phải người đã nói sẽ tha cho Michelle và Andy sao?” Bởi vì toàn bộ quá trình diễn ra rất nhanh, cậu căn bản không thấy rõ rốt cục họ có trong đó không nữa.

Baal nói: “Người chỉ hỏi là, có phải ta đang tính đá cô ả ra khỏi trận đấu hay không.”

“Đúng vậy, và người trả lời không phải.” Vương Tiểu Minh liếc mọng gật đầu.

“Bởi vì ta đích thật không định đá mình cô ả mà là đá vắng tất cả bọn họ.” Baal ra vẻ hợp tình hợp lý.

Vương Tiểu Minh: “...”

Baal duỗi thẳng lưng. “Chúng ta kiểm chỗ nào đó ngồi xuống ăn chút gì đi.”

Không nói không sao, vừa nói xong Vương Tiểu Minh đã thấy bụng sôi sùng sục.

Baal hài lòng nhìn xung quanh, từ trong không gian lòi ra hộp cơm hoành tráng, “Cuối cùng chẳng phải lo lắng nữa chừng tự động nhảy ra một kẻ không đâu nữa.”

Vừa dứt lời, một luồng sáng màu vàng đột nhiên phá tan sắc trời u ám, buông xuống trước mặt bọn họ.

Trong luồng sáng chói mắt ấy, có một cánh cửa màu trắng như ẩn như hiện.

Baal: “...” Nếu đằng sau cánh cửa này có kẻ nào đó lộ mặt ra, bất kể là ai, hắn thề sẽ tung một chưởng chết tươi!

Vương Tiểu Minh phấn khích: “Này nghĩa là chúng ta đã được thông qua rồi?”

Baal bĩu môi. Thông qua có gì ngạc nhiên lắm đâu? Hắn qua không nổi mới là chuyện ngạc nhiên!

“Baal?” Vương Tiểu Minh thấy hắn nửa ngày bất động, không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

Baal chậm rãi hít vào một hơi, sau đó hung hăng quát: “Khi nhìn thấy Cain, nhớ nhắc ta tặng hai đấm lên mặt hắn đó!” Trò chơi chết bầm, quy tắc chết toi, lại thêm cả cánh cửa chết tiệt này nữa!

Cửa chậm rãi mở ra.

Theo góc nhìn của Vương Tiểu Minh, có thể nhìn thấy vách tường trắng tinh cùng bức họa tinh tế.

“Chúng ta đi thôi?” Cậu kéo tay Baal.

Baal ngược lại cầm lấy tay cậu.

“Meo.” Phía sau vang lên tiếng kêu lưu luyến không rời.

Vương Tiểu Minh bỗng nhiên quay đầu lại.

Con hổ đang đứng cách họ ba bước, mở to đôi mắt ủy khuất nhìn cậu.

“Người thuộc về rừng xanh.” Vương Tiểu Minh rốt cục nhịn không được bước đến trước mặt nó, ngồi xổm xuống nói, “Người nên ở lại đây.” Cậu vươn tay, chậm rãi tiếp cận trán nó.

“Gào!”

Con hổ đột nhiên ngẩng đầu gầm to.

Vương Tiểu Minh té bật ngã, nhìn thấy Baal đứng sau không chút thương tình cười ha hả, xấu hổ phải dít đứng dậy thúc giục: “Chúng ta đi nhanh đi.”

Con hổ bước theo sau cậu mấy bước, mãi đến chỗ luồng sáng mới dừng lại.

Vương Tiểu Minh trước khi cầm lấy nắm cửa, nhịn không được quay lại nói: “Ta rất muốn nghe tiếng kêu chân chính của loài hổ một lần nữa.”

Con hổ thấy cậu quay đầu lại, hý hửng vẫy vẫy đuôi.

...

Quả nhiên là nghe không hiểu mà.

Vương Tiểu Minh bất đắc dĩ nhún vai, xoay người đi vào trong.

Cửa đằng sau chậm chậm đóng lại, ngay tại phút cuối ——

Một tiếng gầm kinh thiên động địa vang lên —— mang theo khí thế của chúa tể rừng xanh, độc nhất vô nhị!

35. Chương 35: Cain

(Thượng)

Thời đại không ngừng tiến bộ

Vương Tiểu Minh nghe thấy tiếng gầm quay đầu lại. Thế nhưng thanh âm vang dội khí thế kia chỉ còn quanh quẩn trong ký ức, lúc cánh cửa đó khép lại, rừng rậm và cả con hổ đều biến mất, tất cả chỉ còn là một mảnh tường trắng xóa.

Trên tường có vẽ một bức họa —— Những tán cây xanh lá xanh lam xen lẫn, cành lá rũ xuống sum xuê, còn có cả một con hổ uy phong lẫm liệt —— nó trừng to mắt nhưng không nhúc nhích, chẳng có lấy chút sinh khí nào.

Trong lòng cậu cuộn cuộn cảm giác mất mát, cảm khái nói: “Cứ như vừa trải qua một giấc mộng a.”

Baal quan sát cảnh vật chung quanh, đây là một gian phòng rộng khoảng hai ba trăm mét vuông, trần nhà hình vòm rất cao. Hắn nghĩ một chút, vươn tay, nắm ngón co lại thành trảo ——

Bốn phía không hề biến hóa.

“Nơi này là Huyết Dạ sơn.” Hắn xác định.

Vương Tiểu Minh nhìn hắn, lại nhìn sang tay hắn, mau chóng phản ứng lại, “Không thể dùng năng lực được sao?”

“Ồ.” Baal đáp, “Có lẽ là rừng Áo Diệt đã chuyển chúng ta đến chỗ này trước thời hạn.”

“Trước thời hạn? Tại sao nhỉ?”

Baal nhìn cánh cửa duy nhất trong đại sảnh, “Tìm ai đó hỏi chút là biết liền.” Nếu đã tới được Huyết Dạ sơn rồi, việc hấn cần làm bây giờ là túm cổ tên Cain chết tiệt từ trong quan tài ra!

Vương Tiểu Minh đi theo sau hấn, nhìn tay hấn để lên nắm cửa, khẽ đẩy vào trong.

Ầm ——

Không khí bên trong rất náo nhiệt, tiếng ồn ào như sóng biển cuộn cuộn đánh lại đây.

Dường như cảm giác được sự xâm nhập của người lạ, thanh âm thoáng cái yên lặng.

Nguyên bản những kẻ còn đang đỏ mặt tía tai đều đồng loạt quay lại nhìn hai vị khách không mời mà đến.

Ước chừng sững sốt được khoảng hai giây, một thanh âm kinh ngạc hô to, “Edward? Vương Tiểu Minh?”

Lập tức Vương Tiểu Minh cảm thấy ánh mắt nơi đó nhìn về phía cậu càng thêm nóng rực.

Ánh mắt Baal quét qua một lượt.

Xem ra đây là một gian phòng họp, chính giữa có một bàn tròn hội nghị, mười một gã Huyết tộc chia làm ba phe rõ ràng.

Chủ nhân của thanh âm kinh ngạc đó chính là Singh.

Baal khoe miệng khẽ nhếch: “Nếu ta đoán không sai, chỗ này ắt hẳn được gọi là hội nghị các trưởng lão nhỉ.”

‘Được gọi là’ ba chữ giống như một thanh kiếm sắc bén đâm vào tim của hầu hết Huyết tộc trong này.

“Hỗn láo!” Một gã Huyết tộc mang khuôn mặt cực kì xấu xí đứng phắt dậy, “Người có biết mình đang nói cái gì không hả?!”

“Biết chứ.” Baal thần nhiên đáp trả, “Nếu người nghe không được lần sau nhớ đeo thêm máy trợ thính nha.”

“Người...” Sự tức tối càng khắc sâu bộ dạng ấn tượng của hấn, làm cho gương mặt xấu xí kia trông càng thêm dữ tợn.

Singh vội vàng xen vào giải vây: “Được rồi. Edward, cho dù trưởng lão của gia tộc McCorvey vắng mặt, người cũng nên tôn trọng trưởng lão của tộc khác.” So với trước khi họ tiến vào trung tâm trò chơi, cử chỉ và khẩu khí của y lúc này ẩn chứa vài phần áp lực và thiếu kiên nhẫn khó mà hình dung, “Nói cho chúng ta biết, Vì sao các người lại xuất hiện ở đây. Thời gian khảo nghiệm còn chưa kết thúc cơ mà.”

“Cái này hả, người nên hỏi Cain mới phải...”

“Cain đại nhân.” Vương Tiểu Minh vội vàng đỡ lời giúp hấn. Đứng trên lập trường của một người thấu tình đạt lý sẽ cảm thấy, Baal kiêu ngạo như vậy là do tính cách và tác phong vốn có của hấn rồi. Nhưng đứng trên lập trường của Huyết tộc, tỏ ra kiêu ngạo như thế rất dễ... bị ăn đập.

Baal nhướn mày liếc cậu một cái.

Singh nhìn ra phía sau họ, “Nếu vậy... những Huyết tộc khác thì sao?”

“Không thông qua.” Baal nhún nhún vai, khẩu khí thoải mái tự nhiên cứ như thể một chút bụi cũng chẳng liên quan gì tới hấn.

Singh và mấy trưởng lão khác hai mặt nhìn nhau.

Singh dò hỏi: “Nguyên nhân là...” Y đã từng ra lệnh cho Michelle, nếu Edward không chịu chấp nhận vào phe mình thì cứ trực tiếp loại bỏ. Đương nhiên, y cũng từng nghĩ tới chuyện Michelle thất bại. Dù sao ngay cả Daniel còn chẳng thắng nổi. Y tổ chức cuộc họp này chính là để kêu gọi sự thống nhất của các tộc khác, vạn nhất gã Huyết tộc này sức mạnh vượt quá quy luật của đời thứ sáu, thật sự ra khỏi rừng Áo Diệt, thì tất cả bọn họ sẽ liên thủ diệt trừ hấn ta!

Nhưng mà trong dự liệu lúc trước của y, cho dù Michelle và Andy có thất bại đi chăng nữa thì Ma đảng Mật đảng ít nhất cũng còn người lưu lại. Ai ngờ tình hình bây giờ hóa ra cũng như sức mạnh của Edward, một lần nữa vượt ra khỏi dự tính của y.

Baal không kiên nhẫn trả lời: “Thi thố thất bại mà còn cần nguyên nhân gì nữa chứ?”

Vương Tiểu Minh cười gượng bổ sung: “Cái này tôi cũng từng trải qua nhiều lần. Có thể không phải do thầy giáo dạy quá dở mà chỉ tại mình không nỗ lực thôi.”

“Hoặc do tư chất quá kém.” Baal lại bổ sung thêm một cái.

Mười một vị trưởng lão: “...”

“Ta đồng ý.” Gã trưởng lão có gương mặt xấu xí tự dưng thốt ra một câu như vậy.

“Ta cũng đồng ý.”

“Ta đồng ý...”

“Đồng ý.”

“...”

Nguyên bản các vị trưởng lão còn đang cãi nhau ỏm tỏi bỗng nhiên lại thò ra chín phiếu tán thành.

Ở Huyết tộc giới – một nơi chấp hành nghiêm chỉnh thứ bậc xã hội như này, những ‘đứa trẻ’ có tính cách giống Baal tuyệt đối chẳng ai khen là hoạt bát đáng yêu hoặc là có cá tính. Bọn họ chỉ biết cái thứ như hấn không thể dạy được nữa. McCorvey được xưng tụng là kẻ điên, hơn nữa còn bị Mật đảng ngằm bài xích đầu hấn là không có lý do.

“Leslie, ngươi thì sao?” Singh quay đầu nhìn về phía trưởng lão của gia tộc Ventrue, người từ đầu đến giờ vẫn luôn duy trì thái độ thờ ơ lạnh nhạt.

Leslie chậm rãi nâng mi.

Sắc mặt của hấn trước giờ không được tốt, luôn mang theo bộ dạng hơi thở mong manh, tưởng như chỉ cần mạnh tay một chút sẽ khiến hấn tắt thở, vĩnh biệt cõi đời. Nhưng những ai thật sự biết về thân phận của hấn gắn liền với truyền kỳ của Huyết tộc đều không dám tỏ ra khinh thường.

Là Huyết tộc tam đại đầu tiên mở miệng đề nghị tiêu diệt nhị đại, trong thân thể hấn có sự quả cảm, quyết liệt và tàn nhẫn mà đại đa số Huyết tộc không có.

“Ta...” Leslie ngừng một chút, “Phản đối.”

Tất cả ánh mắt lập tức ngưng tụ trên mặt... và đôi môi đỏ tươi diễm lệ của hấn.

Singh ngẩn người, “Vì sao?” Leslie đã lâu lắm không tham gia bỏ phiếu nào ngoài phiếu trắng, kể từ lúc nhị đại không chết cũng ẩn dật, Cain ngủ say, hấn đã trở thành đại tộc trưởng của Huyết tộc giới. Để duy trì công bằng, hấn thậm chí còn chưa từng bác bỏ khi Ma đảng đề nghị hấn bỏ trống phiếu. Hành động lúc này thật sự quá khác thường.

Baal nhìn Leslie, khẽ nhíu mày: “Hình như ta đã gặp ngươi ở đâu rồi.”

“Đây là vinh hạnh của ta.” Leslie phá lệ đứng dậy, hành lễ chào hỏi hấn.

Những gã Huyết tộc khác ồn ào một trận.

“Ta muốn gặp Cain.” Baal phát hiện tình huống bây giờ hình như thuận lợi hơn nhiều so với trong tưởng tượng của hấn. Sớm biết như vậy, có lẽ hấn căn bản chẳng cần phải tham gia cái trò đêm hội máu tươi ngổ ngấn kia.

“Đương nhiên là được.” Leslie chỉ vào một cánh cửa khác trong phòng họp, “Từ chỗ này đi thẳng về trước, ngài sẽ nhìn thấy một cánh cửa lớn màu vàng.”

Baal có thâm ý khác nói với hấn, “Người thật thông minh.”

Leslie một lần nữa ngồi xuống, thái độ tự nhiên hào phóng đáp: “Ta bắt quá chỉ dựa theo ý của Cain đại nhân mà làm thôi.”

Baal khoe miệng khê nhếch, kéo tay Vương Tiểu Minh không coi ai ra gì hùng hổ mở cánh cửa kia. Trước khi rời đi, hắn quay đầu nói với Singh: “Nếu ta là người, ta sẽ cảm ơn hắn.” Chỉ vừa mới đây thôi, trong lòng hắn đích xác nảy ra ý nghĩ một mẻ tiêu diệt sạch bọn họ.

Nụ cười mà Singh luôn dắt trên môi không thấy đâu nữa, y quay lại nhìn chăm chăm Leslie, “Ta nghĩ người còn nợ chúng ta một lời giải thích.”

“Người cho rằng ai có thể để bọn họ thoát khỏi khảo nghiệm của rừng Áo Diệt tiến vào phòng họp trước khi chúng ta biểu quyết đây?” Leslie trong lời nói mang theo một chút châm biếm.

“...”

Trưởng lão Huyết tộc đồng loạt giật mình.

Singh sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Rốt cục hắn là ai?” Hắn tuyệt đối không phải là một Huyết tộc đời thứ sáu bình thường. Khẩu khí khi Leslie nói chuyện với hắn tuyệt đối không phải là một Huyết tộc trưởng bối nói chuyện với văn bối.

Leslie nhắm mắt dưỡng thần.

Vương Tiểu Minh và Baal bước vào trong một hành lang thật dài.

Bức họa hai bên tường miêu tả những khung cảnh khác nhau. Vương Tiểu Minh nhận ra trong số đó có mấy bức vẽ cảnh địa ngục và nhân giới, những bức kia chắc là bầy giới còn lại.

“Bức họa nào là thiên đường nhỉ?” Cậu tò mò ngấm tới ngấm lui.

Baal đối với việc Vương Tiểu Minh cứ chấp nhất thiên đường đã trở nên chết lặng, “Chỗ nào mà toàn bộ trắng xóa ấy.”

Vương Tiểu Minh ban đầu còn tưởng hắn đang giỡn cậu, nhưng đi về trước thêm vài bước nữa cứ nhiên nhìn thấy một bức họa gần như chỉ một màu trắng xóa, cậu ngây dại, “Đây là thiên đường?”

Baal hồ hững lướt quá, “Đại khái.”

“Đại khái?”

“Có lẽ đây là thiên đường trong cảm nhận của y.” Baal chợt lóe lên chút thương hại dập dờn nơi đáy mắt.

“Trống rỗng?” Vương Tiểu Minh cố gắng nhìn vào bức họa trắng xóa kia hồng tìm ra một chút không phải màu trắng, “Nga, nơi này có màu xám... Tro bụi sao?”

“Có lẽ là bóng dáng?”

“Bóng dáng? Không có thứ này thứ kia làm sao có bóng dáng?” Vương Tiểu Minh chớp chớp mắt.

Baal nói: “Có đôi khi bóng dáng là ở trong lòng.”

Vương Tiểu Minh cẩn thận nhìn vệt xám được coi là bóng dáng kia, “Căn cứ vào hình dạng, hình như là bóng cây nhỉ.” Cậu dừng một chút, nhớ tới giai thoại về hai cái cây đánh đố chuyện tam thế, “Chẳng lẽ ước mơ lớn nhất của Cain đại nhân là kiếp sau được đầu thai làm một cái cây ư?”

Baal mặt không đổi sắc bác bỏ, “Y chẳng có cơ hội đâu.”

Vương Tiểu Minh trầm ngâm: “Ta nghĩ là mình đã biết tại sao ngài ấy cứ luôn ngủ mãi.”

“...” Baal dựa theo lối suy nghĩ của Vương Tiểu Minh cũng tự tìm được đáp án ——

Bởi vì y cứ mãi miết ở trong mộng làm một cái cây.

Cánh cửa màu vàng lớn xuất hiện cuối hành lang.

Ván cửa bóng loáng do được ánh đèn hành lang chiếu vào, lập lòe chói mắt.

Vương Tiểu Minh nheo mắt lại, nhìn ảnh phản chiếu của mình và Baal trên cánh cửa, đột nhiên reo lên: “A!”

“Làm sao vậy?”

“Tóc ta xù lên này.” Cậu bối bối tóc.

Baal: “...”

“Tóc của ta mới xù lên khi nãy hay là từ lúc bước vào đã xù rồi?” Vương Tiểu Minh lo lắng hỏi.

Baal ngạc nhiên: “Tóc của người không phải từ lúc bắt đầu gặp ta đã như vậy sao?”

“Không phải mà.” Mặt Vương Tiểu Minh thiếu chút nữa là dán lên cửa, “Người xem, chỗ này xù lên một cục.”

Baal không tức giận nói: “Ai bảo người cứ thích ngủ nghiêng một bên.”

Vương Tiểu Minh ủ rũ: “Mới nãy nhất định ta đã làm cho nhân loại mất mặt rồi.” Trong phòng hội nghị đều là trưởng lão của Huyết tộc a. Cậu chẳng khác nào một đứa trẻ rầy mợ chưa đủ lại chạy tới hội nghị Liên Hiệp Quốc biểu diễn.

Baal thấy mặt của Vương Tiểu Minh đã đến không thể hơn, an ủi: “Yên tâm, đây là lần cuối cùng.”

Vương Tiểu Minh đáng thương ngẩng đầu.

“Lần sau có mất là mất mặt Huyết tộc.” Cho nên căn cứ vào nguyên tắc ‘việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài’, Huyết tộc đời nào dám đi bêu rếu khắp nơi — cùng lắm là lưu hành nội bộ thôi.

Vương Tiểu Minh: “...”

Cửa khẽ rục rịch, từ từ mở ra.

Vương Tiểu Minh tò mò thò đầu vào lại bị Baal kéo lại ép vào ngực hần.

“Ta rất tò mò bộ dạng của Cain đại nhân.” Cậu nhỏ giọng thì thầm.

Baal nói: “Có thể khẳng định chính là, y có hai răng nanh, không ăn chay.”

Vương Tiểu Minh gật gù: “Bởi vì rất yêu cây cối cho nên trân trọng thực vật ha?”

Baal: “...”

“Không phải, là bởi ta hấp thu dinh dưỡng của đất mà sống.” Một thanh âm mang theo chút trêu chọc vang lên.

Vương Tiểu Minh sững sốt, nửa ngày mới nhẹ giọng hỏi: “Cain đại nhân?”

“Mời vào.” Trong thanh âm dường như ẩn ẩn ý cười.

(trung)

Thời đại không ngừng tiến bộ

Cửa lại mở rộng hơn.

Đèn trên tường sáng lên, là một gian phòng khách rộng hai mươi mấy mét vuông. Bên trong có dựng hai cái ghế sofa hình vòng cung, bọc quanh cái bàn trà hình tròn, trên bàn lại bày một bộ ấm chén đầy đủ. Đối diện còn có một cánh cửa đen như mực đang tỏa sáng.

“Mời ngồi.”

Baal vẫn đứng im không nhúc nhích, “Nếu người tỉnh dậy từ lâu chắc hẳn đã biết mục đích chúng ta tới đây.”

“Xem ra sau này ta không nên ngủ lâu như vậy nữa. Nếu không thể giới biến chuyển quá nhanh ta theo không kịp mắt.” Trong thanh âm của Cain ý cười ngày càng nồng đậm, “Có ai ngờ một kẻ trước giờ được xưng tụng là đạo thiên sứ hủy diệt (a.ka phá hoại) Baal lại phải lén lút lút lút đột nhập vào Huyết tộc giới chứ?”

Mặt Baal thoáng cái đã đen như đất nồi, “Ta rất sẵn lòng dùng phương thức vốn có của ta.”

“Hôm nay thì không được.” Cain lịch sự từ chối, “Ta ngủ cũng lâu rồi, để ta thêm ít thời gian co giãn gân cốt, vận động máu huyết đã.”

“Sao cũng được.” Baal hừ lạnh.

“Nga. Hóa ra người dẫn theo nhân loại ngàn dặm xa xôi chạy tới Huyết Dạ sơn là muốn tìm ta đánh nhau sao?” Cain hỏi.

Baal nghiêng rằng: “Đã lén theo dõi tụi này lâu như vậy chẳng lẽ người còn làm bộ? Nếu ta đoán không sai, rừng Áo Diệt chính là cảnh mộng của người.”

“Cũng không hẳn.” Cain sửa lại, “Phải nói là ta đã dùng ý thức của mình biến khu rừng nguyên bản trở thành ảo cảnh, rồi chính ta sa vào trong đó.”

Baal hừ lạnh một tiếng: “Biến heo thành thứ quái thai là sở thích mà người theo đuổi hả?”

“Nếu đã là rừng Áo Diệt, ta đương nhiên muốn dồn tâm sức sáng tạo ra một thứ gì đó khác người một chút.” Cain cảm thấy thật vừa lòng đối với kiệt tác mình làm ra.

Baal nói: “Sau đó chờ bọn chúng biết được chân tướng sẽ vỡ mộng.”

Cain hỏi vặn lại: “Làm chúng vỡ mộng chẳng phải người sao? Chính người đã dùng năng lực đẩy chúng ra ngoài rừng Áo Diệt.”

Baal cắn răng: “Còn không phải tại cái thứ quy tắc chết tiệt của người à!”

“Đào thải và tiếp nhận ấy hả?” Theo như ngữ điệu của Cain, có thể nhận thấy y rất tự hào và phấn khích, “Quy tắc của rừng rậm luôn là cá lớn nuốt cá bé, đào thải cũng thế. Ta cảm thấy làm như vậy rất công bằng. Về phần khu rừng tiếp nhận thì... Nếu đã bước vào rừng Áo Diệt đều phải biết tận dụng tất cả ưu thế về địa hình địa lý chứ.”

Vương Tiểu Minh đột nhiên hiếu kỳ: “Nếu Baal không đẩy hết đám người kia ra khỏi rừng Áo Diệt thì liệu chúng tôi có trở thành hai kẻ bị loại do không được khu rừng tiếp nhận không?”

“Không. Bởi vì trước khi các người ra tay, hai đứa trẻ nhà Giovanni và Ravon đã bị một đám khác loại bỏ rồi.” Cain chẳng tỏ vẻ gì là mất hứng. Thực tế y luôn dùng thái độ tán thưởng dành cho các loại cạnh tranh lành mạnh như thế — nhưng đến cuối cùng, “lành mạnh” ở mức độ nào thì chỉ có trời mới biết.

Vương Tiểu Minh sững sốt, “A?” Giovanni và Ravon chẳng phải là Michelle và Andy ư?

“Bất quá,” Cain dừng một chút, lại nói tiếp, “Nếu cuối cùng số người còn lại vẫn là mười hai, như vậy không còn nghi ngờ gì nữa... Baal chỉ có thể dùng cách hắt hủi muốn để xông vào Huyết Dạ sơn.” Nói cách khác, hai người họ cũng không được khu rừng tiếp nhận.

Baal nhú mày: “Vì sao?” Hắt ngay cả khi gặp sói còn ráng nhin không dám giết.

“Bởi vì các người đã phá hủy quy luật tự nhiên.”

“Quy luật tự nhiên?” Vương Tiểu Minh không tự chủ được lại nhớ tới con hổ đáng yêu thích kêu “meo meo”.

Quả nhiên, Cain giải thích: “Con hổ sao có thể kêu như chó và mèo được chứ?”

Vương Tiểu Minh cảm thấy linh cảm của mình thật chính xác, “Nhưng ngay từ đầu nó đã kêu meo meo rồi mà.”

“Ừm. Cho nên tên đầu sói đó đã không được thông qua.”

Baal không tức giận hỏi: “Chứ con hổ kêu meo meo và con heo quái thai kia khác nhau cái gì?”

“Khác biệt chính là,” Cain thản nhiên nói, “Con hổ là đề bài còn con heo chính là gợi ý.”

Vương Tiểu Minh: “...”

Baal trầm mặc giây lát, đột nhiên hiểu kỳ: “Vậy ra đối với ngươi, gốc cây kia không phải đào mà là trái cấm đúng không?”

Những lời này nói ra tựa như chìa khóa thời gian, khiến cho thời gian lập tức đóng băng tại chỗ.

Vạn vật tĩnh lặng.

“...” Cain không trả lời.

Vương Tiểu Minh khẩn trương áp chế hô hấp của mình, chỉ sợ thở mạnh một phát sẽ phá vỡ sự tĩnh lặng này.

Sau một lúc lâu, Baal lên tiếng trước, “Nếu Adam và Eve không ăn vụng trái cấm, thế giới này sẽ vĩnh viễn không tồn tại một kẻ tên là Cain, dù có là người hay Huyết tộc.”

“Cũng sẽ không có Abel.” Giọng Cain rầu rĩ.

...

Adam? Eve?

Hai người này thì cậu biết, nhưng mà...

Abel?

Vương Tiểu Minh đầu óc chệnh choáng, mặt mày xay xẩm do đề tài bị xoay chuyển quá nhanh khiến cậu không theo kịp nội dung họ đang nói.

Baal bĩu môi. Với tính cách của hắn, nói đến thế này đã là nhân nhượng cực hạn rồi. Về phần đối phương có muốn nghe hay không để tự họ quyết định đi.

“Nếu ngươi đã biết ý định của chúng ta, vậy thì đáp án thế nào?” Hắn đã xắn tay áo làm sẵn công tác chuẩn bị.

“Ồ. Ta muốn nghe từ chính miệng ngươi nói cơ.” Thanh âm của Cain đã khôi phục lại giọng điệu hào hứng vốn có.

Ánh mắt Baal hơi nheo lại, nhưng khí lạnh trong mắt vẫn không ngừng tản ra.

Cain nói băng quơ: “Cơ hội thế này có lẽ trăm triệu năm mới có một lần. Không nên tùy tiện lãng phí a.”

Vương Tiểu Minh đứng bên cạnh Baal, cảm thấy một luồng khí lạnh dày đặc vô thanh vô tức trải rộng trên mặt đất, vội vàng mở miệng: “Là tôi muốn nhờ ngài giúp đỡ.”

Cain vô cùng dễ tính, thoải mái hỏi: “Nga? Nói nghe thử.”

Vương Tiểu Minh cố thu hết dũng khí nói: “Tôi muốn nhờ ngài biến tôi thành Huyết tộc.”

Cain từ chối cho ý kiến, “Lý do?”

“Tôi muốn được mãi mãi ở bên Baal.” Từng câu từng chữ cậu nói ra leng keng hữu lực.

Baal khóe miệng khẽ nhếch.

“Lý tưởng này nghe qua không hấp dẫn lắm.” Trước khi Baal lên cơn Cain đã kịp bổ sung, “Bất quá, ta từ trước đến giờ vẫn thường hay giúp đỡ nhân loại. Nếu ngươi có thể trả lời ta ba câu hỏi, ta sẽ giúp ngươi.”

Vương Tiểu Minh nghiêm túc đáp: “Ngài hỏi đi.”

“Ngươi đã nói muốn được mãi mãi ở bên Baal, như vậy câu hỏi thứ nhất của ta, mãi mãi là bao xa?”

Vương Tiểu Minh sửng sốt, “Mãi mãi là bao xa?” Nếu lúc này có máy tính ở đây, cậu có thể dùng baidu tìm ra một đồng hồ lớn, nhưng mà trả lời ngay tức khắc thì...

Cain bổ sung: “Ta không chấp nhận đáp án phiến tình hoặc trả lời cho có lệ. Ta muốn một hình tượng cụ thể.”

Baal nói: “Co đầu rứt cổ ngủ vùi mà gọi là hình tượng cụ thể sao?”

Cain tự động bác bỏ những lời này.

Vương Tiểu Minh cúi đầu, hai mũi chân lại bắt đầu không ngừng cọ cọ. Đại khái được khoảng ba bốn phút, cậu đột nhiên ngẩng đầu nói: “Xa bằng thương của một chia cho ba.”

“Thương của một chia cho ba?”

Vương Tiểu Minh vui vẻ giải thích: “Chính là tuần hoàn số lẻ vô hạn đó.”

Cain: “...” Y đương nhiên biết đó là tuần hoàn số lẻ vô hạn, y chỉ không ngờ vấn đề này lại trở thành hỏi xoáy đáp xoay.

...

“Câu hỏi thứ hai.” Y nói, “Khi người có được sinh mệnh vĩnh hằng rồi, người sẽ dùng nó để làm gì? À, Baal, người cũng cùng trả lời đi.”

Baal cười lạnh: “Ấu trĩ là một loại bệnh.”

Cain không ngần ngại đáp trả: “Cố chấp cũng vậy thôi.”

Là học trò ngoan duy nhất ở trong này, Vương Tiểu Minh trả lời rất nghiêm túc, “Tôi sẽ cố gắng ngày nào cũng thật vui vẻ.”

“Cố gắng mỗi ngày? Nhưng đó là chuỗi số tuần hoàn vô hạn, mỗi ngày trôi qua người có thể làm độc nhất một chuyện được sao.” (Mỗi ngày chỉ làm một chuyện () chuyện mà hủ nào cũng mún coi ())

Vương Tiểu Minh vụng trộm đưa mắt nhìn Baal, nhỏ giọng nói: “Nếu thật sự mỗi ngày đều được ở bên Baal, như vậy dãy số tuần hoàn vô hạn ấy sẽ tương đương với chuỗi ngày hạnh phúc vô hạn. Tôi rất chờ mong.”

“Dãy số tuần hoàn vô hạn tương đương với chuỗi ngày hạnh phúc vô hạn?” Cain hạ thấp giọng lặp lại câu trả lời của cậu, “Đáp án của người thì sao, Baal?”

“Dù ta có không trả lời được cũng chẳng bao giờ chọn cách ngủ vùi trốn tránh.” Baal lạnh lùng nói.

“Được rồi, câu cuối cùng. Nếu giao Vương Tiểu Minh cho ta sơ ửng, như vậy cậu nhóc sẽ trở thành con ta, là Huyết tộc nhị đại. Baal, kể cả như vậy người cũng đồng ý chứ?” Câu cuối cùng của Cain rõ ràng là khiêu khích chẳng hề nể nang.

Baal lại như thể chẳng liên can đến hấn, lạnh nhạt nói: “Hóa ra ngủ nhiều quá chỉ số thông minh cũng bị thoái hóa theo.” Hấn đã đứng ở đây rồi, còn hỏi đồng ý hay không đồng ý nữa?

“... Vậy thì, vào đi.” Cánh cửa màu đen chậm rãi hé mở, lộ ra một con đường xoắn ốc đi xuống. Ngọn đèn hai bên đường đã bật sáng, lập lòe không ngừng.

Baal đang định cất bước.

“Nghị thức sơ ửng của Huyết tộc từ trước đến nay, người ngoài xin miễn tham quan.” Cain cảnh báo.

Vương Tiểu Minh trong lòng sợ hãi muốn chết. Tâm trạng hiện tại của cậu so với lên đài chịu trăm cũng chẳng khác là bao. Bất quá cậu vẫn cố giữ chặt tay Baal, kiên định nói: “Ta có thể tự đi được.”

Baal nhú nhú mày.

Tin đồn về Cain rất ít, đa số chỉ xoay quanh vấn đề ngủ nghỉ của y. Hấn từng đọc qua tư liệu về Huyết tộc trên bàn của Michael. Trong đó những gì nói về Cain có mỗi ba mặt giấy, còn về Leslie lại hơn những ba ngàn trang. Cho nên hấn không tài nào phân biệt được Cain lần này là thật tâm hay giả ý.

“Ta sẽ trở về nhanh thôi.” Vương Tiểu Minh cam đoan, sau đó lo lắng bước xuống thông đạo.

Cánh cửa đen nặng nề đóng lại, ngăn cách Vương Tiểu Minh và Baal thành hai thế giới.

Baal hậm hực ngồi trên sofa, ngón tay chỉ về phía cái chén. Cái chén lắc lắc rồi bay lên, lơ lửng giữa không trung.

Sau đó ——

Ngón tay Baal khẽ gảy, chén sau bay lên đẩy chén trước đập vào tường, vỡ vụn.

Thời gian chờ đợi bao giờ cũng chậm hơn bình thường.

Nhất là khi người hoàn toàn không biết mình phải chờ đến lúc nào.

Giờ phút này, Baal đã mấy lần dâng trào xúc động muốn đẩy cửa ra, nhưng vì nghĩ tới sản phẩm thất bại là Hạng Văn Kiệt thành ra phải cắn răng nhịn xuống. Nhưng nhịn lâu như vậy, lỡ phút cuối lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn... vậy khác nào xối hồng bồng không đâu!

Dù có thế nào, sự bồn khoăn vẫn như ngọn lửa dày vò trong tim Baal. Nhất là khi trong đầu hần không ngừng hiện lên cảnh Cain kề môi sát vào cổ Vương Tiểu Minh ——

“Chết tiệt!” Tay hần đột nhiên vung lên.

Toàn bộ bàn trà lập tức đập lên cánh cửa ——

Cửa mở ra.

(hạ)

—

Thời đại không ngừng tiến bộ

Bàn trà rầm một tiếng, đập vào cánh cửa khiến nó đóng lại.

“Ồi!” Đằng sau cánh cửa vang lên một tiếng kêu thảm thiết.

Baal vội vàng mở cửa ra. Vương Tiểu Minh đang ngồi bệt trước cửa, tay ôm trán, nước mắt lưng tròng ngẩng đầu.

...

“Nhe răng ra xem nào.” Biểu tình của Baal rất nghiêm túc.

Vương Tiểu Minh chậm rãi hé miệng —— một hàm răng đều thẳng tắp.

“Không thành công sao?” Baal không biết trong lòng đang lằng rằng là cao hứng hay là mất hứng.

“Nga. Chờ chút.” Vương Tiểu Minh khép miệng lại, đẩy môi sang trái sang phải một chút rồi sau đó mới từ từ hé miệng, hai chiếc răng nanh hiện ra rõ ràng!

...

Ánh mắt Baal hơi trầm xuống.

Vương Tiểu Minh đứng dậy, thả tay xuống nói: “Kỳ thật...”

“Người đứng đây chờ.” Baal vừa dứt lời đã xòe cánh bay xuống thông đạo hình xoắn ốc.

Vương Tiểu Minh chỉ cảm thấy trên mặt một luồng gió lạnh xẹt qua, quay đầu lại đã không còn thấy thân ảnh Baal đâu nữa.

“...”

Khoảng chừng một phút sau, cậu nghe thấy phía dưới có tiếng gì đó liên tục vang lên đến tận đến cửa ——

“Người chui vào đây làm gì?” Ngữ khí của Cain rất kém.

“... Người đang mặc cái thứ giẻ rách gì thế này?!” Ngữ khí của Baal còn u ám hơn.

“Áo ngủ.” Cain trả lời vô cùng đứng đắn.

“Ta đánh là vì ngươi mặc áo ngủ!”

Kế tiếp, một loạt âm thanh rất khó hình dung, nếu có thể hình dung thì chính là nôi niêu xoong chảo, bát đĩa thau gáo thay nhau va chạm, tiếng động hoành tráng rung động đến tận tâm can.

...

Vương Tiểu Minh yên lặng ngồi trên ghế sofa.

Ba tiếng sau.

Vương Tiểu Minh nằm trên ghế sofa ngáy khò khò.

Baal cuối cùng cũng hùng dũng trở về, một quyền đâm mạnh lên cánh cửa. Cain chết tiệt, đang đánh dở chừng tự dưng lẫn đùng ra ngủ! Hơn nữa có lay kiêu gì cũng nhất quyết không tỉnh. Hắn đánh nhau nhiều trận như vậy, đây là lần đầu tiên bực bội và uất ức nhất!

Vương Tiểu Minh bị tiếng đập cửa làm giật mình, thân thể chấn động, theo bản năng biến thành một con dơi nhỏ bay loạn xạ.

Vì vậy, Baal bực bội không chỗ trút giận cứ thế trơ mắt nhìn dơi nhỏ Vương Tiểu Minh bay lênh bênh trước mặt hắn.

“...”

Là đứa khốn nạn nào đã nghĩ ra cái trò ngu ngốc biến Vương Tiểu Minh thành Huyết tộc vậy?!

Baal ghen một bụng khí, tức anh ách mà không thể phát tiết.

Không bao lâu sau, chú dơi nhỏ đã trở lại, vô tội đậu lên ghế sofa, chậm rãi biến về hình người.

“Hừ.” Baal dùng trông trắng liếc cậu.

Vương Tiểu Minh gãi gãi đầu, “Ta cũng không biết sao lại thế này nữa, hễ cứ căng thẳng là thân thể sẽ tự động biến thành dơi.”

“Hừ.” Căng thẳng? Hắn quay lại thì có gì mà căng thẳng chứ?

Vương Tiểu Minh nhìn thấy sắc mặt âm trầm của hắn, nói chuyện càng thêm cẩn thận, “Ngươi sao thế?”

“Hừ.” Hỏi những lời này có phải đã quá muộn rồi không?

Vương Tiểu Minh có chút bất đắc dĩ, “Tại sao ngươi lại đánh nhau với Cain đại nhân a?”

“Hừ!” Y cứ nhiên còn hỏi hắn tại sao! Baal hung dữ trừng cậu, “Ai cho phép y mặc đồ ngủ!”

Vương Tiểu Minh rụt cổ lại. “Chẳng lẽ ngươi muốn ngài ấy trần truồng sao?”

Baal không nói được nữa đành tiếp tục “Hừ”!

Vương Tiểu Minh thầm nghĩ, từ nay về sau, cậu chính là thành viên của Huyết tộc. Nếu Baal và Cain quan hệ căng thẳng, mình bị kẹt ở giữa sẽ vô cùng xấu hổ. Cho dù thế nào, cậu phải có trách nhiệm xoa dịu mối quan hệ giữa hai người bọn họ. Cậu nhẹ giọng nói: “Kỳ thật, kỹ thuật của Cain đại nhân tuy rằng không được thuần thực cho lắm, trước sau phải dùng đến hai mươi một ống kim, nhưng mà thái độ của ngài ấy rất nghiêm túc.”

“Kim gì?” Baal nhíu mày hỏi.

Vương Tiểu Minh kéo tay áo lên để lộ ra cánh tay xanh xao toàn nốt kim châm: “Thì dùng để rút máu và truyền máu đó.”

“...” Baal chớp chớp mắt.

Vương Tiểu Minh kể: “Cain đại nhân nói, đây là phát minh mới dùng để thực hiện sơ ửng, ngài ấy chưa thử qua bao giờ, cho nên kỹ thuật không tốt lắm, nhưng về sau ngài ấy sẽ cố gắng cải tiến.”

“Cho nên, việc sơ ửng của ngươi... được thực hiện thông qua ống kim sao?” Biểu tình của Baal rất bình tĩnh nhưng ánh mắt lại vô cùng phức tạp.

“Ừ.” Vương Tiểu Minh gật gật đầu.

Baal: “...”

“Có chuyện gì sao?” Vương Tiểu Minh thấy vẻ mặt hắn có chút dăm chiêu.

Baal đáp: “Không có gì. Tại y mặc áo ngủ cho nên ta ngứa tay thôi.”

...

Vương Tiểu Minh âm thầm nhắc nhở mình, về sau khi ngủ chớ có bao giờ mặc áo ngủ.

“Sau khi ngươi biến thành Huyết tộc, có khó chịu chỗ nào không?” Ngoại trừ việc đột nhiên biến thành dơi ra, Baal không thấy cậu có điểm nào khác thường nữa.

Vương Tiểu Minh nhún vai, “Chẳng có gì đặc biệt. Nhưng mà có cảm giác như khí lực mạnh mẽ hơn, nhãn lực, thính lực so với lúc trước cũng nhạy hơn nhiều, đi đứng thật thoải mái...” Nói xong, cậu bất thành linh biến thành con dơi, bay trên đầu Baal một vòng rồi mới biến lại như cũ, “Lại còn biến thành dơi nữa này.”

“Cái này mới này ta đã được thưởng thức rồi.” Baal nói, “Ngoài mấy cái đó ra có tác dụng phụ không?”

Vương Tiểu Minh nghiêng đầu nghĩ nghĩ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Baal dần dần trở nên sâu thẳm, sau đó gờ răng nanh ra hù: “Ta rất thèm máu.”

...

Baal giơ tay lên vỗ vỗ đầu cậu. “Đầu tiên lo luyện cho tốt đã.”

Vương Tiểu Minh xoa xoa chỗ bị vỗ, cười gượng: “Diễn dễ quá sao?”

“Không phải quá dễ.” Hắn thấy nét mặt Vương Tiểu Minh hân hoan, lại bổ sung thêm một câu, “Dễ là chúng tổ ngươi có diễn. Thế nhưng ngươi chưa đạt đến cấp độ đó đâu.”

Vương Tiểu Minh ủ rũ nói: “Ta vốn định chạy tới đài truyền hình kiếm miếng cơm ăn a.”

Baal nghĩ tới vài thứ đã từng xem qua trên TV nhà Vương Tiểu Minh, hắn cổ vũ cậu: “Đến bổ sung nhân số cũng không thành vấn đề.”

Biểu hiện hứng thú của Vương Tiểu Minh lại càng suy sụp, “Từ nay về sau, ta không còn là nhân loại nữa phải không?”

“Ừm.”

“Vậy có phải ta sẽ rất khó tìm việc không?” Vương Tiểu Minh đột nhiên nghĩ tới một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, “Lỡ như chứng minh thư của ta hết hạn thì biết làm thế nào bây giờ?” Người bình thường khi sống đến bốn năm mươi tuổi, dung mạo sẽ biến hóa rất rõ rệt. Cho dù cậu có nói mình trang điểm hay tu dưỡng dung nhan thì cũng chỉ đến sáu mươi tuổi là cùng. Nếu như năm sinh trên chứng minh thư cách thời gian thực tế những tám mươi chín mươi năm, sao cậu có thể vác cái mặt hai mươi tuổi nhơn nhơn đi ra đường được đây?

Baal trầm mặc một lát, hỏi: “Ngươi muốn tiếp tục ở lại nhân giới hả?”

Vương Tiểu Minh ngẩn người, cười cứng đơ: “Kỳ thật không nhất thiết phải thế. Đến chừng đó có lẽ ba mẹ và anh hai đã qua đời rồi cũng nên...” Trước khi quyết tâm trở thành Huyết tộc, cậu cũng đã tính kỹ cho tương lai rồi — cứ ở một thành phố khác, hàng tháng định kỳ gửi tiền sinh hoạt về cho gia đình. Từ hồi năm nhất về thăm nhà, sau khi khiến cho người nhà kinh ngạc và khựng hoảng một trận, cậu chỉ biết với trình “xui xẻo” của cậu không nên bôi đen ngày vui của người khác. Cho nên điện thoại đã trở thành cách thức liên lạc duy nhất giữa cậu và gia đình.

Mà lúc này, có lẽ cậu phải cảm kích phương thức ấy mới đúng. Bởi vì nhờ nó mà cậu có thể che đậy thân phận Huyết tộc của mình.

“Cũng không phải là không có cách.” Baal chậm rãi lên tiếng, “Ở nhân giới có nhiều Huyết tộc như vậy, chắc chắn bọn chúng tự có phương pháp riêng.”

Hai mắt Vương Tiểu Minh sáng lên.

Hai phút sau, bọn họ một lần nữa xuất hiện hoành tráng trong phòng hội nghị.

Bởi vì Vương Tiểu Minh đã chính thức trở thành Huyết tộc cho nên thái độ của Baal cực kỳ hồng hách, không nể nang ai. Cái này nhìn cái là biết liền nhờ tiếng đập cửa đình tai nhức óc của hắn.

Thân thể Leslie hơi ngã vào ghế dựa, dường như không hề sợ hãi với sự xuất hiện của họ.

Nhưng mấy vị trưởng lão Huyết tộc còn lại đều vô cùng kinh ngạc. Nhất là khi bọn họ ngửi thấy mùi vị tỏa ra từ trên người Vương Tiểu Minh.

“Nhị đại?”

“Nhị đại!”

Singh tỏ ra trấn định. Lúc trước y đã nhận ra trong lời nói của Leslie hình như ám chỉ điều gì đó. Nếu như Cain đã giúp bọn họ thoát khỏi rừng Áo diệt hòng ngăn chặn âm mưu bí mật của các trưởng lão, thế thì chuyện biến Vương Tiểu Minh thành Huyết tộc nhị đại là lẽ đương nhiên. Tuy rằng y không biết rốt cục nguyên nhân thật sự là gì, nhưng y chắc chắn một điều, thân phận của Edward cực kỳ không đơn giản.

“Leslie.” Trưởng lão của gia tộc Jimmis lạnh lùng cất tiếng, “Người thật sự muốn để cho nhị đại quật khởi một lần nữa sao?”

Leslie thản nhiên đáp: “Nếu người muốn chống đối quyết định của Cain đại nhân thì cứ việc dùng cảm xông lên đi.”

...

Trưởng lão Jimmis lập tức suy sụp khí thế.

Cho dù bọn họ có là trưởng lão Huyết tộc tam đại, trong tay nắm bao nhiêu quyền lực hoặc là bao nhiêu quyền lực được nắm trong tay, vẫn có một ranh giới mà họ vĩnh viễn không bao giờ xóa bỏ được. Đó chính là, người đứng đầu duy nhất của Huyết tộc mãi mãi chỉ có Cain!

Vương Tiểu Minh thấy ánh mắt họ không ngừng nhìn chòng chọc vào mình, cậu sợ hãi lui về sau.

Nhưng Baal đã kịp chặn lại rồi đẩy cậu lên trước: “Từ giờ trở đi, những kẻ này đều là văn bối của người.”

Các vị trưởng lão: “...”

“Người có thể tùy ý sai họ làm những chuyện người muốn.” Baal vỗ vai cậu, ngầm ám chỉ đã hắn là chỗ dựa của cậu.

Vương Tiểu Minh thu hết dũng khí bước lên trước từng bước.

Singh đột nhiên hỏi: “Nếu đã trở thành nhị đại, vậy thì cậu ta có thể thành lập gia tộc riêng đúng không?” Chỉ cần y lập ra gia tộc của chính mình, như vậy đương nhiên sẽ đánh mất quyền sai khiến gia tộc khác.

Leslie khẽ liếc y một cái, không thèm vạch trần, quay sang hỏi Vương Tiểu Minh: “Ý của cậu thế nào?”

“Ý của tôi rất đơn giản.” Vương Tiểu Minh nói, “Các người có thể làm cho tôi một chứng minh thư có hiệu lực vĩnh viễn được không?”

Các vị trưởng lão: “...”

Màn hội đàm nhanh chóng có kết quả.

Vương Tiểu Minh chẳng những được tặng một bộ chứng minh thư hiệu lực vĩnh viễn — một bộ có mười hai tấm, mà còn có thể sử dụng luân phiên trong mười hai tháng với quốc tịch chủng loại đa dạng. Hơn nữa cậu còn được hưởng dụng ba căn biệt thự miễn phí suốt đời, mỗi tháng sẽ được nhận hai mươi vạn Đôla Mỹ, cuối năm tùy vào tình hình kinh doanh của mười ba gia tộc khác có thể được chia cổ tức bảy tám phần

trăm — đây là do Vương Tiểu Minh đã từ chối đất được cấp ở trấn Thập Tam Liên và thành U Âm cho nên mới được thay thế bằng các điều kiện ưu đãi khác.

Đương nhiên, đã hưởng thụ quyền lợi thì đồng nghĩa với việc phải có trách nhiệm thực hiện nghĩa vụ.

Thứ nhất, Vương Tiểu Minh mỗi năm chỉ có thể về Huyết tộc giới một lần. Lý do bóng bẩy là bởi thân phận của cậu quá cao, nếu thường xuyên xuất hiện sẽ dễ dẫn đến bạo động, gây cản trở giao thông — còn lý do thật sự không hỏi cũng biết. Huyết tộc chính thống nằm trong tay tam đại, nhị đại thì không được phép tham gia. Nay lại tự nhiên lại mọc ra một tên, quyền lực rất có khả năng sẽ bị phân tán hoặc tước bỏ.

Đối với điểm này, Vương Tiểu Minh và Baal đều không ý kiến.

Với Vương Tiểu Minh mà nói, tuy rằng cậu đã trở thành Huyết tộc, nhưng cậu chẳng thích thú lại càng không chút cảm tình gì với Huyết tộc giới. Một năm về một lần cũng là quá xa xỉ rồi. Còn với Baal thì, hiệu lực của mấy quy ước vớ vẩn này có khác chi giấy trắng.

Ngoài ra, Vương Tiểu Minh cũng không được nhúng tay vào chuyện của mười ba gia tộc khác. Đó là vấn đề mà các trưởng lão đặc biệt lưu ý.

Vương Tiểu Minh càng không có ý kiến. Thật ra so với nội bộ Huyết tộc thì cậu còn tò mò về chuyện của nhân loại hơn.

Thảo luận các điều kiện xong xuôi, sắc mặt của các trưởng lão Huyết tộc đã không còn khó coi như trước nữa.

Leslie đứng dậy, vỗ tay làm nền: “Chào mừng gia nhập Huyết tộc.”

Mấy vị trưởng lão khác nhìn một hồi, cũng vỗ tay ăn theo.

36. Chương 36: Quy Đồ

(Thượng)

Có thứ thật xấu tên là: Mượn gió bẻ măng

* Quy đồ: Đường về

Vương Tiểu Minh nhìn đám người nọ ngoài cười trong không cười, cậu hỏi rất nghiêm túc: “Tình hình như hiện nay, tôi không cần phải giữ ý nữa đúng không?”

Tiếng vỗ tay ngưng bật.

Các trưởng lão hai mặt nhìn nhau, không hiểu rốt cục “không cần phải giữ ý nữa” nghĩa là thế nào.

Vương Tiểu Minh tốt bụng giải thích: “Là không cần phải tặng quà khi gặp mặt và mấy thứ linh tinh khác?”

Vị trưởng lão có gương mặt xấu xí nhà Nosfera cười châm biếm: “Nga? Ngài định tặng quà gì?”

Vương Tiểu Minh nghĩ một chút: “Tiền lì xì hoặc là thứ gì đó?” Nếu Baal đã nói mấy người này về sau đều là vãn bối của cậu, thế thì cậu bây giờ đã là trưởng bối rồi, trưởng bối lần đầu gặp vãn bối tất nhiên phải tặng quà gặp mặt chứ. Đây là phong tục ở quê cậu. Nhưng mà, ở đây có đến mười ba người lận...” Các ông có nhận nhân dân tệ không?”

Nosfera câm như hến.

Singh vội ho một tiếng: “Mặc dù không cần giữ ý nhưng ngài ấy đã có lòng như vậy.” Ý giải vậy kì thực là muốn bày tỏ thành ý. Nói gì thì lúc trước y cũng từng có ý định tiêu diệt Vương Tiểu Minh và Edward. Mà theo như tình hình bây giờ, quyết định trước đó rõ ràng là cực kỳ không sáng suốt, thậm chí có thể xem như mù quáng. Thế nên y rất cần cầu nói để xoa dịu quan hệ đôi bên, đỡ cho sau này khỏi dính phải phiền phức.

Vương Tiểu Minh thật ra không nghĩ nhiều đến thế. Cậu tất nhiên vẫn cho rằng phong tục của Huyết tộc và nhân loại khác nhau, bởi vậy cậu mới quay sang thì thầm với Baal: “Người lấy búp tiền của ta ra đi.”

Baal nói: “Nơi này là Huyết Dạ sơn, không thể sử dụng năng lực được.”

Vương Tiểu Minh tiếc nuối, thấy đám trưởng lão Huyết tộc đang dùng ánh mắt ‘chờ mong’ nhìn mình, cậu ấy náy, “Tôi ghi giấy nợ nhé?”

...

Vì thế, mười ba vị trưởng lão Huyết tộc đều lần lượt nhận được giấy nợ ‘tiền lì xì’.

Từng vị trưởng lão thần sắc vô cùng phức tạp, nhìn chằm chằm vào mảnh giấy ghi con số 50 nhân dân tệ tròn trĩnh ở trên.

“Số tiền đó đều do chính tay tôi làm ra, tuy rằng không nhiều lắm nhưng dấu sao cũng là tất cả tấm lòng của tôi. Bao giờ các ông đến nhân giới có thể đòi tôi bất cứ lúc nào.” Vương Tiểu Minh phần chần nói.

Singh dẫn đầu tỏ lòng biết ơn.”Đây quả thật là... một món quà không tầm thường. Ta sẽ vô cùng trân trọng nó.” Ý nói, y đương nhiên không có ý định đòi tiền cậu.

Đối với hành vi gió chiều nào theo chiều ấy của y, Nosfera khinh bỉ ra ngoài mặt.

Leslie mở miệng chấm dứt cuộc chiến mắt đi mày lại giữa bọn họ, “Cậu đã quyết định lựa chọn ở lại nhân giới, vậy thì ta sẽ phái người mau chóng dàn xếp những yêu cầu của cậu.”

Singh vội vàng tiếp lời: “Biệt thự ta tặng trước đây vẫn như cũ. Các ngài có thể xem nó như là nhà ở Huyết tộc giới.”

Nosfera dùng mũi hừ lạnh, biểu đạt sự khinh miệt đến tột cùng.

Singh nhắm mắt giả ngơ.

Leslie nói: “Vậy thì, các người bây giờ sẽ ở lại Huyết tộc giới cho quen với cuộc sống hay là trực tiếp về thẳng nhân giới?”

“Về nhân giới.” Vương Tiểu Minh không buồn nghĩ ngợi đáp ngay tức thì. Sau đó cậu mới liếc nhìn Baal, tựa hồ cảm thấy có lỗi vì đã tự ý quyết định.

Baal xoa đầu cậu. Một nơi như Huyết tộc giới thật sự chẳng có gì đáng lưu luyến. —— May ra còn có Liệt Huyết Kỳ, điểm đáng tiếc duy nhất là nó phải dùng con dơi làm quân cờ.

...

Con dơi?

Baal cúi đầu nhìn Vương Tiểu Minh, khóe miệng chậm rãi hiện lên ý cười nhàn nhạt.

Vương Tiểu Minh cảm thấy sau gáy lạnh ngắt, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn hắn.

“Chúng ta ở lại vài ngày đi?” Nụ cười Baal càng lúc càng thâm trầm.

“...” Trên mặt Vương Tiểu Minh đầy dấu chấm hỏi.

“Vài ngày” chính là bảy ngày.

Trong bảy ngày này, thân phận Huyết tộc của Vương Tiểu Minh từ trạng thái mơ mơ màng màng bắt đầu trở nên rõ ràng hơn. Trong đó không thể không kể tới công lao của Baal. Nếu không có hắn ngày nào cũng hối thúc cậu biến thân, lượn lên lượn xuống, triệu hồi con dơi các thứ, thì cậu đâu thể nắm được kỹ xảo của Huyết tộc nhanh đến vậy.

Bất quá học nhanh nhất chính là Liệt Huyết Kỳ.

Baal nhiệt huyết sôi sùng sục, ôm đủ loại mẫu mã, đủ loại chất liệu của Liệt Huyết Kỳ về. Tuy rằng muốn chơi được loại cờ này vẫn phải chịu lép vế một vài điều kiện, nhưng chơi rồi mới thấy thật kích thích. Hắn quyết định sau khi trở về sẽ tiếp tục cùng Vương Tiểu Minh nghiên cứu thật kỹ mới được.

Vương Tiểu Minh: “...” Bây giờ cậu chỉ cần nhìn thấy Liệt Huyết Kỳ liền dâng trào xúc động muốn biến thân hoặc triệu hồi con dơi.

Nhìn thấy Baal và Vương Tiểu Minh an vị trên xe ngựa, bạn cờ nơi nơi đều nhiệt liệt reo hò.

Đối với bọn họ mà nói, hôm nay là một ngày đáng để kỷ niệm.

— Vua phá hoại rời đi nghĩa là thắng lợi đã thuộc về đám người chơi chân chính!

Vương Tiểu Minh quay lại nhìn tiếng hoan hô ầm ĩ đằng sau, hoang mang nói: “Bọn họ trông vui vẻ quá ha.”

“Thật sao?” Baal nhướn mày, nâng tay, trước khi Vương Tiểu Minh kịp ngăn cản đã búng tay một phát.

Sau đó đám người còn đang cao hứng hoan hô mau chóng phát hiện xung quanh mình đã hoàn toàn thay đổi.

Hoan hô đổi thành kinh hô.

“Đây là đâu?”

“Tại sao cây lại màu tím nhỉ?”

“... Hình như ta đã từng nghe nói tới nơi này rồi.”

“A! Nơi này là...”

Tiếng kinh hô lại mau chóng biến thành tiếng hét thảm thiết.

“Rừng rậm Áo Diệt?!”

Vương Tiểu Minh lo lắng: “Người lại chuyển bọn họ đi đâu rồi?” Vô luận có thể nào, mấy bữa nay đám người đó đều khom mình cúi đầu hướng dẫn cho bọn họ, về tình về lý, cậu không thể cứ mặc kệ như thế.

“Rừng Áo Diệt.” Thật ra, Baal chẳng coi việc ném đám người đó đến rừng Áo Diệt là trừng phạt chút nào. Dù sao những người tham gia đêm hội máu tươi đều biết, muốn tới được rừng Áo Diệt là chuyện không dễ dàng gì. Thế mà lúc này hắn còn hào phóng tặng cho bọn họ một chuyến du lịch miễn phí đến đó ngắm cảnh cơ đấy.

Vương Tiểu Minh đột nhiên “A” một tiếng rồi đứng dậy.

Baal nhú mi: “Đừng nói là bây giờ người mới nhớ ra rừng Áo Diệt là chốn nào nha?”

“Không phải. Ta chỉ muốn hỏi người chút chuyện, trước khi đi chúng ta có thể đến một nơi được không?”

“Chỗ nào?” Baal nhú mày. Hắn chẳng thấy nơi này còn có cái gì đáng để lưu luyến.

Vương Tiểu Minh nói: “Rừng Áo Diệt.”

Baal: “...”

Một lần nữa trở lại rừng Áo Diệt, tâm trạng của Baal và Vương Tiểu Minh đã không còn giống như lúc trước.

Dẫu sao lần này bọn họ chỉ đơn giản là du khách đến tham quan mà thôi.

Nhất khi trên đường gặp được những người cũng đi ngắm cảnh như bọn họ, cảm giác đang ở một thắng địa nổi tiếng lại càng thêm nồng đậm.

Đám Huyết tộc bị nhốt trong này đã lâu, ánh mắt nhất thời sáng ngời, giống ruồi bọ bu lại đây, trăm miệng một lời.

“Vương Tiểu Minh đại nhân.”

“Tiểu Minh đại nhân.”

“Vương đại nhân.”

...

Mặc dù đã bị xưng là ‘đại nhân’ rất nhiều lần, nhưng mỗi lần nghe thấy mặt Vương Tiểu Minh đều biến thành . Tuy rằng hiện tại cậu đã là Huyết tộc, mà nhị đại lại tương đương với một chức quan, thế nhưng... cậu thật sự chưa kịp chuẩn bị tâm lý để làm ‘Vương đại nhân’ a.

Cậu không khỏi nghĩ tới hai biệt danh ‘Minh Vương’ và ‘Queen’ hồi mới tới Ngân Quán. Cứ thế này miết chắc sớm muộn gì cậu cũng sẽ mắc bệnh ‘sợ biệt danh’.

Baal cười híp mắt nhìn bọn họ, “Các người bu lại đây là muốn được đi du ngoạn một lần nữa sao?”

Ruồi bọ lập tức tản ra khắp nơi.

“Baal, người không nên khi dễ bọn họ.” Vương Tiểu Minh thay họ ra mặt.

“Baal?” Đám Huyết tộc tròn xoe mắt lặp lại.

...

Vương Tiểu Minh phát hiện mình quá sơ ý rồi. “Ừm, ý tôi là... Hơ, chính là Baal Baal, à, đem tai... dựng thẳng lên.”

“...” Ánh mắt của đám Huyết tộc đồng loạt biến thành hai đường chỉ.

Baal đột nhiên ôm lấy Vương Tiểu Minh, kéo vào trong ngực mình, “Ý của y là thế này đây.”

Xoạt, hai phiến cánh đen như mực chớp mắt đã xòe ra, trông như cánh máy bay.

Sau đó Baal cứ thế vỗ cánh, ôm theo Vương Tiểu Minh, lượn vèo trước mặt bọn họ rồi bay thẳng lên trời.

...

Sau một hồi thật lâu, trong rừng mới có vài tiếng lí nhí vang lên.

“Vừa rồi có phải ta đã nhìn thấy... ‘cánh’ không?”

“Hơ, ta cũng thấy, là màu đen.”

“... Nhưng không phải quạ đen.”

“Hình như là... vị nào đó trong truyền thuyết...”

“Ừ ừ ừ!” Một gã Huyết tộc dùng trọng âm nhấn mạnh liên hoàn.

“Ừ ừ.” Một gã Huyết tộc khác cũng tỏ vẻ tán thành.

“Bất quá tại sao Huyết tộc giới lại xuất hiện cái vị ừ ừ đó chứ?”

“Kỳ thật ta càng muốn biết tại sao hắn lại ở cùng với Vương Tiểu Minh đại nhân.”

“... Hình như là luôn ở cùng nhau đó.”

“Ừm, ta có thể thắc mắc một chút được không... Vương Tiểu Minh đại nhân từ đâu chui ra thế nhỉ?”

“...”

Phương hướng thảo luận vấn đề đã đi vào ngõ cụt và không thể không chế được nữa.

Baal hạ cánh xuống gần cái hồ ở khu vực trung tâm.

Vương Tiểu Minh ngạc nhiên: “Sao người biết ta muốn đến đây?”

“Không phải người muốn đến gặp con hồ kia sao?” Baal nhướn mày.

Vương Tiểu Minh càng kinh ngạc hơn, “Sao người biết được?”

...

Bộ hắn biết y đang nghĩ cái gì đáng để giật mình thế à?

Baal cảm thấy có chút khó chịu, “Người không đến tìm con hồ chẳng lẽ lại muốn tìm giống heo quái thai kia chắc?”

...

Vương Tiểu Minh nghiêm túc gật gù: “Nghe người nói vậy ta cũng có chút tưởng niệm.”

“...” Baal bắt đầu nghi ngờ, Cain lần này sở dĩ dễ dàng phán như thế là bởi vì y đã phát hiện ra sở thích của Vương Tiểu Minh khá gần gũi với y chẳng.

Trong rừng cây đột nhiên truyền ra tiếng xào xạt.

Thân thể Vương Tiểu Minh co giật, lúc cảm thấy mình sắp biến thành dơi thì sau gáy lại bị Baal bóp chặt.

Đây là thành quả mà Baal sau vài lần thí nghiệm đã tìm ra.

Đau nhức sẽ xóa bỏ cảm giác khấn trương của Vương Tiểu Minh, từ đó cậu cũng sẽ giải trừ trạng thái biến thân không thể kiểm soát kia.

Chỉ nghe xoạt một tiếng.

Con hổ từ trong rừng nhảy ra.

Khí thế hùng dũng khiến Vương Tiểu Minh run rẩy, nhịn không được lùi ra sau.

Như thể nhận ra cậu đang sợ hãi, con hổ duỗi thẳng chân trước, chân sau co xuống, hình như đang cố gắng dừng lại nhưng theo quán tính nó vẫn bị trượt về trước một đoạn. Sau đó nó trợn to hai mắt, đáng thương nhìn Vương Tiểu Minh.

Vương Tiểu Minh vỗ vỗ ngực, giống như đang cổ vũ chính mình.

Bây giờ, dù cho trời có sập xuống thì cậu vẫn phải ôm lấy con hổ một lần, để cho nó biết rằng cậu thích nó đến nhường nào.

Dẫu sao cậu cũng đã trở thành Huyết tộc rồi, chắc không dễ chết như vậy đâu ha.

Cậu khấn trương nhìn chăm chăm vào con hổ.

Con hổ ra sức lắc lắc đuôi, rống thể hiện là mình vô cùng ngoan ngoãn.

“Tới thôi!” Vương Tiểu Minh lao về trước như điên.

Con hổ phẫn khởi đứng dậy, ngoác miệng ra, vừa tính gào lên một tiếng để biểu đạt tâm trạng ——

Chân trái của Vương Tiểu Minh bị vướng, người cậu đổ nhào về trước ——

(trung)

—

Có thứ tật xấu tên là: Mượn gió bẻ măng

Khoảnh khắc chuẩn bị vồ ếch, thần kinh vận động thuộc về Huyết tộc đã phát huy công dụng cao nhất.

Vương Tiểu Minh hai tay vươn ra trước chụp lấy hai cái cột, nhưng mà thân thể vì chịu lực hút của trái đất vẫn cứ đổ về trước, mặt nặng nề đập xuống... một chỗ nào đó mềm mềm ướt ướt.

...

Con hổ gian nan ngoác miệng thật lớn, vô tội nhìn khuôn mặt lạnh tanh của Baal.

Vương Tiểu Minh chậm rãi ngẩng mặt lên, cẩn thận đánh giá bốn phía.

Tối quá, lại có mùi tanh nữa.

Hơn nữa hai cái cột trong tay còn khê rung rung.

Dựa theo hoàn cảnh bốn phía xung quanh lúc cậu ngã xuống ban nãy, phía dưới cậu có thể là đầu lưỡi, mà thứ đang cầm trong tay có thể là răng nanh, cho nên chỗ cậu đang đứng, vị trí chính xác có lẽ là ——

Miệng hổ?

Vương Tiểu Minh chấn động, thân thể hơi nhỏ co lại, lộp bộp lộp bộp bay ra khỏi miệng con hổ còn đang chết đứng, bổ nhào ra sau lưng Baal.

Con hổ từ từ khép miệng lại, ỷ khuất nhìn hơi nhỏ đang đậu trên vai Baal.

Baal nói một câu công đạo: “Y đã cố hết sức rồi.”

Con hổ nằm bẹp xuống, đáng vẻ gục đầu ủ rũ.

Hơi nhỏ từ trên vai Baal bay xuống, chậm rãi biến lại thành người.

Đầu con hổ vẫn gục trên mặt đất, nhưng ánh mắt nó lại không ngừng trượt theo nhất cử nhất động của Vương Tiểu Minh.

“Cái đó...” Vương Tiểu Minh dùng tay áo lau lau khuôn mặt dính đầy nước miếng của hổ, cẩn thận đề nghị, “Hay là, chúng ta thử lại lần nữa?”

Con hổ ngoe nguẩy cái đuôi.

Lần này để nắm chắc thành công, Vương Tiểu Minh đặc biệt thả chậm bước chân, hơn nữa còn vô cùng chú ý tới những vật cản rải rác trên mặt đất.

Baal cảm lạnh nhìn một người một hổ đang diễn cảnh chỉ trong phim mới thấy, động tác quay chậm, cẩn thận nhích lại gần nhau..

Cuối cùng ——

Ba phút sau, đôi bên mới chạm mặt.

Vương Tiểu Minh thăm dò vuốt vuốt đầu con hổ, trong lòng tràn ngập cảm động.

Cảm giác rất mềm mại, giống như mấy con chó con ở nhà.

Từ nhỏ cậu đã yêu quý động vật, cho nên trong nhà có một thời cũng nuôi hai con chó, cậu là người hào hứng nhất. Đáng tiếc người nhà cậu chưa bao giờ cho cậu tới gần chúng. Bởi vì họ sợ cậu sẽ lấy “xui xẻo” cho hai con chó nhỏ.

Cậu không tin, có lúc nửa đêm cậu lén chạy ra cho chúng nó ăn. Đám chó ăn rất ngoan, không chê vận khí “ẩm mốc” của cậu, ăn thật sự vui vẻ. Nhưng sáng sớm hôm sau, hai con chó nhỏ bị tiêu chảy không ngừng, xem chút nữa khí cùng lực kiệt mà chết.

Từ đó về sau, không cần người nhà giảng, cậu cũng đã hiểu cái gì gọi là yêu mà không được kẻ cận.

Con hổ đột nhiên há miệng.

Trong lòng Vương Tiểu Minh rục rịch một chút, rục rịch muốn biến thành con dơi.

Con hổ như thể cảm nhận được sự lo lắng của cậu, mau chóng vươn lưỡi ra liếm liếm khuỷu tay của cậu.

...

Mặc dù bị liếm nhóp nhép không thoải mái, nhưng cậu vẫn thấy —— Đáng yêu quá à!

Hai mắt Vương Tiểu Minh thiếu chút nữa là đỏ au, nghẹn ngào nói không nên lời.

Sắc mặt Baal trầm xuống, tay đột nhiên vung lên.

Con hổ biến mất vào hư vô.

...

Tay Vương Tiểu Minh còn đang lơ đãng giữa không trung, tầm mắt vẫn giữ nguyên vị trí.

Baal đứng sau cậu nói: “Thích thì cứ việc đóng gói đem đi thôi.”

...

Đóng gói?

Vương Tiểu Minh cuối cùng cũng phản ứng lại. Con hổ sở dĩ không thấy nữa, không phải do bị Baal chuyển đến chỗ khác mà là bị bỏ vào không gian.

“Làm thế không được đâu?” Vương Tiểu Minh đứng dậy. Về tình, đương nhiên là cậu rất muốn, nhưng về lý mà nói, những nơi có thể tự do “chăn nuôi” hổ ở nhân giới không nhiều, hơn nữa chắc chắn chẳng có khu dân cư nào cho làm như thế.

Baal hỏi: “Chẳng phải ngươi rất thích sao?”

“Không phải không thích...” Vương Tiểu Minh vo vo góc áo, trong lòng đang đấu tranh mãnh liệt.

“Ngươi sợ Cain à?” Suy nghĩ của Baal hiển nhiên chẳng bao giờ bắt kịp tư duy của Vương Tiểu Minh.

Vương Tiểu Minh nghe hắn nói như vậy, cũng gật đầu đáp: “Đúng thế. Đây là một vấn đề quan trọng.” Tốt xấu gì rừng Áo Diệt cũng là địa bàn của Cain đại nhện mà.

Baal nhún vai: “Thế thì yên tâm rồi.”

“A?” Lúc này Vương Tiểu Minh hoàn toàn không đuổi kịp suy nghĩ của hắn.

Baal nói: “Y nên vì thế mà cảm thấy vinh hạnh.”

...

Vương Tiểu Minh cảm thấy loại khả năng này rất khó xảy ra.

“Đi thôi.” Baal xòe cánh.

Vương Tiểu Minh nghĩ một hồi lại nói: “Chúng ta có nên hỏi ý kiến con hổ không?”

Baal từ chối cho ý kiến, “Thế ngươi định hỏi nó bằng tiếng gì?”

Vương Tiểu Minh: “...”

“Nó chơi chán sẽ tự mò về thôi.” Baal rút ra kết luận.

Vương Tiểu Minh để tùy hắn.

Nghe nói Huyết tộc tặng cho cậu một tòa thành rất lớn, vậy nuôi hổ trong đó chắc không sao đâu ha? Dù sao cũng phải nuôi dơi nữa mà.

Vì thế trên đường trở về nhân giới, chuyện khiến Vương Tiểu Minh lao tâm khổ tứ chỉ có hai thứ ——

Con hổ sẽ ăn cái gì nhỉ?

Con hổ này có cần lai giống không?

Mario trước đó hiển nhiên đã nhận được tin tức, cho nên mới sáng sớm đã đứng ngay trước cổng thành đón bọn họ.

Vương Tiểu Minh xuống xe, ngẩng đầu nhìn vầng thái dương tỏa nắng vàng rực rỡ trên bầu trời, nhin không được hít một hơi thật dài.

Cảm giác hấp thụ ánh mặt trời mới thoải mái làm sao.

“Vương Tiểu Minh đại nhân.” Mario đứng trước mặt cậu, cúi đầu thật thấp, thái độ cung kính cứ như đối với thần thánh.

Tuy rằng nghi thức thế này, Vương Tiểu Minh đã hưởng thụ nhiều khi cậu còn ở Huyết tộc giới, nhưng thấy người quen cũng dùng thái độ này chào đón mình, cậu vẫn cảm thấy có chút gì đó không được tự nhiên, cười gượng: “Xin chớ nên khách khí.”

“Đây là chuyện đương nhiên mà.” Mario kiên trì không chịu ngẩng đầu.

Vương Tiểu Minh quay sang Baal. “Bây giờ ta phải nói sao? ‘Bình thân’ hả?”

“Chứ lúc ngươi ở Huyết tộc giới đã nói cái gì?” Baal nhắc cậu.

Vương Tiểu Minh nói: “Ta cái gì cũng chưa nói, ta chỉ gật gật đầu.”

Baal nhướn mày.

“Nhưng ông ta cúi đầu thấp như thế, ta gật đầu lỡ ông ấy không nhìn thấy thì sao.” Vương Tiểu Minh rất lo cho thất lưng của Mario.

“Người cứ thử đi.” Baal nói.

Vương Tiểu Minh gật gật đầu.

Thân thể Mario một lần nữa cùng mặt đất làm thành góc vuông.

“...” Vương Tiểu Minh nghĩ, lẽ nào động tác gật đầu của cậu quá mạnh? Cho nên vang ra tiếng gió chẳng?

Mario không để cậu tiếp tục tốn thời gian suy nghĩ nữa, “Hai vị đại nhân một lần nữa giá lâm là vinh dự rất lớn cho toàn bộ gia tộc McCorvey và kẻ hèn này, chủ nhân của ta – ngài Edwin đang ngồi trong sảnh chuẩn bị bữa sáng để tẩy trần cho hai vị, xin mời hai vị dời bước.”

“Hạng Văn Kiệt còn ở đây không?” Vương Tiểu Minh chân chưa vào cửa đã nhin không được hỏi thăm.

Mario đáp: “Y đã về nước rồi.”

“A?” Vương Tiểu Minh vui mừng, “Phải chăng là khiếm khuyết của cậu ấy đã được giải quyết triệt để?”

Mario chần chừ, nói băng quơ: “Cũng có thể nói như thế.”

Baal nghe vậy nhú mày.

Nhưng mà Vương Tiểu Minh lại không nghĩ nhiều đến thế, cậu phấn khởi hồ hởi nói: “Hạng tổng nhất định sẽ rất vui.”

...

Baal mặt không đổi sắc nói: “Ta còn tưởng người đã quên luôn hần rồi.”

“Sao được chứ?” Vương Tiểu Minh chớp chớp mắt, “Anh ấy là ông chủ của ta đó.”

Sắc mặt Baal bắt đầu âm trầm: “Người còn muốn quay về Ngân Quán nữa hả?”

Vương Tiểu Minh nghĩ nghĩ: “Ta cũng chưa biết nữa.”

“Mỗi tháng người có đến hai mươi vạn tiền lương còn gì.” Baal chẳng có khái niệm cụ thể nào đối với hai mươi vạn Đôla Mỹ, nhưng hần biết chừng đó tiền so với lúc trước Vương Tiểu Minh làm ở Ngân Quán nhiều hơn gấp bội.

Vương Tiểu Minh băn khoăn: “Nhưng mà ta vẫn hy vọng kiếm được công ăn việc làm a.”

Baal nói: “Người ngày nào cũng có thể quét nhà lau nhà đó thôi.” (a.k.a pà nội trợ kiểu... Huyết tộc :>)

Mario đứng bên cạnh lên tiếng: “Ta có một lời đề nghị thế này, hai vị có thể mời một quần gia đến quán xuyên tăt thấy mọi chuyện trong thành.”

Vương Tiểu Minh vò đầu: “Quần gia chắc đắt lắm ha.”

Mario: “...” Vấn đề này cho dù hần ta có trả lời thế nào cũng không thật lòng.

Edwin đã ngồi chờ sẵn bên bàn ăn.

Bữa sáng bày biện còn phong phú hơn gấp trăm lần bữa tối.

Edwin đứng dậy, cung kính chào: “Vương Tiểu Minh đại nhân, Baal tiên sinh.”

Vương Tiểu Minh mặt gật gật đầu.

“Thật vinh hạnh khi được dùng bữa sáng cùng hai vị.” Edwin mỉm cười nói.

“Winston đâu?” Trong lòng Vương Tiểu Minh vẫn còn nhớ tới “vị công thần” không quản ngàn dặm xa xôi đưa họ đến Pháp.

Edwin sắc mặt cứng đờ, đáp bằng giọng: “Y đã đi rồi.” (Xạo ke! Chứ anh đang xích ai trên trần nhà thế hả?)

Vương Tiểu Minh “Nga” một tiếng, không hỏi tiếp nữa.

Bữa sáng có chút u buồn.

Sau khi ăn xong, Edwin hỏi: “Không biết Vương Tiểu Minh đại nhân muốn đến tham quan tòa thành của mình trước hay là trực tiếp về nước?”

Vương Tiểu Minh quay đầu nhìn Baal.

Baal nhún vai, ý bảo để cậu tự làm chủ.

Vương Tiểu Minh nhỏ giọng đáp: “Về nước.” Rồi Trung Quốc lâu như vậy, cuối cùng cậu cũng hiểu được cái gì gọi là quy tâm tự tiện. Cho dù bây giờ cậu đã là một Huyết tộc, nhưng trong cảm nhận của cậu, quốc tịch mãi mãi là Trung Quốc.

Mario tựa hồ đã sớm dự liệu được đáp án này, hắn ta nhanh nhẹn đưa cho cậu một bộ gồm chứng minh thư và vé máy bay, cả Baal cũng có.

“Ta xin chúc hai vị lên đường vui vẻ.” Edwin còn đích thân tiễn bọn họ ra tận cổng. (Sau đó way về màn thịt ai kia :>)

Baal và Vương Tiểu Minh lại một lần nữa bước lên cỗ Cadillac màu trắng, chạy về hướng sân bay.

Xét chung phương tiện giao thông hiện nay thì máy bay có tốc độ số một. Nhưng đối với Vương Tiểu Minh, cậu cảm thấy máy bay cứ như thể đứng yên, nhất là khi cậu nhìn thấy từng mảnh ruộng dãy nhà xú xiu dưới đất, trong lòng cứ bứt rứt khó tả.

Baal thấy cái mông Vương Tiểu Minh cứ nhích qua nhích lại, khóe miệng khẽ nhếch: “Nếu thấy khó chịu như vậy thì bằng ngủ một giấc đi.”

Vương Tiểu Minh không hề phát hiện trong mắt hắn chợt lóe sáng, cậu rất tự nhiên trả lời: “Ta không ngủ nổi.”

“Vận động một chút sẽ mệt, mệt rồi sẽ dễ ngủ thôi.” Tay Baal chậm rãi tiến về hướng xương quai xanh của Vương Tiểu Minh.

Vương Tiểu Minh lúc này mới nhận ra tia sáng trong mắt Baal có tên là dục vọng.

“Đang ở trên máy bay mà.” Mặt cậu nổi bùm một cái, đỏ như quả cà chua, vội vàng giữ tay hắn lại.

Baal cười khì khì: “Ta dựng kết giới là được chứ gì.”

Vương Tiểu Minh nhớ tới cái lần sụp nhà ở Huyết tộc giới, đầu lắc nguây nguẩy: “Không được đâu.”

“Tại sao?” Khẩu khí của Baal bắt đầu chuyển xấu.

Vương Tiểu Minh vẫn là câu kia, “Chúng ta đang ở trên máy bay.”

“Ta đã nói rồi, ta sẽ dựng kết giới.” Ánh mắt Baal khẽ nheo lại, giống như câu tiếp theo mà Vương Tiểu Minh không nói ra được lý do “hợp lý”, hắn sẽ một ngụm xơi tái cậu.

“Ta sợ rớt máy bay.” Vương Tiểu Minh gắt gao đề lấy tay hắn.

Baal quả quyết: “Không lo, cùng lắm ta sẽ nâng nó lên.” Ngón tay hắn bắt đầu lần mò xuống dưới...

Vương Tiểu Minh vừa tránh vừa cố thuyết phục: “Không được, sẽ lên trang nhất đó.”

“Ta không sợ.”

“...” Nhưng mà ta sợ. Vương Tiểu Minh không thể chịu được nữa lập tức biến thành dơi con, sau đó vụt một cái hướng về khoang thường bay đi.

Nhưng chưa được bao lâu, cậu liền phát hiện mình chẳng khác nào ruồi bọ trong ***g.

Nhìn thấy đường mà chạy không được.

Baal nhắc chân bắt chéo ngồi yên tại chỗ, cười tủm tỉm nhìn cậu, từng chữ phun ra âm khí nặng nề, “Người định tự mình lần lại đây, hay là thích ta đích thân mời người qua.”

Dơi nhỏ vỗ cánh không nhúc nhích, nhưng ánh mắt không ngừng đảo tới đảo lui.

“Hai cái này hoàn toàn khác nhau nha.” Baal chống cằm, ý cười càng lúc càng lạnh lẽo, “Một lần với một trăm lần hoàn toàn khác nhau đó.”

Vèo.

Dơi nhỏ như dê chui vào miệng hổ.

(hạ)

Có thứ tật xấu tên là: Mượn gió bẻ măng

Baal vươn tay đỡ lấy cậu, thông thả để Vương Tiểu Minh vừa biến lại thành người nằm xuống.

“Người nói rồi đó, làm một lần thôi.” Vương Tiểu Minh cắn môi nhìn hắn.

Baal cảm thấy dưới bụng căng thẳng.

Sau khi Vương Tiểu Minh biến thành Huyết tộc rồi, ngoại hình lẫn khí chất của cậu có vài điểm thay đổi. Rõ ràng nhất chính là làn da, làn da ban đầu trắng trắng hồng hồng giờ đã biến thành trắng trong như tuyết, càng tôn lên đôi mắt đen láy, thần thái sáng láng.

“Một lần thôi nha.” Vương Tiểu Minh sợ Baal không nghe rõ, nhấn mạnh thêm lần nữa.

Tay Baal nhẹ nhàng mơn trớn dọc theo sống lưng của cậu, cười vô cùng xấu xa: “Đương nhiên. Bất quá...”

Vương Tiểu Minh vừa nghe đến hai chữ ‘bất quá’, lông tóc cả người liền dựng lên soàn soạt.

“Nếu người lại chủ động đòi hỏi, ta cũng sẽ không cự tuyệt đâu.”

...

Cậu có điên đâu mà chủ động đòi hỏi?

Trên mặt Vương Tiểu Minh khắc rõ ba chữ ‘Không đời nào’.

...

Sau một tiếng .

“Được, được rồi, không có...” Ngón tay của Vương Tiểu Minh gắt gao bấu chặt hai vai Baal. Tuy rằng từ khi biến thành Huyết tộc, thể lực của cậu đã khá hơn nhiều, nhưng năng lực phóng xuất của Baal hiển nhiên còn đang trên đà phát triển lên một tầm cao mới.

Baal vùi đầu cây cuốc.

...

Sau hai tiếng.

“Không được...” Vương Tiểu Minh tóc tai ướt sũng bết cả vào trán. Liên tục bị “kích thích” làm tinh thần của cậu dường như đã bị bủa vây bởi trạng thái mệt mỏi do “lao động” quá độ.

Baal tiếp tục hì hụi.

...

Sau hai tiếng rưỡi.

Vương Tiểu Minh thỏa hiệp, “Đừng... Nghỉ một chút, lát làm tiếp.”

Khóe miệng Baal nhếch lên một nụ cười đắc ý, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên cánh môi cậu.

Ngày hôm sau.

Máy bay rất cục cũng đáp xuống Thượng Hải.

Vương Tiểu Minh ngủ gà ngủ gật gục đầu lên vai Baal, bước xuống máy bay.

Hành trình bay khoảng mười hai tiếng, Baal cũng “công tác” gần mười hai tiếng. Nhìn từ góc độ chuyên nghiệp mà nói, “công tác” tranh thủ từng giây từng phút, nghỉ giải lao khoảng độ không quá năm phút mỗi lần.

Từ cổng kiểm soát đi ra, biểu hiện của Baal có thể nói là gió xuân phơi phới, thậm chí ngay cả khi tiếp viên hàng không quanh khu vực đó ân cần chào hỏi, hắn cũng tặng cho họ nụ cười rạng rỡ hiếm thấy, vì thế số lượng bong bóng phấn hồng ở sân bay bỗng dưng gia tăng mãnh liệt.

Ra khỏi sân bay liền thấy Hạng Văn Huân vội vàng chạy tới, vẻ mặt đầy căng thẳng nhưng khi vừa nhìn thấy bọn họ đã dịu xuống, “Đã lâu không gặp. Baal tiên sinh.”

“Ừm. Lâu rồi không gặp.” Cánh tay ôm Vương Tiểu Minh siết lại thật chặt.

Có lẽ nghe được tiếng nói chuyện rầm rì, Vương Tiểu Minh mở to mắt, hai tròng mắt mờ mịt, sau khi nhìn thấy rõ mặt người mới đến, phút chốc liền tỉnh táo, “Hạng tổng.”

“Đã lâu không gặp.” Hạng Văn Huân mỉm cười, “Trên đường tới đây bị kẹt xe, hi vọng không để hai vị chờ lâu.”

Vương Tiểu Minh nói: “Không sao, chúng tôi cũng chỉ mới xuống máy bay thôi.”

Baal đưa mắt trừng cậu: “Người cũng biết vừa xuống máy bay cơ đấy?”

Vương Tiểu Minh bất mãn quệt miệng: “Ta chỉ hơi mệt mỗi chứ không phải là bất tỉnh nhân sự nha.”

Baal nhìn cánh môi đang mơn mởn, đột nhiên cúi đầu gặm lấy nó, sau đó trở mình cuồng loạn cắn nuốt.

Hai mắt Vương Tiểu Minh lúc này mở to cực đại.

Bốn phía vang lên từng trận từng trận xuyết xoa.

Hạng Văn Huân chỉnh lại cổ tay áo, tảng lờ như không có chuyện gì, lùi về sau vài bước, gia nhập vào đám khán giả.

Ước chừng nửa phút sau, Baal mới ngẩng đầu lên.

Tiếng huýt gió liên tiếp, trong số đó còn xen lẫn vài câu chửi rủa. Bất quá mấy người đó vừa rửa xong, liền phát hiện cảnh sắc xung quanh đã thay đổi, họ thành linh xuất hiện ngay giữa ngã tư đường ——

“A!”

Đương nhiên, cho dù tiếng hét của họ có đinh tai nhức óc cỡ nào cũng không thể truyền tới sân bay được nữa.

Mặc dù bốn phía phút chốc đã yên tĩnh, nhưng Vương Tiểu Minh vẫn xấu hổ không thôi, lúc này cậu cần nhất là tìm cái hầm ngầm chui vào.

Hạng Văn Huân thấy một vài ánh mắt dò xét nghi hoặc, vội vàng đề nghị: “Chúng ta đi về trước đã.”

“Ừm.” Vương Tiểu Minh cúi đầu cầm mặt đi về phía trước.

Baal đi theo sau cậu, ung dung hỏi: “Người đang tính quay về Pháp hả?”

Vương Tiểu Minh giật mình, ngẩng đầu lên mới phát hiện hướng cậu đang đi là dẫn về phía sân bay.

“...”

Hạng Văn Huân tự mình lái xe đến. Sau khi chứng kiến một màn như thế ở sân bay, anh ta cảm thấy vô cùng bội phục khả năng dự cảm của mình.

Vương Tiểu Minh nghĩ tới Ngân Quán, giống như thể thân thiết từ lâu, không ngừng ân cần thăm hỏi về những người khác. Ngay cả Đào Nhạc cũng được vinh hạnh liệt vào danh sách ân cần thăm hỏi. Sau khi nghe chuyện già và Từ Nhất Minh đều rời khỏi Ngân Quán, cậu liền nhin không được cảm khái.

Hỏi han cả nửa ngày, đề tài rốt cục cũng xoay tới Hạng Văn Kiệt.

Hạng Văn Huân ngón tay cầm vô lăng căng thẳng, nói băng quơ: “Em ấy đang dần thích nghi với thân phận mới.”

Vương Tiểu Minh hỏi: “Vậy Edwin đã làm xong chứng minh thư cho cậu ấy chưa?” Bởi vì chính mình cũng có kinh nghiệm, cho nên những vấn đề cậu lo lắng có thể nói là rất cụ thể.

Hạng Văn Huân gật đầu đáp: “Giờ đã là người Pháp gốc Hoa.”

Châu Âu mới là địa bàn của Huyết tộc, cho nên trong một xấp chứng minh thư của Vương Tiểu Minh hầu hết là các nước ở Châu Âu, chỉ có một cái là Trung Quốc. Bất quá chừng đó cũng đủ rồi, khi nào hết hạn tự sẽ có người giúp cậu đổi cái mới.

“Cậu ấy có sợ mặt trời không?” Vương Tiểu Minh nhớ rõ cái người đầu tiên sơ ửng cho Hạng Văn Kiệt là một Huyết tộc đời thứ mười bốn, thể chất đặc biệt sợ ánh sáng.

Hạng Văn Huân đáp: “Không.”

“Vậy thì tốt rồi.” Vương Tiểu Minh thở phào nhẹ nhõm.

“Bất quá sau tám giờ tối sẽ không thể duy trì nhân dạng được nữa.” Hạng Văn Huân kể đại khái.

Vương Tiểu Minh giật mình, nửa ngày mới toát ra một câu nghi vấn: “Sau tám giờ tối sẽ không thể duy trì nhân dạng?”

“Sẽ biến thành dơi cho tới bốn giờ sáng ngày hôm sau.” Hạng Văn Huân sắc mặt thâm trầm. Mặc dù quen với chuyện này được một thời gian rồi, cũng đã vượt qua giai đoạn khó khăn ban đầu, nhưng do bị đả kích quá lớn khiến cho dư âm còn đọng lại dưới đáy lòng, tích tụ, biến thành một cục khúc mắc khó có thể tiêu trừ chỉ trong phút chốc.

Vương Tiểu Minh lẩm bẩm: “Lẽ nào không còn biện pháp khác sao?”

...

Baal làm mặt đầy tư lự: “Vấn đề này hẳn là nên hỏi Huyết tộc cao cấp.”

Vương Tiểu Minh nhin tình sáng lên, “Ai thế?”

“Huyết tộc nhị đại...” Baal dừng một chút lại thông thả nhả chữ, “Vương đại nhân.”

...

Vương Tiểu Minh co người chui vào góc ô tô, nhắm mắt giả chết.

Vì thế, cậu “chết” một đường về tới Ngân Quán.

Vương Tiểu Minh cuối cùng cũng “sống lại”, nhanh nhẹn nhảy xuống xe, nhìn tòa nhà sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, trong lòng nhin không được sôi trào cảm xúc. Cậu dường như đã thông suốt hàm nghĩa da diết của câu thơ “Thiếu tiểu li gia lão đại hồi”. [1]

Hạng Văn Huân dừng xe hẳn rồi dẫn bọn họ trở về ký túc xá.

Vương Tiểu Minh bước vào ký túc xá nhin không được sờ đông sờ tây, miệng tía lia không ngừng: “Không thay đổi a không thay đổi...”

Baal thấy cậu nhin mảnh rác trên sàn nhà, miệng thì liên tục ‘không thay đổi’, rốt cục chịu không nổi hỏi: “Người chắc chắn trước khi đi trên sàn cũng có mảnh rác này?”

Vương Tiểu Minh nói: “Thì ta đang nói mảnh rác dính trên sàn nhà không thay đổi đó.”

Baal không tức giận nói: “Người mới đi có một tháng.”

Vương Tiểu Minh cảm khái: “Thế mà cũng đã được một tháng rồi.”

Baal: “...”

Đại khái nghe thấy tiếng bước chân của họ, cửa phòng Chữ Chiêu hé mở, hẳn ta mới ló ra được nửa cái mặt thì nhìn thấy Vương Tiểu Minh và Baal đi đến, trên mặt hẳn treo tấm biển đề rõ hai chữ ‘cảnh giác’, sau đó tuyệt không hé răng lấy một lời, lui ra sau đóng cửa lại.

Vương Tiểu Minh thở dài: “Cái này cũng không thay đổi.”

Hạng Văn Huân từ trong túi quần móc chìa khóa ra đưa cho cậu, “Phòng của cậu vẫn giữ nguyên như thế.”

Trong mắt Vương Tiểu Minh hiện lên vẻ kinh hãi, “Thật sao?” Cậu nhận lấy chìa khóa, hưng phấn mở cửa ra.

Cách bố trí trong phòng quả nhiên vẫn y như lúc trước khi rời đi, hơn nữa không dính một chút bụi, hiển nhiên trước đó đã có người dọn dẹp rồi.

“Cám ơn Hạng tổng.” Vương Tiểu Minh cảm kích từ tận đáy lòng.

Baal chui vào thư phòng kiểm tra máy bóng rổ của hắn. Cũng được sắp xếp rất gọn gàng.

Hạng Văn Huân đứng ngay sau hắn, mỉm cười nói: “Baal tiên sinh nếu thích, ta có thể kêu người mang thêm một kiểu máy khác lại đây.”

Baal liếc anh ta một cái, “Chuyện này vốn đâu cần phải hỏi.”

Hạng Văn Huân tươi cười không đổi, “Đã hiểu.”

Vương Tiểu Minh vào trong bếp, nhanh tay bưng ra hai ly nước. Một ly cho Hạng Văn Huân, một ly cho mình.

Baal đứng bên cạnh đen mặt lại, “Của ta đâu?”

Vương Tiểu Minh ngăn người, bỗng dưng phát hiện Baal giờ đây đã có được thân thể. Đại khái là mọi chuyện xảy ra tại căn phòng này đã khắc sâu vào trong ký ức của cậu, thế nên theo thói quen, cậu vẫn cứ định ninh Baal còn đang ở trạng thái linh thể.

Cậu cười gượng đưa ly nước đang cầm trong tay cho Baal, lại chạy đi rót thêm cho mình một ly.

Ba đại biểu thuộc ba chủng tộc khác nhau cùng ngồi xuống.

Vương Tiểu Minh lại nhớ tới chuyện của Hạng Văn Kiệt, nhin không được hỏi: “Thật sự không có cách nào sao?”

Hạng Văn Huân đặt cái ly lên bàn, “Văn Kiệt sau lần đầu tiên sơ ửng thất bại, máu của Huyết tộc trong cơ thể không đủ để biến em ấy thành Huyết tộc. Bản năng sinh tồn của nhân loại đã hòa lẫn máu của Huyết tộc và máu của nhân loại sinh ra khiếm khuyết... Nói đơn giản thì nó giống như một căn bệnh ở nhân loại. Edwin đã dùng máu của anh ta và một vài loại thuốc khác để ngăn chặn khiếm khuyết phát triển, tuy nhiên không thể loại bỏ tận gốc được. Bởi vậy Hạng Văn Kiệt mỗi ngày đều phải biến thành dơi để xoa dịu khiếm khuyết, duy trì sự áp chế để nó không bị tái phát.”

Vương Tiểu Minh nghe một hồi như thế lọt vào sương mù, “Nói chung là không còn cách nào đúng không?”

Hạng Văn Huân nói: “Trước mắt có thể nói như vậy, còn về tương lai...” Anh ta dừng một chút, cười yếu ớt nói, “Em ấy có cả một tương lai vĩnh cửu, cho nên tôi sẽ không bao giờ từ bỏ hi vọng. Cho dù trước lúc chết tôi chỉ còn lại một phút.”

Vương Tiểu Minh nghe anh ta nhắc đến chữ “chết”, không khỏi giật mình. Mặc dù giờ đây cậu đã trở thành Huyết tộc, nhưng lối suy nghĩ của nhân loại trong cậu vẫn như trước không đổi. Cho nên trong mắt cậu, độ tuổi của Hạng Văn Huân quả thật như là mặt trời ban trưa.

Hạng Văn Huân thay đổi khẩu khí: “Nghe nói cậu thông qua sơ ửng thành công đã trở thành Huyết tộc nhị đại chân chính?”

Vương Tiểu Minh ngượng ngùng gật gật đầu.

“Chúc mừng cậu.” Hạng Văn Huân vươn tay. Những lời này nói ra là thực tâm thực lòng. Cho dù trước đây anh ta đã từng có ý muốn lợi dụng Vương Tiểu Minh, thắng chúc cho cậu, tiếp cận cậu, tất cả đều là lợi dụng. Nhưng giờ đây anh đã hoàn toàn hiểu rõ con người của Vương Tiểu Minh, hơn nữa cũng thật sự quý mến cậu.

Kỳ thật mãi đến tận bây giờ, anh vẫn ôm suy nghĩ lợi dụng Vương Tiểu Minh như trước. Bởi vì thân phận hiện tại của Vương Tiểu Minh và quan hệ mật thiết giữa cậu với Baal, tất nhiên về lâu dài sẽ rất có lợi cho Hạng Văn Kiệt. Đây là điều duy nhất mà một người anh trai sinh mệnh có hạn có thể làm được.

Nhưng những kiểu lợi dụng thế này đâu phải ai cũng tốt số, đâu phải ai cũng có thể gặp được đối tượng như vậy. Điều kiện là, phải luôn tin tưởng vào khả năng của đối phương, tin rằng cho dù một mai mình chết đi, đối phương vẫn sẽ lưu giữ và trân trọng mối quan hệ này.

“Cảm ơn.” Hai bàn tay giao nhau, Vương Tiểu Minh cười vô cùng chân thành.

[1] Thiếu tiểu li gia lão đại hồi: Đây là câu thơ trong bài Hồi hương ngẫu thư của Hạ Tri Chương (hình như trong sách cấp 2), có nghĩa là rời nhà từ lúc còn trẻ, già mới quay về. [<>

37. Chương 37: Hồi Gia

(Thượng)

Tục ngữ nói: Xá xá xá tổng yếu kiến xá xá.

* Hiểu chềk liên, ai hiểu xin hãy giải thích giúp tớ với TvT

~* Hồi gia: về nhà

Hạng Văn Huân vừa mới cảm nhận được độ ấm từ lòng bàn tay của Vương Tiểu Minh thì cảnh sắc trước mặt đã thay đổi, lại biến thành đỉnh đầu của Chữ Chiêu.

Chữ Chiêu ngẩng đầu: “...”

“...”

Chữ Chiêu giơ tay bịt mũi lại, bình tĩnh nói: “Hạng tổng, đây là toilet.”

Hạng Văn Huân bình tĩnh xoay người đi ra ngoài, “Không sao, trước lạ sau quen. Tôi cũng quen rồi.”

Chữ Chiêu: “...”

Vương Tiểu Minh nhìn vị trí của Hạng Văn Huân trống hốc trống hươ, chậm rãi thu tay lại, bất đắc dĩ thốt lên: “Baal...”

Baal liếc mắt nhìn cậu, quay ngoắt đi.

Có nói nhiều đi chẳng nữa cũng vô nghĩa, dù sao ai cũng quyết giữ ý kiến của riêng mình.

Vương Tiểu Minh há hốc miệng, trầm ngâm thật lâu mới nói: “Tốt xấu gì lần tới trước khi động thủ, nhớ báo trước một tiếng.” Như vậy ít ra cũng có thể đề phòng, đỡ giạt mình.

Baal bĩu môi: “Phí thời gian.”

Chuông cửa vang lên.

Vương Tiểu Minh kinh ngạc đứng dậy ra mở cửa, “Ai thế nhỉ?”

Baal nhìn lướt về phía cửa, miệng lẩm bẩm: “Còn ai vào đây nữa.”

Vương Tiểu Minh mở cửa, vẫn là Hạng Văn Huân.

“Hạng tổng?”

“Tôi chợt nhớ ra còn một chuyện chưa làm.” Hạng Văn Huân vẽ mặt vô cùng thản nhiên.

Vương Tiểu Minh cười gượng nghiêng người tránh đường.

Hạng Văn Huân làm như không có việc gì ngồi về vị trí cũ, cầm lấy ly nước trên bàn, thông thả uống một ngụm: “Ly nước vẫn chưa kịp uống.”

...

Cái lý do này thật là...

Vương Tiểu Minh mặt nhìn anh ta.

“Ngoài ra,” Hạng Văn Huân đặt ly nước xuống, ngẩng đầu nói với cậu, “Bạn đại học của cậu từng gọi đến công ty tìm cậu.”

“Công ty?” Vương Tiểu Minh mờ mịt.

Hạng Văn Huân giải thích: “Là đơn vị thực tập trên danh nghĩa của cậu, một công ty mậu dịch dưới quyền tôi.”

Vương Tiểu Minh lúc này mới đứng phắt dậy, “A. Cậu ấy nói gì?”

Hạng Văn Huân trả l: “Cậu ta nhấn là, mẹ cậu từng gọi điện đến trường học tìm cậu, có vẻ như bà rất sốt ruột.”

“Mẹ?” Chỉ trong một chốc, trăm mối lo lắng ào ào đổ vào đầu cậu.

“Nếu không bận rộn gì thì mau gọi điện về nhà đi.” Hạng Văn Huân đứng dậy, mỉm cười nói, “Buổi tối tôi sẽ đợi ở nhà hàng mời hai vị dùng cơm, Baal tiên sinh nhất định phải hạ cố đến đấy.”

Baal nhướn mày, từ chối cho ý kiến.

Hạng Văn Huân đi rồi, Vương Tiểu Minh vẫn đứng yên, duy trì tư thế y như mới nãy.

“Người muốn gọi điện thoại hả?” Baal tuy rằng không có mẹ, nhưng hẳn biết tình thân đối với nhân loại quan trọng cỡ nào.

Vương Tiểu Minh do dự: “Lâu rồi ta chưa gọi về nhà.”

Baal nhìn vẻ mặt do dự của cậu, nhíu mày hỏi: “Người đang sợ sao?”

Hai tay của Vương Tiểu Minh liên tục chà xát, “Hơi hơi.”

“Vì sao?” Baal không thể lý giải nổi, “Mặc dù là mẹ người, nhưng bà ấy cũng chỉ là nhân loại thôi, không phải sao?”

...

Đây mới là gốc rễ của vấn đề đó.

Cậu biết ăn nói với mẹ thế nào đây — Mẹ! Con xin lỗi, lâu nay con không gọi điện về nhà là vì tháng trước bạn sang Pháp một chuyến, nhân tiện tới Huyết tộc giới, rồi bây giờ đã là một Huyết tộc có thể hóa thành dơi hoặc triệu hồi một bầy dơi bất cứ lúc nào.

...

Mẹ nhất định trước khi ngắt xỉu sẽ tổng cậu vô bệnh viện tâm thần.

Baal đoán: “Người không muốn để bà ấy biết chuyện người đã biến thành Huyết tộc.”

Vương Tiểu Minh gật gật đầu. Đa số mọi người đều cho rằng mấy thứ như Huyết tộc, dọa thiên sứ chỉ xuất hiện trong sách vở hoặc phim ảnh, tuyệt đối không thể có thật. Cái này thì khỏi phải bàn, cha mẹ và cả anh trai cậu, bọn họ đều thuộc phần đa số đó.

“Vậy thì không nói là được rồi.” Baal không thể hiểu nổi, có gì khó khăn đâu.

Vương Tiểu Minh bực bội vò đầu, “Nhưng mà bọn họ sẽ già đi.” Mà cậu thì không thể.

Baal nói: “Nếu người biến bọn họ thành Huyết tộc, bọn họ sẽ không phải già đi.” Nể tình bọn họ là người nhà của Vương Tiểu Minh, hắn có thể hào phóng chia sẻ cho bọn họ một chút máu của Vương Tiểu Minh. Đương nhiên, thân thể của Vương Tiểu Minh từ đâu mà ra, hắn chẳng buồn quan tâm.

“Kỳ thật trước đây ta cũng đã từng nghĩ đến vấn đề này.” Đứng trước lựa chọn có nên biến thành Huyết tộc hay không, cậu không những phiền lòng về cuộc sống vô tận sau này mà còn phải chịu những ràng buộc trong cuộc sống. Thế nhưng cuối cùng, chính cậu đã chọn lấy con đường liều mạng theo ý mình. “Ta muốn,” Cậu dừng một chút, sau khi quyết định chắc chắn mới nói tiếp, “Chăm sóc phụng dưỡng họ từ xa.”

Như vậy vừa không lay vận khí ảm mốc của mình cho họ, vừa không để họ có cơ hội phát hiện mình là Huyết tộc trường sinh bất lão, lại vừa có thể báo hiếu.

Sau khi Vương Tiểu Minh suy nghĩ mọi chuyện rõ ràng, gánh nặng đặt trên người lập tức nhẹ hẳn đi.

Baal cũng rất hài lòng về quyết định của cậu. Với hắn mà nói, số người quấy rầy càng ít càng tốt, dù sao mỗi ngày nổi bão riết cũng mệt lắm.

Vương Tiểu Minh nghĩ thông rồi vội vàng chạy đến bên bàn, nhắc điện thoại lên bấm số.

Nhưng chỉ mới chào hỏi hai câu, mặt cậu đột nhiên biến sắc: “Con sẽ lập tức về ngay!”

Baal thấy cậu lóng ngóng đập máy, sắc mặt trắng xanh, nhin không được hỏi: “Sao thế?”

Trong thanh âm của Vương Tiểu Minh mang theo một tia run rẩy, “Anh hai ta ngã từ trên lầu xuống, bị gãy chân.”

Baal thần nhiên nói: “Miễn không phải ngã gãy cổ thì có gì nghiêm trọng đâu.”

“Nhưng mà anh ấy sắp làm đám cưới.”

Baal càng dừng dừng, “VẬY NGỒI XE LĂN RỒI CƯỚI.” Lại còn tiết kiệm thể lực nữa.

Mặt Vương Tiểu Minh càng lúc càng nhăn nhúm, “Thế nhưng, cô dâu đã mang bầu bốn tháng rồi.”

...

Ngoài việc ngã gãy chân có thể miễn cưỡng xem là tin dữ ra, hai chuyện còn lại nên tính vào tin mừng chứ hả?

Baal nhú mày hỏi: “Trọng điểm là cái gì?”

Vương Tiểu Minh khê nói: “Bọn họ thiếu tiền lại thiếu người.”

Baal trợn mắt nhìn cậu: “Đừng có nói với ta, người định cho tiền kèm tặng người nha?”

“Bây giờ ta có tiền rồi.” Hai mươi vạn Đô-la Mỹ tháng này đã được nhập sổ. Cậu sau một đêm bỗng trở thành đại gia.

“Lúc này ai vừa mới bảo sẽ phụng dưỡng từ xa?” Trong mắt Baal viết rành mạch ba chữ ‘Không đồng ý’.

Vương Tiểu Minh cười làm lành: “Trước mắt về giúp đỡ ít ngày, sau đó sẽ phụng dưỡng từ xa.”

Baal đen mặt.

“Ít ra cũng phải chờ anh hai ta chân tay lành lặn. Con người trong đời chỉ có một ngày vui duy nhất, nhất định phải làm thật long trọng để nở mày nở mặt.” Vương Tiểu Minh cúi đầu, “Ta cũng đã nhiều năm không về nhà. Nếu không nhân dịp này mà về, chỉ sợ sau này thật sự không còn cơ hội nữa.”

Sắc mặt Baal từ đen chuyển sang xám.

Thanh âm của Vương Tiểu Minh càng thêm ủ dột, “Hơn nữa nhất định ta chẳng ở được lâu đâu. Có lẽ bọn họ sẽ mau chóng phát hiện ra vận khí của ta còn đến nhanh hơn tác dụng phụ của thuốc.”

Baal hậm hực nói: “Có thời gian ngồi than thở chi bằng mau đi mua vé máy bay đi.”

Vương Tiểu Minh ngẩng đầu, hai mắt nhìn hắn lấp lánh, bỏ nhào vào trên đùi Baal, cười ha hả không dứt nhìn hắn nói: “Người đồng ý rồi!”

Baal hừ lạnh: “Mong là vận thối của ngươi chưa mất tác dụng.”

Vương Tiểu Minh: “...”

Tiệc mừng nhanh chóng đổi thành tiệc tiễn chân.

Vương Tiểu Minh và Baal nghỉ ngơi ở Ngân Quán một buổi tối, sau đó lại bắt đầu một hành trình khác.

Bởi vì quê nhà của Vương Tiểu Minh ở thị trấn, không có chuyến bay thẳng, cho nên Hạng Văn Huân đề nghị tự lái xe đi, nhưng kết quả lại là ——

Vương Tiểu Minh và Baal ngồi vào hai bên ghế lái ghế phụ.

Hạng Văn Huân lo lắng nhìn bọn họ, “Hai người thật sự không cần tài xế chứ?”

“Tôi có bằng lái rồi.” Vương Tiểu Minh vừa nói vừa tò mò sờ đông sờ tây khắp xe.

Hạng Văn Huân trong lòng nhẹ nhàng thở phào, “Thì lúc nào thế?” Tuy rằng bây giờ có bằng lái chưa chắc đã lái được xe, nhưng ít ra so với không có vẫn tốt hơn. Đỡ mất công bị cảnh sát giao thông bắt thành linh chụp cổ.

“Hai ngày trước, Huyết tộc gửi đến.” Vương Tiểu Minh vỗ vỗ đồng giấy tờ tùy thân bên cạnh. Bên trong có chứng minh thư, có bằng lái, nói chung là đầy đủ cả. Có thể thấy là Huyết tộc đã phát triển mọi nghiệp vụ đến gần như toàn diện.

...

Hạng Văn Huân hỏi: “Cho nên cậu chưa từng học?”

Vương Tiểu Minh cam đoan: “Tôi từng lái xe ở khu trò chơi rồi.”

“...” Hạng Văn Huân lại hỏi thêm lần nữa, “Hai người thật sự không cần tài xế sao?”

Baal đột nhiên búng tay.

Nguyên bản Hạng Văn Huân còn đang đứng trước cửa xe lập tức biến đâu mất, sau đó chớp mắt hiện ra sau đuôi xe.

...

Hạng Văn Huân gật đầu: “Tôi yên tâm rồi.”

“Vậy chúng tôi đi đây!” Vương Tiểu Minh hưng phấn cầm vô lăng, gạt cần số, giẫm ga...

Hạng Văn Huân nhìn chiếc xe cẩn thận quẹo ra khỏi cổng, đang muốn xoay người, chợt nghe một tiếng phanh gấp, xe lại chạy ngược trở về.

“Sao thế?” Về mặt của anh rất trấn định.

Vương Tiểu Minh từ trong xe vươn đầu ra, “Quên nói tạm biệt với ngài. Cảm ơn ngài đã cho mượn xe, bye bye!”

“Bye bye.” Hạng Văn Huân nói xong, cảnh tượng trước mắt lại thay đổi, người đã đứng trong phòng làm việc.

Anh ta thở dài, đi đến bên cửa sổ, nhìn chiếc Audi màu đen từ trước cổng Ngân Quán chạy ra đường lớn, từ từ mất hút trong làn xe, nhin không được thấp giọng lầm bầm, “Kỳ thật tôi đang tính về ký túc xá.”

Cửa bị đẩy ra, thư kí nhìn thấy anh liền sửng sốt.

Hứa tổng đứng sau lưng cô, ngoài cười trong không cười hỏi: “Chẳng phải cô bảo Hạng tổng không có ở đây sao?”

Thư kí xấu hổ không dám hé miệng. Cô chắc chắn ban nãy không có, hơn nữa cô cũng không nhìn thấy anh ta đi vô. Thế nhưng tình huống trước mắt như này, cô không thể phản bác được.

Hạng Văn Huân mỉm cười nói: “Trong phòng tôi có mật đạo mà.”

Hứa tổng nửa tin nửa ngờ nhìn anh.

Trên đường cao tốc, chiếc xe nào cũng phóng nhanh như chớp giạt.

Nhưng mà khiến người khác chú ý nhất chính là chiếc Audi màu đen hoà trong làn xe. Bởi vì những chiếc xe khác đi nhanh như chớp về cũng nhanh như chớp, nhưng đều có chừng mực, ít nhất phải duy trì tốc độ tương ứng với xe. Thế mà chiếc xe này hoàn toàn coi đường cao tốc như đường đua.

Nhất là khi nó bay vào trạm xăng dầu, khiến cho nhân viên trong trạm xăng đều đồng loạt vỗ tay.

Baal đã quen với tốc độ thế này.

Lúc tham gia trò chơi trong đêm hội máu tươi, tốc độ của cửa thứ nhất còn nhanh hơn đây gấp vài lần.

Quả nhiên, lúc Vương Tiểu Minh từ trên xe bước xuống, mặt không đỏ thỏ không gấp, cứ như thể mới này vừa bước xuống từ trên xe ba bánh.

Đang đỗ xăng thì di động đột nhiên vang lên.

Vương Tiểu Minh bắt máy, hóa ra là Hạng tổng.

“Tôi quên nhắc cậu.” Hạng tổng thân nhiên nói, “Đường cao tốc cũng có giới hạn tốc độ. Tối đa không vượt quá 120 km/giờ, tối thiểu không dưới 60 km/giờ.”

Vương Tiểu Minh trầm mặc một lát mới nói: “Tôi mới đi có nửa tiếng à, còn nửa tiếng dư ra có phải vòng về không?”

“... Tôi sẽ trả hóa đơn tiền phạt.”

(trung)

Tục ngữ nói: Xá xá xá tổng yếu kiến xá xá.

Tiến vào thị trấn, ký ức đã qua lại vọt tới như bài sơn đảo hải, thiếu chút nữa đã làm Vương Tiểu Minh choáng ngợp.

Như thể để cậu có thêm thời gian đắm chìm vào ký ức, tốc độ của xe càng lúc càng chậm. Baal quay ra cửa sổ liền nhìn thấy một bà lão tay chống gậy đang “sóng bước” cùng hắn. Hình như nhạy cảm với ánh nhìn chăm chú của hắn, bà lão quay đầu lại, nhìn hắn mỉm cười, chìa ra mấy cái răng lốm cốm đã ố vàng.

...

Baal cố nén xúc động muốn ném bà lão đi đâu đó, quay lại hỏi Vương Tiểu Minh: “Tối rồi sao?”

“A?” Vương Tiểu Minh theo bản năng giẫm phanh.

Baal trở mắt nhìn bà lão cứ thế vượt qua trước mặt hắn.

Vương Tiểu Minh nhìn trái nhìn phải, “Đã tới đâu?”

...

Bộ y tưởng là hắn biết đường chắc?

Baal nheo mắt, “Người đang nghĩ cái gì?”

Vương Tiểu Minh ngẩn người, cúi đầu nghĩ một lát mới nói: “Ta đang tìm ngân hàng Trung Quốc.”

Baal rút di động ra, đưa cho cậu, “114.”

Vương Tiểu Minh giật mình nhìn hắn.

Baal đắc ý nói: “Ở thời khắc mấu chốt luôn tìm ra cách giải quyết vấn đề mới là người thông minh.”

...

Cách cắt nghĩa “người thông minh” ở thiên đường và địa ngục chắc chắn khác hẳn nhân giới. Đây là nét văn hóa đặc trưng.

Vương Tiểu Minh cầm lấy di động, sau đó trả lại cho hắn, “Kỳ thật...”

“Người thấy cách của ta không được sao?”

“Không phải.” Vương Tiểu Minh liếm môi, “Ta chỉ muốn thông báo, tới rồi.”

...

Baal xuống xe, liền nhìn thấy gần đó có một tòa nhà màu trắng, bên trên có viết bốn chữ tiếng Trung thật to. “Tầm mắt của ta mới này bị cô ả lùn lùn kia chắn mất.”

“Là bà lão.” Vương Tiểu Minh sửa lại cho đúng, “Ta cũng thấy, cho nên ta mới nhường đường.”

“Lão?” Baal nhướn mày, “Cô ta quá lẩm cẩm chỉ mới có trăm tuổi, già lẩm sao?” Hắn nhìn rõ lẩm mà.

Vương Tiểu Minh nói: “Nhưng mà bà ấy đã lão hóa rất nhanh.”

Baal bĩu môi, “Vậy thì ta không thể so nổi rồi.”

Bình thường hắn nói không thể so, đồng nghĩa với việc chịu thua. Đương nhiên, không đời nào nghe được hai chữ “chịu thua” vọt ra từ trong miệng Baal.

Vương Tiểu Minh vào ngân hàng rút tiền.

Để thuận tiện cho việc sử dụng, Huyết tộc phụ trách phát lương cho cậu đã đổi sẵn một phần ra nhân dân tệ, chuyển tới tài khoản bên này của cậu. Cho nên trong tài khoản hiện tại, cậu có đến hơn trăm vạn.

Cậu đưa sổ cho nhân viên giao dịch, “Tất cả đều rút hết.”

“Dạ.” Nhân viên giao dịch mỉm cười cầm lấy sổ, mở ra, sau đó nhìn sổ tiền trên tài khoản, nụ cười đóng băng, “Tiền sinh, thật ngại quá, ý của ngài là, rút hết toàn bộ sao?”

Vương Tiểu Minh gật gật đầu. Kỳ thật trước đó cậu cũng có một ít tiền gửi ngân hàng, tuy rằng không đến hơn trăm vạn, nhưng là cũng đủ để cậu và Baal sống đến cuối tháng.

“Là thế này. Ngài không có hẹn trước cho nên mỗi lần chỉ có thể rút năm vạn. Nếu ngài muốn rút hết toàn bộ, vậy thì trước đó phải hẹn ngày.” Nhân viên giao dịch tận tâm giải thích.

Vương Tiểu Minh nói: “Nhưng mà bây giờ tôi muốn rút.”

Cô nhân viên tiếp tục giải thích: “Như vậy tôi chỉ có thể để ngài rút năm vạn.”

Baal bước đến bên cạnh Vương Tiểu Minh, thản nhiên hỏi: “Tiền của các người để ở đâu?” Chỉ cần biết được vị trí, hắn có thể trực tiếp lấy ra. (=____=)

...

Cô nhân viên miệng há hốc miệng tưởng chừng như có thể nuốt trôi cả trứng vịt. Bởi vì lời hắn nói thật sự rất giống lời thoại của bọn cướp trên phim ảnh khi chuẩn bị cướp nhà băng...

Hóa ra trộm cướp ngoài đời lại có bộ dạng tuấn tú, phong độ y như siêu sao a.

Trong đầu cô nàng từ từ phác thảo kịch bản về một mối tình ngang trái như trong truyền thuyết, một nhân viên ngân hàng và tên cướp trong một lần chạm trán đã yêu nhau, nhưng sau đó bị buộc phải xa nhau. (=____=)

Vương Tiểu Minh tưởng cô nàng quá sợ hãi, vội vàng giải thích: “Hắn chỉ thuận miệng hỏi thôi, không có ý gì khác đâu.”

Cô nhân viên mơ màng: “Vậy phải làm thế nào để hắn mới nảy ra ý gì khác đây?”

“...” Vương Tiểu Minh rốt cục cũng hiểu ra, tia sáng lóe lên trong mắt cô ả không phải là sợ hãi mà là ánh nhìn sùng bái, “Khụ, có thể giúp tôi rút tiền trước được không?”

“Dạ.” Ánh mắt cô nàng lưu luyến rời khỏi khuôn mặt Baal.

...

Theo trong ngân hàng đi ra, vẻ mặt của Vương Tiểu Minh tràn ngập lo lắng.

Baal vươn tay nhéo nhéo hai má cậu: “Làm sao vậy?”

Vương Tiểu Minh nhìn chăm chăm vào mũi chân mình, nhỏ giọng nói: “Trong nhà ta có rất nhiều họ hàng thân thích.”

Baal nhú mày. Với hấn mà nói, ngoài Vương Tiểu Minh ra, những kẻ khác đều thật nhàm chán... À không, bây giờ phải nói là, mọi nhân loại đều nhàm chán.

Vương Tiểu Minh nói: “Nếu mấy chị đó thích người...”

“Vậy thì cứ để người nhà mầy ả ra Thái Bình Dương nhật xác.”

Vương Tiểu Minh ngạc nhiên: “Người biết vị trí của Thái Bình Dương sao?” Chẳng phải hấn bảo biết rõ vị trí mới có thể ném người ta ra đó mà?

Baal liếc cậu.

“Không được.” Vương Tiểu Minh khôi phục tinh thần.”Ý của ta là, người có thể nể mặt ta, hạ thủ lưu tình được không?”

“Lý do?” Nhìn biểu tình vừa rồi của cậu, Baal hoàn toàn có thể nhận ra cậu cũng không hẳn là yêu mến gì họ.

“Bởi vì họ là bà con thân thích của ta.”

Baal lạnh nhạt nhắc nhở cậu: “Đã từng thôi. Bây giờ người đã không còn là người nữa rồi.”

“Đối với nhân loại mà nói, những lời này là dùng để mắng chửi người đó.”

“Đối địa ngục mà nói, những lời này là dùng để ca ngợi.”

“...”

Khác biệt văn hóa quả nhiên thật rõ ràng.

Vương Tiểu Minh vội ho một tiếng, “Chúng ta lên xe thôi.”

Nhà của Vương Tiểu Minh nằm trong khu tập thể năm tầng sơn màu xanh biếc, không cũ lắm.

Vách tường trước hiên tràn ngập vết tích quảng cáo, ngổn ngang số di động và dấu chân.

Tốc độ lên lầu của Vương Tiểu Minh rất chậm.

Lúc đi đến nửa tầng hai, cậu đột nhiên dừng lại, quay ra đằng sau thì thảo với Baal: “Ta run quá.”

“Vậy chúng ta dừng đi.” Baal hi vọng.

...

Vương Tiểu Minh yên lặng nhìn hấn nửa ngày, ánh mắt lo lắng bất an ban đầu dần dần tản đi, cuối cùng cảm động nói: “Cảm ơn người đã an ủi ta, đi thôi.”

Baal khó hiểu nhăn mày, “Ta an ủi người?”

“Ừm. Bởi vì có người đứng đằng sau, cho dù ta muốn gì đều chiều theo ý ta, làm cho ta bớt ưu phiền, cho nên lúc này ta mới có thể dũng cảm tiến lên.” Vương Tiểu Minh cầm lấy tay hấn, gắt gao nắm chặt, sau đó quay đầu, tiếp tục bước lên lầu.

“...” Baal im lặng đi theo cậu.

Lên tới lầu ba, Vương Tiểu Minh bước đến trước cánh cửa màu tối như cafe thì dừng lại, điều hòa hô hấp rồi mới vươn tay gõ cửa.

“Ai thế?” Câu hỏi nói bằng tiếng địa phương.

“Mẹ, là con.” Vương Tiểu Minh cũng dùng tiếng địa phương trả lời.

Cửa mở, lộ ra một khuôn mặt có nước da vàng vàng và vài đốm tàn nhang bao phủ. Ánh mắt của bà khi nhìn thấy Vương Tiểu Minh liền sáng ngời, nhưng tầm mắt nhanh chóng đã bị Baal thu hút.

“Cậu ta là?” Trong giọng nói của bà pha lẫn do dự và sợ hãi.

Bởi vì có vô số chuyện xảy ra trong quá khứ, bà đã từng mở cửa như vậy, sau đó nhìn thấy Vương Tiểu Minh và những người đã bị vận đen của cậu làm liên lụy theo về nhà để mắng vốn.

Vương Tiểu Minh cười nói: “Là bạn của con, Baal.”

Nghe là bạn, bà Vương thoáng thở phào, từ trong túi lấy chìa khóa mở cửa cho họ.

Căn phòng lúc đầu chỉ hơn nhỏ hẹp và bừa bộn, sau khi Baal bước vào cứ như thể đã biến thành chuồng gà.

Bà Vương xấu hổ dẫn bọn họ vào phòng khách ngồi tạm, sau đó đi pha trà rồi lấy hạt dưa.

Vương Tiểu Minh nhìn mái tóc ngắn sang bạc của bà, trong lòng ghen ngào. Cậu nhớ rõ trước đây bà rất thích làm đẹp, cho nên mỗi tháng đều ra tiệm nhuộm tóc một lần, lúc đỏ lúc vàng, cho dù cha cậu có trào phúng thế nào cũng không bỏ. Thế mà bây giờ, ngay cả muốn làm đẹp thích nhuộm tóc bà cũng mặc kệ rồi.

“Mấy đứa ngồi đi, để mẹ sang nhà bên gọi cha mày về.” Bà Vương nói xong, liền vội vàng ra ngoài.

Vương Tiểu Minh nhỏ giọng giải thích: “Cha ta lúc này không ở nhà bên chơi mạt chược thì cũng ở bên ấy coi mạt chược.”

Baal cảm thấy hứng thú với trò đánh mạt chược này, “Chơi hay không?”

Vương Tiểu Minh nhớ tới kết cục của mấy gã mê cờ từng chơi Liệt Huyết Kỳ với Baal ở Huyết tộc giới, sợ cha mẹ mình cũng sẽ bị ghen chết, ấp úng nói: “Cái đó, chính là, chính là bốn người cầm những khối gỗ nhỏ dựng lên, làm thành một hình vuông.”

“Rồi sao nữa?” Baal chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi.

Vương Tiểu Minh nói: “Thì dựng lên, đẩy ngã. Đẩy ngã lại dựng lên, cứ thế đó.”

“...” Baal nhú mày, “Nhân loại thật sự càng ngày càng ấu trĩ đến nhàm chán.”

Chờ khoảng nửa tiếng đồng hồ, ông Vương bà Vương hậm hực quay về.

Ông Vương mặt đen như đất nổi bước vào, ngồi phịch mông xuống cái ghế bên cạnh họ, mặt hầm hầm không lên tiếng.

Bà Vương miệng còn đang cảm râm, liên tục oán giận ông Vương suốt ngày chỉ biết chơi mạt chược, chuyện trong nhà không lo.

Vương Tiểu Minh xấu hổ nhìn Baal, hận không thể tìm được cái hố để nhảy xuống. Mặc dù trước khi đến đã chuẩn bị thẳng thắn kể cho Baal nghe, nhưng chuẩn bị trước so với thực tế luôn luôn có sự cách biệt.

Thật ra Baal lại thấy bọn họ rất thú vị. Hơn nữa, hắn còn hận không thể chọc cho bọn họ đánh nhau để tăng thêm kích thích cho “bộ phim”.

“Đủ chưa?!” Ông Vương đột nhiên hét lớn một tiếng, làm cho tất cả oán giận của bà Vương ghen lại một cục trong bụng.

Vương Tiểu Minh thấp giọng can: “Cha.”

“Rồi.” Vương phụ lạnh nhạt đáp lời, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Baal, “Nó là ai?”

Vừa gặp mặt đã hỏi thẳng “nó là ai” thật đúng là vô phép tắc. Bà Vương mượn chuyện để tiếp tục đôi co: “Bạn của con trai ông đấy. Sao hả? Bạn cũng không được dẫn về à?”

Ông Vương hừ lạnh, “Ai biết là cái loại bạn gì!” Kỳ thật ông đang muốn gỡ gạc một ván mạt chược thì lại bị bà kéo đi nên đâm ra bực bội.

“Thật sự hần không phải là bạn bình thường.” Vương Tiểu Minh ngừng một chút, thấy ánh mắt mọi người đều hướng về phía mình mới kiên trì nói tiếp, “Hần là người sẽ bên con cả đời.”

...

Lời ấy nói ra, chẳng những khiến cho ông bà Vương sửng sốt, ngay cả Baal cũng kinh ngạc đến ngẩn người.

Bởi vì đối với nhân loại, nhất là văn hóa của người Trung Quốc theo như hần biết, trong mắt cha mẹ rất khó chấp nhận loại con cái tự xưng là đồng tính luyến ái. Dù sao ngoài Vương Tiểu Minh ra hần cũng chẳng quan tâm đến ánh mắt thế gian, cho nên Vương Tiểu Minh có muốn nói cho cha mẹ cậu hay không, hần hoàn toàn không để bụng.

Nhưng cũng không thể phủ nhận, khi hần nghe thấy Vương Tiểu Minh tự mình nói ra sáu chữ “người sẽ bên con cả đời”, trong lòng hần... pháo hoa nổ bùng bùng!

(hạ)

Tục ngữ nói: Xá xá xá tổng yếu kiến xá xá.

Ông Vương sau một hồi lâu rốt cục cũng hô hấp bình thường trở lại, giơ tay vỗ mạnh xuống bàn đang tính găm lên, liền thấy Vương Tiểu Minh từ trong balô lôi ra từng cọc tiền. Vì thế tiếng găm tạm thời đổi sang lời kích, “Mày muốn làm gì?”

Bà Vương cũng mang một biểu tình cực kì kinh ngạc.

Vương Tiểu Minh nói: “Cái này là để anh hai chữa trị chân, với cả tiền mừng đám cưới nữa.”

Ông Vương bà Vương trợn mắt nhìn nhau, cả hai đều nhận ra vẻ khiếp sợ trong mắt đối phương.

Năm cọc tiền rất dày, không cần đếm bọn họ cũng biết là nhiều hay ít. Năm vạn tệ không phải là con số nhỏ, cũng chẳng lớn đến mức khiến cho họ trợn mắt há hốc mồm, thế nhưng số tiền này lại từ trong tay Vương Tiểu Minh đưa tới, cậu chỉ đang đi thực tập, thậm chí còn chưa tốt nghiệp nữa kìa. Quả thật khiến bọn họ nghi ngờ không ngớt.

Ông Vương biểu tình càng lúc càng khó coi: “Mày lấy đâu ra chừng đó tiền hả? Chẳng phải mày còn đang đi học đại học sao? Đào đâu ra số tiền như vậy?”

Vương Tiểu Minh giải thích: “Con tự kiếm. Đây là tiền lương.” Nếu tháng nào Huyết tộc cũng phát cho cậu, vậy có lẽ cũng được coi là tiền lương chứ nhỉ?

Bà Vương nghi ngờ: “Mày làm cái gì thế con? Lần trước chẳng phải thằng Tony nói mày đi làm phục vụ ở khu giải trí sao? Mới làm chưa được bao lâu kiếm đâu ra chừng ấy tiền được?”

Ông Vương mặt mày hầm hầm quát: “Mày đã làm những việc dơ bẩn phải không?!”

...

Đối mặt với sự chất vấn của cha mẹ, Vương Tiểu Minh nhất thời không biết nói gì. Cậu sao dám nói nguyên nhân là bởi cậu đã trở thành Huyết tộc cao cấp. Ban đầu cậu cứ nghĩ, chỉ cần mình đưa tiền, cha mẹ sẽ thật cao hứng, nhưng sự tình luôn diễn ra trái ngược với tưởng tượng của cậu.

Hai tay Baal đặt sang hai bên chậm rãi siết chặt, cố nén xúc động muốn ném bọn họ ra ngoài, thần nhiên nói: “Tiền ứng trước từ ông chủ.”

“Ứng trước?” Bà Vương nửa tin nửa ngờ, “Ông chủ có thể ứng trước một số tiền lớn như vậy cho mày hả con? Chẳng lẽ ông không sợ mày ôm tiền bỏ trốn?”

Ông Vương cười khẩy: “Tao thấy ông chủ của mày cũng có vấn đề lắm đấy!”

Vương Tiểu Minh nghe vậy, rốt cục nhịn không được nói: “Con xin thề, con không hề làm chuyện phạm pháp. Tiền đây... là do con làm ra. Con chỉ muốn giúp mọi người thôi mà.”

Nói đến “giúp mọi người”, ông bà Vương lập tức im lặng.

Ông Vương sau một hồi mới hỏi: “Vậy mới nãy mày vừa bảo, muốn cùng thằng này ở bên nhau cả đời là sao?”

Baal đối với chủ đề này cũng cảm thấy rất hứng thú, tinh thần sôi sục hơn so với ban nãy.

Vương Tiểu Minh nói: “Thì chính là muốn bên nhau trọn đời.”

Bà Vương thấy ông Vương chuẩn bị nổi bão, vội vàng khuyên can: “Hai đứa bây tình cảm tốt thế nào cũng được, nhưng sau này cũng phải kết hôn cưới vợ, sinh con đẻ cái chứ? Hai thằng con trai làm sao cứ thế mà bên nhau cả đời được? Ai giặt quần áo cho tụi bây mặc? Ai sẽ nấu cơm cho tụi bây ăn hả?”

Vương Tiểu Minh nói: “Quần áo con có thể giặt, cơm con sẽ nấu.”

Baal gật đầu phụ họa.

...

“Nhìn coi mày có còn liêm sỉ không hả!?” Ông Vương một bụng lửa cuối cùng cũng phun trào, “Tao nuôi mày đọc sách, học đến đại học là để cho mày đi theo thằng khác nấu cơm giặt quần áo cho nó chắc? Sớm biết như vậy, thà rằng khi xưa tao bóp chết mày cho rồi, đỡ phải lãng phí tiền bạc, liên lụy gia đình, giờ còn làm chuyện mất hết thể diện!”

Hai hàng lông mày của Baal khê giạt.

Từ nãy đến giờ hắn đã nhìn muốn sôi người.

Vương Tiểu Minh vội vàng giữ lấy tay hắn, âm thầm nỉ non cầu xin.

Baal hất mặt sang một bên.

Vương Tiểu Minh nói: “Cha, chúng con thật sự muốn ở bên nhau cả đời.”

“Mày nói cái gì!?” Khuôn mặt của ông Vương nhăn nhúm dữ tợn.

Baal hừ lạnh.

Hắn không hừ lạnh thì hoàn hảo, hắn hừ lạnh đồng nghĩa với việc thêm cả nỗi đau vào đám lửa đang cháy bùng hực trong bụng ông Vương!

“Mấy năm nay mày không về nhà là vì ở bên ngoài mãi mê làm mấy chuyện đồi bại này đúng không?” Ông Vương chỉ thẳng vào mũi Vương Tiểu Minh, nước miếng giống như guồng nước bắn tung tóe, “Cho dù người khác có nói như thế nào tao vẫn nghĩ mày không tệ đến mức ấy! Không ngờ mày lại vứt hết liêm sỉ đi rồi! Nếu để mọi người trong thôn ngoài xóm biết chuyện, từ nay về sau tao còn dám ngẩng mặt với ai!? Cơ quan anh mày mà biết, anh mày còn dám vác mặt đi đâu nữa hả!? Lại thêm cả chị dâu mày, chị dâu mày con nhà gia giáo đứng đắn, nhà thông gia mà biết thì... Tao sớm biết mày trở về là chẳng tốt đẹp gì cho cam! Cút ngay cho tao! Cút! Ông đây không muốn nhìn thấy cái mặt mày nữa!”

Baal đứng phắt dậy, trong đôi mắt đen sâu thăm thẳm lóe lên từng tia lửa giận.

“Người...” Ông Vương chỉ thốt ra một chữ rồi im bặt. Không phải không muốn nói, mà do khí thế của đối phương áp đảo khiến cho ông không thể nói nên lời. Cứ như chuột nhìn thấy mèo, cừu nhìn thấy sói... Ngoài trừ tim đập chân run, miệng lưỡi cứng đờ ra, trong lòng lại càng thêm sợ hãi.

“Baal.” Vương Tiểu Minh cũng đứng dậy, kéo kéo tay áo của hắn.

Giọng Baal lạnh lùng vang lên: “Cẩn thận lời nói của người đấy!”

Đây là uy hiếp trắng trợn.

Mặc kệ lúc này ông Vương kinh hãi thế nào, trực tiếp đối diện với sự uy hiếp, lửa giận vẫn cuộn cuộn xông ra, quay đầu đi vào trong phòng, sau đó đóng cửa cái rầm.

Bà Vương bị dọa vài trận liên tiếp còn chưa kịp hồi phục tinh thần, mãi đến lúc này mới miễn cưỡng thốt ra một câu: “Hai đứa bây chi bằng...”

“Đuổi chúng đi ngay cho tôi! Nhà này không chấp chứa những loại biến thái như thế! Đuổi ngay!”

Vương Tiểu Minh cơ hồ có thể nghe thấy tiếng Baal siết chặt tay kêu răng rắc.

Bà Vương cũng nhận thấy sự tình mỗi lúc một căng thẳng hơn, vội đề nghị: “Tụi bây đi trước đi. Có gì bữa khác về nói sau.”

Vương Tiểu Minh biết cha cậu đang nổi nóng, có khuyên can cỡ nào cũng vô dụng, nhân tiện hỏi: “Anh hai đang ở đâu? Con muốn đến thăm ảnh.”

“Đang ở bệnh viện. Mà cũng biết rồi đấy, nằm bệnh viện khác nào đốt tiền đâu...” Bà Vương thở dài.

Vương Tiểu Minh nói: “Ngày mai con sẽ rút tiếp năm vạn nữa.”

“Mẹ không phải ý này...” Bà Vương theo bản năng vội giải thích, sau đó mới ngượng ngùng hỏi lại, “Tiền của mày thật sự không phải... làm những chuyện...?”

“Mẹ yên tâm. Thật sự là do con làm ra.” Vương Tiểu Minh cứ mãi cam đoan.

Bà Vương gạt đầu, “Anh mày kết hôn, nằm viện cũng cần có tiền, thế mà tự dưng ngay lúc này lại ngã gãy chân...”

Ông Vương ở trong phòng lại gầm lên, “Còn chưa cút?!”

Baal đột nhiên giật khỏi tay của Vương Tiểu Minh, lao thẳng vào trong phòng.

Vương Tiểu Minh chấn động, vội vàng đuổi theo!

Nhưng cậu vẫn chậm hơn Baal nửa bước, Baal đã mở bung cửa ra.

Ông Vương đang mò mẫm bình rượu giấu dưới gầm giường, chuẩn bị hớp một ngụm liền sững người, kinh ngạc nhìn hấn.

“Baal!” Vương Tiểu Minh ôm chặt lấy thắt lưng hấn.

Ông Vương hai mắt xém nữa phun lửa! “Bọn mày là cái đồ biến thái! Muốn biến thái thì ra ngoài mà biến thái, còn chạy tới diễn trò cho tao xem à?! Để cho tao thấy tư thế biến thái nhất của bọn mày à?!”

Vương Tiểu Minh lập tức thả tay ra.

Baal từ trên cao trừng mắt nhìn ông, “Người đang làm gì?”

Ông Vương không hiểu làm sao cứ hề nhìn thấy ánh mắt của hấn, liền có một xúc động không thể tự chủ muốn thần phục dưới chân hấn, từng câu từng chữ cứng ngắt đáp lời: “Uống rượu.”

Baal nhướn mày hỏi: “Rượu đâu?”

“Rượu không ở...” Ông Vương trừng lớn hai mắt nhìn bình rượu mới toanh không còn một giọt, “Rượu...” Ông đột nhiên câm tịt, bởi vì cảm thấy dưới đáy quần có tiếng nước róc rách chảy xuống.

Vì thế, theo ánh mắt của thân chủ, những người khác đều cúi đầu nhìn xuống quần ông —

...

Vương Tiểu Minh biết Baal đang giở trò, lập tức kéo hấn đi, nhanh chóng từ biệt bà Vương: “Bọn con đi trước.”

Bà Vương cũng xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu, vội vàng nói: “Có việc gì thì gọi về nhà nhé.”

“Dạ.” Vương Tiểu Minh nói xong, liền kéo Baal ra ngoài.

Xuống dưới lầu, Vương Tiểu Minh sa sầm mặt mày nói: “Baal, người quá đáng lắm.”

Baal ôm ngực, hờ hững liếc cậu.

“Ông ấy là cha ta! Hơn nữa lại là một người cha tận trách hoàn thành nghĩa vụ nuôi nấng ta hơn hai mươi năm... Ông còn cho ta tiền học đại học. Ông ấy không hề làm chuyện gì có lỗi với ta, cha đối với ta rất tốt!” Vương Tiểu Minh nâng trán, nước mắt xém nữa đã tuôn rơi, “Khi ta còn ở nhà đã gây ra bao nhiêu chuyện, bọn họ cũng sẽ đánh ta mắng ta... Nhưng mà hề có ai bảo tống cổ ta đi, cha mẹ sẽ lập tức vác chổi đánh

đuổi họ...” Nước mắt tí tách nhỏ xuống. Cậu xoay người, không muốn để lộ bản chất yếu đuối của mình trước mặt Baal.

Baal trầm mặc.

“Kỳ thật khi nghe thấy cha mẹ thiếu tiền thiếu người, ta rất vui, bởi vì cuối cùng ta đã có cơ hội báo hiếu cho họ.” Vương Tiểu Minh dùng tay áo lau khô nước mắt, “Thật sự, họ mắng ta là vì quan tâm tới ta. Nếu không phải quan tâm ta, bọn họ ngay cả mắng cũng chẳng buồn mắng nữa...”

Baal nói: “Thế thì đáng ra người không nên nói cho họ biết về quan hệ của chúng ta.” Mọi chuyện sẽ không trở nên căng thẳng như vậy.

“Nhưng mà người cũng cần phải có danh phận.” Vương Tiểu Minh rầu rĩ.

...

Hắn cũng cần phải có danh phận?

Baal bĩu môi. Vì sao hắn lại cảm thấy mấy lời này lại kỳ lạ thế nhỉ?

“Hơn nữa, ta cũng muốn để cho bọn họ biết, ta đã tìm thấy một người có thể ở bên ta cả đời.” Vương Tiểu Minh nhẹ giọng nói, “Cho dù kiếp sống của ta có dài đến mấy, cha mẹ ta cũng chỉ có bọn họ mà thôi. Ta không muốn giấu họ chuyện này. Bọn họ có quyền được biết ta đang rất hạnh phúc.”

Baal xoa đầu cậu.

Vương Tiểu Minh ngược mặt nhìn hắn, khóe mắt vẫn còn đọng nước, nhưng cảm xúc đã ổn định hơn rất nhiều.

“Mẹ người có vẻ cũng không phản đối lắm.” Baal quyết định vạch chiến lược đánh tan trở ngại.

Vương Tiểu Minh nói: “Cha mẹ ta luôn như thế. Cha lúc nào cũng cương quyết cứng rắn, mẹ sẽ nhỏ nhẹ uốn nắn người... Anh hai có thể dễ dàng xoa dịu không khí giữa họ. Không như ta...”

“Vậy bây giờ người định thế nào?” Baal đối với chuyện xử lý quan hệ giữa nhân loại cảm thấy choáng đầu.

“Tìm chỗ nào đó ở trước đã?” Vương Tiểu Minh nghĩ nghĩ, đột nhiên giật mình la lên, “Chết rồi.”

“Không có tiền?” Biểu tình của Baal như thể đã sớm đoán trước.

Vương Tiểu Minh gãi gãi đầu: “Số tiết kiệm trước đây ta quên mang đến ngân hàng.”

Baal nhắc cậu: “Chẳng lẽ người quên người là ai rồi sao?”

“Là ai?” Vương Tiểu Minh sửng sốt.

Baal công bố đáp án: “Người là Huyết tộc nhị đại...”

“Cho nên?” Chẳng lẽ Huyết tộc cũng có cứ điểm ở quê cậu sao?

Baal nói: “Cho nên người lúc nào cũng có thể biến thành con dơi, treo người trên cây ngủ một đêm.”

...

Cuối cùng thì Vương Tiểu Minh cũng không phải treo trên cây một đêm. Thật ra đêm đó, cậu và Baal đã chui vào một căn phòng xa hoa tại khách sạn bốn sao lớn nhất trong trấn —— ở “miễn phí”. (a.k.a ở chùa XD)

38. Chương 38: Thích Phóng

(Thượng)

Hai vị khách đến từ dị giới bị lãng quên

* Thích phóng: thả ra

Vì muốn tạo ra không gian riêng của hai người, Baal còn đặc biệt hạ kết giới xung quanh căn phòng, như vậy cho dù đại chiến thế giới thứ ba bùng nổ, nơi họ đang ở cũng chẳng hề lung lay.

Sau khi dựng xong kết giới, Baal cảm thấy không gian yên tĩnh như vậy nếu không làm chút chuyện cho bớt yên tĩnh thì thật quá lãng phí.

Vì thế hắn nhanh nhẹn vọt vào phòng tắm tẩy rửa trước, sau đó trong lúc chờ đợi buồn chán đứng bên giường phá TV.

Đợi đến khi Vương Tiểu Minh bước ra, TV đã không còn mang hình dạng ban đầu của TV nữa rồi.

“Baal?” Vương Tiểu Minh ngơ ngác nhìn đồng hồ còn lại của TV, “Cái đó thuộc về khách sạn mà.”

Baal lạnh nhạt đáp: “Ta biết.” Nếu là của cha mẹ y, hắn phá càng đã tay.

Vương Tiểu Minh sợ hắn không hiểu rõ, lại nói: “Phá hỏng là phải bồi thường đó.”

Baal nhướn mày: “Ai dám đòi ta bồi thường?” Tới một giết một.

Vương Tiểu Minh nhìn biểu tình hống hách “ta là nhất” của hắn, bất đắc dĩ thở dài: “Chờ mai ta rút được tiền rồi sẽ bồi thường vậy.”

...

Y thích bồi cứ bồi. Cùng lắm chờ y bồi thường xong, hắn sẽ tự chuyển tiền về.

Baal quyết định không thêm dây dưa vấn đề này nữa, thản nhiên nằm vắt vẻo trên giường, hai tay gối đầu, gác chân bắt chéo, miệng thì lẩm bẩm: “Không có TV để coi, chán nhĩ.”

Vương Tiểu Minh ngạc nhiên nhìn hắn, “Trước đây người đâu có thích coi TV đến thế?” Hồi trước lúc nào cũng ôm máy tính suốt đêm.

Baal đột nhiên trừng mắt liếc cậu một cái.

“Sao thế?” Vương Tiểu Minh tự dừng bị trừng, đầu tràn ngập dấu chấm hỏi.

“PSP người hứa mua cho ta đâu?” Kỳ thật Baal đã khôi phục thân thể, cho nên không chấp nhất về PSP như trước nữa. Nhưng điều khiến hắn khó chịu nhất là, Vương Tiểu Minh đã quên sạch chuyện này như từng xảy ra.

“A!” Vương Tiểu Minh vỗ đầu.

Hừ hừ! Cuối cùng cũng nhớ rồi hả?

Baal chờ cậu ra vẻ áy náy, nũng nịu giải thích. (Thể loại của lão càng lúc càng bựa à nha :-ss)

“Chết rồi.” Về mặt của Vương Tiểu Minh cứ như thể trời sập tới nơi.

...

Thôi được. Tuy rằng biểu hiện có phần khoa trương quá đáng, nhưng xét thấy y đã có lòng như vậy, Baal quyết định không so đo lỗi diễn vụng về của y.

Vương Tiểu Minh khấn trương nhảy lên giường...

Đến đây nào!

Baal thả lỏng thân thể, mở rộng tay sẵn sàng hoan nghênh.

“Con hổ còn đang ở trong không gian!” Vương Tiểu Minh cầm lấy tay hắn lắc lắc, lo lắng hỏi, “Nhiều ngày như vậy nó có chết đói không ta?”

...

“Đói chết luôn đi, vừa hay có thịt hổ để ăn!” Baal mặt mày hầm hầm.

Vương Tiểu Minh ngơ ngác nhìn vẻ mặt khó coi của hắn, nhớ tới đoạn nói chuyện phía trước, cậu mau chóng lấp liếm: “Ta chắc chắn sẽ mua PSP mà.”

“Hừ.” Giờ có nói cũng đã muộn rồi.

Vương Tiểu Minh nói tiếp: “Bất quá trước đó hãy thả con hổ ra đi.”

“...”

Con hổ cuối cùng cũng được thả ra, cùng ra còn có con dơi bị lãng quên và vùi lấp hoàn toàn trong không gian —— Pripley.

Pripley vừa đi ra, việc đầu tiên cần làm chính là biến lại thành người.

Làm con dơi lâu quá, y xem nữa đã quên mình có thể đi bằng hai chân.

Nhưng y vui quá hóa bi ai, chân Pripley vừa chạm đất, còn chưa kịp kiểm cái gương để tu chỉnh dung nhan và bộ dạng lúc này, đã cảm thấy một đôi mắt âm lãnh nhìn chòng chọc sau gáy.

Baal hiện tại rất khó chịu.

Không chỉ vì Vương Tiểu Minh vừa thấy con hổ xấu xí kia liền thân thiết với nó như thể thế giới này chỉ thuộc về một người một hổ, mà còn vì trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một vị khách không mời. Đương nhiên, hắn tuyệt đối không đời nào thừa nhận, vị khách không mời này là do khi trước bị hắn đích thân tổng cổ vào không gian.

“Baal đại nhân.” Pripley cung kính hành lễ, ánh mắt y lập tức khiếp sợ nhìn sang Vương Tiểu Minh.

Trực giác và khứu giác của Huyết tộc đều nói cho y biết, kẻ đã từng là nhân loại này, đã biến thành một “vị” mà ngay cả các trưởng lão tam đại cũng phải ngưỡng nhìn.

“Vương Tiểu Minh... nhị đại đại nhân?” Pripley không thể tin nổi.

Vương Tiểu Minh quay lại, mỉm cười gật đầu chào y.

Ổ Huyết tộc gần chục ngày khiến cậu cũng dần quen với cách gọi như vậy.

Pripley thấy trong đầu mình ầm một tiếng nổ tung. Tuy rằng khi trước đã từng nghe bên phía Singh trưởng lão bàn về chuyện này, nhưng trong bụng vẫn nghĩ là việc bất khả thi, không đời nào có thể xảy ra, nhưng có ai ngờ, việc “không đời nào có thể xảy ra” như vậy vẫn có thể xảy ra, không, phải nói là đã trở thành sự thật.

“Nhị đại đại nhân...” Y gọi lại lần nữa, muốn kiểm tra lại tính xác thực của nó.

Vương Tiểu Minh vò đầu đề nghị: “Anh cứ gọi tôi là Vương Tiểu Minh đi.” Dù sao cũng là người quen, nếu y cứ tiếp tục dùng biểu tình này nhìn cậu, tối nay cậu sẽ gặp ác mộng mất.

“Không được.” Baal rốt cục chịu không nổi, hắn trừng mắt nhìn Pripley, “Bộ ngươi rảnh lắm sao?”

Pripley còn đang trong trạng thái ngây dại. Y nhìn sang bốn phía, sau đó nói: “Đúng là không có việc gì làm cả.” Thậm chí y còn chẳng biết đây là đâu.

“Vậy được.” Baal thu hồi kết giới, nhanh tay mở cửa sổ ra, “Người có thể đi rồi.”

...

Pripley nhìn về phía Vương Tiểu Minh.

Mặc kệ quá trình đã diễn ra như thế nào, kết quả cuối cùng vẫn là Vương Tiểu Minh đã trở thành Huyết tộc nhị đại, là người có thể trực tiếp ra lệnh cho y.

Vương Tiểu Minh đứng dậy, nói với Baal: “Nhưng mà anh ấy không quen với cuộc sống nơi đây.”

Baal hừ lạnh, “Lúc ta mới tới chẳng lẽ quen thuộc lắm chắc?”

...

Cho nên đây là lý do mà khi hắn mới xuất hiện vẫn bám lấy cậu không chịu đi đó sao.

Vương Tiểu Minh nghĩ thầm trong bụng, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không dám phản bác.

Hình như Priphey lúc bấy giờ mới ngộ ra tính nghiêm trọng của vấn đề, “Chỗ này là đâu thế?”

“Quê của tôi.” Vương Tiểu Minh tự hào giới thiệu.

“Nhân giới?” Priphey cả da đầu cũng run rẩy.

Vương Tiểu Minh thấy sắc mặt y không tốt, vội vàng an ủi: “Có rất nhiều món ngon nha, mai tôi sẽ dẫn anh đi tham quan.”

“Không được.” Baal một lần nữa lạnh lùng phủ quyết. Y còn chưa từng dẫn hắn đi tham quan!

Priphey lặng lẽ đến bên cửa sổ, ánh mắt sợ hãi nhìn xe cộ tấp nập ngược xuôi trên đường, xa xa còn có cây cầu cong cong bắc qua sông... Cảnh tượng khác hẳn so với Huyết tộc giới đã cắt đứt tia hi vọng xa vời cuối cùng của y. Nơi này không phải Huyết tộc giới mà y thân thuộc, thậm chí còn không giống với nước Pháp mà y đã từng hai lần ghé qua.

“Anh không sao chứ?” Vương Tiểu Minh đứng sau lưng y, lo lắng hỏi thăm.

Hai vai của Priphey khẽ run rẩy, nửa ngày sau mới xoay người, trấn định đáp: “Không sao thưa Vương Tiểu Minh đại nhân.”

...

Kỳ thật mỗi lần bị gọi là đại nhân, cậu liền xuất hiện ảo giác như vừa xuyên không. Tựa hồ người đứng đối diện cậu lúc này là bố đầu đang bấm báo vụ án cho cậu.

“Ừm, thật sự anh chỉ cần gọi Vương Tiểu Minh là được rồi.”

Baal ngay cả nói cũng lười, trực tiếp phát tay, ném Priphey sang nơi khác.

“Priphey!” Vương Tiểu Minh vừa mới hô lên, đã thấy Baal từ từ dời ánh mắt sang hướng con hổ.

Con hổ vụt phát đứng dậy, đề phòng nhìn về phía Baal, thân thể chậm rãi ngả ra sau, tư thế sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Vương Tiểu Minh chắn trước mặt nó, “Người không thể thả nó ra đường được.”

“Lý do?” Baal ôm ngực.

“Nó sẽ bị ô tô dọa mất.”

Baal không chấp nhận đáp án, nhún vai.

“Hơn nữa ô tô cũng sẽ bị nó dọa đấy.” Rất dễ tưởng tượng, không bao lâu sau sẽ có nhân viên sở thú chạy tới nhốt nó lại.

Baal nhướn mày. Nghĩ đến mới nãy lúc Vương Tiểu Minh nhắc tới PSP, đã không áy náy thì chớ lại còn coi thường lời hắn, tất cả là do con hổ chết tiết này... Dù tại con hổ xấu xí hể cứ nhìn thấy Vương Tiểu Minh là dính cứng ngắt không rời, lửa giận trong ngực hắn bùng bùng sôi sục không thể áp chế! Đương nhiên, hắn hoàn toàn không có ý định áp chế.

Vương Tiểu Minh thấy hai tròng mắt Baal lửa giận hừng hực, bộ dạng như thể không đạt được mục đích quyết không bỏ qua, cậu nghiêng chặt răng, mạnh dạn bước tới, tại khoảnh khắc Baal đang vô cùng kích động, kiễng mũi chân, dang đôi môi lên.

Môi cùng môi chạm nhau, tựa như thiên lôi địa hỏa.

Baal giữ chặt lấy đầu cậu, hôn càng thêm sâu.

Đại khái hôn phải chừng mười phút.

Con hổ đã nhàm chán đến độ gục đầu sang một bên chuẩn bị ngủ khò khò, Baal và Vương Tiểu Minh mới từ từ tách ra.

Baal liếm liếm môi, cười xấu xa nói: “Nếu giữ nó lại có thể khiến người trở nên nhiệt tình như vậy, ta có thể xem xét.”

Vương Tiểu Minh mặt đỏ tai hồng, không biết là vì nộ hôn mới nãy hay là do những lời này của hắn. Cậu ngập ngừng nói: “Nếu người đã bắt nó đến nhân giới thì phải có trách nhiệm với nó.”

Khóe miệng Baal khẽ cong lên, “Ta chỉ chịu trách nhiệm với người thôi.”

Vương Tiểu Minh ngắc đầu, thanh âm vô cùng lo lắng: “Nhưng nó không thể tự sống ở nhân giới được.” Trừ phi thả nó về rừng rậm nguyên sinh. Thế nhưng thả nó đi rồi, trong lòng Vương Tiểu Minh cũng rất luyến tiếc, nếu phải thả nó về rừng rậm chỉ bằng ngay từ đầu đừng bắt cóc nó khỏi rừng Áo Diệt, ít nhất nơi đó vẫn là nơi nó sống quen rồi.

Baal thần nhiên nói: “Ta chỉ chịu trách nhiệm với người, nhưng mà ta cho phép người nuôi nó.”

“Nuôi?” Vương Tiểu Minh chớp chớp mắt.

“Chính là nuôi.” Baal trừng mắt nhìn con hổ, giống như đang cảnh cáo nó tốt nhất nên ngoan ngoãn làm thú nuôi, gọi thì đến đuổi thì đi, chớ có làm ra hành vi thân thiết quá mức với chủ nhân.

Vương Tiểu Minh vỗ tay phấn khích: “Đúng rồi! Chúng ta phải cho nó ăn vài thứ chứ nhỉ. Ở trong không gian lâu như vậy, hẳn là nó đã đói bụng lắm rồi.”

Bên phía cửa sổ đột nhiên vang lên tiếng cộc cộc.

Baal không tức giận quay lại. Chỉ thấy Pripsey ngồi trên cửa sổ, lúng túng nói: “Ta không biết đường trở về.”

Vương Tiểu Minh nói: “Ta nghĩ chúng ta lúc này cần gọi vài thêm vài suất.”

Trong tình trạng tiền không túi rỗng như hiện tại, hiển nhiên không thể dùng cách bình thường để gọi đồ ăn.

Vương Tiểu Minh bay tới phòng bếp, tìm hiểu thực đơn và vị trí cụ thể của nó, sau đó nói cho Baal biết, để hắn dùng chuyển dịch không gian mang chúng về đây. Nhưng thuật chuyển dịch này so với tận mắt nhìn thấy vẫn có đôi chỗ khác biệt.

Vì thế trong phòng liền dư ra rất nhiều chén đĩa chai lọ, mà ngày hôm ấy nhà hàng của khách sạn lại thiếu đi rất nhiều dụng cụ gia vị trong bếp, lúc mang đồ ăn ra cho khách, hương vị cũng như hình thức đều bị chê trách thậm tệ.

Việc này Baal và mấy người kia không hề biết đến, bọn họ ngồi trong phòng ăn uống vui vẻ. Người duy nhất không vui chính là Pripsey. Bởi vì Baal không cho phép trong phòng có thêm sinh vật hình người khác thuộc giống đực, cho nên y bắt buộc phải biến thành con dơi. Cũng bởi vì hình dạng này, sức ăn của y chưa bằng một phần trăm của con hổ, mới ăn được hai miếng bít tết, bụng đã chịu không nổi xệ xuống, cần phải bay tới bay lui, vận động cho dễ tiêu hóa.

(trung)

Hai vị khách đến từ dị giới bị lãng quên

Khi Pripsey bay đến vòng thứ ba, Vương Tiểu Minh đã chóng mặt đến độ nuốt không trôi.

Vì thế Baal liền vung tay, Pripsey bị dính cứng ngắc trên tường, tựa như một bức chân dung vừa mới được treo lên.

Vương Tiểu Minh đang định mở miệng can hắn lần thứ hai thì chuông cửa reo, bên ngoài có tiếng người nào đó: “Tôi là phó quản lý phòng, xin hỏi ai đang ở trong phòng này thế?”

Vương Tiểu Minh giật bắn người.

Dùng câu ‘có tật giật mình’ để hình dung tâm trạng của cậu lúc này là cực kỳ thích hợp.

Baal thì ngược lại. Lúc này trong lòng hắn đang vô cùng bức bối vì bị kẻ khác quấy rầy.

Vương Tiểu Minh thấy sắc mặt hắn âm trầm, vội vàng giữ lấy tay hắn nói: “Là do chúng ta ăn cơm bá vương trước mà.”

Về mặt Baal hậm hực “thì sao?”.

“Hơ,” Vương Tiểu Minh đã ở chung với Baal lâu như vậy, thừa biết chẳng thể nào thuyết phục được hắn, chuyện duy nhất có thể làm chính là... “Không nên bắt nạt kẻ yếu.”

Baal nhếch mày, đi đến gần cửa, đang tính đập bung cửa ra, chợt nghe Vương Tiểu Minh kích động hét lên: “Đợi chút!”

Người đứng ngoài nghe thấy tiếng hét, cũng khần trương không kém, cầm chìa khóa vào ổ, vặn cả nửa ngày vẫn không mở được, đành phải vừa đập cửa vừa liên tục ấn chuông: “Xin hỏi là ai ở bên trong thế? Đã xảy ra chuyện gì? Mở cửa, xin hãy mau mở cửa.”

Vương Tiểu Minh vội vàng đẩy con hổ và con dơi vào trong toilet, sau đó mới làm dấu OK ra hiệu cho Baal.

Baal lười biếng mở cửa ra.

Phó quản lý bất ngờ, xem nữa đã lao vào trong ngực hắn, bắt quả Baal lại nhanh nhẹn né sang một bên.

Gã vất vả lắm mới đứng vững lại được thì thấy trong phòng có hai nam tử xa lạ – một trung một ngoại đang giương mắt nhìn gã.

“Khụ khụ.” Gã nghiêm mặt nói, “Tình trạng hiện tại của căn phòng này là để trống, không biết hai vị tiên sinh vào đây bằng cách nào?”

Mặt Vương Tiểu Minh đỏ lên, đầu cúi thấp tưởng như sắp chạm đến ngực.

Nhìn thấy vẻ mặt cậu như vậy, trong bụng phó quản lý bắt đầu âm thầm tính toán. Gã trầm giọng nói: “Nếu hai người chịu phối hợp, có lẽ chúng ta sẽ giải quyết êm xuôi vụ này. Bằng không nếu xách tới đồn công an thì không hay lắm đâu.”

Baal quay đầu hỏi Vương Tiểu Minh: “Đồn công an là chỗ nào?”

“Police Station.” Phó quản lý dùng thứ tiếng Anh trọc trẹ của mình giải thích cho hắn hiểu.

Baal lại hờ hững quay sang Vương Tiểu Minh, “Gã đang nói cái gì?”

Vương Tiểu Minh đáp: “Đồn công an.”

“...”

Baal và phó quản lý hai mắt nhìn nhau.

“Anh không phải người ngoại quốc sao?” Phó quản lý mặt mày ngơ ngác nhìn hắn. Thời nay người ngoại quốc nói sõi tiếng Trung cũng không hiếm, nhưng người ngoại quốc mà tiếng Anh một chữ bẻ đôi không biết thì... Chẳng lẽ hắn ta đến từ Pháp hoặc Đức, hoặc là một nước nào đó không nói tiếng Anh? Nhưng cho dù có là công dân của một nước không nói tiếng Anh đi chăng nữa cũng nên biết mấy chữ thông dụng như Police Station a.

Baal nhướn mày: “Ta không phải là người.”

“...” Phó quản lý ngẩn ra, không ngờ trên đời này lại có kẻ dám thẳng thắn tự nguyện rửa bản thân lưu loát trôi chảy lại có có tiết tấu như thế. “Nếu anh đã nhận lỗi rồi thì trước tiên mau nói cho tôi biết, các người vào đây bằng cách nào.”

“Người thật sự muốn biết à?” Khóe miệng Baal lộ ra một nụ cười bất hảo.

Nhưng phó quản lý trong thời gian ngắn ngủi như thế làm sao hiểu rõ bản chất con người hắn, cho nên gã rất thật thà gật đầu, “Khách sạn có những lỗ hỏng kiểu này cần được mau chóng sửa chữa.”

“Vậy người mau đi sửa thôi.” Baal nâng tay búng cái tách.

Vì thế, phó quản lý phút chốc đã biến mất.

Vương Tiểu Minh tựa hồ đã đoán trước được kết cục như vậy, nhưng cậu không lên tiếng ngăn cản, bởi vì tạm thời lúc này cậu cũng chẳng thể nghĩ ra biện pháp tối ưu nào cả.

“Hy vọng sau khi anh ta đi rồi sẽ không kể lại chuyện này cho người khác.” Vương Tiểu Minh im lặng thở dài.

“Đi?” Baal thắc mắc, “Gã đã đi đâu.”

...

Vương Tiểu Minh ngơ ngác, “Chưa đi sao?”

Cậu vừa dứt lời, chợt nghe trong toilet vang lên một tiếng hét chói tai đến kinh thiên động địa, sau đó có một vật nặng ngã ục xuống đất.

Vương Tiểu Minh vội vã chạy lại, mở cửa ra, chỉ thấy gã phó quản lý ngã vật xuống cạnh bồn cầu, một tay còn cắm vào trong đó nữa.

Con hổ vô tội lắc lắc cái đuôi, nín nọt ghé đầu vào tay Vương Tiểu Minh, khẽ cọ cọ.

Pripley đập trên bồn rửa tay. Tuy là mặt của y rất nhỏ, nhỏ đến mức không thể nhìn ra biểu tình gì, nhưng mà lúc Vương Tiểu Minh thấy y cúi đầu nhìn gã phó quản lý, trong mắt rõ ràng đã lóe lên một tia thương hại.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Từ ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Vương Tiểu Minh thấy chuyện bé xé ra to, liền mạng giật giật tay áo Baal.

Baal chỉ chỉ miệng mình.

Vương Tiểu Minh vội vàng lao qua, hôn nhẹ lên môi hắn.

Baal thuận tay ném con dơi và con hổ vào không gian, sau đó ôm lấy Vương Tiểu Minh, từ cửa sổ bay ra ngoài.

Chờ những người khác chạy tới nơi, chỉ còn nhìn thấy phó quản lý phòng nằm bất tỉnh nhân sự bên bồn cầu.

Từ đó, sau khi tỉnh lại, gã suốt ngày lảm bảm hai từ “con hổ” và “con chuột” giống như loa phát thanh. Vì thế, ở khách sạn, bài Barbaric Game của Thái Y Lâm trở nên phổ biến quanh năm, rất nhiều nhân viên tuy đã nhắm mắt và chìm vào giấc mộng, nhưng bên tai vẫn còn vang vọng lời ca kia: ‘Con hổ, con chuột, có ngốc mới không phân biệt được.’

Tuy rằng sau này phó quản lý phòng cũng đã hoàn hồn lại, nhưng gã cứ khăng khăng đã từng nhìn thấy trong phòng có hai nam tử – một trung một ngoại, hơn nữa trong toilet còn có một con hổ và con gì đấy giống như chuột — sau khi lướt baidu để xác nhận hình ảnh, gã mới biết đó là con dơi, nhưng vì không có người nào khác chứng kiến, nên hầu hết mọi người đều cười xòa và nghĩ, chuyện gã kể chỉ là một giấc mộng hoàng lương. Thế nhưng chuyện phòng bếp bị mất gia vị, dụng cụ, rồi sau đó lại tìm thấy trong căn phòng kia lại là chuyện có thật. Chẳng ai có thể giải thích nổi, cuối cùng đành suy ra là có người đã chơi xấu nhà hàng.

Bất quá về sau, chuyện này được kể lại như một truyền thuyết, căn phòng từ đó được gọi là phòng “U linh”, còn khách sạn này thì được truyền tụng là “U linh tửu ***”. Cũng có vài phóng viên đến tìm hiểu, điều tra, song ngay cả đương sự vẫn không biết là mình gặp mộng hay thật sự đã trải qua chuyện đó nên đành từ bỏ.

Vương Tiểu Minh và Baal lúc rời đi rồi không hề nghĩ rằng, việc mình gây ra lại ảnh hưởng tới khách sạn lớn như vậy, thực chất vấn đề mà họ phiền não nhất lúc ấy là, ‘bây giờ phải nghỉ ngơi ở đâu?’

Một đạo thiên sứ, một nhân loại vừa biến thành Huyết tộc, một con hổ, và một Huyết tộc trong lột dơi cứ thế rảo bước trên con phố nhỏ.

Trời đã bắt đầu tờ mờ sáng.

Đèn đóm hai bên con phố từ từ ngấm ngấm, vài chỗ vẫn còn để đèn nhưng chẳng khác nào đóm sáng phát ra từ sao hỏa, so với khắp nơi đều giăng một màu tối om om, trông chúng cứ như hạt đậu đỏ.

Vương Tiểu Minh dừng bước, “Hay là, đến nhà bác ta đi?”

Baal nhú mày: “Bác?”

“Là chị của cha ta. Bà ấy ở cách đây không xa lắm.” Vương Tiểu Minh giơ tay chỉ về hướng nào đó.

Baal từ chối cho ý kiến, “Hy vọng bà ta sẽ không dễ ghét như thế.”

...

Dễ ghét như thế?

Vương Tiểu Minh thâm nhủ trong bụng, có phải hẳn đang chửi xéo cha mẹ cậu không?

Nghĩ đến giữa bọn họ, một bên là gia đình, một bên là người yêu, lại trực tiếp nói thẳng ra là ghét nhau như vậy, trong lòng cậu vô cùng ầm ứ.

“Người đang nghĩ gì thế?” Baal có thể cảm nhận được một bầu không khí chất chứa ưu phiền.

Vương Tiểu Minh nhẹ giọng nói: “Chờ đám cưới của anh hai xong xuôi, ta sẽ lập tức trở về Ngân Quán.”

Baal im lặng. Với hẳn mà nói, đi đâu cũng thế thôi, chỉ cần có cậu ở bên hẳn là đủ.

“Rồi ta sẽ nói với cha mẹ, ta ra nước ngoài làm việc.” Trong đầu Vương Tiểu Minh hiển nhiên đã vẽ sẵn toàn bộ kế hoạch, cho nên lúc nói mới linh hoạt trôi chảy như vậy, “Mỗi tháng ta sẽ gửi tiền về cho họ. Bọn họ cũng sắp nghỉ hưu rồi, đến lúc ấy có thể dùng số tiền đó để đi du lịch nơi nơi. Mới đầu ta cũng phải thường xuyên về thăm nhà, cho đến khi nào họ đã quen với việc không có ta ở nhà nữa mới thôi...” Cậu ngừng một chút, chua xót nói, “Mà có lẽ, lúc này họ đã quen rồi ấy chứ.”

Baal cầm lấy tay cậu, nhét nó vào trong túi áo mình.

Vương Tiểu Minh cảm thấy trong lòng ấm áp, lại tiếp tục nói: “Chờ đến khi ta được ba bốn chục tuổi, ta sẽ không thể thường xuyên trở về nữa... Cho dù có trở về cũng phải cải trang một chút. Tìm mấy người hay trang điểm cho diễn viên ca sĩ trong phim ấy, như vậy cha mẹ sẽ không nhận ra đâu ha. À mà, khi đó chắc anh hai và chị dâu cũng đã có cháu nhỏ rồi, thế thì cha mẹ sẽ lo chăm sóc cho cháu đích tôn hoặc cháu gái. Lúc ấy, ta sẽ không cần phải về nhà nữa...” Cậu từ từ dừng bước, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, thở phào, “Nếu thế, cha mẹ và anh hai khi còn sống đều rất may mắn và hạnh phúc ha.”

“Thì cứ như vậy đi.” Baal nói.

Vương Tiểu Minh đứng lại, quay đầu hỏi hẳn: “Người cũng đồng ý sao?”

“Tùy.” Hẳn nhún vai, “Người thích là được rồi.”

Khóe miệng Vương Tiểu Minh dần dần nở ra một nụ cười, sau đó tiếp tục bước về trước từng bước: “Bác ta tốt lắm, tuy rằng muộn thế này mà còn làm phiền bà ấy. Bất quá bà ấy rất hiếu khách, nhất định sẽ không trách móc đâu...”

...

“Gõ gõ gõ, gõ cái gì đấy!”

Một tiếng rống giống như muốn xé nát cổ họng phóng ra, cửa mở.

Một phụ nữ trung niên mặt mày hùng hổ, nổi giận đùng đùng bước ra trước cửa, vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn họ.

“Bác, là cháu đây, cháu là Tiểu Minh.” Vương Tiểu Minh có chút xấu hổ chào bà.

“... À. Là mày à.” Mặt bà cứ như thể mới lấy ra từ trong ngăn đá tủ lạnh, “Khuya vậy rồi, có gì không?”

Vương Tiểu Minh nguyên bản còn muốn xin ở tạm, nhưng nhìn thấy khuôn mặt lạnh như vậy, không dám nói thành tiếng.

Baal đột nhiên bước lên trước, lạnh lùng nói: “Không có gì, chỉ muốn nhắc mụ một chuyện.”

Bà lúc này mới nhìn thấy hắn, không khỏi bị dung mạo và khí thế của hắn đè bẹp, thấp giọng hỏi, “Chuyện gì?”

“Lo đi WC trước đi, kéo đến lúc đó nhịn không được lại bày ra giường.” Baal nói xong, lạnh lùng kéo tay Vương Tiểu Minh bước đi.

Vương Tiểu Minh thấy bác cậu mặt nghệt ra, đứng im một chỗ thật lâu, sau đó mới quay vào nhà suy nghĩ kỹ những lời hắn nói, trong lòng lại càng thêm khó hiểu, nhịn không được ra mở cửa muốn đuổi theo hỏi cho rõ, thế nhưng thân ảnh của Baal và Vương Tiểu Minh đã dần khuất sau đầu ngõ. Nhưng cái này không đáng chú ý, đáng chú ý ở đây là... hình như đi theo sau họ có một... con hổ?

Bốp.

Bà giơ tay tự đánh vào tay kia của mình.

Đau quá.

Chứng tỏ không phải là mơ.

Bà cảm thấy nhịn không nổi muốn đi WC.

“Đi WC rồi ngủ tiếp thôi.” Bà lẩm bẩm một mình, mau chóng quay vào nhà, đóng cửa lại.

(hạ)

—

Hai vị khách đến từ dị giới bị lãng quên

Lăn lộn bên ngoài tìm chỗ ở gặp phải thất bại liên tiếp, Vương Tiểu Minh và Baal quyết định vào không gian. (Ngày từ đầu sao ko vào đi... rách việc =____=)

Nhưng bọn họ bước vào chưa được đến hai giây liền lao ra.

Tuy rằng con hổ của rừng Áo Diệt dường như rất khỏe, có thể nhịn ăn vài ngày liên tiếp, nhưng hiển nhiên nó không thể vài ngày liên tiếp không... đi “bị”. Baal còn đang định mở ra một không gian khác thì Vương Tiểu Minh đột nhiên phản chấn nói: “Baal, đã qua mười hai giờ rồi.”

“Thì sao?”

“Ta đi tìm máy rút tiền tự động, sau đó chúng ta có thể vào khách sạn ở.” Vương Tiểu Minh vui vẻ hẳn ra.

Vì muốn tiết kiệm thời gian đi đường, mỗi người bọn họ đều dùng hết khả năng để di chuyển một cách nhanh nhất.

May thay lúc này đã là nửa đêm, xe cộ người qua kẻ lại trên đường không nhiều lắm, cho nên chỉ có hai chiếc xe gặp tai nạn, chiếc nọ tông vào đuôi chiếc kia, ba người đi đường bị đụng cột điện —— quả thật là may mắn. Đầu sao đâu phải ai cũng có trái tim thép, đủ can đảm để không ngất xỉu khi chứng kiến một con hổ xổng chuồng cùng một cái bóng người không ra người, chim không ra chim phóng qua trước mặt đầu.

Vương Tiểu Minh cầm tiền trong tay, rẽ vô đại một khách nhỏ ở gần đấy. Đương nhiên, con hổ phải nhảy vào từ cửa sổ lầu hai.

Vật vã đến hơn nửa đêm, bên cạnh lại dư ra hai cái bóng đèn không biết thức thời, Baal cũng chẳng còn tâm trạng nào để mà tiếp tục nữa. Vì thế, đêm xuân đáng lý ra không nên kiêu chể lại cứ thế mà kiêu chể. (Em còn muốn muốn đập bóng đèn nữa là anh T^T)

Sáng hôm sau, Vương Tiểu Minh để con hổ và Pripley ở lại khách sạn, còn mình và Baal mới sáng sớm đã ra ngoài, vừa mua ít trái cây và hoa tươi, lại vừa kèm thêm “một ít” thuốc bổ cùng mấy thứ linh tinh khác, cho đến khi xấp tiền hai vạn cầm trong tay chỉ còn lại mấy ngàn mới tạm dừng.

Baal đi theo sau cậu, vừa bỏ một đồng thứ mới mua vô không gian vừa hỏi: “Người đi gặp cha mẹ mà mua hoa tươi làm gì?”

“Không phải, cái này là mua cho anh hai.” Cậu quay lại nói, “Ta muốn đi thăm anh hai.”

“Người biết hắn đang ở bệnh viện nào sao?”

“Không biết. Để ta gọi điện hỏi mẹ thử xem.” Vương Tiểu Minh nói liền làm liền, lời điện thoại ra gọi.

Điện thoại đổ chuông hai tiếng đã được bắt máy, ai ngờ lại là ông Vương.

Giọng của Vương Tiểu Minh lập tức hạ xuống tám bậc, “Cha.”

“Về mau, tao có chuyện muốn hỏi mày.” Thanh âm của ông Vương lạnh như băng, không còn vẻ chật vật như hôm qua.

Điện thoại cúp máy, trong lòng Vương Tiểu Minh nơm nớp lo sợ, ngay cả hoa tươi cũng ảm đạm theo.

Baal đứng bên cạnh nghe rõ mồn một, mặc danh kỳ diệu hỏi: “Người đang sợ cái gì?” Chưa kể bây giờ y đã là Huyết tộc nhị đại, cho dù không phải đi chẳng nữa thì cũng đã có hắn ở đây rồi mà?

Vương Tiểu Minh cười gượng đáp: “Hầu hết trong suy nghĩ của con cái, cha mẹ luôn luôn to lớn, không thể ngộ nghịch được.”

Trong đầu Baal bắt đầu hiện lên giọng nói và dáng vẻ của ông Vương... “Nhân loại thật sự là một chủng tộc thần kỳ.”

Vương Tiểu Minh thắc mắc: “Chẳng lẽ trong suy nghĩ của người chưa bao giờ cảm thấy ai đó to lớn, không dám ngộ nghịch sao?”

Baal mơ hồ nhớ tới một bóng hình, lại mau chóng lừa nó ra khỏi đầu, “Không có.”

Vương Tiểu Minh thấy vẻ mặt của hắn bắt đầu thiếu kiên nhẫn liền nói: “Chỉ bằng người tìm chỗ nào đó ngồi chờ, ta sẽ về nhanh thôi.”

“Không cần đâu.” Baal mỉm cười đáp, “Ta rất nhớ cha người, rất muốn gặp lại hắn.”

...

Vương Tiểu Minh nhớ lại chuyện bình rượu và quần hôm qua, vội vàng xua tay: “Không sao, ta có thể tự đi được mà.”

Baal ôm ngực hỏi lại: “Người cãi nhau được sao?”

Vương Tiểu Minh lắp bắp sợ hãi: “Ta có phải đi cãi nhau đâu.”

“Người biết đánh nhau sao?”

Vương Tiểu Minh miệng ngoác to đến nỗi có thể nuốt trôi trứng vịt.

“Hai cái này mà cũng không biết hử, thế có biết uy hiếp người khác không?”

Vương Tiểu Minh lấy lại tinh thần, nắm lấy tay hắn: “Baal, người không cần phải xúc động như thế.”

Baal cũng rất bình tĩnh nhìn cậu, “Người nhìn đâu mà bảo là ta xúc động?”

“Thì người vừa nói đấy thôi...” Cãi nhau, đánh nhau, uy hiếp... Vương Tiểu Minh cũng đã hình dung được tình cảnh gà bay chó sủa sắp phát sinh ở nhà cậu.

“Ta chỉ hỏi cho biết thôi.”

“Nhưng...” Vương Tiểu Minh vẫn rất lo lắng.

Nhìn cậu lo đến độ mắt sắp trào nước, Baal thỏa hiệp: “Miễn là bọn chúng không làm người tổn thương, ta sẽ không ra tay.”

Vương Tiểu Minh còn muốn nói thêm cái gì nhưng lại bị ánh mắt lạnh băng của Baal chặn đứng, “Đây là giới hạn của ta rồi đó.”

Hai mắt Vương Tiểu Minh yên lặng nhìn hắn, như thể đang âm thầm kháng nghị.

Baal lấy mặt lạnh chọi lại.

Hai người cứ thế giằng co thật lâu, tiếng chuông di động đột nhiên vang lên.

Vương Tiểu Minh nghe máy, chợt nghe thấy tiếng bà Vương từ đầu bên kia vọng qua: “Mau mau về nhà đi con. Anh hai và chị dâu mày đến rồi này.”

Vương Tiểu Minh đành phải ôm đống đồ này nọ vội vàng chạy về nhà.

Đến trước cửa nhà, Baal lấy hết toàn bộ mọi thứ để trong không gian ra. Cho nên lúc bà Vương mở cửa, liền nhìn thấy dưới chân Vương Tiểu Minh và Baal đầy ắp giỏ trái cây, lồng hoa và bánh kẹo các loại.

“Chắc. Cứ vào đã rồi nói sau.” Bà Vương đột nhiên nghĩ ra, chừng đó tiền mà Vương Tiểu Minh mang về chưa biết chừng là của Baal cho. Vậy có thể giả thích được chuyện con bà bỗng dưng có nhiều tiền đến thế, hơn nữa Baal nhìn cũng không giống người thường. Nếu hai đứa nó ở cùng nhau, không biết cha mẹ đối phương sẽ nghĩ sao nữa, liệu có tìm đến tận cửa mắng vốn không ta. Bà vừa đi vừa suy nghĩ miên man, không hề phát giác mình đã đóng cửa đi theo sau hai người bọn họ, vào tới phòng khách. (Ôi bác gái, chớ có nhìn mặt mà bắt hình dong, lão ta nhìn phong độ vậy chứ toàn xài tiền con bác, “trai bao cao cấp” của Vương đại nhân đấy :-j!)

Vương Tiểu Minh bước đến cửa phòng khách liền ngẩn người. Hóa ra không phải chỉ có anh hai và chị dâu cậu ở đây mà còn có hai bác gái và hai cô em họ nữa. Nhớ tới chuyện tối qua, trong lòng cậu ít nhiều có chút khó xử.

Phòng khách nhà cậu vốn đã nhỏ, sau khi nhồi nhét tám người bên trong, mỗi người đều giống như vắt mì ngồi dính sát vào nhau, chèn ép người khác.

Baal và Vương Tiểu Minh đành phải ngồi ở cửa.

Cứ như vậy, không khí chẳng khác nào công đường thẩm án.

Baal thấy Vương Tiểu Minh có vẻ khá khấn trương, liền dán vào bên tai cậu thủ thủ: “Nếu người cảm thấy khó chịu quá, ta sẽ đóng cửa lại, quảng cả phòng này xuống đáy biển nha.”

Vương Tiểu Minh hoảng hốt, đang tính nói gì đó, chợt nghe ông Vương tức giận quát: “Hai thằng tụi bây thì thảo cái gì? Không làm chuyện gì đáng xấu hổ thì sao lại không dám nói ra ngoài miệng chứ?”

Bà Vương nhanh chóng can ngăn: “Từ từ rồi nói, cứ từ từ mà nói. Mới nãy chẳng phải đang nói chuyện vui vẻ sao?”

Vương Đại Lượng – anh trai của Vương Tiểu Minh cũng góp lời: “Cha, Tiểu Minh lâu ngày mới về nhà một bữa, không nên gây mất hòa khí.” Nói xong, còn kéo kéo tay áo của ông.

Bà Vương thấy ông Vương không hé răng, lại nói tiếp: “Thật ra nãy giờ cả nhà đang bàn chuyện cưới hỏi cho thằng anh và chị dâu mày.”

Vương Tiểu Minh nghe bà nói vậy, nhẹ nhàng thở phào, lại có đôi chút hụt hẫng.

“Bên nhà chị dâu mày, bà con rồi thì bạn bè rất nhiều, mà bên nhà mình cũng không ít, có được năm vạn tệ vẫn còn sợ không đủ. Mày cũng biết bây giờ giá cả nó leo thang thế nào rồi đấy, cái gì cũng mắc. Bọn nó còn không dám mua nhà nữa...”

Bà Vương cứ thao thao bất tuyệt chẳng biết trời đất, mãi đến khi ông Vương ngắt lời: “Được rồi được rồi, bêu rêu cũng có mức độ thôi!”

“Bêu rêu? Bêu ai?” Bà Vương đang nói hăng say thì lại bị cắt lời, không kịp thu hồi cảm xúc, “Đều là người trong nhà, bêu rêu là bêu rêu cái gì chứ.”

Ông Vương đảo mắt liếc sang phía Baal một cái, gằn giọng: “Người trong nhà? Hừ, làm sao lại có người trong nhà nào quý hóa đến thế.”

Vương Đại Lượng lập tức dùng chân đẩy đẩy ông. Thật khó cho anh ta khi cái chân bó bột còn đang gác trên bàn, lúc làm hành động như vậy nhìn có chút vụng về.

Một bà bác lên tiếng hòa giải: “Chẳng phải đang bàn bạc à? Sao cứ nói đi đâu đâu.”

“Phải phải. Đang bàn bạc đây.” Bà Vương thấy Vương Tiểu Minh không có chút phản ứng nào, cứ nghĩ bọn họ đang cảm thấy lạc lõng, không khỏi ngượng ngùng, “Tiểu Minh à, mẹ cũng nói thẳng chuyện này. Mà xem anh mày đó, có thể giúp cho nó một ít được không?”

Kỳ thật từ lúc này, Baal cũng đã hiểu ra ý của họ.

Chẳng trách sao ngày hôm trước vừa gầm rú ầm ĩ, hôm nay liền quay ngoắt gọi điện thoại mời họ tới cửa, xem ra ông anh què chân của Vương Tiểu Minh đã làm công tác tư tưởng không ít.

Baal khinh thường bĩu môi.

Ông Vương từ này tới giờ vẫn quan sát hẩn, thấy biểu tình hẩn như vậy thiếu chút nữa lại nhảy dựng lên, may mà bị Vương Đại Lượng liềm chết đè lại.

Vương Tiểu Minh lại không hề suy nghĩ trăm mối rắc rối như bọn họ, gật đầu nói: “Được mà.”

Ánh mắt của Vương Đại Lượng đúng là “đại lượng”, “Nếu em cầm sẵn, có thể đưa thêm năm vạn nữa được không?”

“Năm vạn?” Vương Tiểu Minh nhướng mày.

Vương Đại Lượng mau miệng sửa lời: “Nếu năm vạn không có thì ba bốn vạn cũng được.”

Baal thấy bà bác mới gặp tối hôm qua xen vào: “Tụi mày hôm qua khuya khoắt tới nhà tao làm gì? Không phải là thiếu tiền đi ngủ nhờ chứ?”

“Chuyện này mày cũng phải nói rõ ràng cho tao! Bác cả nói tối hôm qua hơn nửa đêm tụi mày chạy tới nhà bà, tới làm gì?” Ông Vương quát.

Bác cả lại nói: “Tao còn thấy sau lưng tụi nó có ba cái thứ vớ vẩn gì gì ấy đi theo nữa cơ.”

Vương Tiểu Minh đổ mồ hôi.

Baal rốt cục cũng mở miệng, “Bọn ta tới gõ cửa, là sợ người đá dâm. Người nhìn thấy ba cái thứ vớ vẩn gì gì ấy, là bởi vì người già rồi nên hoa mắt.”

...

Bác cả đứng phắt dậy, chỉ vào mũi hẩn quát: “Mày nói cái gì đấy? Mày có biết phép tắc không hả?! Mày không được dạy dỗ là phải nói chuyện với người lớn thế nào sao?”

Baal thông thả đứng lên, hờ hững quan sát bà, “Trên đời này chỉ có thần mới đủ tư cách đứng trên ta, nhưng ta còn chả hững nữa là.”

...

“Moi đâu ra cái thằng thần kinh thế này?” Bác cả từ tức giận biến thành .

Hai cô em họ của Vương Tiểu Minh thì dính lại một chỗ, nắm chặt tay nhau, ánh mắt nhìn Baal tim hồng bắn tá lả.

Hai cô em này đều là otaku. Đây là lần đầu tiên trong hiện thực hai ẻm được chứng kiến một người bá đạo y chang nhân vật truyện tranh vậy đó.

“Đủ rồi!” Ông Vương vỗ bàn đứng dậy, “Nhà tao nhỏ quá, chứa không nổi...”

“Cha!” Vương Đại Lượng đột nhiên hét lớn một tiếng, lấn át tiếng quát của ông Vương.

Ông Vương ngây người, kinh ngạc trừng mắt nhìn anh ta.

Vương Đại Lượng không dám nhìn ông, chỉ khều khều cánh tay bà Vương, sau đó đưa mắt ra hiệu cho vợ sắp cưới, “Mẹ, mẹ và Tiểu Điển tiễn Tiểu Minh và bạn nó đi đi.”

Vương Tiểu Minh ngoan ngoãn đứng dậy, quay sang Baal mặt đang quạu như thể bị người quyt tiền, nhẹ giọng khuyên: “Đi trước nói sau.”

Baal lạnh lùng nhìn chằm chằm ông Vương, nắm tay càng siết chặt...

Bàn ghế không hiểu sao lắc lư dữ dội.

“Động đất?”

Tất cả mọi người đều giật mình nhảy dựng lên,

Nhưng tất cả đều bình thường, chỉ có mỗi cái bàn và ghế là rung rinh.

“Baal!” Vương Tiểu Minh đột nhiên quát một tiếng.

Choang!

Bóng đèn trên trần nhà vỡ vụn, mảnh vỡ rào rào rớt xuống.

“Ôi!” Những người khác đều tránh ra, chỉ có Vương Đại Lượng chân què không chạy được nên hứng hết.

“Đại Lượng con không sao chứ?” Ông Vương, bà Vương, bạn gái anh ta, còn có hai bà bác đều chạy lại xuýt xoa, trên mặt tràn đầy quan tâm.

Vương Tiểu Minh trong lòng buồn bã.

Bác gái không phải là không nhiệt tình, từ nhỏ cậu đều nhìn thấy bác rất nhiệt tình. Chỉ là sự nhiệt tình quan tâm của bác chưa bao giờ dành cho cậu.

“Không sao không sao.” Vương Đại Lượng đẩy đám người sang một bên, cố gắng thò đầu ra, “Tiểu Minh, vừa rồi chuyện anh nhờ, em nghĩ sao?” Anh ta cố nén chân đau, ánh mắt tràn ngập chờ mong nhìn cậu.

Trong lòng Vương Tiểu Minh không nở, “Đã là người nhà, chỉ cần em có thể làm được, mặc kệ là bao nhiêu tiền, em đều sẽ cho anh.”

Vương Đại Lượng thăm dò: “Vậy thì năm vạn kia...”

“Mười vạn.” Hôm qua đã bị chửi một trận, cậu không dám mỗi lần cho họ quá nhiều. Bất quá con số này cũng đủ để đám người Vương Đại Lượng hoan hỉ với nhau.

Có lẽ số tiền này cần được giải quyết gấp rút, hoặc là câu nói vừa rồi của Vương Tiểu Minh rất êm tai. Tóm lại, Vương Tiểu Minh và Baal được giữ lại ăn trưa. Chuyện quái đản ban nãy do bị hỉ sự chen ngang mà tạm thời bị mọi người quẳng hết ra sau đầu.

Tuy rằng lúc ăn cơm không khí vẫn tràn ngập lạnh lẽo và khuyên can, nhưng chỉ thế thôi là Vương Tiểu Minh đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi.

Vô luận có thế nào, đây cũng là một khởi đầu thuận lợi.

Cơm nước xong, lúc rời khỏi nhà, bà Vương còn đặc biệt tiễn họ một đoạn, tiện thể hỏi thăm gia thế của Baal.

Vương Tiểu Minh bịa đại về gia cảnh ở Pháp của hắn.

Bà Vương yên tâm hơn, nhà không ở đây cũng đỡ lắm chứ, ít ra đối phương vẫn khó mà tìm tới cửa. Sau đó bà lại hỏi han chuyện ăn học của Vương Tiểu Minh một hồi, tuy không nói nhiều lắm nhưng đều là lời thật lòng.

Cho nên trên đường Vương Tiểu Minh trở về khách sạn, khoe miệng không ngừng kéo sang hai bên.

Baal khó hiểu, “Bọn họ đang lợi dụng người?”

“Ta biết chứ.” Vương Tiểu Minh vào phòng, nằm ngửa trên giường, “Nhưng ta vẫn rất vui khi có thể giúp được họ.”

Baal chẳng nói gì.

Vương Tiểu Minh kê tay gối đầu, nhìn lên trần nhà, giống như đang tự kể với chính mình: “Bọn họ từ nhỏ đã nuôi ta khôn lớn, ta cũng chỉ có thể báo đáp cho họ có vậy thôi. Tuy rằng anh hai ta đòi tiền, nhưng làm thế cũng là là điều đương nhiên mà. Bởi vì sau này ta không thể ở bên cạnh chăm sóc cho cha mẹ, đến

lúc ấy, cha mẹ chỉ có thể nương tựa vào anh hai thôi. Người biết không? Trong cách nghĩ của nhân loại, ta rất là bất hiểu đó. Không thể phụng dưỡng cha mẹ, không thể nối dõi tông đường...”

Baal nhắc: “Người không phải là nhân loại.”

“Ừ, ta thậm chí ngay cả nhân loại cũng không phải nữa.”

“Người hỏi hận sao?” Baal nhướn mày.

Trong không khí lớn vẫn một chút hơi thở nguy hiểm.

Vương Tiểu Minh chẳng hề hay biết, tự nhiên nói: “Nhân loại thật ích kỷ. Tuy rằng ta luôn thuyết phục bản thân, mình không thể ở bên cha mẹ vì mình rất xui xẻo, mình không muốn làm liên lụy đến họ. Tuy rằng trong lòng cứ tự nhủ như thế, nhưng thật ra là do ta muốn ở bên người, cho nên...”

Cậu còn chưa nói xong, Baal đã nhào lên người cậu.

Trong không khí, hơi thở của ai đó càng thêm nguy hiểm, bất quá là phần hồng nguy hiểm.

Baal cúi đầu nhìn cậu, cười gian vô cùng, “Muốn ở bên ta không chỉ nói ngoài miệng thôi đâu...”

Cảm xúc đang dâng trào trong Vương Tiểu Minh lập tức bị hấn dồn ép đá vào một góc, cậu nâng tay muốn đẩy hấn ra, “Khoan đã, ta muốn đi ngân hàng rút tiền.”

“Gâu gâu gâu...” Bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng chó sủa.

Baal quay đầu lại, liền nhìn thấy Pripely bay lớn vồn trước mũi con hổ, muốn chắn tầm mắt của nó.

Vương Tiểu Minh nhân cơ hội biến thành con dơi, bay về phía cửa sổ.

Mất thấy ánh mặt trời ngay phía trước, chớp mắt, cậu đã nằm lại trên giường.

Con hổ và Pripely cùng dắt tay nhau biến mất.

Baal chọc chọc cái bụng nhỏ của dơi con Vương Tiểu Minh, “Chà. Người có chắc là thích dùng hình dạng này không?”

...

Vương Tiểu Minh không tự chủ được run rẩy một chút.

“Ta không ngại đâu.” Nụ cười Baal hết sức gian ác.

Vương Tiểu Minh thức thời biến về nguyên dạng.

Baal thất vọng: “Đáng ra người phải kiên trì thêm một tí chứ.”

...

Vương Tiểu Minh nhắm mắt lại, hai tay mở ra, làm bộ dạng như thể anh dừng hy sinh.

Baal cúi đầu, ghé vào bên tai cậu khẽ cười nói: “Thật sự không muốn kiên trì à?”

Vương Tiểu Minh đột nhiên mở to mắt, khẽ hôn nhẹ lên má hấn, “Baal, vô luận có xảy ra chuyện gì, ta vẫn sẽ kiên trì yêu người, yêu mãi mãi.”

“...”

Đáp lại cậu, chính là Baal nhiệt tình cuồng dã trước nay chưa từng có!

39. Chương 39: Phiên Ngoại 1: Tham Gia Hôn Yến

Đám cưới của Vương Đại Lượng o ()o

Vương Tiểu Minh là nhà tài trợ lớn nhất của đám cưới, ông Vương đâu có không muốn, nhưng cũng đành phải để cậu và Baal dắt tay cùng tham dự. Bất quá ông vẫn luôn chú ý dặn dò thật kỹ, chỉ có thể giới thiệu

là bạn đồng nghiệp, tuyệt đối không được ban ngày ban mặt mà tuôn ra những lời “muốn bên nhau trọn đời” ghê rợn như vậy.

Vương Tiểu Minh lúc đầu còn sợ Baal sẽ mất hứng, nhưng cuối cùng chỉ thấy Baal liếc mắt khinh thường.

“Người nghĩ là ta khao khát trò chuyện với bọn chúng lắm chắc?”

Vương Tiểu Minh nhìn biểu tình ngạo mạn của Baal, cảm thấy dường như mình lo lắng lệch hướng rồi. Đáng lý ra chuyện cậu thật sự cần lo lắng, không phải là hấn sẽ dùng không gian ném bọn họ đi nơi khác mà chính là biến cả tiệc cưới từ trên xuống dưới thành tiệc “U linh”.

Bởi vì thuộc bên họ nhà trai, cho nên mới sáng sớm Vương Tiểu Minh đã phải đi theo chú rể rước dâu.

Theo như phong tục của quê cậu, phù dâu và bên họ nhà gái sẽ ở dưới nhà cô dâu ngăn cản, chú rể phải đáp ứng được đủ loại điều kiện mới có thể tiến vào.

Nguyên bản mọi chuyện đều khởi đầu rất thuận lợi.

Phù dâu công phu từ hống đòi đến chín ngàn chín trăm chín mươi chín.

Phù rể vung dao chỉ chẻ được hai trăm chín mươi chín mà thôi.

Sau đó đôi bên cãi cọ, hời hợt đòi tay kéo dài đến mười phút, đang tính dùng hai gã ngốc để thỏa hiệp, ai ngờ Baal vì chờ lâu quá mất kiên nhẫn, ngoi lại đây xem, nhất thời châm ngòi thêm một trận chiến mới.

Bởi vì sau khi phù dâu và bên họ nhà gái nhìn thấy Baal, nháo nhào đòi Baal để cho mỗi người sờ đầu một chút mới chịu mở cửa.

Phù rể và bên họ nhà trai cũng nhón nháo theo.

Sắc mặt Vương Đại Lượng có chút khó coi, bởi vì anh ta biết rõ cách xử sự của Baal và quan hệ giữa hấn với Vương Tiểu Minh, cho nên anh liên tục quay sang Vương Tiểu Minh nháy mắt ra hiệu.

Sau khi lọt vào cái ổ chợ vỡ này, sắc mặt của Baal càng lúc càng quạu.

Vương Tiểu Minh vội vàng chen vào: “Tôi để mấy chị sờ được không?”

...

Phù dâu và mấy cô bên họ nhà gái thấy chuyện náo loạn lâu như vậy vẫn chưa xong, liền có chút hối hận vì lỡ nhất thời xúc động, lúc này mới thấy rõ bộ dạng thanh tú nhã nhặn của Vương Tiểu Minh, đều chuẩn bị nường theo cậu hạ màn, ai ngờ anh chàng nước ngoài đẹp trai kia đột nhiên mở miệng, hơn nữa đột nhiên mở miệng lại bật ra tiếng Trung đến là lưu loát:

“Người dám?!”

...

Tiếng nhón nháo tạm ngừng.

Hiện trường yên lặng.

Vương Đại Lượng vội ho một tiếng, nháy mắt với phù rể: “Mau đưa phong bì a.”

Phù rể như sực tỉnh mộng, lúng túng dâng phong bao lên, “Mở cửa đi, mở cửa đi mà...”

Họ nhà gái lúc này mới lấy lại tinh thần, đều nhẹ giọng đáp lại.

Tuy rằng vẫn một tràng ồn ào như mới nãy, nhưng cả âm lượng lẫn nhiệt tình đều kém xa.

Cửa mở ra, một đám người lũ lượt kéo vào.

Vương Tiểu Minh cũng định đi theo, lại bị Baal chụp cổ.

Những người khác đều giả mù, từng người cúi đầu nhìn xuống đường dưới chân, thỉnh thoảng cũng liếc nhìn nhưng vội vã dời đi ngay.

Baal chờ đám người đi hết, khuỷu tay rụt lại, kéo cậu đến trước mặt, cười lạnh nói: “Dám để mấy ả sờ... sao?”

Vương Tiểu Minh lâu rồi không thấy trên người Baal phóng ra khí lạnh như vậy. Nhất là sau khi hấn khôi phục thân thể, khí lạnh trên người so với trạng thái linh thể còn ghê gớm hơn vạn phần.

“Ta chỉ muốn giải vây cho ngươi.” Khí thể của Vương Tiểu Minh lập tức lùi vào trong đất.

Baal lạnh lùng liếc cậu, “Ngươi có chắc đây không phải ám hiệu để ta ném mấy ả đến Bắc cực chứ?”

Lông tóc toàn thân của Vương Tiểu Minh đồng loạt dựng thẳng tắp, “Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

“Ngươi nói xem?” Baal vừa dứt lời liền phát hiện Vương Tiểu Minh không thể nói được nữa, bởi vì cậu đã biến thành dơi con, cố sức bay về phía nhà cô dâu.

Baal cũng thuận tay “triệu hồi” Priphey từ trong không gian ra. Hầu hết thời gian, công việc của Priphey là cùng hấn chơi Liệt Huyết Kỳ. Đương nhiên, đối thủ là Vương Tiểu Minh, cho nên “công việc” to lớn của Priphey là làm quân cờ.

“Mau chặn y lại cho ta.” Baal giơ ngón tay chỉ chỉ Vương Tiểu Minh.

Priphey ngoan ngoãn đuổi theo, sau đó, trước lúc Vương Tiểu Minh sắp tới được nhà cô dâu thì ân cần thay cậu mở cửa sổ.

Baal: “...”

Mặc dù quá trình vấp phải một chút rắc rối nho nhỏ, nhưng đến cuối vẫn êm xuôi như thường. Vì muốn phòng ngừa rắc rối khủng khiếp hơn xảy ra, Vương Đại Lượng đã nhờ Vương Tiểu Minh và Baal đến khách sạn trước để chuẩn bị, cô dâu chú rể còn phải ở lại gần công viên chụp ngoại cảnh.

Vương Tiểu Minh vui vẻ làm theo. Lần này bình yên vô sự không phải lần sau cũng sẽ bình yên vô sự như thế, tóm lại, chỉ cần thế giới này vẫn tồn tại một nơi gọi là Bắc cực, cậu sẽ không bao giờ yên tâm nổi.

Khách sạn được đặt tiệc là khách sạn bốn sao nào đấy sắp được truyền tụng là “U linh tửu ***”.

Bởi vì Vương Đại Lượng đặt tiệc cưới ở đây, cho nên khách sạn còn đặc biệt tặng cho anh ta một phòng để hưởng đêm trăng mật.

Vương Tiểu Minh và Baal lúc này đang ngồi trong phòng đếm thời gian.

Baal nhìn tấm ra giường in hình hai trái tim bị mũi tên xuyên qua cắm vào một chỗ, rên: “Ngồi không chán quá.”

“...” Về mặt của Vương Tiểu Minh thập phần nghiêm túc, “Đây là phòng để hưởng đêm trăng mật của anh hai.”

Baal lộ ra nụ cười ý vị khó lường, “Ngươi đang nói gì thế?”

“Ngươi không thể phá TV đâu.”

“...” Bộ trông hấn lúc này giống như muốn đập TV lắm sao?

Vương Tiểu Minh thấy sắc mặt hấn không tốt, vội vàng an ủi: “Nếu ngươi thật sự muốn đập phá đến thế, ráng chờ chúng ta quay về rồi đến chợ phế liệu mua vài cái TV cũ ha. Như vậy có thể tiết kiệm không ít tiền, lại còn có thể thỏa mãn ham muốn của ngươi đó.”

Baal nhướn mày: “Ham muốn của ta chỉ cần dựa vào đập TV là có thể thỏa mãn chắc?”

Vương Tiểu Minh khấn trương: “Máy bay ta mua không nổi đâu.” Tuy rằng Huyết tộc cấp cho cậu không ít tiền lương, nhưng còn lâu mới đủ khả năng mua máy bay. Cậu do dự, sau đó hạ quyết tâm, “Nếu ngươi thật sự không thể không đập, vậy đợi thêm vài năm nữa. Khi nào ta có đủ tiền sẽ mua nha.”

“...” Hấn nói muốn đập máy bay hồi nào chứ?! “Ham muốn” của hấn có quan hệ chó mèo gì với máy bay đây? Hấn càng không muốn làm phi công!

“Bất quá, nếu thế thì ngày thường chúng ta phải tiết kiệm đó.” Vương Tiểu Minh lẩm nhẩm tính toán, sau đó ngẩng đầu nghiêm túc nhìn hắn, “PSP...”

Baal làm mặt lạnh. Nếu y dám nói không mua cho hắn, hắn liền... Hừ hừ!

“Mua hàng bán lại ha.” Vương Tiểu Minh đôi khi vẫn rất thức thời.

“Vậy ta sẽ trực tiếp đập nát cái đó.” Baal mặt không đổi sắc sáng giọng.

...

Vương Tiểu Minh cười gượng: “Ta nghĩ lại rồi, mua cái mới tinh vẫn tốt hơn.”

“Hừ.” Bị cậu làm xáo trộn một hồi, Baal cũng không còn tâm trạng như trước nữa, trực tiếp nằm ngã ra giường nhắm mắt dưỡng thần.

Vương Tiểu Minh tính nhắc hắn đừng có làm ra giường nhăn nhúm, nhưng với tính cách của Baal, cậu mà nói thế, tầm ra này sợ là sẽ quần lại một cục măt.

Cậu lặng lẽ thở dài, kêu Baal thả con hổ và Pripsey ra ngoài, sau đó lấy đồ ăn vặt trong balô ra cho chúng ăn.

Quả nhiên là con hổ của rừng Áo Diệt, thật sự rất dễ nuôi.

“A, phải rồi, Baal à, chúng ta còn chưa đặt tên cho con hổ nữa.” Vương Tiểu Minh đột nhiên ngẩng đầu, “Người thấy nên đặt tên gì cho nó đây?”

Baal nhắm mắt đáp: “Meo Meo.”

...

Vương Tiểu Minh vãi mồ hôi.

Con hổ hợp thời “Meo” một tiếng.

Vương Tiểu Minh vãi mồ hôi ròng rã.

Baal lại nói: “Không thì Gâu Gâu.”

Con hổ rất phối hợp, lại “Gâu gâu” hai tiếng.

Vương Tiểu Minh vãi mồ hôi như thác, “Ta thấy, chi bằng gọi là Đại Hổ đi?”

“Ồ.”

Vương Tiểu Minh vui vẻ xoa xoa đầu con hổ.

“Dù sao nó cũng sẽ ngáy rất to.”

“...” Nụ cười của Vương Tiểu Minh đóng băng.

Ba phút để suy ngẫm.

Vương Tiểu Minh rốt cục cũng nghĩ ra một cái tên siêu cấp, “Gọi là Anh Hùng nha!”

“...”

Bởi vì Baal không nói gì nữa, cho nên cái tên đó cứ thế được quyết định.

Ngoài ra, Vương Tiểu Minh và Baal còn thảo luận về chuyện để Pripsey quay về.

Vương Tiểu Minh cho rằng Pripsey là một con dơi... à không, là một Huyết tộc rất đáng thương, phải lưu lạc bên ngoài, hơn nữa không nhà không xe, ngay cả tiền lương cố định cũng không có, không bằng dẫn y trở về Huyết tộc giới.

Baal lười biếng hỏi: “Xe làm cái gì, y có cánh mà?”

“Nhưng còn nhà ở...”

“Y có thể ở lại tòa thành của người.”

Vương Tiểu Minh có chút giật mình. Theo mức độ hiểu Baal của cậu, hẳn rất ghét kẻ khác xuất hiện trong lãnh địa của hắn. (Em bị tẩy não rồi Minh Minh à! Tòa thành của em cơ mà ($\neg \neg$))

Baal tựa hồ đọc được suy nghĩ của cậu, thông thả lý sự: “Tòa thành lớn như vậy cũng cần có lao công chứ.”

Pripley đang vểnh tai nghe ngóng số phận tương lai của mình lập tức nhảy dựng lên.

Baal nâng tay, trước khi y kịp biến thân đã chụp lấy, kéo y đến trước mặt, mỉm cười () hỏi: “Người có đồng ý không?”

Pripley liều mạng giãy giụa hai chân, ánh mắt cầu xin nhìn Vương Tiểu Minh.

Vương Tiểu Minh quả không phụ lòng, can ngăn: “Baal, người làm anh ta đau rồi kìa.”

“Vậy thì đáp án là?” Baal tăng thêm lực siết.

Vương Tiểu Minh há miệng thở dốc, cuối cùng chốt lại một câu, “Tôi sẽ trả lương cho anh.”

...

Pripley từ bỏ.

Vì thế, Vương Tiểu Minh đại nhân đã thuê được một quản gia tên là Pripley.

Bởi vì mãi thảo luận chức trách và phúc lợi của quản gia, cả buổi chiều cứ thế trôi qua.

Chờ đến khi Vương Tiểu Minh và Baal xuống lầu mới thấy, Vương Đại Lượng đã cùng cô dâu sải bước trên thảm đỏ trong tiếng nhạc xập xình, hướng về phía sân khấu của đại sảnh.

Chân của Vương Đại Lượng kỳ thật mới lành được bảy tám phần, lúc đi không thể gắng sức quá. Thế nhưng dùng lời tang bốc chính là, rất giống Hứa Văn Cường trong “Bến Thượng Hải”. Những lời này đã trực tiếp gây ra hậu quả cực kỳ xấu trong một thời gian dài, Baal cứ ngỡ Hứa Văn Cường là nghĩa xấu.

Ngay tại lúc Vương Đại Lượng và cô dâu mới đi được một nửa quãng đường, Baal đã kéo tay Vương Tiểu Minh, giẫm lên thảm đỏ hướng về phía bàn VIP.

Bởi vì thảm đỏ chỉ có một, mà tốc độ của Baal lại vượt xa Vương Đại Lượng, cho nên những người chứng kiến đều trợn mắt há hốc mồm nhìn màn trình diễn.

Baal và Vương Tiểu Minh trực tiếp đi xuyên qua cô dâu chú rể!

...

Cả phòng lặng như tờ.

Vương Tiểu Minh hận không thể tìm cái hố nhảy xuống.

Tuy rằng vừa rồi cậu đã muốn phanh lại, nhưng sức mạnh của cậu và Baal rõ ràng chênh lệch không chỉ có một cấp.

Ông Vương thấy Baal coi như không có chuyện gì ngồi xuống bàn VIP, thiếu chút chỉ muốn vỗ bàn đứng dậy.

May mắn MC rất lanh lợi, lập tức nói: “Xem ra em trai của chú rể không muốn anh trai mình bị chị dâu cướp đi a. Ha ha, tình cảm anh em sâu đậm là điều hiển nhiên, bất quá em trai về sau cũng sẽ có cô dâu của mình thôi. Không cần sốt ruột đâu.”

Bốn phía vang lên tiếng cười thừa thốt.

Vô luận có thể nào, đám cưới vẫn được diễn ra bình thường.

Chỉ có Baal cái trán nhảy ra một đồng gân xanh: “Hắn dám nói ta là em trai của anh người?”

Vương Tiểu Minh vội vã thay hắn gấp đồ ăn.

Nhà thông gia trước đó đã được cô dâu đánh tiếng trước, tuy rằng ánh mắt nhìn Baal và Vương Tiểu Minh không lấy làm tốt đẹp, nhưng rốt cục cũng chẳng nói gì.

Tiệc cưới diễn ra thuận lợi hơn dự tính.

Chú rể và cô dâu thức thời không đụng đến bọn họ, những người khác tự nhiên cũng sẽ mau quên cục nợ này. Chỉ có em họ của Vương Tiểu Minh chẳng biết là hữu ý hay vô tình đến cù cựa với Baal, bắt quá bị sau khi bị hấn trừng cho một cái thì hốt hoảng chạy biến.

Dù sao khả năng thừa nhận của hầu hết người xem và đương sự đều không giống nhau.

Ước chừng ăn được nửa giờ, Vương Tiểu Minh thấy Baal ngồi buồn thiu, liền mượn cớ về trước.

Từ tiệc cưới đi ra, Baal đột nhiên hỏi: “Người có muốn tổ chức đám cưới không?”

Vương Tiểu Minh ngớ người, “Chúng ta đều là nam đó.”

Đó đâu phải là vấn đề. Baal bắt đầu suy tính địa điểm tổ chức ——

“Ở con thuyền Noah đi.” Có nhân loại có Huyết tộc có đạo thiên sứ, tuy rằng chẳng ưa lắm.

Vương Tiểu Minh: “...” Nói thật không vậy, nhưng mà con thuyền Noah...

“Muốn mời cha mẹ người à?” Baal hỏi.

“Không cần!” Nếu cha mẹ cậu mà đến con thuyền Noah, sẽ trực tiếp bị dọa đến ngất đi mất thôi.

“Ta cũng chẳng thích.”

Vì thế, chuyện đám cưới cứ thế được vạch ra.

—

40. Chương 40: Phiên Ngoại 2 : Cử Hành Hôn Lễ

(Nhất)

Đám cưới của Baal và Vương Tiểu Minh

Đám cưới xong xuôi, Vương Đại Lượng và cô dâu đến vùng lân cận để du lịch đồng thời hưởng tuần trăng mật.

Trước khi đi còn tha thiết mong Vương Tiểu Minh và Baal ở lại chơi thêm hai ngày, chờ bọn họ hưởng tuần trăng mật xong sẽ đem về đặc sản và quà lưu niệm.

Baal thấy đám người này tự xưng đối với bọn họ thân thiết như thế, ngay cả đoán còn chẳng buồn đoán chứ đừng nói là ngu ngơ chồng cằm ngồi chờ thêm vài ngày để nhận quà. Thế nhưng thấy Vương Tiểu Minh trong lòng tràn đầy chờ mong, hấn cũng không muốn cậu mất hứng, đành phải cố nhịn mà nán lại.

Nán lại đã được năm ngày.

Đợi đến khi Vương Đại Lượng rốt cục cũng vác thân xác phủ đầy đất cát xuất hiện ở nhà ga, Baal muốn lập tức xé toạc cái đồng hành trang anh ta đeo ngổ ngang trên người để xem xem, cái gì gọi là “hai ngày”!

Vương Đại Lượng có vẻ như đã hưởng tuần trăng mật rất hạnh phúc, không hề chú ý tới sắc mặt hấn đen tựa đáy nồi, anh ta cứ ngoác miệng ra, thao thao bất tuyệt về khu du lịch vừa tới có bao nhiêu là cảnh đẹp mê người. Nào là dòng suối trong vắt, cứ như thể dòng đầy nước cất. Những ngọn núi quanh đây cao lớn hùng vĩ, giống như Thái Sơn chạy tới cho mọi người chiêm ngưỡng. Rồi thì cây cầu cong cong vắt qua sông, đường như xi măng sắt thép còn kém xa ván gỗ.

May cho anh ta tuy bản thân không có mắt, nhưng Vương Tiểu Minh thì ngược lại.

Thực tế là sau khi ở lại đến ngày thứ ba, Baal ngày nào cũng lấy “vận động” trên giường để làm phương thức biểu đạt tâm trạng của hấn. Vậy nên, với tư cách là “vận động viên” bắt đầu dĩ, cảm giác của cậu khá

là nhảy bèn. Thành ra khi thấy Vương Đại Lượng tạm dừng uống nước, nhin không được ngắt lời: “Anh hai.”

“Sao?” Giờ đây mỗi khi Vương Đại Lượng nhìn cậu, ánh mắt có thể nói là lấp lánh như sao trời.

“Em và Baal quyết định hôm nay sẽ rời khỏi đây.” Vương Tiểu Minh nói.

“A. Sao sớm thế?” Ánh mắt của anh ta đảo qua Vương Tiểu Minh và Baal một vòng.

Có lẽ là do trong nhà quá tối mà ngoài trời lại rất sáng. Cũng có lẽ là do tâm trạng anh ta đang tươi roi rói cho nên cả hai mắt đều bị che mờ, chẳng những không nhận ra khí lạnh trên mặt Baal sắp sửa đóng băng toàn bộ căn phòng, cư nhiên còn tốt bụng hỏi han: “Mấy đứa tính đi bằng cái gì? Có cần mọi người đưa đi không?”

“Xe!” Baal đột nhiên lên tiếng, làm cho tất cả những người hiểu rõ tâm trạng của hắn, bao gồm Vương Tiểu Minh và ông bà Vương đều giật mình.

Nghe thấy đáp án như vậy, hiển nhiên Vương Đại Lượng có ngu đến mức nào đi chăng nữa cũng nhận thấy, tâm trạng hiện tại của đối phương so với mình chênh lệch một trời một vực.

“À phải rồi, anh có mua quà lưu niệm này.” Anh ta thức thời xoay người lôi đồng quà ra, sau đó ——

Baal trừng mắt nhìn “quà lưu niệm” mà anh ta vừa lôi ra, một cái gì đấy trông như đôi giày vải, hắn bấm bụng nghĩ, chẳng lẽ hắn lẫn lộn ở đây lâu như vậy chỉ để nhận một đôi giày vải?

Nhưng thực tế chứng minh, Vương Đại Lượng còn chu đáo hơn nhiều, anh ta lại lôi ra thêm một đôi nữa, đưa cho Vương Tiểu Minh. “Cái này nổi tiếng a, gọi là giày tình nhân đó.”

Sắc mặt của ông Vương xấu đến dọa người.

Bà Vương vội vàng kéo áo anh ta.

Vương Đại Lượng rốt cục cũng nhận ra là mình quá nhanh nhẩu, lấp liếm bào chữa: “Ý của anh là, về sau em thích ai thì cứ tặng...”

Nguyên bản sắc mặt của Baal đã dụ đi thì giờ phút này lại càng thêm đen, xem ra còn đen hơn lúc trước nữa kìa.

Vừa mới trở thành người nhà họ Vương, chị dâu của Vương Tiểu Minh cũng nhin không được, nhéo nhéo lưng chồng.

Vương Đại Lượng bất ngờ không kịp tránh, hét ầm lên.

Vương Tiểu Minh vội vã nói: “Anh hai, nếu anh không thoải mái cũng không cần phải đưa tiền bọn em. Bọn em giờ phải đi rồi.”

Bà Vương nhú mày: “Sao phải gấp gấp thế? Hay là ăn xong bữa trưa hẵng đi.”

Baal nhướn mày.

Vương Tiểu Minh thức thời từ chối: “Không được đâu mẹ. Bọn con, bọn con phải về đi làm gấp.”

Nếu đã có lý do như vậy, bà Vương cũng chẳng dám níu kéo thêm nữa, dặn cậu đi đường cẩn thận.

Vương Đại Lượng đột nhiên toát ra một câu, “Ông chủ của em còn tuyển người không vậy?” Vương Tiểu Minh nói số tiền kia là do y tự kiếm được, vậy chứng tỏ tiền lương của y rất cao. Nếu anh ta cũng kiếm được công việc “thơm” vậy, ra đường chẳng cần phải nhin mặt đoán ý người nữa.

Nghe anh ta hỏi thế, bà Vương và cả chị dâu cậu hai mắt đều sáng ngời.

Trong lòng Vương Tiểu Minh run rẩy.

Nếu để cha cậu biết hiện tại cậu đang làm ở Ngân Quán, vậy thì gia đình cách mạng sẽ trở thành gia đình bão táp mất.

“Em phải về hỏi ông chủ mới biết được.” Vương Tiểu Minh cười gượng.

“Vây em nhớ nha.” Vương Đại Lượng vươn tay muốn vỗ vai cậu, nhưng tay còn chưa kịp đụng tới bả vai đã bị một lực cực mạnh đánh úp lại, trở tay tự tát lên mặt mình.

Này rõ là một cái tát dứt khoát vang dội, khiến cho vô số ánh mắt tò mò chăm chăm về phía này.

Vương Đại Lượng trong lòng nghi hoặc, nhưng rơi tình thế như vậy chẳng dám nói gì, đành phải bao biện: “Có muỗi.” Đang nói thì... máu mũi lỏng bông chảy xuống.

...

Vương Tiểu Minh hiếu kỳ hỏi: “Đây là máu của con muỗi hay là máu của anh hai vậy?”

Vương Đại Lượng: “...”

Kinh nghiệm cuộc sống của bà Vương có lẽ phong phú hơn, thay anh giải thích: “Dù có là máu của muỗi, nhưng máu nó hút chẳng phải của anh mà sao con?”

Vương Đại Lượng: “...”

Ông Vương liếc mắt nhìn bà, “Muỗi nào lại chui tít vào trong lỗ mũi để hút máu?”

“...” Vương Đại Lượng rốt cục nhin không được ngắt lời, “Cái này để sau thảo luận được không, mau giúp con tìm cái gì đó bịt nó lại đi.”

...

Mọi người lúc này mới tỉnh ngộ.

Này chỉ là trở ngại nho nhỏ, không đủ làm trễ nãi hành trình của Vương Tiểu Minh và Baal.

Trên đường về, tâm trạng của Vương Tiểu Minh dần dần khởi sinh. Cuối cùng cũng sống sót qua cửa của hai vị phụ huynh, vô luận quá trình diễn ra thế nào, kết quả đã vượt xa những gì cậu mong đợi. Ít ra theo như tưởng tượng của cậu, ông Vương bà Vương phải giận cậu cả tháng không thèm nói chuyện mới đúng. Nhắc mới nhớ, lần này công của anh hai cũng không nhỏ — tuy rằng xuất phát điểm không phải vì muốn tốt cho cậu.

“Đến Ngân Quán lập tức chuẩn bị ngay.” Baal nói.

Vương Tiểu Minh còn đang đắm chìm trong hạnh phúc, nhất thời chưa kịp phản ứng, ngơ ngác hỏi: “Chuẩn bị cái gì?”

“Đám cưới.” Baal nhú mày, “Người quên rồi à?”

Lúc này kẻ nào có gan nhận là quên mới ngốc đó. Vương Tiểu Minh liên tục gật đầu: “Nhớ chứ.” Kỳ thật nghe Baal nói như vậy, cậu như mở cờ trong bụng. Hồi xưa lúc cùng chơi đồ hàng, bởi vì cậu ốm yếu cho nên lúc nào cũng bị mấy thằng nhỏ khác đề ra làm cô dâu. Khi đó tuổi còn nhỏ, cô dâu là một khái niệm rất mơ hồ, lớn lên sau khi phát hiện ra khuynh hướng giới tính của mình, nhin không được mà cực kỳ hâm mộ. Bởi vì cậu biết rõ, vô luận cậu có tìm được người chấp nhận ở bên cậu hay không, cơ hội cùng người ấy bước vào đại sảnh hôn lễ gần như là con số không.

Baal không yên lòng hỏi luôn miệng: “Ngoài việc phải cùng có mặt ra, chúng ta còn phải chuẩn bị gì nữa?”

Tay nắm vô lăng của Vương Tiểu Minh siết chặt, cảm giác cay cay nghẹn trong mũi đột nhiên biến mất.

Baal quay đầu nhìn cậu, lại phát hiện cậu đang cười trộm.

“Người cười cái gì?” Hắn nheo mắt lại.

Vương Tiểu Minh mím môi, quay ngoắt sang biểu tình nghiêm túc đáp: “Chúng ta còn cần lễ phục nữa.”

“Lễ phục?” Baal nhớ kỹ, “Còn gì nữa?”

Vương Tiểu Minh tính đáp là nhần, đến lúc này vẫn có chút ngượng ngùng, nghĩ một lát nói: “Cứ để ta chuẩn bị là được.”

Ngón tay Baal khẽ gõ nhịp xuống đùi, “Ờ.”

Chuyện đó cứ thế mà quyết định.

Trở về Ngân Quán, Vương Tiểu Minh trông khá là bận rộn.

Lần này do phụ giúp đám cưới của Vương Đại Lượng, cậu đi theo ôm không ít việc, bây giờ, dùng hết thầy kinh nghiệm xương máu đã gom góp được áp dụng cho mình.

Hạng Văn Huân nghe vậy cũng mừng thay cho họ, nguyên bản còn muốn dành riêng một đại sảnh để họ tổ chức, sau lại nghe hai người đã chọn nơi khác mới thôi.

Vương Tiểu Minh một mình gánh vác đủ mọi chuyện, nào là mua nhẫn, nào là đặt lễ phục, lại còn thêm một số thứ cần dùng cho đám cưới. Cậu đã từng đến con thuyền Noah, biết ở đó giao thương thật sự bất tiện, bên trong chẳng có cửa hàng gì, ngoài ngủ ra chỉ có ăn, hơn nữa đường như giá cả cũng không rẻ, cho nên để tiết kiệm tiền, cậu có thể mua được cái gì liền mua sẵn. Dù sao đã có không gian của Baal, cứ nhét hết vô trống là ổn.

Hạng Văn Huân lần này dốc toàn lực hỗ trợ. Đặc biệt còn mời đến hai chuyên gia một nội một ngoại đến tư vấn cho đám cưới.

Bất quá hai chuyên gia có đôi chỗ bất đồng. Một người nói phải treo thánh giá, người kia lại bảo phải treo chữ hỉ đỏ tươi.

Vương Tiểu Minh và Baal lại rất hòa hợp, cả hai đều đề nghị nên treo một thánh giá ngược thật lớn.

Vì thế hai chuyên gia tư vấn lập tức bỏ của chạy lấy người.

...

Tuy rằng bọn họ ra giá không ít, nhưng ai biết họ có dây mơ rễ má với tà giáo hay không. Nghe đâu bên phương Tây, những kẻ tôn thờ thánh giá ngược đều thuộc hội Satan gì đó, vô cùng tà đạo.

Baal và Vương Tiểu Minh cũng chẳng thêm để bụng.

Với hai người bọn họ mà nói, cách bài trí đám cưới có thể sai biệt một chút, miễn người không sai là được.

Trong lúc đang bận rộn chuẩn bị, Tony có tạt qua thăm bọn họ. Chuyện giữa hai người họ bà Vương đã kể cho anh biết, kêu anh ta khuyên Vương Tiểu Minh quay đầu lại là bờ, chớ để một đoá cúc hoa hai cách dùng. Nhưng Tony biết rõ Baal là ai, lần trước hắn còn trong trạng thái linh thể đã khiến anh lên bờ xuống ruộng tới tấp, bây giờ hắn đã khôi phục, chẳng phải còn lợi hại gấp đôi sao? Kêu anh ta đi khuyên bảo Vương Tiểu Minh đá Baal, không bằng bảo anh trực tiếp yêu cầu Baal đá mình xuống sông luôn đi.

Cho nên lần này anh ta ghé thăm chỉ để biểu đạt nhớ mong, lại muốn dựa vào quan hệ của họ để tiện thể hỏi thăm tình hình tuyển dụng và phúc lợi của Ngân quán, bởi vì Võ Chấn Kiếm đạo này đã biến thành Võ Công Phần, dùng một câu để hình dung chính là: người người bị đày đoạ. Anh ta đã chịu đủ rồi, bất quá anh không phải hạng người dễ xúc động như Thạch Phi Hiệp, cho nên trước mắt tạm cười đùa đi tìm ngửa.

Hạng Văn Huân tất nhiên đồng ý. Chưa kể đến kinh nghiệm làm việc cộng thêm một số bằng cấp không tệ, Tony rõ là một nhân tài, mà dù có không phải là nhân tài thì chỉ cần dựa vào quan hệ họ hàng với Vương Tiểu Minh cũng đủ để anh ta được nhận vào làm, như vậy Vương Tiểu Minh lại thêm một món nợ tình nghĩa. Tuy rằng món nợ tình nghĩa lúc này không thấm vào đâu, nhưng chờ đến khi được hoàn trả không biết sẽ nhiều cỡ nào.

Tony nhận được công việc thuận lợi, lúc trở về tâm tình khác hẳn, hưng phấn báo cáo cho bà Vương, kể địch quá mạnh, lại thêm quan hệ rất vững chắc, đoá cúc nhỏ của Vương Tiểu Minh chỉ có thể duy trì trạng thái “nhiều công dụng” mà thôi.

Sự phấn khích của anh với bà Vương mà nói, khác nào vui sướng khi thấy kẻ khác gặp họa. Từ đó về sau quan hệ của hai người không còn như trước, nhưng đó là chuyện về sau.

Lúc này, Vương Tiểu Minh và Baal sau khi chạy đông chạy tây chuẩn bị, cuối cùng cũng đã thu thập đầy đủ mọi thứ, sẵn sàng nghênh đón thời điểm cập bến mỗi tuần một lần của con thuyền Noah.

Địa điểm con thuyền Noah cập bến không cố định, ngay cả người trên con thuyền Noah cũng chẳng biết. Thế nên Baal và Vương Tiểu Minh liền áp dụng mạng lưới truyền tin phổ biến nhất. Trong một thời gian ngắn, cả thế giới phải hứng chịu bão dơi hoành hành.

(Nhị)

Đám cưới của Baal và Vương Tiểu Minh

Không biết là do chức năng định vị của con thuyền Noah có vấn đề, hay là do từ trường ở Trung Quốc quá mạnh mẽ, tóm lại, lần này con thuyền Noah tiếp tục xuất hiện trong thành phố nơi Vương Tiểu Minh và Tony đang ở.

Hơn nữa còn đứng sừng sững trên mảnh đất trống đối diện với tửu *** tồi tàn của Võ Chấn Kiếm.

Vì thế, lúc Tony vừa dâng đơn từ chức lên, lại đang bận suy nghĩ có nên ôm chậu cá vàng trên bàn đi luôn không, thì ánh mặt trời trước mắt anh ta bỗng dừng bị che khuất.

Văn phòng tổng giám đốc nguyên bản nắng chiếu rực rỡ ấm áp, lúc này còn u ám hơn cả hầm để xe.

...

Võ Chấn Kiếm và Tony đồng thời quay mặt nhìn ra phía cửa sổ.

Chỉ thấy bãi đất trống ban đầu không còn nữa, thay vào đó là một tòa cao ốc còn cao hơn gấp vạn lần so với tửu *** của lão.

Võ Chấn Kiếm mặt ngơ ngác một lúc mới quay lại hỏi Tony, “Hôm qua nó có ở đó sao?”

Đây không phải là lần đầu tiên Tony nhìn thấy tòa cao ốc này, cho nên anh ta rất trấn định gật gật đầu, “Có.”

“...” Thanh âm của Võ Chấn Kiếm có chút run rẩy, “Vậy hôm kia thì sao?”

“Có.”

“Một tháng trước?”

“Có.”

“... Nó trước giờ vẫn cao thế ư?” Võ Chấn Kiếm đang tiến dần đến bờ vực sụp đổ.

Tony vẽ mặt đầy bí hiểm nhìn lão, “Thì vẫn thế đó.”

...

Thân thể Võ Chấn Kiếm lung lay, tay chống xuống bàn, chậm rãi quay đầu lại, hai tròng mắt thao láo nhìn chòng chọc vào tòa cao ốc, cảm thín thút cả buổi.

Tony tay ôm chặt cái bụng sắp nứt vì nhin cười, cố gắng dùng thanh âm bình tĩnh nhất nói: “Tiện nhân.”

“A?” Võ Chấn Kiếm vô thức đáp lời.

“Bộ chưa từng xem phim Ma trận hả?”

“Xem rồi.” Thần trí của Võ Chấn Kiếm lúc này còn đang trong trạng thái lơ lửng.

Tony hạ thấp giọng thì thào: “Kỳ thật, không gian nơi con người tồn tại chưa chắc đã là không gian thật. Ông cho rằng ông là người, nhưng thật ra chưa chắc ông đã là người, ông rất có thể là một gã bĩ ổi vô liêm sỉ, lại còn bĩ ổi đến độ người người đều muốn hành hạ ông. Ông có mắt mà không có tròng, tất cả những gì ông thấy hoàn toàn do ông tự tưởng tượng ra. Tai ông là dùng keo con voi gắn lên đó, mồm miệng thì thổi tới nổi nước cống còn thua xa, ông...”

“Chờ đã.” Võ Chấn Kiếm nhin không được ngắt lời: “Sao tôi có cảm giác như thể cậu đang mắng tôi ấy nhỉ?”

Tony chối: “Đây cũng là do ảo giác của ông gây ra. Không tin ông cứ quay đầu lại mà xem.”

Võ Chấn Kiềm nửa tin nửa ngờ quay lại, liền nhìn thấy cái mặt to tổ chẳng của Thạch Phi Hiệp đang dán lên cửa sổ nhìn lão. Ngay sau lưng y, còn có một thanh niên tóc đen dài, khuôn mặt tuyệt mỹ không thể tưởng tượng nổi đang vỗ cánh.

...

Võ Chấn Kiềm lặn xuống ra đất, hai tay ôm ngực, tư thế một đi không trở lại.

Tony dẫm lên người lão, sau khi in sâu hai dấu giày trên mặt lão, anh mới cảm thấy mỹ mãn chạy ra mở cửa sổ.

Thạch Phi Hiệp vừa bay vào, việc đầu tiên là hùng dũng xông lên giẫm đạp ai kia!

Xét theo thời gian ở con thuyền Noah mà nói, y rời khỏi tửu *** này cũng đã rất nhiều năm, không hiểu sao nổi cảm hận lão già chết tiệt kia chẳng những không bớt, lại có xu hướng ngày càng tăng nhỉ?

...

Làm bị thịt cho người ta giẫm đạp xả giận, lão cũng quá là cục cung tận tụy rồi đi!

Thạch Phi Hiệp cuối cùng phải rút ra kết luận như vậy.

Sau khi Tony xác định gương mặt của Võ Chấn Kiềm đã hoàn toàn biến dạng, anh ta mới quyết định chừa cho lão một con đường để “thoi thóp”, “Hơ, vậy là đủ rồi đó.” Lỡ mà Thạch Phi Hiệp vọt mất, anh chắc chắn sẽ bị quy thành hung thủ.

Thạch Phi Hiệp dời chân, vuốt mồ hôi trên trán, đáp: “Ồ. Chết sớm thì tiện cho lão lắm, quá trình dưỡng thương không thể cứ thế mà vui lấp được!”

“...”

Tony đột nhiên vỗ đùi nói: “Vương Tiểu Minh và Baal đang tìm mấy người đó.”

“Chúng ta?” Thạch Phi Hiệp quay đầu liếc sang phía Isfel.

Isfel lúc này còn đang cao hứng lật Võ Chấn Kiềm lại, dán lên giá sách làm vật trang trí.

Thạch Phi Hiệp quay đầu, vuốt cằm hỏi: “Muốn náo loạn để chia tay hả? Tôi thừa sức làm chỗ dựa vững chắc cho Vương Tiểu Minh, bảo cậu ta không phải sợ! Kệ xác cái gã thủy tổ của đám người không cần quần áo kia đi.”

Tony vội ho một tiếng ngắt lời: “Bọn họ chuẩn bị kết hôn.”

...

Cái tay đang vuốt cằm của Thạch Phi Hiệp bỗng dừng lại, giây lát mới nói: “May mà tôi đang giữ hàm đó.”

Lúc Vương Tiểu Minh và Baal đến nơi, Tony đã mời Thạch Phi Hiệp và Isfel xuống nhà hàng Trung Quốc của tửu *** dùng cơm.

Nhiều thêm hai người, không chỉ là nhiều thêm hai đôi đũa.

Baal và Isfel mắt đối mắt, mùi thuốc súng trong không khí nồng nặc đến cay mũi.

Tony nhin không được liền hất xì.

Mùi thuốc súng nhạt bớt.

Thạch Phi Hiệp nhìn về phía Vương Tiểu Minh vẫy vẫy tay, nụ cười trên mặt vô cùng rạng rỡ.

Vương Tiểu Minh vui vẻ chạy lại, đương nhiên Baal cũng theo vào.

Vì thế vị trí ngồi lúc này đã đổi thành Tony, Isfel, Thạch Phi Hiệp, Vương Tiểu Minh, Baal.

“...” Ngồi giữa hai vị đạo thiên sứ, hơn nữa lại là hai vị đạo thiên sứ “đèn dầu cháy bật gió”, Tony cảm thấy áp lực rất lớn.

Thạch Phi Hiệp nghiêm túc nói với Vương Tiểu Minh: “Cậu biết không, trước khi cưới nhau có một chuyện không thể không làm.”

Wương Tiểu Minh mở to hai mắt nhìn y, “Là tổ chức đám cưới hả?”

“Không phải. Đã đến mức làm đám cưới tức là thời thế đã mất, cũng có nghĩa là quá muộn rồi.”

Wương Tiểu Minh nghĩ một chút, “Mua nhẫn sao?”

“Cái chuyện tào lao mua nhẫn mới được cưới chỉ có bọn buôn bán sỉ lẻ vàng bạc châu báu mới nghĩ ra, cái này tương tự như mấy vụ hồi xưa hay nhận được ba cái tin rác vớ vẩn, “nếu không gửi tin này đi tai họa sẽ bất ngờ giáng xuống đầu ngươi” đó. Quảng cáo ép người quá đáng. Mấy thứ này á, không nên dùng tình cảm suy xét mà phải dùng lý trí cơ.” Thạch Phi Hiệp dừng một chút, thấy Vương Tiểu Minh ngồi đần mặt ra, “Cậu có hiểu tôi đang nói gì không?”

Wương Tiểu Minh nghĩ một hồi: “Mấy chuyện để tình cảm lấn át lý trí, tôi đã từng làm rồi.”

Thạch Phi Hiệp liếc Baal một cái, sau đó thở dài: “Tôi đang ám chỉ hai chuyện. Kỳ thật chuyện vừa mới nãy tôi bảo không thể không làm chính là... Cần phải suy nghĩ cho kỹ!” Hắn ta chính là BOSS siêu cấp của Nguyên Thủ giới đó nha, ngay cả ‘ám hắc’ còn phải mượn tên để đặt cho nhân vật phản diện nữa cơ mà!

Mặt Baal dần lạnh tanh, “Ngươi nói cái gì?”

Thạch Phi Hiệp lấy tay che một bên mắt, ánh mắt không ngừng quét sang bên cạnh, nhẹ giọng gọi: “Isfel, Isfel...”

Isfel rất phối hợp, từ sau cuốn sách lộ mặt lên, thản nhiên nói: “Đây là một cuộc mua bán.”

...

Thạch Phi Hiệp miệng khép rồi lại mở, suy nghĩ đầu óc kịch liệt cả nửa ngày mới ngẩng đầu lên, biểu tình đầy nguy hiểm nói với Vương Tiểu Minh: “Rất hoan nghênh quý khách đến con thuyền Noah tổ chức đám cưới. Tôi dám chắc, đây sẽ là một kỷ niệm cả đời khó quên của các vị.”

Tony đang vui đùa miệng thức ăn đột nhiên phun ra một câu, “Tôi có thể không tham gia được không?” Anh ta thật sự không muốn trở lại con thuyền Noah chút nào, những ngày sống ở nơi đó với anh chẳng khác gì một cơn ác mộng.

Thạch Phi Hiệp ngạc nhiên nhìn anh ta, “Chẳng lẽ cậu tưởng là cậu sẽ được mời đến sự sao?”

Tony đúng là chưa từng nghĩ đến vấn đề này, cho nên cảm thấy có hơi mất mặt, ánh mắt thoáng nhìn về phía Vương Tiểu Minh.

Wương Tiểu Minh do dự nói: “Anh à, em cũng biết là anh không nên đến đó.”

...

Tony thật muốn bẻ đầu!

Lúc trước anh ta bị cưỡng chế đến con thuyền Noah, sao chẳng có ai đứng ra nói là anh không nên đến nơi đó?

Bất quá trên bàn không ai thêm để ý tới nỗi đau thâm kín của anh ta, bởi vì người duy nhất có thể quan tâm đến anh thì đang tập trung thảo luận sôi nổi về chuyện cưới hỏi.

Con thuyền Noah – tầu *** cao cấp nhất trong lịch sử, rốt cục đã tiếp nhận “phi vụ” tổ chức đám cưới đầu tiên.

Tin tức vừa được cập nhật ở con thuyền Noah, nhân viên đều tỏ ra vô cùng kích động, ai ai cũng rộn ràng chạy đông chạy tây, giới thiệu những thứ tốt nhất để chúc mừng.

Sự nhiệt tình quá mức này lại làm cho Vương Tiểu Minh cảm thấy áp lực rất lớn, “Không cần quá long trọng thế đâu, chúng tôi muốn tiết kiệm một chút.” Tuy rằng cậu hàng tháng đều có tiền lương cố định, nhưng bây giờ mới đầu tháng, chưa có để dành được đồng nào. Nếu thực sự một lúc phải chi quá nhiều thứ, cậu sợ là lo không nổi.

Thạch Phi Hiệp an ủi cậu, “Yên tâm đi. Người đầu tiên ăn thịt của luôn có ưu đãi mà. Chỉ cần cậu để chúng tôi tận tình phát huy... Giá cả cứ thông thả mà thương lượng.”

Baal nhướn mày: “Chỉ cần làm chúng ta hài lòng, giá cả lại càng dễ thương lượng.”

Thạch Phi Hiệp không cam lòng bĩu môi, “Ba cái thứ giá cả này nọ, độ co giãn không nhỏ à nha.” Đây là uy hiếp.

Baal coi như không nghe thấy, “Cứ gửi cho Lucifer đi.”

...

Chẳng trách sao nhân loại không có cánh.

Này phải vô sỉ tới cảnh giới nào mới mọc ra cái đó a!

Thạch Phi Hiệp không ngừng dùng ánh mắt biểu đạt sự khinh bỉ dành riêng cho Baal.

Vương Tiểu Minh cảm thấy có chút không được tự nhiên, bởi vì ánh mắt soi mói của Gin cứ nhìn cậu chăm chăm này giờ. Từ sau khi biến thành Huyết tộc, cậu cũng biết Huyết tộc có thể thông qua mùi máu của đối phương mà xác định cấp bậc, cho nên chắc hẳn Gin đã nhận ra cậu giờ đây đã trở thành Huyết tộc. Thế nhưng, sao ánh mắt Gin nhìn cậu chẳng giống như ánh nhìn của một Huyết tộc hậu bối nhỉ... Mà lại càng không phải là ánh nhìn của một tiền bối a...

Cậu nghĩ một chút, đến trước mặt Gin đề nghị: “Chúng ta nói chuyện riêng đi?”

Gin khoé miệng cong lên, “Được.”

“Không được!” Chú rể tương lai nhắm mắt theo sát lại đây.

Gin nói: “Đây là chuyện nội bộ của Huyết tộc chúng ta.”

“Nội bộ Huyết tộc?” Thạch Phi Hiệp ngơ ngác.

Vương Tiểu Minh lúc này mới nhớ ra mình quên chưa thông báo chuyện này, vội vàng nhe hai cái răng nanh, nhìn y cười nói: “À phải, tôi bây giờ là Huyết tộc.”

Thạch Phi Hiệp nghĩ nghĩ, cẩn thận hỏi: “Đời thứ mấy thế?”

Vương Tiểu Minh thành thật trả lời: “Nhị đại.”

Thạch Phi Hiệp hý hửng gật đầu: “Vậy sau này tôi sẽ gọi cậu là chú của Gin ha.”

“...” Gin coi như ruồi muỗi vo ve bên tai, hần nói với Vương Tiểu Minh, “Chúng ta cần phải nói chuyện.”

Baal hừ lạnh lại hừ lạnh, “Ta đã nói là không được!”

Vương Tiểu Minh kéo kéo tay áo của hần: “Không sao đâu. Ta là Huyết tộc nhị đại mà, ta có nghĩa vụ giải quyết chuyện phiền não của anh ta.”

Gin: “...” Phải nhện! Hần phải nhện xuống! Chỉ cần nhện một lát thôi, sau khi nói rõ mọi chuyện hần không cần phải nhện nữa.

...

Hai con dơi bay đến tầng thứ năm mươi, khôi phục lại hình người.

Gin – chân vừa chấm đất liền nhe ra hai cái răng nanh, ngoài cười trong không cười hăm dọa: “Người có biết vì sao nhị đại lại hiếm như vậy, cộng thêm người cũng chỉ có hai người không?” Hần không đợi cậu lên tiếng, liền dùng thanh âm lạnh lẽo giải đáp thắc mắc, “Bởi vì những kẻ còn lại đều đã bị tiêu diệt.”

Vương Tiểu Minh nhìn hần, hồi lâu mới thốt lên: “Nga.”

Gin lại nói: “Người có biết ai đã tiêu diệt chúng không?”

Vương Tiểu Minh chờ hần công bố đáp án.

Quả nhiên, Gin lại nói tiếp: “Là Huyết tộc tam đại.”

Không khí ngưng đọng.

Ánh mắt Gin nhìn cậu tràn ngập lãnh ý.

“Nga.”

Gin thấy Vương Tiểu Minh mặt không đổi sắc, thiếu kiên nhẫn hỏi lại: “Bộ người không còn lời nào để nói sao?”

Vương Tiểu Minh trầm tư một lát, nhú mày nói: “Lần sau nếu gặp được Cain đại nhân, tôi sẽ nhắc ngài ấy, phương thức giáo dục “kính già yêu trẻ” của Huyết tộc rõ là có vấn đề.”

Gin: “...”

(Tam)

Đám cưới của Baal và Vương Tiểu Minh

*P/s nhỏ: Đề nghị vô đây nghe bài “Tình nhân” của Đào Lang cho hợp thời ^^!

Vì muốn hoàn thành tốt đẹp “phi vụ” này, toàn bộ con thuyền Noah từ trên xuống dưới đều đồng loạt xuất trận.

Antonio phụ trách nấu nướng cho bữa tiệc.

Bởi vì hần hành nghề đã hơn một ngàn năm, thêm vào đó thái độ làm việc vô cùng nghiêm túc, thật thà, cẩn trọng, kỹ năng trong nghề khá cao, tinh thông đủ loại món ăn của cửu giới. Nhưng mà, hần cảm thấy mình không nên bảo thủ, phải biến cũ thành mới, sáng tạo và phát triển ra một hương vị độc đáo, đạt tới cảnh giới người người kinh ngạc.

Vì thế, trong khi thời gian chuẩn bị cho đám cưới chỉ còn lại ba ngày, cả khách hàng lẫn nhân viên của con thuyền Noah đồng cam cộng khổ, ba ngày trời gặm mì gói.

Là một bartender (nhân viên pha chế), đương nhiên Gin càng không cam lòng lạc hậu, kéo Hughes vào hầm rượu vui đầu nghiên cứu.

Theo như lời hần nói, hần quyết tâm pha chế một loại rượu giao bôi có hương vị độc nhất vô nhị, có thể xếp vào danh mục thức uống nổi tiếng duy chỉ có ở con thuyền Noah. Nhưng theo như cách nói của Thạch Phi Hiệp, đó là ——

“Hiếu kính chú của hần.”

Reyton là người đi tiên phong phát triển khoa học kỹ thuật ở con thuyền Noah.

Ổng nghe Domino của hần đến nay danh tiếng hầy còn vang vọng. Thạch Phi Hiệp thậm chí còn vì nó viết ra một câu slogan để quảng bá thương hiệu:

Ổng nghe Domino, đôi tai dài vô tận.

Cho nên, lần này Reyton hăm hở xắn tay áo, tự đặt ra lời thề khiêu chiến với bản thân, vượt qua chính mình, quyết phải phát minh được một món đồ công nghệ cao thực dụng nhất cho nhân loại.

Còn rốt cục nó là thứ gì, hần im thin thít, ý bảo: đang trong giai đoạn giữ bí mật.

Bất quá theo như một loạt âm thanh bi thương thỉnh thoảng phát ra từ trong phòng cho thấy, phát minh này chắc chắn rất vĩ đại, thậm chí được xem như đã trải qua một quá trình lịch sử đầm máu đầy bi tráng.

Victor là “ma” mới nhất của con thuyền Noah.

Thế nên, dù là chức vị hay là năng lực công tác đều xếp ở vị trí cao nhất... từ dưới đếm lên.

Bởi vậy, bất được cơ hội cho hần thể hiện là vô cùng quan trọng. Hần quyết tâm chuyến này nhất định phải kiểm điểm mặt mũi kha khá để đám đồng nghiệp nhìn hần bằng cặp mắt khác xưa, đem về danh dự và vẻ vang cho Titan tộc.

Ba ngày sau đó, người trong tửu *** từng giây từng phút đều trông thấy bóng dáng hần tất tả ngược xuôi, chạy lên chạy xuống.

Đêm trước hôn lễ, Thạch Phi Hiệp rút cục nhin không nổi, nửa đường chặn hần lại, gặng hỏi: “Rốt cuộc người đang làm cái quái gì thế?”

“Đang chuẩn bị đó.” Victor chạy mệt quá, thở hồng hộc, vừa lau mồ hôi đang vã ra như tắm vừa trả lời.

Thạch Phi Hiệp thắc mắc: “Chuẩn bị tiệc cưới ấy hả?”

Victor cố gắng gật đầu bằng theo cái kiểu khoa trương nhất, “Ừ.”

Thạch Phi Hiệp nghĩ một hồi, bỗng nhiên tỉnh ngộ: “À người tính phô bày cơ bắp cuộn cuộn trong bữa tiệc phải không?” Bây giờ đang có một khoe bo đỳ đó nha. Trong đầu y không khỏi liên tưởng tới cơ bụng sáu múi xinh đẹp không bút nào tả xiết của Isfel.

“Không phải.” Tiếng trả lời oang oang của Victor kéo thần trí y trở lại.

“VẬY... tính biểu diễn dùng ngực đập vỡ tảng đá hả?” Thạch Phi Hiệp tiếp tục đoán.

Victor lại lắc đầu: “Không phải.”

“Ta chịu thua đây. Người nói thẳng ra đi.” Thạch Phi Hiệp tò mò nhìn hần.

Victor vò đầu thú nhận: “Kỳ thật ta vẫn chưa nghĩ ra.”

“...” Thạch Phi Hiệp liếm liếm môi, “VẬY người ngày nào cũng chạy lên chạy xuống là để...”

“Để suy nghĩ à.” Victor đáp, “Như vậy có thể khiến cho tế bào não của ta hoạt động nhanh hơn chẳng.”

Thạch Phi Hiệp: “...”

“Không đúng à?” Victor khiêm tốn thỉnh giáo.

Thạch Phi Hiệp vội vàng xua tay: “Không không không, chỉ là ta vừa mới biết, hóa ra chân có thể lên dây cót cho đầu cơ đấy.”

Vẫn là đêm trước hôn lễ.

Thạch Phi Hiệp lấy lý do trước đêm động phòng hai người không thể gặp nhau, bằng không sẽ xảy ra điềm xấu, xúi Vương Tiểu Minh đá Baal sang phòng bên cạnh.

Bất quá y thừa biết, thật ra cái gọi là ‘phòng bên cạnh’ với ai kia mà nói, chỉ cần chưa đầy một giây cũng đập đổ tường rồi. Cho nên lúc y tán dóc với Vương Tiểu Minh, cố gắng lựa những ngôn từ thật uyển chuyển, để đi vào lòng người. Ví dụ nhé ——

“Thì cứ bảo là tính cách không tốt, về sau ở với nhau một mối lăm.” Thạch Phi Hiệp nói ra những lời khá là hàm súc.

Tường rung một chút.

“May thay, tính cách của Baal... được lăm nha.” Y mau chóng lấp liếm, “Diễn hình là những chuyện phá tường như vậy, hần tuyệt đối không làm đâu.”

Tường lại im ắng.

“Nhưng mà nếu đối phương nghèo quá, cái gì cũng phải ký giấy nợ thì sau này sống sao?”

Tường lại rung rinh.

“Bất quá vừa nhìn là biết Baal rất giỏi kiếm tiền.”

Tường yên lặng.

“Cướp bóc này, vợ vét tài sản này, bắt cóc này... Có thể tự hào là các loại kĩ năng “sống” đều tinh thông ha.”

Tường rút cục cũng sụp xuống.

Baal hùng hổ hiên ngang đứng bên kia tường.

Thạch Phi Hiệp nhanh như chớp vọt ra ngoài.

Vương Tiểu Minh ngơ ngác chớp mắt, nhìn sang hướng Thạch Phi Hiệp vừa mới biến mất, lại quay sang nhìn Baal thắc mắc: “Anh ta tới đây làm gì thế?”

Thạch Phi Hiệp chốc lát lại thò đầu vào, quăng ra một câu “Không có gì, tán dóc thôi.”, sau đó vèo phát nữa, thân ảnh lặn mất tăm.

Vương Tiểu Minh: “...”

Baal xoa xoa đầu cậu, giọng đầy cảm phần nói: “Ta nhất định sẽ chăm sóc người thật tốt!”

Vương Tiểu Minh ngẩng đầu nhìn hắn, “Trông bộ dạng hiện tại của người, giống như thể hình tượng anh hùng bị gán thêm hai chữ ‘lưu manh’ á.”

Baal: “...”

Trải qua quá trình chuẩn bị đầy nhiệt huyết, lễ cưới tại con thuyền Noah rốt cục đã được tổ chức vào ngày 4 tháng 4 lúc 4 giờ chiều.

Gin đứng bên cạnh Thạch Phi Hiệp, dùng âm điệu không cao không thấp hỏi: “Người cố tình chọn ngày 4 tháng 4 là muốn bọn họ chết cả đôi đấy hả?”

Thạch Phi Hiệp mặt không đổi sắc đáp: “Còn thiếu 4 giờ nữa, người phận làm cháu nên chui vào cho đủ quân số, một nhà ba người, vô cùng mỹ mãn.”

Gin: “...”

“Các người đang nói gì thế?” Hughes sán lại gần.

Thạch Phi Hiệp nói: “Thảo luận về thời khắc cậu sắp được tự do.”

Gin ôm Hughes quay đầu chạy mất hút.

Chính giữa đại sảnh của tửu ***, một cây thánh giá ngược được chế tác từ gỗ mun tinh khiết treo trên cao, ánh đèn màu cam từ bốn phía rọi lại, có vẻ như vô cùng... mộc mạc.

Vương Tiểu Minh và Baal mặc hai bộ tây trang đen ôm sát người giống y như nhau. Khác biệt duy nhất chính là bên cổ áo vest của một người có gắn kim cài áo hình trái tim, lấp lánh ánh vàng, ở giữa có khảm một viên kim cương, tuy không lớn lắm nhưng khá là độc đáo. Đây chính là quà cưới của Hạng Văn Huân.

Thạch Phi Hiệp đứng dưới thánh giá ngược, tay cầm micro, cất cao giọng: “Tấu nhạc!”

Reyton vội vàng nhấp đúp vào một biểu tượng trên laptop.

Bản nhạc vang lên ——

“... Mấy nhóc nhi đồng, lưng đeo cặp rảo bước tới trường...”

Baal vừa định cất bước lập tức thu chân về, nhú mồm hỏi: “Đây là cái giống gì vậy?”

Thạch Phi Hiệp trừng mắt nhìn Reyton.

Reyton rụt cổ lại, lúng túng đáp: “Nhầm hàng nhầm hàng, chờ chút.”

Thạch Phi Hiệp phản ứng linh hoạt y như một MC chuyên nghiệp, “Ôi xem kia, vì để tham dự đám cưới của Baal và Vương Tiểu Minh, mấy nhóc nhi đồng còn không buồn tới trường mà đến thẳng lễ đường cơ đấy.”

...

Hình như ai cũng có cảm giác trên đầu mình vừa có một đàn quạ miệng kêu quác quác bay qua.

“Được rồi.” Reyton như thể trút được gánh nặng, nhấn vào biểu tượng khác, một giọng ca khàn khàn phóng khoáng cất lên ——

“Em là người yêu của anh,
Cô gái xinh đẹp tựa hoa hồng,
Hãy để đôi môi nồng nhiệt của em,
Làm anh thao thức trong màn đêm vô tận...”

...

Sắc mặt Baal càng lúc càng khó coi.

Thạch Phi Hiệp vô tội nói: “Lần này không liên quan đến ta à nha.”

Vương Tiểu Minh giải thích: “Đây là ca sĩ ta chọn đó.”

Baal câm nín nhìn cậu.

Vương Tiểu Minh hờn nói: “Anh ấy là ca sĩ mà ta thích nhất, cho nên ta hy vọng anh ấy sẽ tham dự đám cưới của chúng ta.”

...

Tốt nhất đừng để hắn gặp gã đó ở nhân giới!

...

Cứ thế.

Baal và Vương Tiểu Minh trong tiếng gầm rống khàn khàn của Dao Lang, chậm rãi từng bước một, tiến về trước thánh giá ngược.

Thạch Phi Hiệp đằng hắng cổ họng, nghiêm túc nhìn Baal hỏi: “Baal, liệu ngươi có nguyện ý ở bên Vương Tiểu Minh cả đời chẳng? Vô luận cậu ta là người hay là Huyết tộc. Vô luận cậu ta biết bay hay là biết đi. Vô luận cậu ta có sinh được hay không sinh được. Vô luận cậu ta...”

“Ta nguyện ý!” Baal trực tiếp ngắt lời.

Thạch Phi Hiệp ngoan ngoãn nhìn sang Vương Tiểu Minh: “Vương Tiểu Minh, liệu cậu có nguyện ý chịu đựng Baal cả đời chẳng? Vô luận hắn là thiên sứ hay là dọa thiên sứ. Vô luận hắn bị cửu giới truy nã hay là không truy nã. Vô luận hắn bị cả thế giới vứt bỏ hay là không vứt bỏ. Vô luận lúc ngủ hắn ngáy to hay là không ngáy to. Vô luận hắn có...”

“Y nguyện ý!” Xen ngang vẫn là Baal.

Thạch Phi Hiệp chịu không nổi quát, “Ngươi dám phá hỏng lời thoại.”

Baal trừng mắt nhìn y: “Ngươi dám phá hỏng cảnh diễn.”

...

Bốn mắt nhìn nhau, bom đạn văng khắp nơi.

Isfel thông thả buông ra một câu kinh điển, “Hôm nay là ngày vui của các ngươi.”

Lửa giận của Baal lập tức tắt ngúm.

Vương Tiểu Minh nói với Thạch Phi Hiệp: “Tôi nguyện ý.”

Thạch Phi Hiệp cảm khái: “ ‘Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục’, những lời này hẳn là để dùng riêng cho cậu ấy nhỉ?”

Baal bẻ tay răng rắc, “Ngày vui thêm chút màu đỏ cũng không tệ ha.”

Thạch Phi Hiệp nhìn gương mặt hạnh phúc rạng ngời của Vương Tiểu Minh, rốt cục cũng đành từ bỏ một bụng khuyến nhủ, hữu khí vô lực hô: “Chú rể chú rể trao nhẫn.”

Vương Tiểu Minh nhanh nhẹn từ trong túi lôi ra một cái hộp nhỏ.

Hộp bật nắp, một đôi nhẫn bạch kim lấp lánh xuất hiện trước mắt.

Baal và Vương Tiểu Minh lần lượt lấy nhẫn ra, sau đó chậm rãi đeo vào ngón áp út của đối phương.

Thạch Phi Hiệp đột nhiên toát ra một câu, “Ai mua nhẫn thế?”

Vương Tiểu Minh đáp: “Là tôi mua.”

Thạch Phi Hiệp đang định thở dài, liền phát hiện Baal lạnh lùng nhìn chăm chăm vào y. Lời nói chuẩn bị thốt ra vội vã nuốt vào, cười gượng: “Rất đẹp, nhẫn sáng lấp lánh ha, rất là... Cậu đã đăng kí kê khai tài sản trước hôn nhân chưa đấy?”

Baal rốt cục cũng hành động.

Đồng thời ra tay còn có Isfel.

Cùng một thời điểm, hai dòng khí đối nghịch gây nên không gian vụn vụn, chớp giạt liên hồi.

Phía trên đại sảnh, hai đôi cánh đen tùy ý chao đảo giữa không trung.

Thạch Phi Hiệp thấy vẻ mặt Vương Tiểu Minh vô cùng lo lắng, vỗ vai cậu an ủi: “Bây giờ hối hận vẫn còn kịp đó.”

Đột nhiên, Vương Tiểu Minh biến thành con dơi, lao vào vòng chiến!

Chiến trường nháy mắt sững lại.

...

Sấm chớp biến mất.

Không gian trở lại bình thường.

Đại sảnh khôi phục sự tĩnh lặng vốn có.

Isfel lãnh đạm bay về vị trí cũ, thu cánh đứng sau lưng Thạch Phi Hiệp.

Còn Baal thì ôm theo một chú dơi nhỏ, trên mặt tràn ngập phần nộ.

Thạch Phi Hiệp vỗ tay cái bộp, thành công dẫn dắt sự chú ý của mọi người ——

“Ăn cơm thôi!”

(Tứ)

—

Đám cưới của Baal và Vương Tiểu Minh

Rốt cục cũng đã tới lúc chiêm ngưỡng và kiểm nghiệm thành quả ba ngày bế quan của Antonio.

Sinh vật thuộc đủ loại chủng tộc của các giới đều ngoan ngoãn ngồi trên cùng một cái bàn dài gần đó, thèm nhỏ dãi nhìn về phía phòng bếp. Tuy rằng đồ ăn còn chưa được dọn ra, nhưng bọn họ ai cũng ngửi thấy mùi hương mê người toát ra từ trong bếp.

Sắc mặt của Baal từ nãy đến giờ vẫn hằm hằm lạnh tanh. Nhất là khi thỉnh thoảng nghe tiếng loảng xoảng vang lên trong phòng bếp mà vẫn chẳng thấy ai bung đồ ăn ra, nhịn không được gâm gừ: “Đây là thái độ phục vụ của con thuyền Noah đó hả?” Cắm móng ngồi ở đây đã gần cả tiếng, một chén trà cũng chẳng có mà uống.

Thạch Phi Hiệp mặt không đổi sắc đáp: “Đây là để đảm bảo chất lượng phục vụ.”

Baal cười lạnh: “Đảm bảo tới đến chết chẳng?”

“Cái này phải chờ sau khi người ký tên lên giấy nợ mới phát sinh. Lúc này người rất an toàn.” Thạch Phi Hiệp vỗ về.

Baal nói: “Bộ người không sợ ta cự tuyệt à?”

“Sao được. Đẳng nào cũng gửi cho Lucifer mà.” Thạch Phi Hiệp rất tự tin.

Ngón tay của Baal khẽ gõ nhịp trên bàn, “Nhớ thêm càng nhiều số 0 càng tốt.” (*lạnh* đây là sự kết hợp của hai kẻ vô sỉ nhất cửu giới a :-s)

“Yên tâm, chuyện đó ta thừa kinh nghiệm rồi, quyết chẳng nường tay.” Thạch Phi Hiệp cười giống như thể mèo trộm được mỡ.

Baal rất hài lòng.

Đang lúc nói chuyện, tay Gin bê một cái chai thật lớn, cười tủm tỉm đi về phía họ, “Đây là rượu khai vị ta đã kì công nghiên cứu ra đó.”

Vương Tiểu Minh quay lại nhìn cái chai trong tay hắn, khen ngợi không ngớt: “Chai rượu lớn ha.”

“Thường thôi.” Gin đặt cái chai lên bàn.

Vương Tiểu Minh cảm thấy đây là lúc cần thiết để cổ vũ cho hậu bối của mình, “Cậu khỏe thật đấy, quả nhiên là tứ chi phát triển.”

...

Đối với Huyết tộc mà nói, nhất là những Huyết tộc coi sự tao nhã còn quan trọng hơn cả sinh mệnh như Gin mà nói, tứ chi phát triển tuyệt đối không thể coi là lời ca ngợi, hơn nữa hầu hết mọi người khi nghe tới cụm từ ‘tứ chi phát triển’, sẽ không tự chủ được mà liên tưởng tới nửa câu trước đó —— ‘đầu óc ngu si’.

Gin hung hăng nện một cú lên vai Victor, trước khi đối phương kịp cắn răng kêu đau đã mỉm cười đưa đẩy: “Loại này mới là tứ chi phát triển nè.”

Vương Tiểu Minh nhìn sang Victor – body cơ bắp cuộn cuộn ngay cả quần áo cũng không che dấu được, gật đầu nói: “Chính xác. Như vậy đẹp một đôi, cơ thể cậu quả nhiên còn chưa phát triển đầy đủ.”

...

Rõ ràng là hắn muốn khước từ lời khen này, thế mà sau khi tổng nó đi rồi, tại sao trong người vẫn ôm một bụng oán khí thế nhỉ?

Gin một tay nâng cái chai, lấy tiêu chuẩn của bồi bàn chuyên nghiệp rót cho mỗi người một ly, “Các người nếm thử xem nào, đảm bảo ăn no ngủ yên.”

Thạch Phi Hiệp nhìn ly rượu lấp lánh ánh vàng, mím môi mím lợi, quay đầu nhìn Reyton.

Reyton đã sống ở con thuyền Noah nhiều như vậy năm tuyệt đối không phải kẻ ngốc, người đầu tiên ăn thịt cua mười phần hết chín phần sẽ bị ngộ độc, cho nên hắn vỗ như đang chăm chú nghịch khăn trải bàn.

Vương Tiểu Minh và Baal lại không chút băn khoăn, vớ được ly rượu là uống ngay tức khắc.

Ánh mắt Gin sáng long lanh nhìn bọn họ, “Sao sao?”

Baal chẳng có biểu tình gì, chỉ đem những thứ vừa ngậm vào trong miệng phun ra khăn ăn.

Vương Tiểu Minh cau mày, “Ừm. Sau khi uống xong, đúng là cảm thấy... rất đói.”

Gin đắc ý: “Đó là tác dụng của rượu khai vị đó.”

Thạch Phi Hiệp thấy Vương Tiểu Minh sau khi uống xong vẫn có thể nói năng lưu loát, hết thấy bình thường, nhin không được uống một ngụm.

“Sao sao?” Gin lập tức thò đầu lại đây.

Thạch Phi Hiệp buông ly xuống, lau miệng, vẻ mặt thâm trầm nhận xét: “Bây giờ ta mới biết, hóa ra trên đời còn có thứ rượu khai vị mà năng lực ăn mòn của nó mạnh hơn cả axit sunphuric.”

Gin nói: “Đó là để hỗ trợ tiêu hóa.”

“Ồ. Tiêu hóa cũng tốt, nhưng ăn mòn không tốt đâu.” Hiện tại y cảm thấy trong dạ dày mình chẳng có gì cả, hoàn toàn trống trơn.

Gin đứng thẳng thắt lưng, quay sang quăng bá với chư vị quan khách còn lại: “Thấy chưa, đến cả nhân loại yếu ớt còn nếm được, loại rượu này uống vô không chết được đâu.”

Reyton, Victor lúc này mới nâng ly.

Âm thanh loảng xoảng trong bếp cuối cùng cũng ngừng.

Antonio tay bê một cái hộp gỗ đỏ như lửa, trông na ná như một cỗ quan tài bước ra khỏi bếp.

Vương Tiểu Minh chớp chớp mắt, “Kỳ thật, chúng tôi vẫn có thể ăn mì ăn liền được mà, đâu cần phải bi tráng như vậy chứ.”

Thạch Phi Hiệp nói: “Cậu yên tâm. Ở con thuyền Noah ngoại trừ Gin có sở thích giữ khư khư quan tài cho riêng mình ra, những người còn lại chỉ muốn đẩy quan tài cho kẻ khác.”

Vương Tiểu Minh quay đầu nhìn Gin một cái, mỉm cười nói: “Ừ, hy sinh cái tôi, hoàn thành trách nhiệm chung quả là một nghĩa cử cao đẹp.” Mặc dù có chút ngu xuẩn, nhưng sống trên đời cần có nguyên tắc của riêng mình, cho dù có bị người khác mắng là ngu xuẩn cũng không được từ bỏ.

“Không phải đâu, đó là giường của ta mà.” Gin cảm thấy chuyện vô cùng khẩn thiết lúc này chính là dạy cho vị Huyết tộc nhị đại mới gia nhập biết được cái gì gọi là truyền thống của Huyết tộc!

Bất quá bây giờ, tầm mắt của Vương Tiểu Minh đã bị hộp gỗ trên tay Antonio thu hút.

Đây là một cỗ quan tài rất tinh xảo, tinh xảo nhất chính là bốn phía xung quanh quan tài được điêu khắc đủ loại hoa văn.

Antonio giải thích: “Đây là sắc trong sắc hương vị.”

Vương Tiểu Minh lại ngơ ngác: “Sắc trong sắc hương vị không phải dùng để chỉ món ăn sao?” Sao lại chỉ dụng cụ chứ?

Đến khi Antonio mở nắp quan tài ra, cậu mới hiểu được.

Bởi vì món ăn này cực kì thiếu ‘Sắc’!

Chỉ có một màu đen thui lụi, hơn nữa nhìn rất giống mấy cục than nguyên chất được nhồi nhét bên trong, bất quá nhờ hộp gỗ màu sắc đỏ rực nó mới có chút nổi bật dễ nhìn.

Gin lẩm bẩm: “Rượu khai vị của ta được pha chế đúng lúc ghê.” Nếu không tại rượu khai vị của hắn khiến cho đám người đối diện chết đi sống lại, làm gì có ai dám hạ đũa xuống cái ‘món’ như vậy chứ?

Hughes dùng khuỷu tay chọc chọc hắn.

“Em nghĩ anh nói không đúng hả?” Gin quay đầu nhìn cậu ta.

Hughes nói: “Trong phòng em vẫn còn bánh mì đấy.”

“... Em quả nhiên rất chu đáo.” Hai con mắt của Gin sáng rực.

Tay Baal đột nhiên đầm mạnh xuống bàn, vô cùng tức giận nhìn Antonio: “Đây là thức ăn người dùng để chiêu đãi trong đám cưới của ta đấy à?”

Antonio trình trọng giới thiệu: “Món ăn này tên là ‘Tối như mực’.”

Thạch Phi Hiệp vuốt cằm: “Tên đặt rất chính xác. Một điểm cộng cho món ăn này.”

Isfel thần nhiên nói: “Vẫn còn một điểm cộng nữa.”

“Cái gì?”

“Phân lượng vừa đủ.” Isfel không biết từ lúc nào đã ngồi vào chỗ ghế trống, bĩu môi.

Hai bên bàn, chỉ có bốn chỗ là ngồi kín.

Một bên là Baal, Vương Tiểu Minh.

Một bên là Isfel, Thạch Phi Hiệp.

Sắc mặt Antonio không tốt lắm.

“Ngon thật!” Vương Tiểu Minh miệng bận ngậm dưa, nhả ra một câu.

Thạch Phi Hiệp thấy cậu hươu dưa như bay, nửa tin nửa ngờ cũng thử động dưa: “Thiệt hay giỡn vậy?”

Ba giây sau ——

Bốn đôi dưa như gấn môtô, không ngừng tấn công hộp gỗ đỏ rực.

Victor và Reyton là nhóm rời đi cuối cùng, còn chưa kịp đi xa, nghe vậy lập tức như tên lửa phóng về, nhưng phóng đến trước bàn ăn chừng độ một mét, hai chân không có cách nào xông vào.

Isfel hỏi Baal: “Kết giới của ngươi à?”

Baal nhướn mày ra vẻ đương nhiên.

“Ta thêm một tầng vậy.” Isfel nói tiếp.

Nhìn bộ dạng Reyton dùng vũ khí công nghệ cao và Victor ra sức phá kết giới, Vương Tiểu Minh trong lòng không nỡ: “Hay là để bọn họ vào ăn đi?”

Baal hỏi: “Ngươi muốn để bọn họ vào đây?”

Vương Tiểu Minh gật gật đầu.

Baal quay lại, nhìn Victor và Reyton đang gắng sức: “Các ngươi vào đi.”

Reyton chỉ chỉ kết giới trong suốt.

Baal mặt không đổi sắc: “Sao còn không vào mà cứ đứng đó?”

...

Giờ phút này có ngu đến mấy cũng biết tổng là đám người ngồi bên trong cố ý.

Vương Tiểu Minh kéo kéo tay áo hắn.

Baal khoan thai nói: “Con hổ và con dơi hình như vẫn chưa được ăn.”

“A, phải ha.” Vương Tiểu Minh đột nhiên nhớ tới.

...

Cho nên khi nhìn thấy Baal thả Pripley và con hổ bị nhốt trong không gian ra, Reyton và Victor hoàn toàn thất vọng.

Pripley khôi phục hình người, cùng con hổ chia đôi những gì còn sót lại trong hộp gỗ, một món ăn cực kỳ hấp dẫn cho dù bề ngoài đen thui lui. Tốc độ ăn và vẻ ngoài tao nhã của y chẳng tương xứng chút nào, thế nhưng tốc độ của con hổ và vẻ ngoài của nó lại rất phù hợp.

Cho nên, Reyton và Victor từ thất vọng biến thành tuyệt vọng.

Mặc dù đám cưới diễn ra không mấy thuận lợi, nhưng dấu sao nó cũng đã đến được bước cuối cùng.

Baal dùng không gian đưa Vương Tiểu Minh về phòng.

Phòng tân hôn là do Reyton bố trí, nghe nói nó được áp dụng công nghệ tiên tiến nhất cứu giới.

Nhưng sau khi Vương Tiểu Minh và Baal bước vào mới biết, điểm khác biệt chính là trong phòng thiếu đi rất nhiều thứ. Thành thật mà nói, hiện tại trong phòng hai người ngoại trừ cái giường cực đại ra chẳng còn thứ gì khác.

“Đổi sang giường lớn à.” Baal ánh mắt sâu thẳm.

Trên giường có một bộ điều khiển từ xa nằm chổng chơ.

Baal cầm lấy điều khiển từ xa. Trên đó nút bấm chẳng chịt ngang dọc.

Vương Tiểu Minh tò mò ngó qua: “Hình như không phải điều khiển TV đâu.”

“Thử là biết.” Baal bấm đại một cái.

Giường đột nhiên rung rung, giống sóng cuộn lên xuống phập phồng.

Đáng chú ý chính là, dưới gầm giường còn phát ra tiếng rên rỉ thở dốc mãnh liệt.

Baal bấm sang nút khác.

Chiếc giường thay vì tiếp tục cuộn sóng lại chuyển thành nôi ru, tiếng rên rỉ lập tức trở nên dễ chịu hơn.

...

Vương Tiểu Minh nhất thời hiểu ra phát minh khoa học vượt qua thời đại của Reyton là cái gì, máu huyết từ dưới chân lập tức ào ào vọt lên mặt.

Dục vọng trong mắt Baal đã lan ra thành đại dương mênh mông.

Vương Tiểu Minh không tự chủ được che mông lại, cúi đầu thấp giọng nói: “Ta thật sự rất mệt.”

Baal dùng ngón tay nâng cằm cậu lên, cúi đầu xuống một chút, “Nhưng mà, ánh mắt của người đâu có nói như vậy.”

“Nó... nó nói gì?” Mặc dù hai người đã thân mật rất nhiều lần, nhưng mỗi lần sắp sửa thân mật là cậu trở nên khẫn trương, ngưng ngừng vô cùng.

“Nó nói...” Thanh âm của Baal trái lại cực kỳ trầm ấm, “Nó rất khao khát a.”

Vừa dứt lời, ngón tay của hắn cũng một đường trượt xuống, miếng mồi béo bở gần trong gang tấc lập tức biến thành dơi con bay vào toilet.

Baal cảm thấy bất mãn, chợt nghe tiếng nước rào rào từ trong toilet truyền ra. Giọng Vương Tiểu Minh thấp thỏm hòa trong tiếng nước, “Ta tắm trước.”

...

Baal bước đến gần cửa toilet, cái miệng nói sang sảng: “Người quả nhiên là rất khao khát.”

Bạch.

Có tiếng trượt chân.

Hắn lắc mình bước vào toilet, lại nhìn thấy dơi con nằm chèm bẹp trong bồn tắm lớn đang liêu mạng vỗ cánh.

Baal nhắc dơi con lên: “Thật ra, ta cũng không ngại thử kiểu này một lần.”

Dơi con không biết do bị lạnh hay bị dọa, cả người run bần bật.

Baal vươn tay ra, nhẹ nhàng chọc chọc vào giữa mông cậu.

Dơi con nảy lên, lại biến về hình người.

Vương Tiểu Minh xấu hổ che mông: “Ta muốn tắm rửa.”

“Ta tắm cùng người.” Baal không chịu từ bỏ.

Vương Tiểu Minh: “...”

“Có khách tới!” Thạch Phi Hiệp rướn cổ kêu gào âm ỉ bên ngoài.

Baal: “...”

Cửa hùng hổ bật ra.

Thạch Phi Hiệp bình tĩnh chỉ xuống dưới lầu: “Có người đến nháo động phòng.”

Baal bắt đầu bẻ khớp tay.

Một đôi cánh đen từ dưới bay lên, sau đó quả đầu đỏ rực xuất hiện, đi kèm là áo choàng bay phấp phới cộng thêm hiệu ứng lập lòe phản quang do chiếc quần bóng bẩy đem lại.

“Baal, lâu rồi mới gặp nha.” Khẩu khí của Abaddon lần này không còn khách sáo như hồi mới tới nhân giới.

Baal thấy hai tay hấn ta trông trơn, mày không tự chủ được nhăn thành một cục. “Người đi tay không đến dự đám cưới, không biết xấu hổ hả?”

Abaddon nói: “Đâu có, ta mang theo hai nắm đấm đây này.”

Vương Tiểu Minh ướt mềm từ trong đi ra, “Đã lâu không gặp. Mời vào.”

Nhìn thấy Vương Tiểu Minh, một bụng hỏa của Abaddon nhất thời phải nuốt vào trong, “Chúc mừng người, tân hôn vui vẻ.” Đối diện là khuôn mặt của Baal, hấn ta thật không cam lòng khi nói ra những lời ấy.

“Cám ơn, ngài đến uống rượu mừng à?” Vương Tiểu Minh nhớ tới mỹ vị khó quên của Antonio, biết vậy cậu đã chờ lại một ít. “Nếu ngài không ngại, tôi đi pha mì gói cho ngài ăn nhé?”

Abaddon câm nín. Tuy rằng hấn ta đến đây không phải để uống rượu mừng, nhưng mỗi lần gặp đều được Vương Tiểu Minh ân cần tiếp đón dưới mức tiêu chuẩn vượt xa tưởng tượng của hấn.

Vương Tiểu Minh lúng túng: “Bởi vì mấy thứ còn lại đều cho con hổ và Pripsey ăn hết rồi.”

...

Nói cách khác, nếu con hổ không ăn, y sẽ cho hấn ăn sao?

Abaddon rất muốn phát hỏa nhưng lại không biết phát kiểu gì. Bởi vì hấn biết, những lời mà Vương Tiểu Minh nói đều xuất phát từ tận đáy lòng.

Còn Baal thì lại phát hỏa rất trực tiếp, trực tiếp đến nỗi hạ lệnh đuổi khách không thèm đếm xỉa mặt mũi. “Chúc xong rồi thì biến ngay.”

“Không, ta còn một việc chưa làm.” Abaddon cuối cùng cũng nhớ ra mục đích đến đây, lửa giận bắt đầu tích tụ trở lại, “Người chắc còn nhớ rõ, ai là người đã giúp người trong lúc khó khăn nhất chứ hả?”

Baal nhú mày: “Ai đâu?”

Abaddon cố nhịn mà gợi ý: “Địa ngục toàn mạo... Người quên rồi ư?”

Baal thẳng thừng: “Ta chưa từng nhớ.”

“Chết tiệt, là ai đã nói cho người biết cái đó!” Abaddon bùng nổ, “Bộ người quên là ai đã tặng người cuốn “Địa ngục toàn mạo”, điều kiện là tấn cho Raphael một trận nên thân sao?!”

“Là người.” Lần này Baal trả lời rất nhanh.

Abaddon thả lỏng ngữ khí, “Nhớ rõ thì tốt. Thế đã làm chưa?”

“Chưa.”

Abaddon bị thái độ dừng dừng đến vô tâm của hấn chọc tức. “Người... cái đồ thất hứa vô đạo đức! Uống cho ta một lòng tin người!”

Nhưng câu tiếp theo của Baal đã trực tiếp dập tắt lửa giận của hấn, “Người có yêu cầu kỳ hạn hả?”

Abaddon ngây người hồi lâu mới nói: “Vậy người định bao giờ đi?”

“Chưa biết.” Baal mặt mày cau có, “Nhưng tuyệt đối sẽ không đi trong lúc dục cầu bất mãn.”

Abaddon há miệng thở dốc, bực bội nói: “Người chờ một chút.” Hấn ta từ trong túi quần rút ra một viên hắc tinh thạch, “Xuất hiện đi.”

Áng sáng tím lóe lên, Mammon tao nhã ngồi giữa không trung, hai chân bắt chéo, trên tay còn nâng ly rượu đỏ, “Nghe được tin vui của các người khiến ta rất cao hứng đó nha.”

Vương Tiểu Minh cũng phấn khởi: “Hoan nghênh anh tới uống rượu mừng.”

Mammon mỉm cười nói: “Đây chỉ là ảo ảnh của ta thôi. Tuy rằng không thể tự mình tới chúc mừng, nhưng thông qua đây ta cũng cầu chúc cho các người tân hôn vui vẻ, vĩnh viễn bên nhau.”

Vương Tiểu Minh đáp lời: “Cám ơn.”

Baal ôm ngực: “Chắc người không phải chỉ có chúc suông thôi chứ?”

“Mục đích của ta và Abaddon rất giống nhau.” Mammon tay đặt dưới cằm, khẽ nhướn mày nhìn hắn, “Cái này có khiến cho người nhớ được gì chăng?”

Baal rất trực tiếp: “Có, nhớ tới một ly rượu đầy gián.”

Nụ cười của Mammon cứng đờ, tiện tay thả ly rượu sang một bên, sau đó nghiêm mặt nói: “Đạo này Titan tộc có nhiều biến động lớn, bây giờ chính là thời điểm tốt nhất để xuất phát.”

“Không được, hắn phải lên thiên đường xử lý Raphael trước.” Abaddon ngắt lời.

Mammon thông thả nói: “Abaddon, Lucifer đại nhân đang tìm người.”

“Chi vậy?” Abaddon nhất thời vô cùng khẩn trương.

“Về một hóa đơn sửa chữa khu nhà đã bị ai đó tàn phá.”

Abaddon đứng hình.

Mammon quay sang Baal: “Titan tộc là nơi lý tưởng nhất để hưởng tuần trăng mật a.”

Abaddon vội nhét viên hắc tinh thạch vào túi.

Thân ảnh của Mammon biến mất.

Abaddon gấp gấp bỏ lại cho Baal một câu, “Nhớ lên thiên đường.” Sau đó xòe cánh bay mất dạng.

Baal quay sang Thạch Phi Hiệp vô công rồi nghề đang đứng đó hóng hót: “Nghe đủ chưa?”

“Lát hồi có được nghe nữa không?” Thạch Phi Hiệp bình tĩnh hỏi lại.

“Người nói xem?” Baal nheo mắt, tràn ngập nguy hiểm.

“Hiểu mà.” Thạch Phi Hiệp tiêu sái xoay người bước đi.

Chờ đến khi thân ảnh của Thạch Phi Hiệp biến mất tại góc rẽ hành lang, Baal mới xoay người ôm Vương Tiểu Minh đi vào trong phòng.

Vương Tiểu Minh lập tức hiểu ra hắn muốn làm gì, sợ hãi trốn tránh: “Ta còn chưa kịp tắm mà.”

“Trước tiên phải kỳ cọ sạch sẽ bên trong, rồi sau đó mới tắm rửa bên ngoài.” Baal bước vào, tiện thể giơ chân đóng cửa lại.

Ở góc rẽ hành lang, Thạch Phi Hiệp lúi ra ống nghe Domino đặc biệt dán lên vách tường.

Reyton hý hửng ngồi chồm hồm phía sau y, liên tục hỏi: “Sao rồi? Công dụng của cái giường đó thế nào?”

Thạch Phi Hiệp trầm ngâm thật lâu mới thất vọng thở dài: “Biện pháp an toàn kỹ lưỡng quá.”

“Là sao?”

“Hắn dựng kết giới rồi.” Thạch Phi Hiệp chống cằm, “Trừ phi nhờ Isfel và Gin phá kết giới như lần đó, nếu không thì...”

Reyton xoa xoa tay: “Vậy mau đi tìm Isfel và Gin thôi?”

Thạch Phi Hiệp liếc hắn: “Baal mà có hỏi ta sẽ ăn ngay nói thật đó.”

...

Reyton cung kính nói: “Mấy cái trò rình coi nghe lén người ta động phòng thật sự vô đạo đức, tốt hơn hết là không nên làm nha.”

Thạch Phi Hiệp gật đầu: “Đúng thế, tốt nhất là muốn cũng đừng nghĩ, nếu không sẽ chẳng cao nổi đâu.”

Reyton: “...”

Lúc Gin đi ngang qua phòng bếp có thấy một sinh vật nhìn rất quen mắt, đang ngửa mặt phơi bụng nằm ngủ say sưa.

Hắn nhin không được lại gần coi cho kỹ.

Con vật đó đột nhiên mở to mắt, vẫy mình đứng dậy, như hổ rình mồi nhìn hắn chằm chằm.

Đích thật là như hổ rình mồi, bởi vì căn bản đây vẫn là một con hổ.

“Meo.” Con hổ kêu một tiếng, sau đó liềm mạng ngoe nguẩy cái đuôi.

Gin nhíu mày: “Không thể nào?” Trong trí nhớ kém cỏi của hắn, con hổ duy nhất có thể kêu ‘meo meo’, chính là ——

Con hổ đột nhiên nhào vào người hắn.

Hắn lách mình, con hổ tóm được giày hắn, hung hăng gặm cắn, trong cổ họng còn không ngừng phát ra tiếng gặm gừ the the của loài chó.

Hughes cũng đi ngang qua, kinh ngạc hỏi: “Anh quen nó hả?”

“Nó chính là kẻ đầu sỏ đã hại anh không dám đụng đến trái cây nữa.” Gin nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vì sao?”

“Thế em đã từng gặp một con hổ biết kêu ‘meo meo’ chưa?”

Hughes lắc đầu.

“Nó ăn trái cây vô sẽ kêu vậy đấy.”

Hughes an ủi hắn, “Cho dù có kêu ‘meo meo’ thì cũng giống như kỹ năng đặc biệt thôi mà.”

“Thế nhưng, ai mà biết được sau khi ăn trái cây vô anh có bị rối loạn này nọ hay không.” Gin vẫn rất khó chịu.

“Rối loạn này nọ?” Hughes không hiểu, “Là cái gì?”

Gin hướng ánh mắt về phía ngực cậu ta.

Hughes: “...”

41. Chương 41: Phiên Ngoại 3: Phong Cường Tình Triền

Edwin và Winston

* Phong cường tình triền: Vương vào cuộc tình cuồng điên

Một đêm giường đơn gối chiếc làm Winston cảm thấy hết sức trống vắng, ngay cả khi rời giường đánh răng cũng thấy uể oải mệt mỏi vô cùng.

Mãi đến khi chuông điện thoại vang lên, động tác của y mới giống như băng video tua rè rè, chỉ mất ba giây để súc miệng rửa mặt, sau đó ngồi vào sofa đón điện thoại. Cho dù có phải làm việc thay cho mười Huyết tộc y cũng chẳng thấy khó khăn chút nào.

Y vừa mới nhắc điện thoại, từ đầu bên kia đã truyền đến thanh âm mềm mại kiểu lười biếng làm nũng của Angela, “Anh yêu à.”

Chỉ ba tiếng ngắn ngủi thôi đã làm tim y lập tức như thể bị vô số con mèo nhỏ cào qua, thân thể hình như có chút phản ứng. Bất quá bên ngoài mặt y vẫn biểu hiện khá là trấn định, “Kỳ nghỉ của cô và Pele vui vẻ chứ hả?”

“Ha ha... Nếu anh không phải Winston, em lại còn tưởng là anh đang ghen cơ.” Cô nàng cười rộ lên.

Nếu ngày hôm qua y không phải nằm vò võ ôm gối ngủ một mình, có lẽ y cũng không nghĩ là bây giờ mình đang ghen đâu. Chỉ cần nhớ lại nỗi cô đơn trống trải tối hôm qua, chỉ số tâm trạng của hiện tại Winston tuột dốc không phanh. Bất quá khuyết điểm loại này y tuyệt đối không để gì để lộ, cho nên y thần nhiên nói: “Ta tiện thể hỏi thăm thôi.”

“Được rồi, anh yêu này, nếu đã muốn biết sao không tự đến đây đi.” Cô nàng lập tức đọc lên một cái địa chỉ dài loằng ngoằng. Sau đó không đợi y trả lời đã vội vàng hôn môi xa qua điện thoại rồi cúp máy cái rụp.

Winston cầm địa chỉ trên tay có hơi rầu rĩ.

Bởi vì theo những gì y biết, địa chỉ này vừa khéo lại nằm trong địa bàn của một gã Huyết tộc đời thứ năm thuộc gia tộc McCorvey. Nếu y muốn đi đến đó, nhất định phải đến chào hỏi hân. Mặc dù cùng là thành viên của Mật đảng, nhưng với những Huyết tộc được gọi là kẻ điên như nhà McCorvey, những thành viên khác của Mật đảng tới tận giờ lỗ mà gặp phải họ chỉ sợ muốn trốn cũng không kịp.

Trong tay cầm lấy địa chỉ, hai bên cán cân của Winston bắt đầu đong đưa.

Cuối cùng tình hình vọt lên não đã chiến thắng lý trí, y phóng như điên lên lầu, thay quần áo đi ra ngoài.

Mặc dù tình hình đang quấy loạn cào cào trong cơ thể, thế nhưng Winston vẫn không thể không đến tòa thành để chào hỏi chủ nhân của vùng đất này. Bởi vì đại đa số Huyết tộc cao cấp đều thích sống ở Huyết tộc giới, cho nên vị thân vương đời thứ năm thuộc gia tộc McCorvey này sống ở nơi đây có thể xem như là vô cùng cường đại và cao quý.

Winston đi vào phạm vi tòa thành, cầm trong tay hai bình rượu quý. Đây là phong tục y học được sau khi trải qua một thời gian dài ở nhân giới.

Cửa mở, một nam quản gia trung niên mặc một bộ lễ phục xám bước ra. “Chào ngài.”

“Xin chào.” Winston vội vàng tự giới thiệu, “Ta là Winston • Drake • Ventrue, Huyết tộc đời thứ sáu, ta có việc ghé qua nơi đây nên đặc biệt đến chào hỏi Edwin thân vương đại nhân.”

Ánh mắt của quản gia lập tức dừng lại chỗ rượu y cầm trên tay.

Winston nhanh nhẹn đưa rượu qua, “Đây là chút lòng thành ta chuẩn bị, xin vui lòng nhận cho.”

Quản gia vươn tay đỡ lấy, “Chủ nhân đang ở phòng ăn, xin mời đi bên này.”

Winston đi theo sau hân.

Dựa theo dấu vết thời gian xung quanh tòa thành, hân là nó đã tồn tại trên trăm năm rồi.

Nơi ở hiện tại của y nằm trong một thành phố hiện đại, tự dưng trở lại tòa thành như vậy, đột nhiên có một loại cảm giác thân thiết.

Đi vào phòng ăn, một nam tử nhìn tuổi có vẻ cũng xấp xỉ y đang tạo nhả dùng cơm.

Hân ta dung mạo anh tuấn, khí chất ôn hòa, so với hình ảnh kẻ điên trong truyền thuyết chênh lệch quá xa. Mà chênh lệch cỡ này lại khiến Winston không khỏi sinh ra vài phần hảo cảm đối với hân. Nhất là khi hân phát hiện trong phòng có người bước vào, mau chóng dừng ăn uống, còn lau miệng rồi nhanh nhẹn đứng dậy.

“Xin chào. Ta là...” Winston lại tự giới thiệu một phen.

“Ta là Edwin • McCorvey.” Rõ ràng đối phương đã biết trước thân phận của hân, vậy mà hân vẫn rất lịch sự tự giới thiệu một lần nữa.

Winston cảm thấy hai bên đã gặp rồi, chào hỏi đã chào rồi mà lễ vật cũng đưa rồi, dường như đã có thể nói bye bye, mau chóng biểu đạt các loại tình cảm, ngưỡng mộ, sau đó uyển chuyển tỏ vẻ như mình phải đi thăm bạn bè.

Edwin biểu hiện phi thường nhiệt tình, “Để Mario tiễn người một đoạn đường đi. Đường xá nơi đây hân rất thông thuộc.”

Winston giả lả từ chối cho có lệ hai lần rồi mới ồm ờ đáp ứng. Có thể tiết kiệm một chút khí lực lái xe cũng không tệ, như vậy mới có thể tập trung càng nhiều sức lực để làm những việc khác cần thiết hơn.

Mario chính là gã quản gia kia. Hắn nhanh chóng chạy xe tới.

Edwin tiến y một đường tới tận cửa xe.

Xe chậm rãi chạy xa, Winston quay đầu lại nhìn vẫn thấy Edwin đứng yên bất động như cũ, trong lòng dâng lên một loại cảm giác kỳ quái.

Lần đầu tiên gặp một người xa lạ như y, hắn lại biểu hiện có chút quá mức hiếu khách rồi đi.

“Edwin thân vương thật sự rất hiếu khách a.” Winston cười nói.

Mario đáp: “Chủ nhân đâu phải đối với ai cũng như vậy.”

Winston chớp chớp mắt nhìn, “Bởi vì ta là thành viên của gia tộc Ventrue sao?” Có thể là vậy chẳng. Bởi vì từ sau khi Cain chìm vào giấc ngủ, huyết tộc vẫn do trưởng lão của gia tộc Ventrue là Leslie đứng ra chấp quản.

“Không phải.” Mario tiếc chữ như vàng.

Winston tò mò hỏi: “Vậy rốt cục là vì sao?”

Mario đạo: “Rồi ngài cũng sẽ sớm biết thôi.”

Winston còn đang tính hỏi tiếp, nhưng nhìn qua kính chiếu hậu thấy miệng hắn ngậm lại còn chặt hơn cả trai, y biết có hỏi nữa cũng uống công mà thôi. Bất quá mặc xác nó. Bây giờ việc quan trọng nhất của y là mau mau đến địa chỉ của Angela, hảo hảo mà đè nàng ta xuống để phát tiết tinh lực đến giờ phút này đã sớm tràn đầy chịu không nổi.

Nơi ở của Angela là một khu biệt thự nằm độc lập.

Trên đó có từng phiến cửa sổ to kéo dài sát đất, cửa sổ lại mở toang hoang, thế nên xe của Winston vừa đến đã nghe thấy thanh âm đặc biệt của Angela đang cất cao giọng rên rỉ. Hòa cùng tiếng rên của nàng là tiếng thở dốc của một nam nhân.

Hai chân của Winston nhất thời cứng đờ.

Mario từ trong xe nhô đầu ra, “Nếu không ngại, ta thay mặt chủ nhân ta mời ngài dùng bữa tối.”

“Nga, không cần đâu.” Winston nghĩ, y bây giờ làm gì còn tâm trạng mà dùng cơm tối nữa chứ, “Thật sự là làm phiền các ngài quá.”

“Xin đừng từ chối.” Ánh mắt của Mario thoáng liếc lên lầu, “Ta nghĩ chắc hẳn bây giờ ngài cũng không bận rộn gì đâu nhỉ.”

Winston có cảm giác như thể hắn ta đang sát muối lên miệng vết thương của y. Nhưng bậc nhất chính là, y hoàn toàn không có biện pháp phản bác.

“Được rồi.” Y thở dài, ngồi về lại trên xe. Coi như tới thành phố này thưởng thức một bữa cơm vậy.

Xe rời đi.

Angela từ trong cửa sổ nhô đầu ra, vừa cầm điều khiển tắt đi cuốn băng ghi hình một đêm mãnh liệt của nàng ta và Pele tối qua, vừa rút di động từ trong túi quần ra, lưu loát ấn nút gọi tới.

Điện thoại mau chóng được bắt máy.

“Anh ta đi rồi.”

“Tốt lắm.” Thanh âm của đối phương ôn hòa và trầm ổn.

Angela mời mọc: “Anh có chắc người anh cần là anh ta chứ không phải em ư?”

“Ta chắc chứ.” Giọng điệu không hề do dự.

“Thật sự làm người ta tiếc quá à.” Kết thúc cuộc thoại, nàng ta khẽ khàng ấn ấn cái tên Winston lưu trên màn hình, nhẹ giọng rủ rỉ, “Chúc anh may mắn.”

Hủy hẹn với Angela nhưng chuyến này của Winston vẫn tương đối vui vẻ. Hơn nữa Edwin thật sự là một chủ nhân vô cùng trách nhiệm, mặc dù hình như có hơi nhiệt tình quá mức.

Đêm đó, Winston bị ép lưu lại làm khách.

Tòa thành vào ban đêm lúc nào cũng mang theo vẻ gì đó thần bí lại thâm trầm. Với Winston mà nói, đây là một khung cảnh quá đối thân thuộc, thế nên mặc dù y đang ngồi trên giường, nhưng lại bởi hoài niệm nhiều quá mà lần qua lần lại khó ngủ.

Có lẽ cảm giác y không ngủ được, tiếng gõ cửa vang lên.

Winston mở cửa ra, đứng bên ngoài chính là Edwin.

“Hết thấy đã quen chưa?” Hắn mỉm cười hỏi.

Winston nói: “Tốt lắm, thật sự là không thể tốt hơn.”

“Như vậy, người có đồng ý sẽ vĩnh viễn ở lại đây không?” Edwin hai tay cắm vào túi quần, ngữ khí tự nhiên, giống như vấn đề đang hỏi là một chuyện cực kỳ bình thường.

Winston sững sốt, “Ý của ngài là sao?”

“Trở thành chủ nhân của tòa thành này.” Ngọn đèn ngoài hành lang có hơi tối, khiến cho đôi mắt của Edwin nhìn rất thâm trầm, áp lực làm Winston có chút khó thở, “Ngài đang đùa sao. Ta là người của gia tộc Ventrue...”

Edwin vội cắt ngang lời y, “Tựa như đang cầu hôn vậy.”

Winston nghĩ, biểu tình hiện tại của mình có lẽ trông rất ngớ ngẩn. Mà quả thật, mặt y đích xác dần thối. Y tung hoành tình trường lâu như vậy, đây là lần đầu tiên được một gã đồng tính tỏ tình.

“Ta rất cảm kích ý tốt của ngài nhưng ta không thể nhận lời được.” Winston lễ phép cự tuyệt. Ở Huyết tộc, đồng tính luyến cũng không phải là chuyện gì ghê gớm. Cho nên biểu hiện của hắn có lẽ vẫn đủ bình tĩnh.

Edwin nói: “Ta đã từng gặp người ở tiệc cưới của Nowitz.”

Winston cười gượng đáp: “Vậy à?” Tiệc cưới của Nowitz quả thật là tai họa, y căn bản cũng chẳng nhớ nổi mình đã gặp qua khuôn mặt này chưa.

“Khi đó đi bên cạnh người là một cô ả tóc đỏ.”

Không biết vì sao, nghe hắn kể chuyện từ tốn như vậy lại làm Winston có cảm giác lông tóc hình như đã dựng đứng lên hết rồi.

“Khi đó ta đâm ra ghen tị.” Edwin nói, “Đây là lần đầu tiên ta cảm thấy ghen tị.”

Winston mím môi nói: “Vậy thật bất hạnh quá ha.” Tuy rằng y cảm thấy hiện tại mình được người ta để ý lại càng bất hạnh hơn.

“Loại cảm giác này không mấy dễ chịu.” Edwin khéo léo đi đường vòng, sau đó ánh mắt quỷ dị chậm rãi chuyển sang đỏ. “Cho nên, ta quyết định phải tranh thủ giành lấy hạnh phúc của mình!”

Trong đầu Winston hiện lên sáu chữ vô cùng khủng bố ——

Kẻ điên nhà McCorvey!

Gần như là cùng lúc ——

Edwin bước tới chụp lấy cánh tay y.

Mà Winston lại triệu hồi ra hơn mười con dơi cản hắn lại, chính mình cũng biến thành dơi, phóng ra ngoài cửa sổ.

Nhưng mọi chuyện đâu có dễ dàng kết thúc như thế.

Y chỉ vừa mới hít thở tí không khí trong lành, liền cảm giác cổ bị hung hăng trói buộc, một thanh âm ghé vào sát lỗ tai y cảnh cáo: “Đừng có mơ mà trốn khỏi tay ta.”

...

Không trốn mới sợ đó!

Winston đành biến lại thành người, thân thể đột nhiên đứng phắt dậy.

Edwin buông cổ y ra, sau đó vươn tay muốn nâng cằm y lên.

Đôi mắt Winston chợt lóe tinh quang, mấy trăm con dơi vọt ra, chắn giữa hai người.

Ngón tay Edwin co rút lại, để mặc cho lũ dơi tấn công, cứ vươn tay ra tóm lấy y.

Cho dù Winston đã cố hết sức tránh né, nhưng quần áo vẫn bị hấn giữ chặt.

“Chết tiệt!” Đây bộ vest y mới đặt may đó nha!

Winston vừa nghĩ vừa ra sức giật mạnh về trước.

Chỉ nghe roạt một tiếng, quần áo bị xé thành hai nửa.

Winston lập tức nhân cơ hội phóng xuống chân núi.

Edwin nhanh chóng bị đàn dơi bao quanh.

Ba giây sau, một vết sáng trắng xoẹt qua, cả đám dơi đều bị chẻ làm đôi.

Edwin chẳng chút sứt mẻ đứng giữa không trung, nhìn về phía Winston bỏ chạy, chậm rãi nhếch lên một tia cười lạnh, “Để xem ngươi trốn được bao lâu.”

.

Winston đích xác không trốn được bao lâu, bởi vì y vừa mới trở về nhà trọ, đã nhìn thấy một thân ảnh vô cùng quen thuộc đang ngồi trên xích đu mà y vẫn thường ngồi.

“Sao... sao ngươi lại ở đây được?”

Thần kinh vừa mới thả lỏng lại tiếp tục lên dây cót.

Ngón tay Edwin miết cằm nhìn y, nói: “Tới tìm ngươi.”

Ánh mắt của Winston liên tục đảo quanh, muốn tìm một khe hở để bay đi.

“Hôm nay là sinh nhật của ta.” Edwin lôi từ dưới ghế ra một hộp bánh kem.

Winston cho dù có ghét người ta đến mức nào đi chăng nữa cũng khó mà có thể ngay trong ngày sinh nhật của hắn lại thốt ra những lời cay độc. Thế nên y đành nhỏ giọng lịch sự nói: “Chúc mừng sinh nhật.”

“Không thể hát một bài tặng ta sao?” Edwin đứng dậy đặt bánh sinh nhật lên bàn, chậm rãi mở ra.

Lớp kem màu trắng được ánh đèn chiếu vào rất chói mắt.

Winston cười gượng nói: “Cổ họng ta hôm nay không được khỏe.”

Edwin quay lại nhìn y.

Đối với ánh mắt này, Winston không khỏi nhớ tới bộ dáng lúc chúng chuyển sang đỏ, “Ta thật sự không biết hát bài Happy Birthday đâu. Hay là ta đi tìm một dàn nhạc tới hát mừng ngươi nha?”

Edwin vung tay lên.

Một con dao gọt trái cây từ trong phòng lao vút ra, soạt một cái cắm trên bánh kem.

Winston nuốt nước miếng cái ực.

Edwin đề nghị: “Nếu sẽ không muốn hát thì giúp ta cắt bánh sinh nhật đi.”

Winston đáp: “Bánh sinh nhật phải tự mình cắt mới đúng.”

Khi y nói ra những lời này đã sẵn sàng chờ hấn phát hỏa, ai ngờ Edwin lại chẳng buồn phản bác lấy một câu, “Giúp ta lấy chén đĩa và nĩa ăn ra đây.”

“Ồ chỗ nào?”

Edwin tựa tiểu phi tiểu liếc nhìn y.

Lúc này Winston mới nhớ ra nơi y đang đứng hình như là nhà y a, xấu hổ đi vào trong bếp, lấy chén đĩa và nĩa ăn ra ngoài.

Edwin chia bánh kem thành tám phần, sau đó đặt hai phần vào trong đĩa, “Ném thử xem. Là do Mario tự tay làm đó.”

Bụng Winston cũng đang thấy đói, dùng nĩa ăn cắn một miếng nhỏ bỏ vào trong miệng.

“Người không sợ ta bỏ tở vào đó sao?”

“Khụ khụ.” Winston thiếu chút là phun hết bánh kem ra ngoài.

Edwin cầm lấy cái đĩa, mỉm cười nói: “Ta giỡn thôi.”

Hiện tại nhìn hấn vô cùng bình thường.

Winston ngậm bánh kem trong miệng, vụng trộm quan sát sắc mặt của Edwin, hồi lâu mới lên tiếng: “Ta chỉ thích phái nữ thôi.”

Cái tay đang cầm đĩa ăn của Edwin ngừng giữa không trung.

Winston khấn trương nhìn theo ánh mắt hấn, chuẩn bị sẽ hóa thành con dơi bất cứ lúc nào.

Nhưng Edwin cái gì cũng chưa nói.

Winston tim treo cả nửa ngày, treo cũng muốn một luôn, nhin không được dò hỏi: “Người có hiểu được ý ta nói không?”

“Chúng ta trước mắt cứ làm bạn đã.” Edwin đáp.

Trước mặt? Vậy về sau sẽ thế nào?

Winston do dự thật lâu, không dám đem vấn đề này hỏi ra ngoài miệng. Vô luận có thế nào, đây cũng vẫn là một khởi đầu tốt, có lẽ sau khi bọn họ ở chung thật lâu, Edwin sẽ phát hiện ra kỳ thực sức hấp dẫn của đồng tính rất là... vô lý!

Winston đánh giá đáng người của hấn.

Cao lớn, mạnh mẽ, chắc chắn sờ vào nhất định đàn hồi rất tốt.

Nhưng mà cái tính đàn hồi này so với cơ thể của nữ nhân hoàn toàn bất đồng nha.

Winston cảm thấy bản thân nửa điểm dục vọng cũng chẳng thấy đâu.

“Nếu người cứ nhìn như thế, ta sẽ rút lại câu mới nãy đó.” Đôi mắt của Edwin dần dần âm trầm.

Winston hoảng sợ, vội vàng nói: “Ta chỉ đang nghĩ, người có mang theo áo ngủ hay không? Chỗ này của ta chỉ sợ không có đồ ngủ thích hợp thôi.”

Edwin hơi kinh ngạc hỏi: “Người đang mời ta lên giường sao?”

Winston xém nữa là muốn giơ tay tự tát vào mặt mình một cái.

Làm gì có người nào lại lòi ra cái cơ cứ như thể đang đào một cái hố ngay bên cạnh rồi tự mình nhảy xuống đó cơ chứ.

“Ý của ta là, ờ thì, ta có thể ngủ ở sofa trong phòng khách.” Biểu hiện của Winston chân thành đến dị thường.

Edwin vừa lòng gật đầu nói: “Ta cũng hy vọng có thêm cơ hội để có thể hiểu thêm lẫn nhau.”

Trong đầu Winston đang cố vắt ra những thói quen buồn nôn đáng ghê tởm trong sinh hoạt.

Vì thế khi Edwin tắm rửa xong đi ra, liền nhìn thấy Winston ngồi trên sofa mân mê ngón chân, sờ đã rồi còn giơ cái tay đó lên trước mũi ngửi ngửi, ngửi xong còn chọt vô lỗ mũi rồi ngoáy ngoáy... Cuối cùng rút một cái khăn giấy ra lau tay.

Edwin cười nói: “Thoải mái không?”

“Thoải mái, rất dễ chịu.” Winston cố ý làm ra vẻ mặt đáng khinh.

“VẬY lần sau ta cũng thử xem sao.” Sắc mặt Edwin vẫn như cũ trở về phòng.

...

Nhất định là sức tác động không đáng kể.

Winston trừng mắt nhìn đồng khăn giấy. Sớm biết thế y đã không dùng khăn lau, dùng miệng liếm có phải hơn không...

“Oe!”

Cứ như vậy, Edwin danh chính ngôn thuận sinh hoạt tại đây, cuối cùng đã ở được một tháng.

Winston cũng đã đóng đô trên sofa được những một tháng, cảm giác cư nhiên không phải là rất không xong. Edwin biểu hiện đúng là một người bạn cùng phòng lý tưởng. Duy nhất khiến y phải ai oán chính là không thể đi ra ngoài tìm một người bạn khác phái. Chỉ cần y gặp gỡ khác phái, chưa đầy một phút sau, thân ảnh của Edwin không biết từ đâu chui ra.

Cho nên nguyên một tháng này tuy không hẳn là quá tệ. Nhưng y suy nghĩ, nếu cứ tiếp tục cấm dục như này, cái ngày tệ hại nhất chắc chắn không xa nữa đâu.

Winston trước nghĩ sau tính, hẳn là y nên cùng Edwin nói chuyện một chút, nói cho hắn biết đối với đàn ông mà nói, thiếu đàn bà là chuyện không thể được.

Cơ hội nói chuyện có rất nhiều, tỷ như hiện tại — khi mà cơm nước xong xuôi, cùng nhau ngồi xem TV ăn hoa quả.

“Ồ, Edwin này.” Winston tận lực để mình ngồi thoải mái hết mức.

“Ừ?” Edwin quay qua.

Mỗi lần chỉ cần y nói chuyện, Edwin đều bày ra bộ dạng biểu hiện như đang chăm chú lắng nghe. Winston trong bụng bắt đầu sắp xếp lại những lời đã vạch sẵn, sau khi xác định không có gì sai sót mới mở miệng: “Người có biết tại sao thần sóm muộn gì cũng tạo cho A-đam một nàng Eve không?”

Edwin chớp chớp mắt nhìn y. Hàng lông mi của hắn rất dày, cho nên khi chớp mắt trông hết sức đáng yêu, thật giống như hai phiến quạt nhỏ khê quạt lên quạt xuống.

Winston lại nghĩ, nếu Edwin là nữ nhân, như vậy vấn đề giữa bọn họ sẽ trở nên dễ giải quyết hơn rất nhiều.

“Bởi vì không có thú vị.”

“Như vậy vì sao nhất định phải là nữ, không phải là một gã đàn ông đâu?” Winston từng bước dẫn lối.

Edwin mỉm cười nhìn y, “Đáp án của ngươi là?”

“Bởi vì phải nổi dôi tông đường.” Winston thốt lên leng keng hữu lực.

Edwin đáp: “Bất quá huyết tộc chúng ta với chuyện này đâu có gì phải băn khoăn.” Phương thức chủ yếu mà bọn họ dùng để nổi dôi tông đường là thông qua sơ ửng.

Winston liếm liếm môi nói: “Người đã bao giờ nghĩ là, thật ra trải nghiệm quá trình nổi dôi tông đường cũng rất trọng yếu.”

“Người rốt cục là muốn nổi cái gì?” Thân thể của Edwin nhích gần về phía y.

Winston cảm nhận được một áp lực rất cường đại, giống như một đêm nọ ở tòa thành lúc đôi đồng tử của hắn biến thành màu đỏ.

“Kỳ thật,” Một đêm ngưỡng ngừng của y dần lắng xuống, “Ta chỉ muốn tìm một chút đề tài trà dư tửu hậu tán gẫu mà thôi.”

Edwin khóe miệng hơi nhếch lên, “Là vậy à?”

Winston hỏi: “Ý của ngươi là?”

“Quá trình nối dõi tông đường ấy mà...” Đôi mắt của Edwin dần dần biến sắc, màu đỏ yêu dã từ trung tâm của đồng tử chậm rãi lan ra. “Chúng ta cũng có thể thử xem sao.”

Winston biến thành con dơi bụp một phát dán người lên trần nhà.

Edwin vẫn duy trì tư thế như cũ không nhúc nhích, nhưng lại từng chút từng chút lùi tay về.

Sau một lúc lâu.

Màu đỏ trong mắt Edwin tản dần. Hắn ngẩng đầu, nhìn sang hướng con dơi đang im ắng như thể là một bức tượng được khảm trên trần, mỉm cười nói: “Ta giận mà.”

...

Ta muốn rời đi, nhất định phải nghĩ ra biện pháp rời khỏi cái nơi đáng sợ này.

Con dơi từ tận đáy lòng kiên định nghĩ kế.

Cơ hội rất nhanh tìm đến.

Gia tộc Ventrue ở nhân giới cứ ba năm sẽ tổ chức tiệc rượu một lần, mục đích là để thắt chặt mối quan hệ giữa các thành viên, tiện thể cùng nhau thảo luận xu thế phát triển gia tộc ở nhân giới dạo gần đây, còn có ngồi nói xấu kẻ tội sau lưng Ma đẳng nữa.

Winston hồi trước đời nào chịu tham gia những bữa tiệc nhằm chán như vậy chứ, nhưng lần này thì khác, đây là cơ hội trời ban a.

Bởi thế rất uyển chuyển nhìn Edwin biểu đạt tâm tình vô cùng đau đớn, vô cùng vất vả khi phải rời xa nơi này vài ngày.

Edwin nhìn thiệp mời không nói một lời.

“Bữa tiệc này vô cùng quan trọng.” Winston lại bôi son trát phấn thêm cho bữa tiệc, “Đến lúc đó còn có thể có Leslie trưởng lão đại diện tham gia, và còn kiểm tra lại tư cách của các thành viên khác. Ngươi có biết ba năm nay ta không hề thu nhận thêm thành viên mới, nếu lần này còn không tham gia, nhất định sẽ bị xếp vào sổ đen mất.”

Edwin ngẩng đầu, ánh mắt nhỏ dài giống như thể cất giấu một tia lãnh ý, “Ngươi sẽ trở về đúng không?”

Winston cảm thấy nụ cười sắp cứng ngắt rồi, nhưng y biết, nụ cười tiếp theo không được phép cứng ngắt như này, cho nên y cười thật to, để bản thân thêm vài phần tự nhiên, “Hẳn nhiên rồi! Đây là nhà của ta mà, ta không trở về còn biết đi đâu nữa?”

Edwin tựa hồ đã chấp nhận lý do này, lại cười nói: “Ta sẽ ở đây chờ ngươi trở về.”

“Ha ha, ngươi coi nhà là ta yên tâm rồi.” Vậy thì thật sự có đánh chết y cũng không trở về. “Ta đi rót ly nước.” Nếu không muốn hắn thấy mình biểu hiện quá khẩn trương, y quả thật rất muốn khui một chai champagne để chúc mừng.

“Nếu dơi không được ngươi...” Edwin chậm rãi mở miệng.

Winston thả chậm cước bộ.

Nhưng Edwin lại không nói hết câu đến tận cùng sẽ thế nào.

Vì thắc mắc như thế, đến khi màn đêm buông xuống Winston nằm trên sofa lăn qua lộn lại thật lâu, cuối cùng xác nhận, uy hiếp tự hành bản thân tưởng tượng so với những lời kim châm còn mạnh hơn gấp trăm lần.

Bất quá một đêm này mất ngủ cuối cùng vẫn không ảnh hưởng mấy tới hần.

Sớm ngày hôm sau, y liền mang theo vẻ mặt ly biệt đau xót và một bụng cao hứng phần chấn rời nhà đi dự tiệc —— Luân Đôn nước Anh.

Vừa đến Luân Đôn, y lập tức chạy tới tìm một trong những thành viên của ban tổ chức, Laurence Huyết tộc đời thứ năm của nhà Ventrue. Sau khi kể rõ cho hần nghe sự tình của mình, Laurence khẳng khái dị thường đồng ý giúp y.

Vì thế, đến ngày thứ ba, Winston cứ thế mai danh ẩn tích trên lục địa Châu Âu.

Vô luận là máy bay, xe lửa, taxi hoặc là phương tiện gì đi chăng nữa cũng không xác định được tung tích của y.

Người duy nhất biết được là Laurence. Mà kẻ duy nhất biết Laurence lại chỉ có mỗi Winston.

Cho nên, hết thấy đều rất an toàn.

Ít nhất, trước mắt là như thế.

Rời Châu Âu đến Châu Phi, Winston như cá gặp nước, vì y được cái đẹp mã cho nên phần đông chị em đều khoái. Cuộc sống lạc thú mau chóng khiến y quẳng luôn vấn đề của Edwin ra sau đầu, mãi cho đến một ngày, con dơi của Laurence mang đến một hung tin ——

Vĩnh biệt Châu Âu.

...

Tâm tình phơi phơi của Winston lập tức tiêu thất.

Bởi vì y phát hiện kỳ nghỉ của mình chưa gì đã biến thành trục xuất.

Y chẳng còn nhà để về nữa rồi.

—

Tuy rằng tạm thời đã an toàn, nhưng tin tức từ đủ mọi đường ào tới lại làm y như đứng trên đồng lửa ngồi trên đồng than.

Edwin của gia tộc McCorvey là một trong những kẻ quyền lực nhất ở nhân giới. Sau khi hần phát lệnh, toàn bộ Châu Âu dấy lên một cơn lốc vô cùng oanh liệt để tìm kiếm một Huyết tộc bị mất tích. Gió lốc lan ra trên diện rộng, ảnh hưởng to lớn, làm y rợn hết cả người.

Theo như những gì y biết, Laurence đã tạm thời rời khỏi nhân giới, quay về Huyết tộc giới để tránh đối đầu với một hồi sóng gió. Những Huyết tộc tham gia bữa tiệc của Ventrue hôm ấy gần như ai cũng bị quấy rầy.

Y đột nhiên nhớ tới cái đêm trước khi đi, câu nói mà Edwin còn để dang dở ——

“Nếu đợi không được người...”

Tuy rằng Edwin chưa nói gì thêm về nửa câu còn lại, nhưng hần lại dùng hành động thực tế để biểu đạt rất rõ ràng.

Winston lần này ngộ ra rốt cục mình đã chân chính chọc phải loại người nào.

Một kẻ điên, một kẻ hoàn toàn điên loạn.

Vì chuyện lần này, y đành tìm đến nhà của mấy cô chân dài rồi chui vô đó cuồng loạn một tháng, buồn bực trong tim mới tạm lắng xuống.

Được rồi, chuyện gì cũng nên nghĩ đến mặt tích cực của nó, người ta bảo trời chẳng tuyệt đường ai bao giờ, y không tin mình thật sự không thể tránh khỏi.

Ăn cắp kiểu này đã trải qua mười mấy năm.

Trong mười mấy năm này, sự điên cuồng của Edwin ngày một kịch liệt hơn.

Winston tuy rằng không ở Châu Âu, nhưng mỗi khi nghe thấy tin tức truyền đến từ Châu Âu trong lòng đều phát run, có đôi lúc về tới nhà rồi tim còn đập bình bịch như già gạo.

Cảnh tượng vừa mở cửa ra đã nhìn thấy Edwin trong nhà vẫn đang ám ảnh làm tâm trí y rối loạn, thậm chí trong vòng mười mấy năm nay y đã đổi đến cả trăm chỗ ở.

Mãi đến khi dọn tới một thung lũng hẻo lánh ít người mới gặp được đồng loại.

Y biết, thời cơ đổi vận đến rồi đây.

Bởi vì mũi y đã nói cho y biết, những kẻ đồng loại trước mắt này không phải là Huyết tộc bình thường, mà là gia tộc Seth đã mất tích được hơn một ngàn năm. Những gã Huyết tộc trước mặt này cấp thấp nhất đều là đời thứ năm.

“Nga. Thật thấy có lỗi quá, đã quấy rầy rồi.” Winston mạnh mẽ áp bức sự hưng phấn sôi sục trong lòng.

Đám Huyết tộc hai mặt nhìn nhau.

Trong đó có một gã Huyết tộc đời thứ tư xung phong mở lời: “Thằng nhóc kia, ngươi từ đâu đến?”

“Ta đến từ gia tộc Ventruue, là đời thứ sáu...”

“Không, ta muốn hỏi làm sao ngươi lại mò được đến đây?” Khẩu khí của hắn mang theo một chút địch ý. Vô luận nhìn từ góc độ nào, Winston đều là kẻ xâm nhập.

Winston sau tỉnh ngộ mới cảm thấy không ổn, y vội vã giải thích: “Ta chỉ muốn tìm một chỗ ở mới thôi, tình cờ đến được đây.”

Những gã Huyết tộc còn lại đều nhìn y chăm chăm.

“Thật đấy. Thật ra thì ta cũng muốn tìm một nơi yên vui để ẩn thân.” Winston nói xong, cười khổ một chút.

Huyết tộc đời thứ tư im lặng nhìn y, hồi lâu mới lên tiếng: “Xem ra ngươi cũng gặp phải phiền phức không nhỏ.”

“Đúng a. Chính xác là phiền phức không nhỏ tí nào, thực tế thì cái chuyện phiền phức này làm ta muốn chết đi còn không được.” Winston khoa trương kể lể.

“Được rồi, nhóc con, tụi này ở đây lâu rồi chưa đón tiếp khách qua đường, hi vọng ngươi sẽ thấy quen.”

“Quen quen quen, rồi sẽ quen thôi.” Winston xoa xoa tay, đi theo sau người kia. Ở những nơi thế này chẳng phải bận tâm Edwin sẽ tự động sẽ xuất hiện, rốt cục cũng có thể đánh một giấc ngon lành rồi. Y kích động xem chút nữa lệ rơi đầy mặt.

Sau một hồi giới thiệu, y mới biết được đời thứ tư ban nãy lên tiếng tên là Dawson, là thân vương ở nơi này.

Cho dù sống cách biệt nhưng ở đây bọn họ vẫn giữ theo những nề nếp cũ của Huyết tộc.

Winston được mời tham dự tiệc tối.

Ở bữa tiệc, y không nhìn thấy bất cứ thành viên nữ nào của gia tộc này cả, chuyện đó làm y có chút thất vọng nho nhỏ.

Bữa tiệc trôi qua, một mình y được gọi vào gian phòng họp kín mít, tham gia họp đều là Huyết tộc đời thứ tư.

Y ngồi trước mặt bọn họ, có chút co quắp.

“Được rồi, thằng nhóc kia, nói tụi ta nghe chuyện phiền não của ngươi.” Dawson nói.

Winston liền thêm mắm thêm muối vào chuyện bị Edwin bức bách rồi kể lể một hồi.

Bất quá chờ y kể xong, phản ứng lại trái ngược một trời một vực so với tưởng tượng của y.

Đám Huyết tộc này chẳng những không biểu hiện ra vẻ cùng mối thâm thù hoặc đồng tình hay thương hại gì đấy, mà nguyên cả đám cười lẫn cười bỏ nhìn y, cứ như thể đây chỉ là trò đùa dai của văn bối.

Winston hoang mang hỏi: “Các người không thấy là hấn thực sự quá đáng sao?”

Dawson mở miệng: “Này quả đúng là một chuyện tình ngọt ngào.”

Winston bị bốn chữ ‘chuyện tình ngọt ngào’ này đả kích chỉ muốn đập đầu chết quách đi cho xong.

“Được rồi, cái chuyện tình nguyện đích thực làm người ta tạm thời khó chấp nhận.” Dawson an ủi y.

“Đương nhiên.” Winston thiếu chút nữa lệ rơi thành hàng, “Ta chỉ thích nữ nhân thôi.”

Không khí nhất thời có chút quỷ dị kỳ lạ.

Dawson vội ho một tiếng nói: “Thật có lỗi, ở đây người khó mà kiếm được người đồng cảm.”

Winston dần mặt ra hỏi: “Ý của người là?”

“Đúng vậy. Như người nhìn thấy, người yêu của tụi này đều đồng tính.” Dawson dừng một chút lại nói, “Cái này là luật thép mà Gin đại nhân đã hướng cho gia tộc chúng ta.”

Gin?

Winston nhớ tới nhân vật huyền thoại trong truyền thuyết kia. Bất quá lúc mà y gia nhập Huyết tộc, hấn đã đi đến con thuyền Noah rồi, thế nên chưa bao giờ được gặp mặt.

Dawson nói: “Bất quá chúng ta đã lâu rồi chưa có nhận thêm thành viên mới.”

Winston hỏi: “Cho nên ở đây các người đều là... Một với một sao?”

Dawson mỉm cười gật đầu nói: “Ngoại trừ Gin đại nhân ra, chúng ta đều chỉ vì người yêu mà tiến hành sơ ửng.”

Winston rất muốn nói, gia tộc không đông đúc sẽ không có lợi. Nhưng nhìn thấy nụ cười thỏa mãn của họ, câu y tính nói tắc nghẹn trong cổ không nói nên lời.

“Bất quá ta nghĩ tụi ta vẫn có thể lý giải được nỗi thống khổ của người.” Dawson chỉ một câu nói đã vực dậy nỗi sầu của y.

“Chúng ta trước kia khi phải dây dưa với nữ nhân cũng cảm thấy rất mệt mỏi phiền não.”

Cứ việc hấn so sánh không hợp lý cho lắm, bất quá ý của câu này và ý của cái kia nó cũng na ná nhau.

Winston gật đầu tỏ vẻ cảm thông.

“Cho nên, chúng ta đồng ý để người lưu lại.” Dawson cùng với những người khác dùng sắc mặt trao đổi, “Đương nhiên, đây cũng là bởi người vô duyên vô cớ chỉ thích khác phái. Như vậy có lẽ chẳng gây rắc rối gì cho chúng ta cả.”

Ý của hấn là, y sẽ chẳng đời nào trở thành bên thứ ba sao?

Winston duy trì mỉm cười.

“Thế nhưng trước khi người lưu lại, người phải làm một chút kiểm tra đã.” Dawson nói.

Winston chần chờ hỏi: “Kiểm tra thế nào?” Đã biết nơi này thấp nhất đều là đời thứ năm mà y chỉ mới đời thứ sáu. Nếu đời thứ năm mới vượt qua kiểm tra chẳng phải đã quá ép uống y rồi sao.

“Nói là kiểm tra chẳng thà nói trắng ra là một chuyện nhứt đầu.” Dawson lộ ra biểu tình buồn thiu, “Gin đại nhân gửi đến một phong thư, kêu chúng ta rời nhà để đến giúp một người bạn nhân loại. Nhưng mà người cũng biết đấy, chúng ta ở trong này cả ngàn năm, đối với thế giới bên ngoài trở nên thập phần xa lạ. Hơn nữa chúng ta cũng không muốn rời đi, cho nên, nếu người có thể giúp chúng ta hoàn thành nhiệm vụ này, như vậy chúng ta sẽ vô cùng vui vẻ chào mừng người trở thành thành viên mới của chúng ta.”

Winston do dự.

Dawson hiểu rõ nguyên nhân y do dự, mỉm cười nói: “Người yên tâm, chúng ta chào đón người chứ không phải giam lỏng người, người có thể tự do quay lại. Điều kiện duy nhất là đừng bao giờ tiết lộ nơi này cho bất kì kẻ nào khác.”

Winston mặt mày hớn hở đáp: “Đương nhiên.”

Dawson lôi một mảnh giấy từ trong túi ra, “Đây là địa chỉ và tên của người đó, hy vọng người thuận buồm xuôi gió, sớm ngày trở về.” Hắn nói xong, không khỏi thở phào. Có thể thấy chuyện này rõ ràng đã làm hắn bồn khoăn thật lâu.

Winston nhận lấy mảnh giấy, “Trung Quốc? Vương Tiểu Minh?”

“Người hiểu tiếng Trung à?” Dawson kinh ngạc.

Winston nói: “Đúng vậy, thực ra ta còn biết thổ ngữ của vùng Mauritius hoặc là tiếng Creole.”

“Có ích gì không?” Dawson thắc mắc.

Winston đắc ý nói: “Để khoe a.” Dừng khi tán gái, gái rất thích nha!

Dawson và đám Huyết tộc: “...”

Góp đỡ nhân loại với hắn mà nói đáng ra đó phải là một chuyện cực kỳ đơn giản, nhưng nào ai có ngờ phải lợi một chuyện trở về Pháp chứ.

Winston trong lòng cực lực phản đối, nhưng nghĩ đến có Baal – vị đạo thiên sứ hủy diệt cùng đồng hành, y cảm thấy mình vẫn còn cơ may sống sót. Ít ra Edwin có nỗi điên cỡ nào cũng đâu thể thắng được Baal.

Nhưng hậu quả của việc đắc ý vênh váo lại quá thảm khốc rồi.

Hơn nữa chỉ bởi một câu sinh nhật, y liền ngu ngốc mềm lòng với hắn!

Nhìn cửa chậm rãi đóng lại, nhìn ánh mắt Edwin chậm rãi biến sắc, y chỉ biết là —— Toi thật rồi!

Y cố sức phóng con dơi, tính bốn cũ soạn lại, nhưng tất nhiên y quá coi thường năng lực đã được cải thiện của Edwin.

Khắp các cửa sổ ở tòa thành này từ trên xuống dưới đều được trang bị khung cửa thật dày, lúc bay lên cửa mới thấy, khung cửa cắm vào cửa sổ rất chắc chắn. Cho nên bây giờ y chẳng khác nào cá trong chậu.

Mất thấy Edwin bước lại càng gần, y cầu xin: “Được rồi, ta không nên gạt người, không nên bỏ người lại, nhưng ta thật sự không thích đồng tính!”

“Winston...” Khóe miệng hắn cương quyết, nhếch lên cười trông vô cùng tàn nhẫn. “Nếu người muốn chọc ta nổi điên thì xin chúc mừng, người thành công rồi đấy.”

...

Y chẳng hề nghĩ đây là lời khen đâu.

Ánh mắt của Winston cứ chăm chăm về phía cửa sổ, sau đó âm thầm tính toán không biết đầu mình liệu có phá nổi cái khung cửa dày cả tấc kia không.

“Ta đã cho người cơ hội mà người lại không biết quý trọng, cho nên...” Hắn liếm liếm môi, “Sau này chớ có trách ta.”

...

Cho dù đầu rơi máu chảy cũng phải liều thôi!

Winston trong chớp mắt lại phóng ra mấy trăm dơi, thân thể nhanh chóng lao về phía khung cửa, nhưng đầu của y mới chạm tới ván cửa, trên đùi đã đau muốn thấu tim, làm y đang lơ lửng giữa không trung liền té nhào xuống đất.

Một cái nĩa sắt nguyên bản treo trên tường làm vật trang trí đang cắm trên đùi y, máu chảy không ngừng xuôi theo cái nĩa nhỏ xuống.

Là một Huyết tộc, Winston đương nhiên khoái máu, điều kiện tiên quyết là, nếu như đó không phải máu của y.

Edwin chậm rãi tiến lại gần, ngồi xổm xuống, tay nhẹ nhàng vuốt ve đùi y một chút, sau đó lại dùng đầu lưỡi liếm ngón tay dính máu, xuýt xoa: “Quả nhiên ngọt y như trong tưởng tượng của ta.”

...

Không phải chứ?

Chẳng lẽ hần ngày nhớ đêm mong không phải cái móng y mà là máu của y sao?

Hai mắt Winston đột nhiên tròng lớn.

May là hần lại chốt thêm câu nữa làm y xem chút giao tim ra lại đành thu về. “Mong là thân thể người cũng sẽ thơm ngon như thế, đừng để ta thất vọng.”

Winston cố nén đau đón lên tiếng: “Chúng ta có thể thương lượng một chút được không.”

Đồng tử màu đỏ của Edwin có chút hưng phấn nhìn y. “Thương lượng cái gì?”

“Ta để người thương một lần sau đó hãy để ta đi.” Vì tự do, y chấp nhận bất cứ giá nào.

“Như vậy a.” Edwin mỉm cười, sau đó nâng tay lên, nặng nề ấn xuống miệng vết thương của y.

Winston đau đớn hét to.

Edwin chậm rãi thả tay ra, nhìn y đau đến nổi nước mắt chảy ròng ròng, mỉm cười nói: “Không được.”

Winston cúi nhìn vết thương trên đùi mình, nhịn không được nói: “Chuyện tình cảm nhất định phải là lưỡng tình tương duyệt, không có cái kiểu ép mua ép bán thế này.”

Edwin quan sát y, tia lửa hiện lên trong mắt chậm rãi lụi tàn. Sau một lúc lâu, hần mặt không đổi sắc nói: “Ta đã cho người cơ hội để lưỡng tình tương duyệt.”

...

Winston nhịn không được muốn chửi thề.

Cho cơ hội để lưỡng tình tương duyệt chẳng phải là không có chút lưỡng tình tương duyệt, chẳng phải là ép mua ép bán sao?!

Edwin đột nhiên cúi xuống bế ngang người y.

Winston kinh hãi, tóc gáy muốn dựng lên hết rồi.

Bởi vì bình thường khi y làm động tác này với người khác có nghĩa là muốn đưa họ lên giường.

“Không cần!” Winston muốn giãy dụa, nhưng vừa mới nhúc nhích, vết thương ở đùi lại càng nhức nhối.

Edwin nhanh chóng di chuyển cước bộ, đi vào phòng ngủ, sau đó nhẹ nhàng đặt y lên giường.

Winston rụt chân lại lui về bên kia giường, cảnh giác trừng mắt nhìn hần, quyết thề sống thề chết bảo vệ chủ quyền trên cái móng yêu quý của mình.

Edwin coi như không thấy sự đề phòng trong mắt y, từ dưới giường lôi ra một hòm thuốc: “Lại đây, ta giúp người băng bó.”

Mặc dù đau chết đi được, Winston vẫn cố cắn răng hừ lạnh nói: “Không cần, ta rất thích khoái cảm khi chảy máu như thế!”

Edwin nâng ngón tay lên, bên trên còn dính chút máu của y, “Đừng bắt ta phải nhắc lại lần thứ hai.”

Winston một bên chửi rửa một bên chậm rãi nhích lại gần. Y đột nhiên cảm thấy nói tục chửi thề đúng là một cách thể hiện rất vĩ đại. Cùng một lời nói, khi chửi tục lại có thể phát tiết tất cả bất mãn và khó chịu

trong lòng! Nhất là khi đem tất cả những lời chửi thề khốn nạn nhất quăng hết lên người cái tên chết tiệt đang đứng trước mặt y đây!

Đồng tử của Edwin không biết tự khi nào đã khôi phục lại màu sắc nguyên bản, thản nhiên nói: “Nói vậy sẽ hạ thấp địa vị của người đây.”

“Ta chính là thấp kém như thế đó, ta còn thích ngoáy lỗ mũi... bằng ngón chân, ngoáy móng nữa... Người quân được à!” Winston cố gắng vờ vết những thứ kinh tởm nhất trên thế giới dấp lên người y.

Edwin ngược mặt lên, điểm sáng trong đôi mắt dài nhỏ ánh lên màu cam nhạt, rõ ràng là gam màu ấm nhưng lại không có độ ấm. “Nếu người chọn cách sống thấp kém, ta cũng sẽ dùng biện pháp thô tục nhất để đáp lại người.”

Winston ngoan ngoãn cầm miệng.

Edwin giúp y băng bó vết thương thật kỹ.

Winston kéo chăn qua, nhanh chóng trùm kín toàn thân nói: “Ta muốn ngủ.”

“Hôm nay là sinh nhật của ta.” Edwin không oán không giận thốt lên một câu như vậy.

Winston phịch một cái ngã đầu xuống.

Edwin vươn ngón tay, mặt không sắc chọc lên miệng vết thương trên đùi y.

“Á á!”

Winston giống như con lật đật ngồi bật dậy.

“Hát bài chúc mừng sinh nhật đi.” Edwin đề nghị.

Winston đau đến nỗi nước mắt lưng tròng, nghiêng rặng nghiêng lợi nói: “Có người nào chửi người là cái đồ thần kinh chưa! Là cái thứ điên khùng nhất quả đất ấy!”

“Gia tộc McCorvey chẳng phải vốn được xưng là gia tộc điên sao?” Edwin nói.

Winston đột nhiên nói không nên lời. Trong đầu y chỉ có duy nhất một suy nghĩ, lúc trước y đến tốt cùng là vì cái khỉ gù mà lại tham gia lễ cưới chết tiệt đó a! Y rất cục tại sao không nằm quách ở nhà kiếm đại cô ả nào đó mà vận động a vận động?... Thế nên bây giờ cả chú rể lẫn cô dâu của lễ cưới đó ngàn vạn lần đừng để y bắt gặp được nữa nha, bằng không y gặp một lần sẽ đánh một lần, đánh không chết lần sau đánh tiếp!

Edwin nhìn biểu tình của y phong phú như đèn bảy sắc chớp nháy, khẽ nhắc nhở: “Nhanh hát đi, sắp qua giờ rồi.”

Winston nói: “Ta không hát bài ca sinh nhật đâu.”

Edwin lạnh nhạt trừng mắt nhìn y.

“Ta thật sự không hát đâu.” Winston bộ dáng lợn chết không sợ nước sôi, “Nhạc đám ma thì ta hát, người có muốn nghe không?”

Edwin nâng ngón tay lên.

Winston vội gơ hai tay ra chụp lấy, hung hăng hét lớn: “Không chơi có mỗi chiều này xài hoài nha.”

Đôi mắt Edwin nhìn hấn không hề có độ ấm, sau đó... nhắc chân.

“Á á á!”

Winston đau đến nỗi nước mắt chảy ròng ròng.

Hấn cư nhiên... cư nhiên giẫm y thêm một cước nữa!

Kẻ điên, chính xác là một kẻ điên triệt để!

Trong lòng y không ngừng vang vọng thanh âm kháng nghị.

Bất quá vô luận có thể nào, Winston vẫn phải chờ trước khi tiếng chuông điểm đúng mười hai giờ, vì sinh nhật của Edwin mà cất cao giọng ngân nga bài ca sinh nhật — tuy rằng nghe qua chẳng khác nhạc đám ma là bao.

Hát xong, Winston nguyên bản còn tưởng rằng tiếp theo đây sẽ có trò biến thái nào nữa đang chờ đợi y, ai ngờ Edwin cứ như vậy chúc ngủ ngon, giúp y một lần nữa chỉnh lại miệng vết thương thật kỹ, xoay người bước đi.

Cái này làm cho một kẻ đang chuẩn bị đối mặt với tử thần là y không khỏi có chút ảo giác thất thần.

Đáng tiếc cho dù Edwin buông tha y, vết thương trên đùi vẫn không tha cho y. Đau đớn sau khi Edwin rời đi càng thêm rõ ràng.

Y nằm trên giường rên rỉ mấy tiếng đồng hồ mới ngủ được. Kỳ thật y cảm thấy mình đau quá mà ngất đi mới đúng, bởi vì ngày hôm sau lúc tỉnh lại, vết thương trên đùi vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Mario đưa bữa sáng đến.

Winston nguyên bản còn đau đến nỗi chẳng muốn ăn, nhưng nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Mario, trong lòng tự dừng lại xoay qua một ý nghĩ, cố ý lớn tiếng gào lên: “Cứ để ta chết đi! So với sống không bằng chết, chi bằng để ngọn lửa đói khát này thiêu sạch ta đi!”

Mario nghe vậy, lông mày nhảy giật giật mấy hồi.

Đến giữa trưa, Winston cảm thấy vết thương trên đùi đã đỡ hơn một chút, nhưng cơm lại chẳng đưa tới.

Tối chiều, Winston cảm thấy đau đớn trên đùi đã nhẹ hẳn, nhưng cơm lại cũng vẫn không đưa tới.

Đến sáng sớm ngày thứ ba, khi còn chưa nhìn thấy bóng dáng của bữa sáng. Winston cảm giác hình như mình đã bắt đầu học cách vượt qua cơn đói khát.

Huyết tộc sẽ không bị chết đói. Chỉ suy yếu rồi sau đó chìm vào giấc ngủ.

Y đột nhiên cảm thấy rơi vào trạng thái ngủ say cũng là một lựa chọn không tệ, bất quá điều kiện đầu tiên là thời khắc khi y tiến vào mộng đẹp Edwin sẽ không nhảy ra quấy rầy y.

Sự thật chứng minh, kỳ vọng của y đã quá xa xỉ rồi.

Một ngày không thấy cũng đủ chạm đến cực hạn của Edwin.

Winston nhìn thấy Edwin bước vào, thân thể lập tức chuyển sang trạng thái cảnh giác cao độ.

Edwin nhìn y, sau đó đưa cái mâm trên tay qua.

Một miếng sandwich nằm chỏng chơ trên cái mâm tỏa mùi thơm phức.

Winston nhìn hẩn, lại nhìn sang miếng sandwich, nội tâm tranh đấu kịch liệt.

Edwin thấy y bất động, tay cầm cái mâm lại thu về.

Winston nhanh chóng sà lại, giật lấy sandwich nhét vào trong miệng.

Đấu tranh phải có thể lực! Thế nên y cần bảo tồn thể lực!

Edwin thấy y ăn xong liền hỏi, “Còn muốn không?”

Winston liếm liếm ngón tay, “Có.”

“Vậy dùng thân thể để đổi đi.” Edwin hấp dẫn dụ dỗ.

Winston bị dọa lại thối lui về phía bên kia giường.

Edwin nói: “Chủ động phối hợp có thể sẽ khiến ngươi bớt đau hơn nhiều đấy.”

Winston hai tay giữ chặt đai lưng, “Ngươi đừng có nằm mơ!”

Thanh âm của Edwin đột nhiên trầm xuống: “Kiên nhẫn của ta có hạn.”

“Vậy người có thể đi tìm kẻ nào đó cùng chung chí hướng với người ấy!”

“Thật không?” Edwin nghe thấy thanh âm sợi dây lý trí cuối cùng trong đầu mình đứt cái phụt.

Mười mấy năm chờ đợi đã không mài mòn dục vọng của hắn mà là sự kiên nhẫn. Đêm đầu tiên buông tha y là bởi thương thể của y. Hắn không muốn trong tình cảnh như vậy lại gây ra thêm nhiều thương tổn. Đêm thứ hai buông tha y là muốn cho y có thêm thời gian suy xét, hy vọng lý trí y có thể bình tĩnh mà lựa chọn con đường tốt nhất cho mình. Nhưng hôm nay, ánh mắt của y chưa từng thay đổi, biểu tình của y chưa từng thay đổi, khẩu khí của y cũng chưa từng thay đổi, hắn đã thật sự hiểu ra một lẽ, nguyên lai sự chờ đợi của hắn chỉ đáng làm trò cười.

Tên Winston này là thanh sắt vĩnh viễn chẳng thể uốn cong, cũng như hắn vĩnh viễn chẳng thể buông xuống được.

Giữa hai người bọn họ chắc chắn sẽ có một bên bị tổn thương.

Nếu hắn chắc chắn phải thương tâm, vậy thì Winston nhất định phải thương thân!

Edwin cảm giác máu điên trong cơ thể bắt đầu sôi sục. Thương tiếc đối với Winston hết thảy đều biến thành hận ý muốn hành hạ y, dần vật y.

Vì sao phải cần tình yêu chứ?

Vì sao phải cần ép buộc một tình yêu không được đáp lại chứ?

Trong đầu hắn không ngừng vang lên một giọng nói nguy hiểm thúc giục ——

Đến tóm lấy y! Chinh phục y!

Tựa như nhân loại dùng vũ lực mà xâm chiếm lãnh thổ!

Chỉ cần người giẫm được lên mảnh đất đó, có được mảnh đất đó, nó sẽ thuộc về người!

Winston ở trong mắt hắn nhất thời đã biến thành một mảnh đất phì nhiêu màu mỡ, mà hắn cũng đã trở thành một đấng sĩ khôi giáp đóng chặt, chuẩn bị khai phá vùng đất mới.

Winston thấy đồng tử Edwin ngày một đỏ hơn, biết ngay đại sự không ổn, lập tức chẳng buồn để ý đến đau hay không đau, trực tiếp lao về phía cửa sổ.

Nhưng thứ y cảm nhận vô lại không cứng như y nghĩ.

Edwin cúi xuống nhìn cái đầu Winston đang rúc vào trong ngực mình, khoe miệng quỷ dị nhếch lên, nhẹ nhàng vươn tay giữ lấy hai vai y, sau đó đẩy y ngã xuống giường.

Vết thương của Winston lại nhói đau khiến y co rúm người lại.

Edwin nhân cơ hội một tay xé toạc lấy quần y, cái mông tròn trắng bóng của Winston nhất thời lộ ra.

Winston gào hét ầm ĩ. Lần này y hoàn toàn cảm nhận được sự trong trắng của mình có nguy cơ mất sạch, bất quá Edwin không cho y một giây cơ hội nào, hắn trực tiếp giữ chặt lấy thắt lưng y, sau đó cưỡi lần lượt.

“Chết tiệt! Người dám.” Winston quay đầu, đồng tử vì hoảng sợ mà giãn ra cực đại, quần của Edwin cũng đã cưỡi xuống.

“Đừng...” Y cầu xin trong tuyệt vọng.

Chênh lệch giữa đời thứ năm và đời thứ sáu cũng giống như ranh giới báo động ngăn cách giữa hai người bọn họ, y biết rõ lần này chẳng thể nào tránh khỏi một kiếp.

“Ta sẽ không bao giờ tha thứ cho người...” Nước mắt của Winston từng giọt từng giọt rơi xuống. Cả đời y chưa bao giờ gặp phải một chuyện kinh khủng như vậy, “Ta sẽ không tha thứ cho người, ta hận người, ta vĩnh viễn hận người... Chết tiệt, rốt cục ta đã làm sai cái gì...” Y cũng không biết vì sao mình lại có thể nói ra những lời tuyệt tình đến thế, y chỉ biết hiện tại mình đang ôm một bụng hỏa khí cần được phát tiết, mà khóc nức nở và hét ầm ĩ ít nhất có thể đem nỗi sợ trong lòng y xả hết ra ngoài.

Y càng khóc càng tê lương, sau đó trên mông bỗng ầm ập.

Tiếng khóc nhất thời ngừng bật.

Sao lại ảm mà không phải đau?

Y cẩn thận quay đầu lại, chính là... nhìn thấy Edwin đang vùi đầu vào giữa cặp mông của y.

...

Y đơ ra một cục.

Ai có thể nói cho y biết, rốt cục cái tên Edwin biến thái kia đang làm cái trò gì vậy?

Edwin cảm nhận được y đang giãy giụa một chút, nhẹ giọng nói: “Đừng nhúc nhích.”

Winston quả nhiên ngoan ngoãn không dám động. Bất quá thân thể bất động không có nghĩa là nội tâm sẽ bất động, y đang nghĩ, nếu y đánh rắm một phát hẳn có ngất xỉu không nhỉ. Như vậy y có thể bình an thoát hiểm rồi.

Nhưng một ngày chẳng có gì ăn, bụng rỗng tuếch có tồn khí đâu. Mà sandwich lại chưa kịp tiêu hóa nữa chứ.

Cho nên cứ việc y rất cố gắng lại vẫn chẳng thể phóng ra được cái gì.

Edwin cảm thấy cái mông y căng thẳng lại thêm căng thẳng, không khỏi ngược mặt lên nói: “Người đang quyến rũ ta sao?”

Winston lập tức gục xuống giường không nhúc nhích, nằm giả chết.

Edwin nhẹ nhàng thả y ra, Winston lập tức kéo chăn qua trùm kín mình như xác ướp.

“Ta không muốn người hận ta.” Edwin thấp giọng nói.

Winston trong lòng hừ lạnh, này còn tùy vào người a.

“Ta không muốn rập khuôn giẫm lên vết xe đổ của Ansbach và Oregon.” Giọng Edwin thêm trầm trọng.

Chuyện tình của Ansbach và Oregon, Winston cũng đã nghe qua. Kia là chuyện vì bị yêu đến nỗi phải giết nhau, rồi tiếp tục bị kịch yêu nhau và đuổi giết nhau.

Ansbach tuyệt đối xứng với danh hiệu một trong những kẻ tiên phong điên cuồng nhất của gia tộc điên McCorvey.

Khi trước hẳn vì đuổi giết Oregon, một đường đuổi giết từ Huyết tộc giới tới tận nhân giới, rồi lại đuổi giết từ tận nhân giới về tới Huyết tộc giới, hành nhau đến nỗi gà bay chó sủa, sinh linh đồ thán khiến cho người người cảm thấy bất an. Cuối cùng nếu không vì chuyện bé xé ra to ầm ĩ quá thể, trưởng lão của mười ba gia tộc nhện không được đồng loạt liên thủ trấn áp, chỉ sợ hôm nay đã không yên tĩnh như này.

Nghĩ đến thảm trạng bị đuổi giết của Oregon, Winston co giật thân thể rung mình một cái, hồi lâu mới nói: “Kết cục của Ansbach không tốt lắm đâu.” Y uyển chuyển khuyên can đối phương ngàn vạn lần không cần rập khuôn theo vết xe đổ của hẳn.

Edwin nhìn y, sau đó trầm giọng nói: “Cho nên, đừng có mà khiêu khích giới hạn cùng cực của ta.” Hẳn đã khắc chế rất vất vả. Hẳn từng nghĩ tới nguyên nhân khiến Ansbach điên cuồng như thế nhưng nghĩ mãi không ra, cho đến khi Winston mất tích những mười mấy năm, hẳn rơi vào vòng tròn cuồng loạn. Nếu không phải trưởng lão gia tộc không ngừng đem thuốc tới khống chế máu điên trong cơ thể hẳn, có thể hẳn đã không chịu nổi mà bùng phát. Cũng như Ansbach năm xưa đã nổi loạn để phát tiết sự thống khổ dần vật trong tim.

Tuy lời Edwin nói ra vừa bá đạo lại vô lý, nhưng khi Winston nhìn thấy biểu tình nhần nhện bị nổi đau giày xéo trên mặt hẳn, cư nhiên không thể mở miệng phản bác.

.

Sau khi từng một lần gặp phải sự cố bị cưỡng gian bất thành, Winston an phận hơn rất nhiều. Thêm vào đó, lời bộc bạch của Edwin đích xác đã tác động mạnh đến y, về phương diện khác y rất sợ lại chọc giận

Edwin, bắt đắ dĩ trở thành Oregon thứ hai. Y tự nhận thấy bản thân không có được thần kinh dẻo dai kiên cường như Oregon, gặp phải một gã McCorvey có máu điên tra tấn, quấy rối mà vẫn có thể mạnh mẽ chống đỡ lâu đến thế.

Cho nên, những ngày kế tiếp của hai người có thể nói là trôi qua bình yên vô sự.

Winston một lòng một dạ dưỡng thương, Edwin một lòng một dạ nghiên cứu vấn đề biến chứng của Hạng Văn Kiệt, nghiên cứu mau chóng có tiến triển, Hạng Văn Kiệt ngoại trừ di chứng sau tám giờ tối tới sáng ngày hôm sau sẽ biến thành con dơi ra thì những mặt khác tất thấy đều bình thường. Nay đã là kết quả tốt nhất rồi.

Hạng Văn Kiệt coi vậy chứ thật dễ chấp nhận. Dù sao cậu ta đã đạt được trường sinh, cho nên khoảng thời gian bị mất đi không hẳn là không lấy lại được, thứ duy nhất tiếc nuối chính là, từ nay về sau phải nói ‘bye bye’ với cuộc sống về đêm rồi — trừ phi tham gia với tư cách một con dơi.

Sau khi Edwin phái Mario đưa Hạng Văn Kiệt rời khỏi đây, khoảng thời gian rảnh rỗi liền dành hết cho việc lượn lờ quanh Winston.

Winston khổ đến nỗi không nói nên lời.

Không phải vì Edwin đối với y không tốt, mà là bởi Edwin thật sự đối với y quá tốt!

Nhìn cái thìa hần đưa qua, Winston mặt nhăn mày nhí nói: “Ta bị thương ở chân chứ không phải tay, ta có thể tự ăn được mà.”

Edwin nói: “Đút thức ăn là biện pháp rất tốt để gia tăng tình cảm đôi bên.”

Winston bóp trán nói: “Người nhất định đã bị lạm phim truyền hình quá độ rồi. Nếu đút thức ăn mà phát sinh cảm tình được thì toàn bộ thế giới này đều mắc chứng ‘yêu mẹ điên cuồng’ và ‘yêu bảo mẫu điên cuồng’ rồi.”

Edwin nói: “Không muốn rời xa cũng không tệ.” Hần đưa thìa thẳng về trước, kề ngay sát miệng y.

Winston khước miệng giật giật, hai mắt buồn bực trừng mắt nhìn biểu tình chấp nhất của hần, cuối cùng đành nhắm mắt, một ngụm cắn lấy cái thìa.

Edwin tay giắt từng chút một, bắt đắ dĩ nói: “Người cắn thật chặt.”

Winston hé miệng ra, ủy khuất mà nhai nhóp nhép thức ăn.

“Ăn ngon không?” Edwin ôn nhu hỏi.

Winston nói: “Nếu làm từ trong phòng bếp nhà ta, ta sẽ thấy nó ngon hơn rất nhiều.”

Nụ cười của Edwin cứng đờ.

Winston trong lòng căng thẳng, tròn mắt bắt đầu đảo tới đảo lui, “Ta cảm thấy thời tiết hôm nay thật sự không tệ đâu, ha ha, ngoài kia hoa đều nở hết rồi nè.”

“Đồ ăn làm ra từ phòng bếp nhà người ăn chẳng ngon chút nào.” Edwin chán nản nói.

Winston sững sốt. Cho dù hần thấy y không vừa mắt cũng đâu nhất thiết phải dìm phòng bếp nhà y xuống nước cùng chứ. Hơn nữa thức ăn có ăn được hay không chủ yếu là do người làm nó có đủ năng lực bếp núc hay không a.

“Ta đã ở đó mười năm.”

Câu tiếp theo của Edwin làm tất cả oán thán của Winston tắc nghẹn trong bụng, không thể nhúc nhích.

Winston theo bản năng lảng tránh ánh mắt hần, lúng túng nói: “Mười năm, vậy... có giúp ta trả tiền thuê nhà không?”

“... Căn nhà đó chẳng phải đã mua rồi sao?” Edwin tùy tiện cắt ngang chủ đề này.

Winston nói: “Cho nên người phải trả ta tiền thuê nhà đó.”

“Được.” Edwin lộ ra một nụ cười giả hoạt, “Ta ở đó mới có mười năm, mà người phải ở trong này cả đời, cho nên số tiền thuê nhà mà người phải trả cho ta có vẻ nhiều hơn đấy.”

“Nếu,” Winston đằng hắng giọng nói, “Ý của ta là, nếu... Ta không muốn ở cả đời.” Y còn chưa kịp nói xong, Edwin đã đột nhiên biến sắc, “Ta chỉ nói là nếu thôi. Người biết đấy, trên thế giới này có rất nhiều chuyện không phải người muốn thế nào nó sẽ là thế ấy, rất nhiều chuyện có thể là... là thân bất do kỷ. Nếu yêu mến và chán ghét có thể điều khiển bằng ý chí thì đời nào lại xuất hiện cụm từ ‘kìm lòng không được’ phải không nào.”

Edwin đột nhiên ngã vào người y.

Winston thấy thân thể hắn run nhè nhẹ, hai tay siết lại thành nắm, hiển nhiên là đang cực lực khắc chế.

“Edwin...” Y thật cẩn thận khẽ gọi.

“Ta không sao.” Ba chữ bật ra khỏi kẽ răng.

...

Cái này mà bảo là không sao mới lạ đó!

Winston biến thành con dơi, im lặng vỗ cánh bay về phía cửa trước. Cho dù chân bị thương, nhưng mà cánh của y vẫn còn êm đẹp.

Ngay tại thời khắc y nghĩ rằng lúc này thần không biết quỷ không hay, Edwin chợt quay đầu lại, nhấc tay chụp lấy nó.

Toàn bộ xương cốt trên người Winston dường như muốn gãy ra từng khúc, đau đến mức y bật ngửa cổ.

Edwin chậm rãi kéo y đến trước mặt mình.

Winston có thể nhìn thấy rõ trong cặp đồng tử kia ẩn chứa sự điên cuồng và rối loạn.

“Không được... Rời khỏi ta...” Bàn tay của Edwin càng ra sức.

Gãy mất... Gãy mất thôi...

Winston cơ hồ có thể nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn, nhưng một giây sau đó, Edwin phút chốc buông tay, không buồn quay đầu lại đẩy cửa đi ra ngoài.

Winston ngã xuống đất, biến trở về hình người, đau đớn ôm lấy cánh tay.

Chết tiệt, bộ hắn không nghĩ tới chuyện uống thuốc kiềm chế mỗi lần ‘tinh thần phấn chấn’ sao!

Edwin co ro ngồi trên cái ghế bành cũ kỹ, co ro ngồi trên đó những một ngày một đêm.

Mario hai lần đưa cơm đến đều bị đuổi ra, cuối cùng chẳng biết làm thế nào đành gọi điện thoại nhờ cứu viện.

Là cứu viện, Angela cầu còn không được.

Thực ra lúc Edwin mười mấy năm trước rơi vào trạng thái điên cuồng đi tìm Winston, cô lập tức hối hận trước kia nhẫn tâm lừa Winston bước vào lãnh địa của Edwin. Tuy rằng, cho dù không có cô thì chuyện xưa giữa bọn họ cũng chẳng thể thay đổi được nhiều, nhưng vô luận có thể nào, vở diễn ‘ta yêu người người lại không yêu ta’ này đáng ra cô không nên can dự vào mới đúng.

Chuyện đó đã từng làm cô ăn không ngon, ngủ không yên.

Cho nên khi Mario vì Edwin mà cầu xin cô giúp đỡ, cô chẳng cần nhiều lời đã vội đến ngay.

“Anh đã chiếm lấy anh ta chưa?” Angela vừa đặt chân tới cửa đã vào thẳng vấn đề.

Tuy rằng cô chỉ là Huyết tộc đời thứ sáu, nhưng giao tình với Edwin bắt đầu từ khi còn là nhân loại, cho nên cách xưng hô với nhau đều rất tùy tiện.

Edwin dùng khóe mắt liếc cô một cái.

“Có hay không nào?” Cô tiếp tục truy vấn không tha.

“Quan trọng sao?” Hân ừ ừ hỏi lại.

“Đương nhiên.” Angela bước đến bên cạnh hân, theo ánh mắt hân nhìn ra mặt trời đang lặn về hướng tây ngoài cửa sổ, “Từng là một nữ nhân, hiện tại trở thành một nữ Huyết tộc, em rất khinh bỉ những kẻ dùng vũ lực để chiếm đoạt tình cảm.”

“Y không phải nữ nhân, càng không phải là nữ Huyết tộc.”

“Cho nên sự phần nộ của y so với em tuyệt đối chỉ có hơn chứ không có kém đâu.” Angela dừng một chút, nhướn mày hỏi, “Anh thật sự làm rồi sao?”

Sau một lúc trầm mặc, Edwin rầu rĩ nói: “Không có.”

“Không có?” Thanh âm của Angela đột nhiên cất cao, nhưng sau khi nhận ra Edwin đang bắt mắt nhìn mình chằm chằm, mới thu liễm biểu tình nói, “Anh đúng là ngoài dự kiến của em đó.”

Edwin nâng tay vuốt cằm, “Ta không muốn y hận ta.”

“Đây là đương nhiên. Em hiểu rõ Winston, y háo sắc, thích hưởng thụ, ghét nhất là phải chịu trách nhiệm và bị trói buộc. Cường bạo giữ lấy y chỉ kích thích tâm lý phản nghịch của y mà thôi.”

“Vì sao từ trong miệng cô nói ra, y không hề có ưu điểm nào vậy?”

“Ưu điểm? Có chứ.” Cô mỉm cười bổ sung, “Y tâm địa thiện lương, rất dễ mềm lòng. Hơn nữa, ghét nhất là chịu trách nhiệm không có nghĩa là y sẽ không chịu trách nhiệm, sở dĩ mỗi lần y chọn bạn tình đều là gái làng chơi, anh có biết điều này có nghĩa là gì không?”

Edwin nhớ lại chuyện Winston đã từng quan hệ với nhiều loại đàn bà, thế mà bây giờ cứ nhất quyết không chịu chấp nhận hân, trước ngực liền nổi lên một cục đổng chất.

“Này có nghĩa là, nếu lỡ mà gặp chuyện cần phải chịu trách nhiệm, y vẫn sẽ chịu trách nhiệm.” Angela đương nhiên nhận ra suy nghĩ trong lòng hân, bất quá cô lại giả bộ như không biết cứ nói tiếp.

Edwin không kiên nhẫn hỏi: “Rốt cục là cô muốn nói cái gì?”

“Điều mà em muốn nói, chính là cái đoạn vừa nói mới đây.” Angela quả thật rất nghi ngờ về chỉ số thông minh trong tình yêu của hân.

Edwin lạnh lùng nói: “Ta lấy thân phận của thân vương lãnh địa này ra lệnh cho cô lập tức giải thích rõ ràng.”

...

Cô bắt đầu nhận ra vấn đề cốt lõi trong chuyện tình của hân.

Angela bĩu môi nói, “Anh quả thật chẳng còn thú vị như xưa. Được rồi, em sẽ nói cho dễ hiểu hơn một chút. Muốn đối phó với Winston, dù dễ tuyệt đối có hiệu quả hơn nhiều so với cưỡng gian a.”

Edwin nghiêm túc nhìn cô, “Ý cô là tùy bệnh kê đơn?”

“Không, ý em là trải qua nhiều ngày tịnh dưỡng như thế, dục vọng của Winston có lẽ đã lên đến gần... đỉnh điểm.”

Edwin nhíu mày nhìn cô.

Angela lộ ra nụ cười đầy ý vị thâm trường.

Quả như Angela sở liệu, dục vọng của Winston đích xác rất cần được giải quyết. Kỳ thật y không ngại tự xử, chỉ lo vị thân vương nào đó không biết lúc nào sẽ xuất hiện, bởi vậy y cảm thấy mình nên quấn chặt thân thể một chút mới an toàn. Y cũng không phải sợ bộ dạng khi đang tự xử của mình bại lộ trước mặt hân, y chỉ sợ đối phương bởi vì bộ dạng khi đang giải tỏa của y mà nhịn không được cũng muốn giải tỏa theo.

Bất quá dục vọng chính là thứ mà người càng muốn áp chế nó lại càng thêm phần khích, càng thêm nổi loạn.

Khi Edwin mặc một thân áo ngủ bước vào, Winston đang nhăn nheo trong đau khổ, bất quá vừa nhìn thấy hắn, hạ phúc nguyên bản còn đang sưng trướng lập tức liền thoải mái. Y soạt cái gối bật dậy, nghiêm túc ngẩng đầu lên.

“Miệng vết thương thế nào rồi?” Edwin cởi giày, ngồi lên giường.

Winston nhìn hắn, khuôn mặt thiếu chút nữa lông tóc dựng ngược hết lên. “Tốt lắm, hơi không phải, không tốt lắm, rất rất là không tốt... Cho nên nhất định phải tĩnh dưỡng nhiều hơn, tốt nhất là tĩnh dưỡng một mình, duy trì tâm trạng bình tĩnh.”

“Thật không?” Edwin nhẹ nhàng vươn tay muốn phủ lên chân y, nhưng chỉ trong chớp mắt, mục tiêu liền bắn ra xa một mét.

Winston cúi đầu nhìn xuống cái chân quá mức linh hoạt của mình, cười gượng nói: “Đùi ta bị thương chứ không phải đầu gối bị thương, cho nên, thỉnh thoảng nó bị co giật...” Y nói xong, cố ý đem co duỗi cái chân, mở ra, co về, lại mở ra... Sau đó không co về được nữa ——

Edwin đã cầm lấy cổ chân y.

“Ta mấy ngày rồi chưa rửa chân a.” Winston nói.

Edwin cúi đầu, nhẹ nhàng áp môi xuống hôn lên chân y, “Không sao.”

...

Trong đầu Winston nổ oanh một tiếng, máu huyết một đường từ ngón chân xộc thẳng lên lông mày —— trán hắn nhúm tụ như cây cúc héo.

Động tác này y cũng từng làm với bạn tình của mình, đó là khi y chuẩn bị đem đối phương áp xuống thân, là khi tận tình vui vẻ.

“Người đến tột cùng mắc phải chứng gì vậy?” Winston nghe thấy giọng mình đã bắt đầu run rẩy.

Edwin nói: “Người gần đây có cảm giác...”

“Không có!” Winston trầm đĩnh tặc tặc trả lời.

“Thật sao?” Edwin nhún vai nói, “Ta nguyên bản còn tưởng nếu người rất buồn sẽ dẫn người ra ngoài đi dạo một chút.”

“Ta buồn chứ buồn chứ!” Winston cả người sà lại gần.

Edwin dịu dàng vươn tay ôm lấy y.

...

Winston nghĩ, mình chẳng khác nào con thỏ ngu ngốc chỉ vì một củ cà rốt mà bị lừa nguyên một thân mồm mồm thơm ngon!

Người ngày nhớ đêm mong đang nằm cuộn trong ngực, Edwin có chút kiềm lòng không được. Môi hắn nhẹ nhàng ấn lên chiếc cổ trắng nõn, sau đó đầu lưỡi chậm rãi vươn ra tung hoành khắp nơi.

Thân thể Winston cứng ngắc như thể bị chôn trong xi măng, bị phơi dưới trời nắng, “Edwin...” Hai tay y chặn lấy vai hắn, thân thể liều mạng ngửa ra sau, “Người đã bảo là không muốn dẫm theo vết xe đổ của Ansbach và Oregon mà!”

“Ừ.” Edwin bắt đầu lảng lảng, lời y nói ra thối qua tai hắn thế nhưng chẳng chịu chui vào trong óc.

“Ta cảm thấy loại chuyện này vẫn nên lường tình... Nga!” Quần y bị cởi ra. Đây không phải trọng điểm, trọng điểm chính là y có phản ứng. Quả nhiên cảm dục lâu quá rồi, y cư nhiên ở nơi này, ngay thời khắc này lại có phản ứng với cả một tên đồng tính.

Edwin thừa dịp y đang rơi vào trong cơn bản loạn, một tay đẩy y ngã ra.

Winston muốn lùi về phía sau, nhưng hai chân đã bị giữ chặt. Tính biến thành con dơi, nhưng nhớ tới chuyện gặp phải mấy ngày trước lại do dự.

Ngay tại thời khắc y đang lo lắng nghĩ đối sách, Edwin đã trực tiếp cởi áo ngủ ra.

...

Bởi vì vấn đề nằm ở góc độ, Winston chẳng cần phí sức đã thu hết dáng người của hắn vào trong đáy mắt.

Theo mắt thẩm mỹ của nữ nhân mà nói, dáng người của Edwin thật sự cao lớn vừa phải, nhưng chết tiệt, y là nam mà!

Edwin chậm rãi tách hai chân ra.

“Không cần!” Winston giơ tay lên, trong lòng đã quyết chống cự tới hơi thở cuối cùng. Liệu thì liệu, vì trong sạch mà chết, y chết không hối tiếc.

Nhưng mà động tác tiếp theo của Edwin đã trực tiếp làm y trợn to mắt gần như muốn lộn tròn.

Edwin giúp y đỡ lấy ‘chỗ’ nào đó, chậm rãi ngồi xuống.

“Á!”

Winston hét lên như thể tâm can bị xé rách!

Edwin cũng rất đau, hắn thậm chí có thể cảm giác máu trong người đang tuôn ra, nhưng hắn vẫn cắn răng nhịn xuống.

Hai tay của Winston lúc thì cào loạn trên đầu, lúc thì múa may trước ngực, cuối cùng y đành chống lên giường rên rỉ: “Người thật sự giúp ta xuất sao!”

Edwin không thêm để ý tới y, hai tay chống giường, nhích từng chút từng chút một.

Winston đau đến nổi nước mắt tuôn rơi.

Nga!

Chết tiệt...

Sau khi kết thúc, Edwin mặc kệ trên mông máu còn nhỏ giọt, thông thả đi vào phòng tắm tẩy rửa.

Nếu không coi đến quá trình mà chỉ nhìn kết quả, hắn là mọi người sẽ cho rằng Winston mới là cái người bị chà đạp.

Edwin tắm rửa xong bước ra, tâm tình không tệ lắm.

Tuy rằng chẳng hề có khoái cảm, chỉ cảm thấy đau đớn, nhưng tốt xấu gì cũng đã làm rồi. Nghĩ đến biểu tình lúc đó của Winston, trong lòng hắn cơ hồ tràn ngập ôn nhu.

Winston vẫn nằm trên giường giả chết như cũ.

Dù sao thứ nên nhìn cũng đã nhìn rồi, nên sờ cũng đã sờ qua, y cứ nằm ườn ở đó không nhúc nhích.

Vừa khéo lúc Edwin chuẩn bị ôm Winston đi tắm, Mario đứng bên ngoài gõ cửa nói: “Đã nhận được tin tức từ Huyết tộc giới, Baal đại nhân và Vương Tiểu Minh về tới rồi.”

“Nga. Người mau đi tiếp bọn họ đi.” Edwin nghĩ nghĩ, xoay người ra ngoài, lúc trở lại trong tay cầm theo một sợi xích nhỏ có khóa.

Winston dùng khước mắt liếc trộm một cái, sau đó tiếp tục giả chết.

Edwin vỗ vai y.

...

Nên tiếp tục giả vờ ngủ hay là đứng dậy đây?

Winston chần chừ.

“Biến thành con dơi đi.” Edwin nói.

Winston mở to mắt, “Chỉ vậy?”

“Người sẽ sớm biết thôi.”

Sau khi Winston biến thành con dơi cuối cùng đã hiểu, bởi vì Edwin lập tức dùng xiềng xích quần chặt con dơi nhỏ là y.

...

Winston lúc này mới ngộ ra. Nếu Edwin quần xích quanh trạng thái nhân loại của y, như vậy y chỉ cần biến thành con dơi là có thể thoát thân. Nhưng mà từ trạng thái con dơi biến thành nhân loại sẽ chỉ làm xiềng xích siết chặt vào da thịt y thêm.

Edwin thấy y ngoan ngoãn hợp tác như vậy, nhin không được xoa đầu y, sau đó đứng dậy bước xuống lầu.

Winston mờ mịt mở to mắt.

Móng của Edwin... Hẳn là... lần đầu tiên ha?

...

Y cào cào chân.

Xiềng xích phát ra tiếng vang nhỏ vụn.

Y đột nhiên cảm giác như không cần xiềng xích vẫn bị trói buộc.

Đến tối, Edwin trở lại, giúp y cởi bỏ xiềng xích, lại đút cơm cho y.

Lần này Winston không hề lên tiếng kháng nghị, vô cùng hợp tác từng ngụm từng ngụm nhấm nuốt. Sau đó Edwin bế y vào phòng tắm để tắm rửa.

Thân thể Winston lại cứng đờ.

Vừa đau khổ nhớ lại chuyện vận động mãnh liệt ban sáng đã bị nó tập kích đầy não. Y không hiểu tâm trạng hiện giờ của mình rốt cục là thế nào. Dựa theo tình huống lúc đó mà nói, y đúng là người bị cưỡng bức, nhưng thực tế thì, Edwin mới là kẻ bị thương.

Y cảm thấy mọi suy nghĩ trong đầu quần lại như keo. Y nghĩ thật lâu vẫn không thể hiểu được tại sao kẻ bị thương lại là gã Edwin kia mà không phải y.

Bất quá mặc kệ thế nào, có thể khẳng định một điều, bây giờ quan hệ giữa bọn họ đã xảy ra biến hóa thần kì. Ít nhất trong cảm nhận của y, bọn họ đã không còn là mối quan hệ giam cầm và bị giam cầm đơn thuần nữa.

Edwin mở nước xả vào bồn tắm cho vừa đủ, chậm rãi thả y vào. Duy chỉ có cái chân bị thương kia là được gác ra ngoài.

Winston thấy tay hắn đang hướng về phía ngực mình, lập tức ngăn lại nói: “Ta có thể tự làm được.”

Edwin nói: “Nhưng ta thích chăm sóc người.”

“Ta lại thấy tự mình tắm rửa sẽ sạch hơn.” Winston giữ chặt tay hắn không chịu buông.

Tay của Edwin ngược lại cũng nắm chặt lấy tay y, “Được rồi. Người tắm đi.”

...

Hai tay của y đều bị nắm chặt như này, tắm kiểu chi a?

Winston bắt đắc dĩ trừng mắt nhìn hắn.

“Người không làm, vậy thì để ta làm.” Edwin thả tay ra.

Winston biết có kiên trì nữa cũng vô dụng, đành buông tay theo.

Edwin giúp y tắm sạch từng phân từng tắc da thịt.

Ngón tay hần hữu lực nhưng không mất đi ôn nhu, Winston cảm thấy dự vọng của mình lại bắt đầu rục rịch.

“Chờ đã!” Y đột nhiên chụp lấy cái tay đang sờ loạn xung quanh.

Edwin quay đầu nhìn hần.

Trong phòng tắm mù mịt một tầng sương mù, thậm chí ngay cả ánh mắt hần nhìn qua cũng thoáng chút mơ màng.

Winston chậm rãi nuốt nước miếng cái ực, “Ta thấy tắm như vậy là sạch rồi đó.”

“Chưa dùng sữa tắm mà.”

“Ta không thích tắm bằng sữa tắm.” Winston đồng dục nói.

Edwin nghi ngờ nhìn y.

Winston tựa hồ cũng hiểu rằng những lời mình nói ra có chút bất hợp lý, nhanh chóng bổ sung: “Ý của ta là, ta thích dùng xà phòng cơ.”

“Xà phòng?” Edwin nhú nhú mày.

Thừa dịp khoảng thời gian Edwin đi lấy xà phòng, Winston mau chóng lấy tay giải quyết vấn đề.

Mặc dù động tác của y rất nhanh, nhưng mà sau khi Edwin trở về vẫn ngửi thấy một hương vị nồng đậm còn phiêu đảng trong không khí, lập tức đoán ra vị Huyết tộc nào đó trong khoảng thời gian ngắn ngủi lại làm ra chuyện tình như vậy.

Winston sắc mặt ửng đỏ, “Có lấy đến không?”

Edwin vươn tay kéo y ra khỏi bồn tắm.

Winston chụp lấy khăn tắm che phần dưới lại, “Làm gì vậy?”

“Của người đây.” Hần đưa một khối xà phòng mà Mario nói là dùng để giặt quần áo cho y.

Winston ngửi ngửi, “Cái này á?”

“Không phải sao?” Edwin một bên thả tay, một bên nhướn mày nhìn y.

“Không, là nó đó!” Winston cầm nó liều mạng vừa đứng vừa chà khắp thân thể, miệng còn nhin không được ngâm nga vài câu.

Edwin nói: “Dùng vòi sen rửa đi.” Hần giúp y chỉnh lại nước vừa đủ ấm, đưa vòi sen cho y, “Bắt quá cẩn thận miệng vết thương.”

“Kỳ thật miệng vết thương đã không còn đáng ngại rồi.” Khả năng hồi phục của Huyết tộc đương nhiên hơn hẳn nhân loại.

Edwin cúi đầu kiểm tra miệng vết thương, “Lần sau nhớ để ý một chút.”

...

Đừng nói với y, cái tên chết tiệt này đã quên mất vết thương là nhờ ai mà ra nha!

Winston hậm hực dùng vòi sen tẩy sạch bọt xà phòng trên người.

Edwin chờ y tắm rửa sạch sẽ xong, cầm khăn tắm giúp y lau khô. Kỳ cọ một hồi, Winston liền nhận ra tay hần không biết do cố ý hay vô tình nương theo khăn tắm cọ xát ‘chỗ’ nào đó trên người y.

“Chỗ đó kỳ cọ kỳ quá đấy!” Thanh âm của y gần như là toát ra từ kẽ răng.

Edwin ngẩng đầu, “Muốn đến một lần nữa không?”

...

Trí nhớ đau khổ nhất thời lại quẩn mình ủa ra.

Winston lắc đầu hỏi: “Người... chỗ đó... không đau sao?”

“Chúng ta có thể đổi vị trí.”

Thợ săn rốt cục đã lộ ra bộ mặt âm hiểm thật sự của hắn với tiểu bạch thỏ.

Winston cả người run rẩy, một màn máu huyết và mùi vị ban sáng y nhớ rất rõ. Lúc đùi bị thương, máu huyết và mùi vị chảy ra từ bắp đùi, y cũng nhớ rất rõ.

Cho nên vô luận có thể nào, y đều không muốn nhìn thấy mình hay Edwin đổ máu giống như hồi sáng rồi chảy ngược vào trong cơ thể mình.

“Ta mệt chết được! Mệt lắm mệt lắm, quả thật mệt đến nỗi nhúc nhích còn không xong!” Winston làm bộ như thể sẽ ngất xỉu bất cứ lúc nào.

“Không sao. Người có thể không cần nhúc nhích, để mình ta ‘nhúc nhích’ là được rồi.” Edwin quả là người rất hiểu ý.

Bất quá Winston biết, hắn tỏ ra hiểu ý chỉ là lớp vỏ nguy trang thôi.

“Ta thật sự cảm thấy, vấn đề giữa chúng ta nên dùng lý trí để suy xét và giải quyết.” Y biểu đạt rất hàm súc lại uyển chuyển.

Edwin nhú nhú mày.

Winston có chút khấn trương.

“Hôm nay là lần đầu tiên của ta.” Edwin làm như vô tình lên tiếng.

...

Tuy rằng đã đoán trước rồi, nhưng nghe từ chính miệng hắn nói ra, Winston vẫn có chút rung động.

“Chẳng lẽ người lại không chịu trách nhiệm sao?” Edwin ra đòn quyết định.

Thật đúng như Angela sở liệu, Winston quả nhiên đã sập bẫy, nói không nên lời.

“Ta tôn trọng người, người hắn là cũng tôn trọng ta đi.” Edwin nói.

“Tôn trọng?” Winston thử thăm dò lặp lại hai chữ này.

“Cho nên,” Edwin trực tiếp bế y ra khỏi phòng tắm, sau khi đặt y lên giường, cả người đè lên, cúi xuống nhìn y nói, “Chúng ta cần một chút công bằng.”

Cái này gọi là tôn trọng và công bằng?

Hai con mắt của Winston trừng to muốn nổ banh, hoàn toàn không thể lý giải nổi tư duy logic của đối phương, “Đâu phải do ta nguyện ý.”

Tuy rằng lời y nói ra vô cùng ngắn gọn, nhưng Edwin vẫn có thể dễ dàng hiểu được ý tứ trong lời nói của y, “Ừ, là ta chủ động.”

Người biết thì tốt.

Winston thiếu chút nữa rơi lệ đầy mặt.

Edwin nhân cơ hội giở trò vuốt ve, “Nhưng mà kết quả cũng như nhau thôi.”

“Không giống.” Winston vừa chống tay đẩy hắn ra, vừa kháng nghị: “Ta bị ép đấy chứ.”

Edwin ngừng tay, lạnh lùng nhìn y, nhiệt độ bốn phía đột nhiên giảm mạnh.

Winston nhịn không được rung mình một cái.

“Người bảo người thương ta là do bị ép ư?” Edwin thả chậm ngữ khí.

“Hơ...” Rõ ràng biết lời mình nói ra hoàn toàn là sự thật, nhưng không hiểu sao Winston bị ánh mắt sắc bén của hắn nhìn chằm chằm, tự đứng lại thấy chột dạ.

“Ý của ngươi là nói, ta rất muốn bị ngươi thương?” Edwin chậm rãi cúi xuống, chóp mũi khẽ chạm vào chóp mũi đối phương.

Winston nhìn thấy tận sâu trong đồng tử của hắn ánh lên màu chu sa, sau đó màu đỏ dần lan ra, cuối cùng tràn ngập trong mắt, ngay cả tròng trắng cũng thoáng chút hồng nhạt. “Ta... ta không phải ý này.” Cứ việc dưới lưng là nệm chăn ấm áp, nhưng hàn ý lạnh như băng vẫn không ngừng cuộn cuộn bao trùm khắp người y.

Edwin nói: “Vậy thì, để ta nói cho ngươi biết sự thật ngươi nhé, ta không muốn bị ngươi thương. Ta chỉ muốn thương ngươi thôi.”

Lời hắn vừa dứt, Winston liền cảm thấy phía sau có cái gì chọc vào trong cơ thể mình.

Nhìn thấy y vẽ mặt quần quai thống khổ, khóe miệng Edwin khẽ nhếch, đắc ý nói: “Ngươi yên tâm, kỹ thuật của ta sẽ không tệ như ngươi đâu.”

Winston lúc này mới ý thức được hắn đang làm công tác chuẩn bị, cái mặt nhất thời một mảnh đỏ bừng, “Rõ ràng là do ngươi không cho ta có cơ hội chuẩn bị!” Lúc đó bảo đến là đến, đừng nói là y còn chưa kịp chuẩn bị, ngay cả ‘em gái’ của y cũng đã sẵn sàng đâu.

Bóng ma đau đớn một lần nữa lại trào lên, Winston siết chặt ngón tay, đang định biến thành con dơi, chợt nghe Edwin giảo hoạt cười nói: “Người ta muốn chính là ngươi, hình thái thế nào cũng không quan trọng.”

...

Trong đầu Winston hiện lên một cây kẹo que, sắc mặt nhất thời tối sầm.

“Lúc ngươi thương ta, ta cũng đâu có nhiều lời như vậy.” Edwin lại xuất ra lệnh bài.

Có điều trong lòng Winston vẫn còn canh cánh lo, cái thứ lệnh bài này thật sự có chút , “Khi đó, ngươi cần bản còn không cho ta có cơ hội nói chuyện.”

“Nga. Vậy sao?”

Nói thì chậm, làm thì nhanh, Edwin nhanh chóng rút tay ra, sau đó súng thật đạn thật ra trận.

“Nga!” Lại là như vậy!

Winston theo bản năng nhắc chân kẹp chặt thắt lưng của Edwin.

Edwin nhẹ nhàng vươn tay khẽ vuốt tóc y, sau đó hai người bắt đầu kịch liệt cả trước lẫn sau.

Không biết do công tác chuẩn bị của hắn làm quá tốt, hay là bởi nhu cầu của Winston khi trước vẫn chưa giải quyết xong, thế nên khi chính thức tiếp xúc mới phát hiện, hóa ra chuyện đâu đến nỗi bi thảm. Tóm lại, chẳng có máu chảy thành sông như y tưởng tượng, cũng chẳng có cảnh tượng y nằm ôm mộng khóc kêu cha kêu mẹ.

Toàn bộ quá trình tuy không thể nói là hoàn toàn hưởng thụ, nhưng tuyệt đối cũng không phải khổ cực gì.

Đợi đến khi Edwin sắp rút quân, Winston đang muốn thả lỏng một hơi liền cảm thấy hắn đột nhiên đâm vào, một dòng nhiệt lưu phóng vào thân thể y.

Winston kinh ngạc nhìn đôi mắt Edwin ôn nhu như nước, sau một hồi lâu mới nói: “Ta không thể có thai đâu.”

Edwin cúi đầu hôn lên môi y, “Cho nên ta đâu cần dùng biện pháp bảo hộ.”

“...” Winston đột nhiên từ dưới người hắn giãy dụa ngoi ra ngoài, hậm hực bước về phía phòng tắm, “Chết tiệt, ta muốn tắm rửa!” Cho dù không thể mang thai, y cũng không thể để cho cái thứ... gì gì đó của gã đồng tính chết tiệt này lưu trong thân thể mình được.

Edwin nhìn y đóng sầm cửa lại, trên mặt nở nụ cười thỏa mãn.

Sự thật chứng minh, năng lực hồi phục của Huyết tộc thật sự mạnh mẽ, chưa đầy nửa tháng, Winston đã có thể một lần nữa dùng hai cái đùi xuống lầu dùng bữa sáng.

Mario rồi rít chuẩn bị.

Nếu Tinh Linh giới nổi tiếng là bởi mỹ nhân có thừa, vậy thì Huyết tộc không thiếu nhất chính là quần gia, hơn nữa còn là quần gia toàn năng trung thành và tận tâm.

Winston không yên lòng húp một ngụm súp.

“Không hợp khẩu vị sao?” Edwin quan tâm hỏi han.

Winston lắc đầu.

“Có tâm sự gì cứ nói ra, có lẽ ta sẽ giúp được người đấy.”

Winston nâng mắt lên, nghiêm túc hỏi hần: “Người có thể thả ta đi hay không?”

So với câu ‘Chừng nào người mới thả ta đi’ thì câu này có thể xem như là một loại giác ngộ.

Edwin đáp lại theo kiểu hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Ở đây không tốt sao?”

...

Đương nhiên không tốt. Từ đầu tới cuối căn bản chẳng có gì vui!

Nhưng Winston chỉ băng quơ trả lời, “Ta nhớ nhà.”

“Vậy người muốn bao giờ trở về?” Edwin đột nhiên lại hỏi y như thế.

Winston sững sốt một phút đồng hồ mới ý thức được hần đang nói cái gì, lập tức quẳng thìa vào trong chén nói: “Hôm nay.”

Sắc mặt Edwin hơi trầm xuống.

Winston cũng nhận thấy mình trả lời có vẻ hết sức vội vã, lập tức sửa lời: “Hôm nay chuẩn bị, chắc khoảng ba ngày nữa mới đi.”

Edwin nói: “Người về nhà rồi muốn làm gì nhất?”

Đương nhiên là tìm vài cô em xinh tươi tận tình cuồng hoan một trận rồi.

Trong đầu Winston lúc này lại tự dưng nhớ tới hai trận mây mưa hôm trước, nhất thời không được tự nhiên vội ho khan một tiếng nói: “Cầu nguyện.”

“Cầu nguyện?” Edwin nhướn mày hỏi, “Về nhà bình an?”

“Không, cầu nguyện cho ta cuối cùng đã có thể đánh một giấc thật ngon!” Trước kia ở nhà, đêm đêm mong mỏi nhất chính đi làm sắc lang. Hiện tại ở nơi này, đêm đêm lo lắng nhất chính là sợ gã sắc lang nào đó mò đến. Winston cảm khái không thôi.

“Được rồi. Ta sẽ kêu Mario đưa người về.” Edwin nói xong, lau miệng, đứng dậy bước lên lầu.

Winston nghi ngờ nhìn bóng lưng hần. Từ khi nào mà hần trở nên dễ thương lượng như thế chứ?

Nhưng y càng nghi ngờ hơn chính là, dường như trong sự nghi ngờ của mình có ẩn chứa chút gì đó bất mãn.

...

Bởi vì đã nắm được trong tay, hưởng qua hương vị rồi cho nên không cần nữa chứ gì?

Winston giật lấy cái thìa, tức giận bẻ cong nó thành một cục.

Ba ngày chớp mắt đã trôi qua.

Trong ba ngày này, Edwin vẫn biểu hiện rất là lịch sự, nhã nhặn.

Winston nghi ngờ đoán thật lâu vẫn không tìm ra manh mối, đành chụp mũ cho rằng tên khốn này có mới nới cũ.

Tối ngày thứ ba, Edwin không buồn xuất hiện, chỉ có Mario lái trực thăng đưa Winston về nhà.

Winston ngồi trên trực thăng, trong khẩu khí khó nén được kinh ngạc: “Ta thật sự không ngờ, Edwin còn có trực thăng riêng nha.”

Mario nói: “Chủ nhân còn có một chiếc xe lửa riêng nữa.”

...

Xe lửa... riêng?

Winston mặt hỏi: “Đường ray ở đâu?”

“Không có đường ray. Chỉ dùng để làm kho hàng.”

“...”

Hai giờ sau.

Winston: “Người không phải bị lạc đường rồi chứ?”

“Không có.”

“Chứ không tại sao người lại bay lòng vòng quanh ngọn núi này hoài vậy?”

“Ừm.”

“Vậy mà người còn nói mình không bị lạc đường?” Winston thiếu chút nữa phát điên.

Mario nghiêm nghị nói: “Không phải lạc đường, chỉ là bay vòng vòng thôi.”

Winston: “...”

Trực thăng nhanh chóng đáp xuống đích.

Mario tắt động cơ, tẩn trách tiếp tục đi theo sau Winston.

Winston bất đắc dĩ bóp trán nói: “Mario, ta biết rõ đường về nhà mà.”

“Vậy ngài chắc cũng đã nghe rõ mệnh lệnh của chủ nhân nhà ta nhỉ.” Mario nói.

...

Dù sao cũng đã trở lại, vậy thì cứ để hấn tiến mình thêm vài bước.

Winston lắc đầu, đi qua hai ngã tư đường đã về tới trước cửa nhà mình.

Trong nước vài năm nay ít phát triển, cho nên nhà y kiểu dáng vẫn như cũ chẳng thay đổi chút nào.

Y lôi chìa khóa ra, mở cửa, sau đó quay lại nhìn Mario nói: “Đã đến tận đây rồi chi bằng vào nhà uống một tách café đã?”

“Không cần đâu.” Mario hành lễ nói, “Chúc Winston tiên sinh sống thật vui vẻ.”

...

Winston nhìn bóng dáng Mario vội vã rời đi, hoang mang vuốt cằm, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ bây giờ rất thịnh hành cái câu ‘chúc sống vui vẻ’ trước khi chia tay sao?” Y thuận tay đóng cửa lại, xoay người vào nhà...

Một màn của mười mấy năm trước lại tái diễn một lần nữa.

Edwin ngồi trên ghế bành, gác chân bắt chéo mỉm cười nhìn y.

Thân thể Winston dựa vào vách tường, bi thảm thốt lên: “Không phải chứ?”

Edwin đứng dậy, từ đằng sau lôi ra một cuốn sổ điện thoại, “Trong hai tiếng ngồi chờ đợi, ta đã giúp người xử lý ổn thỏa tất cả tình nhân cũ.”

Winston run rẩy hỏi: “Xử lý như thế nào?”

“Rất đơn giản, ta chỉ nói với mấy ả đó rằng bây giờ người đã có bạn trai cố định rồi.”

“...” Winston hoàn toàn có thể tưởng tượng ra biểu tình khiếp sợ của mấy cô bạn gái cũ khi nhận được cú điện thoại này.

Y rất muốn tìm một cái hầm ngầm để chui vào.

“Còn nữa.” Edwin bước đến trước mặt y, một tay chống lên bức tường phía sau lưng y, cúi đầu, ghé sát vào bên tai y nhẹ giọng nói, “Quan hệ của người với một số người khác ta cũng đã sắp xếp êm xuôi rồi.”

“Những người khác...” Winston không dám nghĩ tới nhưng lại không thể không hỏi, “Sắp xếp thế nào?”

“Tương lai của người trong vòng một trăm năm sau, ta có thể đảm bảo chắc chắn, tuyệt đối sẽ không có phần tử thiếu hiểu biết nào đến quấy rầy cuộc sống yên bình của chúng ta đâu.” Edwin nói xong, trước khi y kịp phản ứng lại đã dùng môi ngăn cản hết mọi lời kháng nghị.

Ngoài cửa sổ, mặt trời nguyên bản bị mây đen che khuất đã lộ ra, thành phố âm u một lần nữa toả nắng tràn đầy sức sống, làm khung cảnh nơi nơi hết thảy thật tuyệt vời.

42. Chương 42: Phiên Ngoại 4 : Titan Chi Lữ

Vương Tiểu Minh và Baal

Một chùm sáng chói lóa phát ra từ phía chân trời, sau đó giống như suối phun, tỏa khắp bốn phương tám hướng.

Toàn bộ quân đoàn Titan có vũ trang đều quay lại nhìn chùm sáng đang bắn về phía mình, không hề hoang mang lồi khiên ra chắn trước mặt.

Khiên chắn tầng tầng lớp lớp, tạo thành một bức tường kín như bưng không có lấy một kẽ hở, đẩy chùm sáng ra bên ngoài.

Chùm sáng giằng co với bức tường khiến chắn khoảng độ một phút, rốt cục cũng biến mất.

“Rút rồi kìa!” Một gã Titan đột nhiên nhảy dựng lên, nhưng do quá đột ngột nên ngã lăn quay ra đất, “Xông lên!”

“Ya!”

Các Titan khác nghe vậy, đồng loạt nện cước bộ xuống mặt đất, chạy rầm rập về phía trước.

Lạch bạch cuối hàng ngũ chính là mấy nhóc Titan mới có hai ba trăm tuổi.

Mặc dù vóc dáng tụi nó so với những gã Titan khác cực kỳ đối lập, trông có vẻ nhỏ xinh đáng yêu, nhưng so với Vương Tiểu Minh, tụi nhỏ vẫn cao hơn cậu những hai cái đầu. Ngay cả Baal so với đám nhóc trước mặt này cũng đành chịu lép vế.

“Thành thật xin lỗi.” Vương Tiểu Minh lấy tay khẽ chọc chọc vào tấm lưng của thằng nhỏ Titan chạy cuối cùng.

Do Baal nhất quyết không để cậu dùng tay vỗ lưng nhóc ấy, cho nên cậu mới phải hành động bất lịch sự như vậy.

Thằng nhóc Titan kia không hề hay biết, chỉ vươn tay ra gãi gãi chỗ bị chọc sau lưng rồi tiếp tục cầm mặt chạy về trước.

Vương Tiểu Minh bất đắc dĩ đành phải xuống tay mạnh hơn một tí.

Thằng nhóc Titan đó bất ngờ giật nảy mình, sợ hãi quay đầu nhìn cậu.

Biết rõ đối phương chỉ là một đứa trẻ, nhưng bị nó từ trên cao dòm xuống, Vương Tiểu Minh vẫn cảm thấy có một áp lực rất lớn. “Tôi muốn hỏi cậu một chuyện.”

Thay vì sợ hãi như lúc đầu, thằng nhỏ Titan tò mò nhìn cậu, “Người là chủng tộc gì á? Sao nhỏ xíu vậy nè?”

...

“Tôi là nhân... à không, tôi không phải nhân loại, tôi là Huyết tộc.” Theo như ký ức lưu trữ từ xưa đến nay, Vương Tiểu Minh vẫn mặc định mình là nhân loại.

“Huyết tộc?” Thằng nhỏ Titan đột nhiên lùi ra sau từng bước, “Người tính uống máu ta hả?”

Bởi vì giọng nó rất to thành ra kéo theo mấy đứa nhỏ khác te te chạy về phía này, bọn nó tò mò nhìn Vương Tiểu Minh và Baal.

Baal khó chịu nhíu mày, “Ta ghét ánh mắt của tụi nó.”

“Sao thế?” Vương Tiểu Minh lại cảm thấy tụi nhỏ thật đáng yêu, cả đám đứa nào đứa nấy mắt to tròn long lanh, đầy vẻ hồn nhiên thơ ngây và tò mò mà chỉ có con nít mới có.

“Vì tụi nó cứ như đang nhìn ngắm đồ chơi vậy.”

Vương Tiểu Minh đang định nói ‘người nghĩ ngợi nhiều quá’, liền nhìn thấy một thằng nhóc Titan vươn ngón tay ra, “Ta có thể chọc thử mặt người không?”

Vương Tiểu Minh giật mình: “Chi vậy?”

“Ta muốn biết mấy tộc khác da dễ có giống như chúng ta không.” Ngón tay của nó từ từ vươn lại gần, chưa gì đã bị Baal đá văng ra xa ba mét.

...

Vương Tiểu Minh nhìn vẻ mặt sợ sệt của tụi nhỏ, cười gượng: “Hắn chỉ giỡn thôi mà.”

Đám nhỏ Titan vẫn dùng ánh mắt sấm soi nhìn hai người họ như người ngoài hành tinh.

Vương Tiểu Minh vội ho một tiếng: “Kỳ thật, chúng tôi chỉ muốn hỏi đường thôi. Các cậu có biết thành Bangbo ở đâu không?”

Đám nhỏ Titan quay mặt nhìn nhau, thằng nhỏ mới nãy bị đá văng ra một bên dùng cảm lên tiếng, “Tại sao các người lại muốn đến thành Bangbo?”

Vương Tiểu Minh trả lời: “Bọn tôi có chút việc ở đó.”

Thằng nhóc Titan lắc đầu: “Ta không thể nói cho người được đâu.”

“Sao vậy?” Vương Tiểu Minh thắc mắc.

Baal nheo mắt lại, “Các người là Titan tự do hả?”

Titan tộc lúc bấy giờ chia thành hai phe.

Một là Quang Minh Titan, từ xưa đến nay vẫn được Titan nữ vương lãnh đạo, thành Bangbo nơi bọn họ muốn đến chính là thủ đô của Quang Minh Titan. Còn lại chính là Titan tự do dưới sự khống chế của Nghịch Cửu Hội. Sau khi Manes chết, Nghịch Cửu Hội bị tước quyền làm chủ ở Nguyên Thù giới, tàn dư của Nghịch Cửu Hội trước kia ở Nguyên Thù giới nay phải rút về địa bàn của Titan tự do. Cho nên địa bàn hiện tại của Titan tự do chính là căn cứ lớn nhất của Nghịch Cửu Hội trong cửu giới.

Mặc dù với địa ngục mà nói, Nghịch Cửu hội có khuếch trương cỡ nào đi chăng nữa cũng không thể uy hiếp đến vị thế của họ. Nhưng nhìn trên mặt bằng chung, tôn chỉ của Nghịch Cửu hội chính là đả đảo địa ngục, bởi thế nếu muốn hợp tác làm ăn, đương nhiên bọn họ phải ưu tiên lựa chọn Quang Minh Titan rồi.

Ánh mắt của đám nhỏ Titan nhìn bọn họ càng thêm đề phòng.

Baal nghĩ một chút, đột nhiên vùng tay lên, lôi con hổ ra, nhướn mày nói: “Nếu các người chịu nói cho ta biết, ta sẽ để các người cười nó.”

Con hổ nhìn thân hình ‘bụ bẫm’ của đám nhóc Titan, nhin không được rùng mình một cái.

Lúc này quả thật trông Baal rất giống bà ngoại Sói muốn nuốt chửng cô bé quàng khăn đỏ, Vương Tiểu Minh liền xoa xoa đầu nó.

Đám nhóc Titan thêm nhỏ dãi nhìn điệu bộ hổ ta rõ ngơ ngác, do dự lắc lắc đầu.

Baal nhìn con hổ đưa mắt ra lệnh.

Con hổ cúi đầu tỏ vẻ như không thấy.

“Nghe đầu dói bụng cũng khó chịu lắm ha.” Baal mở miệng.

Con hổ ngẩng đầu, nhìn sang Vương Tiểu Minh mà ngoe nguẩy cái đuôi.

Vương Tiểu Minh không đành lòng ngồi xuống vuốt đầu nó.

Con hổ càng thêm hý hửng, lắc lắc đuôi.

“Ráng nhìn một chút đi.” Vương Tiểu Minh vỗ về nó.

Con hổ xị cái đuôi, tuyệt vọng khuyu gối, lăn vài vòng trên đất, sau đó phát ra tiếng ‘meo meo’.

...

Mấy thằng nhóc Titan lại thêm kinh ngạc rồi.

“Nó là con hổ mà?”

Baal dụ dỗ: “Sao, có muốn chơi không nào?”

Mấy thằng nhóc Titan nuốt nước miếng ừng ực.

Con hổ sủa ‘gâu gâu’ vài tiếng nữa.

Ánh mắt của đám nhóc không còn quả quyết như mới nãy.

Rốt cục một thằng nhóc lên tiếng: “Chỗ này là giao giới giữa Titan tự do và Quang Minh Titan, bình nguyên Oliveti. Quang Minh Titan ở ngay phía trước kia, nhưng mà bây giờ đang đánh nhau đó. Còn vị trí của thành Bangbo thì các người cứ tới đó hỏi là biết à.” Thằng nhóc nói xong một mạch, ánh mắt thêm thường nhìn con hổ.

Vương Tiểu Minh xoa xoa đầu con hổ.

Con hổ đau khổ lết xác qua.

Nhóc Titan trèo lên lưng hổ, cười nó chạy băng băng.

Vương Tiểu Minh nhìn đám nhóc Titan bên cạnh đang nhảy nhót reo hò không ngớt, nhìn không được hỏi: “Mấy cậu còn nhỏ như vậy sao lại muốn ra chiến trường?”

Mấy thằng nhóc Titan đồng loạt quay lại, “Vì tự do của Titan, giàu mạnh và phồn vinh!”

Vương Tiểu Minh nhớ tới cái thời học tiểu học, khẩu hiệu lúc nào cũng bị phóng đại như thế.

Chờ bọn nó thay nhau cười xong, con hổ mệt muốn tắt thở, nằm bẹp lẹp trên đất. Dù sao trọng lượng của bọn nó Vương Tiểu Minh làm sao sánh bằng.

Tạm biệt đám nhóc Titan, Vương Tiểu Minh và Baal một lần nữa cất bước lên đường.

Bởi vì quân đoàn Titan tự do đang tấn công Quang Minh Titan, chờ đám nhóc này tới nơi cũng chẳng làm được cơm cháo gì, cho nên tụi nó đành khoác vai nhau tung tăng về nhà.

Vương Tiểu Minh nhìn bóng dáng tụi nhỏ, cảm khái: “Tụi nó còn đang trong độ tuổi cấp sách đến trường a.”

Baal hỏi: “Nhân loại có học trò những hai ba trăm tuổi sao?”

Vương Tiểu Minh ngăn người, hồi lâu mới đáp: “Được đến hai ba trăm tuổi, nhân loại chúng ta chỉ có xác ướp thôi.”

Đi hết bình nguyên Oliveti, quân đoàn Titan tự do đã rút về triệt để.

Đây không phải là lần đầu tiên bọn họ tấn công thất bại, bọn họ biết, chiến tranh vẫn chưa có hồi kết. Cho nên về mặt người nào người nấy không hề có chút bất mãn hay mệt mỏi. Thật sự thì bọn họ cảm thấy rất tự hào. Bởi vì họ đã dùng tấm khiên do chính mình chế tạo để chống lại súng quang học mà Quang Minh Titan đã mua từ Ai Nhân tộc. Cái đó là một bước tiến nhảy vọt ngoài sức tưởng tượng.

Có lẽ trong một tương lai không xa, họ cũng có thể chế tạo ra vũ khí như Ai Nhân tộc, không, là thứ vũ khí còn lợi hại hơn nhiều so với Ai Nhân tộc.

Baal và Vương Tiểu Minh ở trên không trung nhìn xuống bóng dáng hưng phấn tíu tít của bọn họ. Người không biết nhìn vào sẽ tưởng rằng bọn họ vừa đi cắm trại dã ngoại về chứ đâu có ngờ bọn họ vừa mới phát động một cuộc chiến.

Vương Tiểu Minh nói: “Ta cảm thấy Nghịch Cửu hội hình như cũng không đáng sợ như trong truyền thuyết.” Lúc cậu còn ở con thuyền Noah, cậu đã nghe không ít lời đồn ác ý về Nghịch Cửu hội.

Baal nhớ tới bộ dáng điên cuồng của Manes, cười lạnh nói: “Bọn chúng chưa hẳn đã là thành viên chính thức của Nghịch Cửu hội.”

“Chứ không phải Titan tự do là căn cứ của Nghịch Cửu hội à?”

“Ừ.”

“Ồ vậy là, bọn họ che giấu cho Nghịch Cửu hội hả?” Vương Tiểu Minh hỏi.

Baal lạnh nhạt đáp: “Chuyện của bọn chúng, ta chẳng hứng thú.”

Vương Tiểu Minh đành nhún vai, ngậm miệng lại, nhìn theo bình nguyên từ từ khuất xa còn mình thì đang chậm rãi tiến vào thành.

Baal giới thiệu: “Thành trấn giáp ranh giữa Quang Minh Titan và Titan tự do hẳn là... thành Cổ Liêu.”

Đây là một tòa rất hùng vĩ.

Chỉ riêng tường thành thôi đã kéo sang hai hướng dài tít tắp không thấy điểm dừng. Cho dù lúc này bọn họ đang bay trên trời. Hơn nữa nhìn từ góc độ hiện tại của hai người, có thể nhìn thấy nhà nhà san sát nối tiếp nhau cùng với quần thể kiến trúc tầng tầng lớp lớp, vậy là đủ biết tòa thành này giàu có sung túc cỡ nào.

Bí bo ——

Tiếng chuông cảnh báo đột nhiên vang lên.

Baal nhíu mày, dừng kết giới, sau đó mặc kệ chùm sáng đang bắn về phía mình, thông thả bay vào.

Súng quang học bỗng dưng mất hiệu lực khiến cho binh lính Titan rơi vào rối loạn, chân tay lúng túng.

Chờ đến lúc Baal và Vương Tiểu Minh tà tà bay vào thành rồi, hai người họ có thể nghe thấy tiếng chân huỳnh huỵch chạy về phía cổng thành. Trên tay binh lính Titan là vũ khí đủ loại kiểu dáng. Dưới mắt quan sát của Vương Tiểu Minh, đám vũ khí đó thật mới lạ, có vài thứ chỉ có thể nhìn thấy trong phim viễn tưởng a.

“Các người là ai?”

Binh lính Titan hoảng sợ nhìn Baal thông thả thu hồi cánh.

“Baal.” Baal lạnh lùng xưng tên, “Vương Tiểu Minh.”

Vương Tiểu Minh kinh ngạc. Cậu không ngờ hẳn đột nhiên lại giới thiệu tên cậu như thế. Từ khi gặp Baal cho đến nay, cậu đã quen phụ thuộc vào hắn, cho nên từ ‘phụ thuộc’ bất ngờ được đẩy lên ‘ngang hàng’ làm cậu không khỏi có chút thụ sủng nhược kinh.

Trong đám lính đó có một gã Titan tay cầm súng, có vẻ như là đội trưởng, cẩn thận hỏi hai người họ: “Các người đến tìm Raphael đại nhân sao?”

“Raphael?” Khóe miệng Baal đột nhiên bật ra điệu cười như thể ngồi mát ăn bát vàng.

Vốn đang định hôm nào rảnh rồi sẽ ghé thiên đường để hoàn thành ‘tâm nguyện’ của Abaddon, bất quá bây giờ xem ra không cần thiết nữa rồi, tên kia đã tự giác hiến thân tới tận cửa.

Ở giữa quảng trường – trung tâm của thành Cổ Liêu, có rất nhiều Titan từ khắp nơi đổ về, từ xa nhìn tới chỉ thấy một biển người khổng lồ.

Baal và Vương Tiểu Minh được gã lính dẫn đến vòng ngoài.

Vương Tiểu Minh hiếu kỳ hỏi: “Bọn họ đang nhìn cái gì thế?”

Gã lính đáp: “Raphael đại nhân.”

Vương Tiểu Minh kinh ngạc: “Sao mà nhiều người như vậy?”

“Đâu dễ gì Raphael đại nhân tới đây a.” Gã lính Titan cảm khái. Nếu không tại dính phải ca trực, hẳn nhất định đã chen vô giữa rồi. Nhớ lại hình ảnh khi Raphael đại nhân xuất hiện, hẳn nhin không được chỉ muốn quỳ xuống vái lạy.

Nụ cười của thiên sứ quả nhiên danh bất hư truyền.

Hắn chỉ nhìn thấy ngai ấy từ xa mà thân thể lẫn trái tim tưởng chừng như đã tan chảy mất rồi.

Nghĩ đến đây, gã lính không khỏi hâm mộ đám Titan khác nhanh chân xếp hàng gần Raphael nhất.

Vương Tiểu Minh nghĩ một hồi lại hỏi: “Giống gánh xiếc ấy hả?”

...

Gã lính Titan cảm giác như vừa bị một tảng đá to nện vào đầu, trong chốc lát thấy sao bao đầy trời. Đối lại là người khác, hẳn nhất định sẽ dùng năm phần công lực để nhấn chìm tên này trong biển nước miếng, sau đó tiếp tục dùng năm phần công lực còn lại nện cho y biết hai chữ ‘tôn kính’ viết như thế nào. Nhưng tên này là Vương Tiểu Minh, đó chưa hẳn là trọng điểm, trọng điểm chính là bên cạnh y còn có một đóa thiên sứ mạnh ngang ngửa với Raphael đại nhân.

Hắn quyết định đem oán giận nuốt ngược vào trong, “Raphael đại nhân tới đây để truyền đạt ánh sáng của thần.”

“Danh từ đi theo sau hai chữ ‘truyền đạt’ sao không phải là ý chỉ hoặc mệnh lệnh nhỉ? Vì sao lại là ánh sáng của thần?” Vương Tiểu Minh quả rất mơ hồ.

Lần này gã lính Titan không thêm giải thích nữa, hắn trực tiếp chỉ ngón tay về giữa quảng trường, “Raphael đại nhân đang ở đằng kia.” Sau đó hắn chẳng buồn liếc cậu lấy nửa cái, cầm mặt chạy thẳng về chỗ gác của mình dưới chân thành.

Vương Tiểu Minh nhìn bóng lưng hắn, hồi lâu mới lúng ta lúng túng hỏi: “Có phải ta lại làm trò hề rồi không?”

Baal nhướn mày: “Nếu người thấy khó chịu, cứ trực tiếp chụp cổ hắn lại tấn cho một trận.”

“Ta?” Vương Tiểu Minh trừng to hai mắt.

Tuy rằng hồi trước cậu rất thích đánh đấm trong game để xả xì trét, nhưng mà trong hiện thực cậu chẳng dám ra tay cái kiểu không nể mặt ai như vậy đâu. Huống hồ gã lính Titan mới này còn cao hơn cậu rất rất nhiều cái đầu.

Baal không tức giận nhắc nhở: “Giờ ngươi đã là Huyết tộc nhị đại.”

Một Huyết tộc nhị đại cư nhiên đánh không nổi một gã lính quèn Titan, chuyện này kể ra người ta không cười cho thú vị mặt thì cũng chẳng ai tin.

Vương Tiểu Minh bán tín bán nghi: “Hay là dùng con dơi nhỉ?” Tưởng tượng một gã Titan khổng lồ bị cả đám dơi xông vô cắn xé... Cắn bản là chẳng đủ giải ngứa đâu ha?

Baal dùng ngón tay day day huyệt Thái Dương, “Để ta.”

“Không.” Vương Tiểu Minh khẩn trương giữ lấy tay hắn, “Vừa rồi ta chỉ nghỉ ngơi một chút thôi. Ta không có ý định đó đâu.”

...

Một Huyết tộc nhị đại nghỉ ngơi liệu mình có đánh nổi một gã lính quèn Titan hay không...

Baal đột nhiên nghĩ lại lúc Cain thực hiện sơ ửng cho Vương Tiểu Minh, đáng lý hắn ta phải bơm cho y thêm ít dũng khí mới đúng.

“À, chúng ta còn phải đi gặp Raphael mà.” Vương Tiểu Minh đột nhiên hưng phấn hẳn lên, “Kể ra thì... ta cũng chưa bao giờ được gặp một thiên sứ chân chính ha.”

Baal bực mình quát: “Cái gì tên là ‘chưa bao giờ được gặp một thiên sứ chân chính’?” Bộ hắn là giả chắc? Vương Tiểu Minh mím môi, “Lúc ta gặp người thì cánh người đã đen y như vậy rồi.”

...

Trên trán Baal gân xanh nổi vù vù, “Người có muốn ta tẩy trắng cho người xem không?”

“Không cần đâu, ở đây chẳng phải đã có sẵn rồi sao?” Vương Tiểu Minh vươn tay ra.

Baal bắt đầu xoay người ôm lấy cậu. Sau đó xòe rộng hai cánh, mặc kệ tiếng hét kinh thiên động địa bên dưới, bay xẹt qua đỉnh đầu đám Titan.

Vương Tiểu Minh đột nhiên toát ra một câu, “Nếu người tẩy trắng hai cánh... vậy cũng giống như người ta trang điểm phải không?”

“... Câm miệng!”

Tiếng ồn ào nhốn nháo ban đầu ở quảng trường bỗng dừng trở thành một loạt tiếng hét như sóng cuộn.

Bị những cặp mắt to như chuông đồng dõi theo chăm chú, Vương Tiểu Minh vô cùng lo lắng, thậm chí bàn tay bám lấy cánh tay Baal cũng bắt đầu rịn rịn một tầng mồ hôi.

Baal đáp xuống đài cao nơi Raphael đang đứng, thu cánh lại.

Vương Tiểu Minh mở to hai mắt, nhìn chằm chằm Raphael.

Vị thiên sứ đứng trước mặt này còn tuyệt hơn những gì cậu tưởng tượng trong đầu. Ngũ quan tinh xảo xinh đẹp chẳng chút tì vết, đôi môi cho dù không cười cũng héch lên, lại thêm xung quanh hắn được bao phủ bởi một bầu không khí hài hòa ấm áp.

Một bàn tay đột nhiên đặt lên đầu cậu, mạnh mẽ xoay nó quay ra sau.

Khuôn mặt của Baal che kín hai mắt Vương Tiểu Minh, “Người nên nhìn hướng này mới đúng.” Trong thanh âm của ai đó mang theo lửa giận pha chút hậm hực bốc mùi giấm chua!

Vương Tiểu Minh chớp chớp mắt, “Nhưng mà trông anh ta có vẻ lạ mắt.”

...

Lạ mắt?

Cả Baal lẫn Raphael đều lộ ra biểu tình kỳ quái trên mặt.

Baal liếc Raphael một cái, thả tay ra nói: “Thoải mái chiêm ngưỡng đi.”

Vương Tiểu Minh ngoan ngoãn gật đầu, tiện thể chùi tay lên áo Baal cho bớt mồ hôi, sau đó giờ ra trước mặt Raphael nói: “Tôi là Vương Tiểu Minh, trước đây là nhân loại, hiện tại là Huyết tộc. Tôi có thể bắt tay anh được không?”

“Không được.” Baal rống lên, chưa kịp giạt tay cậu về thì Raphael đã cười tủm tỉm nắm lấy tay của Vương Tiểu Minh.

“Rất vui được biết người. Cho dù Huyết tộc đã từng trải qua một thời kỳ không mấy tươi sáng, nhưng ta tin rằng, chỉ cần các người một lòng hướng về thiên đường, các người vẫn sẽ được thần che chở như xưa.” Thanh âm của hắn trong trẻo lại không thiếu ôn nhu, từng chữ đều mang một âm hưởng kỳ lạ không thể diễn tả bằng lời, nghe như thánh ca lắng đọng tuyệt diệu khiến người nghe không khỏi tan vào trong nó.

Đám Titan bu quanh đó nhin không được vỗ tay rào rào.

Không biết là vì được thần che chở hay là bởi giọng nói dễ nghe của hắn.

Vương Tiểu Minh đột nhiên lắc đầu: “Tôi không lên thiên đường đâu.”

Raphael hỏi: “Tại sao thế?”

“Tôi muốn được ở bên Baal.” Vương Tiểu Minh không am hiểu tình hình cứu giới. Bất quá chỉ cần nhìn vào quan hệ đối lập giữa thiên đường và địa ngục là đủ biết, địa thiên sứ chắc chắn không thể lên thiên đường được đâu.

Raphael liếc nhìn Baal, cười đến ý vị thâm trường, “Có lẽ người hãy thử khuyên hắn cùng người lên thiên đường.”

Baal lạnh nhạt trào phúng: “Lên cái nơi trắng xóa đến cả hạt cơm cũng không có?”

Raphael nói: “Đó là cố hương của người.”

“Chẳng qua là bởi không thể lựa chọn thôi.” Baal đối với thiên đường thật sự không một chút lưu luyến.

Raphael chê cười: “Do người quá cực đoan.”

“Ta cực đoan?” Baal đột nhiên bước về trước từng bước, hung hăng trừng mắt, “Cho dù có cực đoan cỡ nào, so với cái thứ suốt ngày đâm bị thóc chọc bị gạo vẫn còn tốt chán?”

“Mọi người bình tĩnh chút đi.” Vương Tiểu Minh xen vào.

Raphael thả chậm ngữ điệu, dùng thanh âm chỉ đủ cho ba người họ nghe thấy, hỏi: “Người tới đây làm gì?”

“Du lịch.” Baal lạnh lùng phun ra hai chữ này.

“Không phải chỉ đơn giản là du lịch chứ?” Raphael nheo mắt lại, “Ta nghe đồn đạo này Mammon đang sốt ruột vì lượng hàng nhập khẩu từ Địa ngục vào Titan tộc giảm mạnh.”

Baal không thèm đáp mà hỏi lại: “Người thì sao?”

Raphael nói: “Thiên đường đề xướng hòa bình, chính vì vậy sẽ không bao giờ cung cấp những thứ gây nên tội lỗi như vũ khí chiến tranh này nọ.”

Baal nghiêng răng nghiêng lợi: “Đó là do các người thích đề xướng bạo lực trắng trợn thì có.”

Vương Tiểu Minh thắc mắc: “Bạo lực trắng trợn là sao?”

Baal giải thích gói gọn trong hai chữ, “Nắm đấm.”

“Ồ...” Vương Tiểu Minh chần chờ hỏi, “Vậy có khác gì với địa thiên sứ không?” Vì sao cậu cứ ngỡ lúc mình mới quen Baal, hắn cũng ‘bạo lực trắng trợn’ đâu kém?

Baal quay đầu, không tức giận nhìn cậu, “Rất cực người ở bên nào thế?”

Vương Tiểu Minh lần này không hề chần chờ, “Bên người mà.”

Baal hài lòng lại quay sang tiếp tục giằng co với Raphael.

Raphael đột nhiên cất cao giọng: “Lần này ta đến đây là muốn cung cấp một phương thức chữa bệnh vô cùng hoàn mỹ.”

Tuy rằng pháp thuật của Tinh Linh tộc có thể chữa được bách bệnh, nhưng đó là pháp thuật cao cấp, dù tìm khắp Tinh Linh giới cũng rất hiếm hoi, cho nên tuy là nó khá nổi tiếng nhưng lại không phổ biến cho lắm. So ra, phương thức chữa bệnh của thiên đường tiện lợi hơn nhiều. Đại khái chính là thánh ca của họ... chỉ cần dùng lời ca là có thể khống chế đau đớn.

Riêng điểm ấy thôi, phương thức chữa bệnh của thiên đường cũng đủ để phổ cập rộng rãi tại năm giới khác.
—— Ngoại trừ Địa ngục, Huyết tộc và nhân giới có khả năng tự cung tự cấp.

“Phương thức chữa bệnh?” Giọng Baal thật đáng ngờ.

Raphael đề cao cảnh giác, “Người muốn thế nào?”

“Thế nào là thế nào? Ta chỉ đang định quảng cáo giúp người thôi.” Baal mỉm cười.

Raphael chậm rãi nói: “Mỗi lần người định đánh người đều là biểu tình này.”

Baal đột nhiên quay sang nói với đám Titan: “Có muốn biết phương thức chữa bệnh của thiên đường công hiệu ra sao không? Raphael nguyện ý tự mình làm mẫu.”

Raphael khoe miệng giật giật, hạ giọng nói: “Bộ người tưởng chỉ cần nói như vậy là ta sẽ ngoan ngoãn làm theo sao?”

Baal búng tay, một con hổ từ trong kết giới vọt ra, ngã nhào vào Raphael đang đứng phía trước.

Raphael luôn trong trạng thái đề phòng không chút hoang mang né sang một bên.

Vương Tiểu Minh phóng con dơi.

“Chết tiệt.” Raphael hiển nhiên không thể ngờ tới, một kẻ bộ dạng thật thà ngây thơ như Vương Tiểu Minh lại ra tay với mình, đành lùi ra sau một chút, tròn mắt vừa khéo nhận ngay nắm đấm của Baal.

Raphael cũng không chịu yếu thế, một quyền đâm thẳng vào bụng Baal.

...

Hai nắm đấm đều đáp trúng mục tiêu.

Bất quá Baal ra tay nhanh hơn, đối phương linh đạn không nhẹ.

Mà nắm đấm của Raphael chỉ vừa chạm tới đích thì đối phương đã nhảy ra sau rồi.

Trong chớp mắt ngăn ngừa, thắng bại đã phân.

Raphael che mắt, lạnh lùng trừng Baal và Vương Tiểu Minh.

Vương Tiểu Minh xấu hổ giải thích: “Tôi chỉ muốn giúp anh chặn con hổ lại thôi.” Cậu sợ hãi không tin, lại nhấn mạnh thêm, “Thật đấy.”

“...” Raphael liếc cậu. Ánh mắt kia như đang truy vấn, bộ người nghĩ là ta sẽ tin người sao?

Vương Tiểu Minh lo cuống cả lên: “Thật mà. Chỉ là, tôi khổng chế không được tốt cho lắm.”

Raphael chậm rãi hỏi: “Người là Huyết tộc đời thứ mấy?”

Vương Tiểu Minh nhỏ giọng đáp: “Nhị đại.”

...

Nhị đại mà còn khổng chế không được tốt?

Bộ thời nay nói dối chỉ cần bắn lia lịa, không cần mức độ đáng tin sao?

Raphael câm lặng.

Đám Titan đứng xem tựa hồ bị choáng nặng, nửa ngày không dám hó hé.

Baal đột nhiên thấp giọng nói: “Nếu muốn tính sổ thì đi tìm mà Abaddon ấy.”

Cái tay đang khư khư ôm lấy mắt của Raphael ngập ngừng một chút, bên mắt còn lại tràn ngập nghi ngờ nhìn hắn.

“Hắn nhờ ta đó.” Baal không hề lẩn tránh việc mình bán đứng người khác là chuyện vô sỉ, thành thật mà nói, hắn lại cảm thấy cực kỳ sáng khoái khi bán đứng người khác. (vì đó là bản chất của anh rồi 8->)

Raphael chẳng cần nghĩ nhiều cũng đoán ra được nguyên nhân. “Vì Bogi sao?”

Nhắc đến chuyện này, Baal càng tỏ vẻ không đồng tình. “Trừng phạt bằng cách quăng nó đến Đệ Thập giới cũng quá tay rồi đi.”

Raphael cảm thấy mình thật sự rất oan uổng, “Ta chỉ thuận miệng hù nó thế thôi.”

“Và rồi?”

“Rồi nó kêu ta dám uy hiếp nó.”

“...” Baal chẳng có chút ấn tượng nào về Bogi, nhưng hẳn lại cực kỳ ấn tượng ‘khó phai’ với mấy trò đậm thọc của Raphael, cho nên dè bĩu không thôi, “Là một thiên sứ lại đi hù dọa con nít, bộ người không thấy hổ thẹn hả?”

Hai hàng mi của Raphael giật liên hồi, trong mắt hiện lên một tia nhìn đầy nguy hiểm.

Baal đột nhiên quay sang, cất cao giọng nói với đám Titan đang đứng ngây ra như phỗng: “Có muốn biết khả năng chữa bệnh của thiên đường tiến bộ cỡ nào không?”

Raphael nhìn biểu tình ‘như vừa tỉnh ngộ’ của đám Titan để bị dụ kia, bỗng dưng hiểu ra ý định của Baal.

“Người có thể làm mẫu được rồi đây.” Baal lùi về sau cánh gà, nhường cả sân khấu cho hắn.

Raphael chần chừ không nhúc nhích.

Làm mẫu nghĩa là hắn phải tự mình quảng cáo cho sản phẩm... Nhưng thân là người phát ngôn của thần, một Seraphim vĩ đại sao có thể trưng mắt ‘gấu trúc’ ra cho bàn dân thiên hạ chiêm ngưỡng được chứ?

Vương Tiểu Minh tốt bụng hỏi han: “Có cần hỗ trợ không?”

Raphael thoáng nhìn về phía cậu, “Người chấp nhận ăn đấm để làm mẫu hả?”

Vương Tiểu Minh ngạc nhiên: “Vì sao?”

“Bởi vì bộ dạng như vậy mới có thể làm cho bọn họ hiểu được sự thần kỳ của nước thuốc.” Raphael ung dung đáp.

“Ý của tôi là, trên mặt anh không phải đã có sẵn rồi ư? Vì sao cứ phải muốn người khác chịu chung số phận chứ?” Vương Tiểu Minh chớp mắt vô tội.

Bất quá mặc kệ vẻ mặt của cậu có gây thơ vô tội cỡ nào, trong cảm nhận của Raphael, cậu đã bị liệt vào danh sách sói đột lột cừu cực kỳ nguy hiểm.

Hắn hít một hơi thật sâu, từ từ xoay người.

Mặc dù nắm đấm in trên mặt hắn rất chướng mắt, nhưng chút xú tì vết này hiển nhiên không thể làm hao tổn mị lực của hắn. Mỗi khi khoe miệng hắn giương lên ý cười, phía dưới lại được một phen hớp khí lạnh, rên rỉ sợ hãi không thôi.

“Ta nghĩ, trong các người hắn đã từng trải qua những thời điểm khó xử như vậy.” Giọng nói của Raphael rất kiên định, thậm chí trong chất giọng kiên định ấy cũng không quên kèm theo một chút mị lực khó cưỡng. “Lỡ có xui xẻo đụng trúng những phần tử bạo lực mất nết, lại phải giữ hình tượng của con nhà có giáo dục, không thêm so đo mà đành hứng chịu sự công kích của đối phương. Cho dù đến phút cuối người có dấn bẹ cái thứ vô lại ấy như thế nào, nhưng vì để người nhà khỏi lo lắng, người vẫn cần phải xóa đi vết tích mà đối phương để lại...”

Vương Tiểu Minh nhỏ giọng nói với Baal: “Hình như anh ta đang ám chỉ...”

“Trắng trợn thì có.” Baal ôm ngực.

Đổi lại là lúc thường, hắn nhất định sẽ xông lên một cước ngay mông tên này. Bất quá nghĩ đến mới này mình vừa chiếm tiện nghi xong, hắn quyết định coi biểu hiện của Raphael như bệnh hoang tưởng thường gặp của những kẻ thất bại.

Cứ cho là thế đi.

Baal quyết định tha cho hắn.

Raphael phát tiết xong mới chính thức vào đề. “Vậy thì các người sẽ phải làm thế nào?” Cái tay còn lại của hắn duỗi ra nửa chừng, một cái lọ chứa một loại nước màu xanh biếc xuất hiện trong lòng bàn tay. “Đương nhiên, có lẽ mỗi người sẽ tự có biện pháp khác nhau cho riêng mình. Ví dụ như là che mặt, đi ngủ lang, hoá trang... Nhưng mà mấy cái đó đâu thể trị tận gốc vấn đề phải không nào? Phương thức tốt nhất chính là làm cho vết thương biến mất. Giống như thế này...” Hắn khẽ lắc cái chai một chút, sau đó bàn tay đang ôm mắt từ từ buông xuống.

Gương mặt hoàn mỹ không chút sứt mẻ.

Vương Tiểu Minh đứng sau hắn còn tò mò chạy ra đằng trước nhìn cho kỹ.

Một bên mắt thâm tím đã biến mất. Nhìn thoáng qua trông hắn chẳng khác gì lúc trước.

Raphael mỉm cười nói: “Đương nhiên. Các người không cần phải che che giấu giấu như ta mới này, chỉ cần đổ nước thuốc lên miệng vết thương, vết thương sẽ tự động biến mất. Hiệu quả y như pháp thuật trị liệu của Tinh Linh.”

Đối với Titan tộc mà nói, pháp thuật trị liệu của Tinh Linh khác nào sấm bên tai. Bọn họ là bác sĩ nổi tiếng khắp cửu giới. Nếu mà phân theo chức nghiệp, thiên đường hắn là nhà thuốc đối với họ.

Vương Tiểu Minh do dự lên tiếng: “Tôi cảm thấy...”

Raphael mỉm cười nhìn cậu, nhưng hàm ý trong nụ cười đó không tốt đẹp như vẻ bề ngoài. “Cảm thấy thất vọng à?”

“Không. Tôi cảm thấy màn quảng cáo của anh không tồi.” Là một thanh niên từ nhỏ đến lớn luôn bị quảng cáo trên TV đầu độc, Vương Tiểu Minh giờ đây thừa sức phân biệt hàng thật hàng giả hàng kém chất lượng. “Màn quảng cáo vừa rồi giống như một trò ảo thuật lắm kỹ xảo nhỉ.”

“Là pháp thuật của thần chứ.” Raphael sửa lại.

Vương Tiểu Minh nhận xét khách quan: “Cảm giác giả tạo quá.”

...

Raphael mặt không đổi sắc nói: “Ta không nên trông mong lời vàng ý ngọc tuôn ra từ miệng người.”

Đến lúc này, Vương Tiểu Minh trong cảm nhận của hắn đã hoàn toàn trở thành vai phản diện. Nếu bọn họ không phải mặt đối mặt nói chuyện mà chat bằng QQ, chắc chắn Vương Tiểu Minh giờ đây đã chui vào trong sổ đen của hắn.

“Các người cá mè một lứa chứ gì?” Đột nhiên có một thanh âm vang lên giữa biển người.

Raphael ngoái đầu nhìn về hướng thanh âm phát ra.

Đó là một gã trung niên có mái tóc màu nâu nhạt. Trang phục mặc trên người được dệt từ chất liệu tốt nhất, chứng tỏ gã có xuất thân không tầm thường.

“Người cho rằng thiên sứ và đọa thiên sứ có thể ngồi chung thuyền sao?” Raphael mỉm cười. Tuy là hắn không hề phản bác, nhưng ngữ khí đã nói lên hết thấy.

Baal liền tiếp lời: “Người có thể sỉ nhục hắn, nhưng không nên sỉ nhục ta.”

“... Cái gì tên là ‘người có thể sỉ nhục hắn, nhưng không nên sỉ nhục ta’?” Raphael từng chữ từng chữ nặn ra khỏi kẽ răng. Người ngoài nhìn vô cớ tưởng người lên tiếng không phải hắn.

Baal ngay cả khóe mắt còn chẳng buồn liếc: “Có cần ta thay tên vào cho nó cụ thể không?”

“Không cần.” Raphael liền quay ngoắt sang nhìn gã trung niên, cười nói, “Vị này, nếu có điểm nào nghi vấn, xin hãy bước lên đây thử nghiệm.”

Baal đứng một bên xem kịch vui.

Gã trung niên hùng hổ bước lên đài.

Chờ gã đứng hẳn trên đài, Raphael và Baal nhất thời trở nên vô cùng nhỏ bé, Vương Tiểu Minh thì trực tiếp biến thành hạt đậu.

Gã trung niên lúc đứng nói chuyện với bọn họ còn không thèm khom lưng xuống, “Người muốn thử thể nào?”

Trong tay Raphael đột nhiên hiện ra một thanh kiếm, “Người cho rằng nơi nào bị thương sẽ đau đớn nhất?”

Rõ ràng là một nụ cười rất khiêm nhường, nhưng gã trung niên vẫn cảm thấy sau lưng lạnh toát. Đáng tiếc da gã thật sự quá dày, cơn ớn lạnh trên lưng vẫn không đủ để gã âm thầm cảnh giác.

Gã nghĩ một hồi nói, “Cánh tay.” Nói xong, gã duỗi tay ra trước mặt Raphael.

Raphael có chút áy náy: “Có thể sẽ hơi đau đấy.”

Gã trung niên đáp: “Nếu thuốc của người thật sự công hiệu như vậy thì người đã không do dự làm gì.”

...

Được một người nhiệt tình yêu cầu mình chém cho gã một nhát, nào có ai muốn do dự chứ? (Anh à, nhìn lại thân phận đi, anh là thiên sứ đấy ==!)

Có lẽ Vương Tiểu Minh sẽ do dự. Nhưng người rút kiếm không phải Vương Tiểu Minh mà là Raphael, cho nên kiếm không hề lưu tình chém xuống.

Lưỡi kiếm lướt qua làn da thô kệch trên cánh tay.

Máu tươi bắn tung tóe, văng cả về phía trước.

Vương Tiểu Minh chỉ đứng xem thôi mà toàn thân đã thấy đau buốt tột cùng.

Gã trung niên Titan đau đến độ sắc mặt biến đổi dữ tợn. Gã tựa hồ không ngờ, đường kiếm của Raphael lại chém xuống thâm hiểm như vậy.

Raphael nhân cơ hội lôi ra lọ nước thuốc, đứng trước mặt mọi người quảng cáo, “Loại nước thuốc này tên là ‘Hồi sinh’, được phỏng theo phép thuật trị liệu của Tinh Linh tộc. Thành phần của nó là một tập hợp của những dược liệu vô cùng trân quý, trân quý nhất phải kể đến thành phần chiết suất từ loại cây chỉ sinh trưởng trên thiên đường...”

Gã trung niên nhịn không được dùng ngón tay khê chọc chọc vai hắn.

Raphael cười tủm tỉm nhìn gã, “Gì a?”

“Đau...” Gã trung niên Titan biểu tình vặn vẹo.

“Đúng vậy! Nó có thể giảm đau.” Raphael vỗ vỗ vai gã, “Người bổ sung không sai. Sở dĩ nó có thể giảm đau vì trong nước thuốc này có một loại dược liệu tên là...”

Gã trung niên phịch mông xuống đài.

Raphael giật mình: “Người có sao không?”

Sắc mặt gã trung niên lúc này đã trắng bệch, nói không nên lời.

“A!” Raphael đột nhiên vỗ cái bộp lên trán, “Đáng ra ta phải thử thuốc trước chứ nhỉ.” Hắn mỉm cười, “Đừng trách ta nha?”

Gã trung niên nói còn không nổi, trách thể nào được?

Lương tâm của Raphael sau khi trôi dạt ở đâu đó một hồi rốt cục đã trở lại, nhỏ từng giọt nước thuốc màu xanh xuống miệng vết thương của gã.

Một màn thần kỳ xuất hiện.

Đương nhiên, cái từ ‘thần kỳ’ chỉ đặc biệt áp dụng với Vương Tiểu Minh.

Cậu trừng lớn hai mắt nhìn miệng vết thương chậm rãi khép lại, lạnh lặn như thể chưa từng bị thương.

Thế nhưng sắc mặt của gã trung niên vẫn tái nhợt. Gã nâng tay khẽ vuốt qua vị trí bị chém, biểu tình vô cùng khiếp sợ.

Raphael cười nói: “Ta có thể thông cảm cho sự kinh ngạc của ngươi. Đúng vậy, tốc độ chữa bệnh của loại nước thuốc mới này nhanh gấp bội so với loại nước thuốc cũ của thiên đường. Nó là sản phẩm mới nhất đây, nếu các vị muốn có nó, hãy nhanh chóng đề nghị triều đình đặt mua với số lượng lớn ngay từ bây giờ.”

“Ta sẽ làm liền.” Gã trung niên đứng sau lưng hần lẩm bầm.

Raphael nhướng mày, quay đầu lại hỏi: “Xin hỏi ngài đây là...”

“Ta là quan chuyên quản nội vụ của cung đình, cận thần của nữ vương bệ hạ.” Gã trung niên một tay chống đất, vất vả lắm mới đứng dậy được, “Trước đó ta nhận được tin sứ giả thiên đường giảng trần cho nên mới chạy tới đây. Loại nước thuốc này thần kỳ làm sao, ta nhất định sẽ lập tức bẩm báo với nữ vương!”

Raphael nói: “Cứ tự nhiên.”

Vương Tiểu Minh hỏi: “Nếu miệng vết thương khép lại, vậy lượng máu bị mất đi có thể tự hồi phục được không?”

Raphael càng thêm chắc chắn cậu đến đây để phá đám, “Ngươi có thể ăn nhiều tiết canh. Sẵn tiện ăn thêm não heo đi cho bổ não.”

Vương Tiểu Minh cúi đầu nghĩ một hồi, “Tôi vẫn còn một thắc mắc nữa.”

Raphael khó chịu: “Ta chưa chắc đã trả lời đâu.”

Vương Tiểu Minh vẫn mở miệng đặt câu hỏi: “Ở trên thiên đường, Seraphim không phải là chức vị rất cao à? Tại sao phải xuống đây để... làm nhân viên tiếp thị?”

Raphael quả nhiên im thin thít.

“Trường hợp này bình thường sẽ có hai đáp án.” Baal chậm rãi giải thích, “Một là làm sai chuyện gì đó, bị Michael xử phạt. Hai là cá độ thua, phải chấp nhận hình phạt.”

Raphael thần nhiên hất mặt sang một bên, vào tai nọ ra tai kia.

* Seraphim: Thiên sứ sáu cánh, hình như là trưởng thiên sứ, tớ cũng lười giải thích, chi tiết xin hãy nhờ Gg thúc.

Vương Tiểu Minh ánh mắt đầy thông cảm nhìn Raphael.

Raphael rốt cục chịu không nổi, quay đầu hỏi: “Ngươi làm cái biểu tình đó nghĩa là sao?”

“Trước giờ tôi cứ tưởng được làm thiên sứ là sẽ có miếng cơm chắc bụng hơn nhiều so với công nhân viên chức chứ, ai ngờ cuộc sống cũng bấp bênh quá ha.” Vương Tiểu Minh cảm thấy may mắn làm sao khi mà trước kia Baal ngăn không cho cậu lên thiên đường.

Baal nói: “Hần thuộc về thiếu số.”

Raphael bất chấp xoay người đi, sắc mặt nguyên bản đen như đất nồi bỗng chói sáng lán vô cùng, “Vậy thì nhờ ngài bẩm báo cho nữ vương, chọn mua nước thuốc của thiên đường chính là nền tảng vững chắc đảm bảo cho thần dân và quân đội Titan.”

Viên quan nội vụ vẫn còn đang chìm đắm trong sự diệu kỳ của nước thuốc, liên tục gật đầu nói: “Chắc rồi, chắc rồi.”

Baal lạnh lùng chen vào: “Nhớ mua cả bảo thạch của địa ngục nữa đó.”

Nụ cười của quan nội vụ ngưng đọng, ngơ ngác nhìn hần, “Bảo thạch gì?”

“Chỉ cần có được bảo thạch, các ngươi sẽ sở hữu năng lực chiến đấu vô hạn.” Baal ngạo nghễ giới thiệu.

Quan nội vụ không muốn đắc tội hần, nhưng lại chẳng hề hứng thú với bảo thạch gì gì đó, đành phải uyển chuyển từ chối: “Titan tộc chủ yếu dựa vào sức mạnh cơ bắp, ma pháp quả thật là...”

Baal ngắt lời: “Cho nên mới cần cố gắng học tập.”

Raphael rốt cục cũng tìm được cơ hội để phá đám, cười tủm tỉm nói: “Nếu ta nhớ không lầm, hình như người chưa có kinh nghiệm sinh con thì phải, sao không cố gắng học tập đi?”

Lửa giận bùng chốc đã tích tụ trong mắt Baal.

Raphael đứng thẳng người sẵn sàng nghênh địch.

Vương Tiểu Minh kéo kéo tay Baal hòa hoãn: “Đừng đánh nhau nữa mà, chiến tranh có giải quyết được gì đâu.”

Những lời này hầu như là nước đổ đầu vịt với Titan tộc.

Quan nội vụ phản bác: “Người nói sai bét. Chỉ có chiến tranh mới là phương thức tốt nhất để giải quyết vấn đề giữa nam nhân với nhau! Chúng ta chiến đấu vì vinh quang, chiến đấu vì nữ vương cao quý!”

“Phảiiiiiiii!”

Đám Titan đồng loạt giơ tay, hô hào một lượt.

Nguyên bản Baal cũng không tán thành với suy nghĩ của Vương Tiểu Minh. Nhưng hần có tán thành hay không là việc của hần, cái này không đồng nghĩa với việc hần cho phép người khác phản bác lại lời của Vương Tiểu Minh.

Cho nên khi đám Titan vừa hạ tay xuống, một đôi cánh rất lớn đột nhiên xòe rộng, che khuất cả vầng thái dương trên cao.

Bọn họ sợ hãi ngẩng đầu lên.

Baal tay khoanh trước ngực, đôi mắt lạnh lẽo trừng bọn họ.

Đôi cánh kia giống như màn đêm đen ngòm, khiến cho sự phẫn khích mới nãy của bọn họ gần như bị đè bẹp.

“Người vừa nói ai sai ấy nhỉ?” Baal lạnh lùng quát.

Luận về ngoài, Baal cực kỳ anh tuấn. Nhưng sự anh tuấn của hần được pha trộn từ ba yếu tố: bá đạo, ngạo mạn và tà khí. Nhất là khi cặp mắt đen sâu thẳm lạnh như băng nhìn chằm chằm vào ai đó, kẻ đó ngay lập tức sẽ cảm nhận được khí lạnh từ dưới lòng bàn chân xộc lên, điên cuồng tán loạn khắp cơ thể.

Đây chính là cảm giác của quan nội vụ lúc này.

Gã ngửa mặt lên trời, liều mạng nuốt nước miếng, hai con người nằm trong hốc mắt sâu hoắm đang chặt chẽ nhìn theo từng cử động của Baal, chỉ sợ mình nhất thời không cẩn thận là đi đời nhà ma ngay.

Dù sao, người trước mặt này vẫn là vị ma vương đã từng một thời khiến cả địa ngục lẫn thiên đường điên đầu nhức óc, một ma vương của ma vương.

Vương Tiểu Minh lo lắng nhoài người ra mép đài, la lên: “Baal, ta không sao. Ai cũng có quyền tự do ngôn luận.”

“Nhưng ai cho gã cái quyền phản bác lại lời người?” Baal cứ khăng khăng giữ ý kiến của mình.

Nãy giờ vẫn đứng bên cạnh im lặng quan sát tình hình, Raphael cảm thấy đã đến lúc mình nên ra tay. Hần mỉm cười vẽ lên không trung một vòng tròn, nhất thời từng vòng kim quang lấy vòng tròn hần vẽ làm trung tâm, dần lan tỏa.

Các Titan nãy giờ bị uy thế của Baal đè ép bỗng dưng nhẹ nhõm thở ra, sự sùng kính dành cho Raphael càng tăng thêm vạn phần. Người cảm thụ sâu sắc nhất vẫn là quan nội vụ. Nếu không phải tại Baal cứ trừng mắt nhìn gã mãi không thôi, gã thậm chí chỉ hận không thể quỳ xuống hôn lên chân Raphael — nếu được hần đồng ý.

“Người muốn đối nghịch với ta à?” Máu chiến trong người Baal sôi sùng sục. May là bị Vương Tiểu Minh nhiều lần can gián, bản tính của hắn cũng đã thu liễm nhiều rồi. Nhưng bản tính dẫu sao vẫn là bản tính, vô luận có thu liễm thế nào, trong thời khắc máu chốt, nó cũng sẽ phá tan mọi rào cản để xông ra!

“Ta chưa bao giờ đối nghịch với ai cả.” Raphael khoanh tay nhìn hắn, “Ta cùng lắm chỉ đứng về lẽ phải mà thôi.”

Đám Titan vỗ tay hoan hô như sấm rền.

Sắc mặt Baal âm lãnh, “Chỉ đứng về lẽ phải hay là chỉ đứng về bên nào có lợi cho người?”

“Người bảo vệ lẽ phải đến cuối cùng mới là người chiến thắng. Nay chẳng phải là lợi ích tuyệt đối sao?”

Đám Titan hai chân dường như mềm nhũn, quỳ lạy trước người Raphael. Nói chuyện có lý làm sao, thật quá sự tuyệt vời!

“Vậy thì...” Baal kéo dài âm tiết, hai tay đột nhiên chia ra hai kết giới.

Đám Titan nhìn mà hoa cả mắt, cảnh vật bốn phía đột nhiên biến chuyển.

Liệt hỏa của địa ngục hừng hực kéo đến, bọn họ sợ đến bủn rủn tay chân, quay đầu ù té chạy.

Con đường trước mặt thật dài, một mảnh tối đen như mực.

Nhưng với họ lúc này, thà bốn phía tối om còn hơn đỏ rực, ngọn lửa đuổi theo sau họ thật sự quá khủng bố rồi đi!

Raphael và Vương Tiểu Minh đứng trong cùng một kết giới.

Trong kết giới trống rỗng cái gì cũng không có, ngoại trừ một mảnh trời âm u và chút ánh sáng đủ để trông thấy mặt đối phương.

Wương Tiểu Minh nhỏ giọng can: “Có gì cứ từ từ thương lượng giải quyết.”

Raphael thả tay xuống, rõ vô tội chối: “Từ đầu tới cuối ta đã làm gì đâu.”

Trên đỉnh đầu hắn đột nhiên xuất hiện một chậu nước lớn đổ ào xuống. Cứ việc Raphael nhanh nhẹn tránh đi, trên người vẫn bị dính chút nước.

...

Wương Tiểu Minh chậm rãi lên tiếng: “Trời thỉnh thoảng cũng hay mưa bất chợt a.”

Sau lưng Raphael đột nhiên vươn cánh.

Sáu phiến cánh.

Sáu phiến cánh mang màu trắng thuần khiết.

Trên mặt đất được bao phủ bởi một luồng sáng nhàn nhạt.

Wương Tiểu Minh ngẩng còn chưa đã mắt, Raphael và sáu phiến cánh của hắn cùng nhau bay lên trời.

“...”

Wương Tiểu Minh vẫn chưa chịu từ bỏ ý định khuyên can: “Nói chuyện đã nào.”

Không có hồi âm, trên trời chỉ có ánh sáng không ngừng chớp nháy.

Wương Tiểu Minh bức rức lượn qua lượn lại hai vòng, cuối cùng nhịn không được la lớn: “Baal, cẩn thận chút nha.” Dừng một chút, cậu lại lo lắng bổ sung, “Nếu gặp nguy hiểm nhớ nói một tiếng, ta sẽ phóng con dơi.”

Đáp lại cậu chính là tiếng hừ lạnh của Raphael.

Một trận chiến dai dẳng.

Dai dẳng đến mức Vương Tiểu Minh chịu không nổi đành ngủ hai giấc.

Đến khi chuẩn bị làm giấc thứ ba, trời đột nhiên tối đen, gió lạnh thổi qua người vù vù.

Cậu hoang mang đứng dậy mới phát hiện kết giới không biết đã biến mất từ khi nào.

Cậu vẫn đứng ở trên đài cao, hai bên là Raphael và Baal...

Nhìn sơ qua sẽ thấy trên mặt trên hai người họ đầy vết thâm tím, xanh đen đủ loại hình dạng.

“Người đứng là một tên khốn nạn!” Raphael vuốt hai con mắt, “Cứ nhè mắt ta mà đánh là sao!”

“Bộ người cao quý lắm chắc!” Nói đến đây, Baal càng thêm phần nộ, “Thầm thương trộm nhớ hai bên tai của ta thế à!”

...

“Ừm, ” Vương Tiểu Minh nhẹ giọng hỏi, “Hai người không sao chứ?”

“Nhìn thử đi?” Raphael bỏ tay ra. Hắn đã thu cánh về, thật ra thì, từ lúc nhận thấy Baal muốn bẻ cánh hắn xuống, hắn nhìn không được vội vã thu cánh.

Vương Tiểu Minh đột nhiên chạy lại, xòe tay trước mặt hắn: “Phải rồi, thứ nước thuốc đó, anh có thể cho tôi mượn một chút được không?”

Raphael trừng to hai mắt. Hắn biết rõ lý do y mượn nước thuốc, hắn chỉ tò mò một nỗi, làm thế quái mà y có thể nghĩ là hắn sẽ cho y mượn? Trong lòng hắn vừa nghĩ, miệng cũng đã bật ra câu hỏi.

Vương Tiểu Minh chân thành nhìn hắn, “Thiên sứ tạo ra loại nước này chẳng phải để tạo phúc cho mọi người sao?”

Ai bảo thiên đường tạo ra loại nước này để tạo phúc cho mọi người, rõ ràng chỉ muốn tạo ngoại hối thôi!

Raphael đang định cự tuyệt, đột nhiên phát hiện dưới đài bỗng nhiên có một đám Titan quần áo hoa lệ đứng đó, quan trọng chính là trong đám Titan đó có một người đầu đội vương miện, một nữ Titan cao hơn hẳn mấy Titan khác.

“Titan nữ vương?” Raphael hỏi.

Nữ vương cười vang nói: “Như ngài thấy đấy. Raphael các hạ.”

Raphael lập tức quẳng lọ nước thuốc qua, “Đối với những nơi thiếu thốn nguyên vật liệu như địa ngục mà nói, thật sự rất cần loại nước thuốc này.”

Vương Tiểu Minh chụp được lọ thuốc, vội vã trở lại bên cạnh Baal.

Baal ban đầu không chịu dùng, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Vương Tiểu Minh, cuối cùng cũng không nỡ cự tuyệt.

Nữ vương chờ Baal bôi thuốc xong mới hỏi: “Nếu các ngài không phiền, ta xin hỏi Baal các hạ một chuyện, thần dân của ta đi đâu cả rồi?”

Baal đổ hết chỗ thuốc còn lại vào trong lòng bàn tay, chà xát như đang rửa tay, “Trong kết giới của ta.”

Nữ vương cố nén cơn giận nói: “Không biết thần dân của ta đã làm gì khiến cho quý ngài phải nhốt họ trong kết giới!” Tính tình của Titan nữ vương nổi tiếng là bất ổn. Nhờ những năm gần đây liên tục đương đầu với khó khăn, cho nên mới thu liễm một chút. Nhưng mà hiện tại nhìn vào sẽ biết, khả năng thu liễm của bà e rằng còn kém xa Baal.

“Không có gì, chỉ là muốn bọn họ thể nghiệm một chút đặc sản của địa ngục mà thôi.”

“Thể nghiệm đặc sản của địa ngục?” Nữ vương khó hiểu.

“Phải. Ta nghĩ bọn họ lúc này có lẽ cũng đã có chút thương thức về bảo thạch của địa ngục rồi.” Nói xong, Baal vung tay lên, cả đám Titan ban nãy nháy mắt đã trở lại quảng trường. Nhưng Baal hiển nhiên quên mất vị nữ vương này đang đứng ngay vị trí mà đám Titan lúc trước biến mất. Cho nên khi đám Titan kia trở về, quảng trường loạn một cục. Thân thể cao to của nữ vương bị đè bẹp dưới chân của hai gã Titan khác. Ngoài ra đám tùy tùng cũng chịu chung số phận.

“Nga! Khốn kiếp, mông đũa nào đè lên ta đây!”

“Ôi! Nữ vương?”

“Thằng nào giẫm chân ta thế này!”

“ ... ”

Tiếng gào thét liên tiếp.

Vương Tiểu Minh trả lọ nước thuốc cho Raphael.

Raphael nhìn cái lọ trống trơn, nghĩ đến vết thương trên người mình, mặt hầm hầm nói: “Xài hết còn đưa lại cái lọ cho ta làm gì?”

Vương Tiểu Minh đáp: “Tái chế a.”

“ ... ”

Đại khái hơn mười phút sau, tình huống třeo ngoe lúc này đã dần xếp ỏn thỏa.

Nữ vương được người khác chỉnh chu lại vương miện, khó nén tức giận thấp giọng quát: “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Viên quan nội vụ nghe vậy, cố gắng chen lại quỳ xuống trước mặt nữ vương, bi ai kể lể: “Nữ vương! Đây thật sự là một cơn ác mộng quá sức khủng bố!”

.

Hai hàng lông mày của nữ vương thiếu chút nữa là bật ra khỏi trán, ánh mắt cực kỳ dữ tợn nhìn về phía Baal. Bà nghe nói Raphael và Baal đến đây, biết chuyện này nhất định chẳng có gì tốt đẹp, không ngờ mình lại tới chậm một bước.

“Nữ vương...” Thân hình to lớn của quan nội vụ phủ phục trước gót giày cực đại được chạm trổ đá quý tinh xảo của nữ vương, hai tròng mắt nằm sâu trong hốc, “Chúng ta bị biển lửa của địa ngục vây quanh, rong ruổi chạy loạn suốt mấy ngày đêm.”

Đám Titan còn lại đều ngóc cổ phụ họa. Bất quá trên mặt bọn họ tuy rằng biểu hiện rõ phần nộ, nhưng không ai dám lớn tiếng ỏn ào, chỉ sợ thanh âm của mình quá lớn, không cẩn thận lại chọc giận Baal.

“Baal các hạ.” Thanh âm của nữ vương bật ra khỏi kẽ răng, lửa giận không ngừng sôi sục trong họng.

Baal ngắt lời: “Bà nên nghe tiếp đoạn sau.”

“ ... ” Nữ vương hít một hơi thật sâu, “Nói tiếp đi.”

“Đến ngày hôm sau,” quan nội vụ nuốt nước miếng một cái, giống như tình cảnh lúc ấy còn đang rõ mồn một trước mắt, “Con đường trước mặt bỗng dưng hiện ra một kết giới... màu xanh biếc thì phải? Tóm lại là giống như một cái ***g.”

“Ừm. Sau đó...”

“Liệt hỏa của địa ngục không có cách nào phá được rào chắn của nó, nhưng mà bọn thần cũng không vào được.” Quan nội vụ thấp giọng nói, “Cho nên, bọn thần bắt buộc phải chạy vòng quanh kết giới kia, bị liệt hỏa của địa ngục rượt đuổi cả một ngày.”

Không ngờ trong lúc mình thần thơi nằm ngủ, bọn họ cư nhiên đã trải qua rất nhiều gian khổ trong kết giới. Vương Tiểu Minh không đồng tình liếc Baal.

Baal nhìn trời, bất quá khoe miệng đắc ý có kiềm chế cỡ nào vẫn bại lộ.

“Là như vậy?” Nữ vương cảm thấy cực kỳ bất mãn.

Quan nội vụ lắc đầu đáp: “Chưa hết. Còn có ngày thứ ba.”

Nghe đến đây, nữ vương cũng bất đắc dĩ mà cảm thông với họ. Cho dù dũng sĩ của Titan thân thể khỏe mạnh đến mấy, nhưng ba ngày không ngủ lại phải chạy liên tục cũng quá đáng rồi đi.

“Tối ngày thứ ba, kết giới kia đột nhiên mở rộng, bọn thần bị hút vào trong kết giới.” Quan nội vụ nói tới đây mới thở ra nhẹ nhõm, “Địa ngục liệt hỏa bị cản ở bên ngoài. Cứ thế, bọn thần ngồi không trong kết giới thêm một ngày nữa, mãi đến khi được gặp lại nữ vương bệ hạ ngài!” Tựa hồ vì muốn biểu đạt tấm lòng trung trinh và bi kịch của gã, trên mặt gã đã lăn rơi lệ.

Raphael nhin không được liếc Baal một cái. Trong lúc đánh nhau với hắn mà tên này vẫn thừa sức dựng lên một kết giới khác — tuy rằng bản thân hắn cũng chưa dốc toàn lực nhưng qua đây có thể thấy rõ một điều, sức mạnh của Baal lúc này càng thêm khủng bố. Xem ra khi tên này bị phong ấn ở Nguyên Thù giới, có lẽ đã nghĩ ra một phương thức hiệu quả để hấp thu và gia tăng sức mạnh.

Nữ vương vỗ thật mạnh xuống tay vịn, “Baal các hạ, ngài có muốn giải thích gì không?”

Bởi vì bà lỡ dùng sức quá đà, tay vịn lạch cạch một tiếng rớt xuống.

Một thị nữ đứng bên cạnh vội vã chạy lên đỡ lấy, sau đó coi như không có việc gì bỏ vào túi. Hiển nhiên chuyện này do thói quen lâu ngày hình thành.

“Khụ.” Trên cổ nữ vương đỏ bừng nhưng vẻ mặt vẫn duy trì màu trắng như ban đầu, giống như ở giữa hai bộ phận có một đường ranh giới, “Baal các hạ?”

Baal mặt không đổi sắc nói: “Chỉ cần có được bảo thạch của địa ngục, các ngươi sẽ có được kết giới cường đại như vậy.”

“Thế ra ngài bắt bọn họ hì hục chạy không điểm dừng trong kết giới hai ba ngày đêm là để thần dân của ta cảm nhận được sức mạnh của kết giới sao?” Nữ vương tức giận đến nỗi hai gò má phát run. Mặc dù đối với bà, thiên đường và địa ngục là hai thế lực cao cao tại thượng, bà không khỏi quý gối ngược nhìn, nhưng là nữ vương của Titan tộc, bà có trách nhiệm phải bảo vệ thần dân của mình!

Vương Tiểu Minh giải thích một chút: “Không điểm dừng là vô hạn mà hai ba ngày là hữu hạn. Cho nên này hai từ này ngài không thể dùng chung được đâu.”

Hai con mắt to đùng của nữ vương liếc về phía cậu.

Lưng của Vương Tiểu Minh nhất thời cứng đờ.

Baal thần nhiên nói: “Chi bằng ta bán cho Titan tự do vậy?”

Nữ vương trầm mặc.

Bà thừa biết, so với Titan tự do, Quang Minh Titan dù là nhân lực hay vũ khí cũng đều thua xa. Quyền lực bà nắm trong tay hiện nay là nhờ khi trước nhận được sự giúp đỡ của Ái Nhân tộc. Cũng bởi nguyên nhân ấy mà Quang Minh Titan bấy giờ đều xài vũ khí nhập khẩu từ Ái Nhân giới, bà tuyệt đối không thể dùng số tiền ít ỏi còn lại trong ngân khố để mua bảo thạch của địa ngục được. Cho dù có muốn tiền cũng đâu đủ.

Thế nhưng bà càng không dám đắc tội với địa ngục hoặc khiến họ nghiêng về phía Titan tự do. Chỉ cần nghĩ đến sức mạnh khủng bố của bọn chúng là da đầu đã muốn nổi ra rồi.

Trong lúc bà đang rơi vào thế khó xử, Raphael mở miệng, “Từ khi nào mà ngươi lại trở thành nhân viên tiếp thị của địa ngục thế? Ta còn tưởng nơi ngươi hận nhất là địa ngục chứ.”

Baal gạt lời: “Sai. Thiên đường mới là nơi ta hận nhất.”

Raphael ngoài cười trong không cười đáp: “Vinh hạnh cho ta quá.”

Baal liếc mắt nhìn nữ vương, “Mục đích của ta rất đơn giản, chỉ muốn nói lại cây cầu giao thương giữa địa ngục và Titan tộc mà thôi.”

...

Nói lại cây cầu giao thương giữa địa ngục và Titan tộc?

Raphael nghĩ, trong lời nói của hắn nhất định có ẩn ý sâu xa nào đó.

Nữ vương cũng cảm thấy vậy. Bà kinh ngạc nhìn Baal, sau đó tựa hồ nghĩ tới chuyện gì đấy, đôi mày này giờ nhũ thành một cục dần thả lỏng, khóe miệng lộ ra một nụ cười bình tĩnh.

Tại địa ngục.

Mammon ngồi tựa vào sofa, mặt mỗi nhìn đám ma nữ lẳng lơ, ăn mặc diêm dúa khoe da hở thịt đang uốn éo những vũ điệu động lòng người trên sân khấu.

Một gã ác ma lạch bạch chạy tới cửa, “Mammon đại nhân, có tin tức từ Titan.”

“Nga? Vào đi.” Mammon tay cầm ly rượu màu đỏ tía, nhẹ nhàng lắc lắc.

Sau khi gã ác ma bước đến trước mặt hắn thì quỳ xuống: “Nữ vương của Quang Minh Titan đã quyết định mở cửa giao thương với chúng ta.”

Trong mắt Mammon chợt lóe sáng, nghe được câu này tinh thần khởi sắc không ít, “Xem ra Baal có ích hơn ta nghĩ. Thay ta chuyển lời tới nữ vương, ta có thể tự mình đàm phán giao dịch với bà ta.”

“Hơ.” Gã ác ma chần chờ.

“Chuyện gì?”

“Nữ vương nói, muốn nhập khẩu một viên ru-bi, thời gian và địa điểm tùy Mammon đại nhân quyết định.”

Nụ cười của Mammon đông lại, “Nhập khẩu một viên ru-bi nghĩa là sao?”

Gã ác ma chân thành hồi đáp: “Nhập khẩu một viên ru-bi nghĩa là nhập khẩu một viên ru-bi đấy ạ.”

Mammon nheo mắt lại, “Còn tin gì nữa không?”

Gã ác ma nghĩ một hồi lại bấm báo: “Nghe nói Titan nữ vương vừa đặt một lô nước thuốc từ thiên đường.”

“...” Sắc mặt của Mammon càng lúc càng khó coi.

“Là Raphael đích thân đi tiếp thị.”

“Raphael?” Mammon nhướn mày, “Hắn bị cái giống gì thế, đắc tội Michael à? Hay là lại cá cược thua?”

“Cái này thần cũng không biết. Bất quá lúc hắn trở về thiên đường, trên mặt mang theo thương tích, nghe phong phanh là do bị Baal đại nhân đập cho một trận.”

Mammon biết rõ giao dịch của Baal và Abaddon, nghe vậy cười lạnh: “Xem ra hắn còn bớt được một việc.”

Gã ác ma thấy hắn ta mất hứng, quỳ dưới đất không dám hó hé.

“Hai người họ bây giờ có còn ở Titan tộc không?”

“Thưa không. Nghe nói đã rời đi. Hình như là trở về nhân giới.” Gã ác ma nghĩ một chút lại nói, “Lại nghe đâu Baal đại nhân bảo là muốn ẩn cư.”

“Ẩn cư?” Trên mặt Mammon tràn đầy kinh ngạc. Cái tên suốt ngày lấy phá hoại làm niềm vui cứ nhiên muốn ẩn cư? Hắn ta thấp giọng lầm bầm: “Sức mạnh tình yêu cũng quá ghê rồi đi.”

“Sao ạ?” Gã ác ma tưởng hắn đang nói với mình.

“Không có gì.” Mammon phát tay đứng lên, đá cái bàn đi, khê vuốt cái nhẫn trên ngón tay, “Mau liên lạc với Dark của Titan tự do.”

Gã ác ma giật mình nhìn hắn.

Chẳng lẽ Mammon đại nhân quyết định san bằng Titan tự do, giải quyết triệt để Nghịch Cửu hội?

“Ta rất muốn biết, khi đối diện với bảo thạch của địa ngục, vũ khí của Ải Nhân tộc và nước thuốc của thiên đường liệu sẽ chống đỡ được bao lâu.” Khóe miệng Mammon tuy đang cười nhưng đồng tử lạnh như băng như sương.

Gã ác ma cả người run bắn, mọi nghi vấn đang chực trào ra đều phải nuốt lại vào trong.

Có lẽ trong mắt thiên đường và địa ngục, cái gì mà Nghịch Cửu hội, Ải Nhân tộc, Titan tộc đều chẳng quan trọng, bởi vì đối thủ của bọn họ trước giờ chỉ có nhau.

Ở Pháp.

Tòa thành Bright của Vương Tiểu Minh.

Pripley đã bắt đầu quen với lịch trình của một quản gia, mỗi ngày rời giường là lập tức đứng chỉ tay năm ngón, lệnh cho đám Huyết tộc cấp thấp chia nhau quét dọn từng phòng sạch không chút bụi, sau đó nấu cơm, làm vườn, mang sủng vật của chủ nhân — ma hổ đến từ rừng Áo Diệt đi dạo trong hoa viên, vân vân và vân vân... Tóm lại, biểu hiện của y càng lúc càng chuyên nghiệp. Đây là theo những lời mà Mario – vị huấn luyện viên được Edwin cho mượn nhận xét.

Nếu hỏi y còn gì bất mãn thì chính là, mỗi ngày trong thành đều nghe thấy tiếng rống om xòm của Baal.

Đối với Huyết tộc, nhất là những Huyết tộc cấp thấp vừa được nhận sơ ửng mà nói, tiếng rống giận của dọa thiên sứ đại nhân thật sự đáng sợ gấp vạn lần so với sự tồn tại của tổ chức khủng bố.

Ví dụ như hiện tại —

“Vương Tiểu Minh! Ngươi mau ra đây cho ta!” Baal vỗ cánh, ở trong thành huơ chân múa tay loạn xạ.

Pripley đứng trong đại sảnh, âm thầm tự đắc vì hôm trước bản thân lo xa nên đã cất hết bình hoa, chai lọ và các đồ vật dễ vỡ đi!

Rầm, rầm, rầm, rầm, rầm...

Trên lầu, hàng loạt đồ đạc đáp đất theo một tiết tấu hài hòa.

Pripley kiểm điểm: Ngày mai có lẽ cũng nên dẹp sạch đồ tranh treo tường.

“Vương Tiểu Minh, ngoan nào, giờ thật sự là lần cuối cùng nè.” Thanh âm của Baal nhẹ nhàng dụ dỗ.

...

Vẫn như trước, thật lâu không có hồi âm.

Baal nhin không được, bộ mặt gian ác lại bại lộ, “Nếu ngươi ngoan ngoan đi ra, kết cục sẽ tốt hơn là bị ta lôi ra đó!”

Vương Tiểu Minh cuộn mình trốn trong tủ âm tường, mi mắt còn nâng không nổi. Cơ buồn ngủ dữ dội khiến não bộ của cậu không thể tiếp thu được những lời mà Baal hăm dọa.

Thật sự mà nói, cậu đang rất bức bối.

Lúc trước Baal nói về thành ẩn cư, nhưng kỳ thật từ lúc bọn họ trở về đến nay, Baal liền xách cậu lên giường vận động không ngừng... Tuy rằng cậu thân là Huyết tộc không chết ngay được, nhưng giấc ngủ vẫn rất cần thiết.

Cậu quyết tâm, cho dù trời có sập cũng mặc kệ, giấc ngủ là quan trọng nhất!

“Mẹ người gọi điện kia.”

Baal đột nhiên toát ra một câu.

Vương Tiểu Minh giật mình lộ mọ ngồi dậy, não bộ chưa kịp phản ứng lại, cơ thể cậu đã theo bản năng đẩy cửa tủ bước ra ngoài.

Bên ngoài tủ, Baal mang theo một đôi cánh đen âm u sau lưng, vẻ mặt gian không để đâu cho hết cười lạnh nhìn cậu.

43. Chương 43: Phiên Ngoại 5 : Si Hối Tình Triền- Bách Niên Chi Hậu

Đào Nhạc và Giang Tuấn Kiệt

* Si hối tình triền: Vướng vào lưới tình đầy cuồng si và hối hận

“Hôm nay thời tiết đẹp lắm. Lúc em đến còn nhìn thấy trên bãi cỏ ven đường có người thả diều nữa. Em cũng lâu rồi chưa đi thả diều, lần cuối là hồi học tiểu học. Lúc đó lớp em có tiết thủ công học cắt dán diều, sau giờ học thầy giáo còn dẫn tụi em ra công viên thả thử. Em nhớ rất rõ, ngày hôm ấy đông , khắp nơi đều chật nít toàn người với người...”

Thanh âm của Từ Nhất Minh dần trầm thấp, lại nói tiếp, “Em rất muốn đi thả diều lần nữa...”

Cửa sổ bên cạnh y hé mở, gió lùa vào, thổi bức rèm trắng đục phất phơ, che khuất tầm mắt của y.

Thân ảnh của Đào Nhạc trước mặt có chút mờ lung, dường như là mơ hồ, dường như nhìn không rõ.

Ngay tại khoảnh khắc ngắn ngủi này, y cảm thấy như thể cái người ngồi ở đó, cách y chưa tới hai mét vẫn là cái gã Đào Nhạc hăng hái của ngày xưa. Hắn vẫn một mái đầu vàng khè chói mắt, vẫn điệu cười kiêu ngạo như trước.

Gió ngừng thổi.

Bức rèm buông xuống.

Người đối diện với y lại trở về nguyên trạng.

Mái tóc đen vàng lẫn lộn dài đến vai, râu che kín chẳng nhìn thấy miệng đâu, còn có hai tròng mắt trống rỗng không biết đang nhìn về nơi xa xăm nào...

Từ Nhất Minh tính mở miệng, mũi lại có chút cay cay làm thanh âm phát ra nghẹn ngào, “Em muốn trở lại làm Từ Nhất Minh của ngày đó. Mỗi ngày chuyện phiên nào nhất là làm bài tập về nhà, mỗi năm chuyện buồn bực nhất là họp phụ huynh...” Y chậm rãi, chậm rãi nở nụ cười, “Cho nên, anh cũng nên trở lại thôi.”

Ánh mắt của Đào Nhạc rốt cục đã có tiêu cự.

Hắn nhìn Từ Nhất Minh, chậm rãi mở miệng, “Tìm được rồi sao?” Giọng hắn khàn khàn, giống như xe tải lăn xe qua con đường đầy đá vụn, lại giống như từng chữ đều từ tận sâu trong yết hầu bật ra.

Từ Nhất Minh đã chuẩn bị một bụng đầy lời bồng nghẹn lại.

Ánh mắt Đào Nhạc vẫn còn mờ mịt. Tựa như đang hỏi hàm hồ lại chẳng mong đợi câu trả lời.

“Em phải đi rồi.” Từ Nhất Minh đứng dậy, xoa xoa cái chân có chút mỏi mệt, “Anh nhớ giữ sức khỏe.” Y mau chóng xoay người, giống như nơi này chẳng còn gì có thể khiến y lưu luyến.

“Nhất Minh.” Phía sau vang lên tiếng gọi khẽ.

Chân Từ Nhất Minh ngập ngừng dừng lại.

“Xin lỗi.”

Cả người Từ Nhất Minh khẽ chao đảo, sau đó hít một hơi thật sâu, xách vali đi ra khỏi cửa, cũng không quay đầu lại sải bước ra ngoài.

Hạng Văn Huân đứng dưới lầu, nhìn Từ Nhất Minh cước bộ vội vã đi xuống, hỏi: “Quyết định rồi?”

Từ Nhất Minh đột nhiên dừng bước, cười khổ nói: “Tôi liệu có thể chọn cách khác sao?”

“Tôi còn tưởng cậu sẽ kiên trì chứ.”

Từ Nhất Minh chậm rãi nói: “Giá như trong một năm này trong mắt anh ấy có tôi dù chỉ một chút thôi, tôi cũng sẽ tiếp tục kiên trì.”

Hạng Văn Huân đổi đề tài: “Về sau cậu định thế nào?”

“Tôi làm ở đây đã lâu cũng dành dụm được ít tiền, mở một quán bar hay đổi nghề cũng không thành vấn đề. Anh không cần để tâm tới tôi đâu.”

Hạng Văn Huân từ trong túi rút ra một phong thư, đưa cho y, “Thứ này lúc cậu từ chức quên cầm theo.”

Từ Nhất Minh nhận lấy phong thư, tự mĩa mai: “Lúc ấy vội vã cùng anh ta đi tìm Giang Tuấn Kiệt, quên mất.”

Hạng Văn Huân vỗ vỗ vai của y, ý vị thâm trường chúc: “Thuận buồm xuôi gió.”

Từ Nhất Minh cúi đầu nhìn mũi giấy, sau một lúc lâu mới nói: “Nếu thật sự có thể tìm được Giang Tuấn Kiệt, hãy giúp anh ấy.”

“Tôi tự có cách.”

Hạng Văn Huân nhìn mãi đến khi y bước lên xe, mới xoay người lên lầu.

Trong hành lang tràn ngập mùi rượu.

Mặc dù mỗi lần anh ta đến đều tịch thu hết rượu của Đào Nhạc, nhưng cách này hiển nhiên chẳng có hiệu quả.

Khu biệt thự này là của anh ta. Từ lúc bác Đào đối với Đào Nhạc chỉ hận rèn sắt không thành thép, sau khi đuổi hẳn ra khỏi cửa, hẳn vẫn luôn ở đây.

Cuối hành lang là cánh cửa khép hờ.

Anh ta đứng trước cửa nhưng không đi vào.

Hắn của bây giờ còn đang rất mâu thuẫn.

Bộ dáng điên cuồng của Đào Nhạc khi đi tìm Giang Tuấn Kiệt không phải anh ta chưa từng chứng kiến. Là kích động, là thất vọng, là suy sụp, từng giai đoạn anh ta đều luôn ở bên cạnh hắn. Kỳ thật, anh biết rõ nơi Giang Tuấn Kiệt đang ở, Giang Tuyết Yến chưa bao giờ giấu anh chuyện gì. Nhưng anh chưa bao giờ nói ra, khoanh tay đứng nhìn. Thứ nhất là bởi anh cảm thấy kết cục bây giờ đã là tốt nhất cho cả hai. Thứ hai là do... nói gì thì nói, cho dù Đào Nhạc đã bị đuổi khỏi Đào gia nhưng vẫn là người thừa tự duy nhất của nhà đó. Nếu anh giúp Đào Nhạc đến với một người con trai đương nhiên sẽ gây thù chuốc oán với bác Đào. Anh ta biết rõ, bác Đào vẫn đang âm thầm trông chừng Đào Nhạc.

Đào Nhạc tựa hồ cảm nhận được cái nhìn chăm chú của anh, chậm rãi quay đầu lại.

Ánh mặt trời từ phía sau hắn chiếu lại đây. Hắn nhìn qua như thể một con thú mệt mỏi.

Hạng Văn Huân nhấc chân bước vào phòng.

“Lại đến tịch thu rượu nữa sao?” Đào Nhạc chủ động rút bình rượu từ sau ghế dựa ra đưa cho anh ta.

Hạng Văn Huân nhận lấy bình rượu, ngồi lên cái ghế lúc này Từ Nhất Minh đã ngồi, chậm rãi nói: “Đã một năm rồi, cậu và Minh thiếu đều thay đổi rất nhiều.”

Đào Nhạc giật giật râu. Chẳng ai biết hắn đang nở nụ cười hay là bĩu môi.

— có lẽ ngay cả chính hắn cũng không biết.

“Còn tôi sau này vẫn như khi cậu sang Mỹ, coi như vô sự, không gì mới mẻ.”

Về mặt Đào Nhạc cứng đờ, giây lát mới nói: “Là vì tôi đã bỏ mặc y một mình chạy sang Mỹ, cho nên giờ đây không thể coi như vô sự. Không, kỳ thật tôi chưa bao giờ được coi như vô sự.”

“Cậu có từng nghĩ tới tương lai của hai người không?” Hạng Văn Huân hỏi.

Đào Nhạc tinh quang chợt lóe, giống như dã thú đói khát, trong đồng tử lửa hừng hực thiêu cháy, nhìn anh chăm chăm, “Có ý gì?”

“Tôi lúc nào cũng thấy cậu hỏi nên đi tìm cậu ta thế nào, nhưng tới bây giờ vẫn chưa từng thấy cậu hỏi sau khi tìm được sẽ ra sao? Cho nên buộc miệng hỏi thế thôi.”

Đào Nhạc ngây ngốc nhìn anh ta cả nửa ngày, ngọn lửa trong mắt lụi tàn, cả người giống như quả bóng xẹp hơi, nản chí nói: “Tôi nghĩ chứ. Ngay cả việc chạy sang Mỹ kết hôn tôi cũng đã nghĩ tới.”

“Tiền đâu ra?”

“Sau khi tôi từ Mỹ trở về đã bắt đầu lén lút dành dụm tiền.” Đào Nhạc nói, “Ngay cả cha tôi cũng không biết trong tài khoản tôi có hơn một vạn.”

Hạng Văn Huân hỏi: “Đủ cho cậu xài sao?”

Đào Nhạc chỉ chỉ vào bình rượu trong tay anh nói: “Cậu thử tính xem một ngày uống ba bình này sẽ xài bao nhiêu tiền?”

Hạng Văn Huân đứng dậy, rút từ trong túi ra một mảnh giấy, vỗ lên đùi hần, “Địa chỉ.”

Đào Nhạc cả người chấn động, không thể tin được nhìn mảnh giấy chỉ lớn bằng bàn tay hần. Sau hồi lâu mới ré lên một tiếng quái dị, nhảy tung tung phóng ra ngoài.

Hạng Văn Huân vẫn không nhúc nhích đứng yên tại chỗ, sau một lát, Đào Nhạc quả nhiên lại chạy trở về.

Hạng Văn Huân im lặng gơ chìa khóa xe ra.

“Anh hai! Cám ơn cậu!” Đào Nhạc ôm chặt anh ta một cái, lại lao ra ngoài.

Hạng Văn Huân yên lặng thở dài.

Đó là một thành phố xa lạ.

Cùng là nhà cao tầng, cùng là đường phố xe cộ đông đúc, lại không tìm thấy một chút dấu vết quen thuộc nào cả.

Hai tay Đào Nhạc gắt gao nắm chặt bánh lái.

Máu huyết trong người vốn đã ngủ yên lại bị hy vọng bất ngờ đột kích trở nên nôn nóng bất an.

Hần dừng xe lại bên lề, nhìn khu nhà năm tầng cũ kỹ nằm trên đường.

Vị trí ghi trên địa chỉ là đây, người kia đang ở nơi này ư.

Đào Nhạc chậm rãi nâng tay, vuốt vuốt nơi tim mình.

Nó đang đập kịch liệt lạ thường.

Trên kính xe bị gõ nhẹ vài tiếng.

Vai hần rụt lại, tay chân luống cuống hạ kính xuống.

“Chỗ này không được đậu xe.” Cảnh sát giao thông nói.

“Tôi... tôi sẽ đi ngay.” Đào Nhạc không quen nói chuyện với người xa lạ, đầu lười hơi vấp.

Cảnh sát lùi ra sau nửa bước, nhú mày nói, “Đề nghị anh xuất trình bằng lái và giấy đăng ký xe.”

{| (> o <) | } = ” đoạn = ” này = ” làm = ” bạn = ” nhớ = ” lại = ” cảnh = ” anh = ” bồ = ” câu = ” áo = ” vàng = ” đáng = ” yêu = ” ngoắc = ” bạn = ” lại = ” nói = ” câu = ” y = ” chang = ” mà = ” làm = ” bạn = ” ghen = ” ngào = ” nuốt = ” không = ” trôi = ” (# ‘ ’) = ” đào = ” nhạc = ” ngoan = ” ngoan = ” đưa = ” ra = ” may = ” là = ” lúc = ” trước = ” hạng = ” văn = ” huân = ” nghĩ = ” đến = ” chuyện = ” cho = ” hần = ” mượn = ” xe = ” thể = ” nên = ” đã = ” bồ = ” sẵn = ” tất = ” cả = ” vào = ” trong = ” xe = ” cảnh = ” sát = ” nhận = ” lấy = ” so = ” sánh = ” một = ” hồi = ” mới = ” liếc = ” nhìn = ” hần = ” “anh = ” có = ” thể = ” hé = ” mặt = ” ra = ” một = ” chút = ” được = ” không? = ” ” đào = ” nhạc = ” mù = ” mịt = ” nói = ” “tôi = ” có = ” che = ” mặt = ” đầu = ” cảnh = ” sát = ” nói = ” “mặt = ” anh = ” xanh = ” quá = ” mức = ” “... = ” “mấy = ” ngày = ” rồi = ” anh = ” chưa = ” đánh = ” răng = ” vậy? = ” “... = ” không = ” nhớ = ” rõ = ” “không = ” cần = ” lau = ” mặt = ” đầu = ” lo = ” tẩy = ” rửa = ” khoang = ” miệng = ” trước = ” đi = ” cảnh = ” sát = ” trả = ” lại = ” bằng = ” lái = ” và = ” giấy = ” tờ = ” xe = ” cho = ” hần = ” “đăng = ” trước = ” là = ” siêu = ” thị = ” đó = ” có = ” bán = ” nước = ” súc = ” miệng = ” sạch = ” sẽ = ” thơm = ” mát = ” loại = ” mới = ” nhất = ” ”

đào=" nhạc=" đàn=" mặt=" nói=" "...=" tôi=" sẽ=" bị=" trúng=" độc=" chết=" mất=" "
 cảnh=" sát=" nói=" chuyện=" với=" hấn=" một=" hồi=" cũng=" muốn=" ngất=" luôn=" "
 "tôi=" cho=" phép=" anh=" nhỏ=" vào=" trong=" xe!=" cảnh=" sát=" đi=" rồi=" "
 đào=" nhạc=" rớt=" cục=" mới=" quay=" kính=" chiếu=" hậu=" qua=" soi=" mặt=" "
 một=" tên=" nhìn=" cứ=" như=" người=" rùng=" xuất=" hiện=" trước=" mắt=" "...=" "
 hấn=" bở=" ngõ=" một=" lúc=" lâu=" sờ=" sờ=" râu=" lăm=" bầm=" "nên=" cao=" "
 không=" nhĩ=" sau=" ba=" tiếng=" tia=" tuốt=" lại=" hấn=" rạng=" ngời=" hấn=" "
 lên=" quay=" về=" 'cứ=" điểm=" sắc=" trời=" tối=" dần=" từng=" nhà=" đều=" "
 đã=" lên=" đèn=" đào=" nhạc=" dựa=" vào=" trên=" kính=" xe=" lạng=" lẽ=" đêm=" "
 từng=" tầng=" một=" "lầu=" bốn..."=" phòng=" 402=" ánh=" mắt=" hấn=" mong=" "
 ngóng=" nhìn=" lên=" hai=" ô=" cửa=" sổ=" một=" sáng=" một=" tối=" trên=" lầu=" "
 bốn=" hấn=" hi=" vọng=" kỳ=" tích=" sẽ=" xuất=" hiện=" người=" đó=" biết=" đâu=" "
 đứng=" bên=" ô=" cửa=" sổ=" nhưng=" một=" giờ=" trôi=" qua=" hai=" giờ=" trôi=" "
 qua..."=" từng=" ô=" cửa=" sổ=" trên=" lầu=" lần=" lượt=" tắt=" đèn=" người=" kia=" "
 vẫn=" không=" hề=" xuất=" hiện=" đào=" nhạc=" rớt=" cục=" kiềm=" chế=" không=" "
 được=" bước=" xuống=" xe=" bôn=" chôn=" đi=" qua=" đi=" lại=" trước=" cửa=" "
 càng=" lúc=" càng=" lo=" lảng=" hấn=" nghe=" thấy=" tiếng=" tim=" đập=" trong=" "
 ***g=" ngực=" mình=" đang=" sợ=" hãi=" tay=" không=" ngừng=" run=" rẩy=" ngay=" "
 cả=" bước=" đi=" cửa=" bản=" thân=" cũng=" dần=" lạc=" nhịp=" người=" như=" "
 thể=" sẽ=" ngất=" đi=" bắt=" cứ=" lúc=" nào=" nhưng=" hấn=" biết=" mình=" "
 không=" được=" phép=" gục=" ngã=" tuyệt=" đối=" không=" được=" gục=" ngã=" "
 một=" khi=" ngất=" đi=" rồi=" sau=" khi=" tỉnh=" lại=" sẽ=" phát=" hiện=" ra=" "
 hết=" thấy=" chỉ=" là=" mộng=" nhất=" định=" hấn=" sẽ=" chịu=" không=" nổi=" "
 phía=" sau=" có=" tiếng=" bước=" chân=" vang=" lên=" từng=" chút=" từng=" chút=" "
 tiết=" tấu=" chậm=" rãi=" có=" quy=" luật=" thân=" thể=" đào=" nhạc=" cứ=" "
 dờ=" tiếng=" bước=" chân=" này=" hấn=" tuyệt=" đối=" không=" bao=" giờ=" quên=" "
 cũng=" chẳng=" thể=" nhằm=" lẫn=" vào=" đâu=" được=" bởi=" nó=" đã=" từng=" "
 đều=" đều=" vang=" lên=" rất=" nhiều=" lần=" trong=" giấc=" mơ=" của=" hấn=" "
 tiếng=" bước=" chân=" dừng=" lại=" đào=" nhạc=" cố=" tỏ=" vẽ=" thông=" thả=" "
 nhưng=" cơ=" hồ=" lập=" tức=" quay=" đầu=" lại=" dừng=" bên=" cạnh=" xe=" "
 hấn=" là=" một=" thanh=" niên=" dáng=" người=" thon=" dài=" cao=" gầy=" tóc=" "
 ngắn=" gọn=" gàng=" sạch=" sẽ=" nhưng=" biểu=" tình=" lạnh=" băng=" như=" thể=" "
 y=" đã=" ném=" tất=" cả=" mọi=" thứ=" trên=" thể=" giới=" này=" ra=" xa=" "
 vạn=" dặm=" "tuấn=" kiệt..."=" đào=" nhạc=" nghe=" thấy=" thanh=" âm=" của=" "
 mình=" trong=" đêm=" tối=" có=" chút=" run=" rẩy=" giang=" tuấn=" kiệt=" sóng=" "
 mắt=" khe=" lay=" động=" người=" trước=" mặt=" này=" đứng=" trong=" bóng=" "
 tối=" trên=" người=" mặc=" một=" áo=" kẻ=" caro=" mà=" khi=" trước=" tuyệt=" "
 đối=" không=" bao=" giờ=" mặc=" trong=" không=" khí=" mơ=" hồ=" phiêu=" đảng=" "
 mùi=" hương=" sữa=" tẩm=" thơm=" ngát=" không=" giống=" như=" khi=" xưa=" cả=" "
 người=" hấn=" toát=" lên=" mùi=" nước=" hoa=" của=" kẻ=" có=" tiền=" có=" thể=" "
 vẽ=" mặt=" của=" hấn=" lo=" lảng=" có=" vui=" sướng=" có=" thoải=" mái=" có=" "
 lại=" còn=" thêm=" một=" chút=" sợ=" hãi=" khó=" mà=" che=" giấu=" giang=" "
 tuấn=" kiệt=" có=" hơi=" mờ=" mịt=" có=" lẽ=" y=" biết=" người=" này=" nhưng=" "
 dường=" như=" lại=" không=" nhận=" ra=" bộ=" dạng=" của=" người=" này=" "tuấn=" "
 kiệt=" đào=" nhạc=" lại=" gọi=" một=" tiếng=" lần=" này=" khẩu=" khí=" trầm=" "
 ổn=" hơn=" rất=" nhiều=" nhưng=" trời=" biết=" mồ=" hôi=" trong=" lòng=" bàn=" "
 tay=" hấn=" đã=" khẽ=" nhại=" "xin=" chào=" giang=" tuấn=" kiệt=" hoàn=" hồn=" "
 lịch=" sự=" lại=" nhanh=" chóng=" gật=" đầu=" liền=" muốn=" lách=" qua=" người=" "
 hấn=" "tuấn=" kiệt!=" đào=" nhạc=" theo=" bản=" năng=" vươn=" tay=" chỉ=" kịp=" "
 chạm=" lên=" lưng=" y=" bàn=" tay=" cảm=" nhận=" sự=" mềm=" mại=" của=" áo=" "
 lông=" làm=" tim=" hấn=" khe=" rung=" động=" ký=" ức=" ngày=" xưa=" không=" "
 ức=" chế=" được=" từ=" tận=" sâu=" đáy=" lòng=" lữ=" lượt=" kéo=" ra=" khi=" "
 trước=" tuấn=" kiệt=" cũng=" thích=" mặc=" nhất=" là=" áo=" lông=" hơn=" nữa=" "
 còn=" rất=" sợ=" ngựa=" cho=" nên=" hấn=" thường=" hay=" đặt=" y=" lên=" sofa="

sau=" " đó=" " đưa=" " tay=" " vào=" " trong=" " áo=" " nhẹ=" " nhàng=" " gãi=" " dọc=" " theo=" " sống=" " lưng=" " cho=" " y=" " "đào=" " tiên=" " sinh."=" " thanh=" " âm=" " lạnh=" " như=" " bằng=" " của=" " giang=" " tuần=" " kiệt=" " kéo=" " hấn=" " ra=" " khỏi=" " ký=" " ức=" " tựa=" " thiên=" " đường=" " và=" " rơi=" " vào=" " địa=" " ngục=" " hiện=" " thực=" " cánh=" " tay=" " của=" " đào=" " nhạc=" " vô=" " thức=" " túm=" " chặt=" " lấy=" " thắt=" " lưng=" " y=" " "đào=" " tiên=" " sinh."=" " cùng=" " là=" " ba=" " chữ=" " nhưng=" " vừa=" " rồi=" " chỉ=" " là=" " nhắc=" " nhở=" " còn=" " hiện=" " tại=" " hoàn=" " toàn=" " là=" " cảnh=" " cáo=" " "đào=" " nhạc=" " biết=" " nếu=" " hấn=" " lùi=" " về=" " sau=" " một=" " bước=" " như=" " vậy=" " khoảng=" " cách=" " giữa=" " hai=" " người=" " họ=" " sẽ=" " xa=" " thêm=" " một=" " bước=" " cho=" " nên=" " hấn=" " không=" " lùi=" " mà=" " tiến=" " tới=" " nói=" " "tuần=" " kiệt=" " chúng=" " ta=" " hãy=" " bắt=" " đầu=" " một=" " lần=" " nữa=" " anh=" " thê=" " về=" " sau=" " cho=" " dù=" " có=" " xảy=" " ra=" " chuyện=" " gì=" " anh=" " cũng=" " không=" " bao=" " giờ=" " rồi=" " xa=" " em=" " sẽ=" " không=" " có=" " chuyện=" " gì=" " có=" " thể=" " chia=" " cắt=" " chúng=" " ta!=" " giang=" " tuần=" " kiệt=" " chậm=" " rãi=" " dờ=" " mắt=" " lên=" " mặt=" " hấn=" " vừa=" " xa=" " lạ=" " lại=" " hờ=" " hững=" " "đào=" " tiên=" " sinh."=" " "tuần=" " kiệt!=" " hấn=" " không=" " để=" " y=" " nói=" " ra=" " những=" " lời=" " xát=" " muối=" " nữa=" " lập=" " tức=" " thối=" " lộ=" " "anh=" " đã=" " chuẩn=" " bị=" " tất=" " cả=" " cho=" " tương=" " lai=" " của=" " chúng=" " ta=" " không=" " phải=" " em=" " muốn=" " mở=" " một=" " cửa=" " hiệu=" " sách=" " sao?"=" " chúng=" " ta=" " có=" " thể=" " cùng=" " nhau=" " mở=" " không=" " phải=" " em=" " rất=" " thích=" " các=" " tác=" " phẩm=" " nổi=" " tiếng=" " tự=" " cổ=" " chí=" " kim=" " sao?"=" " chúng=" " ta=" " sẽ=" " đi=" " sưu=" " tầm=" " các=" " tác=" " phẩm=" " nổi=" " tiếng=" " anh=" " rất=" " thích=" " đọc=" " tiểu=" " thuyết=" " kiếm=" " hiệp=" " cũng=" " có=" " thể=" " cùng=" " nhau=" " sưu=" " tầm..."=" " "đào=" " tiên=" " sinh!=" " giang=" " tuần=" " kiệt=" " lúc=" " trước=" " còn=" " nhẹ=" " nhàng=" " gọi=" " hai=" " lần=" " thấy=" " hấn=" " không=" " có=" " phản=" " ứng=" " gì=" " không=" " thể=" " không=" " nhấn=" " mạnh=" " âm=" " lượng=" " "đào=" " nhạc=" " kinh=" " ngạc=" " dừng=" " lại=" " giang=" " tuần=" " kiệt=" " hít=" " một=" " hơi=" " thật=" " sâu=" " nói=" " "nếu=" " khi=" " trước=" " tôi=" " ra=" " đi=" " quá=" " vội=" " vàng=" " khiến=" " cho=" " anh=" " hiểu=" " lầm=" " thì=" " tôi=" " thật=" " sự=" " xin=" " lỗi=" " ánh=" " mắt=" " y=" " trăn=" " tỉnh=" " dùng=" " giọng=" " điệu=" " gần=" " như=" " lạnh=" " bằng=" " nói=" " "chúng=" " ta=" " có=" " lẽ=" " đã=" " từng=" " cùng=" " nhau=" " nhưng=" " chỉ=" " là=" " "từng=" " mà=" " thôi=" " thời=" " khắc=" " đó=" " cũng=" " đã=" " theo=" " tôi=" " rồi=" " khỏi=" " ngân=" " quán=" " chúng=" " ta=" " giờ=" " đây=" " là=" " đường=" " thẳng=" " song=" " song=" " đương=" " nhiên=" " nếu=" " "đào=" " tiên=" " sinh=" " không=" " ngại=" " sau=" " này=" " gặp=" " lại=" " có=" " lẽ=" " chúng=" " ta=" " vẫn=" " có=" " thể=" " chào=" " hỏi=" " nhau=" " nhưng=" " cũng=" " chỉ=" " có=" " thể=" " "tuần=" " kiệt..."=" " "đào=" " nhạc=" " thả=" " tay=" " xuống=" " ***g=" " ngục=" " bị=" " một=" " tảng=" " đá=" " lớn=" " đè=" " ép=" " đè=" " ép=" " đến=" " nổi=" " ***g=" " ngục=" " đáng=" " thương=" " kia=" " chỉ=" " còn=" " sót=" " lại=" " một=" " chút=" " không=" " khí=" " hấn=" " cảm=" " thấy=" " tuy=" " không=" " giận=" " như=" " lại=" " thở=" " dồn=" " dập=" " tay=" " ấn=" " lên=" " ngục=" " chậm=" " rãi=" " cúi=" " người=" " giang=" " tuần=" " kiệt=" " nhắc=" " chân=" " bước=" " đi=" " không=" " chút=" " quỵến=" " luyến=" " "tuần=" " kiệt=" " em=" " đã=" " nói..."=" " em=" " yêu=" " anh=" " mà=" " đây=" " là=" " dũng=" " khí=" " và=" " khí=" " lực=" " cuối=" " cùng=" " còn=" " sót=" " lại=" " trong=" " người=" " "đào=" " nhạc=" " sau=" " khi=" " nói=" " ra=" " hấn=" " cảm=" " thấy=" " linh=" " hồn=" " từ=" " trong=" " cơ=" " thể=" " mình=" " cũng=" " bay=" " đi=" " mất=" " tiếng=" " bước=" " chân=" " của=" " giang=" " tuần=" " kiệt=" " một=" " lần=" " nữa=" " dừng=" " lại=" " qua=" " thật=" " lâu=" " lâu=" " đến=" " nổi=" " "đào=" " nhạc=" " nhin=" " không=" " được=" " muốn=" " quay=" " sang=" " nhìn=" " xem=" " có=" " phải=" " y=" " đã=" " bỏ=" " đi=" " rồi=" " không=" " y=" " rớt=" " cục=" " lên=" " tiếng=" " "tình=" " yêu=" " chỉ=" " có=" " một=" " lần=" " đã=" " để=" " lỡ=" " thì=" " cứ=" " vuột=" " mất=" " thôi=" " tiếng=" " bước=" " chân=" " dần=" " dần=" " đi=" " xa=" " theo=" " bậc=" " thang=" " từng=" " bước=" " một=" " hướng=" " về=" " phía=" " trước=" " đầu=" " gối=" " "đào=" " nhạc=" " mềm=" " nhũn=" " khuỵu=" " xuống=" " đất=" " nước=" " mắt=" " không=" " ngừng=" " chảy=" " ra=" " từ=" " hốc=" " mắt=" " từng=" " giọt=" " tuôn=" " rơi=" " nhưng=" " hấn=" " vẫn=" " cười=" " "tình=" " yêu=" " chỉ=" " có=" " một=" " lần..."=" " cho=" " nên=" " anh=" " vẫn=" " luôn=" " yêu=" " em=" " bầu=" " trời=" " ngày=" " thứ=" " năm=" " vô=" " cùng=" " âm=" " đậm=" " giang=" " tuần=" " kiệt=" " vẫn=" " đi=" " làm=" " như=" " mọi=" " khi=" " "đào=" " nhạc=" " mặc=" " quần=" " áo=" " của=" " ngày=" " hôm=" " qua=" " đúng=" " thật=" " lâu=" " trước=" " của=" " sau=" " một=" " đêm=" " suy=" " nghĩ=" " râu=" " ria=" " của=" " hấn=" " đã=" " mọc=" " lún=" " phún=" " trong=" " thời=" " tiết=" " u=" "

ám=" thê=" này,=" trông=" đặc=" biệt=" lời=" thôi=" nghèo=" hèn.= " nhìn=" thấy="
 giang=" tuần=" kiệt=" đi=" ra,=" ánh=" mắt=" hấn=" hơi=" lóe=" sáng,=" giống="
 như=" đèn=" đường=" trong=" đêm=" tối,=" mỏng=" manh=" mà=" kiên=" định="
 giang=" tuần=" kiệt=" lại=" như=" thể=" người=" mù=" chẳng=" cần=" đến=" đèn="
 rọi,=" cước=" bộ=" không=" hề=" thay=" đổi=" bước=" qua=" trước=" mặt=" hấn.= "
 coi=" ai=" kia=" đang=" đứng=" đó=" chẳng=" khác=" nào=" một=" cột=" mốc,="
 một=" gốc=" cây.= " ánh=" mắt=" đào=" nhạc=" trong=" khoảnh=" khắc=" thoáng="
 qua=" lại=" nhanh=" chóng=" ảm=" đậm,=" sau=" đó=" không=" nói=" lời=" nào="
 đi=" theo=" sau.= " khoảng=" cách=" giữa=" hai=" người=" bắt=" quá=" chỉ=" có="
 hai=" mét,=" không=" xa=" không=" gần.= " từ=" sau=" khi=" nói=" chuyện=" với="
 vương=" tiểu=" minh,=" giang=" tuần=" kiệt=" cảm=" thấy=" hình=" như=" mình="
 đã=" mở=" ra=" một=" cánh=" cửa=" khác.= " nơi=" đó=" tuy=" rằng=" không="
 còn=" bị=" bóng=" ma=" của=" quá=" khứ=" vẫy=" quanh=" nhưng=" cũng=" chẳng="
 có=" khát=" khao=" hay=" kỳ=" vọng=" vào=" tương=" lai.= " lúc=" này=" y=" đang="
 làm=" trong=" một=" quán=" cafe,=" chỉ=" là=" một=" người=" phục=" vụ=" bình="
 thường=" như=" bao=" người,=" nhưng=" vì=" chăm=" chỉ=" làm=" việc,=" quản=" lý="
 cũng=" có=" ý=" muốn=" đề=" cử=" y=" lên=" làm=" nhóm=" trưởng.= " khởi=" đầu="
 như=" thế=" với=" y=" mà=" nói=" cũng=" thật=" sự=" đủ=" trân=" quý=" rồi.= "
 cho=" nên=" y=" không=" muốn,=" cũng=" sẽ=" không=" bao=" giờ=" để=" bản="
 thân=" rơi=" vào=" vũng=" bùn=" như=" trong=" quá=" khứ=" một=" lần=" nữa.= "
 đối=" với=" chuyện=" đào=" nhạc=" cứ=" bám=" riết,=" từ=" tận=" đáy=" lòng=" y="
 đã=" âm=" thầm=" dựng=" tường=" cao.= " nhờ=" có=" bức=" tường=" này,=" cứ="
 việc=" y=" thấy=" không=" đủ=" nhả=" nại=" nhưng=" cũng=" chẳng=" buồn=" để="
 tâm.= " thật=" ra,=" đào=" nhạc=" đang=" rất=" cần=" thận=" duy=" trì=" khoảng="
 cách=" để=" không=" đẩy=" y=" đến=" giới=" hạn=" bùng=" phát.= " quán=" café="
 nằm=" ở=" một=" góc=" nhỏ=" cách=" đó=" không=" xa,=" không=" lớn=" lắm="
 nhưng=" được=" cái=" vị=" trí=" không=" tồi,=" gần=" một=" trường=" học,=" giá="
 cả=" phải=" chăng,=" dư=" sức=" thu=" hút=" sinh=" viên=" học=" sinh=" quanh="
 đó.= " dung=" mạo=" hơn=" người=" của=" giang=" tuần=" kiệt=" được=" nữ=" sinh="
 quanh=" vùng=" này=" nhiệt=" liệt=" hoan=" nghênh.= " không=" ít=" nữ=" sinh="
 quan=" tâm=" đến=" y,=" âm=" thầm=" có,=" trắng=" trợn=" có.= " may=" là=" con="
 người=" nơi=" đây=" khá=" bảo=" thủ,=" mấy=" cô=" bé=" cùng=" lắm=" chỉ=" dám="
 hỏi=" han=" quan=" tâm,=" không=" hề=" có=" ai=" cố=" ý=" vượt=" mặt=" muốn="
 tiến=" xa=" hơn.= " đào=" nhạc=" đi=" theo=" giang=" tuần=" kiệt=" vào=" quán="
 cafe,=" nhìn=" thấy=" y=" thân=" thiết=" chào=" hỏi=" với=" mấy=" người=" khác,="
 sau=" đó=" nhanh=" nhẹn=" chui=" vào=" sau=" quầy=" bar=" làm=" việc=" của="
 mình.= " hấn=" có=" chút=" hoảng=" hốt.= " giang=" tuần=" kiệt=" như=" vậy=" làm="
 hấn=" giống=" như=" trở=" lại=" năm=" sáu=" năm=" trước.= " khi=" đó,=" cả=" hai="
 người=" họ=" đều=" rất=" đơn=" thuần.= " khi=" đó,=" giữa=" bọn=" họ=" không="
 có=" vết=" thương.= " có=" một=" người=" phục=" vụ=" đi=" ra=" chào=" hấn,="
 đào=" nhạc=" chọn=" một=" góc=" có=" thể=" nhìn=" thấy=" vị=" trí=" của=" quầy="
 bar,=" gọi=" một=" ly=" café=" đen.= " người=" phục=" vụ=" xoay=" người=" đang="
 định=" rời=" đi,=" đào=" nhạc=" đột=" nhiên=" nói:= " "khoan=" đã.= " có=" thể..="
 nhờ=" vị=" kia=" pha=" giùm=" tôi=" ly=" đó=" được=" không?"= " người=" phục="
 vụ=" kinh=" ngạc=" nhìn=" theo=" ngón=" tay=" hấn=" chỉ=" là=" giang=" tuần="
 kiệt.= " không=" phải=" chưa=" từng=" có=" người=" đề=" cập=" loại=" yêu=" cầu="
 này,=" nhưng=" đa=" số=" là=" những=" cô=" nhóc=" ồn=" ào,=" một=" người="
 đàn=" ông=" yêu=" cầu=" như=" thế=" quả=" thật=" đây=" là=" lần=" đầu=" tiên.= "
 bắt=" quá=" tôn=" trọng=" khách=" hàng=" là=" nguyên=" tắc=" cao=" nhất,=" anh="
 ta=" vẫn=" đáp=" ứng=" rồi=" chạy=" đi.= " đào=" nhạc=" ngồi=" ở=" chỗ=" kia,="
 nhìn=" người=" phục=" vụ=" nhỏ=" giọng=" nói=" yêu=" cầu=" của=" mình=" với="
 giang=" tuần=" kiệt,=" lại=" nhìn=" giang=" tuần=" kiệt=" mặt=" không=" đổi=" sắc="
 pha=" cafe,=" trong=" lòng=" hấn=" có=" một=" loại=" cảm=" giác=" hạnh=" phúc="
 như=" dòng=" nước=" ảm=" tuôn=" trào.= " khi=" café=" được=" mang=" đến,=" hấn="

không=" "kiếm=" "lòng=" "được=" "hai=" "tay=" "bưng=" "lên=" "cẩn=" "thận=" "nóng."=" "người=" "phục=" "vụ=" "hoảng=" "sợ=" "đào=" "nhạc=" "lại=" "nhếch=" "miệng=" "cười=" "nói=" "không=" "nóng."=" "nếu=" "không=" "phải=" "tại=" "cái=" "tách=" "quá=" "nhỏ=" "tôi=" "rất=" "muốn=" "nhảy=" "vào=" "trong=" "đó."=" "người=" "phục=" "vụ=" "nghĩ=" "là=" "hắn=" "chê=" "cái=" "tách=" "nhỏ=" "vội=" "vàng=" "giải=" "thích=" "đây=" "là=" "kích=" "thước=" "đã=" "thống=" "nhất."=" "ừm=" "cảm=" "ơn."=" "đào=" "nhạc=" "nghĩ=" "nghĩ=" "nói=" "có=" "thể=" "nhờ=" "vị=" "kia=" "pha=" "thêm=" "cho=" "tôi=" "một=" "tách=" "nữa=" "được=" "không?"=" "..."=" "người=" "phục=" "vụ=" "mặc=" "dù=" "nghĩ=" "hoặc=" "nhưng=" "vẫn=" "làm=" "theo=" "ngày=" "hôm=" "ấy=" "đào=" "nhạc=" "cả=" "ngày=" "uống=" "café=" "đen=" "tổng=" "cộng=" "là=" "mười=" "hai=" "tách=" "trước=" "khi=" "đi=" "hắn=" "đột=" "nhiên=" "cảm=" "thấy=" "hồ=" "hấp=" "có=" "chút=" "khó=" "khăn=" "lúc=" "đứng=" "dậy=" "hai=" "chân=" "đều=" "run=" "rẩy."=" "người=" "phục=" "vụ=" "vẫn=" "luôn=" "để=" "ý=" "đến=" "hắn=" "vội=" "chạy=" "lại=" "đỡ=" "tiên=" "sinh=" "ngài=" "không=" "sao=" "chứ?"=" "đào=" "nhạc=" "cố=" "gắng=" "lấy=" "lại=" "tầm=" "nhìn=" "tuấn=" "kiệt..."=" "sao?"=" "người=" "phục=" "vụ=" "sửng=" "sốt."=" "quen=" "nhau=" "à?"=" "giúp=" "tôi=" "gọi=" "tuấn=" "kiệt..."=" "trong=" "lúc=" "mơ=" "màng=" "hắn=" "tựa=" "hồ=" "nhìn=" "thấy=" "giang=" "tuấn=" "kiệt=" "chậm=" "rãi=" "đi=" "tới."=" "..."=" "an=" "lòng=" "hắn=" "nhẹ=" "nhàng=" "nhắm=" "mắt=" "lúc=" "tĩnh=" "lại=" "hắn=" "vẫn=" "còn=" "ở=" "quán=" "café=" "ngồi=" "cạnh=" "hắn=" "là=" "một=" "ông=" "chú=" "râu=" "ria=" "còn=" "hơn=" "cả=" "hắn=" "này=" "cậu=" "à=" "không=" "có=" "việc=" "gì=" "chứ?"=" "ông=" "chú=" "vỗ=" "vỗ=" "vai=" "hắn=" "đào=" "nhạc=" "đứng=" "phất=" "dậy=" "chợt=" "thấy=" "chóng=" "mặt=" "lại=" "ngồi=" "xuống=" "ánh=" "mắt=" "không=" "ngừng=" "đảo=" "quan=" "bốn=" "phía=" "tuấn=" "kiệt..."=" "giang=" "tuấn=" "kiệt=" "đâu?"=" "tan=" "ca=" "rời."=" "ông=" "chú=" "nhún=" "vai=" "cậu=" "cảm=" "thấy=" "tôi=" "là=" "người=" "thích=" "mắng=" "mỏ=" "nhân=" "viên=" "lắm=" "sao?"=" "tôi=" "không=" "phải=" "thế=" "đâu=" "nha=" "này=" "chàng=" "trai=" "tôi=" "nói=" "cậu=" "biết=" "café=" "chỗ=" "chúng=" "tôi=" "tuy=" "rằng=" "đáng=" "nhưng=" "lại=" "rất=" "thơm=" "ngon=" "đúng=" "không=" "cậu=" "thích=" "uống=" "nhìn=" "không=" "được=" "muốn=" "uống=" "tôi=" "cũng=" "có=" "thể=" "hiểu=" "nhưng=" "mà=" "café=" "không=" "phải=" "là=" "thứ=" "uống=" "vô=" "tội=" "vạ=" "được=" "đâu=" "dù=" "sao=" "nó=" "cũng=" "không=" "giống=" "như=" "nước=" "cái=" "đó=" "nhìn=" "vô=" "bằng=" "giá=" "là=" "hiểu=" "à=" "tôi=" "bảo=" "này=" "chàng=" "trai=" "trẻ..."=" "chú=" "à=" "đào=" "nhạc=" "trên=" "mặt=" "đầy=" "hắc=" "tuyền=" "ngắt=" "lời=" "ổng=" "tôi=" "phải=" "đi."=" "chú=" "à?"=" "tôi=" "mới=" "ba=" "mười=" "ba=" "thôi=" "chú=" "cái=" "đầu=" "cậu=" "ấy!"=" "ông=" "chú=" "theo=" "bản=" "năng=" "muốn=" "vô=" "đầu=" "hắn=" "nhưng=" "vừa=" "nhìn=" "thấy=" "ánh=" "mắt=" "bằng=" "lãnh=" "của=" "hắn=" "liền=" "ngượng=" "ngùng=" "thu=" "tay=" "đào=" "nhạc=" "đứng=" "dậy=" "muốn=" "đi=" "này=" "này=" "cậu=" "cứ=" "thế=" "mà=" "đi=" "à?"=" "ông=" "chú=" "đứng=" "sau=" "lưng=" "hắn=" "hỏi=" "đào=" "nhạc=" "do=" "dự=" "nghĩ=" "trong=" "bụng=" "người=" "này=" "dầu=" "sao=" "cũng=" "có=" "thể=" "là=" "đồng=" "nghị=" "của=" "giang=" "tuấn=" "kiệt=" "rốt=" "cục=" "không=" "cam=" "tâm=" "tình=" "nguyện=" "quay=" "đầu=" "lại=" "nói=" "cảm=" "ơn."=" "ông=" "chú=" "một=" "hơi=" "trong=" "ngực=" "thiếu=" "chút=" "nữa=" "là=" "tắc=" "nghẽn=" "cảm..."=" "cảm=" "ơn=" "cái=" "đầu=" "ngươi=" "ấy=" "trả=" "tiền=" "đi!"=" "ta=" "đây=" "là=" "chủ=" "quán=" "chứ=" "không=" "phải=" "nhà=" "từ=" "thiện=" "a!"=" "đào=" "nhạc=" "lúc=" "này=" "mới=" "nhớ=" "ra=" "mình=" "còn=" "chưa=" "trả=" "tiền=" "ông=" "chú=" "thấy=" "hắn=" "rút=" "bóp=" "da=" "ra=" "tính=" "tiền=" "nhuộm=" "mày=" "thốt=" "lên=" "a!"=" "hàng=" "hiệu=" "luôn."=" "đào=" "nhạc=" "không=" "nói=" "trực=" "tiếp=" "rút=" "ra=" "năm=" "tờ=" "một=" "trăm=" "đưa=" "cho=" "ổng=" "không=" "cần=" "thối=" "lại."=" "ông=" "chú=" "không=" "khách=" "khí=" "nhận=" "tiền=" "trước=" "khi=" "hắn=" "xoay=" "người=" "đi=" "lại=" "hờ=" "hững=" "buông=" "ra=" "một=" "câu=" "nghe=" "nói=" "cậu=" "quen=" "biết=" "với=" "thằng=" "nhóc=" "giang=" "tuấn=" "kiệt=" "à=" "chuyện=" "gì=" "đào=" "nhạc=" "cũng=" "có=" "thể=" "bỏ=" "qua=" "không=" "thêm=" "quan=" "tâm=" "nhưng=" "giang=" "tuấn=" "kiệt=" "thì=" "khác=" "giang=" "tuấn=" "kiệt=" "là=" "bảo=" "bối=" "trong=" "lòng=" "hắn=" "đào=" "nhạc=" "lập=" "tức=" "thay=" "đổi=" "một=" "trăm=" "tám=" "mười=" "độ=" "bước=" "một=" "bước=" "đến=" "trước=" "mặt=" "ổng=" "đúng=" "thì=" "sao?"=" "không=" "sao=" "tôi=" "chỉ=" "thấy=" "cậu=" "ta=" "không=" "tệ=" "a=" "đào=" "nhạc=" "thầm=" "nhủ=" "vô=" "nghĩa=" "bất=" "quá=" "nhìn="

cậu=" ta=" lúc=" nào=" cũng=" một=" bộ=" dáng=" nặng=" tâm=" sự=" vậy=" đó."=" ông=" chú=" vuốt=" cầm=" nói,=" "mặc=" dù=" ở=" trong=" quán=" thì=" bao=" giờ=" cũng=" thấy=" sáng=" sửa=" sạch=" sẽ.==" nhưng=" mà=" chừng=" nào=" cậu=" tới=" được=" cái=" tuổi=" như=" tôi,=" chính=" là=" cái=" tuổi=" ba=" mười=" này=" á,=" tính=" tình=" hoạt=" bát=" hay=" là=" tách=" biệt=" với=" mọi=" người=" liếc=" mắt=" một=" cái=" là=" có=" thể=" nhận=" ra=" liền.==" đào=" nhạc=" trong=" lòng=" căng=" thẳng,=" "ông=" muốn=" nói=" cái=" gì?"=" "cũng=" không=" có=" gì.==" tại=" tôi=" thấy=" bộ=" dạng=" cậu=" như=" thể=" nợ=" cậu=" ta=" rất=" nhiều,=" cho=" nên=" chỉ=" muốn=" nhắc=" nhớ=" cậu=" mà=" thôi."=" "làm=" sao=" ông=" biết=" tôi=" nợ=" y=" rất=" nhiều?"=" "xi.==" đã=" nói=" với=" cậu=" ở=" cái=" tuổi=" này=" của=" tôi,=" chỉ=" liếc=" mắt=" là=" nhận=" ra=" liền=" mà=" chẳng=" qua=" cậu=" chưa=" thấy=" ánh=" mắt=" cậu=" ta=" khi=" thấy=" cậu=" gọi=" tên=" mình,=" cái=" kiểu=" nhìn=" như=" thể...=" chỉ=" hận=" không=" thể=" làm=" cậu=" lập=" tức=" biến=" mất=" a.==" kỳ=" thật=" nãy=" giờ=" ổng=" toàn=" nói=" bừa.==" lúc=" ấy=" ổng=" căn=" bản=" không=" ở=" trong=" này,=" tình=" huống=" là=" do=" nghe=" người=" ta=" kể=" lại.==" bọn=" họ=" chỉ=" kể=" sau=" khi=" đào=" nhạc=" ngắt=" đi,=" giang=" tuần=" kiệt=" kêu=" họ=" đỡ=" hấn=" sang=" một=" bên,=" sau=" đó=" cái=" gì=" nên=" làm=" đã=" làm=" rồi.==" đào=" nhạc=" nào=" biết=" chuyện=" này=" mô=" tê=" thể=" nào,=" hấn=" chỉ=" biết=" giang=" tuần=" kiệt=" giờ=" đây=" chẳng=" muốn=" dính=" dáng=" gì=" đến=" hấn,=" ngay=" cả=" nghe=" thấy=" hấn=" gọi=" tên=" mình=" y=" cũng=" đã=" chán=" ghét.==" "bất=" quá=" trả=" nợ=" kỳ=" thật=" là=" một=" nghệ=" thuật=" nha."=" ông=" chú=" khoan=" thai=" nói.==" "nghệ=" thuật?"=" "đương=" nhiên=" rồi.==" người=" ta=" bị=" cảm,=" cậu=" đưa=" hải=" sản.==" người=" ta=" giảm=" béo,=" cậu=" đưa=" thịt=" béo.==" cái=" này=" mà=" gọi=" là=" trả=" nợ=" sao?=" cái=" này=" gọi=" là=" làm=" cho=" người=" khác=" không=" thoả=" mái.==" "thật=" ra=" phải=" trả=" như=" thể=" nào?"=" "vô=" nghĩa.==" đương=" nhiên=" là=" phải=" tìm=" hiểu=" đối=" phương=" thiếu=" cái=" gì?"=" đào=" nhạc=" truy=" vấn:=" "y=" thiếu=" cái=" gì?"=" ông=" chú=" cười=" cười=" nhìn=" hấn,=" "cậu=" hỏi=" tôi=" tôi=" biết=" hỏi=" ai?"=" giang=" tuần=" kiệt=" thiếu=" cái=" gì=" chứ?"=" đào=" nhạc=" tắm=" rửa=" xong=" đi=" ra=" ngoài=" hiên,=" nhìn=" lên=" phiến=" cửa=" sổ=" hé=" mở=" trên=" lầu,=" lẳng=" lẳng=" suy=" nghĩ.==" giang=" tuần=" kiệt=" đã=" từng=" thiếu=" tiền,=" mà=" hiện=" giờ,=" món=" nợ=" đó=" cũng=" đã=" trả=" xong.==" giang=" tuần=" kiệt=" đã=" từng=" thiếu=" thốn=" tình=" cảm,=" hấn=" cho,=" y=" lại=" quay=" đầu=" đem=" tất=" cả=" tình=" yêu=" nhận=" được=" đi=" mất.==" ...=" mà=" những=" chuyện=" này,=" tất=" cả=" đều=" là=" đã=" từng.==" hấn=" không=" biết=" y=" còn=" thiếu=" cái=" gì,=" hấn=" chỉ=" biết=" là=" y=" nhất=" định=" không=" thiếu=" hấn.==" đào=" nhạc=" vuốt=" vuốt=" ngực,=" chậm=" rãi=" ngồi=" bệt=" xuống.==" từ=" lúc=" biết=" được=" tin=" tức=" của=" giang=" tuần=" kiệt=" xong,=" từng=" cơn=" đau=" ở=" ngực=" cứ=" nhộn=" nhạo=" không=" thôi.==" không=" phải=" phải=" nhanh=" gọn=" như=" dao=" cắt,=" mà=" là=" một=" loại=" đau=" đốn=" khó=" chịu=" như=" thể=" bị=" đòn=" ép=" thở=" không=" thông.==" nhưng=" mặc=" kệ=" thân=" thể=" hay=" trong=" lòng=" còn=" đang=" âm=" i=" nhức=" nhối,=" hấn=" vẫn=" cảm=" thấy=" một=" tia=" hạnh=" phúc.==" so=" với=" mờ=" mịt=" không=" nhìn=" thấy=" con=" đường=" phía=" trước,=" hấn=" giống=" như=" trong=" đêm=" tối=" bất=" gặp=" một=" ngọn=" đèn=" tỏa=" sáng=" trên=" cao=" cũng=" là=" tốt=" lắm=" rồi,=" cho=" dù=" ngọn=" đèn=" đó=" xa=" xôi=" không=" thể=" với=" đến.==" hấn=" đầu=" dựa=" vào=" tường,=" chậm=" rãi=" cảm=" nhận=" thứ=" hạnh=" phúc=" khi=" có=" khi=" không.==" từ=" sau=" ngày=" đó.==" đào=" nhạc=" hoàn=" toàn=" thay=" đổi=" phương=" thức=" tác=" chiến=" ban=" đầu.==" rõ=" ràng=" có=" thể=" nhận=" thấy=" nhất=" chính=" là=" hấn=" không=" hề=" dấy=" dựa=" bám=" riết=" giang=" tuần=" kiệt,=" mà=" đối=" sang=" chế=" độ=" im=" lặng=" bảo=" vệ.==" vô=" luận=" giang=" tuần=" kiệt=" đi=" đâu,=" chỉ=" cần=" quay=" đầu=" lại,=" trong=" vòng=" năm=" mét=" chắc=" chắn=" có=" thân=" ảnh=" đào=" nhạc.==" khoảng=" cách=" kiểu=" đó=" cho=" dù=" đi=" toilet=" cũng="

không=" hê=" thay=" đổi=" mà=" trong=" quán=" café=" nơi=" giang=" tuấn=" kiệt=" làm=" việc=" lại=" bắt=" đầu=" thích=" nghi=" với=" một=" vị=" khách=" thường=" trực=" không=" cần=" dùng=" toilet=" cho=" khách=" mà=" chỉ=" thích=" dùng=" toilet=" dành=" cho=" nhân=" viên.==" giang=" tuấn=" kiệt=" đối=" với=" cái=" đuôi=" là=" hân,=" sự=" cảnh=" giác=" ban=" đầu=" cũng=" lời=" là=" dần=" rồi=" coi=" như=" không=" thấy.==" chẳng=" ngại=" đựng=" mặt=" hân=" ở=" cửa=" toilet,=" cứ=" xem=" hân=" chẳng=" khác=" nào=" không=" khí.==" người=" duy=" nhất=" chăm=" chú=" quan=" sát=" và=" coi=" trọng=" đào=" nhạc=" chỉ=" có=" ông=" chủ=" quán=" café,=" người=" giống=" ông=" chú=" đó=" kì=" thật=" cũng=" không=" hân=" là=" một=" ông=" chú=" già=" nhàm=" chán.==" chỉ=" cần=" ông=" nhìn=" thấy=" đào=" nhạc=" sẽ=" chạy=" qua=" tám=" chuyện=" từ=" trời=" nam=" đến=" đất=" bắc.==" cũng=" không=" biết=" có=" phải=" do=" ảo=" giác=" hay=" không,=" đào=" nhạc=" cứ=" cảm=" thấy=" khi=" ông=" đang=" kể=" về=" mấy=" chuyện=" linh=" tinh=" trên=" trời=" dưới=" đất=" sẽ=" lơ=" lửng=" kể=" một=" chút=" về=" chuyện=" của=" giang=" tuấn=" kiệt.==" tỷ=" như,=" chỉ=" ra=" những=" người=" có=" quan=" hệ=" rất=" tốt=" với=" y.==" lại=" tỷ=" như,=" biểu=" hiện=" khi=" làm=" việc=" của=" y=" trông=" thế=" nào.==" vô=" số=" việc=" vật=" không=" đáng=" kể=" tới=" ông=" cũng=" kể,=" gom=" những=" mảnh=" vụn=" ấy=" lại=" liền=" trở=" thành=" một=" giang=" tuấn=" kiệt=" đây=" đủ.==" một=" giang=" tuấn=" kiệt=" mà=" hân=" chưa=" từng=" biết=" đến=" chớp=" mắt=" ba=" tháng=" đã=" trôi=" qua.==" trong=" lúc=" hạng=" văn=" huân=" gọi=" điện=" cho=" hân,=" chủ=" yếu=" nói=" là=" cha=" mẹ=" của=" đào=" nhạc=" đã=" thất=" vọng=" với=" hân=" tới=" cực=" điểm,=" lúc=" nào=" cũng=" yêu=" cầu=" hạng=" văn=" huân=" kéo=" hân=" về.==" đào=" nhạc=" cảm=" điện=" thoại=" suy=" nghĩ=" thật=" lâu,=" mới=" nói:==" "tôi=" sẽ=" đi=" gặp=" họ,=" nhưng=" không=" phải=" lúc=" này.==" không=" phải=" lúc=" này=" thì=" còn=" đợi=" đến=" lúc=" nào=" nữa?=" hạng=" văn=" huân=" không=" hỏi,=" kỳ=" thật=" cũng=" không=" nhất=" thiết=" phải=" hỏi.==" từ=" khi=" giang=" tuấn=" kiệt=" mất=" tích,=" bộ=" dạng=" thất=" hồn=" lạc=" phách=" của=" đào=" nhạc=" ai=" nhìn=" cũng=" thấy,=" hân=" đã=" quyết=" tâm=" đi=" trên=" con=" đường=" tìm=" tới=" này.==" cách=" duy=" nhất=" có=" thể=" cứu=" vớt=" hân=" chính=" là=" để=" hân=" và=" giang=" tuấn=" kiệt=" ở=" bên=" nhau.==" nói=" cách=" khác,=" hãy=" để=" hân=" sống=" trong=" phạm=" vi=" có=" thể=" hít=" thở=" cùng=" một=" bầu=" không=" khí=" với=" giang=" tuấn=" kiệt.==" nếu=" không=" làm=" một=" trong=" hai=" cách=" trên,=" đào=" nhạc=" chẳng=" thể=" coi=" là=" đang=" sống,=" cùng=" lắm=" chỉ=" tính=" là=" cái=" xác=" không=" hồn.==" cha=" mẹ=" sẽ=" không=" chấp=" nhận=" gặp=" một=" thằng=" con=" trai=" như=" thế,=" hân=" đã=" từng=" bị=" đuổi=" ra=" khỏi=" nhà.==" cho=" nên=" chừng=" nào=" hân=" trở=" về=" đó=" mới=" là=" lúc=" hân=" thật=" sự=" đang=" sống.==" đào=" nhạc=" hôm=" nay=" ngủ=" dậy,=" cảm=" thấy=" tinh=" thần=" vô=" cùng=" sáng=" khoải.==" người=" ta=" bảo=" gặp=" chuyện=" vui=" thì=" tinh=" thần=" thoải=" mái,=" hân=" còn=" nhớ=" rõ,=" hôm=" nay=" là=" sinh=" nhật=" của=" giang=" tuấn=" kiệt.==" vì=" để=" chúc=" mừng=" cái=" ngày=" này,=" hân=" đã=" đặc=" biệt=" bao=" nguyên=" quán=" café,=" lại=" đặt=" trước=" những=" món=" mà=" y=" thích=" nhất=" từ=" nhà=" hàng=" nổi=" tiếng.==" nghĩ=" đến=" công=" cuộc=" chuẩn=" bị,=" hân=" cảm=" thấy=" vô=" cùng=" khẩn=" trương.==" đây=" là=" lần=" đầu=" tiên=" sau=" ba=" tháng=" hân=" chủ=" động=" tiếp=" cận=" y.==" hân=" không=" biết=" thái=" độ=" của=" y=" sẽ=" như=" thế=" nào=" nữa?=" nhưng=" nhìn=" những=" biểu=" hiện=" ngày=" thường,=" có=" lẽ=" y=" đã=" bắt=" đầu=" dần=" dần=" chấp=" nhận=" hân=" rồi=" chẳng?=" lúc=" ở=" siêu=" thị,=" y=" sẽ=" không=" bỏ=" ra=" những=" thứ=" mà=" hân=" đã=" cho=" vào=" xe=" đẩy.==" bởi=" vì=" mấy=" cái=" này=" đều=" là=" những=" thứ=" y=" thích.==" khi=" ở=" quán=" cafe,=" hân=" chỉ=" thích=" uống=" café=" y=" pha,=" y=" cũng=" chưa=" từng=" cực=" tuyệt=" việc=" đó.==" thậm=" chí=" còn=" chủ=" động=" đặt=" hai=" bao=" đường=" cạnh=" cái=" tách=" của=" hân.==" thật=" ra=" hân=" rất=" sợ=" đắng.==" uống=" café=" đen=" chỉ=" vì=" muốn=" bản=" thân=" thanh="

tỉnh=" lại=" mà=" thôi=" trên=" đường=" về=" nhà,=" có=" đôi=" khi=" y=" thấy=" hấn=" không=" kịp=" bằng=" qua=" đèn=" xanh=" sẽ=" thả=" chậm=" cước=" bộ=" chờ=" hấn,=" ...=" đào=" nhạc=" càn=" nghĩ=" càn=" cảm=" thấy=" hôm=" nay=" chắc=" chán=" sẽ=" có=" chuyển=" biến=" lúc=" đi=" ra=" khỏi=" cửa,=" trời=" đã=" bắt=" đầu=" trở=" gió,=" hấn=" ăn=" mặc=" mỏng=" manh=" nhưng=" nhìn=" sắc=" trời=" lại=" sợ=" trễ=" giờ,=" giang=" tuần=" kiệt=" mỗi=" ngày=" đều=" đúng=" tám=" giờ=" năm=" mười=" sáng=" ra=" khỏi=" nhà,=" gió=" kệ=" gió,=" mưa=" kệ=" mưa,=" đào=" nhạc=" khê=" cấn=" môi,=" ô=" ngực=" chạy=" về=" hướng=" nhà=" giang=" tuần=" kiệt,=" khi=" hấn=" đến=" đó,=" giang=" tuần=" kiệt=" quả=" nhiên=" đúng=" giờ=" đi=" xuống,=" không=" sớm=" một=" phút=" không=" trễ=" một=" giây,=" không=" phải=" ăn=" ý,=" mà=" là=" tuân=" thủ=" giờ=" giấc,=" đào=" nhạc=" có=" đôi=" lúc=" nhin=" không=" được=" mà=" nghĩ,=" nguyên=" tác=" này=" của=" giang=" tuần=" kiệt=" đến=" tột=" cùng=" là=" vì=" công=" việc=" hay=" là=" vì=" chính=" hấn,=" mỗi=" lần=" nghĩ=" đến=" về=" sau,=" hấn=" sẽ=" nhin=" không=" được=" mĩ=" cười=" hạnh=" phúc=" từ=" tận=" đáy=" lòng,=" bắt=" quá=" đáng=" tiếc,=" loại=" hưng=" phần=" như=" này=" thường=" sẽ=" bị=" bóp=" chết=" ngay=" tức=" khắc=" trước=" biểu=" tình=" lạnh=" lòng=" trên=" mặt=" giang=" tuần=" kiệt,=" lúc=" này=" hấn=" lại=" tự=" an=" ủi=" mình,=" so=" với=" với=" khoảng=" cách=" ngàn=" dặm=" trước=" kia,=" hiện=" giờ=" hai=" người=" cứ=" như=" này=" đã=" tốt=" lắm=" rồi,=" thật=" sự=" không=" còn=" gì=" bằng,=" đào=" nhạc=" yên=" lặng=" đi=" theo=" y=" bằng=" qua=" đường=" cái,=" lúc=" sắp=" bước=" vào=" quán=" café,=" hấn=" đột=" nhiên=" bước=" nhanh=" hơn,=" lại=" gần=" khê=" gọi=" "tuần=" kiệt,=" cánh=" tay=" đang=" cầm=" lấy=" nắm=" cửa=" của=" giang=" tuần=" kiệt=" rõ=" ràng=" ngừng=" lại,=" ba=" tháng=" hấn=" im=" lặng=" không=" nói=" làm=" y=" tựa=" hồ=" quên=" mất=" người=" đứng=" sau=" y=" vẫn=" có=" thể=" nói=" chuyện,=" đào=" nhạc=" chậm=" rãi=" tiến=" lại=" gần,=" hít=" một=" hơi=" thật=" sâu,=" giúp=" y=" đẩy=" cửa=" vào=" nói=" "mời,=" giang=" tuần=" kiệt=" quay=" đầu=" nhìn=" hấn=" một=" cái,=" chậm=" rãi=" bước=" vào=" trong,=" đào=" nhạc=" tự=" đứng=" thấy=" y=" không=" bài=" xích,=" cười=" tùm=" tùm=" đi=" theo=" sau,=" quán=" café=" bày=" trí=" theo=" thiết=" kế=" trước=" của=" đào=" nhạc,=" có=" thả=" không=" ít=" bong=" bóng=" và=" hoa=" tươi,=" giang=" tuần=" kiệt=" đứng=" trước=" quầy=" bar,=" ngơ=" ngác=" nhìn=" cả=" quán=" café=" không=" một=" bóng=" người,=" đào=" nhạc=" cầm=" lấy=" bó=" hoa=" bách=" hợp=" lớn=" nhất=" đặt=" ngay=" cửa=" giờ=" ra=" trước=" mặt=" y,=" "tặng=" em,=" bách=" hợp=" là=" loài=" hoa=" mà=" em=" thích=" nhất,=" giang=" tuần=" kiệt=" nhìn=" hoa,=" đồng=" tử=" hơi=" rút=" lại,=" vẫn=" im=" lặng=" như=" trước,=" đào=" nhạc=" không=" để=" bụng,=" đặt=" bó=" hoa=" bách=" hợp=" lên=" trên=" quầy=" bar=" trước=" mặt=" y,=" mĩ=" cười=" nói=" "hôm=" nay=" là=" sinh=" nhật=" em,=" vốn=" muốn=" tìm=" một=" nơi=" thật=" lãng=" mạn,=" bắt=" quá=" anh=" nghĩ=" em=" sẽ=" không=" chịu=" nghĩ=" phép,=" cho=" nên=" anh=" đã=" bao=" trọn=" nơi=" này,=" em=" nhìn=" bên=" này=" xem,=" hấn=" chỉ=" cái=" bàn=" đặt=" ngay=" giữa=" phòng,=" trên=" đó=" đầy=" áp=" mỹ=" thực,=" "đều=" là=" những=" món=" em=" thích=" đấy,=" anh=" cũng=" nếm=" thử=" trước=" rồi,=" không=" tặc=" lăm,=" em=" tới=" đây=" ăn=" thử=" một=" chút=" đi,=" hấn=" vươn=" tay=" cầm=" lấy=" tay=" giang=" tuần=" kiệt,=" lại=" bị=" giã=" ra,=" giang=" tuần=" kiệt=" nhìn=" hấn,=" chậm=" rãi=" nói=" "anh=" nói,=" nơi=" này=" đã=" được=" anh=" bao=" trọn=" rồi?"=" "đúng=" vậy,=" đào=" nhạc=" nói,=" "cho=" nên=" hôm=" nay=" em=" có=" thể=" nghĩ=" tròn=" một=" ngày,=" vui=" về=" mà=" hưởng=" thụ=" sinh=" nhật,=" giang=" tuần=" kiệt=" xoay=" người=" bước=" vào=" sau=" quầy=" bar,=" sau=" đó=" lạnh=" nhạt=" nhìn=" hấn=" nói=" "tiên=" sinh,=" xin=" hỏi=" ngài=" cần=" gì?"=" yết=" hầu=" đào=" nhạc=" lập=" tức=" như=" thể=" bị=" miêng=" giẽ=" nhét=" vào=" giữa,=" cái=" gì=" cũng=" không=" nói=" nên=" lời,=" "hay=" là=" vẫn=" café=" đen=" như=" trước=" đây?"=" giang=" tuần=" kiệt=" nói=" xong,=" hai=" tay=" lại=" bắt=" đầu=" bận=" rộn=" làm=" việc,=" "anh=" muốn=" em,=" "đào=" nhạc="

nhìn=" y=" chăm=" chú=" gần=" từng=" chữ=" một.= " giang=" tuấn=" kiệt=" ngừng=" tay,=" bình=" tĩnh=" nhìn=" hấn=" nói:= " "thật=" xin=" lỗi.= " tôi=" đã=" hoàn=" lương=" rồi,=" không=" bán=" thân.= " đào=" nhạc=" lại=" như=" bị=" đâm=" cho=" một=" cái=" thật=" mạnh.= " hấn=" muốn=" phát=" hỏa,=" lời=" hết=" tất=" thấy=" một=" năm=" miệt=" mài=" tìm=" kiếm=" và=" nổi=" đau,=" ba=" tháng=" chờ=" đợi=" và=" sự=" dày=" vò,=" lời=" hết=" chúng=" nó=" ra=" phát=" tiết=" một=" lần...=" nhưng=" khi=" ánh=" mắt=" hấn=" đối=" diện=" với=" gương=" mặt=" bình=" tĩnh=" tựa=" như=" nước=" hồ=" thu,=" một=" bụng=" đầy=" lời=" liên=" ghen=" ngào=" không=" nói=" nổi.= " —=" người=" ta=" bị=" cảm,=" cậu=" đưa=" hải=" sản.= " người=" ta=" giảm=" béo,=" cậu=" đưa=" thịt=" béo.= " cái=" này=" mà=" gọi=" là=" trả=" nợ=" sao?=" cái=" này=" gọi=" là=" làm=" cho=" người=" khác=" không=" thoả=" mái.= " lời=" ông=" chủ=" quán=" café=" nói=" tự=" dưng=" hiện=" ra=" trong=" đầu.= " hấn=" nghĩ,=" bây=" giờ=" trong=" cảm=" nhận=" của=" giang=" tuấn=" kiệt,=" có=" lẽ=" hấn=" chính=" là=" hải=" sản,=" thịt=" béo...=" không,=" mà=" cũng=" có=" thể=" chỉ=" là=" một=" con=" rệp=" không=" đáng=" nhắc=" tới.= " hấn=" vượt=" mặt,=" mạnh=" mẽ=" trán=" áp=" những=" lời=" gào=" thét=" từ=" trong=" yết=" hầu=" vọt=" ra,=" "tuấn=" kiệt,=" hôm=" nay=" sinh=" nhật=" của=" em,=" chúng=" ta=" vui=" vẻ=" mừng=" sinh=" nhật=" thôi=" không=" được=" sao?=" " giang=" tuấn=" kiệt=" thản=" nhiên=" nói:= " "điều=" thứ=" 9=" trong=" quy=" củ=" của=" nhân=" viên,=" trong=" thời=" gian=" công=" tác=" không=" được=" làm=" việc=" riêng.= " đào=" nhạc=" nài=" nỉ:= " "ăn=" một=" bữa=" cơm=" với=" anh=" thôi=" cũng=" không=" được=" sao?=" " này=" không=" có=" trong=" nội=" dung=" nghĩa=" vụ=" mà=" tôi=" phải=" làm.= " giang=" tuấn=" kiệt=" đáp.= " đào=" nhạc=" nhìn=" hấn,=" đột=" nhiên=" nở=" nụ=" cười.= " "em=" biết=" không?=" chúng=" ta=" đã=" rất=" lâu=" rồi=" không=" được=" nói=" chuyện=" bình=" thường=" như=" vậy.= " đào=" nhạc=" ghen=" ngào,=" "khi=" còn=" ở=" ngân=" quán,=" chúng=" ta=" vẫn=" hay=" cãi=" nhau=" như=" vậy.= " em=" còn=" thường...=" bang.= " cái=" chai=" trong=" tay=" giang=" tuấn=" kiệt=" đập=" trên=" mặt=" tủ.= " y=" mau=" chóng=" đặt=" nó=" ở=" đó=" rồi=" xoay=" người=" đi=" ra=" ngoài.= " "thật=" có=" lỗi,=" hôm=" nay=" tôi=" nghỉ=" phép!=" "tuấn=" kiệt.= " đào=" nhạc=" giờ=" tay=" kéo=" y=" lại.= " giang=" tuấn=" kiệt=" không=" buồn=" nghĩ=" ngại=" đẩy=" ra.= " phịch=" một=" tiếng,=" đào=" nhạc=" ngã=" lăn=" ra=" đất.= " giang=" tuấn=" kiệt=" đẩy=" cửa=" vội=" bước=" ra=" ngoài.= " ngoài=" trời=" đang=" mưa=" phún.= " từng=" giọt=" mưa=" khê=" tạt=" vào=" cổ=" áo,=" lạnh=" thấu=" xương.= " y=" đi=" được=" nửa=" ngày,=" đột=" nhiên=" quay=" đầu=" lại.= " người=" trên=" đường=" tùm=" năm=" tùm=" ba,=" toàn=" là=" người=" xa=" lạ.= " giang=" tuấn=" kiệt=" không=" biết=" mình=" đang=" nghĩ=" cái=" gì.= " y=" hấn=" là=" cảm=" thấy=" vui=" vẻ=" mới=" đúng,=" rớt=" cục=" đã=" thoát=" khỏi=" cục=" nợ=" kia.= " nhưng=" chân=" lại=" không=" tự=" chủ=" được=" mà=" quay=" lại.= " cửa=" khép=" hờ,=" y=" vươn=" tay=" đẩy=" ra.= " đào=" nhạc=" đang=" nằm=" trên=" mặt=" đất,=" bắt=" tỉnh=" nhân=" sự.= " mở=" to=" mắt,=" lọt=" vào=" trong=" tầm=" nhìn=" là=" một=" trần=" nhà=" toàn=" vết=" ố=" vàng.= " quanh=" mình=" âm=" thanh=" ồn=" ào=" cơ=" hồ=" muốn=" làm=" đầu=" của=" đào=" nhạc=" nổ=" tung.= " hấn=" ôm=" đầu,=" chậm=" rãi=" ngồi=" dậy.= " đây=" là=" một=" gian=" phòng=" bệnh,=" giường=" bên=" trái=" trống=" không,=" giường=" bên=" phải=" là=" một=" ông=" lão=" nằm=" trùm=" chân=" kín=" mít.= " đầu=" giường=" bên=" đó=" có=" một=" đám=" thanh=" niên=" vừa=" đứng=" vừa=" gào=" khóc=" thảm=" thiết=" như=" thể=" muốn=" làm=" sập=" cả=" gian=" phòng=" này.= " "câm=" miệng!=" "đào=" nhạc=" không=" thể=" nhin=" được=" bật=" dậy.= " tiếng=" khóc=" nhón=" nháo=" đột=" nhiên=" dừng=" lại,=" tất=" cả=" mọi=" người=" đều=" trợn=" mắt=" há=" hốc=" miệng=" nhìn=" hấn,=" bao=" gồm=" cả=" ông=" cụ=" đang=" nhần=" nhin=" nằm=" trên=" giường=" này=" giờ.= " đào=" nhạc=" bực=" bội=" hất=" tóc=" nói:= " "muốn=" khóc=" chờ=" chết=" rồi=" hăng=" khóc!=" " "...=" không=" đợi=" đám=" thanh=" niên=" mở=" miệng=" chất=" vấn,=" một=" thanh=" âm=" trong=" trống=" nhưng=" lạnh=" lùng=" đã=" lên=" tiếng="

trước=" trách=" cứ=" hấn=" "sao=" anh=" có=" thể=" nói=" thế=" được=" hả?"="
 đào=" nhạc=" thân=" thể=" chân=" động,=" một=" bước=" lao=" về=" hướng=" thanh=""
 âm=" phát=" ra,=" gặt=" gao=" ôm=" chặt=" lấy=" người=" nọ:=" "quả=" nhiên=""
 là=" em=" đưa=" anh=" đến=" đây.= em=" tới=" lúc=" nào=" thế!=" anh=" còn=""
 tưởng=" em=" không=" cần=" anh=" nữa!=" giang=" tuần=" kiệt=" cổ=" găng=" lôi=""
 thân=" thể=" mình=" ra=" khỏi=" vòng=" tay=" của=" hấn,=" nhét=" cái=" túi=" bị=""
 đang=" cầm=" vào=" tay=" hấn,=" "vi-ta-min.= bác=" sĩ=" nói=" anh=" thiếu=" ngủ=""
 trầm=" trọng,=" thêm=" cả=" dinh=" dưỡng=" không=" cần=" đối.= cà=" phê=" uống=""
 quá=" nhiều.= đào=" nhạc=" cười=" ha=" hả=" nhận=" lấy=" cái=" túi.= "tổng=""
 cộng=" hai=" trăm=" lẻ=" tám=" tậ=" bốn=" hào.= có=" hóa=" đơn=" ở=" trong=""
 đó.= đào=" nhạc=" không=" nhiều=" lời,=" rút=" bóp=" tiền=" từ=" trong=" túi=""
 quần=" ra,=" tất=" cả=" đều=" đưa=" hết=" cho=" y.= giang=" tuần=" kiệt=" nhíu=""
 nhíu=" mày.= "về=" sau=" em=" hãy=" quần=" lý=" bóp=" tiền=" cho=" anh.= "
 đào=" nhạc=" ra=" vẽ=" lấy=" lòng.= giang=" tuần=" kiệt=" hít=" một=" hơi=""
 thật=" sâu=" nói:= "đào=" tiên=" sinh,=" tôi=" nghĩ=" là=" anh=" đã=" hiểu=" lắm=""
 chuyện=" gì=" rồi.= anh=" ngắt=" xiu=" ở=" trong=" quán,=" bởi=" vì=" anh=" là=""
 khách=" của=" quán=" cho=" nên=" tôi=" mới=" đưa=" anh=" đến=" bệnh=" viện,=""
 hai=" trăm=" lẻ=" tám=" tậ=" bốn=" hào=" là=" tiền=" thuốc=" và=" tiền=" viện=""
 phí.= y=" nhìn=" sắc=" mặt=" đào=" nhạc=" dân=" đen=" lại,=" chậm=" rãi=" bồi=""
 thêm=" câu=" cuối,=" "tóm=" lại.= tôi=" tự=" nhận=" mình=" không=" có=" tư=""
 cách=" để=" quản=" lý=" bóp=" tiền=" cho=" khách.= tôi=" không=" phải=" là=""
 ngân=" hàng.= y=" nói=" xong,=" nhanh=" chóng=" xoay=" người,=" nhưng=" cũng=""
 rất=" nhanh=" đã=" bị=" đào=" nhạc=" ôm=" lấy=" từ=" phía=" sau.= "tuần=" kiệt,=""
 chúng=" ta=" dừng=" thế=" này=" nữa=" được=" không?= chúng=" ta=" bắt=" đầu=""
 lại=" từ=" đầu=" không=" được=" sao?= đào=" nhạc=" tựa=" đầu=" chôn=" mặt=""
 vào=" vai=" y,=" tham=" lam=" hít=" lấy=" hít=" để=" hơi=" thở=" trên=" người=""
 y.= "đào=" tiên=" sinh.= giang=" tuần=" kiệt=" thẩn=" nhiên=" nói,=" "nếu=" anh=""
 còn=" cứ=" như=" vậy=" tôi=" sẽ=" tố=" cáo=" anh=" đang=" quấy=" rối=" tôi=""
 đó.= "vậy=" em=" đi=" tố=" đi!=" đào=" nhạc=" rớt=" cục=" bạo=" phát!=" hấn=""
 thả=" tay=" ra,=" đột=" nhiên=" đập=" thật=" mạnh=" vào=" vách=" tường!=" âm=""
 một=" tiếng.= nghe=" thấy=" tiếng=" động=" lớn=" cả=" đám=" người=" đều=" rụt=""
 cổ=" lại.= đào=" nhạc=" chậm=" rãi=" hạ=" tay=" xuống.= vách=" tường=" rồ=""
 ràng=" lom=" vô=" một=" chút,=" trên=" đó=" hình=" như=" còn=" dính=" vết=""
 máu=" mờ=" mờ.= "anh=" thật=" sự=" không=" biết=" bây=" giờ=" mình=" lên=""
 làm=" gì=" nữa.= tuần=" kiệt!=" tay=" kia=" của=" đào=" nhạc=" chống=" lên=""
 tường,=" dựa=" đầu=" vào,=" nhìn=" qua=" giống=" như=" một=" đứa=" trẻ=" bắt=""
 lực=" đang=" ăn=" vạ,=" "anh=" biết=" anh=" sai,=" anh=" thật=" sự=" đã=" sai=""
 rồi.= vừa=" đến=" mỹ=" anh=" liền=" hối=" hận,=" nhưng=" anh=" là=" một=" kẻ=""
 sĩ=" diện=" hảo,=" anh=" sợ=" khi=" anh=" quay=" lại=" tìm=" em,=" em=" sẽ=""
 không=" quan=" tâm=" tới=" anh=" nữa,=" anh=" sợ=" bị=" người=" ta=" cười=""
 nhạo,=" anh=" càng=" sợ=" bị=" em=" cười=" nhạo.= anh=" không=" ngừng=" nghĩ=""
 cách=" quên=" em=" đi,=" nhưng=" cuối=" cùng=" hình=" bóng=" em=" trong=" anh=""
 lại=" ngày=" một=" đậm=" sâu.= anh=" về=" nước=" là=" quyết=" định=" sai=""
 lắm=" nhất.= em=" kết=" hôn=" rồi=" cũng=" được,=" em=" có=" người=" khác=""
 cũng=" chẳng=" sao,=" cho=" dù=" anh=" phải=" cướp=" lấy,=" dù=" phải=" lừa=""
 em=" hay=" ép=" buộc=" em,=" anh=" cũng=" chỉ=" muốn=" giành=" lại=" em=" mà=""
 thôi...= anh=" không=" sợ=" tù=" tội,=" nhưng=" anh=" thực=" sự=" rất=" sợ=" nếu=""
 mất=" em!=" tuần=" kiệt,=" hãy=" cho=" anh=" thêm=" một=" cơ=" hội...= xin=""
 em=" đẩy...=" "đào=" nhạc.= giang=" tuần=" kiệt=" chậm=" rãi=" xoay=" lại,=" đôi=""
 mắt=" đen=" sâu=" thăm=" giăng=" kín=" sương=" mù,=" "anh=" có=" biết,=" điểm=""
 yếu=" lớn=" nhất=" của=" anh=" là=" gì=" không?=" "đào=" nhạc=" giơ=" cái=" tay=""
 bị=" thương=" lên=" quệt=" nước=" mắt,=" "yếu=" đuối=" nhưng=" anh=" sẽ=" thay=""
 đổi.= "không,=" là=" ích=" kỷ.= giang=" tuần=" kiệt=" nháp=" môi,=" tựa=" hồ=""
 như=" muốn=" nổi=" giận=" lại=" nuốt=" xuống,=" "yếu=" đuối=" vì=" chính=" anh,="

dùng=" cảm=" cũng=" vì=" chính=" anh.= từ=" đầu=" tới=" cuối=" người=" anh=" yêu=" nhất=" cũng=" chỉ=" có=" chính=" bản=" thân=" anh=" mà=" thôi.= anh=" cần=" tôi.= là=" bởi=" anh=" nhận=" ra=" thiếu=" tôi=" anh=" không=" vui.= "đào=" nhạc=" há=" miệng=" thở=" dốc.= giang=" tuần=" kiệt=" tiếp=" tục=" nói=" "nhưng=" bộ=" anh=" chưa=" từng=" nghĩ=" tới=" một=" giả=" thiết=" khác=" sao,=" có=" lẽ=" không=" có=" anh=" tôi=" mới=" được=" vui=" về=" "đào=" nhạc=" cảm=" lắng.= giang=" tuần=" kiệt=" xoay=" người,=" đi=" ra=" khỏi=" phòng=" bệnh.= mùi=" vị=" đặc=" trưng=" của=" bệnh=" viện=" đường=" như=" làm=" y=" khó=" thở.= "đào=" nhạc=" vĩnh=" viễn=" không=" bao=" giờ=" biết=" rằng,=" trong=" mấy=" tháng=" hân=" sang=" mỹ=" y=" đã=" trải=" qua=" cuộc=" sống=" thế=" nào,=" thậm=" chí=" có=" lúc=" trong=" đầu=" y=" còn=" nghĩ=" đến=" chuyện=" tự=" sát.= lúc=" trước=" ra=" đi=" tiêu=" sai=" thế=" nào,=" giờ=" đây=" chỉ=" còn=" là=" một=" kẻ=" sĩ=" diện=" hão...=" giang=" tuần=" kiệt=" nghiêng=" răng=" cơ=" hồ=" muốn=" chảy=" máu.= "giang=" tuần=" kiệt!=" "đào=" nhạc=" đột=" nhiên=" lao=" ra,=" tiếng=" rống=" làm=" vang=" cả=" hành=" lang.= bác=" sĩ,=" y=" tá,=" bệnh=" nhân=" trên=" hành=" lang=" đều=" giật=" mình,=" tò=" mò=" quay=" lại=" nhìn=" họ.= "đào=" nhạc=" bước=" thấp=" bước=" cao=" đến=" trước=" mặt=" y,=" từng=" chữ=" chậm=" rãi=" nói=" "phải!=" là=" anh=" ích=" kỷ.= cho=" nên=" anh=" không=" thể=" chịu=" nổi=" những=" ngày=" không=" có=" em,=" cho=" dù...=" cho=" dù=" em=" không=" có=" anh=" càng=" sống=" hạnh=" phúc,=" anh=" cũng=" không=" thể=" nào=" chấp=" nhận=" được.= anh=" khó=" chịu,=" anh=" ghen=" tị,=" anh=" phát=" điên=" mất!=" nhưng=" anh=" thề=" với=" em,=" anh=" sẽ=" dùng=" tất=" cả=" sự=" ích=" kỷ=" của=" mình=" để=" mang=" đến=" hạnh=" phúc=" cho=" em.= cho=" dù...=" môi=" hân=" run=" run,=" "phải=" đổi=" bằng=" sinh=" mạng=" của=" anh!=" giang=" tuần=" kiệt=" ngược=" mặt=" lên,=" trong=" mắt=" hiện=" lên=" một=" tia=" trào=" phúng.= "anh=" sẽ=" đặt=" hạnh=" phúc=" của=" em=" ở=" vị=" trí=" cao=" nhất=" trong=" lòng.= "đào=" nhạc=" đột=" nhiên=" nhắm=" vào=" cái=" xe=" đẩy=" bên=" cạnh.= y=" tá=" thấy=" hân=" làm=" loạn=" nãy=" giờ,=" sợ=" tới=" run=" lấy=" bầy=" hét=" lên,=" "anh=" muốn=" làm=" gì!=" "đào=" nhạc=" giật=" lấy=" cái=" kéo,=" cổ=" tay=" xoay=" lại,=" đâm=" thẳng=" vào=" tim=" mình,=" "cho=" nên,=" nếu=" em=" thật=" sự=" cảm=" thấy=" không=" có=" anh=" càng=" hạnh=" phúc...=" anh=" sẽ=" giúp=" em=" tiêu=" diệt=" cái=" gai=" trong=" mắt=" này.= "...=" tất=" cả=" mọi=" người=" đều=" bị=" dọa=" đến=" choáng=" váng.= có=" mấy=" người=" còn=" dáo=" dác=" nhìn=" bốn=" xung=" quanh,=" tựa=" hồ=" đang=" tìm=" kiếm=" dấu=" hiện=" của=" máy=" quay=" hay=" đạo=" diễn=" các=" thứ=" nhưng=" không=" có,=" chỉ=" có=" hai=" người=" thanh=" niên=" này=" thôi.= một=" người=" cảm=" lắng=" như=" đã=" chết,=" một=" người=" điên=" cuồng=" như=" lửa=" thiêu.= "đào=" nhạc=" không=" chớp=" mắt=" nhìn=" chằm=" chằm=" vào=" giang=" tuần=" kiệt,=" tựa=" hồ=" muốn=" tìm=" thấy=" một=" chút=" gì=" đó=" xúc=" động=" trên=" gương=" mặt=" y.= nhưng=" hét=" lần=" này=" đến=" lần=" khác=" hân=" chỉ=" thất=" vọng=" mà=" thôi.= gương=" mặt=" thờ=" ơ=" của=" y=" như=" thể=" đang=" cười=" nhạo=" hân,=" cười=" nhạo=" hân=" miệng=" cộp=" gan=" thở,=" trong=" yếu=" ngoài=" cứng...=" kéo=" lại=" được=" rút=" ra=" giờ=" lên=" cao...=" sau=" đó=" một=" lần=" nữa=" đâm=" xuống!=" đau=" đớn=" lập=" tức=" vắn=" xoắn=" tất=" cả=" các=" giác=" quan=" của=" "đào=" nhạc,=" dây=" thần=" kinh=" chịu=" đựng=" đứt=" dần,=" trong=" đầu=" hân=" giờ=" hoàn=" toàn=" trống=" rỗng.= nhưng=" ánh=" mắt=" vắn=" cổ=" găng=" nhìn=" về=" phía=" giang=" tuần=" kiệt.= rớt=" cục,=" lần=" này=" hân=" đã=" tìm=" thấy=" rồi.= nguyên=" lai,=" trên=" khuôn=" mặt=" lạnh=" như=" băng=" kia=" cuối=" cùng=" đã=" bong=" ra=" từng=" mảng.= nguyên=" lai,=" y=" trước=" giờ=" vẫn=" chỉ=" có=" che=" giấu=" giang=" tuần=" kiệt=" của=" ngày=" xưa...=" nguyên=" lai...=" lại=" là=" phòng=" bệnh,=" vẫn=" là=" cái=" giường=" đó.= bắt=" quá=" đấm=" thanh=" niên=" nhón=" nháo=" bên=" kia=" giường=" đều=" theo=" bản=" năng=" kiểm=" nén=" cảm=" xúc=" lại.= "đào=" nhạc=" dựa=" vào=" gối=" nhìn=" người=" ngồi=" trên=" cái=" ghế=" kia,=" mặt=" đen=" như=" dít="

nôi.= " ông.= " chủ.= " quán.= " café.= " tay.= " bóc.= " quýt.= " vừa.= " ăn.= " vừa.= " nói.= "
 "chớ.= " có.= " nghĩ.= " nhiều.= " không.= " trách.= " cậu.= " được.= " thật.= " đấy.= " là.= " do.= "
 cái.= " kéo.= " kia.= " quá.= " cùn.= " mà.= " thôi.= " bắt.= " quá.= " nói.= " thật.= " nhé.= " cái.= "
 vụ.= " tự.= " sát.= " như.= " này.= " ấy.= " mà.= " đáng.= " ra.= " cậu.= " không.= " nên.= " dùng.= "
 kéo.= " mới.= " phải.= " ít.= " ra.= " cũng.= " phải.= " chụp.= " lấy.= " dao.= " phẫu.= " thuật.= "
 a.= " tự.= " sát.= " cũng.= " cần.= " có.= " kỹ.= " thuật.= " không.= " thể... " = " câu.= " nói.= " của.= "
 ông.= " tự.= " động.= " giảm.= " âm.= " thanh.= " trước.= " ánh.= " nhìn.= " lạnh.= " như.= " bằng.= "
 của.= " đào.= " nhạc.= " hai.= " người.= " im.= " lặng.= " ngồi.= " một.= " hồi.= " ông.= " chú.= "
 nhìn.= " không.= " được.= " nhìn.= " miếng.= " quýt.= " cuối.= " cùng.= " trên.= " tay.= " sau.= "
 đó.= " giờ.= " ra.= " trước.= " mặt.= " hấn.= " "ăn.= " không? " = " "y.= " đâu? " = " đào.= " nhạc.= "
 liếc.= " mắt.= " nhìn.= " ông.= " "đi.= " làm.= " rồi.= " ông.= " chú.= " thấy.= " mặt.= " hấn.= "
 lại.= " có.= " xu.= " hướng.= " ngày.= " càng.= " đen.= " hơn.= " vội.= " vàng.= " giải.= " thích.= "
 "là.= " cậu.= " ta.= " chủ.= " động.= " xin.= " đi.= " làm.= " nha.= " = " đào.= " nhạc.= " vẫn.= " tròng.= "
 mắt.= " nhìn.= " ông.= " như.= " cũ.= " "này.= " này!= " tôi.= " thấy.= " cậu.= " vừa.= " mới.= " tự.= "
 sát.= " mới.= " ngồi.= " đây.= " trò.= " chuyện.= " với.= " cậu.= " a.= " sợ.= " cậu.= " lại.= " đại.= "
 đột.= " thôi.= " cậu.= " dừng.= " có.= " mà...= " được.= " một.= " tác.= " lần.= " một.= " thước.= " = "
 đào.= " nhạc.= " đột.= " nhiên.= " nói.= " "tôi.= " muốn.= " mua.= " quán.= " café.= " của.= " ông.= " = "
 "không.= " bán.= " = " ông.= " chú.= " không.= " thềm.= " suy.= " nghĩ.= " đã.= " trả.= " lời.= " ngay.= "
 đào.= " nhạc.= " sắc.= " mặt.= " càng.= " lúc.= " càng.= " kém.= " ông.= " chú.= " làm.= " bộ.= "
 như.= " đứa.= " trẻ.= " ngang.= " ngạnh.= " hống.= " hách.= " nói.= " "trên.= " thể.= " giới.= " có.= "
 nhiều.= " nơi.= " tuyển.= " người.= " làm.= " như.= " vậy.= " bộ.= " cậu.= " ta.= " không.= " đi.= "
 xin.= " việc.= " ở.= " nơi.= " khác.= " được.= " chắc.= " chẳng.= " lẽ.= " mỗi.= " lần.= " như.= " thế.= "
 cậu.= " đều.= " mua.= " lại.= " sao? " = " đào.= " nhạc.= " trầm.= " mặc.= " "bắt.= " quá... " = " ông.= "
 chú.= " kéo.= " dài.= " hơi.= " đào.= " nhạc.= " thờ.= " ơ.= " "giả.= " sử.= " hòm.= " nay.= " cậu.= "
 ta.= " xin.= " nghĩ.= " một.= " tiếng.= " thì.= " sao.= " nhỉ.= " = " đào.= " nhạc.= " hai.= " mắt.= "
 tròng.= " lớn.= " "y.= " đi.= " đâu? " = " "ai.= " biết.= " được.= " = " ông.= " chú.= " nhét.= " miếng.= "
 quýt.= " cuối.= " cùng.= " vào.= " trong.= " miệng.= " sau.= " đó.= " bỏ.= " vỏ.= " quýt.= " vào.= "
 thùng.= " rác.= " đứng.= " dậy.= " nói.= " "có.= " lẽ.= " cậu.= " cứ.= " chờ.= " mong.= " xem.= "
 sao.= " = " bởi.= " vì.= " một.= " câu.= " chờ.= " mong.= " = " đào.= " nhạc.= " đợi.= " một.= " buổi.= "
 tối.= " không.= " dám.= " ăn.= " cơm.= " muốn.= " gọi.= " điện.= " thoại.= " lại.= " không.= " biết.= "
 nên.= " mở.= " miệng.= " thế.= " nào.= " dù.= " sao.= " hòm.= " đó.= " đã.= " gây.= " chuyện.= "
 đến.= " mức.= " này.= " cho.= " dù.= " y.= " có.= " bắt.= " máy.= " hấn.= " cũng.= " không.= " nghĩ.= "
 ra.= " mình.= " phải.= " làm.= " sao.= " mới.= " được.= " chẳng.= " lẽ.= " nên.= " nhảy.= " lầu? " = "
 tự.= " thiêu? " = " hay.= " là.= " đóng.= " cửa.= " hít.= " khí.= " gas? " = " tay.= " nắm.= " cửa.= " cạch.= "
 một.= " tiếng.= " chậm.= " rãi.= " đấy.= " ra.= " = " đào.= " nhạc.= " không.= " để.= " ý.= " hiện.= "
 tại.= " đã.= " quá.= " giờ.= " thăm.= " bệnh.= " người.= " tới.= " chắc.= " chỉ.= " có.= " y.= " tá.= "
 nhưng.= " ông.= " lão.= " giường.= " bên.= " kia.= " nhìn.= " không.= " được.= " mà.= " thở.= " dài.= "
 hai.= " tiếng.= " = " đào.= " nhạc.= " nhú.= " mày.= " quay.= " đầu.= " nhìn.= " lại.= " chỉ.= " thấy.= "
 giang.= " tuấn.= " kiệt.= " đang.= " cầm.= " theo.= " hộp.= " thức.= " ăn.= " đóng.= " cửa.= " lại.= "
 "tuấn.= " kiệt... " = " hấn.= " đột.= " nhiên.= " ngồi.= " thẳng.= " lưng.= " "nga! " = " kéo.= " tuy.= "
 rằng.= " đâm.= " không.= " sâu.= " nhưng.= " miệng.= " vết.= " thương.= " bên.= " ngoài.= " vẫn.= "
 rất.= " thăm.= " giang.= " tuấn.= " kiệt.= " kéo.= " tấm.= " ván.= " bàn.= " qua.= " lấy.= " bát.= "
 canh.= " từ.= " trong.= " hộp.= " ra.= " toàn.= " bộ.= " quá.= " trình.= " đó.= " = " đào.= " nhạc.= "
 chỉ.= " im.= " lặng.= " nhìn.= " cặp.= " mắt.= " lén.= " lút.= " như.= " bọn.= " trộm.= " cắp.= " nếu.= "
 không.= " phải.= " vì.= " không.= " muốn.= " phá.= " hỏng.= " bầu.= " không.= " khí.= " ẩm.= " áp.= "
 hiện.= " tại.= " hấn.= " chắc.= " chắn.= " đã.= " nước.= " mắt.= " đâm.= " đĩa.= " lao.= " vào.= "
 y.= " = " "uống.= " đi.= " = " giang.= " tuấn.= " kiệt.= " đấy.= " bát.= " canh.= " đến.= " trước.= " mặt.= "
 hấn.= " = " "ùm.= " = " = " đào.= " nhạc.= " cực.= " khổ.= " nâng.= " tay.= " lên.= " cầm.= " lấy.= " thìa.= "
 nhưng.= " do.= " động.= " phải.= " miệng.= " vết.= " thương.= " cho.= " nên.= " vẽ.= " mặt.= " của.= "
 hấn.= " nhìn.= " vô.= " cùng.= " đáng.= " sợ.= " giang.= " tuấn.= " kiệt.= " khê.= " thở.= " dài.= "
 giờ.= " tay.= " cầm.= " lấy.= " thìa.= " từng.= " ngậm.= " từng.= " ngậm.= " dứt.= " cho.= " hấn.= "
 đào.= " nhạc.= " hạnh.= " phúc.= " xém.= " nữa.= " đã.= " đập.= " cánh.= " bay.= " lên.= " "tôi.= "
 đã.= " nói.= " chuyện.= " với.= " bác.= " sĩ.= " điều.= " trị.= " cho.= " anh.= " vài.= " ngày.= " nữa.= "
 anh.= " có.= " thể.= " xuất.= " viện.= " được.= " rồi.= " "không.= " ra.= " = " đào.= " nhạc.= " trả.= "

lời=" trảm=" đình=" tiết=" thiết.= vát=" và=" lăm=" mới=" tiến=" triển=" được=" thể=" này,=" hấn=" sao=" có=" thể=" quay=" ngược=" mọi=" chuyện=" lại=" điểm=" xuất=" phát=" được=" nghĩ=" lại=" những=" ngày=" ban=" đầu=" sáng=" sớm=" tối=" khuya=" hấn=" phải=" châu=" chục=" dưới=" lâu,=" đầu=" hấn=" liền=" lắ=" nguây=" nguây=" như=" trổng=" bỏi.= giang=" tuần=" kiệt=" im=" lặ=" nhìn=" hấn,=" nhìn=" đến=" khi=" đầu=" hấn=" phải=" dừng=" lại=" mới=" thôi.= đào=" nhạc=" mím=" môi=" khép=" nép=" hỏi:=" ở=" thêm=" vài=" ngày=" nữa=" được=" không?"=" từng=" ngón=" tay=" của=" giang=" tuần=" kiệt=" siết=" chặt=" cái=" thìa,=" sau=" đó=" như=" thể=" được=" cổ=" vũ=" tinh=" thần=" rút=" từ=" trong=" túi=" quần=" ra=" hai=" cái=" chìa=" khóa,=" "tiền=" thuê=" nhà=" mỗi=" tháng=" sáu=" trảm,=" bao=" điện=" nước,=" không=" bao=" ngày=" ba=" bữa=" cơm...=" không=" đợi=" y=" nói=" xong,=" đào=" nhạc=" đã=" nhanh=" tay=" giật=" lấy=" cái=" chìa=" khóa,=" nâng=" niu=" trong=" tay=" như=" thể=" bảo=" bỏi.= "buổi=" tối=" đúng=" mười=" rưỡi=" tắt=" điện.= giang=" tuần=" kiệt=" nói,=" "sáng=" tối=" đều=" phải=" đổ=" rác=" một=" lượt...=" đào=" nhạc=" cúi=" đầu=" nhìn=" chìa=" khóa=" trong=" tay,=" hai=" tròng=" mắt=" bắt=" đầu=" ươn=" ướt.= trong=" lúc=" ngẩn=" ngơ...=" một=" thanh=" niên=" diện=" mạo=" tuần=" tú=" lại=" ngây=" ngô=" khoan=" tay=" đứng=" dựa=" trước=" cửa,=" dùng=" giọng=" điệu=" xa=" cách=" nói:=" "tiền=" thuê=" nhà=" mỗi=" tháng=" sáu=" trảm,=" bao=" điện=" nước,=" không=" bao=" ngày=" ba=" bữa=" cơm...=" "buổi=" tối=" đúng=" giờ=" là=" phải=" tắt=" điện,=" không=" được=" lớn=" tiếng=" ồn=" ào.= "rác=" thay=" nhau=" đổ,=" tắm=" rửa=" phải=" dọn=" sạch=" sẽ=" phòng=" tắm...=" "...=" nước=" mắt=" rớt=" cục=" rơi=" xuống,=" tí=" tách=" nhỏ=" vào=" bát=" canh.= ">

Edwin và Winston

*Sau trảm năm

“Không ngờ sau khi tỉnh giấc người đầu tiên em gặp lại chính là anh, anh nói xem đây chẳng phải là duyên phận sao?”

Bên ngoài một quán café nằm ngay khu phố trung tâm ở Pari, một mỹ nữ tóc đỏ mặc chiếc váy ngắn hết cỡ đang nhiệt tình chào kéo nam tử tóc vàng bên cạnh, trong lúc đang trò chuyện lại không ngừng dùng nửa phần trên hấp dẫn của mình cọ rồi lại cọ vào người đối phương.

Nhiệt tình như vậy hiển nhiên làm nam tử tóc vàng có chút ăn không tiêu, ánh mắt không ngừng quét sang bốn phía, sau đó lặng im nhìn lên đồng hồ khổng lồ trên nóc của tòa cao ốc chính phủ mới xây đầu năm nay.

Mặc dù y ghét cay ghét đắng vị thị trường thành phố đã từng tuyên bố mập mờ mình là đồng tính luyến ái, không khỏi làm cho người dân ghê tởm đến chán ngán, nhưng không thể không thừa nhận ngồi trước tòa nhà chính phủ là một hành động cực kỳ sáng suốt vì ở đây tiếng chuông cảnh báo không ngừng reo vang. Ít nhất cũng tránh để y trực tiếp nâng tay làm chuyện thất thố.

Mỹ nữ tóc đỏ thấy y chậm chạp không chịu phản ứng, cuối cùng nhịn không được mở miệng hỏi: “Winston yêu dấu, đêm nay rốt cục tới chỗ anh hay chỗ em nào?”

Winston ánh mắt đảo sang nơi khác, tận lực tránh nhìn trực diện vào hai quả núi làm y miệng lưỡi khô khốc trước ngực cô ả, nhìn thẳng vào mặt ả nói: “Thật xin lỗi...”

“Thật xin lỗi. Đêm nay phải nhờ cô em tự về nhà một mình rồi, y cũng cần phải trở về nhà.”

Một giọng nam trầm thấp vang lên, sắc mặt của mỹ nữ tóc đỏ lập tức thay đổi.

Huyết tộc trời sinh rất nhạy cảm với máu, vô luận nhân loại hay là đồng loại. Cho nên ngay cả khi đối phương còn chưa bước đến trước mặt, ả vẫn có thể nhận ra đối phương là Huyết tộc đời thứ năm của gia tộc McCorvey.

Ở nhân giới, rất hiếm khi gặp được Huyết tộc cao cấp. Bởi lẽ, thay vì phải lén lút lút che dấu thân phận, đại đa số Huyết tộc cao cấp đều thích sống cuộc sống ở Huyết tộc giới – nơi mà bất kể lúc nào cũng có thể

khoe răng nanh. Đời thứ sáu như Winston đã xem như là hiếm có khó tìm, huống chi là đời thứ năm.

“McCorvey đại nhân.” Tay của mỹ nữ tóc đỏ vội vàng rút khỏi khuỷu tay Winston, vẻ mặt vô cùng khấn trương.

Edwin mỉm cười lại gần.

Nụ cười của hắn làm cho người khác có cảm giác tươi đẹp hài hòa như hoa cỏ mùa xuân, mỹ nữ tóc đỏ bất giác thả lỏng tâm tình.

Chỉ có Winston biết, ẩn đằng sau nụ cười của hắn là máu điên khiến cho mười hai gia tộc còn lại khiếp sợ muốn chạy còn không kịp. Mà đau buồn một nỗi, một trăm năm trước y đã trở thành nhân chứng kiêm nạn nhân khi gã này lên cơn điên.

Edwin nhẹ nhàng ôm lấy bả vai Winston, vô cùng thân thiết khẽ hôn lên mặt y, sau đó tỏ ra có lỗi từ tận đáy lòng nói với mỹ nữ tóc đỏ: “Thành thật xin lỗi. Hôm nay là lễ kỉ niệm tròn trăm năm lần đầu tiên ta và y lên giường, cho nên e là bữa khác mới rảnh rỗi để mời cô dùng cơm tối.”

Mỹ nữ tóc đỏ sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Ả đương nhiên đã nghe qua truyền thuyết về gia tộc McCorvey. Ả biết rõ ham muốn của họ với người yêu. Điều duy nhất mà bây giờ ả muốn làm chính là lần đầu ra đất tiếp tục ngủ thêm hai trăm năm nữa.

May là hôm nay tâm tình của Edwin cũng không tệ, sau khi tuyên bố quyền sở hữu Winston xong liền dễ tính thả ả đi.

Winston đợi ả đi rồi mới lúng túng giải thích: “Ta không có chạm vào cô ta đâu nha, là tự cô ả mời gọi thôi.”

“Cho nên ta mới thả ả đi.” Edwin nói. Kể từ khi hoàn toàn chiếm được thể xác lẫn trái tim của Winston, máu điên trong người hắn nhu hòa phục tùng hơn rất nhiều.

Winston âm thầm an ủi bản thân, may mà mới này mình đã kiềm chế dục vọng muốn vươn tay chụp lấy hai quả đồi của đối phương.

“Người tựa hồ cảm thấy hứng thú với đồng thịt trước ngực ả phải không?” Thật ra trong lòng mình, Edwin chưa bao giờ che giấu dục vọng đối với tất cả phụ nữ vây quanh Winston.

Winston nói: “Tại ta đói bụng.”

Edwin nheo mắt lại, tay chậm rãi vuốt ve dọc theo sống lưng y rồi dừng ngay trên mông, “Ồ đâu?”

Winston túm lấy cái tay không an phận của hắn, “Dạ dầy.”

Edwin cố ăn đậu hũ được một chút, môi dán ngay tai y, dùng thanh âm cực nhỏ thủ thủ: “Vậy thì, để thức ăn làm người no rồi người lại dùng thân mình làm ta no nhé.”

Winston nhất thời có chút dự cảm bất hảo, nhất là khi Mario dừng xe tại tòa thành trên núi.

“Chết tiệt. Không phải người đã nói muốn dùng cơm trên phố sao?” Winston nổi trận lôi đình.

Edwin lúi y ra khỏi xe, sau đó đóng cửa lại ôn nhu nói: “Nơi đông người như thế, người người quen cũng nhiều.”

Winston khí thế giảm xuống, âm lượng nhỏ hơn vài dexiben so với ban nãy, “Nhưng hôm nay ta muốn đổi khẩu vị.”

Nụ cười của Edwin càng thêm ôn nhu, “May quá. Ta cũng muốn thế.”

...

Dự cảm bất hảo của Winston cuộn trào càng thêm mãnh liệt.

Sau khi bước vào tòa thành, trên bàn ăn có đặt một tô bơ trắng đặc sệt.

Winston trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn, “Đây là bữa tối mà người chuẩn bị cho ngày tròn trăm năm hả?”

Edwin nói: “Cái này là để ta ăn.”

Winston mũi khịt khịt, sau khi ngửi thấy hương vị của nó, cuối cùng nhịn không được vươn ngón tay nhẹ nhàng phết một ít bỏ vào miệng nếm thử, “Hơi ngọt.”

“Bữa tối của người ở đây.” Edwin giơ một ngón tay chỉ về phía cửa trước, vừa khéo đúng lúc Mario bước vào.

Winston nghi hoặc nhìn hắn.

Tay Mario từ đằng sau giơ ra rồi cung kính đặt một thứ gì đó xuống trước mặt Winston.

Winston không thể tin nổi nhắc nó lên, “Cái này?”

“Đúng thế.” Đối mặt với ánh mắt gần như là chất vấn của y, biểu hiện của Edwin vẫn khá là thần nhiên.

“Hamburger của McDonald’s.” Winston xé bỏ hộp đựng của hamburger, liên tiếp ngoạm hai ba miếng thật to đã nuốt sạch vào trong bụng, giọng đầy cảm phần gầm gừ, “Được lắm! Ta đã quyết định rồi, ta sẽ đi đăng kí tham gia vào đội tuyển bóng đá Pháp. Vì để bảo tồn thể lực, từ nay về sau ta sẽ cấm hết tất cả vận động khiến thể lực hao tổn!”

Edwin nhún vai: “Ta không nghĩ là họ sẽ xếp một thành viên vừa già quá tuổi lại không có chút danh tiếng nào vào đội đâu.”

Winston hừ lạnh: “Chờ sau khi ta một cước đá vỡ khung thành đối thủ rồi bọn họ không muốn cũng phải sắp xếp thôi.”

“Được rồi. Nếu người kiên trì...” Edwin bất động thanh sắc nhích về phía y, “Bắt quá chuyện của ngày mai cứ để ngày mai tính, hôm nay...”

“Người muốn cũng đừng có mơ!” Winston lùi ra hai bước, cảnh giác nhìn hắn.

Edwin dừng bước, nhìn cái chậu trên bàn: “Chúng ta không nên lãng phí cái này.”

“Đây là cái gì?”

“Đây là phát minh mới nhất của một công ty chuyên nghiên cứu tình thú. Dùng cái này trong thân thể vừa trơn lại vừa đỡ mất công phải tẩy rửa.”

“Ta không cần.” Winston nhíu mày.

Edwin tiếp tục dụ dỗ: “Nghe nói, hương vị của nó dưới tác dụng của nhiệt độ trong cơ thể sẽ biến đổi. Chẳng lẽ người không muốn thử một lần sao?”

Winston nói: “Một chút cũng không muốn.”

“Thế này...” Thân ảnh của Edwin ngoác một cái, trực tiếp vòng tay kéo y vào trong ngực, gian xảo cười nói, “Thật sự không muốn sao?”

“Vô nghĩa.” Winston bỏ qua chuyện hamburger, trừng mắt nhìn hắn lại bắt đầu giả giọng cảm râm, “Lúc trước đã thương lượng rõ ràng là mỗi người thượng một lần, nhưng mà cho tới giờ đã qua trăm năm, ta chỉ mới được thượng một lần!”

Ngón tay của Edwin thuần thực cởi bỏ áo sơ mi của y, miệng hàm hồ đáp: “Cho nên cứ để một lần vậy đi.”

Winston giữ tay hắn lại, giọng lạnh lùng nói: “Người còn nhớ rõ điều thứ nhất trong hiệp ước mà chúng ta đã thỏa thuận không?”

“Rồi rồi.” Ngón tay Edwin lại rục rịch không ngừng.

“Người không được ép ta làm chuyện mà ta không muốn!” Winston vừa dứt lời, miệng đã bị Edwin hoàn toàn cắn nuốt.

...

Chết tiệt!

Lại là chiêu này!

Winston liều mạng dùng ánh mắt trừng đối phương, hai tay không ngừng kháng cự lại sự tấn công của Edwin — nhưng quần áo trên người cứ ngày một ít đi.

Mãi đến khi nằm ngã ra đất, tay Edwin quạt qua bàn một lượt, cái tô liền bay đến tay hắn.

Winston thấy đại thế đã mất, chấp nhận số mệnh, điều chỉnh tốt tư thế, nhìn thẳng lên trần nhà nói: “Lần này ta quyết tâm đó, nhất định phải tham gia đội bóng đá, người có muốn ngăn cản cũng vô dụng.”

“Được rồi.” Edwin một bên tiến hành giai đoạn đầu, một bên đáp lời cho có lệ.

Winston dùng ngón tay kéo mặt hắn lại, bốn mắt nhìn nhau nói: “Lần này ta nghiêm túc đó.”

Khóe môi Edwin khẽ nhếch, “Mỗi lần cùng với người ta đều rất nghiêm túc.”

“...” Winston thấy công tác chuẩn bị của hắn đã xong xuôi, mở chân sang hai bên, “Còn nữa, làm mau lên một chút.”

Edwin chậm rãi áp thân lên, nghiêm túc nhìn y, “Lý do?”

“Lát nữa ta muốn coi World Cup.”

“Được.” Edwin vừa cười vừa yên lặng tính toán làm thế nào để thổi bay bóng đá ra khỏi đầu y.

...

Ngân nga kéo dài đến tận ba tiếng sau.

Winston một phen đẩy Edwin ra, thân thể còn đang trần như nhộng chạy đi bật TV. Nhưng quá muộn rồi, trận đấu đã kết thúc, trên TV giờ chỉ còn đội thắng đang tung hô và đội thua khóc lóc thảm thiết.

Winston phát điên nhìn Edwin khoan thai đi tới, “Tại sao lại thế này!”

Edwin cười nói: “Người phải tin là ta đủ sức để làm đến ba ngày ba đêm.”

“...”

Hắn thấy Winston buồn bực ngồi trên thảm, chậm rãi sát lại gần, đặt cái tô còn hơn phân nửa xuống trước mặt y: “Không nên lãng phí thức ăn, ăn tiếp ha.”

“...”

Một chuỗi ngân nga mới lại bắt đầu.

—

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/u-linh-boss>